STEPHEN KING & PETER STRAUB

CASA ÎNTUNERICULUI

„Mă duci unde nu merg niciodată,
Îmi trimiți sărutări din aur făurite,
Îți voi pune-o coroană pe cosițe,
S-o slăvim cu toți pe Regina Lumii!"
The Jayhawks

CHIAR AICI ŞI-ACUM...

Partea întâi -
BUN VENIT ÎN ȚINUTUL COULEE

1

Chiar aici şi-acum, după cum obişnuia să spună un vechi prieten, ne aflăm în prezentul fluid, unde clarviziunea nu garantează niciodată o vedere perfectă. Aici: cam la şaizeci de metri, înălțimea la care un vultur planează deasupra marginii vest-îndepărtate a Wisconsinului, unde meandrele fluviului Mississippi trasează o graniță naturală. Acum: o dimineață de vineri la mijlocul lui iunie la câțiva ani după trecerea deopotrivă într-un nou secol şi într-un nou mileniu, cu mersul lor nestatornic atât de ascuns, încât un orb are şanse mai mari de-a vedea ce ne aşteaptă decât noi toți laolaltă. Chiar aici şi-acum, ora e cu puțin trecută de şase dimineața şi soarele e jos pe cerul dinspre răsărit fără pată de nor, o minge grasă, galben-albicioasă şi încrezătoare, înaintând mereu ca prima dată spre viitor şi lăsând în urma sa trecutul tot mai dens, care se-ntunecă pe măsură ce se-ndepărtează, lăsându-ne pe toți fără vedere.

Jos, soarele de abia răsărit oferă valurilor largi şi moi ale fluviului o strălucire plumburie. Lumina lui scânteiază pe şinele Căilor Ferate Burlington Northern Santa Fe ce trec între malul fluviului şi dosul caselor dărăpănate cu etaj dispuse de a lungul County Road Oo

STEPHEN KING & PETER STRAUB

CASA ÎNTUNERICULUI

„Mă duci unde nu merg niciodată,
Îmi trimiți sărutări din aur făurite,
Îți voi pune-o coroană pe cosițe,
S-o slăvim cu toți pe Regina Lumii!”
The Jayhawks

CHIAR AICI ŞI-ACUM...

Partea întâi - BUN VENIT ÎN ŢINUTUL COULEE

1

Chiar aici şi-acum, după cum obişnuia să spună un vechi prieten, ne aflăm în prezentul fluid, unde clarviziunea nu garantează niciodată o vedere perfectă. Aici: cam la şaizeci de metri, înălțimea la care un vultur planează deasupra marginii vest-îndepărtate a Wisconsinului, unde meandrele fluviului Mississippi trasează o graniță naturală. Acum: o dimineață de vineri la mijlocul lui iunie la câțiva ani după trecerea deopotrivă într-un nou secol şi într-un nou mileniu, cu mersul lor nestatornic atât de ascuns, încât un orb are şanse mai

mari de-a vedea ce ne aşteaptă decât noi toţi laolaltă. Chiar aici şi-acum, ora e cu puţin trecută de şase dimineaţa şi soarele e jos pe cerul dinspre răsărit fără pată de nor, o minge grasă, galben-albicioasă şi încrezătoare, înaintând mereu ca prima dată spre viitor şi lăsând în urma sa trecutul tot mai dens, care se-ntunecă pe măsură ce se-ndepărtează, lăsându-ne pe toţi fără vedere.

Jos, soarele de abia răsărit oferă valurilor largi şi moi ale fluviului o strălucire plumburie. Lumina lui scânteiază pe şinele Căilor Ferate Burlington Northern Santa Fe ce trec între malul fluviului şi dosul caselor dărăpănate cu etaj dispuse de-a lungul County Road Oo, cunoscut şi ca Nailhouse Row, punctul cel mai jos al orăşelului cu aspect tihnit care se întinde pe deal în sus şi-nspre est, sub noi. În clipa aceasta, în ţinutul Coulee viaţa pare să-şi ţină răsuflarea. Aerul nemişcat din jurul nostru e de-o puritate şi dulceaţă atât de uluitoare, încât ai crede că un om ar putea simţi mirosul unei ridichi smulse din pământ de la distanţă de-un kilometru.

Mişcându-ne către soare, planăm în direcţia opusă fluviului, peste şinele strălucitoare, peste curţile din spatele caselor şi acoperişurile de pe Nailhouse Row, apoi peste un şir de motociclete Harley-Davidson înclinate pe proptele. Aceste căsuţe dizgraţioase au fost construite la începutul secolului de curând încheiat pentru turnătorii, matriţerii şi macaragiii angajaţi de fabrica Pederson Nail. Bazându-se pe faptul că e puţin probabil ca nişte muncitori simpli să se plângă de defectele locuinţelor oferite gratis, au fost construite cât mai ieftin posibil. (Pederson Nail, care suferise multiple hemoragii în cursul anilor cincizeci, sângerase în cele din urmă până la moartea survenită în 1963.) Harley-urile în aşteptare sugerează că forţa de muncă din fabrică a fost înlocuită de-o gaşcă de motociclişti. Aspectul uniform feroce al proprietarilor acelor Harley-uri, bărbaţi cu păr zburlit, bărbi stufoase, burţi lăsate, purtând cercei, geci de piele neagră şi afişând danturi nu tocmai complete, ar părea să susţină această presupunere.

Ca majoritatea presupunerilor, aceasta conține o jumătate de adevăr instabilă.

Actualii rezidenți de pe Nailhouse Row, pe care localnicii bănuitori i-au numit Thunder Five la scurt timp după ce au preluat casele de-a lungul fluviului, nu pot fi catalogați atât de uşor. Au slujbe calificate în cadrul Fabricii de Bere Kingsland, aflată chiar la ieşirea din oraş dinspre sud şi cu o stradă mai la est de Mississippi. Dacă ne uităm în dreapta noastră, vedem „cel mai mare bax de şase sticle din lume", rezervoare de depozitare pe care s-a scris cu litere uriaşe „Kingsland Old-Time Lager". Bărbații care locuiesc pe Nailhouse Row se întâlnesc în campusul Urbana-Champaign al Universității din Illinois, unde majoritatea, cu excepția unuia, au fost studenți, urmând cursurile facultăților de engleză şi filosofie. (Excepția era un chirurg rezident la spitalul universitar UI-UC.) Simt o plăcere ironică în a fi numiți Thunder Five: numele li se pare că are o dulce sonoritate de desen animat. Ei îşi spun „Drojdia Hegeliană". Aceşti domni alcătuiesc o echipă interesantă, şi vom face cunoştință cu ei mai târziu. Pentru moment, avem timp doar să observăm afişele pictate de mână lipite pe fațadele mai multor case, pe două felinare şi pe câteva clădiri abandonate. Pe acestea scrie: PESCARULE, MAI BINE TE-AI RUGA DUMNEZEULUI TĂU DE RAHAT SĂ NU TE PRINDEM NOI PRIMII! AMINTEŞTE-ȚI DE AMY!

De la Nailhouse Row, Chase Street urcă abrupt pe deal printre clădiri aliniate la milimetru cu fațade scorojite, nevopsite, de culoarea negurii: vechiul hotel Nelson, unde dormitează câțiva rezidenți aduşi la sapă de lemn, o tavernă cu fațadă neagră, un magazin obosit de pantofi afişând cizme Red Wing în spatele vitrinei semiopace, alte câteva clădiri întunecoase fără niciun semn care să le identifice funcția şi care par ciudat de onirice şi vaporoase. Structurile acestea au aerul unei reînvieri eşuate, părând să fi fost salvate din întunecatul teritoriu al apusului deşi erau încă moarte. Într-un fel, exact asta li s-a întâmplat. O dungă orizontală

maronie, la trei metri deasupra trotuarului pe fațada hotelului Nelson şi la jumătate de metru deasupra terenului elevat pe fațadele cenuşii ale ultimelor două clădirii din partea opusă, reprezintă nivelul maxim la care a ajuns apa la viitura din 1965, când Mississippi s-a revărsat, a înghițit şinele de cale ferată şi tot Nailhouse Row şi a urcat aproape până în capătul Chase Street.

Acolo unde Chase se ridică deasupra cotei de inundație şi terenul se îndreaptă, se lărgeşte şi se transformă în strada principală din French Landing, oraşul de sub noi. Cinematograful Agincourt, barul şi restaurantul Taproom, First Farmer State Bank, studioul fotografic Samuel Stutz (care scoate bani constant din poze de absolvire, poze de nuntă şi portrete cu copii) şi magazine, nu relicve fantomatice de magazine, îi mărginesc trotuarele grunjoase: farmacia Benton's Rexall, Reliable Hardware, Saturday Night Video, Regal Clothing, Schmitt's Allsorts Emporium, magazine care vând echipamente electronice, reviste şi felicitări, jucării şi haine sport purtând siglele echipelor Brewers, Twins, Packers, Vikings şi-a Universității din Wisconsin. După câteva cvartale, numele străzii se schimbă în Lyall Road, iar clădirile se separă şi se micşorează: structuri de lemn pe un singur nivel în fața cărora sunt anunțuri care fac reclamă la birouri de asigurare şi agenții de turism; după asta, strada devine autostrada care porneşte spre vest pe lângă un 7-Eleven, sala Reinhold T. Grauer-hammer VFW, o mare reprezentanță de unelte agricole cunoscută prin părțile acestea drept Goltz's şi străbate un peisaj compus din câmpii plate, neîntrerupte. Dacă ne mai ridicăm treizeci de metri în văzduhul imaculat şi facem o radiografie a ceea ce se-ntinde dedesubtul şi înaintea noastră, vedem morene sporadice, râpe, dealuri teşite acoperite de pini, văi bogate în argilă invizibile de la nivelul solului până când ajungi lângă ele, râuri şerpuitoare, câmpii peticite care se întind pe kilometri întregi şi orăşele - unul dintre ele, Centralia, nefiind altceva decât o mână de clădiri risipite în jurul intersecției a două autostrăzi înguste, 35 şi 93.

Direct sub noi, French Landing arată ca şi când ar fi fost evacuat la miezul nopții. Trotuarele sunt pustii şi nimeni nu se apleacă să introducă o cheie în una dintre încuietorile magazinelor de pe Chase Street. Spațiile în pantă din fața magazinelor sunt goale, lipsind maşinile şi camionetele ce vor începe să apară, mai întâi câte una sau câte două, apoi într-un flux mic şi ordonat, peste o oră sau două. Nici-o lumină nu arde în spatele geamurilor clădirilor comerciale sau ale caselor nepretențioase ce mărginesc străzile din jur. Cu un cvartal la nord de Chase, pe Sumner Street, patru clădiri identice din cărămidă roşie cu câte-un etaj fiecare adăpostesc, în ordine de la stânga la dreapta, biblioteca publică French Landing, birourile lui Patrick J. Skarda, doctor în medicină, medicul generalist local, şi Bell & Holland, o firmă de avocatură compusă din doi oameni şi condusă acum de Garland Bell şi Julius Holland, fiii fondatorilor ei; casa de pompe funebre Heartfield & Fiul, deținută acum de-un vast imperiu funerar cu sediul în St Louis, şi oficiul poştal French Landing.

Separată de acestea de-o alee lată ce duce spre parcarea destul de mare din spate, clădirea de la capătul cvartalului, acolo unde Sumner se intersectează cu Third Street, e şi ea din cărămidă roşie şi cu etaj, dar mai lungă decât vecinele ei din imediata apropiere. Bare de fier nevopsite blochează geamurile din spate de la etaj, şi două dintre cele patru vehicule din parcare sunt maşini de patrulă cu girofaruri pe capotă şi cu literele DPFL inscripționate pe portiere. Prezența maşinilor de poliție şi-a geamurilor zăbrelite pare nelalocul ei în această fortăreață rurală - ce fel de crime ar putea fi comise aici? Nimic grav, desigur: nimic mai grav decât nişte furturi din magazine, conducere în stare de ebrietate şi, din când în când, câte-o bătaie la bar.

Ca pentru a depune mărturie în favoarea caracterului paşnic şi-a monotoniei vieții de oraş de provincie, o dubă roşie cu cuvintele LA RIVIERE HERALD pe panourile laterale rulează încet pe Third Street în jos, oprindu-se la aproape toate cutiile poştale pentru ca şoferul să poată introduce ziarele din acea zi, înfăşurate într-o pungă de plastic albastru,

în cilindri de metal cenuşiu purtând aceleaşi cuvinte. Când duba coteşte pe Sumner, unde clădirile au fante pentru corespondență în loc de cutii poştale, distribuitorul aruncă pur şi simplu în pragul caselor ziarele trase în plastic. Colete albastre izbesc uşile secției de poliție, casei de pompe funebre şi-ale clădirilor cu birouri. Oficiul poştal nu este abonat la ziar.

Ca să vezi, lumina *arde* în spatele geamurilor din față de la parter ale secției de poliție. Uşa se deschide. Un tânăr înalt, cu păr negru, într-o cămaşă de uniformă albastru-pal cu mâneci scurte, centură Sam Browne şi pantaloni bleumarin, păşeşte afară. Centura lată şi insigna aurie de pe pieptul lui Bobby Dulac scânteiază în lumina proaspătă a soarelui, şi tot ceea ce are pe el, inclusiv pistolul de 9 mm prins la şold, par la fel de nou-făcute ca şi Dulac însuşi. Urmăreşte duba roşie cum coteşte la stânga pe Second Street şi se încruntă la ziarul făcut sul. Îl atinge cu vârful pantofului său negru, lustruit cu sârg, aplecându-se doar atât cât să sugereze că încearcă să citească titlurile prin plastic. Evident, tehnica asta nu funcționează aşa de bine. Încă încruntându-se, Bobby se apleacă şi ridică ziarul cu o delicatețe neaşteptată, aşa cum o pisică-mamă îşi ridică puiul atunci când vrea să-l ducă undeva. Ținându-l la distanță de corp, aruncă o privire iute de-a lungul Sumner Street, face stânga-mprejur prompt şi reintră în secție. Noi, care, în curiozitatea noastră, am coborât constant către spectacolul interesant reprezentat de ofițerul Dulac, intrăm după el.

Un coridor cenuşiu duce pe lângă o uşă fără inscripții şi-un afişier aproape gol până la două rânduri de scări metalice, una coborând spre un mic vestiar, cabine de duş şi-un poligon de tragere, cealaltă urcând spre camera de interogare şi două şiruri de celule dispuse față-n față, niciuna ocupată în acest moment. Undeva în apropiere, un talk-show radiofonic e-n desfăşurare la un nivel sonor prea ridicat pentru o dimineață atât de liniştită.

Bobby Dulac deschide uşa fără inscripții şi, cu noi călcând pe urmele pantofilor săi strălucitori, intră în camera de odihnă

din care tocmai a plecat. Un rând de fişete se întind pe peretele din dreapta noastră, lângă ele aflându-se o masă de lemn ros pe care sunt aşezate vrafuri de hârtii îndosariate şi-un radio cu tranzistori, sursa zgomotului discordant. Din studioul postului KDCU-AM aflat în apropiere, Vocea Voastră Vorbitoare din ținutul Coulee, George Rathbun cel distractiv de înverşunat şi-a început deja *Tirada bursucului,* populara sa emisiune matinală. Bunul şi bătrânul George pare să vorbească prea tare pentru acest moment indiferent cât ai reduce volumul; individul este de-a dreptul *zgomotos* - dar asta face parte din farmecul lui.

În mijlocul peretelui, chiar în fața noastră se află o uşă închisă cu un gemuleț din sticlă jivrată pe care a fost scris cu vopsea: DALE GILBERTSON, ŞEFUL POLIȚIEI. Dale nu-şi va face apariția decât peste aproximativ o jumătate de oră.

Două birouri metalice sunt aşezate în unghi drept unul față de celălalt în colțul din stânga noastră, şi de la cel dispus cu fața la noi, Tom Lund, ofițerul cu păr blond cam de vârsta partenerului său, dar fără strălucirea acestuia de monedă tocmai ieşită din monetărie, priveşte punga ținută cu două degete în mâna dreaptă a lui Bobby Dulac.

— Super, zice Lund. Perfect. Numărul de azi.

— Credeai că poate Thunder Five or să ne mai facă o vizită de curtoazie? Poftim. Nu vreau să citesc blestemăția asta.

Neînjosindu-se să se uite la ziar, Bobby aruncă ultimul număr al *La Riviere Herald* într-un arc plat şi rapid la peste trei metri de duşumea cu o smucitură atletică din încheietura mâinii, se roteşte spre dreapta, face câțiva paşi mari şi se aşază în fața mesei de lemn cu o clipă înainte ca Tom Lund să prindă ziarul. Bobby aruncă o privire chiorâşă la cele două nume şi numeroasele detalii mâzgălite pe tabla lungă atârnată pe peretele din spatele mesei. El, unul, nu e mulțumit, nu el, Bobby Dulac; pare cât pe ce să explodeze din uniformă numai datorită forței furiei sale.

Gras şi fericit în studioul KDCU, George Rathbun țipă:

— Domnu' meu, mai lasă-mă, rogu-te, şi du-te să-ți prescrie doctorul alt tratament! Vorbim aici despre acelaşi

meci? Domnu' meu...

— Poate că lui Wendell i-au intrat mințile-n cap şi s-a hotărât s-o lase baltă, zice Tom Lund.

— *Wendell,* spune Bobby. Deoarece Lund poate vedea doar spatele neted şi tuciuriu al capului său, rânjetul mic care-i strâmbă buzele e-un efort inutil, dar oricum rânjeşte.

— Domnu' meu, dă-mi voie să-ți pun o întrebare şi, cu toată sinceritatea, vreau să fii sincer cu mine. Chiar ai *văzut* meciul de aseară?

— Nu ştiam că *Wendell* ți-e prieten la cataramă, zice Bobby. Nu ştiam c-ai ajuns aşa departe la sud de La Riviere. Credeam că ideea ta a unei extraordinare seri în oraş înseamnă o halbă de bere şi să-ncerci să înscrii o sută de puncte la Arden Bowl-A-Drome, iar acum aflu că stai la taclale cu reporteri în oraşe universitare. Probabil că te-ai jucat cu puța-n țărână şi cu şobolanul de Wisconsin, individul ăla de la KWLA. Agăți multe puicuțe zbuciumate-n felul ăsta?

Domnul de la telefon zice că a ratat prima repriză pentru c-a trebuit să se ducă după puştiul său la terminarea unei şedințe speciale de consiliere ținute la Mount Hebron, dar c-a văzut, sigur că da, totul de-atunci încolo.

— Am zis eu că Wendell Green mi-e prieten? întreabă Tom Lund.

Peste umărul stâng al lui Bobby reuşeşte să vadă primul dintre numele de pe tablă. Privirea i se ațintește fără nădejde asupra lui. Doar că ne-am întâlnit după cazul Kinderling şi tipul n-a părut aşa nasol. De fapt, mi-a cam plăcut de el. *De fapt,* am ajuns să-mi pară rău pentru el. Voia să facă un interviu cu Hollywood, iar Hollywood l-a refuzat verde-n față.

Păi, sigur c-a văzut reprizele de prelungire, zice nefericitul domn de la telefon, de-aia ştie că Pokey Reese n-a pățit nimic.

— Cât despre şobolanul de Wisconsin, nu l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea, şi cred că aşa-numita muzică pe care-o pune el sună ca cele mai groaznice porcării pe care l-am auzit în viața mea. Totuşi, cum de-a reuşit ciudățenia aia sfrijită şi cleioasă să aibă o emisiune radiofonică? *La postul colegiului?* Ce-ți spune asta despre minunata noastră UW-La Riviere,

Bobby? Ce-ți spune despre întreaga noastră societate? O, am uitat, ție-ți place rahatul ăla.

— Nu, mie-mi plac 311 şi Korn, iar tu eşti aşa habarnist că n-ai putea să faci diferența dintre Jonathan Davis şi Dee Dee Ramone, dar să lăsăm asta, bine?

Încet, Bobby Dulac se întoarce şi-i zâmbeşte partenerului său.

— Nu mai trage mâța de coadă. Zâmbetul lui nu e prea plăcut.

— *Eu* trag mâța de coadă?

Tom Lund cască ochii într-o parodie a inocenței rănite.

— Mamă, eu am fost cel care-a aruncat cu ziarul dintr-o parte în cealaltă a camerei? Nu, nu prea cred.

— Dacă n-ai dat niciodată ochii cu şobolanul de Wisconsin, de unde ştii cum arată?

— La fel cum ştiu că are păr vopsit în culori ciudate şi cercel în nas. La fel cum ştiu că poartă o geacă de piele neagră ca vai de ea zi şi noapte, fie ploaie, fie soare.

Bobby aşteaptă.

— După cum sună. Vocile oamenilor sunt pline de *informații.*

Când un tip zice: Se pare c-o să fie o zi frumoasă, tipul îți spune toată povestea vieții sale. Mai vrei să ştii ceva despre şobolănaş? N-a fost la dentist de şase, şapte ani. Dinții îi arată ca dracu'.

Din urâta clădire din blocuri de ciment amplasată vizavi de berăria de pe Peninsula Drive, prin intermediul radioului pe care Dale Gilbertson l-a donat secției cu mult înainte ca Tom Lund ori Bobby Dulac să fi îmbrăcat prima oară uniforma de polițist, răzbate vechiul strigăt patentat de scandalizare genială al vrednicului George Rathbun, un răcnet pasional, atotcuprinzător, care, pe-o rază de o sută cincizeci de kilometri, îi face pe fermierii care-şi iau micul dejun să le zâmbească peste mese soțiilor lor şi pe camionagiii aflați în trecere să râdă zgomotos:

— Jur, domnu' meu, şi asta-i valabil şi pentru penultimul domn ce-a sunat şi pentru fiecare dintre voi, care ascultați

asta, vă iubesc *nespus,* ăsta-i adevărul gol-goluț, vă iubesc cum mama şi-a iubit *stratul de napi,* dar uneori MĂ SCOATEȚI DIN MINȚI! O, măiculiță! *Sfârşitul reprizei a unşpea, două auturi!* Şase-şapte, *Reds!* Jucători la a doua şi-a treia bază. Lovitorul aruncă la jumătatea terenului, Reese porneşte de la a treia bază, o aruncare bună către bază, lovitură nulă, *lovitură nulă.* PÂNĂ ŞI UN ORB S-AR FI DESCURCAT MAI BINE!

— Hei, mie mi s-a părut o lovitură valabilă, şi n-am urmărit partida decât la radio, zice Tom Lund.

Amândoi trag mâța de coadă, şi-o ştiu bine.

— De fapt, strigă de departe cea mai populară Voce Vorbitoare din ținutul Coulee, dați-mi voie să fac *o parantezã* aici, băieți şi fete, dați-mi voie să fac următoarea *recomandare,* bine? Haideți să înlocuim toți arbitrii de la Miller Park, hei, ba mai bine toți arbitrii din *Campionatul Național,* cu ORBI! Ştiți ce, prieteni? Vă *garantez o îmbunătățire* între şaizeci şi şaptezeci la sută a exactității judecăților lor.

DAȚI POSTUL CELOR CARE-I POT FACE FAȚĂ - ORBII!

Voioşia scaldă fața afabilă a lui Tom Lund. George Rathbun ăla, mamă-mamă, e-un mare bufon. Bobby zice:

— Să fim serioşi, ce zici?

Rânjind, Lund scoase ziarul împăturit din pungă şi-l netezeşte pe tăblia mesei sale. Trăsăturile feței i se întăresc; fără să-i modifice forma, rânjetul îi împietreşte.

— O, nu. O, la dracu'!

— Ce-i?

— Iisuse. Nici nu vreau să ştiu.

Bobby îşi vâră mâinile în buzunare, apoi se ridică drept în picioare, îşi ridică mâna dreaptă şi şi-o lipeşte peste ochi.

— Sunt orb, e bine aşa? Faceți-mă arbitru - nu vreau să mai fiu polițist.

Lund nu zice nimic.

— E-un titlu de primă pagină? Un titlu cu litere de-o şchioapă? Cât e de rău?

Bobby îşi ia mâna de la ochi şi-o ține suspendată în aer.

— Păi, îi zice Lund, se pare că Wendell nu şi-a băgat totuşi minţile-n cap şi-i sigur ca bună ziua că n-a lăsat-o moartă. Nu-mi vine să cred c-am zis că-mi place de jigodia aia.

— Trezirea, spune Bobby. Nu ţi-a zis nimeni până acum că ofiţerii de poliţie şi jurnalişţii nu se află de aceeaşi parte a baricadei?

Torsul amplu al lui Tom Lund se înclină deasupra mesei sale. O cută groasă, laterală, ca o cicatrice, îi împarte fruntea-n două, iar obrajii greoi îi ard stacojii. Îndreaptă un deget spre Bobby Dulac.

— Ăsta-i un lucru care chiar mă *scoate din sărite* la tine, Bobby. De când eşti aici? De cinci, şase luni? Dale m-a angajat acum patru ani şi, când el şi Hollywood i-au pus cătuşele domnului Thornberg *Kinderling,* ceea ce-a fost cel mai mare caz din districtul ăsta în peste treizeci de ani, nu pot zice că am avut şi eu vreun merit, dar măcar m-am făcut util. Am contribuit cu stabilirea legăturilor dintre indicii.

— Ai găsit un singur indiciu, zice Bobby.

— I-am adus aminte lui Dale de barmanița de la Taproom, iar Dale i-a spus lui Hollywood, iar Hollywood a stat de vorbă cu fata, iar ăsta a fost un indiciu mare de tot. I-a ajutat să-l prindă. Aşa că să nu mă iei pe mine cu de-astea.

Bobby Dulac adoptă o figură de căinţă absolut ipotetică.

— Scuze, Tom. Cred că-s încordat şi bulversat în acelaşi timp.

Dar gândeşte: „Ai deci avantajul câtorva ani în faţa mea şi i-ai dat cândva lui Dale un indiciu de nimic, şi ce dacă, sunt un poliţist mai bun decât vei fi tu vreodată. Cât curaj ai avut aseară, dacă tot veni vorba?”

La unsprezece şi un sfert cu o seară înainte, Armand „Beezer” St. Pierre şi amicii lui călători din Thunder Five veniseră valvârtej din Nailhouse Row ca să dea buzna în secţia de poliţie şi să ceară de la cei trei ocupanţi ai ei, care toţi făcuseră o tură de optsprezece ore, să afle detaliile exacte ale progresului pe care-l înregistrau în problema care-i interesa cel mai mult pe ei. Ce naiba se petrecea acolo? Cum rămâne cu a treia, hă, cum rămâne cu Irma Freneau? O găsiseră?

Aveau clovnii ăştia ceva, *orice,* sau încă nu făceau decât să frece menta? Aveți nevoie de ajutor? Beezer a răcnit: Atunci, numiți-ne adjuncți şi-o să vă dăm tot ajutorul nenorocit de care aveți nevoie şi încă ceva pe deasupra. Un uriaş pe nume Mouse se apropiase pufnind de Bobby Dulac şi continuase să înainteze cu pas lejer, burdihan de elefant lipit de burta umflată de bere, până când Bobby se lipise cu spatele de-un fişet, şi-atunci uriaşul Mouse întrebase pe-un ton misterios, într-un nor de bere şi marijuana, dacă Bobby a făcut vreodată cunoştință cu opera unui domn pe nume Jacques Derrida. Când Bobby i-a răspuns că n-a auzit niciodată de domnul acela, Mouse a zis: „Fugi de-aci, Sherlock", şi-a păşit în lături ca să arunce o privire încruntată la numele de pe tabla neagră. Jumătate de oră mai târziu, Beezer, Mouse şi tovarăşii lor au fost trimişi de-acolo nesatisfăcuți, nenumiți adjuncți, dar liniştiți, şi Dale Gilbertson a zis că trebuie să se ducă acasă şi să doarmă cât de cât, dar Tom ar trebui să rămână, numai în caz că. Ofițerii care făceau de obicei de noapte îşi găsiseră amândoi scuze ca să nu se prezinte la serviciu. Bobby a zis că va rămâne şi el, nici-o problemă, şefule, motiv pentru care îi găsim pe aceşti doi bărbați la secție atât de devreme dimineața.

— Dă-mi-l, zice Bobby Dulac.

Lund ia ziarul, îl întoarce invers şi-l ține ridicat ca să-l vadă Bobby: PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE ÎN ZONA FRENCH LANDING, spune titlul din capul unui articol care ocupă trei coloane din partea din stânga sus a primei pagini. Literele au fost tipărite pe un fundal de-un albastru-pal şi coloanele sunt separate de restul paginii printr-un chenar negru. Sub titlu, cu litere mai mici: *Identitatea ucigaşului psihopat nu este cunoscută poliției.* Mai jos de subtitlu, un rând scris cu litere şi mai mici atribuie articolul lui *Wendell Green, cu sprijinul echipei editoriale.*

— Pescarul, zice Bobby. Încă de la-nceput, *amicul* tău o feşteleşte.

Pescarul, Pescarul, Pescarul. Dac-ar fi să mă transform dintr-odată într-o maimuță de cinşpe metri şi-aş începe să mă

cățăr pe clădiri, mi-ai spune cumva King Kong?

Lund coboară ziarul şi zâmbeşte.

— Bine, recunoaşte Bobby, prost exemplu. Să zicem că jefuiesc două-trei bănci. Mi-ai zice cumva John Dillinger?

— Păi, face Lund, zâmbind şi mai larg, se zice că scula lui Dillinger a fost aşa uriaşă, că au pus-o într-un borcan la Smithsonian. Aşa că...

— Citeşte-mi prima frază, zice Bobby.

Tom Lund coboară privirea şi citeşte:

— ”În vreme ce poliția din French Landing nu reuşeşte să găsească vreo pistă pentru a-l identifica pe diabolicul dublu ucigaş şi molestator sexual pe care reporterul l-a numit «Pescarul», spectrele fricii, disperării şi suspiciunii fac ravagii pe străzile acestui orăşel, şi de-aici în toate fermele şi satele de pe tot cuprinsul districtului French, întunecând cu atingerea lor fiecare metru pătrat din ținutul Coulee.”

— Exact ce ne trebuia, zice Bobby. Iisuse!

Şi, într-o clipă, străbate încăperea şi se apleacă peste umărul lui Tom Lund, citind prima pagină a *Herald-ului* cu mâna sprijinită pe tocul pistolului său Glock, pregătit parcă să facă o gaură în articol chiar aici şi-acum.

— ”Tradiția noastră a încrederii şi bunei vecinătăți, obiceiul nostru al răspândirii căldurii sufleteşti şi generozității către toată lumea, - scrie Wendell Green, întinzând de nebun coarda părerilor personale - se erodează zilnic sub atacul coroziv al acestor sentimente de înfiorare.

Teama, disperarea şi suspiciunea sunt otrăvitoare pentru sufletul comunităților mari şi mici, căci întărâtă vecin contra vecin şi îşi bat joc de spiritul civic.

Doi copii au fost omorâți bestial şi rămăşițele lor parțial consumate. Acum a dispărut un al treilea copil Amy St Pierre, în vârstă de opt ani, şi Johnny Irkenham, de şapte ani, au căzut victime pasiunilor unui monstru cu chip uman. Niciunul dintre ei nu va cunoaşte fericirea adolescenței sau satisfacția vieții de adult. Părinții lor îndurerați nu-şi vor cunoaşte niciodată nepoții pe care i-ar fi prețuit. Părinții lui Amy şi colegii de joacă ai lui Johnny îşi adăpostesc copiii în

siguranța caselor lor, aşa cum fac şi părinții copiilor care nu i-au cunoscut pe decedați. Prin urmare, terenurile de joacă din timpul verii şi alte programe pentru copiii mici au fost anulate în aproape toate oraşele şi municipalitățile din districtul French.

Cu dispariția Irmei Freneau, în vârstă de zece ani, la zece zile după moartea lui Amy St Pierre şi la doar trei după aceea a lui Johnny Irkenham, răbdarea oamenilor s-a micşorat periculos de mult. După cum a mai arătat corespondentul nostru, Merlin Graasheimer, cincizeci şi doi de ani, muncitor la fermă fără loc de muncă şi fără un domiciliu stabil, a fost oprit şi bătut de-un grup neidentificat de bărbați pe-o stradă lăturalnică din Grainger, marți seara târziu. Un alt episod asemănător s-a petrecut la primele ore ale dimineții de miercuri, când Elvar Praetorious, treizeci şi şase de ani, un turist suedez care călătorea singur, a fost atacat de trei bărbați, rămaşi de asemenea neidentificați, în timp ce dormea în parcul Leif Eriksson din La Riviere. Graasheimer şi Praetorious au avut nevoie doar de îngrijiri medicale sumare, dar viitoarele incidente provocate de încercarea oamenilor de a-şi face singuri dreptate aproape cu siguranță vor avea consecințe mai grave."

Tom Lund coboară privirea la următorul paragraf, care descrie brusca dispariție a fetiței Freneau de pe un trotuar al Chase Street, şi se împinge departe de birou.

Bobby Dulac citeşte în gând o vreme, apoi zice:

— Tre' să auzi porcăria asta, Tom. Ia uite cum încheie:

„Când va lovi din nou Pescarul?

Şi când şeful poliției din French Landing, Dale Gilbertson, îşi va face datoria şi va salva cetățenii acestui district de sălbăticia obscenă a Pescarului şi de actele fireşti de violență generate de lipsa lui de acțiune?"

Bobby Dulac tropăie până în mijlocul camerei. Roşeața din obraji i s-a accentuat. Inspiră, apoi dă afară o cantitate enormă de oxigen.

— Ce-ar fi dacă data viitoare când *loveşte* Pescarul, zice Bobby, ce-ar fi dacă s-ar duce ață la curul lălâu al lui Wendell

Green?

— Te susțin la asta, spune Tom Lund. Îți vine să crezi ce zice papagalul ăla? „Acte fireşti de violență”? Le spune oamenilor că e-n regulă să-i ia la cotonogit pe toți cei care par suspecți!

Bobby îndreaptă un arătător spre Lund.

— O să pun personal mâna pe tipu' ăsta. Ți-o *promit.* O să-l prind eu, viu sau mort.

În caz că Lund n-a prins esențialul, repetă:

— Personal.

Alegând cu înțelepciune să nu dea glas primelor cuvinte care-i vin în minte, Tom Lund încuviințează din cap. Degetul e încă îndreptat spre el. Zice:

— Dacă vrei nişte ajutor la asta, poate ar trebui să vorbeşti cu Hollywood. Dale n-a avut pic de noroc, da' s-ar putea ca tu să te descurci mai bine.

Bobby alungă ideea asta cu o fluturare de mână.

— Nu-i nevoie. Eu şi cu Dale... Şi cu tine, desigur, ne descurcăm noi. Dar o să pun personal mâna pe tipu' ăsta. Îți garantez asta.

Face pauză preț de-o secundă.

— Pe deasupra, Hollywood a ieşit la pensie când s-a mutat aici, sau ai uitat cumva?

— Hollywood e prea tânăr ca să iasă la pensie, zice Lund. Chiar şi după speranța de viață a unui polițist, omul e practic un bebeluş. Aşa că tu trebuie să fii doar... un făt.

Şi, însoțiți de cârâitul corului lor de râsete, ne luăm zborul şi ieşim din camera de odihnă şi ne înălțăm din nou în văzduh, unde planăm cu un cvartal mai la nord, pe Queen Street.

Deplasându-ne cu câteva străzi mai la est găsim, sub noi, o structură scundă, lăbărțată, ramificându-se de la o clădire centrală care ocupă, cu întinderea ei largă şi elevată de peluză punctată ici-colo de stejari şi arțari înalți, un întreg cvartal mărginit de garduri vii ce au nevoie să fie tunse. Evident un soi de instituție, structura seamănă la prima vedere cu o

şcoală primară avangardistă ale cărei numeroase sectoare reprezintă săli de curs fără pereți, iar clădirea centrală, sala de mese şi birourile administrative. Continuând să plutim, auzim strigătul jovial al lui George Rathbun înălțându-se spre noi de la mai multe geamuri. Uşa mare din sticlă de la intrare se deschide şi-n lumina puternică a dimineții iese o femeie cochetă cu ochelari ochi-de-pisică, ținând un afiş într-o mână şi-o rolă de scoci în cealaltă. Se întoarce imediat cu spatele şi, cu gesturi iuți şi eficiente, lipeşte afişul pe uşă. Soarele se reflectă într-o piatră prețioasă fumurie de mărimea unei alune de pe inelarul mâinii sale drepte.

Cât zăboveşte o clipă să-şi admire opera, noi putem trage cu ochiul peste umărul ei sever şi să vedem că afişul anunță, într-o răbufnire veselă de balonaşe desenate de mână, că ASTĂZI E SĂRBĂTOAREA CĂPŞUNELOR!!!; când femeia intră din nou în clădire, observăm, în spațiul de la intrare vizibil chiar sub afişul jucăuş, prezența a două sau trei scaune cu rotile pliate. Dincolo de acestea, femeia, al cărei păr castaniu a fost prins la spate într-o spirală arhitecturală, păşeşte sigură pe pantofiorii ei cu toc cui printr-un antreu scaune din lemn gălbui şi mese asortate pe care sunt aruncate voit alandala reviste, mărşăluieşte pe lângă un soi de post de pază fără însemne distinctive sau un birou de recepție din fața unui frumos perete din piatră de câmpie, şi dispare, cu o uşoară săritură, pe o uşă lăcuită pe care scria WILLIAM MAXTON, DIRECTOR.

Ce fel de şcoală mai e şi asta? De ce e deschisă, de ce organizează sărbători, în mijloc de iulie?

I-am putea spune şcoală de specializare, căci cei care locuiesc aici s-au specializat în toate etapele existenței lor mai puțin în ultima, pe care şi-o trăiesc, zi după zi, sub nepăsătoarea supraveghere a domnului William „Chipper” Maxton, director. Aceasta este casa de bătrâni Maxton, odinioară - în timpuri mai inocente şi înaintea revoluțiilor cosmetice ce-au avut loc la mijlocul anilor optzeci - cunoscută drept sanatoriul Maxton, care era deținut şi condus de fondatorul său, Herbert Maxton, tatăl lui Chipper. Herbert,

chiar dacă era un pămpălău, era un om cumsecade, care, o putem spune cu mâna pe inimă, ar fi îngrozit de unele dintre lucrurile de care e în stare unicul său vlăstar. Chipper nu şi-a dorit niciodată să preia „grădinița familiei”, cum îi zice el, cu încărcătura ei de „legume”, „zombi”, „pişorcoşi” şi „băloşi”, şi, după ce şi-a luat diploma în contabilitate la UW-La Riviere (cu calificări secundare greu dobândite în promiscuitate, jocuri de noroc şi băut bere), băiatul nostru a acceptat un post la biroul din Madison, Wisconsin, al Serviciului de Fisc Intern, în principal cu scopul de-a învăța cum să fure de la stat fără a fi prins. Cinci ani petrecuți la fisc l-au învățat cam tot ce era folositor, dar când cariera sa de liber-profesionist care a urmat n-a reuşit să se ridice la înălțimea ambițiilor sale, cedase tot mai firavelor rugăminți ale tatălui său şi se aruncase în mijlocul băloşilor şi-al celor pe jumătate morți. Cu o oarecare satisfacție poftă sumbră, Chipper a constatat că, în pofida unei triste lipse a strălucirii, afacerea tatălui său avea să-i ofere măcar ocazia de-a fura deopotrivă de la clienți şi de la stat.

Haideți să zburăm înăuntru pe uşile mari de sticlă, să traversăm antreul frumuşel (simțind, în drumul nostru, izurile amestecate de odorizant şi amoniac ce umplu până şi zonele publice ale tuturor instituțiilor de felul acesta), să trecem prin uşa pe care este scris numele lui Chipper şi să aflăm ce caută aici atât de devreme femeia aceea dichisită.

Dincolo de uşa lui Chipper se află o cămăruță fără geamuri dotată cu o masă de scris, un cuier şi-un corp mic de bibliotecă doldora de imprimate, pamflete şi fluturase. O uşă stă deschisă lângă masă. Prin deschizătură vedem un birou mult mai mare, lambrisat cu acelaşi lemn lăcuit ca şi uşa directorului şi conținând fotolii de piele, o măsuță pentru cafea cu tăblie de sticlă şi-o canapea de culoarea ovăzului. În partea opusă uşii tronează un birou uriaş plin de vrafuri de hârtii şi atât de bine lustruită că pare aproape să radieze lumină.

Tânăra noastră femeie, al cărei nume este Rebecca Vilas, stă cocoțată pe marginea acestui birou, cu picioarele

încrucişate într-un chip deosebit de artistic. Un genunchi stă îndoit peste celălalt, iar gambele formează două linii frumos modelate şi aproape paralele care duc în jos până la vârfurile triunghiulare ale pantofiorilor ei negri cu toc cui, dintre care unul stă îndreptat spre ora patru şi celălalt spre şase. Rebecca Vilas, înțelegem noi, s-a aranjat pentru a fi văzută, deşi fără-ndoială nu de noi. În spatele ochelarilor ochi-de-pisică, ochii ei par sceptici şi amuzați, dar nu putem vedea ce a stârnit sentimentele acestea. Bănuim că ea este secretara lui Chipper, dar şi bănuiala aceasta exprimă doar o jumătate din adevăr: după cum sugerează nestinghereala şi ironia atitudinii sale, îndatoririle domnişoarei Vilas le-au depăşit de mult pe acelea ale unei simple secretare. (Am putea specula cu privire la sursa inelului acela frumuşel pe care-l poartă; atâta vreme cât ne zboară mintea la prostii, am nimeri-o la fix.)

Plutim prin uşa deschisă, urmărim direcția privirii tot mai nerăbdătoare a Rebeccăi şi ne trezim holbându-ne la crupa zdravănă şi îmbrăcată în kaki a angajatorului ei aflat în genunchi, care şi-a vârât capul şi umerii într-un seif măricel, în care observăm vrafuri de registre contabile şi câteva plicuri oficiale aparent pline-vârf cu bani. Câteva bancnote cad din plicurile acestea atunci când Chipper le scoate din seif.

— Ai lipit anunțul, afişul ăla? întreabă el fără să se întoarcă.

— Mda, mda, face Rebecca Vilas. Şi-o s-avem pe d'asupra o zi splendidă pentru ocazia asta, aşa cum trăbă şi se cuvine.

Accentul ei irlandez e surprinzător de bun, chiar dacă puțin cam generic. Cel mai exotic loc în care a fost vreodată este Atlantic City, unde Chipper a dus-o pentru cinci zile fermecătoare cu doi ani în urmă, folosind cecurile de călătorie oferite gratis clienților fideli ai companiei aeriene. A deprins accentul din filmele vechi.

— Urăsc Sărbătoarea Căpşunelor, zice Chipper, pescuind ultimele plicuri din seif. Soțiile şi copiile „zombilor” se fâțâie pe-aici toată după-amiaza, agitându-i ca apoi noi să trebuiască să-i sedăm aproape de comă numai ca să avem puțină linişte. Şi dacă vrei să ştii adevărul, *urăsc* baloanele.

Aruncă banii pe covor şi începe să sorteze bancnotele în teancuri de diferite valori.

— Numa' că io, cu mintea mea simplă de țărancă, zice Rebecca, mă-ntreb cum de-a trebuit să vin aci în zorii zilei marii sărbătorii.

— Ştii ce mai urăsc? Urăsc toată treaba cu muzica. Zombi cântători şi digeiul ăia prostănac. Simfonic Stan cu discurile alea ale lui cu muzică zgomotoasă, maică soare, halal distracție, ce să zic.

— Presupun, zice Rebecca, renunțând la accentul irlandez de scenă, presupun că vrei să fac ceva cu banii ăia înainte să înceapă acțiunea.

— E timpul pentru înc-un drum la Miller.

Un cont înregistrat sub un nume fictiv la State Provident Bank din Miller, la distanță de şaizeci şi cinci de kilometri, primeşte depuneri regulate de bani peşin extorcați din fondurile pacienților destinate cumpărării bunurilor şi serviciilor suplimentare. Chipper se întoarce în genunchi cu mâinile pline de bani şi ridică privirea spre Rebecca. Se lasă înapoi cu fundul pe călcâie şi coboară mâinile în poală.

— Maică soare, da' ştiu că ai picioare superbe. Cu aşa picioare, ar trebui să fii faimoasă.

— Credeam că n-o să observi niciodată, zice Rebecca.

Chipper Maxton are patruzeci şi doi de ani. Are dinți sănătoşi, nici-o urmă de chelie, o față lată şi sinceră, şi ochi maronii înguşti care par mereu puțin umezi. Mai are şi doi copii, Trey, nouă ani, şi Ashley, şapte ani şi recent diagnosticată cu deficit de atenție, lucru despre care Chipper crede că-l va costa poate două mii pe an numai pe pastile. Şi sigur că are o soție, partenerul lui de viață, Marion, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, un metru şaizeci şi doi şi undeva în vecinătatea a optzeci şi şapte de kilograme. Pe lângă aceste binecuvântări, de ieri-seară Chipper îi datorează agentului său de pariuri treisprezece mii de dolari, urmarea unei nechibzuite investiții în partida Brewers despre care George Rathbun încă mai behăie. A observat, o, sigur că da, Chipper a observat splendidele picioare zvelte ale domnişoarei Vilas.

— Înainte să te duci acolo, zice el, mă gândeam că ne-am putea întinde o țârâ pe canapea şi să ne facem de cap.

SI

— A, face Rebecca. Cum să ne facem de cap, mai exact?

— Miam, miam, miam, face Chipper, rânjind ca un satir.

— Ce romantic din partea ta, zice Rebecca, remarcă ce-i scapă angajatorului ei. Chipper chiar crede că este romantic.

Ea alunecă elegant de pe birou şi Chipper se opinteşte neelegant în picioare şi închide uşița seifului cu piciorul. Cu ochii strălucindu-i umezi, face doi paşi tărăgănați şi târşâiți pe covor, înfăşoară un braț pe după talia suplă a Rebeccăi Vilas şi cu cealaltă aruncă pe birou grăsanele plicuri oficiale. Începe să tragă de curea încă înainte să-nceapă s-o tragă pe Rebecca spre canapea.

— Deci pot să-l văd? zice isteața Rebecca Vilas, care ştie perfect cum să-i facă creierul mămăligă amantului ei...

...şi-nainte ca Chipper să-i facă pe plac, noi facem singurul lucru decent şi plutim afară în antreu, care e şi acum pustiu. Un coridor din stânga biroului de recepție ne duce la două uşi mari, gălbui, cu panouri de sticlă, marcate DAISY şi BLUEBELL, numele sectoarelor de clădire la care oferă acces. Departe, de-a lungul cenuşiului Bluebell, un bărbat în salopetă lălâie scutură scrum de țigară pe dalele de gresie peste care plimbă, cu o lentoare desăvârşită, un mop mizerabil. Noi intrăm în Daisy.

Părțile funcționale din Maxton's sunt de departe mai puțin atractive decât spațiile publice. Uşi numerotate mărginesc coridorul pe ambele laturi. Cartonaşe scrise de mână şi puse în învelitori din plastic sub numere oferă numele rezidenților. La distanță de patru uşi, o masă la care un îngrijitor corpolent într-un costum de uniformă alb-murdar sade moțăind drept de spate cu fața spre intrările la toaleta bărbaților şi cea a femeilor - la Maxton's, numai cele mai costisitoare camere, cele din cealaltă parte a antreului, din sectorul Asphodel, oferă de toate cu excepția unei chiuvete. Fire murdare rupte din mop se întăresc şi se usca dintr-un capăt în celălalt al podelei

gresiate, care se întinde în fața noastră pe-o distanță incertă. Şi aici pereții şi aerul par să aibă acelaşi ton de cenuşiu. Dacă ne uităm mai atenți la marginile holului, la îmbinarea pereților cu tavanul, vedem pânze de păianjen, pete vechi, acumulări de jeg. Pine-Sol, amoniac, urină şi lucruri şi mai rele „înmiresmează" aerul. După cum îi place să spună unei doamne bătrâne din sectorul Bluebell, când trăieşti alături de-o adunătură de oameni definiți de bătrânețe şi incontinență, nu scapi niciodată cu adevărat de izul de caca.

Încăperile în sine variază în funcție de condițiile şi capacitățile ocupanților lor. Dat fiind că aproape toți dorm, putem arunca o privire în câteva dintre aceste camere. Aici, în D10, o cameră single cu două uşi mai încolo de îngrijitorul adormit, bătrâna Alice Weathers zace (sforăind încet, visând că dansează într-un sincron perfect cu Fred Astaire pe-o podea de marmură albă) înconjurată de atâtea dovezi ale fostei sale vieți încât trebuie să-şi croiască drum pe lângă scaune şi măsuțe de sufragerie pentru a ajunge de la uşă la pat. Alice încă deține mai mult control asupra propriei sale minți decât asupra vechilor sale obiecte de mobilier, şi-şi curăță singură camera, bec şi lună. Alături, în D12, doi fermieri bătrâni pe nume Thorvaldson şi Jesperson, care nu şi-au mai vorbit de ani întregi, dorm, despărțiți de-o draperie subțire, într-o îngrămădire senină de fotografii de familie şi desene ale nepoților.

Mai departe pe hol, D18 prezintă un spectacol aflat la extrema opusă harababurii ordonate şi aglomerate din D10, exact aşa cum ocupantul încăperii, un bărbat cunoscut drept Charles Burnside, ar putea fi considerat opusul lui Alice Weathers. În D18, nu e nici urmă de măsuțe pentru sufragerie, bufete, fotolii supratapițate, oglinzi poleite, veioze, covoare împletite sau draperii de catifea: încăperea aceasta stearpă conține doar un pat metalic, un scaun de plastic şi-un scrin. Nici-o fotografie cu copii şi nepoți nu e aşezată pe scrin şi niciun desen în carioca înfățişând case pătrățoase şi siluete sfrijite nu-i decorează pereții. Domnul Burnside nu manifestă niciun interes față de menaj, şi un strat subțire de praf

acoperă podeaua, pervazul şi polița goală a scrinului. D18 e privată de trecut, golită de personalitate; pare la fel de brută şi de fără suflet ca o celulă de închisoare. Un miros puternic de excremente contaminează aerul.

Cu tot spectacolul oferit de Chipper Maxton şi tot farmecul Alicei Weathers, pe Charles Burnside, „Burny", am venit în principal să-l vedem.

2

Trecutul lui Chipper îl cunoaştem. Alice a venit la Maxton's dintr-o casă mare de pe Gale Street, partea veche din Gale Street, unde le-a supraviețuit la doi soți, a crescut cinci fii şi-a predat lecții de pian la patru generații de copii din French Landing, dintre care niciunul n-a devenit pianist profesionist, dar care şi-o amintesc cu toții cu plăcere şi se gândesc la ea cu afecțiune. Alice a venit în locul acesta cum vin majoritatea oamenilor, într-o maşină condusă de unul dintre copiii ei şi cu un amestec de tragere de inimă şi abandonare de sine. Devenise prea bătrână ca să mai trăiască singură în casa cea mare din porțiunea veche a lui Gale Street; avea doi fii maturi, căsătoriți, peste poate de amabili, dar ea nu putea accepta să le fie o grijă în plus. Alice Weathers îşi petrecuse toată viața în French Landing şi nu simțea nici-o dorință de-a trăi altundeva; într-un fel, ştiuse din-totdeauna că-şi va sfârşi zilele la Maxton's, gând care, deşi n-o umplea de bucurie, era aproape suportabil. În ziua în care fiul ei Martin o adusese să arunce o privire prin căminul de bătrâni, Alice descoperise că-i cunoştea pe cel puțin jumătate dintre oamenii de acolo.

Spre deosebire de Alice, Charles Burnside, bătrânul înalt şi uscățiv care zace acoperit de-un cearşaf în fața noastră în patul său de metal, nu e stăpânul absolut al minții sale, şi nici nu visează la Fred Astaire. Întinderea vânoasă a capului său chel şi îngust se curbează-n jos spre sprâncene ca o încâlceală de sârme cenuşii, sub care, de-o parte şi de alta a clonțului cărnos al nasului său, doi ochi înguşti sclipesc spre fereastra ce dă spre nord şi întinderea de pădure din spatele

stabilimentului lui Maxton. Singurul dintre toți rezidenții din sectorul Daisy care nu doarme e Burny. Ochii lui scânteiază şi buzele îi sunt strâmbate într-un zâmbet bizar - dar amănuntele acestea nu înseamnă nimic, căci mintea lui Charles Burnside ar putea fi la fel de goală ca şi camera sa. Burny suferă de Alzheimer de mulți ani, şi ceea ce pare a fi o formă agresivă de plăcere s-ar putea să nu fie altceva decât o satisfacție fizică de-un fel foarte primar. Dacă n-am fi observat că el e sursa mirosului neplăcut din camera aceasta, petele care se lățesc pe cearşaful care-l acoperă sunt grăitoare. Tocmai şi-a dat drumul, cu spor, în pat, şi tot ce putem spune despre reacția lui la situația astfel apărută este că nu-l deranjează nici cât negru sub unghie; nu, dom'le, ruşinea nu face parte din tabloul acesta.

Chiar dacă - spre deosebite de Alice - Burny nu-şi mai ține bine caii în frâu, nu e un pacient suferind de Alzheimer tipic. Îşi poate petrece o zi sau două bolborosind în terciul de ovăz ca toți ceilalți zombi ai lui Chipper, apoi să-şi revină în simțiri şi să se realături celor vii. Când nu e un mort-viu, reuşeşte de obicei să ajungă la baia de la capătul holului când e nevoie, şi petrece ore întregi fie hoinărind de capul lui, fie patrulând prin împrejurimi, făcându-se nesuferit - de fapt, jignitor – pentru toți, fără excepție. Ieşit din stadiul de zombi, el e viclean, tăinuitor, necioplit, caustic, încăpățânat, gură spurcată, răuvoitor şi ranchiunos, cu alte cuvinte - în lumea văzută de Chipper - un frate de sânge al celorlalți bătrâni care-şi au reşedința la Maxton's. Unele dintre infirmiere, dintre ajutoare şi unii dintre îngrijitori se îndoiesc de faptul că Burny ar suferi într-adevăr de Alzheimer. Ei cred că se preface, că fuge de realitate, că se lasă pradă apatiei, îngreunându-le intenționat munca, în vreme ce el se odihneşte şi-şi adună forțe pentru încă un episod de atitudine nesuferită. Nu-i putem învinovăți deloc pentru suspiciunea asta. Dacă Burny n-a fost diagnosticat greşit, probabil că e singurul pacient cu Alzheimer avansat din lume care înregistrează prelungite stări de revenire la normal.

În 1996, al şaptezeci şi optulea an din viața sa, bărbatul cunoscut drept Charles Burnside a sosit la Maxton's într-o ambulanță, adus de la spitalul general La Riviere, nu într-o maşină condusă de-o rudă ajunsă la capătul răbdării. Apăruse în camera de urgențe într-o dimineață, cărând două valize grele pline de haine murdare şi cerând zgomotos asistență medicală. Cerințele sale nu erau coerente, dar erau clare. Susținea că bătuse pe jos o distanță apreciabilă ca să ajungă la spital, şi voia ca spitalul să aibă grijă de el. Distanța varia de la poveste la poveste - cincisprezece kilometri, douăzeci şi cinci de kilometri, patruzeci de kilometri. Fie şi-a petrecut nopțile dormind pe câmpii sau pe marginea drumului, fie nu. Starea lui generală şi felul în care mirosea sugerau că hoinărise prin sălbăticii şi dormise pe sponci de, poate, o săptămână. Dacă avusese cândva portofel, îl pierduse de-a lungul drumului. Spitalul general La Riviere îl spălase, îi dăduse de mâncare, îi oferise un pat şi încercase să-i afle trecutul. Majoritatea spuselor lui se pierdeau în bălmăjeli dezlânate, dar, în absența vreunui document, cel puțin aceste fapte păreau credibile: Burnside fusese dulgher, fermier şi tencuitor prin părțile locului mulți ani la rând, lucrând pentru el însuşi şi pentru contractori nespecificați. O mătuşă care locuia în orăşelul Blair îi oferise o cameră.

A făcut, atunci, pe jos cei treizeci de kilometri de la Blair la La Riviere? Nu, începuse drumul de altundeva, nu-şi amintea de unde, dar era la distanță de şaisprezece kilometri, nu, patruzeci de kilometri, într-un oraş, iar oamenii din oraşul acela erau nişte căcăcioşi de nimic. *Cum o chema pe mătuşa lui?* Althea Burnside. *Care erau adresa şi numărul ei de telefon?* Nici-o idee, n-a ştiut să răspundă. *Avea mătuşa lui vreo slujbă undeva?* Da, era o căcăcioasă cu normă întreagă. *Dar îi dăduse voie să locuiască la ea acasă?* Cine? Ce să-i dea voie? Lui Charles Burnside nu trebuia să-i dea nimeni voie, făcea ceea ce voiau muşchii lui. *Îl dăduse mătuşa afară din casă?* Despre cine vorbeşti, căcăcios împuțit?

Doctorul care-i semnase internarea pusese inițial diagnosticul de Alzheimer, în aşteptarea unui set de analize,

iar asistentul social a dat telefon şi-a cerut adresa şi numărul de telefon ale unei anume Althea Burnside, cu domiciliul în Blair. Compania de telefonie a anunțat că nu există în baza de date nici-o persoană cu numele acesta în Blair, şi nici în Ettrick, Cochrane, Fountairi, Sparta, Onalaska, Arden, La Riviere ori orice alt orăşel sau oraş mare pe o rază de optzeci de kilometri. Lărgind aria de căutare, asistentul social a consultat Biroul de Evidență a Populației şi departamentele de Asigurări Sociale, înmatriculări Auto şi Fiscul cu privire la informații despre Althea şi Charles Burnside. Dintre cele două Althea care au rezultat din bazele de date, una deținea un restaurant în Butternut, departe în nordul statului, şi cealaltă era o negresă care lucra la un centru de îngrijire din Milwaukee. Niciuna nu avea vreo legătură cu bărbatul de la spitalul general din La Riviere. Niciunul dintre acei Charles Burnside găsiți în bazele de date nu era Charles Burnside al asistentului social. Althea părea să nu existe. Charles, după toate aparențele, era unul dintre acei oameni discreți care-şi trăiau viața fără să plătească vreodată taxe, să se înregistreze pe listele de votare, să facă cerere pentru un card de asigurare medicală, să deschidă un cont bancar, să se înroleze în armată, să obțină permis de conducere sau să-şi petreacă două-trei anotimpuri la „ferma” îngrijită de stat.

Altă rundă de telefoane s-a concretizat prin trecerea discretului Charles Burnside sub tutela districtului şi internarea lui la casa de bătrâni Maxton, până ce i se va găsi un loc la spitalul de stat din Whitehall. Ambulanța l-a dus pe Burnside la Maxton's pe cheltuiala generoşilor contribuabili, iar morocănosul Chipper l-a aruncat în sectorul Daisy al clădirii. Chipper a primit telefonul cu câteva zile după ce, odată cu corespondența zilei, a primit un cec, completat de-o anume Althea Burnside la o bancă din De Pere, pentru întreținerea lui Charles Burnside la stabilimentul său. Adresa Altheei Burnside era o căsuță poştală din De Pere. Când au sunat de la spitalul de stat, Chipper a anunțat că-n spiritul datoriei civice ar fi fericit să-i ofere şi pe viitor domnului Burnside găzduire la casa de bătrâni Maxton. Bătrânelul

tocmai devenise pacientul său preferat. Fără să-l supună pe Chipper la obişnuitele încercări de pungăşire, Burny îşi dublase contribuția la fluxul de încasări.

În următorii şase ani, bătrânul a alunecat implacabil în umbrele Alzheimerului. Dacă se prefăcea, îşi juca sclipitor rolul. La vale-n jos mergea, trecând prin popasurile descendente ale inconştienței, incoerenței, frecventelor răbufniri de furie, pierderilor de memorie, pierderii capacității de-a se hrăni singur, pierderii personalității. A decăzut în infantilism, apoi în vacuitate, şi-şi petrecea zilele legat într-un scaun cu rotile. Chipper deplângea inevitabila pierdere a unui pacient deosebit de cooperativ. Apoi, în vara anului dinaintea evenimentelor de față, s-a produs uimitoarea revenire în simțiri. Însuflețirea a revenit pe fața lăsată a lui Burny, şi-a început să scoată sunete ininteligibile şi vehemente. *Abbalah! Gorg! Manshun! Gorg!* Voia să se hrănească singur, voia să-şi încerce picioarele, să se plimbe şi să se refamiliarizeze cu împrejurimile. Într-o săptămână, folosea cuvinte clare pentru a insista să-şi poarte propriile sale haine şi să se ducă singur la baie. S-a îngrăşat, a dobândit forță, a devenit din nou o pacoste. Acum, deseori în aceeaşi zi, pendulează între neînsuflețirea Alzheimerului în stadiu terminal şi-o îmbufnare precaută şi lucidă atât de sănătoasă la un om de optzeci şi cinci de ani că ar putea fi numită robustă. Burny e ca un om care s-a dus la Lourdes şi a fost vindecat, dar a plecat înainte ca miracolul să se desăvârşească. Pentru Chipper, un miracol e un miracol. Atâta vreme cât hodorogul ăla bătrân rămâne-n viață, cui îi pasă dacă hoinăreşte prin împrejurimi sau dacă-i curg balele pe chingile care-l țin legat în scaunul cu rotile.

Ne apropiem. Încercăm să ignorăm duhoarea. Vrem să vedem ce putem afla după fața individului acestuia ciudat. N-a fost niciodată o față arătoasă, iar acum pielea e cenuşie şi obrajii sunt nişte gropi afundate. Vene albastre proeminente şerpuiesc peste scalpul cenuşiu, pătat ca un ou de pescărel. Nasul parcă gumos se coroiază brusc spre dreapta, lucru care sporeşte impresia de viclenie şi tăinuire. Buzele viermănoase se răsfrâng într-un zâmbet neliniştitor - zâmbetul unui

incendiator care contemplă o clădire cuprinsă de flăcări - care, în definitiv, s-ar putea să fie doar o grimasă.

Iată-l pe adevăratul singuratic american, un hoinar lăuntric, o creatură destinată încăperilor soioase şi restaurantelor ieftine, călătoriilor fără destinație începute fără tragere de inimă, o colecție de răni şi leziuni scărmănate şi rescărmănate cu afecțiune. Iată un spion fără o cauză mai mare ca el însuşi. Numele adevărat al lui Burny e Carl Bierstone, şi sub acest nume a condus, în Chicago, de la douăzeci şi cinci de ani şi până la vârsta de patruzeci şi şase, o mişcare violentă secretă, un război neoficial, în timpul căruia a comis fapte mizerabile de dragul plăcerilor pe care i le provocau. Carl Bierstone e marele secret al lui Burny, căci nu poate permite nimănui să ştie că această fostă încarnare, acest sine timpuriu, încă mai trăieşte în pielea sa. Îngrozitoarele plăceri ale lui Carl Bierstone, jucăriile sale scârboase, sunt şi ale lui Burny, şi trebuie să le țină ascunse în întuneric, unde numai el le poate găsi.

Aşadar, acesta să fie răspunsul la miracolul lui Chipper? Că Bierstone a găsit o cale de-a se furişa afară printr-o crăpătură din starea de zombi a lui Burny şi să preia controlul navei în curs de scufundare? Sufletul omenesc conține o infinitate de camere, în definitiv, dintre care unele vaste, altele nu mai mari decât un dulap cu mături, unele încuiate, câteva scăldate într-o lumină radiantă. Ne aplecăm mai aproape de scalpul vânos, nasul coroiat, sprâncenele ca o perie de sârmă; ne aplecăm mai adânc în putoare ca să cercetăm ochii aceia interesanți. Sunt ca nişte neoane negre; scânteiază ca lumina lunii pe malul îmbibat de apa unui râu. Una peste alta, par neliniştitor de zglobii, dar nu foarte umani. Asta nu ne prea ajută.

Buzele lui Burny se mişcă: încă mai zâmbeşte, dacă puteți numi rictusul ăla zâmbet, dar a început să şoptească. Oare ce spune?

-... tau pitiți în glopile lor înzânjerate şi-ş acopără ochii, zgânşesc dă gloază, să'manii miei copchii lătăşiți... Nu, nu, ata n-ajută a nimic, no? A, uită motoalele, motoalele alea-şa

flumoaşe-flumoaşe, şe plivelijte, motoalele-alea-şa flumoaşe pă fundalu'rezelii, cum se-nvâlt, se-nvâlt şi ald... Văz o gaulă, da, da, u'te-o colo-şa, şa luminoazâ-n julu' ma'jinilo şa-ndoite-n spate...

Poate că Carl Bierstone ne povesteşte ceva de la faţa locului, dar bolboroselile lui nu ne prea ajută. Haideţi să urmărim direcţia privirii începţoşate a lui Burny, în speranţa că ne va oferi un indiciu cu privire la ce l-a emoţionat aşa tare pe bătrânel. Şi l-a şi excitat, cum observăm după forma de sub cearşaf. El şi Chipper par să fie pe aceeaşi lungime de undă, deoarece amândoi sunt gata de atac, numai că în loc de avantajul atenţiei experte a Rebeccăi Vilas, singura stimulare a lui Burny e priveliştea de la geam.

Priveliştea cu greu se ridică la înălţimea domnişoarei Vilas. Cu capul uşor ridicat pe-o pernă, Charles Burnside se uită răpit afară, peste o întindere scurtă de peluză, spre un şir de arţari de la liziera unei păduri vaste. Mai departe se înalţă coroanele mari şi bogate în frunze ale stejarilor. Câteva trunchiuri de mesteceni strălucesc ca nişte lumânări în întunecimea dinăuntru. De la înălţimea stejarilor şi-a copacilor de tot felul, noi ştim că privim rămăşiţele unei mari păduri ce-a întunecat cândva toată această parte a ţării. Ca toate urmele de păduri străvechi, şi acesta, care se întinde la nord şi est de Maxton's, vorbeşte despre mistere adânci pe-o voce aproape prea profundă ca să fie auzită. Sub bolta ei verde, timpul şi calmul îmbrăţişează vărsarea de sânge şi moartea; violenţa se dezlănţuie nevăzută, constant, absorbită în fiecare aspect al unui peisaj tainic care nu stă nici-o clipă în loc, ci se mişcă neabătut cu o glacială lipsă de grabă. Covorul bogat de frunze acoperă milioane de oase risipite în strat după strat; tot ceea ce creşte şi prosperă aici o face pe seama putreziciunii. Lumi în lumi se-amestecă, şi măreţe universuri rânduite freamătă unul lângă altul, fiecare aducând neştiutor abundenţă şi catastrofă asupra vecinilor lui nebănuiţi.

Oare Burny contemplă pădurea aceasta, să fie oare însufleţit de ceea ce vede în ea? Sau, la o adică, el de fapt

doarme şi Carl Bierstone zburdă în spatele ochilor stranii ai lui Charles Burnside?

Burny şopteşte:

— *Vupi 'n vizuini, zobolan 'n văgăuni, h'ene ulă cu ştomagu gol, o!, a!, cât îi dăflumoş-fiumoş, pletinii miei, din şe-n şe mai mu't micuzii se tâlăşc tâlăşc tâlăşc, o!, pe pişoruşe-nzânjerate...*

Haideți să ne cărăbănim de-aici, bine?

Să plecăm departe de bătrânul Burny gură spurcată - totul are o limită. Haideți să căutăm aerul proaspăt şi să zburăm spre nord, peste pădure. Vulpile-n vizuini şi şobolanii-n văgăuni poate că urlă, adevărat, ăsta e mersul lucrurilor, dar nu vom găsi nici-o hienă moartă de foame în vestul Wisconsinului. Oricum, hienelor le e întotdeauna foame. Şi nimeni nu le plânge de milă. Ar trebui să fii un suflet foarte milos ca să-i plângi de milă unei creaturi care nu face nimic altceva decât să stea la pândă-n preajma altor specii până-n momentul când, rânjind şi chicotind, le poate fura resturile de mâncare. Ne luăm tălpăşița afară, direct prin acoperiş.

La est de Maxton's, pădurea acoperă pământul pe aproximativ doi sau trei kilometri înainte ca un drum îngust de pământ să cotească dinspre Autostrada 35 şi să intre în ea, ca o cărare neglijentă făcută într-un păr bogat. Pădurea mai continuă cam o sută de metri, apoi face loc unui complex de locuințe vechi de treizeci de ani, construite pe două străzi. Coşuri de baschet, leagăne în curtea din spate, triciclete, biciclete şi vehicule pentru copii, marca Fisher-Price, aglomerează aleile majorității caselor de pe Schubert şi Gale. Copiii care le pun la treabă dorm acum în pat, visând la vată pe băț, cățeluşi, tururi complete, excursii în teritorii îndepărtate şi alte încântătoare nemărginiri; de dormit dorm şi părinții lor îngrijorați, damnați să devină şi mai îngrijorați după ce vor fi citit contribuția lui Wendell Green la prima pagină din *Herald-ul* de azi.

Ceva ne reține atenția - drumul acela îngust de pământ care face curbă în pădure din sectorul drept al Autostrăzii 35.

Mai mult o cărare decât un drum adevărat, aerul de intimitate pe care-l emană contrastează parcă cu aparenta sa inutilitate. Cărarea şerpuieşte printre copaci şi, după un kilometru, se sfârşeşte. Care e scopul ei, la ce serveşte? De la înălțimea la care ne aflăm, traseul seamănă cu o linie vagă trasă cu un creion cu mină subțire - chiar ai nevoie de ochi de vultur ca să-l zăreşti -, dar cineva s-a chinuit mult să traseze această linie prin pădure. Au fost tăiați copaci şi cărați de acolo, cu rădăcinile smulse din pământ. Dacă a făcut-o un singur om, operațiunea i-ar fi luat luni întregi de muncă grea, sudoare şi muşchi de oțel. Rezultatul acestui efort inuman are remarcabila calitate de-a *se ascunde,* de-a scăpa vederii, aşa încât dispare în peisaj dacă-ți slăbeşte atenția şi trebuie să-l găseşti din nou. Gândul ne-ar putea duce la pitici şi la minele secrete ale piticilor, la poteca ce duce la ascunzătoarea unde şi-a pitit aurul un balaur - o comoară atât de bine păzită încât accesul la ea a fost camuflat printr-o formulă magică. Nu, minele piticilor, comorile balaurilor şi formulele magice sunt prea copilăreşti, dar când coborâm ca să aruncăm o privire mai îndeaproape, vedem că un anunț bătut de vreme pe care scrie TRECEREA OPRITA se află la capătul potecii, dovadă a faptului că ceva este totuşi păzit, chiar dacă e vorba doar de intimitate.

Cum am observat anunțul, ne uităm din nou la capătul potecii. În întunecimea de sub copacii de acolo, o zonă pare ceva mai umbrită. Chiar şi-aşa cum se micşorează în semiobscuritate, zona aceasta are o rigiditate nefirească ce-o deosebeşte de copacii din jur. Aha, oho, ne spunem în sinea noastră ca o reverberație a bolboroselii lui Burny, ce avem noi aici, vreun fel de zid? Pare lipsit de trăsături ca un zid. Când ajungem în mijlocul curbei pe care o face poteca, o porțiune triunghiulară de întuneric aproape complet obturată de vârfurile copacilor capătă brusc profilul unui acoperiş țuguiat. Numai după ce-am ajuns chiar deasupra ei, întreaga structură prinde forma unei case de lemn cu două etaje, o structură ciudat de părăginită, cu o verandă curbată în față. E limpede că această casă a stat goală o perioadă lungă de

timp şi, după ce-i zărim ciudățeniile, primul lucru pe care-l observăm este lipsa ei de ospitalitate față de eventualii noi locatari. Un al doilea anunț de TRECEREA OPRITĂ, sprijinit pe-o parte într-un unghi neverosimil de-un stâlp, nu face decât să sublinieze impresia lăsată chiar de clădire.

Acoperişul țuguiat acoperă numai secțiunea centrală. În stânga, o extensie cu un singur etaj se retrage printre copaci. În dreapta, din clădire se ivesc acareturi ca nişte magazii supradimensionate, mai mult ca nişte excrescențe decât ca nişte adaosuri ulterioare. În ambele sensuri ale cuvântului, clădirea pare dezechilibrată: a proiectat-o o minte dezaxată, apoi i-a dat necruțătoare o formă fizică descentrată. Haoticul rezultat sfidează curiozitatea şi se opune interpretării. O stranie invulnerabilitate monolitică emană din cărămizi şi scânduri, în pofida stricăciunilor provocate de timp şi vreme. Evident construia din dorința de singurătate, dacă nu de izolare, casa încă pare să le ceară pe amândouă.

Cel mai ciudat dintre toate lucrurile, de unde ne uităm noi, casa pare să fi fost vopsită în negru uniform - nu doar scândurile, ci fiecare centimetru din exterior, veranda, finisajele, jgheaburile de ploaie, chiar şi ferestrele. Neagră, de sus până jos. Iar asta nu e posibil; în acest neprihănit şi blând colț de lume, nici chiar cel mai nebun şi mizantrop constructor nu şi-ar transforma casa în propria-i umbră. Zburăm în jos până aproape de nivelul solului şi ne apropiem de-a lungul potecii înguste...

Când ajungem destul de aproape ca să ne formăm o impresie solidă, ceea ce e neliniştitor de aproape, aflăm că mizantropia poate merge mai departe decât am presupus. Acum, casa nu mai e neagră, dar a fost cândva. Tonul şters pe care l-a căpătat acum ne face să credem că poate am judecat prea dur culoarea originală. Casa a ajuns de-un cenuşiu-închis ca plumbul, ca norii de furtună, ca mările zbuciumate şi carenele vaselor eşuate. Negrul ar fi mai de dorit decât lipsa asta completă de viață.

Putem fi sigur că foarte puțini dintre adulții care locuiesc în complexul din apropiere sau vreunul dintre cei din French

Landing ori din oraşele înconjurătoare au sfidat avertizarea de pe 35 şi s-au aventurat de-a lungul potecii înguste. Aproape nimeni nici măcar nu mai observă acum semnul; niciunul dintre oamenii aceştia nu ştie de existența casei negre. Putem fi totuşi la fel de siguri că o parte dintre copiii lor au explorat poteca şi că unii dintre ei s-au aventurat destul de departe încât să dea peste casă. Ei trebuie s-o fi văzut într-un fel în care părinții lor n-o puteau vedea, şi ceea ce-au văzut i-a trimis în goană înapoi spre autostradă.

Casa neagră pare la fel de nelalocul ei în vestul Wisconsinului ca un zgârie-nori sau un castel cu şanț de apărare. De fapt, casa neagră ar fi o anomalie oriunde în lumea noastră, mai puțin poate ca un „conac bântuit" sau un „castel al terorii" într-un parc de distracție, unde capacitatea de a-i dezgusta pe cumpărătorii de bilete ar scoate-o din circuit într-o săptămână. Totuşi, într-un fel, ne-ar putea aduce aminte de clădirile sărăcăcioase dispuse de-a lungul părții ascendente a Chase Street, partea mai apropiată de malul fluviului şi de Nailhouse Row. Decrepitul hotel Nelson, taverna infectă, magazinul de încălțăminte şi toate celelalte, marcate de dunga orizontală trasată de creionul unsuros al fluviului, împărtăşesc acelaşi aer sinistru, ca de vis şi aproape ireal, care impregnează casa neagră.

În acest moment al înaintării noastre - şi de-a lungul tuturor celor care urmează - ar fi bine să ținem minte că această atmosferă ireală şi onirică e caracteristică zonelor de frontieră. Poate fi percepută la orice limită dintre un teritoriu şi altul, oricât de semnificativă sau nesemnificativă poate fi granița în chestiune. Zonele de frontieră sunt altfel decât alte locuri; sunt *frontiereşti.*

Să presupunem că întâmplarea face să treceți pentru întâia oară cu maşina printr-o porțiune semirurală din districtul Oostler al statului vostru natal, mergând în vizită la un prieten de sex opus recent divorțat, care s-a hotărât brusc şi, credeți voi, nechibzuit să-şi mute domiciliul în învecinatul district Orelost. Pe scaunul pasagerului, peste coşul de picnic

în care sunt două sticle de Bordeaux super alb ținute bine în loc de felurite bunătăți ambalate în recipiente mici şi delicate se află o hartă atent împăturită în aşa fel încât să arate zona relevantă. Poate că nu ştiți cu exactitate unde vă aflați, dar sunteți pe drumul bun şi timpul e de partea voastră.

Treptat, peisajul se modifică. Drumul coteşte pe după o bermă inexistentă, apoi începe să şerpuiască într-un fel inexplicabil; în stânga şi-n dreapta, copacii se gârbovesc; sub crengile lor răsucite, casele răsfirate devin din ce în ce mai mici şi mai şubrede. În față, un câine în trei picioare iese dintr-un tufiş şi şchiopătează mârâind spre roata din dreapta față a maşinii voastre. O babă cu o pălărie minusculă de pai pe cap şi înfăşurată în ceea ce pare a fi un giulgiu îşi ridică ochii roşii de unde stă, pe un leagăn de pe-o verandă. Cu două curți mai încolo, o fetiță îmbrăcată în tifon roz murdar şi-o coroană de staniol flutură o baghetă magică scânteietoare, cu cap în formă de stea, pe deasupra unui morman de pneuri arzătoare. Apoi o pancartă dreptunghiulară purtând inscripția BUN VENIT ÎN DISTRICTUL ORELOST îşi face apariția. În scurt timp, copacii îşi recapătă statura şi drumul se îndreaptă. Scăpat de angoasele pe care abia le-ați observat până ce-au dispărut, apăsați accelerația şi vă grăbiți spre prietenul vostru aflat în necaz.

Zonele de frontieră au un aer de dezordine şi distorsiune. Grotescul, imprevizibilul şi anarhicul prind rădăcini în ele şi prosperă. Zonele centrale de frontieră au un aer de declin, de *alunecare.* Şi, deşi ne aflăm într-un decor de-o incredibilă frumusețe naturală, am traversat totodată o zonă naturală de frontieră, delimitată de-un râu mare şi definită de alte râuri mai mici, largi morene glaciare, faleze de calcar şi văi ce rămân invizibile, asemenea casei negre, până ce dai colțul potrivit şi îți apar în față.

Ați văzut vreodată o boşorog furios în haine ponosite care împinge un cărucior de cumpărături gol pe străzi pustii şi bate câmpii despre un „hoş fuşut”? Uneori poartă o şapcă de

baseball, alteori o pereche de ochelari de soare cu o lentilă crăpată.

V-ați oprit vreodată speriat în pragul unei uşi şi-ați privit un bărbat soldățos cu o cicatrice zigzagată ca un fulger pe-o parte a feței cum se aruncă spre o ceată de beţivi şi descoperă zăcând întins pe pământ, cu brațele depărtate ca aripile unui vultur, dându-şi ultima suflare, un băiat cu capul zdrobit şi cu buzunarele întoarse pe dos? Ați văzut vreodată furia şi mila arzând pe fața mutilată a acelui bărbat?

Acestea sunt semne ale *alunecării.*

Un altul se întinde sub noi la periferia French Landing şi, în pofida terorii şi-a durerii sfâşietoare care înconjoară acest semn, nu avem ce face decât să-i fim martori. Prin mărturia noastră îi vom aduce onoare atât cât ne stă în puteri; iar semnul, fiind martorul privirii noastre mute, ne va răsplăti într-o măsură mult mai mare.

Suntem din nou în văzduh şi sub noi se întinde - se întinde *ca aripile unui vultur,* am putea spune - districtul French, desfăşurat ca o hartă topografică. Lumina dimineții, acum mai puternică, străluceşte pe dreptunghiuri de câmpii verzi şi scapără pe paratrăsnetele înălțate pe acoperişurile hambarelor. Drumurile par libere. Bălți plumburii de lumină sclipesc pe acoperişurile celor câtorva maşini care se îndreaptă alene spre oraş pe la marginea câmpurilor. Vacile Holstein împing cu botul porțile păşunilor, pregătite pentru spațiul limitat al staulelor şi de întâlnirea matinală cu maşina de muls.

La o distanță sigură de casa neagră, care ne-a oferit deja un excelent exemplu de derapaj, planăm spre est, traversând lunga panglică dreaptă a Eleventh Street, începând o călătorie într-o zonă de tranzit alcătuită din case risipite ici-colo şi magazinaşe înainte ca Autostrada 35 să străbată terenul agricol propriu-zis. Magazinul 7-Eleven rămâne în urmă, la fel şi sala VFW, unde „mândria țării" nu va fi ridicată în vârful catargului de steag decât peste alte patruzeci şi cinci de minute. În una dintre casele aflate mai departe de drum, o femeie pe nume Wanda Kinderling, soția lui Thornberg

Kinderling, un bărbat netrebnic şi prostovan care-şi ispăşeşte pedeapsa pe viaţă la o închisoare din California, se trezeşte, ocheşte nivelul vodcii din sticla de pe noptieră şi se hotărăşte să amâne micul dejun pentru încă o oră. Cincizeci de metri mai încolo, tractoare scânteietoare în şiruri cazone stau cu faţa la uriaşa bulă din oţel şi sticlă a reprezentanţei de unelte agricole a lui Ted Goltz, Echipamente Agricole Districtul French, unde un soţ şi tată cumsecade şi plin de griji pe nume Fred Marshall, pe care-l vom cunoaşte nu peste mult timp, va veni curând să-şi înceapă ziua de muncă.

Dincolo de arătoasa bulă de sticlă şi de marea de asfalt a parcării lui Goltz, un kilometru de câmp înţelenit şi căzut de mult pradă neglijenţei degenerează într-un târziu în pământ gol şi buruieni. La capătul unei lungi cotituri năpădite de buruieni, ceea ce pare a fi o stivă de lemne putrede stă între o baracă veche şi-o benzinărie antică. Asta e destinaţia noastră. Ne apropiem încet de pământ. Stiva de lemne capătă forma unei structuri coşcovite şi dărăpănate, în praful prăbuşirii. O veche reclamă Coca-Cola din tinichea găurită de gloanţe stă sprijinită de faţada clădirii. Solul plin de ierburi e plin de cutii e bere şi de-o sumedenie de chiştoace vechi de ţigară. Dinăuntru vine zumzetul constant şi somnolent al unei legiuni de muşte. Am vrea să ne retragem în aerul purificator şi să plecăm. Casa neagră a fost destul de neplăcută; de fapt, a fost teribilă, dar asta... asta va fi şi mai şi.

O definiţie secundară a *alunecării* este: senzaţia că lucrurile, în general, tocmai s-au înrăutăţit sau, în foarte scurt timp, se vor înrăutăţi.

Dărăpănătura sub formă de vagon de marfă din faţa noastră adăpostea în trecut un stabiliment comic de prost condus şi insalubru numit Ed's Eats & Dawgs. Din spatele unei tejghele veşnic mizerabile, o batoză cântărind o sută şaizeci de kilograme pe nume Ed Gilbertson servea cândva hamburgeri unsuroşi şi prea tare prăjiţi, sandviciuri cu maioneză şi salam de Bologna ornat cu amprente negre şi cornete cu îngheţată dând pe afară unei clientele restrânse şi nepretenţioase, în majoritate copii de-ai locului care veneau cu

bicicletele. Mort de mult, Ed a fost unul dintre numeroşii unchi ai şefului poliției din French Landing, Dale Gilbertson, şi un nepriceput cu suflet bun şi tolomac de mare renume local. Şorțul lui de bucătar era de-o mizerie indescriptibilă; starea mâinilor şi unghiilor sale l-ar fi adus în pragul vomei pe orice inspector de sănătate publică aflat în vizită; ustensilele sale puteau la fel de bine să fi fost spălate de pisici. Imediat dincolo de tejghea, tuburi de înghețată topita se coceau în căldura emanată de plita slinoasă. Deasupra capului, panglici mototolite de prins muşte atârnau invizibile sub stratul a o mie de cadavre de insecte. Scârbosul adevăr este că, decenii de-a rândul, Ed's Eats a permis unor generații după generații de microbi şi bacterii să se multiplice neobservate, mişunând pe unde le era voia, începând cu podeaua, tejgheaua şi plita - nedându-se înapoi nici de la a-l coloniza chiar şi pe Ed! - şi până la spatulă, furculiță şi căuşul nespălat pentru înghețată, de unde migrau în dezgustătoarea mâncare şi-n cele din urmă în gurile şi măruntaiele puştilor care o mâncau, ca şi în cele ale mamelor care veneau ocazional.

Remarcabil este faptul că nimeni n-a murit vreodată după ce a mâncat la Ed's şi, după ce un infarct previzibil l-a lovit pe proprietar într-o zi când s-a urcat pe-un taburet pentru a lega în sfârşit o duzină de noi benzi antimuşte, nimeni nu s-a îndurat să-i dărâme coşmelia şi să curețe molozul. De douăzeci şi cinci de ani, la adăpostul întunericului, carcasa ei putridă a primit cu brațele deschise cupluri de adolescenți înamorați, dar şi grupuri de băieți şi fete ce aveau nevoie de un loc izolat pentru a încerca întâia oară în istoria scrisă, sau aşa li se părea lor, libertatea euforiei bahice.

Zumzetul amețitor al muştelor ne spune că orice am fi pe cale să vedem în această ruină nu va fi nici o pereche de tineri amorezi, nici câțiva plozi fără minte, leşinați de beție. Vâjâitul ăla moale, lacom, inaudibil din drum, indică prezența unor lucruri extreme. Am putea spune că reprezintă un soi de portal.

Intrăm. Lumina slabă a soarelui ce pătrunde prin spărturile din peretele estic şi din acoperişul coşcovit pictează fâşii

strălucitoare pe podeaua nisipoasă. Pene şi praf se învolburează şi se mişcă peste urmele de animale şi peste palidele amprente lăsate de numeroşi pantofi demult plecați în altă parte. Pături rărite din surplusul armatei pline de pete de mucegai zac mototolite lângă peretele din stânga noastră; la distanță de câțiva metri, cutii de bere aruncate şi chiştoace de țigară tocite înconjoară o lampă de uragan cu kerosen şi abajur din sticlă crăpată. Lumina soarelui aruncă dungi calde peste urme proaspete de încălțăminte care înaintează într-o curbă largă pe după rămăşițele scârboasei tejghele a lui Ed şi-n spațiul gol ocupat înainte de sobă, o chiuvetă şi-un şir de rafturi pentru depozitare. Acolo unde odinioară era domeniul sacru al lui Ed, urmele dispar. O mişcare feroce a răvăşit praful şi nisipul, şi ceva care nu este o pătură militară veche, deşi ne-am dori să fi fost, zace în devălmăşie lângă peretele din spate, jumătate în interiorul, jumătate în exteriorul unei bălți neregulate de lichid vâscos închis la culoare. Muşte în delir planează deasupra Şi se aşază pe balta întunecată. În colțul îndepărtat, o corcitură roşcovană cu blană încâlcită îşi înfige colții în articulația de carne şi os ce iese din obiectul alb pe care-l ține între labele din față. Obiectul alb e un pantof sport, un tenis. Un tenis New Balance, mai exact. Mai exact, un tenis New Balance de copil, mărimea treizeci şi cinci.

Ne vine să ne folosim puterea de-a zbura şi să ne cărăm naibii de aici. Vrem să plutim afară prin acoperişul supus, să ajungem înapoi în aerul inofensiv, dar nu putem, trebuie să fim martori. Un câine urât rontăie piciorul retezat al unui copil în vreme ce depune toate eforturile de-a scoate piciorul din tenisul New Balance alb. Spinarea costelivă a corciturii se arcuieşte în jos şi se întinde, umerii cu blană mătuită şi capul îngust coboară, labele osoase din față strâng vârtos prada, trage trage trage, dar şireturile tenisului sunt legate - ghinionul potăii.

Cât despre acel ceva care nu este o veche pătură din surplusul armatei, în spatele unui vârtej de urme prăfuite şi făgaşe, în capătul îndepărtat al podelei, silueta ei palidă zace turtită şi cu fața-n sus, cu jumătatea superioară ieşind din

balta întunecată. Un braț se întinde flasc peste nisip; celălalt stă ridicat, sprijinit de perete. Degetele de la ambele mâini sunt strânse-n palmă. Părul aspru, blond-căpşună, cade moale pe lângă fața mică. Dacă ochii şi gura afişează vreo expresie recognoscibilă, aceea este de uşoară surpriză. Acesta e un accident al firii; nu înseamnă nimic, căci alcătuirea chipului acestei copile o face să pară uşor surprinsă chiar şi-n timp ce doarme. Vânătăi ca petele de cerneală şi mâzgăleli de radieră i se întind pe pomeți, pe tâmple, pe gât. Un tricou alb purtând sigla celor de la Milwaukee Brewers şi mânjit cu noroi şi sânge uscat îi acoperă torsul de la gât la buric. Jumătatea de jos a corpului, palidă ca fumul mai puțin acolo unde e spuzită cu sânge, se întinde în balta întunecată, unde muştele înnebunite planează şi se aşază. Piciorul ei stâng, gol şi zvelt, cuprinde un genunchi zgâriat şi se termină cu piscul unui tenis New Balance mânjit cu sânge, mărimea treizeci şi cinci, cu şireturile legate cu nod dublu, cu vârful îndreptat spre tavan. Acolo unde ar trebui să fie perechea acestui picior e-un loc gol, căci şoldul ei drept se termină, brusc, într-un ciot zdrențuit.

Ne aflăm în prezența celei de-a treia victime a Pescarului, Irma Freneau, fetița în vârstă de zece ani. Undele de şoc stârnite de dispariția ei în după-amiaza zilei de ieri de pe trotuarul din fața magazinului video vor creşte în forță şi număr după ce Dale Gilbertson îi va găsi cadavrul, de acum în ceva mai mult de o zi.

Pescarul a luat-o de pe Chase Street şi-a transportat-o - nu ne dăm seama cum - pe Chase Street şi Lyall Road în sus, pe lângă 7-Eleven şi sala VFW, pe lângă casa în care Wanda Kinderling face spume şi bea, pe lângă sclipitoarea navă spațială din sticlă a lui Goltz şi dincolo de granița dintre oraş şi zona agricolă.

Era în viață atunci când Pescarul a trecut-o pragul de lângă reclama Coca-Cola ciuruită. Trebuie să se fi zbătut, trebuie să fi strigat. Pescarul a dus-o la zidul din spate şi-a redus-o la tăcere cu lovituri în față. Foarte probabil, a strangulat-o. I-a coborât corpul pe podea şi i-a aranjat membrele. Cu excepția

tenişilor New Balance albi, i-a scos toate hainele de la brâu în jos, chiloții, jeanşii, şortul, orice o fi purtat Irma atunci când a răpit-o. După care, Pescarul i-a tăiat piciorul drept. Folosind un soi de cuțit lung şi cu lamă grea, şi fără ajutorul unui satâr sau fierăstrău, a despicat carnea şi osul până ce-a reuşit să detaşeze piciorul de restul corpului. Apoi, poate cu doar două sau trei lovituri vârtoase în gleznă, a retezat laba piciorului. A aruncat-o în lături aşa cum era, încă încălțată cu tenisul alb. Laba piciorului Irmei nu era importantă pentru Pescar - lui nu-i trebuia decât piciorul.

Aici, prietenii mei, avem o *alunecare* în toată regula.

Trupul mic şi inert al Irmei Freneau pare să se turtească de parcă ar vrea să se topească şi să curgă printre scândurile putrede ale duşumelei. Muştele îmbătate zumzăie neabătute. Câinele continuă să încerce să-şi scoată prada zemoasă din tenis. Dacă ar fi să-l readucem la viață pe Ed Gilbertson cel fără multă minte şi să-l punem să stea lângă noi, ar cădea în genunchi şi ar boci. Noi, pe de altă parte...

Noi nu suntem aici să bocim. Nu cum ar face-o Ed, în orice caz, cuprinşi de-o ruşine îngrozită, refuzând să credem că aceasta este realitatea. Ceva înspăimântător s-a petrecut în această baracă, iar efectele şi urmele acestui ceva plutesc peste tot în jurul nostru. Noi am venit să observăm, să trecem în revistă şi să înregistrăm impresiile, imaginile reziduale, cele lăsate în coada de cometă a celor întâmplate. Acestea ne vorbesc prin toate aceste amănunte, prin urmare zăbovesc chiar dacă s-au consumat deja, prin urmare ne împresoară. O solemnitate adâncă, foarte adâncă, emană, din scenă, iar această solemnitate ne face umili. Fără ea, n-am înțelege nimic; marele mister ne-ar scăpa şi noi am merge mai departe surzi şi orbi, ignoranți ca porcii. Hai să încercăm să nu mergem mai departe ca nişte porci. Trebuie să onorăm această scenă - muştele, câinele care roade piciorul retezat, sărmanul corp palid al Irmei Freneau, enormitatea celor ce i s-au

întâmplat - recunoscându-ne nimicnicia. Prin comparație, nu suntem nimic mai mult decât nişte aburi.

O albină grasă intră nepăsătoare pe geamul fără sticlă aflat la doi metri de cadavrul Irmei, pe peretele lateral, şi face un tur lent şi explorator al părții din spate a barăcii. Suspendată sub aripile ei neclare, albina pare aproape prea grea ca să zboare, dar înaintează hotărâtă, cu uşurință şi fără grabă, mişcându-se mult deasupra podelei însângerate într-un cerc larg. Muştele, corcitura şi Irma o ignoră.

Pentru noi însă, albina, care continuă să zboare satisfăcută în spatele camerei ororilor, a încetat să mai fie un motiv binevenit de abatere a atenției şi-a fost absorbită de misterul care ne înconjoară. E un detaliu al scenei, şi ea ne cere răspicat umilință şi ne vorbeşte. Huruitul greoi şi sfredelitor al aripilor sale pare să definească centrul exact al undelor sonore vălurite, de intensitate înaltă, produse de muştele lacome: ca un cântăreț la un microfon în fața unui cor, albina controlează fundalul acustic. Sunetul se acumulează şi ajunge la un punct grav. Când albina intră într-una din dârele de lumină galbenă ce pătrund prin peretele dinspre est, dungile ei strălucesc în negru şi auriu, aripile fuzionează într-un evantai şi insecta devine o minune complexă, suspendată în aer. Fata măcelărită se aplatizează pe scândurile duşumelei. Umilința noastră, senzația noastră de nimicnicie, înțelegerea noastră a gravității profund întipărite în această scenă ne relevă forțele şi puterile ce ne depăşesc capacitatea de înțelegere, a unui fel de măreție întotdeauna prezentă şi activă, dar perceptibilă numai în momente precum acesta.

Am fost onorați, însă onoarea e insuportabilă. Albina zumzăitoare dă ocol înapoi spre fereastra din spate şi trece într-o altă lume, şi, urmându-i exemplul, o luăm şi noi din loc, ieşind pe fereastră, în lumina soarelui, sus în văzduh.

Miroase a căcat şi urină la căminul de bătrâni Maxton; senzația fragilă şi instabilă de *alunecare* de la casa dezaxată de la nord de Autostrada 35; bâzâitul muştelor şi balta de sânge de la fosta Ed's Eats. Ah! Pfui! Chiar nu există vreun loc în French Landing, ne-am putea întreba, unde să fie ceva

frumos dincolo de suprafață? Unde ce-i în mână nu-i minciună, ca să zicem aşa?

Răspunsul scurt: nu. French Landing ar trebui să poarte la fiecare punct de intrare indicatoare rutiere mari care să spună: ATENȚIE! ALUNECARE ÎN DESFĂŞURARE! TRECEȚI PE RISCUL VOSTRU!

Magia care acționează aici este Magia Pescarului. A făcut din „plăcut" un lucru măcar temporar perimat. Dar noi putem merge într-un loc *mai* plăcut, iar dacă putem, probabil că ar trebui s-o facem, fiindcă avem nevoie de-o pauză să ne tragem sufletul. Poate că nu vom reuşi să scăpăm de *alunecare,* însă cel puțin putem vizita locuri unde nimeni nu se caca în pat sau nu sângerează pe podea (cel puțin nu încă).

Aşadar, albina merge pe drumul ei, iar noi pe al nostru; drumul nostru ne duce spre sud, pe deasupra altor păduri care îşi emană mireasma de viață şi oxigen - un aer ca acesta nu mai există, cel puțin nu în lumea asta - şi apoi din nou în civilizație.

Porțiunea aceasta de oraş se numeşte Libertyville, nume pe care i l-a dat Consiliul Local din French Landing în 1976. N-o să vă vină să credeți, dar Ed Gilbertson cel pântecos, Regele Hotdogilor în persoană, a fost membru al acelui grup bicentenar de părinți ai oraşului; acelea au fost zile ciudate, maica mea, zile într-adevăr ciudate. Nu la fel de ciudate ca acestea, totuşi; în French Landing, acestea sunt Zilele Pescarului, nestatornicele zile ale alunecării.

Străzile din Libertyville au nume pe care adulții le găsesc colorate, iar copiii, dureroase. Unii dintre cei din urmă se ştie că numesc zona aceasta de oraş Popoville. Haideți să coborâm acum prin dulcele aer al dimineții (deja se încălzeşte; va fi cu siguranța o zi demnă de Sărbătoarea Căpşunelor). Trecem încet şi fără zgomot pe deasupra Cawelot Street, lăsăm în urmă intersecția Camelot cu Avalon şi-o luăm de-a lungul Avalon spre Calea Domniței Marian. De pe Domnița Marian înaintăm spre - să fie de mirare? - Aleea Robin Hood.

Aici, la numărul 16, o drăgălaşă căscioară în stil Cape Cod care pare perfectă pentru Cuviincioasa-Familie-Muncitoare-În-Drum-Spre-Mai-Bine, găsim un geam de la bucătărie deschis. Se simte miros de cafea şi pâine prăjită, o minunată combinație de miresme care sfidează alunecarea (măcar de n-am şti cum stau de fapt lucrurile; măcar de n-am fi văzut câinele făcându-şi mendrele, mâncând un picior dintr-un tenis aşa cum un copil ar mânca un hotdog direct din chiflă) şi urmăm aroma înăuntru. E plăcut să fii invizibil, nu-i aşa? Să observi în tăcerea noastră divină. Măcar de-ar fi puțin mai al naibii de neliniştitor ce ne-au văzut ochii divini! Dar asta-i o divagație. Acum suntem prinşi în horă, la bine şi la rău, şi-am face bine să ne vedem mai departe de treabă. E păcat să iroseşti lumina zilei, cum zic oamenii în partea asta de lume.

Aici, în bucătăria de la numărul 16, este Fred Marshall, a cărui fotografie onorează în prezent afişul cu Vânzătorul Lunii din sala de prezentare de la Echipamente Agricole Districtul French. Fred a mai fost numit şi Angajatul Anului în trei din ultimii patru ani (acum doi ani, Ted Goltz i-a dat premiul lui Otto Eisman, doar ca să scape de monotonie), iar când el îşi face meseria nimeni nu radiază mai mult farmec, personalitate sau totală *cumsecădenie.* Voiați ceva plăcut? Doamnelor şi domnilor, vi-l prezentăm pe Fred Marshall!

Numai că acum zâmbetul său încrezător nu se vede, iar părul său, întotdeauna bine pieptănat la serviciu, n-a văzut încă pieptenul. Poartă un şort Nike şi-un tricou cu mâneci tăiate în locul obişnuitei sale uniforme kaki perfect călcate şi-al cămăşii sport. Pe polița mobilei de bucătărie se află exemplarul familiei Marshall al ziarului *La Riviere Herald,* deschis la o pagină interioară.

Fred are în ultima vreme destule probleme pe cap - sau, mai degrabă, soția lui, Judy, are probleme, iar ce-i al ei e şi al lui, aşa a spus preotul când i-a unit în sfânta taină a cununiei -, iar ceea ce citeşte nu-l ajută deloc să se simtă mai bine. Nici pe departe. E continuarea articolului de pe prima pagină şi, desigur, autorul e mult iubitul scormonitor în rahat Wendell „PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE” Green.

Continuarea e-o recapitulare ca la carte a primelor două crime *(Oribil şi Tot Mai Oribil,* aşa se gândeşte Fred la ele) şi, în timp ce citeşte, Fred îşi îndoaie mai întâi piciorul stâng sub el şi-apoi pe cel drept, întinzându-şi muşchii aceia atât de importanți ai coapselor şi pregătindu-se pentru alergarea de dimineață. Ce-ar putea fi mai anti-alunecare decât o alergare de dimineață? Ce-ar putea fi *mai plăcut?* Ce-ar putea strica un început aşa minunat al unei zile aşa frumoase în Wisconsin?

Păi, ce ziceți de asta:

Visurile lui Johnny Irkenham erau destul de simple, potrivit tatălui său îndurerat. [Tată îndurerat, îşi zice Fred, întinzându-se şi închipuindu-şi-l pe fiul său dormind la etaj. *Doamne Dumnezeule, ajută-mă să nu ajung niciodată un tată îndurerat.* Neştiind, desigur, că în scurt timp va trebui să-şi asume acest rol.] Johnny voia să se facă astronaut", a zis George Irkenham, un zâmbet luminându-i pentru puțin timp chipul epuizat, ^ista, fireşte, atunci când nu avea să stingă incendii ca membru al detaşamentului de pompieri din French Landing sau să lupte cu criminalitatea ca membru al Asociației Americane a Dreptății."

Aceste visuri neprihănite s-au sfârşit într-un coşmar pe care nu ni-l putem închipui. [Dar sunt sigur c-o să încerci, îşi zice Fred, începând acum să facă exerciții de ridicare pe vârfuri.] *La începutul acestei săptămâni, corpul lui dezmembrat a fost descoperit de către Spencer Hovdahl din Centralia. Hovdahl, un fost ofițer de credite la First Farmer State Bank, examina o fermă abandonată din French Landing deținută de John Ellison, care locuieşte într-un district vecin, în intenția de-a iniția procedurile de repunere în posesie. „De la început nu voiam să mă aflu acolo", i-a spus Hovdahl reporterului nostru. „Dacă urăsc ceva, urăsc chestiile astea de repunere în posesie.* [Aşa cum îl cunoaşte Pe Spencer Hovdahl, Fred are foarte mari îndoieli că „chestii" a fost cuvântul pe care l-a folosit.] *Mi-am dorit şi mai puțin să mă aflu acolo după ce am intrat în cotețul găinilor. E şubred şi gata să se dărâme, şi n-aş fi intrat dacă nu auzeam zumzetul albinelor. Am crezut c-ar putea fi un stup*

acolo. Albinele sunt o pasiune de-a mea şi eram curios. Domnul să m-ajute, cât eram de curios. Sper să nu mai fiu curios niciodată."

În coteţul găinilor a găsit corpul lui John Wesley Irkenham, în vârstă de şapte ani. Cadavrul fusese dezmembrat şi bucăţile de carne atârnate în lanţuri prinse de grinzile putrede ale coteţului. Chiar dacă şeful poliţiei Dale Gilbertson n-a vrut nici să confirme, nici să infirme, surse de încredere din cadrul poliţiei din La Riviere spun că torsul, coapsele şi fesele fuseseră muşcate...

Bun, asta-i ajunge lui Fred, toată lumea la duşuri. Închide ziarul dintr-o mişcare sigură şi-l azvârle cât e poliţa de lungă, până la cafetiera Mr. Coffee. Pentru Dumnezeu, niciodată nu tipăreau chestii din astea în ziar când *el era* copil. Şi de ce Pescarul, pentru numele lui Dumnezeu? De ce trebuiau să-i dea fiecărui monstru o poreclă cu şpil, să transforme un tip de teapa celui care a făcut asta în Celebritatea Descreierată a Lunii?

Evident, nimic de genul ăsta nu s-a întâmplat vreodată când el avea vârsta lui Tyler, dar principiul... blestematul *principiu* al problemei...

Fred îşi termină exerciţiile de ridicat pe vârfuri, amintindu-şi să poarte o discuţie cu Tyler. Îi va veni mai greu decât discuţia scurtă pe care au avut-o despre de ce i se întăreşte uneori trebuşoara, dar trebuie s-o facă fără doar şi poate. *Sistemul amicilor,* îi va spune Fred. *Acum va trebui să rămâi alături de amicii tăi,* Ty. *Să nu mai umbli haihui de capul tău o vreme, bine?*

Şi totuşi, gândul că Ty chiar ar putea fi ucis i se pare îndepărtat lui Fred; e-un subiect de documentare dramatice la televizor sau poate a unui film de Wes Craven. Să-i spunem *Scream 4: Pescarul.* De fapt, nu s-a făcut oare un film cam în ideea asta? Un tip îmbrăcat în impermeabil de pescar umblând de colo-colo şi omorând adolescenţi cu un cârlig? Poate, dar nu copii mici, nu *copilaşi* ca Amy St Pierre şi Johnny Irkenham. Iisuse, lumea se ducea de râpă chiar sub ochii săi.

Părți ale corpului agățate de lanțuri într-un coteț de găini părăginit, asta-i partea care-l urmăreşte. Oare poate fi adevărat aşa ceva?

Poate fi *aici,* chiar aici şi-acum în țara lui Tom Sawyer-Becky Thatcher?

Ei, nu te mai gândi. E timpul să-ți începi alergarea.

Dar poate că ziarul s-a pierdut cumva în dimineața asta, gândeşte Fred, luându-l de pe poliță şi împăturindu-l până când seamănă cu o carte groasă în ediție de masă (Însă o parte din titlul de primă pagină îl acuză chiar şi aşa: PESCARUL ÎNCĂ ÎN LI). *Poate că ziarul, cumva, pur şi simplu, ştiu eu, a ajuns de bună-voie drept în bătrânul tomberon de lângă casă.*

Da, bună idee. Pentru că Judy s-a comportat ciudat în ultima vreme, iar poveştile vibrante ale lui Wendell Green despre Pescar nu ajută cu nimic *(Torsul şi coapsele muşcate,* îşi spuse Fred în vreme ce străbate încet casa cufundată în tăcerea primelor ore ale dimineții spre uşă, *şi dacă tot te-ai apucat, domnule chelner, cere-le să-mi taie o halcă sănătoasă şi frumoasă de cur).* Ea citeşte obsesiv relatările din presă, fără a face vreun comentariu, însă lui Fred nu-i place felul smucit în care îşi mişcă ochii sau celelalte ticuri pe care le-a dezvoltat: atingerea neîncetată a buzei de sus cu limba, de pildă... Şi uneori, asta în ultimele două sau trei zile, i-a văzut limba ajungând până sus de tot şi atingându-i despicătura chiar de sub nas, o ispravă care i s-ar fi părut imposibilă dacă n-ar fi revăzut-o aseară, în timpul ştirilor locale. Se duce la culcare din ce în ce mai devreme şi uneori vorbeşte în somn - cuvinte stranii, îngălate, care nu par să aparțină limbii engleze. Uneori, când i se adresează, ea nu-i răspunde, se uită doar în gol, cu ochii căscați, mişcând mărunt din buze, frământându-şi palmele (pe dosul lor au început să apară crestături şi zgârieturi, chiar dacă îşi taie regulat foarte scurt unghiile).

Ty a observat şi el ciudățeniile exagerate ale mamei sale. Sâmbătă, în timp ce tatăl şi fiul prânzeau împreună - Judy era la etaj, unde fugea un lung pui de somn, unul dintre

multele, altă nouă abatere de la normalitate - băiatul a întrebat brusc, din senin:

— Care-i problema cu mama?

— Ty, nu e nici-o problemă cu...

— Ba *este!* Tommy Erbter zice că-n ultimele zile îi mai lipseşte o cola ca să fie un Happy Meal complet.

Şi oare nu lipsise decât puțin să se întindă peste supa de roşii şi sandviciurile cu brânză prăjită şi să-i tragă o scatoalcă fiului său? Singurului său fiu? Bunului şi bătrânului Ty, care nu era decât îngrijorat? Domnul să-l apere, ba bine că nu.

În fața uşii, în capătul potecii de ciment care duce la stradă, Fred începe să alerge încet pe loc, inspirând adânc de câteva ori, făcându-şi rezerva de oxigen pe care o va folosi în curând. De obicei, aceasta e cea mai bună parte din zi (dacă se face abstracție, desigur, de momentele când el şi Judy fac dragoste, iar în ultima vreme asta s-a întâmplat dureros de rar). Îi place senzația - *ştiința* - faptului că poteca aceasta ar putea fi începutul drumului spre oriunde, că ar putea porni de-aici, din cartierul Libertyville al French Landingului, şi să ajungă în New York... În San Francisco... În Bombay... În trecătorile din munții Nepalului. Fiecare pas făcut dincolo de uşa cuiva face o invitație lumii (poate chiar universului), iar ăsta e un lucru pe care Fred Marshall îl înțelege intuitiv. El vinde tractoare John Deere şi cultivatoare Case, da, s-a *înțeles* asta, însă imaginația nu-i lipseşte cu desăvârşire. Când el şi Judy erau studenți la UW-Madison, primele lor întâlniri aveau loc la cafeneaua din apropierea campusului, un refugiu cu jazz, espresso şi poezie numit Chocolate Watchband. N-ar fi complet deplasat să spunem că se îndrăgostiseră pe fondul sonor al bețivilor furioşi declamând operele lui Allen Ginsberg şi Gary Snyder în difuzoarele ieftine, dar delicios de zgomotoase din Chocolate Watchband.

Fred mai inspiră o dată adânc şi îşi începe alergarea. Pe Aleea Robin Hood în jos spre Calea Domniței Marian, unde-i face cu mâna lui Deke Purvis. Deke, în halat şi şlapi, tocmai culege de pe jos, din veranda sa, porția zilnică de mefiență a

lui Wendell Green. Apoi intră pe Avalon Street, grăbind acum puțin pasul, arătându-şi călcâiele dimineții.

Totuşi, nu-şi poate alunga grijile.

Judy, Judy, Judy, gândeşte cu vocea lui Cary Grant (o glumită care şi-a pierdut de mult hazul pentru iubirea vieții sale).

Sunt bolboroselile de când doarme. E felul în care îşi roteşte ochii. Şi să nu uităm momentul (doar acum trei zile) când a urmărit-o până în bucătărie şi ea nu era acolo - se dovedise că era *în spatele* lui, coborând scările, iar *cum* a făcut asta i se pare mai puțin important decât *de ce* a făcut-o, să se furişeze sus pe scările din spate şi-apoi să coboare bocănind pe cele din față (pentru că asta trebuie să fi făcut; e singura modalitate la care se poate gândi). Mai sunt atingerile şi mângâierile constante pe care le face cu limba. Fred ştie unde duc toate acestea: Judy se comportă ca o femeie înspăimântată. Asta se întâmplă încă de *dinainte* ca Amy St Pierre să fie omorâtă, aşa că nu poate fi din cauza Pescarului, sau nu *intru totul* din cauza Pescarului.

Dar mai e o problemă şi mai mare. Până acum două săptămâni, Fred v-ar fi spus că soția lui n-are nici măcar un singur oscior de teamă în corp. Poate că are doar un metru cincizeci şi cinci („Hei, ajungi până la genunchiul unui purice", zisese bunica lui Fred când făcuse cunoştință cu logodnica nepotului său), însă Judy are o inimă de leu, are inima unui războinic viking. Asta nu-i o gogomănie, nici o exagerare, nici o licență poetică: este purul adevăr aşa cum îl vede Fred, şi tocmai contrastul dintre ceea ce ştia înainte şi ceea ce vede acum e lucrul care-l sperie cel mai tare.

De pe Avalon intră în goană pe Camelot, traversând intersecția fără să se uite după maşini, alergând mai repede ca de obicei, aproape sprintând în loc să facă jogging. Îşi aminteşte ceva ce s-a întâmplat cam cu o lună după ce au început să iasă împreună.

Ca de obicei, se duseseră la Chocolate Watchband, numai că acum după-amiaza, ca să asculte un cvartet de jazz care

chiar se descurcase binişor. Nu că ar fi ascultat ei cine ştie cât, după cum îşi dă seama acum Fred; mai mult îi vorbise lui Judy despre cât de puțin îi plăcea să urmeze cursurile Colegiului de Agricultură şi Zootehnie (Mu-U, ziceau îngâmfații de la Litere şi ştiințe) şi cât de puțin îi plăcea Prostita părere a familiei sale cum că, după absolvire, se va întoarce acasă şi-l va ajuta pe Phil să aibă grijă de ferma familiei din French Landing. Ideea de a-şi petrece viața în jug cu Phil îi provoca lui Fred o mare tristețe.

Ce-ți doreşti, atunci? întrebase Judy. Ținându-i mâna pe masă, o lumânare arzând într-un borcan de jeleu, formația de jazz de pe scenă cântând o improvizație suavă numită *I'll Be There for You.*

Nu ştiu, spusese el, *dar îți zic un lucru, Jude, ar fi trebuit să mă fi înscris la Administrarea Afacerilor, nu la Mu-U. Mă pricep mult mai bine la vânzare decât la plantare.*

Atunci, de ce nu te transferi?

Pentru că familia mea crede...

Nu familia ta îți va trăi viața, Fred, ci tu.

E uşor să vorbeşti, îşi aminteşte că şi-a zis, dar apoi s-a întâmplat ceva pe drumul de întoarcere în campus, ceva atât de uimitor şi dincolo de puterea sa de înțelegere a modului în care trebuie să meargă lucrurile în viață, încât îl umple de mirare chiar şi acum, după aproape treisprezece ani.

Continuând să vorbească despre viitorul lui şi despre viitorul lor împreună. *{Aş putea fi o soție de fermier,* zisese Judy, *dar numai dacă soțul meu vrea într-adevăr să fie fermier)* Adânciți în asta. Lăsându-şi picioarele să-i poarte fără a le păsa cine ştie cât unde se aflau. Şi-apoi, la intersecția lui State Street cu Gorham, un scrâşnet de frâne şi un bang metalic asurzitor le întrerupseseră conversația. Fred şi Judy întorseseră privirea şi văzuseră o camionetă Dodge care tocmai tamponase o furgonetă Ford cu ani buni la activ.

Din furgonetă care intrase cât se poate de clar în indicatorul de oprire de la capătul lui Gorham Street cobora un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat într-un costum maroniu de om ajuns la vârsta mijlocie. Părea în egală măsură speriat şi zdruncinat,

iar Fred credea că pe bună dreptate; bărbatul care se apropia de el dinspre camionetă era tânăr, corpolent (Fred îşi amintea în mod special pântecele care i se răsfrângea peste betelia jeanşilor) şi ținea în mână un levier. *Cretin fără minte ce eşti!* strigă tânărul corpolent. *Uite ce mi-ai făcut cu camioneta! Asta-i maşina lu' tata, cretin afurisit!*

Costum-de-Vârstă-Mijlocie s-a dat îndărăt, cu ochii căscați, cu mâinile ridicate, Fred urmărind fascinat scena din fața magazinului Rickman's Hardware, spunându-şi: *O, nu, domnule, proastă idee. Nu dai înapoi când ai de-a face cu un tip ca ăsta, mergi* către *el, chiar şi-aşa nebun cum e. Îl provoci - nu vezi că-l provoci?* Atât de fascinat că nu şi-a dat seama că mâna lui Judy nu mai era într-a sa, ascultând cu un soi de preştiință bolnăvicioasă cum domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie, continuând să dea înapoi, bolborosea cum că-i pare rău... că-i numai şi numai vina lui, nu s-a uitat, nu s-a gândit... hârtii de asigurări... Banca Rurală... să deseneze o schiță... să cheme un polițist ca să ia declarații...

Şi în tot acest timp, tânărul corpolent înainta, lovind cu capătul levierului în palmă, fără să-l asculte. Acolo nu era vorba de asigurare sau despăgubire; acolo era vorba despre cum domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie îl speriase ca toți dracii în vreme ce nu făcea decât să-şi vadă liniştit de drum şi de treburile sale şi să-l asculte pe Johnny Paycheck cântând *Take This Job and Shove It.* Tânărul corpolent avea de gând să încaseze şi el un mic cec de răzbunare[1] pentru c-a fost speriat ca toți dracii şi zdruncinat la volan de i-a sunat apa-n cap... trebuia să încaseze ceva, cât de puțin, pentru că mirosul celuilalt bărbat îl aţâța, mirosul ăla galben ca pişatu' de teamă şi lipsă înnăscută de apărare. Era o situație ca-n bancul cu iepurele şi câinele de la fermă şi, cat ai clipi, iepurele a rămas fără niciun pic de loc unde să mai bată în retragere; domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie era lipit de furgoneta sa şi, într-o clipă, levierul avea să înceapă să fluture în aer şi sângele avea să-nceapă să se-mprăştie.

Numai că *n-a fost* pic de sânge şi nici măcar o singură fluturare prin aer, pentru că, pe nepusă masă, Judy DeLoius

s-a aflat acolo, mare cat să ajungă la genunchiul unui purice, dar stând între ei, uitându-se netemătoare în sus la fața roşie a tânărului corpolent.

Fred a clipit, întrebându-se cum, pentru numele lui Dumnezeu, ajunsese ea acolo atât de repede. (Mult mai târziu, va simți exact acelaşi lucru când o va urma până în bucătărie doar ca să audă bocănitul egal al paşilor ei coborând pe scările din față.) Şi apoi? Apoi Judy l-a plesnit pe tânărul corpolent peste braț! *Pleosc! l*-a plesnit drept peste bicepsul cărnos, lăsându-şi amprenta albă a palmei pe carnea pistruiată şi arsă de soare sub mâneca tricoului albastru rupt al individului. Fred a văzut-o, dar nu i-a venit să-şi creadă ochilor.

Termină cu asta! a strigat Judy în sus spre fața surprinsă şi începând-să-fie-zăpăcită a lui tânărului corpolent. *Pune-l jos şi termină odată! Nu fi prost! Vrei să ajungi la închisoare pentru o reparație care valorează doar şapte sute de dolari? Pune-l jos! Revino-ți în fire, uriaşule! Pune... chestia... aia... JOS!*

A urmat o secundă în care Fred a fost cât se poate de convins că tânărul corpolent va lăsa oricum levierul jos, dar drept în căpşorul frumuşel al iubitei sale. Însă Judy nici n-a clipit, ochii ei nu s-au dezlipit nici-o clipă de ochii tânărului cu levierul, care o domina cu cel puțin treizeci de centimetri şi probabil c-o depăşea în greutate cu vreo nouăzeci de kilograme. Cu siguranță, în ziua aceea Judy n-a emanat niciun miros galben de urină de teamă; limba ei n-a atins deloc agitată buza superioară şi despicătura de sub nas; ochii ei scăpărători erau neabătuți.

Şi, după încă un moment, tânărul corpolent a lăsat levierul jos.

Fred nu-şi dăduse seama că în jur se adunaseră o mulțime de gură-cască până când nu auzise ropotul spontan de aplauze al celor, poate, treizeci de privitori. S-a alăturat şi el, niciodată mai mândru de ea ca în clipa aceea. Şi, pentru prima dată, Judy a părut înfiorată. A rămas însă locului, înfiorată sau nu. I-a adus pe cei doi laolaltă, trăgându-l pe

domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie în față de un braț şi silindu-i pur şi simplu să-şi dea mâna. Când au sosit polițiştii, tânărul corpolent şi domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie şedeau umăr la umăr pe bordură, studiindu-şi reciproc hârtiile de asigurare. Caz închis.

Fred şi Judy şi-au continuat drumul spre campus, ținându-se iar de mână. Cale de două cvartale, Fred n-a scos o vorbă. Era oare copleşit de admirație pentru ea? Bănuia acum că da. În cele din urmă, a zis: *A fost incredibil.*

Ea i-a aruncat o privire scurtă şi stânjenită, un zâmbet scurt şi la fel de stânjenit. *Ba n-a fost,* a zis. *Dacă vrei să-i spui cumva, spune-i spirit de bun cetățean. L-am văzut pe tipu' ăla pregătindu-se să se-arunce singur în puşcărie. Nu voiam să se întâmple asta. Sau să pățească ceva celălalt.*

Şi totuşi, această ultimă remarcă a făcut-o aproape ca pe-un ultim gând, iar Fred i-a simțit pentru întâia oară nu doar curajul, ci şi sufletul ei neabătut de viking. Trecuse de partea tânărului corpolent pentru că... păi, pentru că celălalt individ se temea.

Dar nu ți-a fost teamă? a întrebat-o el. Încă era atât de uluit de cele văzute, încât nu-i trecuse prin minte - deocamdată - că ar trebui să-i fie puțin ruşine; în definitiv, cea care luase atitudine în locul lui fusese tocmai iubita sa, iar asta nu era deloc conform Evangheliei după Hollywood. *Nu ți-a fost teamă că, în focul momentului, tipul cu levierul îți va trage una?*

În ochii lui Judy apăruseră nedumerirea. Mei *nu mi-a trecut prin cap,* a zis.

Camelot se lărgeşte într-un târziu în Chase Street, unde se vede o frântură mică şi plăcută din Mississippi în zile senine ca aceasta, însă Fred nu merge atât de departe. Se întoarce din punctul cel mai înalt al Liberty Hights şi porneşte înapoi pe unde a venit, cu tricoul acum leoarcă de sudoare. De obicei, alergarea îl face să se simtă mai bine: nu însă şi azi, cel puțin nu încă. Neînfricata Judy din după-amiaza aceea de la intersecția lui State cu Gorham seamănă atât de puțin cu Judy cea cu privire rătăcită şi uneori detaşată de orice care

locuieşte acum în casa sa - Judy cea care trage pui de somn după pui de somn şi care-şi frământă mâinile -, încât Fred chiar a discutat cu Pat Skarda despre asta. Ieri se întâmplase asta, - când doctorul a venit la Goltz's să se uite la maşinile de tuns iarba cu şa.

Fred îi arătase vreo două, o Deere şi o Honda, s-a interesat ce-i mai face familia, apoi a întrebat (nepăsător, a sperat): *Hei, doctore, spune-mi ceva: crezi că e posibil ca o persoană să înnebunească aşa, pur şi simplu? Fără niciun semn, adică?*

Skarda îi aruncase o privire tăioasă care lui Fred chiar îi plăcuse. *E vorba de un adult sau de un adolescent, Fred?*

Păi, nu e vorba de nimeni, *de fapt.* Un râset mare, din tot sufletul - neconvingător pentru propriile-i urechi şi, judecând după privirea lui Skarda, nu prea convingător nici pentru el. *De nimeni* real, *în orice caz. Dar, ipotetic vorbind, să zicem un adult.*

Skarda căzuse pe gânduri, apoi clătinase din cap. *Sunt puține lucruri general valabile în medicină şi existaşi mai puține în* psihiatrie. *Astea fiind zise, trebuie să-ți spun că mi se pare foarte puțin probabil ca o persoană să „înnebunească aşa, pur şi simplu „. S-ar putea să fie o trecere foarte rapidă, însă e vorba totuşi de-o trecere. Auzim cum se spune „lui cutare sau cutare i-a sărit o doagă", însă asta se-ntâmplă rareori. Disfuncția mentală - comportamentul nevrotic sau psihotic - cere timp pentru a se dezvolta şi, de obicei, există semne prevestitoare. Cum se mai simte mama ta în ultima vreme, Fred?*

Mama? O, hei, ea se simte bine. O duce pe roze.

Şi Judy?

Îi luase o clipă ca să afişeze un zâmbet, dar imediat ce reuşi, afişă unul mare de tot. Mare şi sincer. *Judy? Şi ea o duce pe roze, doctore. Sigur că da. Pe zi ce trece.*

Cum să nu? Pe zi ce trece. Doar că manifestă câteva *semne,* atâta tot.

Poate or să treacă, îşi zice el. Endorfinele alea straşnice în sfârşit îşi fac treaba şi, cât ai zice peşte, lucrul ăsta pare plauzibil. Optimismul e-o stare mult mai normală pentru

Fred, care nu crede în *alunecare,* şi un zâmbet firav îi înfloreşte pe buze - primul din ziua aceasta. *Poate că semnele or să treacă. Poate că orice-ar fi în neregulă cu ea o să dispară la fel de repede cum a apărut. Poate că-i chiar, înțelegi, o chestie legată de ciclu. Ca sindromu' premenstrual.*

Doamne, dacă asta ar fi totul, ce *uşurare!* Până una-alta, trebuie să se gândească la Ty. Trebuie să poarte o discuție cu Tyler despre sistemul amicilor, pentru că, deşi Fred nu crede în ceea ce Wendell

Green aparent încearcă să insinueze, că fantoma unui celebru canibal de la finele secolului şi tăntălău absolut pe nume Albert Fish[2] a apărut, din cine ştie ce motiv, aici în ținutul Coulee, că *cineva* este fără doar şi poate acolo şi că acest cineva a ucis doi copilaşi şi-a făcut lucruri de nedescris (cel puțin dacă nu eşti Wendell Green, se pare) cadavrelor.

Torsul, coapsele şi fesele muşcate, îşi zice Fred şi aleargă mai repede, deşi acum simte o înțepătură între coaste. Şi totuşi, asta merită a fi repetat: nu crede că aceste orori chiar îl pot atinge pe fiul său, şi nu vede nici cum ar fi putut provoca starea lui Judy, dat fiind că ciudățeniile ei au început pe când Amy St Pierre era încă în viață, la fel şi Johnny Irkenham, amândoi probabil jucându-se fericiți fiecare în curtea din spatele casei lui.

Poate una, poate alta... dar ajunge cu Fred şi îngrijorările lui, bine? Haideți să ne ridicăm din preajma minții sale pline de griji şi să ajungem înaintea lui înapoi la Aleea Robin Hood nr. 16 - haideți să mergem direct la sursa problemelor sale.

Fereastra dormitorului conjugal de la etaj e deschisă, iar draperia nu reprezintă, desigur, o opreliştе; ne strecurăm drept prin ea, intrând odată cu briza şi primele sunete ale zilei ce se trezeşte la viață.

Sunetele French Landingului trezindu-se la viață n-o trezesc pe Judy Marshall. Nu, ea stă cu ochii căscați încă de la ora trei, scrutând umbrele după nici ea nu ştie ce, fugind de vise prea oribile ca să şi le aducă aminte. Şi totuşi, îşi aduce aminte *unele* lucruri, oricât de puțin şi-ar dori asta.

— Am văzut iar ochiul, rosteşte ea în camera goală. Limba îi iese din gură şi, fără ca Fred să fie prin preajmă ca s-o vadă (ea ştie că o urmăreşte; o fi ea îngrozită, însă nu e *proastă),* nu mângâie doar despicătura de sub nas, ci o *acoperă* cu o mişcare amplă, ca un câine care-şi linge chioampele după un bol de resturi. E-un ochi roşu. Ochiul *lui.* Ochiul Regelui.

Ridică privirea la umbrele copacilor de afară. Dănțuiesc pe tavan, alcătuind siluete şi fețe, siluete şi fețe.

— Ochiul Regelui, repetă, iar acum începe trucul cu mâinile: se frământă şi se răsucesc şi se strâng şi apasă. Abbalah! Vulpile-n vizuini! Abbalah-dun, Regele Purpuriu! Şobolanii-n văgăuni! Abbalah Munşun! Regele e-n Turnul lui, mănâncă pâine şi miere! Spărgătorii-s în subsol, fac bani bătând fiere!

Clatină capul dintr-o parte în cealaltă. O, vocile astea, din întuneric ies ele, şi uneori se trezeşte cu o imagine arzând în spatele ochilor, imaginea unui necuprins turn stratificat înălțându-se în mijlocul unui câmp de trandafiri. Un câmp de sânge. Apoi încep vorbele, vorbirea în limbi, declarativ, cuvinte pe care nu le înțelege, darămite să le controleze, un flux amestecat de engleză şi păsărească.

— Târâş, târâş, târâş, zice ea. Micuții se târăsc pe picioruşele-nsângerate... o, pentru numele lui Hristos, n-o să înceteze asta niciodată?

Limba îi țâşneşte afară din gură şi-o linge pe vârful nasului; pentru o clipă, nările îi sunt înfundate de propria-i salivă, iar capul îi bubuie

...Abbalah, Abbalah-dun, Can-tah Abbalah...

de cuvintele alea străine şi teribile, de imaginile alea teribile şi îngemănate ale Turnului şi-ale peşterilor arzătoare de dedesubt, peşteri prin care micuții se târăsc cu picioare însângerate. Mintea stă să-i plesnească de câte sunt şi numai un singur lucru le va face să se oprească, există o singură cale de-a avea pace.

Judy Marshall se ridică în capul oaselor. Pe măsuța de lângă ea e-o veioză, un exemplar al celui mai recent roman de John Grisham, un carnețel (cadou de ziua ei din partea lui Ty,

fiecare pagină purtând antetul IATĂ ÎNCĂ O IDEE MINUNATĂ DE-A MEA!) şi un pix pe care e imprimat LA REVIERE SHERATON.

Judy apucă pixul şi mâzgăleşte în carneţel.

Niciun Abbalah niciun Abbalah-dun niciun Turn niciun Spărgător niciun Rege Purpuriu doar vise astea-s doar visele mele.

E suficient, însă obiectele de scris sunt de asemenea drumuri spre oriunde şi, înainte să poată dezlipi vârful acestuia din carneţelul aniversar, mai scrie un rând:

Casa întunericului e intrarea în Abbalah intrarea în iad, şeol Munşun toată lumile şi spiritele astea

Ajunge! Bunule şi milostivule Dumnezeu, ajunge! Şi ce-i mai rău: Dar dacă totul începe să aibă sens?

Aruncă pixul înapoi pe masă, unde se rostogoleşte până la piciorul veiozei şi rămâne nemişcat. Apoi rupe pagina din carneţel, o mototoleşte şi-o vâră în gură. Mestecă frenetic, nerupând-o, dar cel puţin morfolind-o până se îmbibă cu salivă, apoi o înghite. Preţ de-o clipă îngrozitoare îi rămâne blocată în gât, dar apoi se desprinde din loc. Cuvintele şi lumile dau înapoi, şi Judy cade din nou pe perne, epuizată. E palidă la faţă şi transpirată, are ochii umflaţi de lacrimi nevărsate, însă umbrele mişcătoare de pe tavan nu i se mai pare că seamănă cu nişte feţe - feţele copiilor care se târăsc, ale şobolanilor în văgăuni, vulpi în vizuini, ochiul Regelui, Abbalah-Abbalah-dun! Acum sunt din nou,doar umbrele copacilor. Ea este Judy DeLois Marshall, soţia lui Fred, mama lui Ty. Acesta e Libertyville, acesta e French Landing, acesta e districtul French, acesta e Wisconsin, aceasta e America, aceasta e emisfera nordică, aceasta e lumea, şi altă lume în afară de aceasta nu există. Fă să fie aşa.

Ah, fă să fie aşa.

Ochii i se închid şi, când recade complet în somn, noi străbatem camera spre uşă, dar, cu puţin înainte să ajungem acolo, Judy Marshall mai spune un lucru - îl spune pe când trece graniţa somnului.

— Burnside nu-i numele tău. Unde-i văgăuna ta?

Uşa dormitorului e închisă, aşa că noi folosim gaura cheii, trecând prin ea ca o şoaptă. Mergem de-a lungul holului, trecând pe lângă poze cu familia lui Judy şi cu a lui Fred, inclusiv o fotografie cu ferma familiei Marshall unde Fred şi Judy au petrecut o îngrozitoare, dar în fericire scurtă perioadă nu cu mult după ce s-au căsătorit. Vreți Un stat bun? Să nu-i vorbiți lui Judy Marshall despre fratele lui Fred, Phil. Numai să nu-i dați apă la moară, cum ar spune fără doar şi poate George Rathbun.

Camera de la capătul holului nu are gaură de cheie, aşa că ne strecurăm pe sub ea ca o telegramă şi intrăm într-o cameră pe care o recunoaştem imediat ca fiind a unui băiat: ne dăm seama după mirosurile amestecate de şosete sport murdare şi unguent pentru picioare. E-o cameră mică aceasta, însă pare mai mare decât a lui Fred şi Judy din cealaltă parte a holului, foarte probabil pentru că lipseşte izul de anxietate. Pe pereți sunt postere cu Shaquille O'Neal, Jeremy Burnitz, echipa Milwaukee Bucks de anul trecut... Şi idolul lui Tyler Marshall, Mark McGwire. Mark McGwire joacă la Cards, iar Cards sunt duşmanul, dar, la naiba, nu-i ca şi când Milwaukee Brewers chiar ar reprezenta o provocare pentru cineva. Echipele Brew au fost vecine în liga americană şi sunt tot vecine în națională. Iar McGwire... păi, el e un erou, nu? E puternic, e modest şi poate arunca o minge de baseball cât vezi cu ochii. Până şi tatăl lui Tyler, care ține doar cu echipe din Wisconsin, crede că McGwire e un tip straşnic. „Cel mai bun lovitor din istoria jocului”, l-a numit după sezonul în care a strâns şaptezeci de tururi complete, iar Tyler, deşi în anul acela legendar nu era decât un țânc, n-a uitat-o niciodată.

Tot pe peretele acestui băiețel care va fi în curând a patra victimă a Pescarului (da, a existat deja o a treia, după cum am văzut), la loc de cinste, chiar deasupra patului său, se află un poster care înfățişează un castel mare şi întunecat la capătul unei pajişti lungi şi înnegurate. În partea de jos a posterului, pe care el l-a prins pe perete cu scotch (mama lui îi interzice categoric să folosească piuneze), stă scris REVENIȚI LA AULD SOD cu litere mari, verzi. Ty se gândeşte să-l ia de pe perete

doar cât să decupeze partea asta. Nu-i place posterul pentru că ar manifesta vreun interes pentru Irlanda; lui, imaginea îi şopteşte despre alt loc, un Ioc aflat cu Totul Altundeva. E ca fotografia unui splendid regat legendar unde în păduri s-ar putea afla inorogi şi-n peşteri balauri. Nici vorbă de Irlanda; nici vorbă măcar de Harry Potter. Hogwarts e-un loc destul de plăcut pentru după-amiezile de vară, însă acesta e un castel din Regatul de cu Totul Altundeva. E primul lucru pe care-l vede Tyler Marshall dimineața, ultimul lucru pe care-l vede seara şi exact aşa îi place să fie.

Stă ghemuit pe-o pane în chiloți, o virgulă umană cu păr blond închis ciufulit şi-un deget mare aproape de gură, mai lipsind de fapt doar unu sau doi centimetri să fie supt. Visează - îi vedem pupilele cum se mişcă de la stânga la dreapta în spatele pleoapelor închise. I se mişcă şi buzele... Şopteşte ceva... Abbalah? Oare şopteşte cuvântul mamei sale? Cu siguranță nu, dar...

Ne aplecăm mai aproape ca să ascultăm, dar înainte să putem auzi cât de cât ceva, un circuit din ceasul-radio roşu-strident al lui Tyler se încinge şi, pe nepregătite, vocea lui George Rathbun umple încăperea, rechemându-l astfel pe Tyler din oricare ar fi fost visele care i se derulau sub chica aceea ciufulită.

— Oameni buni, tre' să m-ascultați acu', de câte ori v-am zis asta?

Dacă nu ştiți de Mobilierul Fraților Henreid din French Landing şi Centralia, nu ştiți ce înseamnă mobila adevărată. Exact, vorbesc despre Frații Henreid, căminul Extazului Colonial. Seturi de living seturi de sufragerie seturi de dormitor, mărci celebre pe care le cunoaşteți şi în care aveți încredere precum La-Z-Boy, Breton Wood şi Moosehead, PÂNĂ ŞI UN ORB VEDE CLAR CĂ FRAȚII HENREID ÎNSEAMNĂ CALITATE!

Ty Marshall râde încă dinainte să fi deschis complet ambii ochi. Îl adoră pe George Rathbun; George e sigur marfă.

Iar acum, fără a schimba măcar viteza de la reclama publicitară:

— Oameni buni, sunteți pregătiți pentru Gala Berarilor, n-aşa?

Mi-ați trimis ilustratele-alea cu numele, adresa şi *el telefono* vostru pe ele? Sper că da, pen' că la miezul nopții se închide concursul. Dacă ați uitat... pa şi pusi!

Ty închide ochii la loc şi rosteşte pe muteşte acelaşi cuvânt de trei ori: *Căcat, căcat, căcat.* El *a uitat* să se înscrie, iar acum nu poate decât să spere că tatăl lui (care ştie cât de uituc îi poate fi fiul) a ținut minte şi l-a înscris el în concurs.

— Marele premiu? zice George. NUMAI ocazia ca tu sau persoana Pre-fe-ra-tă din câte cunoaşteți să fie băiatul sau fata de mingi a Echipei Brew în tot campionatul Cincinnati. NUMAI ocazia să câştigați o crosă de baseball auto-gra-fi-a-tă de Richie Sexson, CHERESTEGIUL care ține FULGERUL! Ca să nu mai pomenesc de cincizeci de locuri gratis de partea primei baze alături de mine, George Rathbun, Colegiul Ambulant al Cunoştințelor despre Baseball din ținutul Coulee. DA' DE CE Vă ZIC EU ASTA? Dacă a-ți ratat înscrierea, e prea târziu pentru voi. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul! O, ştiu de ce-am adus vorba de asta - ca să fiu sigur c-o să fiți pe recepție vinerea viitoare ca să vedeți dacă rostesc NUMELE VOSTRU la radio!

Ty oftează. Nu sunt decât două şanse ca George să rostească la radio numele lui: una slabă şi niciuna. Nu că i-ar păsa cine ştie cât să fie băiat de mingi, îmbrăcat într-o uniformă Brewers lălâie şi să alerge prin fața atâtor oameni în Miller Park, dar să aibă *propria crosă* a lui Richie Sexson, cherestegiul cu fulgerul... ce mişto ar fi asta!

Tyler se rostogoleşte din pat, miroase subsuorile tricoului de ieri, îl azvârle cât colo şi scoate altul din sertar. Tata îl întrebă uneori de ce-şi reglează alarma de deşteptare aşa *devreme* - în definitiv, e-n vacanța de vară - şi Tyler nu pare să izbutească să-l facă să priceapă că fiecare zi e importantă, mai ales cele pline de căldură şi soare şi nici-o responsabilitate clară. E ca şi când ar exista o voce mică în el care-l avertizează să nu irosească niciun minut, nici măcar unul singur, pentru că timpul nu aşteaptă.

Ceea ce George Rathbun spune mai departe alungă ultimele fuioare ale somnului din creierul lui Tyler - e ca un val de apă rece.

— Ce zici, Coulee, vrei să vorbim despre Pescar?

Tyler rămâne nemişcat, pe spinare trecându-i un fior rece şi-apoi coborându-i pe braţe. Pescarul. Un dezaxat care omoară copii... Şi îi *mănâncă?* Păi, a auzit şi el zvonul, în principal de la copiii mai mari de la terenul de baseball sau de la centrul de recreere French Landing, dar cine ar face ceva atât de scârbos? Canibalism, pfui!

Vocea lui George scade în intensitate.

— Acu' o să vă zic un mic secret, aşa că plecaţi urechea la unchiul vostru George.

Tyler sade pe pat, ţinându-şi tenişii de şireturi şi plecând urechea la unchiul său George, aşa cum i s-a cerut să facă. Pare ciudat să-l audă pe George Rathbun vorbind despre un subiect atât de... atât de *nesportiv,* însă Tyler are încredere în el. Nu George Rathbun a prezis că Badgers vor ajunge cel puţin în primii opt acum doi ani, când toată lumea zicea că vor fi scoşi din competiţie în prima rundă a Marelui Dans? Ba da. Caz închis, joc terminat, trage-ţi fermoarul.

Vocea lui George scade şi mai mult în intensitate, până la ceva ce aproape că e o şoaptă confidenţială.

— Pescarul original, băieţi şi fete, Albert Fish, e mort şi plecat dintre noi de şaizeci şi şapte de ani şi, din câte ştiu eu, n-a ajuns niciodată foarte departe la vest de New Jersey. *Mai mult,* probabil a fost un FAN AFURISIT AL YANKEE! AŞA CĂ FII PE PACE, COULEE! CAAALMEAZA-TE!

Tyler se relaxează, zâmbind, şi începe să-şi încalţe tenişii. Calmează-te, bine zis. E încă o zi, şi mda, bine, mama lui a fost puţin cam dusă în ultima vreme, dar o să-şi revină ea.

Haideţi să plecăm pe nota asta optimistă - să facem ca maioneza şi s-o tăiem, cum ar spune vajnicul George Rathbun. Şi, că tot veni vorba de George, acea voce ubicuă a dimineţilor din ţinutul Coulee, n-ar trebui oare să-i facem o vizită? Nu-i o idee rea. Haideţi s-o facem chiar acum.

3

Ieşim pe geamul lui Tyler, plecăm din Libertyville, zburând spre sud, în diagonală, nemaizăbovind acum, ci bătând zdravăn din aripile astea bătrâne, zburând cu un țel în gând. Ne îndreptăm spre carnea heliografică a soarelui de dimineață devreme pe Părintele Apelor, ar Şi spre cea mai mare cutie de şase sticle din lume. Între ea şi County Road Oo (i-am putea spune Nailhouse Row dacă am vrea; de-acum suntem deja cetățeni de onoare ai French Landingului) se află un turn radio, cu becul de semnalizare din vârf acum invizibil în lumina puternică a acestei nou-născute zile de iulie. Simțim miros de iarbă şi copaci şi pământ care se încălzeşte şi, pe măsură ce ne apropiem de turn, mai simțim şi aroma spumoasă şi dospită a berii.

Lângă turnul radio, în parcul industrial de pe partea estică a Peninsula Drive, se află o clădire mică de cărămidă arsă cu o parcare suficient de mare pentru şase maşini şi duba de patrulă a districtului, un Ford Econoline decrepit vopsit într-un roz-candel de măr. Pe măsură ce ziua se scurge şi după-amiaza face loc serii, umbrele cilindrice ale cutiei de şase sticle vor cădea mai întâi peste indicatorul de pe peluza cheală din fața drumului de acces, apoi peste clădire, apoi peste parcare. KDCU-AM, anunță indicatorul, vocea voastră VORBITOARE ÎN ȚINUTUL COULEE. Peste asta, cu vopsea spray de-un roz aproape identic cu cel al dubei de patrulă, e scrisă o declarație ardentă: TROY IUBĂŞTE PĂ MARYANN! DA! Mai târziu, Howie Soule, mecanicul de la U-Crew, va curăța asta (probabil în timpul emisiunii Rush Limbaugh, care e transmisă prin satelit complet automatizată), dar pentru moment rămâne, spunându-ne ce trebuie să ştim despre „iubărea” de provincie în centrul Americii. Se pare că, totuşi, am găsit ceva plăcut.

Când ajungem, pe uşa laterală a stației iese un bărbat subțirel îmbrăcat în pantaloni Dockers kaki, o cămaşă albă fără cravată din bumbac egiptean încheiată până la gât şi bretele maronii (sunt la fel de subțiri ca şi el, bretelele astea, şi mult prea şmecheroase ca să fie numite suspensoare;

suspensoarele sunt nişte lucruri vulgare pe care le poartă doar creaturi precum Chipper Maxton şi Sonny Heartfield, de la casa de pompe funebre). Individul acesta cu păr cărunt mai poartă şi o pălărie fedora *foarte* rigidă, antică, dar foarte bine întreținută. Bentița ei maronie se potriveşte cu bretelele. Poartă ochelari de aviator. Ocupă un loc pe iarba din stânga uşii, sub un difuzor ca vai de el din care se aude transmisia de acum: ştirile locale. După asta vor veni informațiile agricole din Chicago, ceea ce înseamnă că are la dispoziție zece minute înainte să se aşeze din nou în fața microfonului.

Privim cu o nedumerire crescândă cum scoate un pachet de țigări American Spirit din buzunarul cămăşii şi aprinde una cu o brichetă de aur. Cu siguranță, individul acesta elegant cu bretele, pantaloni Dockers şi pantofi Bass Veejun nu poate fi George Rathbun. În minte, ne-am creat deja o imagine a lui George şi este a unui tip foarte diferit de acesta. Cu ochiul minții vedem un individ cu o burtă uriaşă atârnând peste betelia albă a pantalonilor ecosez (din cauza cârnă-ciorilor ălora de la stadion), un ten roşu ca praful de cărămidă (din cauza berilor ălora de la stadion, fără a mai pomeni de toate urletele alea la antrenorii mişei) şi un gât scurt şi gros (perfect pentru găzduirea corzilor ălora vocale de azbest). George Rathburn cel din imaginația noastră - şi a întregului ținut Coulee, se înțelege de la sine - e un om cu ochi bulbucați, lat în cur, cu părul zburlit, cu plămâni încăpători, înghițitor de tablete Rolaids antiaciditate, şofer de Chevy, votant al republicanilor, un infarct ambulant şi-o vistierie de picanterii sportive, înflăcărări nebuneşti, prejudecăți smintite şi colesterol la cote înalte.

Individul de aici nu e individul din imaginație. Individul acesta are mişcări de dansator. Individul acesta e-un ceai cu gheață într-o zi toridă. E fercheş ca regele de pică.

Dar chiar asta-i partea comică, nu? ăhă. Gluma cu digeiul gras cu voce subțire, numai că întoarsă pe dos. Într-un sens absolut real, George Rathbun nici nu există. E un hobby în acțiune, o ficțiune în carne şi oase şi doar una dintre numeroasele personalități ale bărbatului costeliv. Cei de la

KDCU îi cunosc numele adevărat şi cred că înțeleg gluma (replica de încheiere fiind, desigur, marca lui George, chestia cu „până şi un orb”), dar nu pricep nici jumătate din ea. Pricep exact o treime din ea, pentru că bărbatul în pantaloni Dockers şi pălărie fedora de pai este, de fapt, patru oameni într-unui singur.

În orice caz, George Rathbun a fost salvarea postului KDCU, ultima stație de radio AM care a supraviețuit pe piața sălbatică a posturilor FM. Vreme de cinci dimineți pe săptămână, săptămână de săptămână, el a fost un El Dorado al perioadei când majoritatea oamenilor pleacă la serviciu. Echipa-U (cum îşi spun ei) îl iubesc de-a dreptul la nebunie.

Deasupra lui, difuzorul continuă să pârâie:

— ...încă niciun indiciu, potrivit şefului poliției Dale Gilbertson, care a spus că reporterul Wendell Green de la *Herald* este „un răspandac al groazei rupt de realitatea locului, pe care-l interesează mai mult să vândă ziarul decât modul în care facem noi lucrurile în French Landing”.

Între timp, în Arden, un incendiu a luat viața unui fermier în vârstă şi a soției sale. Horst P. Lepplemier şi soția sa, Gertrude, amândoi în vârstă de optzeci şi doi de ani...

— Horst P. Lepplemier, zice sfrijitul, trăgând din țigară cu ceea ce pare a fi o mare satisfacție. Încearcă să repeți asta de zece ori, dobitocule.

La dreapta, în spatele lui, uşa se deschide din nou şi, chiar dacă fumătorul încă se mai află direct sub difuzor, aude perfect uşa. Ochii din spatele ochelarilor de aviator sunt morți de când se ştie, însă auzul îi e extrem de ascuțit.

Nou-venitul e palid la față şi iese în soarele de dimineață clipind ca un pui de cârtiță tocmai scos din vizuină de lama unui plug. Capul i-a fost ras, cu excepția unei creste de indian ce-i străbate mijlocul craniului şi-a unei codițe care porneşte chiar de deasupra cefei şi-i atârnă până la omoplați. Creasta a fost vopsită într-un roşu-aprins; codița e de-un albastru-electric. De lobul unei urechi i se leagănă un cercel sub formă de fulger care seamănă suspect de mult cu însemnul ofițerilor SS. Poartă un tricou negru rupt, cu un logo care spune

SNIVELLING SHITS '97: TURNEUL NI SE SCOALĂ PENTRU IISUS. În mâna dreaptă, flăcăul acesta ieşit din comun are o carcasă de CD.

— Bună, Morris, zice bărbatul slab cu pălărie fedora, fără să se întoarcă.

Morris îşi reprimă un icnet scurt şi, aşa surprins cum e, seamănă perfect cu simpaticul băieţandru evreu care şi este. Morris Rosen e rezidentul de vară al Echipei-U, venit de la filiala din Oshkosh a UW. „Mamă, ador forţa asta de muncă neplătită!" a fost auzit zicând Tom Wiggins, directorul postului, de obicei în vreme ce-şi freca machiavelic palmele. Niciodată un carnet de cecuri n-a fost păzit atât de straşnic cum păzeşte Wigger{3} carnetul de cecuri al KDCU. Este ca Dragonul Smaug sprijinindu-se de mormanele sale de aur (nu c-ar fi mormane de orice în conturile KDCU; merită să repetăm că, în calitate de emitent în AM, postul e norocos şi numai fiindcă rămâne pe linia de plutire).

Expresia de surprindere a lui Morris - ar fi corect să-i spunem expresie *crispată* de surprindere - se dizolvă într-un surâs.

— Oau, domnu' Leyden! Ai nimerit-o la fix! Ce urechi bune ai!

Apoi se încruntă. Chiar dacă domnul Leyden - care stă chiar sub difuzorul de afară, nu trebuia uitat asta - a auzit că *cineva* a ieşit pe uşă, pentru Dumnezeu, de unde-a ştiut *care* cineva era?

— De unde ai ştiut că sunt eu? întreabă el.

— Numai doi oameni de pe-aici miros dimineaţa a marijuana, zice Henry Leyden. Unul dintre ei, după ce fumează, face gargară cu apă de gură Scope; celălalt - care eşti tu, Morris - lasă ca mirosul să se împrăştie în toate cele patru vânturi.

— Oau, face Morris plin de respect. Asta-i absolut fenofantastic.

— *Eu* sunt absolut fenofantastic, e de acord Henry. Vorbeşte cumpătat şi domol. E-o treabă grea, da' cineva trebuie s-o facă. În legătură cu *rendez-vous-ul* tău de dimineaţă cu

incontestabil apetisanta puicuță thailandeză, îți pot oferi un aforism apalaş?

— Zi-i, moşule.

Aceasta e prima discuție adevărată a lui Morris cu Henry Leyden, care e, în toate cele, marele deştept la care i s-a spus lui Morris să se aştepte. În toate cele şi încă ceva pe deasupra. Nu mai e aşa greu de crezut că ar putea avea o altă identitate... o identitate *secretă,* ca Bruce Wayne. Dar totuşi... e-o chestie ce-ți dă *fiori.*

— Ceea ce facem în copilărie se transformă în obicei, zice Henry pe aceeaşi *voce* domoală, absolut necaracteristică lui George Rathbun. Ăsta-i sfatul meu pentru tine, Morris.

— Mda, categoric, zice Morris. N-are nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte domnul Leyden. Dar, încet, timid, întinde mâna cu carcasa de CD. Pentru un moment, când Henry nu schițează niciun gest de a o lua, Morris se simte strivit dintr-odată, ca şi când ar avea din nou şapte ani şi-ar încerca să-şi uimească tatăl mereu prea ocupat cu un desen pe care l-a desenat toată ziua în camera sa. Apoi îşi zice: *E* orb, *tolomacule. Poate că reuşeşte să-ți simtă mirosul de iarbă în respirație şi poate că are urechi de liliac, dar de unde să ştie că-i întinzi un CD futut?*

Ezitant, puțin înspăimântat de propria-i temeritate, Morris îl apucă pe Henry de încheietura mâinii. Simte că bărbatul tresare puțin, dar apoi Leyden îşi lasă mâna condusă la carcasa subțire.

— A, un CD, face el. Şi ce conține, rogu-te să-mi spui?

— Tre' să pui a şaptea piesă deseară la emisiune, zice Morris. *Te rog.*

Pentru prima dată, Henry pare alarmat. Trage un fum din țigară, apoi o aruncă (fără ca măcar să se uite - desigur, ha-ha) în găleata de plastic cu nisip de lângă uşă.

— Oare la ce emisiune te-ai putea referi? întreabă el.

În loc să răspundă direct, Morris scoate un pleoscăit scurt şi rapid din buze, sunetul unui carnivor mic şi vorace mâncând ceva gustos. Şi, ca să agraveze şi mai mult lucrurile, îl urmează cu replica şobolanului de Wisconsin, la fel de bine

cunoscută celor din grupa de vârstă a lui Morris cum e strigătul răguşit „Până şi un orb” al lui George Rathbun pentru cei mai în vârstă: „Mestec-o, înghite-o, ud-o bine, că oricum toooaaată iese prin acelaşi loc!”

Nu-i iese prea bine, dar nu încape îndoială pe cine imită: pe unicul şi inimitabilul şobolan de Wisconsin, a cărui emisiune de seara *or* la KWLA-FM e faimoasă în ținutul Coulee (numai că termenul pe care probabil îl căutăm este „infam”). KWLA este minusculul post radio FM de colegiu din La Riviere, doar o pată pe tapetul radio din Wisconsin, însă audiența şobolanului e uriaşă.

Iar dacă ar afla cineva că George Rathbun cel care ține cu echipa Brew, votează cu republicanii şi transmite în AM este în acelaşi timp şobolanul - care, odată, şi-a istorisit pe-un CD cu Backstreet Boys colorata poveste a evacuării intestinelor - s-ar putea ivi probleme. Destul de grave, probabil, răsunând cu mult dincolo de bine închegata comunitate mică a radioului.

— Pentru Dumnezeu, Morris, ce te face să crezi că sunt şobolanul de Wisconsin? întreabă Henry. Abia dacă ştiu despre cine vorbeşti. Cine ți-a băgat în cap o idee aşa ciudată?

— O sursă bine informată, zice Morris cu şiretenie.

Nu l-ar da de gol pe Howie Soule nici dacă i-ar smulge cineva unghiile cu cleşti înroşiți în foc. Pe deasupra, Howie a aflat doar din întâmplare: s-a dus într-o zi la căcătoarea postului după ce-a plecat Henry şi-a văzut că, în timp ce stătea pe tron, lui Henry îi căzuse portmoneul din buzunarul de la spate. Ai fi crezut că un individ ale cărui celelalte simțuri sunt, evident, atât de ascuțite ar fi simțit lipsa lui, însă probabil că lui Henry îi stătea mintea la alte lucruri - era clar un tip profund care fără-ndoială îşi petrecea zilele măcinând gânduri profunde. În orice caz, în portmoneul lui Henry (prin care Howie aruncase o privire „În spiritul curiozității amicale”, cum s-a exprimat el) era un card de identitate de la KWLA, iar pe linia pentru NUME, cineva ştampilase un desen mic cu un şobolan. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul.

— Niciodată în viață n-am trecut măcar pragul de la KWLA, zice Henry, iar ăsta e adevărul gol-goluț.

Înregistrează casetele cu şobolanul de Wisconsin (printre altele) în studioul său de acasă, apoi le trimite la postul de radio de la Mail Boxes Etc. din centru, unde are o căsuță poştală închiriată sub numele e Joe Strummer. Cardul cu şobolanul ştampilat era mai mult o invitație din partea personalului de la KWLA decât altceva, o invitație care n-a onorat-o niciodată... dar a păstrat cardul.

— Ai devenit şi tu, Morris, sursa bine informată a cuiva?

— Hă?

— Ai mai spus cuiva că bănuieşti că sunt şobolanul de Wisconsin?

— Nu! Sigur că nu!

Ceea ce, cum ştim cu toții, este exact ce *spun* oamenii. Din fericire pentru Henry, în cazul de față se întâmplă să fie adevărat. Până acum, cel puțin, dar ziua e încă la început.

— Şi n-o s-o faci, nu? Pentru că zvonurile au tendința să prindă rădăcină. Exact ca anumite obiceiuri rele.

Henry mimează pufăitul, trasul fumului în piept.

— Ştiu cum să-mi țin gura, declară Morris, cu o mândrie poate nelalocul ei.

— Sper să fie aşa. Pentru că, dacă ai bate toba despre asta, ar trebui să te ucid.

Bate toba, îşi zice Morris. *O, mamă soare, tipu' ăsta-i marfă.*

— Mă omori, da, zice Morris, râzând.

— Şi să te mănânc, continuă Henry. *El* nu râde; nici măcar nu zâmbeşte.

— Mda, aşa-i.

Morris râde din nou, dar de data asta râsetul i se pare ciudat şi forțat până şi lui.

— De parcă ai fi Hannibal Lecter.

— Nu, de parcă aş fi Pescarul, zice Henry. Întoarce încet ochelarii de aviator spre Morris. Soarele se reflectă în ei, transformându-i pentru o clipă în ochi arămii de foc. Morris face un pas în spate fără să-şi dea măcar seama că a făcut-o. Lui Albert Fish îi plăcea să înceapă cu curu', ştiai asta?

— N...

— Da, chiar aşa. Zicea că o bucată ţapănă de cur tânăr e la fel de dulce ca un cotlet de vițel. Exact astea-s cuvintele lui. Scrise într-o scrisoare către mama uneia dintre victimele sale.

— Era dus cu pluta, zice Morris. Vocea i se pare palidă şi lui însuşi, vocea unui porcuşor grăsuliu care refuză să-i dea voie lupului mare şi rău să intre în casă. Dar nu-mi fac prea multe, ştii, griji că ai fi Pescarul.

— Nu? De ce?

— Omule, tu eşti *orb,* unu la mână!

Henry nu zice nimic, se uită doar țintă la un Morris acum profund nelinişţit cu ochii săi învăpăiați de sticlă. Şi Morris gândeşte: *Dar chiar* este *orb? Se învârte destul de bine pentru un tip orb... Şi felu' cum m-a ginit imediat ce-am ieşit, ce zici de asta, nu-i ciudat?*

— O să-mi țin ciocu', promite el. Jur pe Dumnezeu.

— Altceva nu vreau, spune Henry cu blândețe. Acum c-am lămurit asta, ce mi-ai adus, mai exact?

Ridică CD-ul - dar nu ca şi când s-ar *uita* la el, observă Morris cu uşurare.

— E-o formație, ăă, din Racine. Dirtysperm? Şi-au un cover la piesa aia, *Where Did Our Love Go?* Piesa aia veche de la Supremes. Numa' că ei o cântă cam cu o sută cincizeci de bătăi pe minut. E-al dracu' de comic. Adică, face praf cantecelu' ăla pop, omule, îl *dă de pământ!*

— Dirtysperm, repetă Henry. Nu se numeau înainte Jane Wyatt's Clit?[4]

Morris se uită la Henry cu o venerație care ar putea deveni uşor iubire.

— Chitaristul solo din Dirtysperm a *fondat,* cum ar fi, JWC, omule. Apoi el şi tipu' de la bas s-au certat pe-o chestie politică, ceva în legătură cu Dean Kissinger şi Henry Acheson, şi Ucky Ducky - ăsta-i chitaristu' - şi-a făcut singur formație, adică Dirtysperm.

— *Where Did Our Love Go?* zice Henry căzut pe gânduri, după care îi dă CD-ul înapoi. Şi, ca şi când ar vedea cum îi

cade fața lui Morris: Nu pot fi văzut cu aşa ceva - gândeşte puțin. Bagă-mi-l în dulapul din vestiar.

Tristețea lui Morris dispare şi băiatul declanşează un zâmbet solar.

— Mda, bine! S-a făcut, domnu' Leyden!

— Şi să nu te vadă nimeni când o faci. Mai ales Howie Soule. Howie e puțin cam băgăcios. Ai face bine să nu-l imiți.

— Nici vorbă, moşule!

Încă zâmbind, încântat de cum au decurs lucrurile, Morris întinde mâna după clanță.

— Şi, Morris?

— Mda?

— Dacă tot îmi cunoşti secretul, poate ar fi mai bine să-mi spui Henry.

— Henry? Mda!

Nu-i aşa că asta e cea mai bună dimineață de vară pentru Morris Rosen? Ba bine că nu.

— Şi încă ceva.

— Mda? *Henry?*

Morris îndrăzneşte să-şi imagineze o zi când vor progresa la Hank şi Morrie.

— *Să-ți ții gura despre şobolan.*

— Ți-am zis deja că...

— Da, şi te cred. Dar ispita vine târâş, Morris; ispita vine târâş ca un hoț noaptea, sau ca un ucigaş în căutare de pradă. Dacă cedezi ispitei, o să ştiu. O să ți-o miros pe piele ca pe-o apă de colonie proastă. Mă crezi?

— Aă... mda.

Şi chiar îl crede. Mai târziu, când va avea timp să se lase pe spate şi să se relaxeze, Morris îşi va spune că asta-i o idee absolut ridicolă, dar da, în momentul acela, chiar crede în ea. Crede în *el.* E ca şi când ai fi hipnotizat.

— Prea bine. Acum du-te. Am nevoie de reclamele la Ace Hardware, Zaglat Chevy şi Mr. Tastee Ribs puse deoparte pentru primul segment de emisiune.

— Clar.

— De asemenea, meciul de aseară...

— Wickman care a lovit de pe margine într-a opta repriză? A fost o chestie nasoală. Absolut, cum ar veni, necaracteristică pentru Brewers.

— Nu, cred că ne trebuie turul complet al lui Mark Loretta dintr-a noua repriză. Loretta nu loveşte de multe ori, iar fanii îl plac. Nu-mi dau seama de ce. Până şi un orb vede că n-are amploare, mai ales de la dracu-n praznic unde stă. Du-te, fiule. Pune CD-ul în dulap şi, dacă-l văd pe şobolan, o să i-l dau. Sunt sigur c-o să facă o încercare.

— Piesa a...

— Şaptea, şaptea, rimează cu haplea. N-o să uit şi n-o să uite nici el. Acum, du-te.

Morris îi mai aruncă o ultimă privire recunoscătoare şi se întoarce înăuntru. Henry Leyden, alias George Rathbun, alias şobolanul de Wisconsin, dar şi alias Henry Shake (o să ajungem şi la asta, dar nu acum; ceasul înaintează repejor), îşi mai aprinde o țigară şi trage adânc în piept. Nu va avea timp s-o termine; informațiile agricole sunt deja în toi (porcii de tăiat se îngraşă, grâul e în creştere, iar porumbul ajunge până la ochiul unui elefant), dar mai simte nevoia câtorva fumuri pentru a-şi recăpăta echilibrul interior. O zi lungă, lungă se întinde în fața lui, sfârşindu-se cu Sărbătoarea Căpşunelor de la casa de bătrâni Maxton, casa aceea a ororilor antice. Dumnezeu să-l apere de ghearele lui William „Chipper” Maxton, şi-a spus de multe ori. Dacă ar trebui să aleagă să-şi trăiască ultimele zile la CBM şi să-şi ardă fața cu o lampă de sudură, ar alege oricând lampa de sudură. Mai târziu, dacă nu va fi complet epuizat, poate că prietenul lui de mai încolo pe drum îi va face o vizită şi vor putea începe îndelung promisa lectură a *Casei umbrelor.* Asta ar fi o desfătare.

Cat de mult, se întreabă el, va reuşi Morris Rose să păstreze secretul acela monumental? Păi, Henry bănuieşte că va afla singur. Îi place prea mult de şobolan ca să renunțe la el cu una, cu două; ăsta-i un lucru de netăgăduit.

— Dean Kissinger, murmură el. Henry Acheson. Ucky Ducky.

Doamne, apără-ne.

Mai trage un fum din țigară, apoi o aruncă în găleata cu nisip.

E timpul să se întoarcă înăuntru, e timpul să retransmită turul complet al lui Mark Loretta din seara precedentă, e timpul să mai ia câteva telefoane din partea înflăcărașilor fani sportivi din ținutul Coulee.

Şi e timpul ca noi să ne luăm tălpăşița. Clopotnița bisericii luterane a bătut de ora şapte.

În French Landing, lucrurile încep să prindă viteză. Nimeni nu zace mult în pat prin partea asta de lume, iar noi trebuie să ne grăbim să punem capăt turului nostru. Curând, lucrurile au să se pună în mişcare şi s-ar putea să se deruleze cu repeziciune. Totuşi, ne-am descurcat bine şi nu mai avem de făcut decât o singură oprire până să ajungem la destinația noastră finală.

Ne ridicăm pe curenții calzi de aer ai verii şi planăm pentru o clipă lângă turnul KDCU (ne aflăm destul de aproape ca să auzim tic-tic-ticul semnalizatorului şi zumzetul jos şi destul de sinistru al electricității), uitându-ne spre nord şi pregătindu-ne de drum. La treisprezece kilometri în amonte se află oraşul Great Bluff, numit după dealul de calcar ce se înalță acolo. Dealul are reputația de-a fi bântuit, pentru că în 1888 un şef al tribului indian Fox (Ochi Ageri îl chema) şi-a adunat toți luptătorii, şamanii, femeile şi copiii şi le-a spus să sară în gol, ca să scape de oribila Soartă pe care o zărise el în vise. Supuşii lui Ochi Ageri, ca şi ai lui Jim Jones{5}, au făcut ce li s-a cerut.

Nu vom merge totuşi atât de mult în amonte; avem destule fantome cu care să dăm piept aici, în French Landing. Haideți în schimb să mai zburăm o dată peste Nailhouse Row (motocicletele Harley au dispărut; Beezer St Pierre a plecat în fruntea trupei Thunder Five la serviciu, la berărie), peste Queen Street şi azilul Maxton (acolo se află Burny, care şi acum se uită pe fereastră - pfui), către Bluff Street. Aici mai că suntem din nou în câmp deschis. Chiar şi acum, în secolul

XXI, oraşele din ținutul Coulee fac repede loc pădurilor şi câmpiilor.

Herman Street e la o curbă la stânga de Bluff Street, într-o zonă care nu-i tocmai orăşel de provincie şi nici tocmai oraş mare. Aici, într-o casă masivă de cărămidă aflată la capătul unei pajişti de un kilometru încă nedescoperită de constructori (până şi aici sunt câțiva constructori, agenți neştiutori ai *alunecării),* locuieşte Dale Gilbertson cu soția sa, Sarah, şi fiul lor David, în vârstă de şase ani.

Nu putem zăbovi mult, dar haideți să intrăm măcar pentru o clipă pe geamul de la bucătărie. E deschis, în definitiv, şi avem loc să ne cocoțăm chiar aici pe tejghea, între cafetiera Silex şi prăjitorul de pâine. La masă, citind ziarul şi îndesându-şi în gură cereale Special K cărora nici nu le simte gustul (a uitat şi de zahăr, şi de feliile de babană în supărarea care l-a cuprins când a văzut încă un articol semnat de Wendell Green pe prima pagină a *Herald),* stă însuşi şeful poliției, Gilbertson. În dimineața aceasta este, fără-ndoială, cel mai nefericit om din French Landing. Vom face curând cunoştință cu singurul său coechipier în acest concurs cu premii-surpriză, dar, pentru moment, să ne limităm la Dale.

Pescarul, îşi spune el cu tristețe, gândurile sale pe marginea acestui subiect fiind foarte asemănătoare cu acelea ale lui Bobby Dulac şi Tom Lund. *De ce nu i-ai dat un nume puțin mai de început de secol, cretin scribălău şi-ncurcă lume? Ceva puțin mai local? Dahmerboy, poate, asta ar fi fost bine.*

A, dar Dale ştie de ce. Asemănările dintre Albert Fish, care a acționat în New York, şi băiatul lor de-aici din French Landing sunt pur şi simplu prea bune - prea *gustoase* - pentru a le ignora. Fish îşi strangula victimele, aşa cum şi Amy St Pierre şi Johnny Irkenham au fost amândoi aparent strangulați; Fish îşi mânca victimele, aşa cum şi fata şi băiatul au fost amândoi aparent mâncați; atât Fish, cât Şi individul de acum demonstrau un apetit deosebit pentru... ei bine, pentru porțiunile posterioare ale corpului.

Dale se uită la cereale, apoi aruncă lingura în ele şi dă bolul deoparte cu dosul palmei.

Şi scrisorile. Nu poți uita de scrisori.

Dale aruncă o privire jos spre servieta sa, aflată de-o parte a scaunului ca un câine credincios. Dosarul e în ea, şi-l atrage aşa cum un dinte cariat şi dureros atrage limba. Poate că reuşeşte să-şi țină *mâinile* departe de el, cel puțin când e acasă, unde se joacă de-a prinselea cu fiul său şi unde face dragoste cu soția, dar să-şi țină *mintea* departe de el... ăsta-i o cu totu' altă ciorbă de burtă, cum se spune deseori prin părțile astea.

Albert Fish i-a trimis o scrisoare lungă şi detaliată mamei lui Grace Budd, victima care i-a adus în cele din urmă bătrânului canibal o excursie pe scaunul electric. („Ce fior o să fie electrocutarea!" umblă vorba că le-a spus Fish temnicerilor săi. „Singurul pe care nu l-am încercat!") Criminalul de acum a scris şi el scrisori asemănătoare, una adresată lui Helen Irkenham, cealaltă tatălui lui Amy, grozavul (dar sincer îndureratul, după câte şi-a dat seama Dale) Armand „Beezer" St Pierre. Ar fi bine dacă Dale ar putea crede că scrisorile acestea au fost scrise de cine ştie ce încurcă lume care, altfel, n-are nici-o legătură cu crimele, dar amândouă conțineau informații care au fost ascunse de ochii presei, informații pe care e de presupus că numai criminalul le putea deține.

În cele din urmă, Dale cedează ispitei (cât de bine ar înțelege asta Henry Leyden) şi înşfacă servieta. O deschide şi pune un dosar gros acolo unde s-a aflat înainte bolul cu cereale. Pune servieta înapoi lângă scaun, după care deschide dosarul (poartă titlul ST PIERRE/IRKENHAM, nu pescarul). Trece peste fotografiile făcute la şcoală care-ți sfâşie sufletul a doi copii zâmbitori, cu câțiva dinți lipsă, peste rapoartele medicului legist al statului, rapoarte prea îngrozitoare să fie citite, şi peste fotografiile de la locul faptei prea îngrozitoare să fie privire (a, dar el trebuie să se uite la ele, din nou şi din nou, trebuie să se uite la ele - lanțurile mânjite cu sânge, muştele, ochii deschişi). Mai sunt şi diverse transcrieri, cea mai lungă fiind a unui interogatoriu luat lui Spencer Hovdahl, cel care l-a găsit pe băiatul familiei Irkenham şi care a fost considerat, pentru foarte scurt timp, suspect.

Urmează xerocopii a trei scrisori. Una le-a fost trimisă lui George şi Helen Irkenham (adresată doar lui Helen, dacă asta avea vreo importanță). Una a ajuns la Armand „Beezer" St Pierre (adresata) pe deasupra, exact în felul ăsta, cu tot cu poreclă). A treia îi fusese trimisă lui Grace Budd, din New York City, după uciderea fiicei sale la sfârşitul toamnei lui 1928.

Dale le aşază pe toate trei una lângă cealaltă.

Grace mi-a stat în poală şi m-a sărutat. M-am hotărât s-o mănânc. Aşa îi scrisese Fish doamnei Budd.

Amy mi-a stat în poală şi m-a îmbrățişat. M-am hotărât s-o mănânc. Aşa-i scrisese lui Beezer St Pierre corespondentul său, şi să mai mire pe cineva că bărbatul amenințase să ardă din temelii secția de poliție din French Landing? Lui Dale nu-i place de nemernicul ăla, dar trebuie să recunoască că s-ar simți la fel în locul lui.

M-am dus la etaj şi mi-am dat jos toate hainele. Ştiam că dacă n-o fac o să mi le mânjesc cu sângele ei. Fish către doamna Budd.

M-am dus în spatele cotețului şi m-am dat jos tăte hainele. Ştiam că de n-o fac o să mi le mânjesc cu sânjele lui. Anonimul către Helen Irkenham. Şi aici apărea o întrebare: Cum poate o mamă să primească o asemenea scrisoare şi să-şi păstreze sănătatea mintală? Era oare posibil? Dale credea că nu. Helen a răspuns coerent la întrebări, îi oferise chiar şi ceai ultima dată când s-a dus la ea, însă avea o privire sticloasă, cernită, care sugera că mai funcționa doar din inerție.

Trei scrisori, două noi, una veche de aproape şaptezeci şi cinci de ani. Şi totuşi toate trei se aseamănă. Scrisoarea primită de St Pierre şi cea primită de Irkenham fuseseră scrise de mâna unui stângaci, potrivit experților de la centru. Hârtia era o Hammermill albă, simplă, uşor de cumpărat de la orice papetărie din America. Pixul folosit fusese probabil un Bic - ei, *iată* un indiciu.

Fish către doamna Budd, în anul de grație '22: Nu *am futut-o dăşi aş fi putut de-aş fi vrut. A murit* virgină.

Anonimul către Beezer St Pierre: *NU am futut-o dăşi aş fi putut de-aş fi vrut. A murit VIRGINĂ.*

Anonimul către Helen Irkenham: *Asta te-ar putea linişti: NU l-am futut dăşi aş fi putut de-aş fi vrut. A murit VIRGIN*

La asta, Dale rămâne fără cuvinte, şi-o ştie bine, dar speră că nu nebun de legat. Făptaşul ăsta, deşi n-a semnat scrisorile cu numele bătrânului canibal, e clar că *voia* să se facă legătura. Făcuse tot posibilul să fie aşa; mai lipsise să lase câțiva păstrăvi morți lângă cadavre. Suspinând cu amărăciune, Dale pune scrisorile înapoi în dosar şi dosarul înapoi în servietă.

— Dale? Scumpule?

Vocea adormită a lui Sarah, din capul scărilor. Dale tresare vinovat ca unul care aproape că a fost surprins făcând ceva necuviincios şi-şi închide servieta.

— Sunt în bucătărie, strigă el.

Nu e nevoie să-şi facă griji că-l va trezi pe Davey; biatul doarme buştean până cel puțin la şapte treizeci în fiecare dimineață.

— Mergi mai târziu la slujbă?

— Îhî.

Merge deseori mai târziu, apoi îşi scoate pârleala lucrând până la şapte sau opt sau chiar nouă seara. Wendell Green n-a făcut mare tam-tam pe seama *acestui* lucru... cel puțin nu până acum, dar să nu vorbim înainte de vreme. Fiecare cu canibalul lui!

— Udă florile înainte să pleci, bine? N-a mai plouat de mult.

— Sigur că da.

Să ude florile lui Sarah e-un lucru care-i place lui Dale. Când ține în mână furtunul de grădină gândeşte cel mai bine.

De la etaj nu vine niciun răspuns... Însă Dale nu i-a auzit şlapii târşâindu-se înapoi spre dormitor. Aşteaptă. Şi, într-un târziu:

— Te simți bine, dragul meu?

— Foarte bine, îi răspunde el, umplându-şi vocea cu ceea ce speră să fie nivelul corect de sinceritate.

— Pentru că încă te foiai în pat când am adormit.

— Nu, mă simt bine.

— Ştii ce m-a întrebat Davey aseară când îl spălam pe păr?

Dale îşi dă ochii peste cap. Urăşte discuţiile astea la distanţă. Sarah pare să le adore. Se ridică şi îşi mai toarnă o cană de cafea.

— Nu, ce?

— A întrebat: „O să-şi piardă taţi serviciul?”

Dale se opreşte cu cana la jumătatea distanţei către buze.

— Şi tu ce ai spus?

— Am spus nu. Desigur.

— Atunci, ai spus ce trebuia.

Aşteaptă, dar nu asta e tot. După ce l-a injectat cu încă un dram de grijă otrăvitoare - psihicul fragil al lui David, la fel ca şi lucrurile pe care i le-ar face cineva anume băiatului, dacă David ar fi atât de nenorocos să dea nas în nas cu el -, Sarah îşi târşâieşte picioarele înapoi în dormitor şi, probabil, sub duşul din baia alăturată.

Dale se întoarce la masă, soarbe din cafea, apoi îşi acoperă fruntea cu mâna şi închide ochii. În clipa aceasta vedem exact cât e de speriat şi de trist. Dale nu are decât patruzeci şi doi de ani şi obiceiuri cumpătate, dar în lumina crudă a dimineţii care pătrunde pe geamul prin care am intrat noi, arată, preţ de-un moment, cel puţin; ca un om bolnav de şaizeci de ani.

Îşi face griji pentru slujba sa, ştie că dacă individul care i-a ucis pe Amy şi Johnny menţine ritmul, aproape sigur va fi înlăturat din post anul viitor. Îşi mai face griji şi pentru Davey... deşi Davey nu e principala sa grijă, căci, precum Fred Marshall, nu poate concepe ca Pescarul să-i ia singurul fiu. Nu, cele mai multe griji şi le face pentru *ceilalţi* copii din French Landing, probabil şi copiii din Centralia şi Arden.

Principala sa grijă e că pur şi simplu nu e suficient de bun să-l prindă de nemernic. Că acesta va face şi o a treia, a patra, poate chiar o a unsprezecea şi douăsprezecea victimă.

Dumnezeu îi e martor că a cerut ajutor. Şi că l-a primit... oarecum. De caz se ocupă şi doi detectivi de la poliţia statală, iar tipul de la biroul FBI din Madison mai vine din când în când (În chip informal, însă; FBI nu face parte oficial din anchetă). Până şi ajutorul primit din exterior are o tentă suprarealistă pentru Dale, una provocată în pane de strania

coincidență a numelor lor. Tipul de la FBI este agentul John P. Redding. Detectivii de la centru sunt Perry Brown şi Jeffrey Black. Aşa că-i are în echipă pe Brown, Black şi Redding[6].

Potera Culorilor, aşa le zice Sarah. Toți trei fac tot posibilul să se înțeleagă că ei acționează doar ca sprijin, cel puțin pentru moment. Fac tot posibilul să se înțeleagă că Dale Gilbertson se află în mijlocul evenimentelor.

Hristoase, cât îmi doresc ca Jack să accepte să-mi dea o mână de ajutor la asta, gândeşte Dale. *L-aş face ajutor de şerif într-o clipă, exact ca-ntr-un film din-ăla western vechi şi răsuflat.*

Da, chiar aşa. Într-o clipă.

Când a venit Jack în French Landing, acum aproape patru ani, Dale n-a ştiut care-i treaba cu cel pe care ofițerii săi l-au poreclit numaidecât Hollywood. Când au reuşit amândoi să-l prindă pe Thornberg Kinderling - da, micuțul şi inofensivul Thornberg Kinderling, greu de crezut, dar absolut adevărat - ştia *exact* care e treaba cu el. Omul era cel mai bun detectiv cu calități native pe care Dale îl întâlnise în viața sa.

Singurul *detectiv cu calități native, asta vrei să zici.*

Da, bine. *Singurul.* Şi, chiar dacă munciseră brânci la brânci (la insistențele exclusive ale nou-venitului din L.A.), munca de detectiv a lui Jack fusese cea care dăduse roade. Aproape că semăna cu unul dintre detectivii ăia din cărți... Hercule Poirot, Ellery Queen, unul de calibrul lor. Numai că Jack nu făcea tocmai deducții, şi nici nu se lovea întruna la tâmplă cu degetul, vorbind fără astâmpăr despre „micile celule cenuşii". El...

— El ascultă, murmură Dale, şi se ridică în picioare. Se îndreaptă spre uşa din spate, apoi se întoarce după servietă. O va pune pe bancheta din spate a patrulei sale înainte să ude rondurile cu flori. Nu vrea să ştie fotografiile alea îngrozitoare în casă mai mult decât e strict necesar.

El ascultă.

Aşa cum o ascultase pe Janna Massengale, barmanița de la Taproom. Dale n-a avut nici-o idee de ce-şi petrecea Jack atât timp cu guraliva aia micuță; îi trecuse prin gând chiar că

domnul Los Angeles Pantaloni de Pânză încearcă s-o îmbârlige, pentru ca, întorcându-se acasă, să le poată povesti prietenilor săi de pe Rodeo Drive că s-a înfruptat cu o bucățică de brânzică în Wisconsin, acolo unde aerul era curat şi picioarele lungi şi vânjoase. Dar nici vorbă de asta. El *asculta* şi, în cele din urmă, fătuca îi spusese ce aştepta el să audă.

Mdea, siguuur, oamenii au ticuri ciudate când beau, zisese Janna. *E-un tip care începe să facă aşa după vreo două halbe.* Îşi strânsese nările cu buricele degetelor... numai că ținând palma întoarsă în exterior.

Jack, continuând să zâmbească firesc, continuând să soarbă dintr-un pahar cu apă minerală: *întotdeauna cu palma în exterior? Aşa?* Şi imitase gestul.

Janna, surâzând, pe jumătate înamorată: *Iegzact, păpuşă... prinzi repede.*

Jack: *Uneori, am impresia. Cum îl cheamă pe tipu' ăsta, scumpo?*

Janna: *Kinderling. Thornberg Kinderling.* A chicotit. *Numa' că dup-o băutură sau doo - imediat ce-a început cu treaba aia cu ciupeala - vrea ca tați să-i zică Thorny*[7].

Jack, tot cu zâmbetul pe buze: *şi bea cumva gin Bombay, scumpo? Un cub de gheață, o picătură de bitter?*

Zâmbetul Jannei a început să se ofilească, fătuca uitându-se acum la el de parcă ar fi fost cine ştie ce vrăjitor: *Da' dă unde ştii asta?*

Dar nu conta de unde o ştia, pentru că asta a pus de fapt capac cutiei şi-a legat-o cu o fundă frumoasă-frumoasă. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul.

În cele din urmă, Jack se întorsese cu avionul la Los Angeles cu Thornberg Kinderling în custodie - Thornberg Kinderling, un simplu vânzător de asigurări agricole inofensiv şi ochelarist din Centralia, care n-ar spune marş unui câine, care n-ar spune căcat nici dacă ar avea gura plină de el, care n-ar îndrăzni să-i ceară mamei tale o gură de apă într-o zi caniculară, dar care omorâse două prostituate în Oraşul îngerilor. Thorny nu-şi strangulase victimele; îşi tăcuse treaba cu un cuțit de vânătoare Buck, pe care Dale însuşi aflase că-l

cumpărase de la Lapham Sporting Goods, magazinaşul ăla scârbos cu o uşă mai jos de Sand Bar, cel mai soios refugiu al beţivilor din Centralia.

Pe-atunci, testul ADN îl ţintuise pe Kinderling de nu-i mai mişca niciun fir de păr, însă Jack fusese oricum bucuros să cunoască şi locul de proveniență a armei. Îl sunase personal pe Dale să-i mulţumească, iar Dale, care nu ajunsese niciodată în viață mai la vest de Denver, fusese emoționat aproape într-un chip absurd de acest gest de politețe. Jack spusese de mai multe ori în cursul anchetei că niciodată dovezile nu-s prea multe atunci când făptaşul e un tip rău din născare, iar Thorny Kinderling se dovedise a fi mai rău decât te puteai aştepta. Adoptase tactica nebuniei, desigur, şi Dale - care sperase în sinea sa să fie chemat pentru a depune mărturie - a fost încântat când juriul a refuzat argumentul şi i-a dat câte o pedeapsă pe viață pentru fiecare crimă.

Şi ce-a făcut toate astea posibile? Care fusese primul pas? Păi, un om care ascultase. Atâta tot. Ascultase o barmaniță obişnuită ca sânii să-i fie priviți cu poftă în vreme ce, de cele mai multe ori, cuvintele pe care le rostea intrau pe-o ureche a bărbatului care privea pofticios şi ieşeau pe cealaltă. Şi pe cine mai ascultase Hollywood Jack înainte s-o asculte pe Janna Massengale? Pe-o prostituată de pe Sunset Strip, se părea... sau mai degrabă un grup de prostituate. *{Cum spui la asta, totuşi?* se întreabă Dale ducându-se la garaj după vrednicul său furtun. *Un cârd de otrepe? O haită de curve?)* Niciuna dintre ele nu l-ar fi putut recunoaşte pe Thornberg Kinderling din mai mulți, pentru că acel Thornberg care venise în L.A. mai mult ca sigur că nu semănase cu acel Thornberg care trecea pe la companiile de produse agricole din Coulee sau mai încolo, în Minnesota. Thorny cel din L.A. purtase perucă, lentile de contact în locul ochelarilor şi-o mustăcioară falsă.

— Cel mai bine gândit lucru a fost fondul de ten, zisese Jack. Numai puțin, numai atât cât să-l facă să semene cu un nativ.

— Cursuri de actorie în toți cei patru ani de la liceul din French Landing, răspunsese Dale cu îndârjire. Am verificat.

Nemernicul ăla mic l-a jucat pe Don Juan în primul an de liceu, îți vine să crezi?

O mulțime de schimbări mici şi viclene (prea multe, se pare, ca un juriu să înghită varianta cu nebunia), însă Thorny uitase de acel micuț semn distinctiv revelator, trucul acela cu ciupitul nărilor cu palma întoarsă spre exterior. O prostituată îşi amintise însă asta şi când o adusese în discuție - doar în trecere, Dale nu se îndoia câtuşi de puțin, exact cum făcuse şi Janna Massengale - Jack o auzise.

Pentru că el asculta.

A sunat să-mi mulțumească fiindcă am aflat proveniența cuțitului şi-a mai sunat o dată ca să-mi spună reacția juriului, gândeşte Dale, *dar atunci, a doua oară, a mai vrut ceva. Şi eu am ştiut ce era. Am ştiut încă dinainte să deschidă gura.*

Pentru că, deşi nu e-un detectiv de geniu ca prietenul său din Statul Auriu, Dale nu ratase să observe neaşteptata şi imediata reacție a bărbatului mai tânăr în fața peisajului din vestul Wisconsinului. Jack se îndrăgostise de ținutul Coulee, iar Dale ar fi pus la bătaie o sumă frumuşică pe faptul că fusese dragoste la prima vedere. Era imposibil să confunzi expresia feței sale când au mers de la French Landing la Centralia, de la Centralia la Arden, de la Arden la Miller: mirare, plăcere, aproape un fel de extaz. Lui Dale, Jack i se păruse că arăta ca un om care vine într-un loc unde n-a mai fost niciodată şi descoperă că s-a întors acasă.

— Măiculiță, nu mă mai satur de asta, îi spusese lui Dale. Se aflau amândoi în vechea patrulă Caprice a lui Dale, aia care se încăpățâna să nu meargă în linie dreaptă (şi uneori i se bloca claxonul, lucru ce putea fi stânjenitor). Îți dai seama ce norocos eşti că trăieşti aici, Dale? Trebuie că e unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Dale, care trăise în Coulee de când se născuse, nu-l contrazisese.

Spre sfârşitul ultimei lor discuții despre Thornberg Kinderling, Jack îi amintise că îl rugase (nu tocmai în glumă, dar nici tocmai în serios) să-i dea de ştire dacă se scotea la vânzare vreo căsuță în partea sa de lume, ceva afară din oraş.

Şi Dale ştiuse pe dată după tonul lui Jack - scăderea aproape anxioasă a vocii sale - că vremea glumelor trecuse.

— Aşa că-mi eşti dator, murmură Dale, punându-şi furtunul pe umăr. Îmi eşti *dator,* nemernicule.

Sigur că i-a cerut lui Jack să-i dea neoficial o mână de ajutor la ancheta Pescarului, dar Jack refuzase... aproape cu un fel de teamă. *Am ieşit la pensie,* zisese brusc. *Dacă nu ştii ce înseamnă cuvântul ăsta, Dale, îl putem căuta în dicționar împreună.*

Dar e ridicol, nu-i aşa? Sigur că da. Cum poate să fie pensionat un om ce n-a împlinit încă nici treizeci şi cinci de ani? Mai ales unul care e-atât de al naibii de priceput la ceea ce face?

— Îmi eşti *dator,* iubitei, repetă el, mergând acum pe lângă marginea casei către robinet. Nu e niciun nor pe cer; peluza bine udată e verde; nu e nici urmă de *alunecare,* nu aici pe Herman Street. Şi totuşi, poate că e şi poate că noi îl simțim. Ca un zumzet nearmonios, ca sunetul tuturor acelor volți mortali ce treceau prin cablurile turnului KDCU.

Dar am zăbovit aici prea mult timp. Trebuie să ne ridicăm iar în zbor şi să ne îndreptăm spre ultima noastră destinație din această dimineață. Nu ştim încă totul, dar ştim trei lucruri importante: primul, că French Landing e-un oraş cuprins de-o nelinişte înfiorătoare; al doilea, că o mână de oameni (Judy Marshall, pentru început; apoi Charles Burnside) înțeleg foarte bine că necazurile oraşului depăşesc cu mult cruntele fapte ale unui singur criminal-pedofil nebun; al treilea, că nu am întâlnit pe nimeni în stare să recunoască la nivel conştient forța - alunecarea - care a cuprins acum orăşelul acesta liniştit de pe malul fluviului lui Tom şi Huck[8]. Toți oamenii pe care i-am întâlnit sunt, fiecare în felul lui, la fel de orbi ca Henry Leyden. Acelaşi lucrul e valabil şi pentru cei pe care încă nu i-am întâlnit - Beezer St Pierre, Wendell Green, Potera Culorilor.

Sufletele noastre tânjesc după un erou. Şi chiar dacă s-ar putea să nu găsim unul (în definitiv, ne aflăm în secolul XXI, nu în zilele lui d'Artagnan şi Jack Aubrey, ci ale lui George W.

Bush şi Dirtysperm), poate vom găsi totuşi un om care *a fost* erou într-o vreme îndepărtată. Haideți, deci, să pornim în căutarea unui vechi prieten, unul pe care l-am zărit ultima dată la distanță de o mie şase sute de kilometri sau chiar mai mulți de-aici, pe malul Atlanticului neclintit. Au trecut ani buni care, într-un anumit fel, l-au împuținat pe băiatul care a fost; a uitat multe şi mare parte din viața de adult şi-a petrecut-o întreținând starea aceea de amnezie. Însă el e singura speranță a French Landingului, aşa că să ne ridicăm în aer şi să zburăm aproape drept spre est, înapoi peste păduri şi câmpii şi dealuri line.

Cel mai mult, vedem kilometri de teren agricol neîntrerupt: lanuri ordonate de porumb, fânețe luxuriante, bucăți galbene şi mănoase de lucerna. Drumuri înguste şi prăfuite duc la case albe de fermă şi la acareturile lor constând din hambare înalte, grânare, silozuri cilindrice din blocuri de ciment şi lungi magazii metalice cu utilaje. Bărbați în jachete de blugi se mişcă de-a lungul potecilor bine bătute dintre case şi hambare. Simțim deja mirosul luminii solare. Izul său, bogat înțesat de unt, drojdie, pământ, creştere şi putrefacție, se va intensifica pe măsură ce soarele se va înălța pe cer şi lumina sa fi mai puternică.

Sub noi, Autostrada 93 se intersectează cu Autostrada 35 în centrul micuței localități Centralia. Parcarea goală din spatele Sand Bar aşteaptă zgomotoasa sosire a trupei Thunder Five, care de obicei îşi petrec după-amiezile, serile şi nopțile de sâmbătă acolo, în compania meselor de biliard, a hamburgerilor şi-a halbelor cu acea ambrozie pentru a cărei fabricare şi-au devotat viețile excentrice, cel mai de seamă produs al fabricii de bere Kingsland, Kingsland Ale, o bere care-şi poate păstra mândria înspumată în tovărăşia oricărei ale băuturi de acest soi fabricate într-o microberărie particulară sau o mănăstire din Belgia. Dacă Beezer St Pierre, Mouse şi compania spun că este cea mai bună bere din lume, de ce să le punem vorbele la îndoială? Nu doar că ştiu mai multe despre bere decât noi, dar au făcut, pe deasupra, apel la toate cunoştințele, priceperea, experiența şi inspirația pură pe

care le aveau la dispoziție pentru a face din Kingsland Ale un reper de seamă al artei berăritului. De fapt, ei s-au mutat în French Landing pentru că berăria, pe care au ales-o după o atentă deliberare, era dispusă să lucreze cu ei.

Să invocăm Kingsland Ale înseamnă să ne dorim o duşcă sănătoasă din această băutură, dar lăsăm ispita deoparte; şapte şi jumătate dimineața e mult prea devreme pentru orice băutură în afară de suc de portocale, cafea şi lapte (mai puțin pentru alde Wanda Kinderling, iar Wanda consideră berea, până şi pe cea Kingsland Ale, un supliment dietetic pentru votca Aristocrat); şi ne aflăm în căutarea vechiului nostru prieten şi cel mai apropiat de profilul unui erou pe care-l puteam găsi, cel pe care l-am văzut ultima oară în copilărie pe țărmul Oceanului Atlantic. Nu avem de gând să pierdem timpul; suntem în mişcare, chiar aici şi-acum. Kilometrii trec iute pe sub noi şi, de-a lungul Autostrăzii 93, câmpiile se îngustează pe măsură ce dealurile se înalță de-o parte şi de cealaltă.

Cu toată graba noastră, trebuie *să pricepem totul bine,* trebuie *să vedem unde ne situăm.*

4

În urmă cu trei ani, vechiul nostru prieten a călătorit pe acest sector din 93 în scaunul pasagerului bătrânei Caprice a lui Dale Gilbertson, cu inima bubuindu-i nebună în piept, cu gâtul contractându-i-se şi cu gura uscată, în vreme ce prietenosul Dale (pe-atunci doar un polițist de provincie pe care îl impresionase dincolo de orice limită rațională doar făcându-şi meseria mai mult sau mai puțin bine, atât cât i-a stat lui în puteri) îl ducea spre o fermă şi cinci acri de pământ rămase lui Dale de la tatăl său plecat în lumea drepților. „Locşorul ăsta frumuşel" putea fi cumpărat la un preț de nimic, dat fiind că verii lui Dale nu-l voiau în mod special şi nu avea vreo valoare pentru oricine altcineva. Dale păstrase proprietatea din motive sentimentale, însă nici el nu avea vreun interes legat de ea. Abia dacă ştia ce folos avea să țină o

a doua casă; ştia doar că-i răpea destul de mult timp ca s-o întreţină, un lucru care i se părea ciudat de plăcut, dar ne care cu dragă inimă l-ar fi dat altcuiva. Şi-n acel punct al relaţiei lor, Dale simţea un respect atât de mare pentru prietenul nostru, încât, departe de a-l deranja ideea ca Jack să locuiască în bătrâna casă a tatălui său, o considera drept o onoare.

Cât despre cel din scaunul pasagerului, era prea copleşit de reacţia sa la peisaj - prea copleşit *de* peisaj - ca să mai fie stânjenit de respectul lui Dale. În împrejurări obişnuite, prietenul nostru l-ar fi dus pe admiratorul său într-un bar liniştit, i-ar fi făcut cinste cu o bere şi i-ar fi spus: „Uite, ştiu că ai fost impresionat de ce am făcut, dar în definitiv, Dale, nu sunt decât un simplu poliţist, exact ca tine. Atâta tot. Şi cu toată sinceritatea, sunt mult mai norocos decât merit să fiu." (Şi ăsta ar fi purul adevăr: de când nu l-am mai văzut, prietenul nostru a fost binecuvântat, dacă asta e o binecuvântare, cu un noroc atât de mare încât nu mai îndrăzneşte să joace cărţi sau să parieze la evenimentele sportive. Când câştigi aproape de fiecare dată, câştigul are gust de grepfrut stricat.) Însă acestea nu erau împrejurări obişnuite şi, în coconul de sentimente care ameninţase să-l facă praf încă de când părăsiseră Centralia pe acest sector plat al Autostrăzii 93, adulaţia lui Dale abia dacă era perceptibilă. Drumul acesta scurt spre un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată i se părea o mult amânată călătorie spre casă: tot ce vedea părea încărcat de-un sens cunoscut, o parte din el, în definitiv. Totul părea sacru. Ştia că va cumpăra locşorul acela frumuşel, indiferent cum arăta şi cât costa, nu că preţul ar fi putut fi în vreun fel un impediment. Îl va cumpăra, şi cu asta basta. Venerația lui Dale îl afecta doar atât cât să-şi dea seama că va fi nevoit să-l forţeze pe admiratorul său să nu-i ceară un preţ mult prea mic. Până una-alta, se lupta cu lacrimile care voiau să-i umple ochii.

De sus, vedem văile glaciale ce separă peisajul la dreapta de 93 ca urmele degetelor unui uriaş. El a văzut doar neaşteptatele drumuri înguste care se desprindeau din

autostradă şi se furişau în amestecul e lumină şi întuneric. Fiecare drum spunea: *merg puțin şi ajungem.* Autostrada spunea: *Asta e calea.* Coborând privirea, vedem o zonă de parcare pe marginea drumului, două pompe de benzină şi un acoperiş lung, cenuşiu, purtând înscrisul spălăcit MAGAZINUL LUI ROY; când el s-a uitat în dreapta şi-a văzut, dincolo de pompele de benzină, scările de lemn ce urcau la o verandă largă şi ospitalieră şi la intrarea în magazin, a avut impresia că deja a urcat de o sută de ori scările acelea şi-a intrat să-şi cumpere pâine, lapte, bere, carne rece gătită, mănuşi de lucru, o şurubelniță, o pungă de cuie de 7,6 cm şi orice altceva îi mai trebuia din abundența de obiecte de uz curent îngrămădite pe rafturi, aşa cum o va face din ziua aceea încolo, de o sută de ori şi chiar mai mult.

Cu cincizeci de metri mai în jos de autostradă, panglica albastru-cenuşie a pârâului Tamarack intră şerpuind în valea Norway. Când maşina lui Dale a trecut podețul de metal ruginit, podețul a zis: Asta e!, iar bărbatul îmbrăcat în haine normale, dar scumpe din scaunul pasagerului, care arăta ca şi când toate cunoştințele sale despre ținutul rural le acumulase prin hublourile locurilor de lângă prima clasă ale avioanelor transcontinentale şi, de fapt, nu ştia să facă diferența dintre grâu şi fân, a simțit că-i tresaltă inima. De cealaltă parte a podului, un indicator spunea DRUMUL VĂII NORWAY.

— Asta e, a zis Dale, şi-a cotit la dreapta în vale. Prietenul nostru şi-a acoperit gura cu mâna, înăbuşind orice sunet pe care inima sa surescitată l-ar fi făcut să scoată.

Ici şi colo, flori sălbatice înfloreau şi se clătinau pe marginea drumului, unele curajoase şi luminoase, altele pe jumătate ascunse într-o pătură de verde vibrant.

— Când străbat drumul ăsta, întotdeauna mă simt bine, a zis Dale.

— Nu-i de mirare, a izbutit să rostească prietenul nostru.

Majoritatea celor spuse de Dale n-au reuşit să străpungă vârtejul de emoții care făcea ravagii prin mintea şi corpul pasagerului său. Aia-i vechea fermă a familiei Lund - verii

mamei mele. Şcoala cu o singură încăpere în care preda străstrăbunica era chiar acolo, numai că au dărâmat-o acum mult timp. Asta de aici e casa lui Duane Updahl, care nu mi-e rudă, slavă Domnului. Bâz ceață bolboroseală. Ceață bolboroseală bâz. Au mai trecut o dată peste pârâul Tamarack, apa lui albastru-cenuşie scăpărătoare râzând şi strigând: *Uite c-am ajuns!* Au mai făcut o curbă şi o bogăție de flori sălbatice luxuriante s-au aplecat vesele spre maşină. În mijlocul lor, fețele oarbe şi atente ale gurii-leului s-au înclinat să întâlnească fața prietenului nostru. O undă de emoție deosebită de vârtejul deja existent, mai tăcută, dar la fel de puternică, i-a adus un film de lacrimi în ochi.

Gura-leului, de ce? Gura-leului nu însemna nimic pentru el? S-a prefăcut că-i vine să caşte şi-a profitat de moment ca să-şi şteargă ochii, sperând că Dale n-a observat.

— Uite c-am ajuns, a zis Dale, că observase sau nu, şi-a cotit pe o alee lungă şi năpădită de verdeață, mărginită de flori sălbatice şi ierburi înalte, care părea să nu ducă nicăieri altundeva decât la o pajişte întinsă şi printre grupuri de flori înalte până la şold. Dincolo de pajişte, câmpii dungate urcau în pantă sire versantul împădurit al dealului. Într-o clipă o să vezi vechea casă a lui tătâne-meu. Pajiştea aparține casei, iar câmpia le aparține verişorilor mei Randy şi Kent.

Prietenul nostru n-a văzut casa albă cu etaj care stă la capătul ultimei curbe a aleii până în clipa când Dale Gilbertson a ajuns la mijlocul cotului, şi n-a scos o vorbă până când Dale a parcat în fața casei, a oprit motorul şi au coborât amândoi din maşină. Iată aici „locşorul ăla frumuşel”, o casă solidă, proaspăt vopsită, minunat întreținută, modestă, dar totuşi frumos proporționată, izolată de drum, izolată de lume, la marginea urni pajişti verzi şi galbene inundate de flori.

— Dumnezeule, Dale, a zis el, e perfecțiunea întruchipată.

Aici îl vom găsi pe fostul nostru tovarăş de drum, care în copilărie a cunoscut un băiat pe nume Richard Sbat şi, odată, pentru prea scurt timp, a mai cunoscut unul al cărui nume era, simplu, Wolf[9]. În această casă albă solidă, atrăgătoare şi izolată ne vom găsi vechiul prieten, care, odată, în copilărie, a

călătorit de la un capăt la celălalt al țării, de la un ocean la celălalt, în căutarea unui lucru fundamental, a unui obiect necesar, un mare talisman, îi care, în pofida groaznicelor piedici şi-a înspăimântătoarelor percale, a izbutit să găsească obiectul mult căutat şi l-a folosit cu chibzuință şi aşa cum trebuie. Care, am putea spune, a înfăptuit, eroic, o serie de miracole. Şi care nu-şi aminteşte nimic din toate acestea. Aici, pregătindu-şi singur micul dejun în bucătărie în vreme ce-l ascultă pe George Rathbun la KDCU, îl găsim în cele din urmă pe fostul locotenent de poliție din Divizia Omucideri a districtului Los Angeles, Jack Sawyer.

Jack al nostru, Jacky-băiete, cum obişnuia să-i spună mama sa, răposata Lily Cavanaugh Sawyer.

Îl urmase pe Dale prin casa goală, la etaj şi jos, în subsol, admirând cum se cuvine noul cazan şi boilerul pe care Gilbertson le instalase cu un an înainte să moară tatăl său, calitatea reparațiilor pe care le făcuse de atunci încoace, strălucirea duşumelelor, grosimea izolației din pod, soliditatea ferestrelor, numeroasele finisaje meşteşugite care-i cădeau sub ochi.

— Mda, am muncit mult la locşorul ăsta, i-a zis Dale. Era destul de bine întreținut încă de la început, dar îmi place să depun muncă fizică. După o vreme a devenit un soi de hobby. Ori de câte ori aveam două ore libere, în weekend sau altcândva, mi-a format obiceiul să vin aici şi să trebăluiesc. Ştiu eu, poate m-a ajutat să simt că păstrez legătura cu tata. A fost un om foarte bun, tata. Voia să fiu fermier, dar când i-am spus că mă gândesc să intru în poliție, m-a susținut până la capăt. Ştii ce-a zis? „Dacă te apuci de agricultură cu sufletul îndoit, te iau la şuturi în cur de dimineața până seara. O s-ajungi să te simți ca un catâr. Mama ta şi cu mine nu te-am adus pe lumea asta ca să devii un catâr.”

— Ea ce părere a avut? a întrebat Jack.

— Mama provenea dintr-un şir lung de fermieri, i-a răspuns Dale. Era de părere că-mi voi da seama că a fi un catâr, în

definitiv, nu e atât de rău. Când a plecat dintre noi, adică înainte cu patru ani de tata, se obişnuise cu gândul că sunt poliţist. Hai să ieşim pe uşa din bucătărie şi să aruncăm o privire la pajişte, bine?

În vreme ce stăteau afară şi aruncau privirea aceea, Jack îl întrebase ne Dale cât voia pentru casă. Dale, care aşteptase întrebarea, scăzuse cinci mii din minimum cât el şi Sarah crezuseră vreodată că ar obține pe ea. Pe cine păcălea? Dale voia ca Jack Sawyer să cumpere casa în care crescuse - voia ca Jack să locuiască aproape de el măcar două săptămâni pe an. Şi dacă Jack nu o cumpăra, nu avea s-o cumpere nimeni.

— Vorbeşti serios? întrebase Jack.

Mai îngrozit decât ar fi recunoscut, Dale zisese:

— Mie mi se pare un târg cinstit.

— Nu e cinstit pentru *tine,* ripostase Jack. N-o să te las să dai casa asta pe nimic numai pentru că-ți place de mine. Ridică prețul, sau plec.

— Da' ştiu că voi, mahării de la oraş, vă pricepeți la negociat. Bine, să fie cu trei mii mai mult.

— Cinci, a zis Jack. Sau am spălat putina.

— S-a făcut. Dar îmi frângi inima.

— Sper ca asta să fie ultima dată când cumpăr ceva de la voi, norvegieni zgârie-brânză ce sunteți, a zis Jack.

Făcuse tranzacția de la distanță, trimițând plata de la L.A., făcând schimb de semnături prin fax, fără ipotecă, cu banii jos, ochii la uşă. Oricare ar fi fost trecutul lui Jack Sawyer, îşi spusese Dale, era mult mai avut decât oricare alt ofițer de poliție. După câteva săptămâni, Jack reapăruse în mijlocul unei tornade autocreate, aranjând să fie cuplat telefonul şi abonamentul la curent trecut pe numele lui, luând cu el, după toate aparențele, jumătate din magazinul lui Roy, tulind-o la Arden şi La Riviere să-şi cumpere un nou pat, lenjerie, tacâmuri Şi veselă, oale şi cratițe din fier turnat şi-un set de cuțite French, un cuptor cu microunde compact şi-un televizor uriaş, şi-un echipament audio turn aşa de lucios, negru şi superb că Dale, care fusese invitat a un pahar, aşa ca între prieteni, îşi făcuse socoteala că trebuia să fi costat mai mult

decât salariul său anual. Pe lângă astea, Jack mai fusese multe alte lucruri, dintre care unele Dale fusese surprins să e ca puteau fi cumpărate din French Landing, Wisconsin. La ce i-ar trebui cuiva un tirbuşon numit WineMaster în valoare de şaizeci şi cinci de dolari? Cine era omul ăsta şi din ce fel de familie provenea? Observase o pungă purtând o siglă necunoscută lui plină cu compact-discuri - la preţul de cincisprezece-şaisprezece dolari bucata, el avea sub ochi CD-uri în valoare de vreo două sute de dolari. Orice altceva ar fi fost adevărat despre Jack Sawyer, bărbatul era cu siguranţă un mare consumator de muzică. Curios, Dale s-a aplecat, a scos două carcase şi-a privit imagini cu oameni în general negri, în general cu instrumente lipite de buze sau vârâte în gură. Clifford Brown, Lester Young, Tommy Flanagan, Paul Desmond.

— N-am auzit niciodată de oamenii ăştia, a zis. Ce-i asta, jazz, nu?

— Ai nimerit-o, a răspuns Jack. Te-aş putea ruga să mă ajuţi să mut mobila prin casă şi să agăţ tablouri, lucruri de felul ăsta, cam într-o lună sau două? O să trimit încoace o mulţime de lucruri.

— Oricând.

O idee minunată înflorise în mintea lui Dale.

— Hei, trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu unchiul meu Henry! ţi-e chiar vecin, locuieşte cam la cinci sute de metri mai încolo pe drum.

A fost căsătorit cu mătuşa mea Rhoda, sora tatei, care a murit acum trei ani. Henry e-un soi de enciclopedie a muzicii bizare.

Jack n-a prins aluzia cum că jazzul ar fi bizar. Poate că era. În orice caz, probabil că lui Dale îi suna bizar.

— Nu credeam că fermierii au destul timp să asculte muzică. Dale a deschis gura şi-a scos un ropot de râs.

— Henry nu-i fermier. Henry e...

Rânjind, Dale a ridicat mâinile cu palmele în sus şi degetele răşchirate, şi s-a uitat în gol, căutând cuvântul potrivit.

— E într-un fel *inversul* unui fermier. Când te întorci, o să-ți fac cunoştință cu el. O să-ți placă la nebunie.

Şase săptămâni mai târziu, Jack s-a întors să întâmpine furgoneta celor de la mutări şi să le spună oamenilor unde să pună mobila şi celelalte lucruri pe care le trimisese; peste alte câteva zile, după ce îşi despachetase majoritatea cutiilor, i-a dat telefon lui Dale şi '„a întrebat dacă mai vrea să-i dea o mână de ajutor. Era ora cinci într-o zi atât de lentă că Tom Land adormise la birou, iar Dale a venit fără a se obosi măcar să-şi schimbe uniforma.

Prima lui reacție, după ce Jack i-a strâns mâna şi l-a invitat înăuntru, a fost de şoc pur. După ce-a făcut doar un singur pas dincolo de prag, a încremenit, incapabil să mai facă vreo mişcare. Au trecut două sau trei secunde până ce şi-a dat seama că era un şoc *bun,* un şoc de plăcere. Vechea lui casă fusese transformată: era ca şi când Jack Sawyer îl păcălise şi deschisese familiara uşă de intrare spre interiorul unei cu totul alte case. Spațiul din living şi până în bucătărie nu semăna deloc nici cu spațiul pe care şi-l amintea din copilărie, nici cu cel curat şi sterp din trecutul recent. Jack decorase casa dintr-o fluturare de baghetă, aşa i se părea, transformând-o astfel în ceva ce abia dacă ştia cum să-i spună - o vilă pe Coasta de Azur, sun apartament din Park Avenue. (Dale nu fusese niciodată la New York sau în sudul Franței.) Apoi îl uimise că, în loc să transforme vechea casă în ceva ce nu era, Jack pur şi simplu văzuse în ea mai mult decât reuşise Dale vreodată să vadă. Canapelele şi fotoliile de piele, covoarele strălucitoare, mesele late şi lămpile discrete veniseră dintr-o altă lume, dar se potriveau perfect, de parcă ar fi fost făcute special pentru casa aceasta. Tot ce vedea îl ademenea înăuntru şi-a descoperit că se poate mişca din nou.

— Oau, a făcut. Da' chiar c-am vândut casa cui trebuia.

— Mă bucur că-ți place, a zis Jack. Trebuie să recunosc că şi mie îmi place. Arată şi mai bine decât mă aşteptam.

— Eu ce trebuie să fac? Deja toate sunt la locul lor.

— O să agățăm nişte tablouri, a zis Jack. *Apoi* or să fie toate la locul lor.

Dale bănuia că se referea la portrete de familie. Nu înțelegea de ce î-ar trebui cuiva ajutor să agate câteva poze înrămate, dar dacă Jack avea nevoie de asistența sa, i-o va da. Pe deasupra, fotografiile aveau să-i spună destul de multe despre familia lui Jack, care încă reprezenta un subiect de mare interes pentru el. Totuşi, când Jack „a condus la un teanc de lăzi din lemn sprijinite de polița din bucătărie, Dale a avut din nou senzația că rămâne fără cuvinte, că a intrat într-o lume necunoscută. Lăzile fuseseră făcute manual; erau obiecte serioase construite să ofere protecție puternică, industrială. Unele erau înalte de un metru jumătate-doi metri şi aproape la fel de late. Monştrii aceia nu conțineau fotografi cu mami şi tați. Înainte să le poată deschide, el şi cu Jack au trebuit să forțeze colțurile şi să desprindă cuiele de pe margini. A fost nevoie de-un efort considerabil să ridice capacele. Dale a regretat că n-a trecut pe acasă doar cât să-şi dea jos uniforma, care era leoarcă de sudoare pe când el şi Jack au scos din coconi cinci obiecte dreptunghiulare grele, învelite în straturi groase de stofă. Şi mai erau încă multe lăzi de desfăcut.

O oră mai târziu, au dus lăzile goale în beci şi s-au întors să bea o bere. Apoi au tăiat straturile de pânză, scoțând la iveală tablouri şi desene într-o varietate de rame, inclusiv câteva care arătau ca şi când artistul le-ar fi bătut singur în cuie din scânduri de şopron. Tablourile lui Jack reprezentau o categorie pe care Dale o considera în termeni vagi drept „artă modernă”. Nu pricepea ce semnificație aveau unele dintre lucrurile acelea, deşi chiar îi plăceau aproape toate, mai ales vreo două peisaje. Ştia că nu auzise niciodată de artişti, dar numele lor, credea, ar fi fost recunoscute de genul de oameni care locuiau în oraşele mari şi frecventau muzeele şi galeriile. Toată acea artă - toate imaginile acelea mari şi mici aliniate acum pe podeaua bucătăriei - îl uluiau, nu toate în chip plăcut. Intrase într-adevăr într-o altă lume, şi nu recunoştea niciun reper din ea. Apoi şi-a amintit că el şi Jack Sawyer vor agăța imaginile acelea pe pereții vechii sale case părinteşti. Imediat, o căldură neaşteptată a inundat această noțiune şi-a

umplut-o până la refuz. De ce să nu se îmbine din când în când lumile învecinate? Şi această altă lume nu era oare lumea lui Jack?

— Bine, bine, a zis el. Mi-ar plăcea ca Henry, unchiul de care-ți povesteam? Care locuieşte puțin mai încolo pe drum? Mi-ar plăcea să vadă şi el chestiile astea. Henry, el ar şti să le aprecieze la adevărata lor valoare.

— Dar de ce n-ar putea să le vadă? O să-l invit la mine.

— Nu ți-am spus? a întrebat Dale. Henry e orb.

Tablourile au fost agățate pe pereții din living, pe cel de lângă scări, de jos până sus, în dormitoare. Jack a pus două imagini mici în baia de la etaj şi-n micuța baie de serviciu de la parter. Pe Dale au început să-l doară brațele de la ținutul ramelor cât timp Jack însemna locurile unde trebuiau bătute cuiele. După primele trei tablouri, îşi dăduse jos cravata şi-şi sumețise mânecile, şi simțea transpirația cum îi şiroia din păr şi-i curgea pe față. Gulerul descheiat se făcuse leoarcă. Jack Sawyer muncise la fel de greu sau mai greu ca el, dar arăta ca şi când n-ar fi făcut nimic mai istovitor decât să se gândească la cină.

— Eşti un fel de colecționar de artă, nu? a întrebat Dale. Ți-a trebuit mult timp să strângi toate tablourile astea?

— Nu ştiu destule ca să fiu colecționar, a zis Jack. Tata a strâns mare parte din toate astea în anii cincizeci sau şaizeci. Şi mama a cumpărat câteva, atunci când vedea ceva ce-i stârnea interesul. Cum ar fi acel micuț Fairfield Porter de acolo, cu veranda şi peluza şi florile.

Micuțul Fairfield Porter, nume care Dale bănuia că-i aparținea pictorului, îi reținuse atenția de-ndată ce el şi Jack îl scoseseră din ladă. Un tablou ca acela chiar că-l puteai agăța în living. Aproape că puteai păşi într-un tablou ca acela. Ciudat era, gândea Dale, că, dacă-l agățai în living, majoritatea celor care ar intra nici nu l-ar observa.

Jack spusese ceva despre cum că e bucuros să scoată tablourile de la naftalină.

— Deci, a zis Dale, pe astea *ți le-au dat* părinții?

— Le-am moştenit după ce a murit mama, a răspuns Jack. Tata a murit când eram mic.

— O, fir-ar, scuze, s-a pleoştit Dale, ieşind brusc din lumea în care îi invitase domnul Fairfield Porter. Probabil că ți-a fost greu să-ți pierzi tatăl aşa de tânăr.

Credea că Jack îi oferise explicația aurei de distanță şi izolare care Părea să-l învăluie mereu. Cu o secundă înainte ca Jack să apuce să răspundă, Dale şi-a spus că asta era aiurea. Habar n-avea cum putea cineva să ajungă precum Jack Sawyer.

— Mda, a recunoscut Jack. Din fericire, mama era şi mai rezistentă.

Dale a apucat ocazia asta cu ambele mâini.

— Cu ce se ocupau ai tăi? Ai crescut în California?

— M-am născut şi am crescut în Los Angeles, s-a confesat Jack. Părinții mei lucrau în industria de divertisment, dar să nu-i judeci aspru pentru asta. Au fost nişte oameni deosebiți.

Jack nu l-a invitat să rămână la cină - asta l-a uimit pe Dale. Într-o oră şi jumătate, cât le-a mai luat să agate restul tablourilor, Jack Sawyer şi-a păstrat aerul de prietenie şi bună dispoziție, însă Dale, care nu era degeaba polițist, a simțit ceva evaziv şi implacabil în afabilitatea prietenului său: o uşă se întredeschisese puțin, apoi se trântise. Expresia „oameni deosebiți" îi plasase pe părinții lui Jack în afara discuției. Când au mai făcut pauză de-o bere, Dale a observat lângă cuptorul cu microunde două plase de la o băcănie din Centralia. Pe atunci era aproape ora opt, cu cel puțin două ore trecut de vremea cinei în districtul French. Jack ar fi putut bănui pe bună dreptate că Dale mâncase, dacă uniforma de pe el n-ar fi fost dovada clară a contrariului.

I-a aruncat lui Jack într-o doară o întrebare despre cel mai greu caz pe care l-a rezolvat vreodată şi s-a dus la tejghea. Vârfurile roşii ca de marmură a două fleici de muşchi de vacă ieşeau din punga cea mai apropiată. Stomacul său a emis un vaier reverberant. Jack a ignorat zgomotul şi-a zis:

— Cazul lui Thornberg Kinderling a fost din toate privințele ca orice alt caz din L.A. Mi-a prins cu adevărat bine ajutorul tău.

Dale a priceput imediat. Încă o uşă încuiată. Aceasta refuzase să se deschidă şi numai cât să vâri un fir de păr. Aici nu avea să afle nimic din trecut; trecutul fusese bătut în scânduri.

Şi-au terminat berile şi-au agățat ultimele tablouri. În următoarele câteva ore, au discutat despre o sută de lucruri, dar mereu între limitele pe care le stabilise Jack Sawyer. Dale era convins că întrebarea sa despre părinții lui Jack scurtase durata serii, dar de ce să fi fost aşa? Ce ascundea omul? Şi de cine se ascundea? După ce şi-au terminat treaba, Jack i-a mulțumit cu căldură şi l-a condus afară la maşină, retezând astfel orice speranță a unei răzgândiri de ultim moment,

Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul, folosind cuvintele nemuritorului George Rathbun. În vreme ce stăteau în întunericul înmiresmat sub milioanele de stele spuzite pe cer, Jack a suspinat de plăcere şi-a zis:

— Sper că ştii cât îți sunt de recunoscător. Sincer, îmi pare rău că trebuie să mă întorc la L.A. *Uită-te* cât de frumos e totul!

Întorcându-se în French Landing, ale lui fiind singurele faruri cât e de lungă Autostrada 93, Dale s-a întrebat dacă părinții lui Jack fuseseră implicați în cine ştie ce parte a lumii divertismentului care-l stânjenea pe fiul lor, cum ar fi pornografia. Poate că tata regiza pelicule sexy, iar mama juca în ele. Oamenii care făceau filme porcoase probabil că întorceau banii cu lopata, mai ales dacă făceau totul în familie. Înainte ca ceasul de kilometraj să mai bifeze o sută de metri parcurşi, amintirea micuțului Fairfield Porter îi făcu satisfacția pulbere. Nici-o femeie care-şi câştiga existența făcând sex în fața camerei de luat vederi cu străini n-ar da atâția bani pe-un tablou ca acela.

Haideți să intrăm în bucătăria lui Jack Sawyer. *Herald-ul* de dimineață zace desfăcut pe masă; o tigaie neagră stropită

recent cu ulei Pam stă deasupra unui cerc de flăcări albastre iscate din ochiul stâng din față al aragazului. Un bărbat înalt, zvelt, cu aer distrat, îmbrăcat într-un tricou USC, jeanşi şi şlapi italieneşti de culoarea melasei bate cu telul câteva ouă crude într-un bol de oțel inoxidabil.

Uitându-ne la el cum se încruntă în gol cu ochii ațintiți mult deasupra bolului strălucitor, observăm că frumuşelul băiat de doisprezece ani pe care l-am văzut ultima dată într-o cameră de la etajul al treilea al unui hotel părăsit din New Hampshire a devenit un bărbat ale cărui trăsături frumoase contribuie doar foarte puțin a ceea ce-l face interesant. Căci faptul că Jack Sawyer *este* interesant se vede din prima clipă. Până şi când cine ştie ce grijă lăuntrică îl face frustrat, cine ştie ce *enigmă,* am putea spune văzând acea încruntare contemplativă, Jack Sawyer nu poate să nu radieze o autoritate persuasivă. Numai uitându-te la el, ştii că e una dintre acele persoane la care ceilalți apelează atunci când se simt nedreptățiți, amenințați sau zădărniciți de soartă. Inteligența, tăria de caracter şi demnitatea i-au modelat atât de profund profilul trăsăturilor, încât farmecul lor este irelevant pentru semnificația pe care o poartă. Omul acesta nu stă niciodată să se admire în oglinda - vanitatea nu joacă niciun rol în caracterul său. Este absolut logic că a fost un agent în plină ascensiune în cadrul departamentului de poliție din Los Angeles, că dosarul îi dădea pe dinafară de recomandări şi că a fost ales pentru mai multe programe şi cursuri de instruire sponsorizate de FBI şi menite să ajute la perfecționarea agenților cu potențial. (Câțiva dintre colegii şi superiorii lui Jack au ajuns în secret la concluzia că, în jurul vârstei de patruzeci de ani, va ajunge inspector general într-un oraş precum San Diego sau Seattle, iar după alți zece-cincisprezece ani, dacă totul mergea bine, va face pasul următor spre San Francisco sau New York.) Mai izbitor este faptul că vârsta lui Jack nu pare a fi mai relevantă ca farmecul său personal: are aerul cuiva care a trăit multe alte vieți înainte de aceasta, că a trecut prin locuri şi că a văzut lucruri ce depăşesc orizontul majorității celorlalți oameni. Nu-

i de mirare că Dale Gilbertson îl admiră; nu-i de mirare că Dale îşi doreşte cu ardoare asistența lui Jack. În locul lui, şi el şi-ar dori-o, însă nici noi n-am avea mai mult noroc ca el. Omul acesta *s-a pensionat,* a ieşit din joc, scuze, mare păcat şi toate alea, dar omu' trebe să bată ouăle atunci când vrea să mănânce omletă, după cum i-a spus John Wayne lui Dean Martin în *Rio Bravo.*

— Ş-aşa cum zisu-mi-a mămuca, rosteşte Jack cu voce tare pentru propriile-i urechi, mi-a zis: „Sonny băiete", a zis, „cân' Ducele *vorbea,* tată lumea *asculta,* chiar ş-atunci când le zicea de-ngheţau apele", da, tocm-aşa, aieste-s cuvintele iei iegzacte, iegzact cum mi le-o zis ea mie.

După o jumătate de secundă, adaugă:

— În dimineața aia frumoasă în Beverly Hills.

Şi-n cele din urmă se concentrează la ceea ce face.

Ce-avem aici e-un om impresionant de singur. Singurătatea i-e tovarăşă lui Jack Sawyer de atât de mult timp încât o ia de-a gata> însă ceea ce nu reuşeşti să repari în cele din urmă se transformă-o tapet, ne-am înțeles? O grămadă de lucruri, cum ar fi paralizia cerebrală şi boala Lou Gehrig, ca să amintim doar două, sunt mai rele ca singurătatea. Singurătatea face doar parte din program, atâta tot. Până şi Dale a observat aspectul acesta al caracterului prietenului său şi în pofida numeroaselor sale calități, şeful nostru de poliție nu poate trece drept o ființă umană deosebit de pătrunzătoare.

Jack aruncă o privire la ceasul de deasupra aragazului şi vede că mai are patruzeci şi cinci de minute înainte să trebuiască să meargă în French Landing şi să-l ia pe Henry Leyden la terminarea turei sale.

Asta-i bine; are timp berechet, nu se pierde cu firea, gând al cărui subtext este: *Totu-i în ordine şi eu n-am nici-o problemă, mulțumesc foarte mult de interes.*

Dimineață, când s-a trezit, o voce mică i-a răsunat în cap anunțând: *Sunt un țopilist.* Ba nici vorbă, a gândit şi i-a spus vocii să-l lase în pace. Vocea micuță se putea duce la dracu'. El renunțase la meseria aia, nu voia să mai audă de crime...

...luminile unui carusel reflectate pe tigva chealã a unui negru care zace mort pe cheiul Santa Monica...

Nu. Nu începe cu asta. Nu... pur şi simplu n-o face, şi cu asta basta.

Jack oricum n-ar fi trebuit să se afle în Santa Monica. Santa Monica avea ţopiliştii ei. Din câte ştia el, erau o adunătură bunicică de băieţi, deşi poate nu se ridicau la înălţimea standardului stabilit de geniul acela, de asul ăla care era cel mai tânăr locotenent din cadrul Diviziei Omucideri din Los Angeles, adică el însuşi. Singurul motiv pentru care geniul şi asul se aflase prin părţile lor era recenta despărţire de extrem de simpatica, sau cel puţin relativ simpatica, domnişoară Brooke Greer din Malibu, o scenaristă bine cotată în genul pe care-l practica, adică al comediei romantice/de aventură, dar şi o Persoană de-o isteţime, perspicacitate şi farmec fizic remarcabile, şi, în vreme ce gonea spre casă de-a lungul frumoasei porţiuni a Autostrăzii Pacific Coast de dinaintea ieşirii spre canionul Malibu, a căzut Pradă unui necaracteristic moment de tristeţe.

La câteva secunde după ce-a cotit pe California încline către Santa Monica, a văzut inelul strălucitor al roţii Ferris învârtindu-se deasupra şiragurilor de lumini şi-a mulţimii pline de viaţă de pe chei. Scena aceea i-a generat o emoţie uşoară, sau o slăbiciune emoţionantă. Sub imperiul momentului, a parcat maşina şi-a mers pe jos spre marea de lumini care străluceau puternic în întuneric. Ultima oară când vizitase cheiul din Santa Monica, fusese un băieţel de şase ani agitat care o trăgea de mână pe Lily Cavanaugh Sawyer ca un câine care se zbate în lesă.

Ce s-a întâmplat a fost un accident. A fost prea lipsit de sens ca să se cheme coincidenţă. Coincidenţa aduce laolaltă două elemente până atunci fără legătură între ele ale unei poveşti mai mari. Aici nu se lega nimic şi nu exista nici-o poveste mai mare.

Ajunse la intrarea împodobită a cheiului şi observă că, totuşi, roata Ferris nu se învârtea. Deasupra gondolelor goale atârna un cerc de lumini statice. Preț de-o clipă, uriaşa maşinărie semăna cu un invadator extraterestru, inteligent deghizat şi aşteptându-şi timpul să poată face maximum de pagube. Jack aproape că-l auzea cum toarce. *Aşa-i,* gândi, *o roată Ferris malefică - revino-ți în fire. Eşti mai afectat decât ai vrea să recunoşti.* Apoi coborî privirea înapoi la scena dinaintea sa şi observă în sfârşit că fantezia sa cu cheiul ascunsese un rău real, devenit mult prea familiar din cauza profesiei sale. Dăduse peste o anchetă criminalistică aflată în primele faze.

Unele dintre luminile strălucitoare pe care le văzuse erau emise nu de roata Ferris, ci de girofarurile maşinilor de patrulă ale Poliției Santa Monica. Mai departe pe chei, patru ofițeri în uniformă împiedicau o mulțime de civili să treacă de cercul de siguranță marcat cu bandă galbenă în jurul unui carusel puternic luminat. Jack îşi spuse să lase totul baltă. Nu avea ce căuta acolo. Pe deasupra, caruselul îi trezea un sentiment nedesluşit, o gamă întreagă de sentimente deloc bine-venite. Caruselul era mai înfiorător decât roata Ferris oprită. Caruselele îl speriaseră întotdeauna, nu-i aşa? Cai pitici vopsiți încremeniți locului cu dinții dezgoliți şi cu stâlpi de oțel înfipți în măruntaie - kitsch sadic.

Întoarce spatele, îşi zise. *Te-a părăsit iubita şi ai o dispoziție deplorabilă.*

Cât despre carusele...

Coborârea bruscă a unei cortine mentale de plumb puse capăt discuției despre carusele. Simțindu-se parcă îndemnat dinlăuntru, Jack păşi pe chei şi începu să înainteze prin mulțime. Era pe jumătate conştient că făcea cel mai neprofesional lucru din cariera sa.

Când ajunse în fața oamenilor adunați acolo, trecu pe sub banda galbenă aplecându-se de spate şi îşi arătă insigna unui polițist cu față de țânc care încercă să-l trimită în spate. Undeva în apropiere, un chitarist începu să cânte o piesă blues pe care Jack aproape c-o recunoscu; titlul ei îşi croi

drum la suprafața minții sale, după care ieşi afară din raza conştiinței sale. Polițistul copil îi aruncă o privire nedumerită şi se duse să se consulte cu unul dintre detectivii care stăteau lângă o siluetă lungă la care Jack nu se prea simțea capabil să se uite atunci. Muzica îl supăra. Îl supăra foarte tare. De fapt, îl scotea din minți. Iritarea sa era mult prea mare în comparație cu cauza ei, dar ce idiot credea că agenții de la omucideri aveau nevoie de acompaniament muzical?

Un cal vopsit ridicat pe picioarele din față, împietrit în lumina crudă.

Lui Jack i se crispa stomacul şi, adânc în piept, ceva crâncen şi insistent, ceva ce cu niciun preț nu trebuia numit, se flexionă şi aruncă brațele în lături. Sau îşi întinse aripile. Acel ceva teribil îşi dorea să iasă la lumină şi să se facă ştiut. Pentru scurt timp, Jack se temu că va trebui să vomite. Când trecu această senzație, avu parte de un moment de-o claritate supărătoare.

De bună voie şi nesilit de nimeni, păşise pe teritoriul nebuniei, iar acum era nebun. Altfel nu se putea spune. Spre el mărşăluia, cu o expresie minunat combinată de neîncredere şi furie, un detectiv pe nume Angelo Leone, înaintea transferului său fulger la Santa Monica un coleg de-al lui Jack cunoscut pentru apetitul său neostoit, înclinată spre violență şi corupție, dispreț față de civili indiferent de culoare, rasă, credință sau statut social, şi, să fim sinceri, curajul şi extrema sa loialitate față de toți ofițerii de poliție care respectau regulile jocului şi lucrau în branşa lui, ceea ce însemna că se dedau la orice nu-i putea înfunda. Disprețul lui Angelo Leone față de Jack Sawyer, care nu respectase regulile jocului, îi egalase invidia pentru succesul acestuia din urmă. În câteva secunde, trogloditul ăsta avea să-i sufle-n nas. În loc să-ncerce să găsească o cale de-a se explica trogloditului, el abera despre carusele şi chitarişti, punând în ordine amănuntele înnebunirii. Nu avea cum să se explice. Explicația era imposibilă. Nevoia lăuntrică ce-l împinsese în postura aceasta continua să se facă simțită, însă Jack nici că i-ar fi putut vorbi lui Angelo Leone despre nevoi lăuntrice. Şi nici nu i-ar fi

putut oferi o explicație rațională căpitanului, în caz că Leone depunea plângere.

Păi, vezi tu, a fost ca şi când m-ar fi împins cineva de la spate, de parcă s-ar fi aflat altă persoană la cârmă...

Primele cuvinte care ieşiră pe gura spurcată a lui Angelo Leone îl salvară de la dezastru.

„Nu-mi spune c-ai venit aici cu bună ştiință, puțoi ambițios ce eşti."

O carieră piraterească precum a lui Leone îl expunea inevitabil pe pirat la pericolul unei anchete oficiale. Un salt strategic la un departament dintr-un oraş vecin nu te ferea prea mult de săpăturile arheologice sub acoperire pe care poliția le făcea în dosare şi reputații atunci când presa nu-ți dădea de ales. O dată la zece sau douăzeci de ani, bine-intenționații, contestatorii, pârâcioşii, turnătorii, civilii iritați şi polițiştii prea proşti să accepte regulile bine trasate ale jocului îşi uneau forțele, vârau o bombă în curul presei şi porneau o orgie cu băi de sânge. Paranoia radicală a lui Leone, alimentată de sentimentul său de vinovăție, îi sugerase imediat ideea că geniul de la omucideri din L.A. ar vrea să-şi adjudece merite suplimentare.

Aşa cum prevăzuse Jack, suspiciunile lui Leone sporiră când u spuse că fusese atras acolo ca o insectă de lumina becului.

De-acord, s-a *întâmplat* să dai peste ancheta mea. Bine. Acum ascultă-mă. Dacă în următoarele şase luni, ba nu, dacă vreodată *se-ntâmplă* să-ți aud numele într-un context care nu-mi place, o să te pişi printr-un tub tot restul vieții tale. Acum cară-te dracului de aici şi lasă-mă să-mi fac meseria."

„Am şters-o, Angelo."

Partenerul lui Leone porni din cealaltă parte a cheiului strălucind de lumină. Leone făcu o grimasă şi-i făcu semn să se ducă înapoi. Fără intenție, fără să se gândească la asta, Jack îşi lăsă ochii să alunece pe lângă detectiv şi-n jos la cadavrul din fața caruselului. Mult mai cu putere decât prima dată, creatura feroce din mijlocul pieptului său se flexionă, se

desfăşură şi-şi întinse aripile, brațele, ghearele, orice ar fi fost, şi cu ajutorul unei grozave opintiri încercă să rupă hățurile.

Aripile, brațele, ghearele zdrobiră plămânii lui Jack. Cleşti hidoşi i se împrăştiară în stomac.

Există o faptă pe care un detectiv de omucideri, mai ales un locotenent de omucideri, nu trebuie s-o comită niciodată, iar aceea este următoarea: pus în fața unui corp neînsuflețit, nu trebuie să vomite. Jack se luptă să rămână de partea respectabilă a Interzisului. Bila îi arse gâtlejul şi el închise ochii. O constelație de puncte sclipitoare îi apăru fulgurant în dosul pleoapelor. Creatura, înflăcărată şi respingătoare, se zbătu în zăgazuri.

Lumini reflectate pe scalpul unui om negru şi chel care zace mort lângă un carusel...

Nu tu. Nu, nu tu. Bate cât vrei, dar nu poți să intri.

Aripile, brațele, ghearele se retraseră; creatura se micşoră, devenind o fărâmă inactivă. Reuşind să evite Fapta Interzisă, Jack descoperi că poate deschide ochii. Habar nu avea cât timp trecuse. Fruntea zbârcită a lui Angelo Leone, ochii săi întunecoşi şi gura carnivoră apărură în câmpul vizual şi, de la o distanță de cincisprezece centimetri, ocupau tot spațiul disponibil.

„Ce facem aici? Ne revizuim situația?”

»Mi-aş dori ca idiotul ăla să-şi pună chitara înapoi în cutie.”

Şi-aceea a fost una dintre cele mai ciudate turnuri ale serii.

„Chitară? N-aud nici-o chitară.”

Nici eu, îşi dădu seama Jack.

O persoană întreagă la mine n-ar încerca oare să-şi scoată din cap un asemenea episod? Să arunce gunoiul ăsta peste bord? Nu puteai *face* nimic cu el, nu-l puteai folosi, şi-atunci de ce să-l mai ții? Incidentul de pe chei nu însemna nimic. Nu se lega cu nimic altceva decât cu sine însuşi şi nu ducea nicăieri. Era de-a dreptul irelevant, că nu avusese nici-o relevanță. După ce iubita-i dăduse papucii, Jack se pierduse cu firea, suferise o aberație momentană şi călcase nejustificat

pe locul crimei ce aparținea unei alte jurisdicții. Nu era altceva decât o greşeală ruşinoasă.

Peste cincizeci şi şase de zile şi unsprezece ore, geniul s-a strecurat în biroul căpitanului, şi-a pus pe masă insigna şi pistolul şi şi-a anunțat, spre totala surprindere a acestuia, imediata ieşire la pensie. Neştiind absolut nimic despre confruntarea cu detectivul Leone pe cheiul Santa Monica, căpitanul n-a întrebat dacă există vreo legătură între decizia locotenentului său şi un negru mort lângă un carusel oprit; dacă ar fi făcut-o, Jack i-ar fi spus că e ridicol.

Nu începe cu asta, se sfătuieşte el, şi se descurcă de minune să nu înceapă cu asta. Primeşte câteva scăpărări involuntare, nimic mai mult, instantanee ca de stroboscop ale unui ponei de lemn dând din copite, ale mutrei indispuse a lui Angelo Leone, dar şi ale unui alt lucru, obiectul care ocupa centrul oricărei scene, cel care trebuie evitat mai presus ca orice... În clipa când apar aceste fulgere imagistice, *le trimite înapoi.* Pare un exercițiu de magie. El face exerciții de magie, magie bună. Ştie foarte bine că aceste isprăvi cu gonitul imaginilor reprezintă o formă de autoprotecție, iar dacă motivele din spatele nevoii sale pentru această, magie protectoare rămân neclare, nevoia e-un motiv suficient. Când tre' să-ți faci omletă, tre' să bați ouăle, ca să citățm acea autoritate supremă, Ducele Wayne.

Jack Sawyer are mai multe pe cap decât irelevanțele sugerate de-o voce care a rostit în somn cuvântul „polițist” în forma lui copilărească.

Şi pe aceste probleme îşi doreşte să le poată *trimite înapoi* prin executarea unui truc de magie, însă afurisitele probleme refuză să dispară; îi dau târcoale ca un trib de viespi.

Una peste alta, nu se descurcă atât de bine, Jack al nostru. Măsoară timpul şi se holbează la ouă, care nu-i mai par tocmai în regulă, deşi n-ar putea spune de ce. Ouăle se opun interpretării. Ouăle sunt cele mai puțin importante. La periferia câmpului său vizual, titlul de pe prima pagină din *La Riviere Herald* pare să se ridice de pe foaia tipărită şi să

plutească spre el. PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE ÎN... Nu, ajunge; se întoarce complet cu spatele, convins de îngrozitoarea idee că el însuşi a provocat toată treaba asta cu Pescarul. Cum ar fi să fie ÎN STATEN ISLAND sau ÎN BROOKLYN, unde adevăratul Albert Fish, un dezaxat chinuit cum altul nu s-a mai văzut, şi-a găsit două dintre victime?

Treburile astea îl îngrețoşează. Doi copii morți, fata familiei Freneau dată dispărută şi probabil moartă, părți ale corpului mâncate, un lunatic care-l copiază pe Albert Fish... Dale a insistat să-l atace cu informații. Amănuntele i-au intrat în minte ca o infecție. Cu cât află mai multe - şi pentru un om care vrea să rămână neatins de evenimente, Jack a aflat uimitor de multe lucruri -, cu atât mai multe otrăvuri îi plutesc prin sânge, distorsionându-i simțurile. Venise în valea Norway fugind de-o lume care se devenise brusc nestatornică şi elastică, parcă lichefiindu-se sub presiunea termică. În ultima sa lună la Los Angeles, presiunea termică devenise insuportabilă. Potențiale lucruri groteşti pândeau în spatele geamurilor întunecate şi-n spațiile dintre clădiri, amenințând să prindă formă. În zilele libere, senzația că zoaiele apei de spălat vase îi ung plămânii îl făcea să icnească după aer şi să se lupte cu greața, aşa că lucra fără oprire, rezolvând astfel mai multe cazuri ca niciodată. (Diagnosticul pe care şi-l pusese singur era că-l afecta munca pe care o făcea, însă nu putem nicicum da vina pe căpitan că a fost uluit aflând de demisia geniului.)

Evadase în ungherul ăsta neştiut din inima țării, acest adăpost, acest rai la marginea unei pajişti galbene, izolat de lumea amenințării şi-a nebuniei, izolat la distanță de mai bine de treizeci de kilometri de French Landing, izolat la o distanță bunicică până şi de drumul văii Norway. Totuşi, straturile de izolare nu reuşiseră să-şi îndeplinească menirea. Lucrurile de care încearcă să scape colcăie din nou în jurul său, aici în fortăreața sa. Dacă s-ar lăsa pradă fanteziilor egocentrice, ar trebui să tragă concluzia că lucrurilor de care a fugit le-au trebuit trei ani să-i ia urma şi că, în cele din urmă, îl găsiseră.

În California, rigorile meseriei îl copleşiseră; acum, tulburările Wisconsinului de Vest trebuie ținute la respect. Uneori, noaptea târziu, se trezeşte cu ecoul micuței voci otrăvite care se vaită: *Gata cu țopilia, nu mai vreau, prea aproape, prea aproape.* Ce era prea aproape, la asta Jack Sawyer refuză să caute răspuns; ecoul dovedeşte că trebuie neapărat să evite orice altă contaminare.

Veşti rele pentru Dale, o ştie bine, şi regretă deopotrivă neputința sa de-a ajuta la anchetă şi de a-şi explica refuzul prietenului său. Fundul lui Dale e la bătaie, nu încape îndoială în privința asta. E-un şef de poliție bun, mult prea bun pentru French Landing, însă a judecat greşit mişcările politice şi i-a lăsat pe cei de la centru să-i întindă o cursă. Cu toată aparența lor de respect pentru autoritatea locală, detectivii Brown şi Black se dăduseră la fund, făcuseră un pas în lateral şi-i dăduseră voie lui Dale Gilbertson, care credea că aceştia îi fac un favor, să-şi pună lațul de gât. Păcat, dar Dale tocmai a aflat că stă pe-un eşafod cu un sac negru tras peste cap. Dacă Pescarul mai omoară un singur copil... Ei bine, Jack Sawyer îşi trimite regretele sale cele mai profunde. Acum nu poate face un miracol, scuze. Jack are pe cap probleme mai presante.

Penele roşii, de pildă. Din-acelea mici. Penele micuțe şi roşii îl preocupă mult mai mult pe Jack, şi l-au preocupat, în pofida încercărilor sale de-a le alunga prin magie, cu o lună înainte să înceapă crimele. Într-o dimineață, pe când ieşea din dormitor şi pornea pe scări în jos să-şi pregătească micul dejun, o singură pană roşie, una mai mică decât degețelul unui bebeluş, *a părut* să plutească din tavanul înclinat din capul scărilor. În urma ei, au mai venit spre el alte două sau trei. O bucată ovală de tencuială lată de cinci centimetri *a părut* să clipească şi să se deschidă ca un ochi, iar ochiul a eliberat o jerbă densă şi groasă de pene care s-au desprins din tavan ca aruncate printr-un pai. O explozie de pene, un uragan de pene, i-a căzut peste piept, peste brațele ridicate, peste cap.

Dar asta...

Asta nu s-a întâmplat niciodată.

S-a întâmplat altceva, şi-i luase un minut sau două să priceapă ce. Un neuron năbădăios a dat un rateu. Un receptor mental a înghiţit substanţa chimică nepotrivită sau a înghiţit prea mult din substanţa care trebuia. Comutatoarele care activau noaptea conductoarele de imagine au reacţionat la un semnal fals şi-au produs un *vis în stare de veche.* Visul acesta a părut o halucinaţie, însă halucinaţii aveau beţivii cu creierul îmbibat de alcool, dependenţii de droguri şi nebunii, mai ales schizofrenicii paranoici, cu care Jack avusese de-a face de multe ori în cursul vieţii sale de ţopilist. El nu se încadra în niciuna dintre categoriile acestea, nici măcar în ultima. Ştia sigur că nu era schizofren-paranoic sau orice alt soi de nebun. Dacă credeai că Jack Sawyer era nebun, nebunul erai *tu.* El are sută la sută încredere (sau cel puţin nouăzeci şi nouă la sută) în sănătatea sa mentală.

Deoarece nu suferă de halucinaţii, penele trebuie să-i fi căzut în cap într-un vis cu ochii deschişi. Singura altă explicaţie implică realitate, iar penele n-au avut nici-o legătură cu realitatea. Ce fel de lume ar fi asta dacă ni s-ar putea întâmpla asemenea lucruri?

Pe nepusă masă, George Rathbun urlă:

— Mă *doare* să spun asta, sincer mă doare, căci *iubesc* buna noastră echipă Brew, ştiţi bine c-o iubesc, dar vin vremuri când *iubirea* trebuie să strângă din dinţi şi să accepte o realitate *dureroasa* - să luăm ca exemplu starea deplorabilă a aruncătorilor noştri. Bud Selig, o, aici *Houston.* Poţi, *rogu-te,* să te întorci imediat pe pământ? Şi *un orb* ar putea arunca mai multe mingi valabile decât adunătura aia de TOLOMACI, RATAŢI ŞI AIURIŢI!

Bunul şi bătrânul Henry. Henry îl joacă atât de bine pe George Rathbun încât chiar îi vezi petele de sudoare de la subsuori. Însă cea ai bună născocire a lui Henry - după părerea lui Jack - trebuie să e întruchiparea aia în ton cu vremurile, degajată şi influentă a lui Henry Shake („şeicul, şarmul, şocul Arabiei"), care poate, dacă are dispoziţia necesară, să-ţi spună ce culoare aveau şosetele lui Lester

Young în ziua când a înregistrat *Shoe Shine Boy* şi *Lady Be Good* şi să descrie interiorul a două duzini de cluburi de jazz faimoase, dar majoritatea demult sucombate.

...şi înainte să ne cufundăm în foarte răcoroasa, foarte frumoasa, foarte simpatica muzică şoptită într-o duminică la Village Vanguard de Bill Evans Trio, ar trebui să aducem un prinos de respect celui de-al treilea ochi, ochiul lăuntric. Haideți să onorăm ochiul lăuntric, ochiul imaginației. E târziu într-o după-amiază încinsă de iulie în Greenwich Village, New York City. Pe Seventh Avenue South inundată de soare, intrăm la umbra marchizei de la Vanguard, deschidem o uşă albă şi înaintăm de-a lungul unor scări lungi şi înguste spre o peşteră subterană încăpătoare. Muzicanții urcă pe scenă. Bill Evans se aşază pe banca pianului şi înclină din cap spre public. Scott LaFaro îşi îmbrățişează basul. Paul Motian îşi ridică periuțele. Evans lasă capul jos, jos de tot, şi pune mâinile pe clape. Pentru cei care au privilegiul să se afle acolo, nimic nu va mai fi ca înainte.

My Foolish Heart *de Bill Evans Trio, live la Village Vanguard, pe 25 iunie 1961. Eu sunt gazda dumneavoastră, Henry Shake - şeicul, şarmul, şocul Arabiei.*

Zâmbind, Jack toarnă ouăle bătute în tigaie, le amestecă de două ori cu furculița şi reduce puțin flacăra aragazului. Îi trece prin gând că a uitat să pună de cafea. Ducă-se. Cafeaua e ultimul lucru de care are nevoie; poate bea suc de portocale. O privire spre prăjitorul de pâine îi spune că a uitat şi să prăjească pâinea de dimineață. Chiar are nevoie de pâine prăjită, să fie absolut necesară pâinea prăjită. Gândeşte-te la unt, gândeşte-te la bucățile de colesterol care aşteaptă să-ți înfunde arterele. Omleta e-un risc destul de mare; de fapt, are senzația că a spart mult prea multe ouă. Acum Jack nu-şi mai amin-teste nici de ce-a vrut să mănânce omletă. Rareori mănâncă omletă. De fapt, înclină să cumpere ouă dintr-un simț al datoriei trezit o cele două şiruri de adâncituri pentru ouă din partea de sus a uşii de la frigider. Dacă oamenii n-ar trebui să cumpere ouă, de ce erau dotate frigiderele cu suport pentru ouă?

Strecoară o spatulă pe sub marginile omletei tot mai tare, dar încă lichidă, înclină tigaia să o trimită într-o parte, toarnă ciupercile şi arpagicul, după care rulează amestecul rezultat. Bun. Arată bine. Patruzeci de minune voluptuoase de libertate se întind înaintea sa. În ciuda tuturor lucrurilor, pare să funcționeze destul de bine. Controlul nu reprezintă o problemă în cazul de față.

Desfăcut pe masa din bucătărie, *La Riviere Herald* îi reține privirea. A uitat de ziar. Ziarul însă n-a uitat de el şi-şi cere porția cuvenită de atenție. PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE ÎN şi aşa mai departe. CERCUL ARCTIC ar fi frumos, dar nu, se apropie de masă şi vede că Pescarul rămâne cu încăpățânare o problemă locală. De sub titlu, numele lui Wendell Green sare şi-i rămâne în ochi ca o pietricică. Wendell Green e-un parazit inteligent şi omniprezent, o sursă neîntreruptă de iritare. După ce citeşte primele două paragrafe din articolul lui Green, Jack mormăie şi se loveşte cu mâna peste ochi.

Sunt orb, faceți-mă arbitru!

Wendell Green are încrederea de sine a unui atlet-erou de provincie care n-a plecat niciodată de acasă. Înalt, expansiv, cu un ciuf de păr roş-blond cârlionțat şi-un pântece senatorial, Green se plimbă țanțoş prin barurile, sălile de judecată şi tribunele publice din La Riviere şi comunitățile învecinate, împărțind din şarmul său spoit. Wendell Green e-un reporter care ştie să se poarte ca atare, un jurnalist de modă veche, marea podoabă a ziarului *Herald.*

Cu ocazia primei lor întâlniri, marea podoabă i-a făcut lui Jack impresia unui fățarnic de mâna a treia şi, de atunci încoace, n-a găsit nici un motiv să-şi revizuiască impresia. Wendell Green nu-i inspiră încredere. După părerea lui Jack, fațada sociabilă a reporterului ascunde o capacitate limitată de înşelătorie. Green e-un lăudăros pozând în fața unei oglinzi, însă un lăudăros şiret, iar creaturile de genul ăsta ar face orice ca să-şi atingă scopul.

După arestarea lui Thornberg Kinderling, Green i-a solicitat un interviu. Jack l-a refuzat, aşa cum a refuzat şi cele trei invitații care au urmat mutării sale pe drumul văii Norway.

Refuzurile sale nu l-au împiedicat pe reporter să însceneze ocazionale întâlniri „accidentale”.

În ziua de după descoperirea corpului lui Amy St Pierre, Jack a ieşit dintr-o curățătorie de pe Chase Street cu o cutie de cămăşi proaspăt spălate la subsuoară, a dat să se îndrepte spre maşină şi-a simțit o mână strângându-i cotul. A întors capul şi-a zărit, contorsionată într-un rânjet de falsă încântare, rumena mască publică a lui Wendell Green.

„Hei, hei, Holly.” Un surâs afectat de ştrengar. „ *Vreau să zic,* locotenente Sawyer. Mă bucur c-am dat peste tine. Aici îşi aduci cămăşile la spălat? Lucrează bine?”

„Dacă nu te deranjează nasturii rupți.”

„Bună poantă. Eşti un tip comic, locotenente. Lasă-mă să-ți vând un pont. Spălătoria *De încredere,* pe Third Street în La Riviere? Sunt la înălțimea numelui. Nema rupt, nema stricat. Dacă vrei să ai cămăşile spălate ca la carte, du-te întotdeauna la un gălbejit. Sam Lee, încearcă la el, locotenente.”

„Nu mai sunt locotenent, Wendell. Spune-mi Jack sau domnul Sawyer. Spune-mi şi Hollywood, nu-mi pasă. Iar acum...”

S-a dus spre maşină şi Wendell Green l-a însoțit.

„Putem schimba câteva cuvinte, locotenente? Scuze, Jack? Şefu' Gilbertson ți-e prieten apropiat, ştiu, dar cazul ăsta tragic... o fetiță, din câte se pare mutilată, oribile lucruri... nu ne-ai putea ajuta cu experiența ta, să te implici, să ne oferi privilegiul gândurilor tale?”

„Vrei să ştii care sunt gândurile mele?”

„Orice-mi poți spune, amice.”

O răutate pură şi iresponsabilă l-a împins pe Jack să-şi petreacă brațul pe după umerii lui Green şi să zică:

„Wendell, bătrâne, vezi ce poți să afli despre un tip pe nume Albert Fish. S-a petrecut în anii douăzeci.”

„Fish?”

„F-i-s-h. Dintr-o veche familie protestantă din New York. Un caz stupefiant. Vezi ce poți să afli.”

Până în clipa aceea, Jack abia dacă conştientizase că-şi amintea atrocitățile comise de bizarul domn Albert Fish.

Măcelari mai recenți - Ted Bundy, John Wayne Gacy şi Jeffrey Dahmer - îl eclipsaseră pe Albert Fish, fără a mai pomeni de exoticul Edmund Emil Kemper al III-lea, care, după ce comisese opt crime, îşi decapitase mama, îi aşezase capul pe polița şemineului şi-l folosise ca țintă de dans. (În chip de explicație, Edmund al III-lea a zis: „Mi s-a părut un lucru potrivit.") şi totuşi, numele lui Albert Fish, un exemplar obscur din trecut, ieşise la suprafața minții sale şi, când îl rostise, ajunsese la urechea avidă a lui Wendell Green.

Ce să-l fi *apucat?* Păi, asta era întrebarea, nu?

Hopa, omleta. Jack înşfacă o farfurie din dulap, tacâmuri dintr-un sertar, sare la aragaz, opreşte gazul şi răstoarnă amestecul amorf în farfurie. Se aşază şi deschide *Herald-ul* la pagina 5, unde citeşte despre Milly Kuby care aproape câştigase locul al treilea la marea fază statală a concursului de ortografie. Greşise să scrie un singur cuvânt: *opopanax.* Exact genul de ştire pe care te aştepți s-o citeşti în ziarul local. Dar, în orice caz, cum te poți aştepta de la un copil să ştie cum se scrie *opopanax?*

Jack ia două sau trei guri din omletă înainte ca straniul gust din gură să-i distragă atenția de la monstruoasa nedreptate de care avusese parte Milly Kuby. Gustul ciudat seamănă cu cel al gunoiului pe jumătate ars. Scuipă mâncarea şi vede un gogoloi de terci cenuşiu şi legume crude, pe jumătate mestecate. Partea nemâncată a micului său dejun nu arată nici ea mai apetisant. Ce să-şi prăjească omleta; a distrus-o de-a dreptul.

Lasă capul în pământ şi bombăne. Ici şi colo prin corp e străbătut de-un tremur ca un fir de electricitate desfăcut, care scoate scântei ce-i ard gâtul, plămânii, organele ce-au început brusc să-i pulseze. *Opopanax,* şi spune. *Mă duc de râpă. Chiar aici şi-acum. Nu, uită c-am zis asta. Sălbaticul opopanax m-a prins în gheare, m-a scuturat cu temutul opopanax al labelor sale de opopanax şi are de gând să mă arunce în turbulentul Râu Opopanax, unde o să-mi întâlnesc opopanaxul.*

— Ce mi se întâmplă? zice cu voce tare. Sunetul acut al vocii sale îl sperie.

Lacrimi de opopanax îi înțeapă ochii de opopanax şi el se ridică mormăind de la opopanax, aruncă lăturile la gunoi, clăteşte farfuria şi se hotărăşte că a cam sosit vremea să pună lucrurile la punct pe aici. Gata cu opopanaxii. Toată lumea greşeşte. Examinează uşa frigiderului, încercând să-şi amintească dacă mai are un ou sau două pe-acolo. Sigur că are: sunt cu grămada, în jur de nouă sau zece, aproape suficiente să umple un rând al locaşurilor speciale din partea de sus a uşii. N-ar fi putut să le strice pe toate; n-o luase atât de mult pe arătură.

Strânge uşa frigiderului. Absolut nepoftită, viziunea luminilor reflectate pe țeasta pleşuvă a negrului.

Nu tu.

Persoana căreia i se adresează nu e acolo; persoana căreia i se adresează aproape că nici nu e o persoană în carne şi oase.

Nu, nu, nu tu.

Uşa se deschide sub presiunea degetelor sale; becul din frigider luminează rafturile pline. Jack Sawyer priveşte suportul pentru ouă. Pare să fie gol. O privire mai atentă scoate la iveală, adăpostit în ultima scobitură de la capătul primului rând, prezența unui obiect mic sub formă de ou, colorat într-o nuanță palidă şi delicată de albastru: un albastru nostalgic, blând, aproape întru totul posibil albastrul unui cer de vară aşa cum l-a văzut într-o după-amiază devreme un băiețel care stătea întins cu fața în sus pe iarba din spatele unei frumoase proprietăți rezidențiale de pe Roxbury Drive în Beverly Hills, California. Oricine deține această proprietate rezidențială, băieţaş, poți paria tot ce ai pe-un singur lucru: lucrează în domeniul divertismentului.

Jack ştie cum se numeşte nuanța asta de albastru datorită unei atente cercetări a mostrelor de culoare făcută în tovărăşia lui Claire Evinrude, doctor în medicină, oncolog simpatic şi eficient, în perioada când plănuiau să revopsească bungalow-ul pe care-l împărțeau pe-atunci în Hollywood Hills. Claire, doctorița Evinrude, alesese această culoare pentru dormitorul principal; el, recent întors de la un superimportant şi absurd de selectiv curs de instruire pentru forțele speciale

de poliție la Quantico, Virginia, şi proaspăt promovat la gradul de locotenent, o refuzase ca fiind, hm, ei bine, poate puțin prea rece.

Jack, ai văzut vreodată un ou de măcăleandru? întrebase doctorița Evinrude. Ai idee cât sunt de frumoase? Ochii cenuşii ai doctoriței Evinrude s-au mărit în vreme ce se întindea după bisturiul său mental.

Jack introduce două degete în scobitura pentru ou şi ia dinăuntru obiectul mic, sub formă de ou, de culoarea oului de măcăleandru. Ca să vezi, e chiar un ou de măcăleandru. Unul „de-adevăratelea", folosind exprimarea doctoriței Claire Evinrude, un ou de măcăleandru scos din corpul unui măcăleandru, numit uneori şi prihor cu pieptul roşu. Aşază oul în palma mâinii stângi. Acolo rămâne, ovalul ăsta albastru-pal de mărimea unui pecan. Capacitatea de gândire pare să-l fi părăsit. Ce dracu' a făcut, a *cumpărat* un ou de măcăleandru? Îmi pare rău, nu, relația asta nu merge, s-a zis cu opopanaxul, la magazinul lui Roy nu se vând ouă de măcăleandru, am uşchit-o de aici.

Încet, rigid, sacadat ca un zombi, Jack traversează bucătăria şi ajunge la chiuvetă. Întinde mâna stângă deasupra scurgerii din mijlocul chiuvetei şi dă drumul oului de măcăleandru, care cade direct în dispozitivul de măcinat resturile alimentare, irecuperabil. Mâna dreaptă pune aparatul în mişcare, cu zgomotele obişnuite. Mâr, scrâş, har, un monstru se bucură de-o gustărică bună. Brr. Cablul electric viu se cutremură în el, răspândind scântei în vreme ce se zbate, însă el a devenit zombi şi abia dacă bagă de seamă şocurile lăuntrice. Una peste alta, luând totul în considerare, ceea ce Jack Sawyer are cel mai mare chef să facă acum...

When the red, red...[{10}]

Din cine ştie ce motiv, nu şi-a sunat mama de mult, mult timp. Nu-şi dă seama de ce n-a făcut-o şi a cam sosit vremea s-o facă. Nu mă mai măcăi cu măcălendri tăi. Vocea lui Lily Cavanaugh Sawyer, regina filmelor de categorie B, cândva singurul său tovarăş într-o cameră de hotel din New Hampshire, o cameră plină de farmece, transcendent şi

riguros dată uitării, e exact vocea pe care Jack simte nevoia s-o audă acum. Lily Cavanaugh e singura persoană din lume căreia îi poate vorbi despre ridicola confuzie de care se vede învăluit. În pofida vagii şi nedoritei conştientizări a trecerii dincolo de graniţele raţiunii pure şi, prin urmare, aducând şi mai mult în discuţie nesigura sa sănătate mentală, se duce la capătul tejghelei, îşi ia telefonul mobil şi formează numărul frumoasei proprietăţi rezidenţiale de pe Roxbury Drive, Beverly Hills, California.

Telefonul din vechea sa casă sună de cinci ori, de şase ori, de şapte. Ridică un bărbat şi, ai o voce furioasă, uşor ameţită, distorsionată de somn, zice:

— Kimberley... despre orice ar fi vorba... pentru binele tău... sper să fie foarte, foarte important.

Jack apasă butonul roşu şi închide telefonul. O, Doamne, o, la naiba, o, fir-ar să fie. E doar cinci noaptea în Beverly Hills, sau Westwood, sau Hancock Park, sau oriunde corespunde acum numărul acela. A uitat că mama lui e moartă. O, la naiba, o, fir-ar să fie, o, Doamne, îţi vine să crezi?

Durerea sa, care se tot ascuţise în străfundul fiinţei sale, se ridică din nou să-l înjunghie, ca pentru întâia oară, bang, fix în inimă. În acelaşi timp, ideea că până şi preţ de-o secundă a putut *uita că mama lui e moarta* i se pare, Dumnezeu ştie de ce, irezistibil şi extrem de comică. Cât de ridicol poţi fi? Joarda l-a lovit peste ceafă şi, fără să ştie dacă va izbucni în hohote de plâns sau în strigăte sau în râs, Jack simte un val scurt de ameţeală şi se sprijină greu de tejghea.

Orătanie beată de cap, îşi aminteşte cum spunea mama lui. Lily vorbea despre recent decedatul partener al răposatului ei *soţ* în zilele de după ce contabilii bănuitori descoperiseră că partenerul, Morgan Sloat, îşi vârâse în propriile buzunare trei pătrimi din venitul realizat de numeroasele proprietăţi imobiliare ale firmei Sawyer & Sloat. În fiecare an de la moartea lui Phil Sawyer într-un aşa-numit accident de vânătoare, Sloat furase milioane de dolari, multe milioane, de la familia răposatului său partener. Lily a direcţionat scurgerile înapoi pe canalele potrivite şi-a vândut jumătate din

companie noilor ei parteneri, garantându-i în acelaşi timp fiului său o colosală rezervă financiară, fără a mai pomeni de depunerea anuală care produce dobânda pe care fundația privată a lui Jack o direcționează spre cauze nobile. Lily îl făcuse pe Sloat în feluri şi mai rele decât *orătanie beată de cap,* însă aceasta e sintagma pe care vocea ei i-o rosteşte în urechea lăuntrică.

Demult, în mai, îşi spuse Jack, probabil că a dat peste oul ăla de măcăleandru într-o plimbare pe pajişte, când nu se gândea la nimic în mod special, şi-l pusese în frigider ca să nu se strice. Ca să-l păstreze în siguranță. Pentru că, în definitiv, avea o nuanță delicată de albastru, un albastru frumos, ca s-o citățm pe doctorița Evinrude. Îl păstrase în siguranță atât de mult, că uitase complet de el. Motiv pentru care, îşi dă el seama recunoscător, visul acela cu ochii deschişi îi arătase viziunea unei explozii de pene roşii!

Totul se întâmplă cu un temei, oricât de ascuns ar fi acela; detensionează-te şi relaxează-te destul cât să nu mai fii o orătanie beată de cap, şi temeiul s-ar putea să iasă din ascunzătoare.

Jack se apleacă deasupra chiuvetei şi, de dragul unei împrospătări lăuntrice şi exterioare, îşi scufundă fața în două căuşe pline de apă rece. Pentru moment, şocul eliberator alungă micul dejun ruinat, telefonul ridicol şi flash-urile de imagini corozive. E timpul să-şi lege şireturile şi s-o ia din loc. În douăzeci şi cinci de minute, cel mai bun prieten şi singurul sfătuitor al lui Jack va ieşi, înconjurat de obişnuita-i aură a percepției multidirecțională, pe uşa din față a clădirii KDCU-AM din cărămidă arsă şi, ducând flacăra brichetei sale de aur la capătul unei țigări, va înainta uşor pe trotuar spre Peninsula Drive. Dacă Percepția sa multidirecțională îi va da de veste că-l aşteaptă camioneta lui Jack Sawyer, Henry Leyden va găsi fără greş mânerul şi va urca aceasta demonstrație a calmului unui orb e prea uluitoare ca s-o rateze.

Şi nici n-o ratează, căci, în pofida dificultăților de dimineață, care, de la înălțimea perspectivei mature şi

echilibrate oferite de drumul pe care-l parcurge prin încântătoarea natură sălbatică, par la urma urmei triviale, camioneta lui Jack opreşte la capătul Peninsula Drive, lângă trotuarul din faţa clădirii KDCU-AM, la şapte cincizeci şi cinci, cu cinci minute bune înainte ca prietenul său să iasă în lumina soarelui păşind tacticos. Henry îi va prinde bine: numai *să-l vadă* pe Henry va fi ca o doză de fortifiant sufletesc. Cu siguranţă, Jack nu poate fi primul bărbat (sau femeie) în istoria lumii care să-şi fi pierdut pe moment firea într-o situaţie stresantă şi să fi uitat oarecum că mama lui (sau a ei) a ieşit de pe scena celor vii şi-a plecat spre o sferă mai înaltă. Muritorii stresaţi se întorc în chip firesc spre mamele lor când au nevoie de confort şi mângâiere. Impulsul este implantat codificat în ADN. Când va auzi povestea, Henry va chicoti şi-l va sfătui să-şi tragă mai bine peruca pe cap.

Dacă se gândeşte mai bine, de ce să înnoreze cerul lui Henry cu o poveste atât de absurdă? Acelaşi lucru e valabil şi pentru oul de măcăleandru, mai cu seamă fiindcă nu i-a vorbit lui Henry despre visul său cu ochii deschişi în care erupeau pene, şi nu se simte în stare să se apuce acum să reia, inutil, povestea de la începutul începutului. Trăieşte în prezent; lasă trecutul să se întindă în mormântul lui; ţine bărbia sus şi ocoleşte bălţile de noroi. Nu-ţi transforma prietenii în psihoterapeuţi.

Deschide radioul şi apasă butonul pentru KWLA-FM, postul UW-La Riviere, care-l găzduieşte deopotrivă pe şobolanul de Wisconsin şi pe Henry şeicul, şarmul, şocul. Ceea ce răsună din difuzoarele ascunse ale cabinei îi face pielea de găină: Glenn Gould, ochiul lăuntric luminos deschis, făcând o demonstraţie de virtuozitate cu ceva compus de Bach, nu-şi dădea seama exact ce. Dar Glenn Gould, dar Bach, cu siguranţă. Una dintre Partite, poate.

Cu o carcasă de CD într-o mână, Henry Leyden iese cu pas ţanţoş pe uşa umilă dintr-o parte a clădirii postului de radio, intră în lumina soarelui şi, fără ezitare, începe alene drumul de-a lungul trotuarului din lespezi de piatră, tălpile de

cauciuc ale tenişilor săi din velur maro-ciocolată lovind mijlocul fiecărei lespezi, una după alta.

Henry... Henry este o viziune.

Astăzi, observă Jack, Henry e îmbrăcat într-un costum complet de proprietar de pădure malaisiană de tec, o cămaşă arătoasă fără guler, bretele scânteietoare şi-o pălărie fedora de pai cu borul îndoit a rămas-bun. Dacă Jack n-ar fi fost aşa bine-venit în viața lui Henry, n-ar fi ştiut că priceperea prietenului său de-a asorta fără cusur hainele depindea de extrema organizare a uriaşului său dulap-cameră stabilită cu mult timp în urmă de Rhoda Gilbertson Leyden, soția defunctă a lui Henry: Rhoda aranjase fiecare articol al garderobei soțului său pe sezon, stil şi culoare. Piesă cu piesă, Henry memorase întregul sistem. Deşi orb din naştere, şi prin urmare incapabil să facă distincția dintre nuanțele care se asortează şi cele care nu, Henry nu greşeşte niciodată.

Henry scoate din buzunarul cămăşii o brichetă de aur şi-un pachet galben de țigări American Spirit, aprinde una, scoate un nor radiant luminat de soare în culoarea laptelui şi îşi continuă înaintarea neabătută de-a lungul lespezilor de piatră.

Majusculele roz şi înclinate pe spate ale TROY IUBĂŞTE PA MARYANN! DA! scrise cu sprayul peste anunțul instalat pe peluza goală sugerează că 1) Troy petrece mult timp ascultând KDCU-AM, şi 2) că Maryann îl iubeşte şi ea. Bravo lui Troy, bravo lui Maryann. Jack aplaudă declarațiile de amor, chiar şi pe cele scrise cu sprayul roz, şi le doreşte iubiților fericire şi noroc. Îi trece prin gând că, dacă în etapa vieții în care se află s-ar putea spune că iubeşte pe cineva, persoana aceea ar trebui să fie Henry Leyden. Nu în sensul în care Troy iubăşte pă Maryann, sau viceversa, însă îl iubăşte cu adevărat, un lucru care n-a fost niciodată atât de clar aşa cum este în clipa de față.

Henry păşeşte peste ultimele lespezi şi se apropie de bordură. Un singur pas mare îl aduce lângă portiera camionetei; strânge mâna pe tija metalică îngropată în caroserie; deschide portiera, puse piciorul sus pe prag şi se

strecoară înăuntru. Înclină din cap, ciulind urechea dreaptă la muzică. Lentilele întunecate ale ochelarilor săi de aviator sclipesc.

— Cum poți face asta? întreabă Jack. De data asta te-a ajutat muzica, dar n-ai nevoie de muzică.

— O pot face pentru că sunt absolut fenofantastic, zice Henry. Am învățat cuvântul ăsta minunat de la internistul nostru fumător de marijuana, Morris Rosen, care mi l-a atribuit din tot sufletul. Morris mă crede Dumnezeu, dar trebuie că are ceva la mansardă, pentru că şi-a dat seama că George Rathbun şi şobolanul de Wisconsin sunt una şi aceeaşi persoană. Sper să-şi țină ciocu' puştiul.

— Şi eu sper, zice Jack, dar n-o să-ți permit să schimbi subiectul. Cum reuşeşti întotdeauna să deschizi portiera din prima? Cum de găseşti mânerul fără să dibui după el?

Henry suspină.

— Mânerul singur îmi spune unde este. Evident. Eu nu trebuie decât să-l ascult.

— Mânerul portierei scoate un *sunet?*

— Nu ca radioul ăla tău ultraperformant sau ca *Variațiunile Goldberg,* nici vorbă. Mai mult ca o vibrație. Sunetul unui sunet. Sunetul *dinăuntrul* unui sunet. Nu-i aşa că Daniel Barenboim e-un excelent pianist? Mamă, ascultă aici - fiecare notă are-o altă culoare. Te face să-ți vină să-i săruți capacul Steinwayului, copchilaş. Închipuie-ți ce muşchi are la mâini.

— Ăsta-i Barenboim?

— Păi, cine altcineva ar putea fi?

Încet, Henry întoarce capul spre Jack. Un zâmbet iritant îi ridica buzele la colțuri.

— Aa! înțeleg, da. Din câte te cunosc, sărman ignorant, înțeleg că-ți imaginai că-l asculți pe Glenn Gould.

— Ba nu, ripostează Jack.

— Lasă gluma.

— Poate că un minut m-am întrebat dacă nu-i Gould, dar...

— Nu, nu, nu. Nici măcar nu încerca. Te trădează vocea. Fiecare cuvânt are o întorsătură plângăcioasă; e-aşa patetic.

Ne întoarcem în valea Norway, sau ai de gând să stai aici şi să continui să mă minți? Vreau să-ți spun ceva în drum spre casă. Ridică CD-ul.

— Hai să-ți curmăm chinurile. Domnul marijuana mi-a dat asta - Dirtysperm cântă o piesă veche de-a celor de la Supreme. Eu, unul, *disprețuiesc* genul ăsta de lucru, dar s-ar putea să fie perfect pentru şobolanul de Wisconsin. Pune direct piesa a şaptea.

Pianistul nu mai seamănă nici de departe cu Glenn Gould, iar muzica pare să-şi fi redus ritmul la jumătate. Jack îşi curmă chinurile şi introduce CD-ul în fanta de sub radio. Apasă un buton, apoi încă unu. Cu un tempo aiuritor de rapid, scrâşnetele unor nebuni supuşi la torturi inimaginabile răbufnesc din difuzoare. Jack sări în spătarul scaunului, speriat.

— Dumnezeule, Henry, zice şi se întinde spre butonul de volum.

— Să nu-ndrăzneşti să atingi butonul ăla, îl opreşte Henry. Dacă porcăria asta nu-ți face urechile să sângereze, nu-şi atinge ținta.

În limbajul jazz-ului, „urechi", Jack ştie, reprezintă capacitatea de-a auzi ce se întâmplă în muzică în vreme ce aceasta umple aerul. Un muzician cu urechi bune memorează piesele şi aranjamentele pe care i se cere să le cânte, recunoaşte sau ştie deja mişcarea armonică ce subliniază tema, şi urmează transformările şi înlocuirile aduse acelui tipar de către colegii săi muzicieni. Că ştie sau nu să citească notele scrise pe-un portativ, un muzician cu urechi *excelente* învață melodii şi aranjamente din prima clipă când le aude, prinde complexitățile armonice cu ajutorul unei intuiții fără cusur şi identifică imediat notele şi cheile specifice înregistrate de claxoanele taxiurilor, clopoțelele lifturilor şi mieunaturile pisicilor. Oamenii de felul acesta locuiesc într-o lume definită de particularitățile fiecărui sunet în parte, iar Henry Leyden se numără printre ei. În ceea ce-l priveşte pe Jack, urechile lui Henry sunt olimpiene, reprezintă o categorie proprie. Urechile

lui Henry au fost cele care i-au oferit acces la marele său secret, rolul pe care mama lui, Lily Cavanaugh Sawyer, „Lily Cavanaugh", l-a ocupat în viață, şi el e singura persoană care l-a aflat vreodată. La scurt timp după ce Dale le-a făcut cunoştință, Jack şi Henry Leyden au început o prietenie firească, surprinzătoare pentru amândoi. Fiecare răspunsul la singurătatea celuilalt, au petrecut două sau trei seri pe săptămână luând cina împreună, ascultând muzică şi discutând despre orice le venea în minţile bine dotate. Fie Jack venea cu maşina la casa excentrică a lui Henry, fie îl lua pe Henry şi-l ducea la el. După aproximativ şase sau şapte luni, Jack a întrebat dacă prietenului său nu i-ar face plăcere să-l asculte o oră sau aşa ceva cum citeşte cu voce tare din cărți agreate de amândoi. Henry a răspuns: *Hodoronc-tronc, prietene, ce idee minunată. Ce zici dacă începem cu nişte romane polițiste sărite de pe fix?* Au început cu Chester Himes şi Charles Willeford, au schimbat viteza cu o porție de romane contemporane, au trecut razant prin S.J. Perelman şi James Thurber, şi s-au aventurat plini de curaj în conace ficționale ridicate Ford Madox Ford şi Vladimir Nabokov. (Marcel Proust e undeva mai încolo, ştiu bine, dar Proust poate să aştepte; în momentul de față sunt pe cale să urce la bordul *Casei umbrelor).*

Într-o seară, după ce Jack a terminat de citit porția pe ziua aceea din *Soldatul cel bun* de Ford, Henry şi-a dres glasul şi-a zis:

„Am aflat de la Dale că i-ai spus că părinții tăi au lucrat în industria de divertisment. În show-business."

„Aşa-i."

„Nu vreau să fiu indiscret, dar te deranjează dacă-ți pun câteva întrebări? Dacă ai chef să răspunzi, spune doar da sau nu."

Deja alarmat, Jack a zis:

„Despre ce-i vorba, Henry?"

„Vreau să văd dacă am dreptate asupra unui lucru."

„Bine. Întreabă."

„Mulțumesc. Părinții tăi au lucrat în zone diferite ale industriei?

„Hă?”

„A lucrat unul în partea administrativă şi celălalt în aia creativă?”

„Hă?”

„Mama ta a fost actriță?”

„Îhî”

O actriță celebră, într-un fel. N-a primit niciodată respectul pe care-l merita, dar a turnat o grămadă de filme în anii cincizeci şi până la mijlocul anilor şaizeci, iar la sfârşitul carierei a câştigat un Oscar pentru Cea mai bună actriță în rol secundar.”

„Henry”, a zis Jack. „De unde ai...”

„Ține-ți clapa. Vreau să profit de momentul ăsta. Mama ta a fost Lily Cavanaugh. Asta-i minunat. Lily Cavanaugh a fost mereu mult mai talentată decât au ştiut s-o recunoască majoritatea oamenilor. De fiecare dată, ridica la un nou nivel rolurile pe care le juca, fetele alea, chelnerițele alea mărunțele şi dure şi femeile fatale cu pistoale în poşetă. Frumoasă, deşteaptă, îndrăzneață, nepretențioasă, intra doar în rol şi-l juca până la capăt. A fost cam de o sută de ori mai bună decât toți cei care o înconjurau.”

„Henry...”

„Unele dintre filmele alea aveau şi coloană sonoră reuşită. *Vara pierdută,* Johnny Mandel? Sclipitor.”

„Henry, de unde ai...”

„Mi-ai spus tu; de unde altundeva să ştiu? Faci nişte chestii mici cu vocea, de-acolo ştiu. Aplatizezi sfârşitul r-urilor şi loveşti restul consoanelor într-un soi de cadență, iar cadența asta se imprimă şi propozițiilor.”

„Cadență?”

„Ba bine că nu, junior. Un ritm subiacent, ca un toboşar personal. De la un capăt al altul al *Soldatului cel bun* am încercat să-mi amintesc unde am mai auzit asta. Apărea şi-apoi dispărea din nou. Acum vreo două zile, m-am prins. Lily

Cavanaugh. Nu mă poți învinui că am vrut să văd dacă am dreptate, nu?”

„Să te învinuiesc?” a zis Jack. „Sunt prea buimăcit ca să învinuiesc Pe cineva, dar lasă-mi câteva minute.”

„Secretul tău e-n siguranță. Când te văd oamenii, nu vrei ca primul lor gând să fie: Hei, uite-l pe fiul lui Lily Cavanaugh. Mi se pare întru totul firesc.”

Henry Leyden are nişte urechi extraordinare, sigur că da.

În vreme ce camioneta rulează prin French Landing, zarva care umple cabina face imposibilă orice conversație. Dirtysperm trage un găuroi prin miezul de marțipan al piesei *Where Did Our Love Go* şi, în acelaşi timp, comite atrocități îngrozitoare pişpireilor simpatici de la Supreme. Henry, care susține că disprețuieşte genul ăsta de lucru, stă tolănit în scaun, cu genunchii înfipți în bord, cu mâinile strânse turn sub bărbie, rânjind de plăcere. Magazinele de pe Chase Street s-au deschis şi vreo şase maşini stau de-a curmezişul în locurile de parcare.

Patru băieți călare pe biciclete sar de pe trotuar în fața magazinului cu de toate al lui Schmitt şi intră pe drum cu douăzeci de metri în fața camionetei aflate în mişcare. Jack apasă brusc frâna; băieții se opresc într-o clipă şi se aliniază unul lângă altul, aşteptându-l să treacă. Jack porneşte poticnit mai departe. Henry se îndreaptă în scaun, îşi verifică misterioşii senzori şi se lasă înapoi în vechea poziție. Totu-i în ordine pentru Henry. Băieții însă nu ştiu ce să înțeleagă din tămbălăul care, pe măsură ce se apropie camioneta, se aude tot mai tare. Se holbează la parbrizul lui Jack cu expresii de buimăcire amestecată cu dezgust, aşa cum s-au uitat odinioară stră-străbunicii lor la gemenii siamezi şi la omul-aligator, la spectacolul cu monştri din spatele bâlciului. Toată lumea ştie că şoferii de camionete ascultă doar două genuri de muzică, heavy metal şi country, aşa că ce-i cu ciudatul *ăsta?*

Când Jack trece pe lângă băieți, primul, un gabarit depăşit încruntat cu fața aprinsă a unui şcolar bătăuş, arată un deget mijlociu ridicat. Următorii doi continuă imitațiile stră-străbunicilor lor într-o seară caniculară din 1921 şi se

holbează tâmpi, gură-cască. Al patrulea băiat, ale cărui păr blond-închis sub o şapcă Brewers, ochi luminoşi şi aerul general de inocență fac din el cel mai arătos din grup, se uită țintă la fața lui Jack şi-i oferă un zâmbet dulce, reținut. Acesta este Tyler Marshall, ieşit la o tură cu bicicleta - deşi nu ştie câtuşi de puțin asta - în tărâmul nimănui.

Băieții rămân în spate şi Jack aruncă o privire în oglinda retrovizoare ca să-i vadă pedalând furios pe stradă în sus, cu Dolofanul în față, cel mai mic şi mai chipeş rămânând deja în urmă.

— O comisie de experți şi-a exprimat părerea despre Dirtysperm, zice Jack. Patru puşti pe biciclete.

Fiindcă abia dacă-şi aude propriile cuvinte, crede că Henry nu le va desluşi deloc.

Henry, se pare, l-a auzit perfect şi răspunde cu o întrebare care se pierde în vacarm. Având o idee destul de vagă despre ce trebuie să fi fost, Jack totuşi răspunde.

— Un vot clar negativ, două rețineri înclinând spre negație şi unul precaut pozitiv.

Henry clatină din cap.

Violenta distrugere de marțipan ajunge bubuind şi huruind la final pe Eleventh Street. Ca şi când o ceață s-ar fi spulberat din cabină, ca şi când parbrizul ar fi fost proaspăt spălat, aerul pare mai transparent, culorile mai vibrante.

— Interesant, zice Henry. Întinde mâna imediat spre butonul EJECT, scoate discul din aparat şi-l vâră în carcasă. A fost foarte revelator, nu crezi? Ura crudă şi egocentrică n-ar trebui niciodată negată din principiu. Morris Rosen avea dreptate. E perfect pentru şobolanul de Wisconsin.

— Hei, cred că ai putea fi mai mare ca Glenn Miller.

— Apropo de asta, zice Henry. N-o să ghiceşti niciodată ce-o să iac mai târziu. O să țin o cântare! Chipper Maxton, de fapt mâna sa dreaptă, o anume Rebecca Vilas, care sunt sigur că e la fel de splendidă precum vorbeşte, m-a angajat să pun nişte discuri la fulminantul punct culminant al marii Sărbători a Căpşunelor de la Maxton's. Ei, nu pe mine... ci pe-un vechi şi

îndelung neglijat alter-ego de-al meu, Simfonic Stan, Omul Big-Band.

— Ai nevoie să te duc cu maşina?

— Nu. Minunata domnişoară Vilas s-a îngrijit de toate, adică îmi trimite o maşină cu o banchetă confortabilă pentru platanul meu şi-un portbagaj destul de spațios pentru difuzoare şi cutiile cu discuri. Dar mulțumesc oricum.

— Simfonic Stan? întreabă Jack.

— O întruchipare aiurită şi scălâmbăiată din era big-band{11} şi, pe deasupra, un domn fermecător şi mieros în costum de scenă în genul anilor patruzeci. Pentru rezidenții de la Maxton's, va fi o evocare a zilelor lor de glorie şi-o bucurie pentru ochi.

— Chiar ai un costum de scenă în stilul anilor patruzeci?

De-o inexpresivitate cutremurătoare, fața lui Henry se întoarse spre el.

— Scuze. Nu ştiu ce m-a apucat. Schimbând subiectul, ce-ai spus tu, adică ce-a spus George Rathbun, despre Pescar în dimineața asta probabil că a făcut mult bine. M-am bucurat s-o aud.

Henry deschide gura şi-l aduce la viață pe George Rathbun în toată gloria sa bonomă.

— *Pescarul original, băieți şi fete, Albert Fish, e mort şi plecat dintre noi de şaizeci şi şapte de ani.*

E nefiresc să auzi vocea acelui grăsun umflat cu pompa ieşind din gâtul zvelt al lui Henry Leyden. Pe propria-i voce, Henry zice:

— Sper că a ajutat la ceva. După ce am citit dimineață în ziar aiurelile amicului tău Wendell Green, m-am gândit că George trebuie să spună *ceva.*

Henry Leyden adoră să folosească termeni precum *am citit, citeam, am văzut, mă uitam la.* Ştie că vorbele acestea îi deconcertează auditorii. Şi i-a spus lui Wendell Green „amicul tău" pentru că Henry e singura persoană față de care Jack a recunoscut că l-a pus în gardă pe reporter cu privire la crimele lui Albert Fish. Acum Jack îşi doreşte să nu se fi confesat nimănui. Prietenosul Wendell Green nu este amicul său.

— Dacă tot ai dat o mână de ajutor presei, zice Henry, n-ar fi deplasată ideea să faci acelaşi lucru pentru băieţii noştri în albastru. Iartă-mă, Jack, dar tu ai deschis subiectul, şi n-o s-o spun decât o dată. În definitiv, Dale e nepotul meu.

— Nu-mi vine să cred că-mi faci asta, spune Jack.

— Ce-ţi fac, spun ce gândesc? Dale *este* nepotul meu, ţi-aminteşti? I-ar prinde bine experienţa ta şi e cam de părere că-i datorezi o favoare. Nu ţi-a trecut prin gând că l-ai putea ajuta să-şi păstreze postul? Sau că dacă iubeşti French Landingul şi valea Norway atât de mult precum spui, le datorezi oamenilor de aici puţin din timpul şi talentul tău?

— Ţie nu ţi-a trecut prin gând, Henry, că am ieşit la pensie? întreabă Jack printre dinţi. Că ultimul lucru, repet, *ultimul* lucru din lume pe care vreau să-l fac e să anchetez crime?

— Sigur că mi-a trecut, recunoaşte Henry. Dar - şi sper din nou să mă ierţi, Jack - uită-te aici, persoana care ştiu că eşti, cu îndemânările pe care le ai, care le depăşesc cu mult pe ale lui Dale şi probabil pe ale tuturor celorlalţi de prin părţile astea, şi nu mă pot opri să nu mă întreb care naiba e problema ta.

— Nu am nici-o *problemă,* zice Jack. Sunt civil.

— Cum zici tu. Mai bine să ascultăm cât a mai rămas din Barenboim.

Henry plimbă degetele peste consolă şi apasă butonul radioului.

În următoarele cincisprezece minute, singura voce care se aude în cabina camionetei este a pianului Steinway mare, de concert, meditând pe marginea *Variaţiunilor Goldberg* în Teatro Colon din Buenos Aires. Şi ce voce splendidă este, îşi spuse Jack, şi-ar trebui să fii un ignorant ca s-o confuzi cu Glenn Gould. O persoană capabilă să comită greşeala asta probabil că nu poate să audă sunetul lăuntric, ca o vibraţie, produs de-un mâner de portieră General Motors.

Când ies de pe Autostrada 93, virând la dreapta pe drumul văii Norway, Henry spune:

— Nu mai sta bosumflat. Nu trebuia să te fac ignorant. Şi nu trema să te acuz că ai o problemă, pentru că eu sunt cel care are o Problemă.

— Tu?

Jack se uită la el, zăpăcit. Îndelungata-i experiență i-a sugerat imediat că Henry e pe cale să-i ceară puțin ajutor investigativ neoficial. Henry stă cu fața spre parbriz şi nu trădează nimic.

— Ce fel de problemă poți să ai *tu?* ți s-au amestecat şosetele în dulap? O... ai probleme cu vreunul dintre posturile de radio?

— Cu asta m-aş putea descurca.

Henry face o pauză, care se lungeşte şi devine o tăcere lunguță.

— Ce aveam de gând să spun e că simt că-mi pierd mințile. Cred că o cam iau razna.

— Fii serios.

Jack ridică puțin piciorul de pe pedala de accelerație şi reduce viteza la jumătate. Să fi asistat şi Henry la o explozie de pene? Sigur că nu; Henry nu vede nimic. Iar explozia sa de pene n-a fost decât un vis cu ochii deschişi.

Henry tremură ca un diapazon. Stă în continuare cu fața la parbriz.

— Spune-mi ce se întâmplă, îl îndeamnă Jack. Încep să-mi fac griji pentru tine.

Henry deschide gura doar atât cât să-i poți introduce înăuntru o bucată de ostie, apoi o închide la loc. Îl mai străbate un tremur.

— Hm, face el. E mai greu decât am crezut.

Surprinzător, vocea sa uscată şi măsurată, adevărata voce a lui Henry Leyden, răsună cu un vibrato larg, imposibil de stăpânit.

Jack încetineşte camioneta aproape de tot, dă să spună ceva, dar se hotărăşte să aştepte.

— O aud pe soția mea, zice Henry. Noaptea, când stau în pat. Cam pe la trei, patru dimineața. Paşii Rhodei se mişcă prin bucătărie, urcă scările. Probabil că-mi pierd mințile.

— Cât de des se întâmplă asta?

— De câte ori? Nu ştiu exact. De trei sau de patru.

— Te ridici s-o cauți? O strigi pe nume?

Vocea lui Henry urcă şi coboară din nou pe trambulina vibrato-ului.

— Le-am făcut pe amândouă. Pentru că sunt sigur că am auzit-o. *Paşii* ei, mersul ei, felul în care *călca.* Rhoda nu mai e printre noi deja de şase ani. Comic, nu? Şi mie mi s-a părea comic dacă n-aş crede c-o iau pe arătură.

— O strigi pe nume, repetă Jack. Şi te ridici din pat şi te duci la parter.

— Ca un lunatic, ca un nebun. „Rhoda? Tu eşti?" Azi-noapte am făcut un tur al casei. „Rhoda? Rhoda?" Ai crede că mă aşteptam să-mi răspundă.

Henry nu acordă deloc atenție lacrimilor care i se scurg de sub ochelarii de aviator şi-i alunecă pe obraji în jos.

— Şi chiar mă aşteptam, asta-i problema.

— Nu mai era nimeni în casă, zice Jack. Nici-o urmă de dezordine. Nimic nelalocul lui ori lipsă, sau altceva de felul ăsta.

— Nu, din câte mi-am dat seama. Totul era acolo unde trebuia să fie. Exact unde le-am lăsat eu.

Ridică o mână şi se şterge la față.

Intrarea pe aleea şerpuită a lui Jack trece prin partea dreaptă a cabinei.

— Să-ți spun ce cred eu, se oferă Jack, imaginându-şi-l pe Henry bântuind prin casa întunecată. Acum şase ani, ai trecut prin toate fazele durerii de care ai parte atunci când cineva iubit moare şi te lasă singur: negarea, târguirea, furia, durerea, ştiu eu, acceptarea, toată gama asta de emoții, dar, după aceea, tot ți-a mai fost dor de Rhoda.

Nimeni nu spune că nu încetezi niciodată să le duci dorul celor pe care i-ai iubit şi au murit, dar aşa e.

— Ei, ce profund eşti, zice Henry. Şi liniştitor, pe deasupra.

— Nu mă întrerupe. Chiar se întâmplă lucruri stranii. Crede-mă,

Ştiu despre ce vorbesc. Mintea ți se revoltă. Distorsionează dovezile, oferă mărturii false. Cine ştie de ce? Aşa e, şi basta.

— Cu alte cuvinte, o iei razna, zice Henry. Cred că la faza asta ai intrat tu în scenă.

— Ce vreau să zic, se explică Jack, e că oamenii pot avea vise cu ochii deschişi. Asta ți se întâmplă ție. N-ai de ce să-ți faci griji. Bine, uite-ți aleea, ai ajuns acasă.

Intră pe drumeagul năpădit de iarbă şi se apropie încet de casa albă în care Henry şi Rhoda Leyden şi-au trăit cei cincisprezece ani de fericire dintre căsătoria lor şi descoperirea cancerului la ficat al Rhodei. Vreme de aproape doi ani după moartea ei, Henry s-a plimbat prin casă seară de seară, aprinzând luminile.

— Vise cu ochii deschişi? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Visele cu ochii deschişi nu sunt ceva neobişnuit, zice Jack. Mai ales la oamenii care nu dorm niciodată destul, ca tine.

Sau ca mine, adaugă în sinea sa.

— Nu născocesc eu asta, Henry. Am avut şi eu unu sau două. Unu, în orice caz.

— Vise cu ochii deschişi, rosteşte Henry pe-un alt ton, meditativ. Hodoronc-tronc.

— Gândeşte-te. Trăim într-o lume rațională. Oamenii nu se întorc din morți. Totul se întâmplă cu un temei, iar *temeiurile* sunt întotdeauna raționale. E ceva ce ține de reacții chimice şi coincidențe. Dacă n-ar fi raționale, n-am pricepe niciodată nimic şi n-am şti niciodată ce se petrece.

— Până şi un orb vede asta, zice Henry. Mersi. Cuvinte după care să te călăuzeşti în viață.

Coboară din cabină şi închide portiera. Se îndepărtează, face un pas înapoi şi se apleacă înăuntru pe geam.

— Vrei să începem *Casa umbrelor* deseară? Ar trebui să ajung acasă cam pe la opt treizeci, ceva de genul ăsta.

— O să-mi fac apariția pe la nouă.

În semn de despărțire, Henry face:

— Ding-dong.

Se întoarce, se duce până la prag şi dispare în casă, care e, desigur descuiată. Prin părțile astea, numai părinții încuie uşile, şi până Şi ăsta e-un lucru de dată recentă.

Jack dă în marşarier, străbate înapoi aleea şi iese pe drumul văii Norway. Simte că a făcut o faptă bună cu efect dublu, căci, ajutându-l pe Henry, s-a ajutat şi pe sine. Interesant cum evoluează uneori lucrurile.

Când intră pe propria sa alee, un zăngănit ciudat se aude din scrumiera de sub bord. Îl aude încă o dată la ultima curbă, chiar înainte să-i apară casa în câmpul vizual. Zgomotul nu-i atât un zăngănit, cât un dangăt înfundat, scurt. Un nasture, o monedă - ceva de genul ăsta. Opreşte din inerție pe-o parte a casei, învârte cheia în contact şi deschide portiera. Ca un gând de pe urmă, întinde mâna şi scoate scrumiera.

Ceea ce găseşte în adânciturile de pe fundul scrumierei glisante, un ouşor de măcăleandru, un ou de măcăleandru de mărimea unei migdale M&M, îi scoate tot aerul din corp.

Ouşorul e atât de albastru că până şi un orb l-ar vedea.

Degetele sale tremurânde scot oul din scrumieră. Uitându-se țintă la el, iese din cabină şi închide portiera. Continuând să privească fix oul, îşi aminteşte într-un târziu să respire. Mâna i se învârte de la încheietură şi eliberează oul, care cade în linie dreaptă pe iarbă. Cu bună ştiință, ridică piciorul şi-l coboară cu forță peste dezgustătoarea fărâmă albastră. Fără să întoarcă privirea, îşi vâră cheile în buzunar şi porneşte spre siguranța îndoielnică a casei sale.

Partea a doua - RĂPIREA LUI TYLER MARSHALL

5

În turul-fulger pe care l-am făcut dis-de-dimineață la casa de bătrâni Maxton am zărit un om de serviciu - vă mai

amintiți de el? Salopetă lălâie? Puțin cam gros în jurul mijlocului? țigara din colțul gurii în pofida anunțurilor FUMATUL interzis! aici se RESPIRA CU plămânii! care au fost agățate din douăzeci în douăzeci de metri, sau cam aşa ceva, de-a lungul coridoarelor? Un mop care seamănă cu un ghemotoc de păianjeni morți? Nu? Nu vă cereți scuze. E destul de uşor să-l treci cu vederea pe Pete Wexler, odinioară un tânăr cu nimic ieşit din comun (media generală la terminarea liceului French Landing: 79) care a trecut printr-o primă tinerețe cu nimic ieşită din comun şi a ajuns acum în pragul a ceea ce se aşteaptă să fie o vârstă de mijloc cu nimic ieşită din comun. Singurul lui hobby e să administreze din când în când ciupituri furtive şi crude bătrânilor decrepiți care-i umplu zilele cu bolboroselile, întrebările aiuristice şi mirosurile lor de pârțuri Şi pişat. Se ştie că are obiceiul să-şi mai stingă țigara pe spinările şi lesele lor sfrijite. Îi plac strigătele lor gâtuite atunci când îi ajunge căldura şi durerea se face simțită. Această mică şi urâtă tortură are efect dublu: pe ei îi trezeşte puțin la realitate, iar lui îi satisface o nevoie lăuntrică. Îi luminează zilele, într-un fel. Împrospătează vechea perspectivă. Şi, pe deasupra, cui ar putea să-l pârască?

Şi, o, Doamne, iată-l pe cel mai rău dintre toți; acum se târşâieşte încet de-a lungul coridorului Daisy. Gura lui Charles Burnside e căscată, la fel ca şi turul pantalonilor săi de pijama. Pete vede mai bine decât şi-ar fi dorit vreodată fesele scofâlcite şi mânjite de căcat ale lui Burnside. Dumnezeule, petele ciocolatii îi coboară până în spatele genunchilor. Se duce la baie, numai c-a întârziat puțintel. Un anumit cal maro - să-i spunem Tunetul Dimineții - a țâşnit deja din grajd şi fără-ndoială a galopat peste cearşafurile lui Burny.

Slavă Domnului că nu-i treaba mea să-i curăț, gândeşte Pete şi surâde afectat pe după țigară. *Butch, ai legătura.*

Însă la biroul de lângă toaletele băieților şi fetițelor nu este pentru moment nimeni. Butch Yerxa va rata încântătoarea privelişte a fundului murdar al lui Burny trecând alene pe-acolo. Se pare că Butch a ieşit puțin la o țigară, deşi Pete i-a

spus idiotului de-o sută de ori că toate anunțurile alea cu FUMATUL INTERZIS nu înseamnă nimic - lui Chipper Maxton puțin în pasă de cine unde fumează (sau unde sunt stinse țigările, la o adică). Anunțurile sunt puse pe pereți doar pentru ca bătrânul Conac al Băloşilor să respecte anumite legi sâcâitoare emise de stat.

Rânjetul afectat al lui Pete se lărgeşte şi, în clipa aceea, seamănă mult cu fiul său Ebbie, prietenul lui Tyler Marshall (de fapt, Ebbie Wexler a fost cel care le-a arătat degetul mijlociu lui Jack şi Henry). Pete se gândeşte dacă n-ar trebui să meargă afară şi să-i spună lui Butch că are de făcut puțină curățenie în D18 - plus ocupantul lui D18, desigur - sau dacă n-ar fi mai bine să-l lase pe Butch să descopere singur cea mai recentă porcărie comisă de Burny. Poate că Burny se va întoarce în cameră şi va picta puțin cu degetele, va împrăştia din bucuria sa, cum ar veni. Asta ar fi plăcut, dar ar mai fi plăcut şi să vadă cum îi cade fața lui Butch atunci când îi va spune că...

— Pete.

O, nu. A fost prins cu mâța-n sac de târfă. E-o târfă arătoasă, însă târfa tot târfă e. Pete rămâne locului o clipă, spunându-şi că, poate, dacă o ignoră, ea va pleca.

Deşartă speranță.

— Pete.

Se întoarce. Iat-o pe Rebecca Vilas, pasiunea de-acum a marelui mahăr. Azi poartă o rochie roşie lejeră, poate în cinstea Sărbătorii Căpşunelor, şi pantofi negri cu toc cui, probabil în cinstea bulanelor ei delicioase. Pete îşi imaginează pentru o fracțiune de secundă acele bulane înfăşurate în jurul său, pantofii ăia negri cu toc cui încrucişați la baza spatelui lui, apoi vede cutia de carton pe care femeia o ține în brațe. De lucru pentru el, fără-ndoială. Pete mai observă şi inelul scânteietor de pe degetul ei, un soi de nestemată de mărimea unui afurisit ou de măcăleandru, deşi considerabil mai palid. Se întreabă, nu pentru întâia oară, ce face mai exact o femeie ca să primească un asemenea inel.

Ea stă acolo, bătând din picior, lăsându-l s-o soarbă din priviri, în spatele lui, Charles Burnside îşi continuă lenta şi bălăbănită înaintare spre toaleta bărbaților. Ai crede, uitându-te la epava aia bătrână cu picioare sfrijite şi păr de lăptucă plecat în vacanță, că a lăsat de mult în urmă zilele când alerga ca vântul şi ca gândul. Dar ai greşi. Ai greşi amarnic.

— Donşoară Vilas? zice Pete într-un târziu.

— În sala de zi, Pete. În doi timpi şi trei mişcări. Şi de câte ori ți-am spus să nu fumezi în sectorul pacienților?

Înainte să poată răspunde, ea se întoarce cu o fluturare scurtă şi sexy a fustei şi porneşte spre sale de zi Maxton, unde se va ține în după-amiaza aceasta Sărbătoarea Căpşunelor.

Suspinând, Pete îşi propteşte mopul de perete şi o urmează.

Charles Burnside este singur în capătul coridorului Daisy. Goliciunea îi dispare din ochii şi e înlocuită de-o sclipire puternică şi sălbatică de inteligență. Dintr-odată, pare mai tânăr. Dintr-odată, Burny, maşina umană de căcare, a dispărut. În locul lui este Carl Bierstone, care l-a violat pe tânărul din Chicago cu o eficiență atât de sălbatică.

Carl... Şi încă cineva. Cineva neuman.

El - ea, *arătarea* – rânjeşte.

Pe biroul la care nu se află nimeni e un teanc de hârtii ținute să nu zboare de o piatră rotundă de mărimea unei căni de cafea. Pe piatră scrie cu litere mici, groase, PIATRA DE COMPANIE A LUI BUTCH.

Burny ia piatra de companie a lui Butch Yerxa şi, continuând să rânjească, porneşte cu pas vioi spre toaleta bărbaților.

În sala de zi, mesele au fost puse de-a lungul pereților şi acoperite cu muşamale roşii. Mai târziu, Pete va adăuga beculețe roşii (alimentate de la baterie; băloşii n-au voie cu lumânări, - Doamne, nu). Pe pereți, căpşune mari din carton au fost lipite peste tot, unele arătând cam terfelite - au fost folosite în fiecare iulie încă de când Herbert Maxton a deschis

stabilimentul acesta la sfârşitul destrăbălaților ani şaizeci. Podeaua de linoleum e liberă.

În după-amiaza asta şi-n primele ore ale serii, bătrânii decrepiți care încă mai pot umbla singuri şi îi ține mintea s-o facă se vor bălăbăni pe-acolo pe sunetele ample ale muzicii din anii treizeci şi patruzeci, agățându-se unii de alții în timpul pieselor lente şi probabil umezindu-şi scutecele de surescitare la finalul pieselor alerte. (Acum trei ani, un boşorog decrepit pe nume Irvine Christie a făcut un infarct minor după ce-a executat o zbânțuială deosebit de solicitantă pe *Don't Sit Under the Apple Tree with Anyone Else but Me.)* O, da, țopăiala de Sărbătoarea Căpşunelor e întotdeauna emoționantă.

Rebecca a unit de una singură trei platforme de lemn şi le-a acoperit cu pânză albă, creând astfel podiumul lui Simfonic Stan. În colț se află un strălucitor microfon cromat cu cap mare şi rotund, o antichitate veritabilă din anii treizeci care-a fost folosit la Cotton Club. Este unul dintre obiectele mult prețuite ale lui Henry Leyden. Lângă el este cutia înaltă şi îngustă în care a fost adus ieri. Pe podium, sub o bârnă decorată cu crep roşu şi alb şi alte căpşune de carton, este o scară mobilă. Văzând-o, Pete simte o clipă de gelozie posesivă. Rebecca Vilas a fost în debara. Târfă băgăreață! Dacă i-a furat ceva din iarbă, Domnul s-o apere...

Rebecca pune cutia pe podium cu un icnet audibil, apoi se îndreaptă de spate. Îndepărtează o şuviță de păr castaniu mătăsos de pe-un obraz înflăcărat. Nu e decât mijlocul dimineții, însă va fi o z* caniculară tipică pentru ținutul Coulee. Puneți-vă aer condiționat la chiloți şi dați-vă de două ori cu deodorant, oameni buni, după cum mai spune uneori George Rathbun.

— Credeam că n-o să mai vii, bunu' mieu domn, zice Rebecca.

— Păi, aicea mi-s, răspunde Pete posomorât. Se pare că te descurci bine şi fără mine. Face pauză, apoi adaugă: *Făr' de moi.*

Pentru Pete, asta-i o adevărată remarcă spirituală. Înaintează şi trage cu ochiul în cutie, care, asemenea celei de

lângă microfon, poartă ştampila PROPRIETATEA LUI HENRY LEYDEN. În cutie se află un reflector mic, cu cordonul înfăşurat în jurul lui, şi o bucată circulară de folie transparentă roz care are menirea de-a face ca lumina să aibă culoarea acadelelor şi-a căpşunelor candel.

— Ce-i porcăria asta? întreabă Pete.

Rebecca îi oferă un zâmbet radios, periculos. Până şi pentru un tip relativ încet la minte precum Pete, mesajul acelui zâmbet este clar: eşti pe marginea bălții cu aligatori, amice; câți paşi vrei să mai faci?

— Reflector, zice ea. R-E-F-L-E-C-T-O-R. Vine agățat acolo sus, în cârlig. C-Â-R-L-I-G. Digeiul insistă pentru asta. Zice că-i dă dispoziția corectă. D-I-S-P...

— Ce s-a întâmplat cu Weenie Erickson? bodogăne Pete. Lui Weenie nu-i trebuiau căcaturi d-astea. Punea discurile alea blestemate vreme de două ore, trăgea de câteva ori la măsea din sticloanța lui, apoi punea punct.

— S-a murat, răspunde Rebecca indiferentă. În Racine, cred.

— Păi... Pete se uită-n sus, studiind bârna cu ciucureii ei împletiți din crep roşu şi alb. Nu văz niciun cârlig, donşoară Vilas.

— Maică soare, zice ea şi urcă pe scara mobilă. Uite. Eşti orb?

Pete, categoric deloc orb, a fost rareori mai recunoscător pentru poziția în care se află. De unde stă sub ea, are câmp liber spre coapsele femeii, spre spuma de danteluță roşie a chiloților ei şi spre curburile îngemănate ale feselor, frumos încordate cum stă aşa pe prima treaptă a scării.

Ea se uită în jos la el, îi vede expresia prostrată a feței, observă direcția privirii sale. Expresia lui se înmoaie puțin. Cum a remarcat odată scumpa ei mamă, unii bărbați, nătărăii, îşi pierd de-a dreptul mintea când văd o bucățică dintr-un chilot.

— Pete. Pământul către Pete.

— Hă?

Ridică ochii spre ea, cu gura căscată, cu o boabă de salivă pe buza de jos.

— Pe chiloții mei nu-i niciun fel de cârlig, îs mai sigură de asta ca de puține alte lucruri în viață. Dar dacă-ți ridici puțin privirea... Şi te uiți la mâna, nu la curul meu...

El ridică privirea, cu o mină încă zăpăcită, şi vede un cui cu vârful roşu (Rebecca are astăzi o obsesie cum scrie la carte pentru roşu-căpşună, nu-ncape îndoială în privința asta) susținând un cârlig care scânteiază slab printre hârtia creponată, ca un cârlig de pescar scăpărând criminal din momeala viu colorată.

— Cârlig, zice ea. Lipeşte folia colorată pe reflector, agață reflectorul în cârlig. Lumina capătă o nuanță caldă de roz, potrivit instrucțiunilor clare ale digeiului. Te-ai prins, *Kemo sabe*[12]*?*

— Îh... mda...

— Atunci, dacă pot să zic aşa, vrei, te rog, să scoți mâna din cur şi să treci la treabă?

Coboară de pe scară, hotărându-se că Pete Wexler s-a ales cu cel mai mare spectacol gratis la care se poate aştepta pentru o trebuşoară de toată jena. Iar Pete, care a ajuns deja la o erecție, scoate din cutie reflectorul roz al lui Simfonic Stan şi se pregăteşte să mai ajungă la una. Când urcă pe scară, prohabul îi trece pe lângă fața Rebeccăi. Ea observă umflătura de acolo şi se muşcă de interiorul unui obraz pentru a-şi stăpâni un zâmbet. Bărbații sunt nătărăi, sigur că da. Nătărăi *adorabili,* unii dintre ei, dar nătărăi. Totul e că unii nătărăi îşi permit inele şi excursii şi cine în miez de noapte în localuri de noapte din Milwaukee, iar alții nu.

Pe cei mai mulți nătărăi nu-i poți pune să facă altceva decât să monteze un amărât de reflector.

— Aşteptați, băieți! strigă Ty Marshall. Ebbie! Ronnie! T.J.! Aşteptați!

Peste umăr, Ebbie Wexler (care *într-adevăr* seamănă cu iubitul nu prea treaz la minte al lui Nancy, Dolofanul) strigă îndărăt:

— Prinde-ne, împiedicatule!

— Da! ţipă şi Ronnie Metzger. Prinde-ne, împ'edi'atule! Ronnie, un puşti pe care-l mai aşteaptă încă multe ore de logopedie, se uită peste umăr, aproape că intră cu bicicleta într-un taxator de parcare şi reuşeşte în ultima clipă să-l ocolească. Apoi o rup la fugă, umplând toţi trei trotuarul cu bicicletele (Dumnezeu să-l ajute pe cel care se îndreaptă în cealaltă direcţie), urmăriţi îndeaproape de umbrele lor.

Tyler se gândeşte să facă un ultim sprint, apoi decide că i-au obosit prea tare picioarele. Mama şi tatăl lui spun că-i va prinde din urmă, cu timpul, că e pur şi simplu mic pentru vârsta sa, dar, frăţioare, Ty se cam îndoieşte. Şi s-a îndoit tot mai mult cu privire la Ebbie, Ronnie şi T.J. Chiar merită să ţină pasul cu ei? (Dacă Judy Marshall ar şti de aceste îndoieli, s-ar ridica în picioare şi ar aplauda - în ultimii doi ani s-a tot întrebat când fiul ei sclipitor şi inteligent se va sătura în sfârşit să-şi piardă vremea cu o asemenea adunătură de rataţi... ceea ce ea numeşte „pierde-vară”.)

— Luaţi d-aci, zice Ty neconsolat - a preluat această obscenitate inofensivă dintr-o reluare de pe Sci-Fi Channel a unui miniserial intitulat *The 10th Kingdom* - şi se dă jos de pe bicicletă. Oricum, n-are niciun rost să gonească după ei; ştie unde să-i găsească, în parcarea de la 7-Eleven, bând Slurpee şi făcând schimb de cartonaşe Magic.

Asta e altă problemă pe care Tyler o are cu prietenii lui. În zilele vestea, lui i-ar plăcea mai mult să facă schimb cu cartonaşe de baseball. Lui Ebbie, Ronnie şi T.J. nici nu le pasă de Cardinals, Indians, Red Sox şi echipa Brew. Ebbie a ajuns chiar să spună că baseballul e pentru fătălăi, comentariu pe care Ty îl consideră stupid (aproape jalnic), mai mult decât scandalos.

Merge încet pe lângă bicicletă pe trotuar, recăpătându-şi suflul. Iată intersecţia străzilor Chase şi Queen. Străzii Queen, Ebbie îi zice strada Queer[13]. Sigur că da. Nu-i de mirare. Şi nu cumva asta-i o mare parte din problemă? Tyler e un băiat căruia îi plac surprizele; Ebbie Wexler este un băiat căruia nu-i plac. Motiv pentru care şi reacţiile lor opuse la muzica ce se

auzea din camionetă, puțin mai devreme în această dimineață, au fost perfect previzibile.

Tyler se opreşte la colț, uitându-se de-a lungul Queen Street. Pe ambele părți sunt tufişuri neîngrijite. Deasupra acestora, pe dreapta, se înalță câteva acoperişuri roşii unite între ele. Casa de bătrâni. Lângă poarta principală, a fost aşezat un fel de anunț. Curios, Tyler urcă înapoi pe bicicletă şi porneşte încet pe trotuar ca să arunce o privire mai îndeaproape. Ramurile cele mai lungi ale tufişului de lângă el şoptesc, lovindu-se de ghidonul bicicletei sale.

Anunțul se dovedeşte a fi o căpşună uriaşă. ASTĂZI E SĂRBĂTOAREA CĂPŞUNELOR!!! stă scris sub ea. Ce, se întreabă Ty Marshall, o mai fi şi Sărbătoarea Căpşunelor? O petrecere, ceva exclusiv pentru bătrâni? E-o întrebare, însă nu una foarte interesantă. După ce se gândeşte câteva secunde, întoarce bicicleta şi se pregăteşte să pornească înapoi pe Chase Street.

Charles Burnside intră în toaleta bărbaților din capătul coridorului Daisy, continuând să rânjească şi strângând în mână piatra de companie a lui Butch. În dreapta sa se află un şir de chiuvete cu câte o oglindă deasupra fiecăreia - sunt genul acela de oglinzi metalice pe care le găseşti în toaletele barurilor şi localurilor de joasă speță. Într-una dintre acestea, Burny îşi vede reflexia rânjitoare. În alta, cea mai apropiată de fereastră, vede un băiețel într-un tricou Milwaukee Brewers. Băiatul stă lângă bicicleta sa, chiar în fața porții, şi citeşte anunțul cu Sărbătoarea Căpşunelor.

Burny începe să saliveze. Şi nici nu se fereşte s-o facă. Burny salivează ca un lup dintr-un basm, fuioare albe de salivă înspumată curgându-i de la colțurile gurii şi rostogolindu-se peste bordura flască şi maronie a buzei sale inferioare. Saliva i se prelinge pe bărbie într-un pârâu de zoaie. Se şterge absent cu dosul mâinii sale noduroase şi dă cu ea de podea, fără a-şi dezlipi ochii de la oglindă. Băiatul de acolo nu este unul dintre sărmanii copilaşi rătăciți ai acestei creaturi - Ty Marshall a trăit în French Landing de când s-a născut şi

ştie exact unde se află - dar *ar putea* fi. S-ar putea rătăci foarte uşor şi să ajungă într-o anumită cameră. O anumită celulă. Sau să-şi târşâiască picioruşele însângerate spre un orizont straniu.

Mai ales dacă Burny îşi face pe plac. Va trebui să se mişte cu iuțeală, dar, după cum am observat deja, Charles Burnside, dacă e îndeajuns de motivat, se poate mişca foarte repede.

— Gorg, zice el spre oglindă. Rosteşte cuvântul fără sens cu un accent din Midwest perfect clar, perfect plat. Vino, Gorg.

Şi, fără să aştepte ce urmează - *ştie* ce urmează - Burny se întoarce şi porneşte spre şirul de patru separeuri. Intră în al doilea din stânga şi închide uşa.

Tyler tocmai a urcat înapoi în şaua bicicletei, când tufişul foşneşte la nici zece metri de anunțul Sărbătorii Căpşunelor. Un corb mare şi negru îşi croieşte drum afară din frunziş, apărând pe trotuarul Queen Street. Se uită la băiat cu un ochi viu, inteligent. Stă cu picioruşele negre depărtate, deschide ciocul şi rosteşte:

— Gorg!

Tyler se uită la el, începând să zâmbească, neştiind sigur dacă a auzit bine, dar pregătit să fie încântat (la zece ani, e întotdeauna pregătit să fie încântat, întotdeauna gata să creadă incredibilul).

— Poftim? Ai spus ceva?

Corbul flutură din aripile-i lucioase şi înclină capul în aşa fel încât uratul devine aproape fermecător.

— Gorg! Ty!

Băiatul râde. I-a rostit numele! Corbul i-a rostit numele!

Coboară de pe bicicletă, o sprijină pe proptea şi face doi paşi către corb. Gândul la Amy St Pierre şi Johnny Irkenham e - din păcate - cel mai îndepărtat din mintea sa.

Crede că, fără-ndoială, corbul îşi va lua zborul când se va apropia de el, însă acesta nu face decât să bată puțin din aripi şi să facă un pas lateral către întunecimea înfrunzită a gardului viu.

— Mi-ai rostit numele?

— Gorg! Ty! Abbalah!

Pentru o clipă, zâmbetul lui Ty şovăie. Acest ultim cuvânt îi e aproape cunoscut, iar asocierile pe care le produce, deşi vagi, nu sunt tocmai plăcute. Din cine ştie ce motiv, îl duce cu gândul la mama sa. Apoi corbul îi rosteşte iar numele; fără doar şi poate că spune *Ty*.

Tyler mai face un pas spre pasărea neagră, îndepărtându-se de Queen Street. Corbul face şi el un pas, apropiindu-se şi mai mult de tufişul des. Nu e nici ţipenie pe stradă; partea aceasta din French Landing visează sub soarele de dimineaţă. Ty mai face un pas spre soarta-i crudă şi toate lumile se cutremură.

Ebbie, Ronnie şi T.J. ies cu paşi ţanţoşi din magazinul 7-Eleven, unde tolomacul din spatele tejghelei tocmai i-a servit cu Slurpee de afine (*tolomac* e doar unul dintre numeroasele cuvinte peiorative pe care Ebbie le-a învăţat de la taică-său). Mai au şi pachete noi de cartonaşe Magic, câte două pachete de căciulă.

Ebbie, cu buzele deja albăstrite, se întoarce spre T.J.

— Du-te înapoi pe unde am venit şi adu-l pe împiedicam' ăla.

T.J. pare jignit.

— De ce eu?

— Pentru că Ronnie a cumpărat cartonaşele, cap sec. Du-te repede.

— De ce avem nevoie de el, Ebbie? întreabă Ronnie. Se sprijină de stativul pentru biciclete, înfulecând din bucăţile reci şi dulci de gheaţă.

— Pentru că aşa zic eu, răspunde Ebbie cu trufie. Ideea e că Tyler Marshall, de obicei, are bani vinerea. De fapt, Tyler are bani aproape în fiecare zi. Părinţii lui sunt putrezi de bogaţi.

Ebbie, care e crescut (dacă se poate spune aşa) doar de tatăl care ocupă un post de om de serviciu de toată jena, a nutrit deja o ură vagă faţă de Tyler din această pricină; primele acte de umilinţă nu sunt aşa departe, iar primele bătăi vor urma în scurt timp. Dar acum nu-i trebuie decât alte cartonaje Magic,

un al treilea pachet pentru fiecare dintre ei. Faptul că lui Tyler nici nu-i *plac* aşa mult cartonaşele Magic nu va face decât să-i sporească încântarea de a-l vedea decartând.

Dar mai întâi trebuie să-l aducă aici pe împiedicatul ăla mic. Sau pe micuțul împ'edi'at, cum îi zice Ronnie gură-bleagă. Lui Ebbie îi place asta şi crede că va începe şi el să-i spună aşa. Împ'edi'at. Bun cuvânt. Îi ia peste picior pe Ty şi Ronnie în acelaşi timp. Doi la preț de unu.

— Du-te, T.J. Numa' dacă nu vrei o urzică.

T.J. nu vrea. Urzicile lui Ebbie Wexler dor ca dracu'. Suspină teatral, îşi scoate bicicleta din stativ, urcă pe ea şi coboară panta uşoară, ținând ghidonul cu o mână şi înghețata Slurpee cu cealaltă. Se aşteaptă să-l vadă pe Ty imediat, probabil mergând pe lângă bicicletă pentru că e *aşa de... oooboo-siiit,* însă Ty nu pare să fie pe Chase Street - ce să însemne şi asta?

T.J. începe să pedaleze puțin mai repede.

În toaleta bărbaților, ne uităm acum la şirul de separeuri. Uşa celui de-al doilea din stânga e închisă. Celelalte stau întredeschise pe balamalele lor cromate. Pe sub uşa închisă, vedem două glezne noduroase şi vânoase ieşind dintr-o pereche de şlapi mizerabili.

O voce țipă cu o forță surprinzătoare. E vocea unui tânăr, aspră, înfometată şi furioasă. Reverberează plat între pereții faianțați:

— Ab-balah!*Abbalah-dun! Munşun gorg!*

Brusc, apa se trage la toate toaletele. Nu doar la cea din separeul închis, ci la toate. Se trage apa şi la toate pisoarele din încăpere, mânerele lor cromate coborând cu o sincronizare perfectă. Apa se scurge Pe suprafețele lor curbate de porțelan.

Când întoarcem privirea de la pisoare la toalete, vedem că şlapii mizerabili - şi picioarele care erau în ei - au dispărut. Şi, pentru întâia oară, chiar am *auzit* sunetul produs de alunecare, genul de sunet pe care-l auzi ieşindu-ți din plămâni când te trezeşti dintr-un coşmar la două noaptea.

Doamnelor şi domnilor, Charles Burnside a părăsit clădirea.

Corbul a ajuns acum înapoi lângă tufiş. Îl priveşte în continuare pe Tyler cu ochii lui luminoşi, siniştri. Tyler păşeşte spre el, simțindu-se hipnotizat.

— Rosteşte-mi iar numele, şopteşte el. Rosteşte-mi iar numele şi poți pleca.

— *Ty!* croncăne corbul, făcându-i pe plac, apoi scutură scurt din aripi şi se strecoară în tufiş.

Pentru o clipă, Tyler încă îl mai poate vedea, un amestec de negru lucios în verdele lucios, după care dispare.

— Sfinte corbule! zice Tyler. Îşi dă seama ce-a spus şi scoate un râset scurt, tremurat. Chiar a fost aievea? A fost, nu-i aşa?

Se apleacă mai mult spre locul pe unde corbul a reintrat în tufiş, spunându-şi că, dacă a pierdut cumva o pană, o va lua ca suvenir, iar când o face, un braț alb şi slăbănog țâşneşte din verdeață şi-l prinde de gât cu precizie. Tyler are timp să scoată un singur cârâit îngrozit, după care e tras în tufiş. Un tenis îi este scos din picior de ramurile scurte şi rigide. Din cealaltă parte se aude un singur strigăt gutural, lacom - s-ar putea să fie *Băiete!* - şi apoi un bufnet, zgomotul unei pietre de companie lovind capul unui băiețel, poate. Apoi nu mai e nimic, decât huruitul îndepărtat al unei maşini de tuns iarba şi zumzetul mai apropiat al unei albine.

Albina îşi face de lucru pe lângă florile aflate de cealaltă parte a tufişului, partea aparținând azilului Maxton. Acolo nu mai e nimic de văzut decât iarbă verde şi, mai aproape de clădire, mesele la care locatarii vârstnici vor sta la prânz, la picnicul de Sărbătoarea Căpşunelor.

Tyler Marshall a dispărut.

T.J. Renniker opreşte la colțul lui Chase cu Queen. Din înghețată îi curge un suc albastru-nchis peste încheietura mâinii, dar el observă asta în treacăt. La jumătatea Queen Street vede bicicleta lui Ty, înclinată regulamentar pe proptea, nu însă şi pe Ty.

Mişcându-se încet - cumva, are un presentiment rău în privința asta - T.J. se duce la bicicletă. Cumva, devine

conştient că ceea ce-a fost o înghețată Slurpee s-a topit şi a devenit acum un cornet moale plin cu mucilagii. Îl aruncă în rigolă.

E bicicleta lui Ty, asta-i clar. N-ai cum să confunzi Schwinnul ăla roşu de cincizeci de centimetri, cu ghidon curbat şi abțibildul Milwaukee Bucks verde pe lateral. Bicicleta şi...

Lângă ea, lângă tufişul care trasează o graniță între lumea bătrânilor şi cea a oamenilor normali, a oamenilor *reali,* T.J. vede un tenis Reebok. În jurul lui sunt împrăştiate câteva frunze verzi, lucioase. Din tenis se iteşte o pană.

Băiatul se holbează la tenis. N-o fi T.J. la fel de deştept ca Tyler, însă e puțin mai răsărit decât Ebbie Wexler, şi nu-i e greu să şi-l imagineze pe Tyler târât în tufiş, lăsându-şi bicicleta în urmă... un tenis... un singur tenis răsturnat...

— Ty? strigă el. Te ții de glume? Pentru că dacă-i aşa, ai face bine să încetezi. O să-i zic lui Ebbie să-ți dea cea mai mare urzică pe care ai avut-o vreodată.

Niciun răspuns. Ty nu se ține de glume. Cumva, T.J. Ştie asta.

Brusc, în mintea lui răsar gânduri legate de Amy St Pierre şi Johnny Irkenham. Aude (sau îşi închipuie că aude) paşi furişați în spatele tufişului: Pescarul, după ce şi-a asigurat cina, s-a întors după desert!

T.J. încearcă să strige şi nu reuşeşte. Gâtul i s-a uscat. În loc să strige, se apleacă peste ghidonul bicicletei sale şi începe să pedaleze, doboară de pe trotuar şi continuă pe stradă, vrând să scape de silueta întunecată a tufişului aceluia cât mai repede posibil. Când coboară de pe bordură, roata din față a bicicletei sale Huffy calcă resturile înghețatei sale Slurpee. Pedalând spre Chase Street, aplecat peste ghidon ca un pilot de Grand Prix, lasă o dâră întunecată şi lucioasă pe Pavaj. Seamănă cu sângele. Undeva în apropiere, un corb croncăne. Seamănă cu un râset.

Aleea Robin Hood nr. 16: am mai fost pe-aci, cum i-a spus corista arhiepiscopului. Dacă tragem cu ochiul prin geamul de la bucătărie, o vedem pe Judy Marshall dormind în

balansoarul din colț. Are o carte în poală, romanul lui John Grisham pe care, ultima dată, l-am văzut pe noptiera ei. Pe podea, lângă ea, e o cană cu cafea rece. Înainte să aţipească, Judy a reuşit să citească zece pagini. Nu trebuie să dăm vina pe priceperea scriitoricească a domnului Grisham; Judy a avut o noapte grea, şi nu e prima. Au trecut peste două luni de când n-a mai reuşit să doarmă mai mult de două ore o dată. Fred ştie că soția lui are o problemă, însă nu are habar cât de gravă este. Dacă ar şti, ar fi mult mai înspăimântat. Curând, Domnul fie cu el, îşi va forma o idee mai clară a stării ei mentale.

Acum, ea începe să geamă răguşit şi să mişte capul dintr-o parte în alta. Cuvintele acelea aiuristice încep să-i iasă iar pe gură. Majoritatea sunt prea afectate de somn ca să fie inteligibile, dar recunoaştem *abbalah* şi *gorg.*

Deschide brusc ochii. În lumina dimineții care umple bucătăria cu auriul prăfuit al verii, aceştia sunt de-un albastru luminos, regal.

— *Ty!* icneşte ea, şi picioarele îi zvâcnesc. Se uită la ceasul de deasupra aragazului. Au trecut douăsprezece minute după nouă şi totul pare contorsionat, aşa cum pare deseori când dormim profund, dar nu bine sau pentru mult timp. A tras după ea un vis chinuitor, nu tocmai un coşmar, asemenea unor fuioare mucilaginoase după naştere: bărbați cu pălării fedora trase pe frunte ca să le umbrească fețele, umblând pe picioroange ca ale personajelor din desenele lui R. Crumb şi terminate în pantofi mari, cu bombeu rotund, ca aceia ai aceloraşi personaje, siluete sinistre care se mişcau cu iuțeală pe fundalul unui oraş - Milwaukee? Chicago? - şi în fața unui amenințător cer portocaliu. Coloana sonoră a visului a fost piesa *King Porter Stomp* interpretară de formația lui Benny Goodman, cea pe care o asculta întotdeauna tatăl ei atunci când o lua puțin pe ulei, iar senzația din vis fusese un îngrozitor amestec de spaimă şi durere: lucruri înfiorătoare se întâmplaseră, însă răul cel mai mare aştepta să se întâmple.

Nu e niciun dram din uşurarea pe care oamenii o simt de obicei când se trezesc din vise rele - uşurarea pe care ea însăşi

o simțise când era tânără şi... Şi...

— Întreagă la minte, zice ea pe-o voce croncănită, abia trezită. *King Porter Stomp.* Ca să vezi.

Ei i se păruse întotdeauna că era genul de muzică pe care-l auzi în vechile desene animate, cele în care şoareci cu mănuşi albe alergau înăuntru şi afară din găuri în pereți cu o viteză ametitoare. Odată, când tata o luase la dans pe piesa asta, simțise că o înțeapă ceva tare. Ceva din pantalonii lui. După aceea, când el punea muzica lui de dans, ea încerca să fie în altă parte.

— Termină, zice pe aceeaşi voce croncănită. E vocea unui corb, şi-i trece prin gând că a văzut un corb în vis. Sigur, sută la sută. Corbul Gorg.

— Gorg înseamnă moarte, spune, şi-şi linge buza superioară uscată fără să-şi dea seama. Limba îi iese mai mult ca de obicei şi, la întoarcere, vârful ei îi linge nările, caldă şi umedă şi cumva reconfortantă. Acolo, *gorg* înseamnă moarte. Acolo...

Departe e cuvântul pe care nu-l rosteşte. Înainte să o facă, vede ceva pe masa din bucătărie care nu s-a aflat acolo înainte. E-o cutie de nuiele. Din ea iese un sunet, un sunet slab, adormit.

Angoasa îi cuprinde pântecele, făcându-i viscerele să pară desprinse şi apoase. Ştie cum se numeşte o asemenea cutie: coş. E-un coş de pescar.

În zilele acestea, în French Landing este un pescar. Un pescar rău.

— Ty? strigă ea, dar sigur că nu primeşte răspuns.

În afară de ea, nu mai e nimeni în casă. Dale e la serviciu, iar Ty trebuie că e la joacă afară - mai mult ca sigur. E mijlocul lui iulie, mijlocul vacanței de vară, şi Ty precis umblă hai-hui prin oraş, făcând toate lucrurile gen Ray Bradbury-August Derleth pe care le fac băieții când au la dispoziție o întreagă, nesfârşită zi de vară. Dar nu e singur; Dale a discutat cu el şi i-a spus să rămână alături de amici până ce e prins Pescarul, *măcar* până atunci, şi i-a spus-o şi ea. Judy nu-l agreează cine ştie cât pe puştiul familiei Wexler (şi nici pe

ai familiilor Metzger şi Renniker), dar unitatea dă putere. Ty probabil că n-o să se înalțe intelectual vara asta, dar cel puțin...

— Cel puțin e în siguranță, rosteşte ea cu vocea cârâită a Corbului Gorg.

Şi totuşi, cutia care a apărut pe masa din bucătărie în timpul scurtului ei somn pare să nege asta, să nege întregul concept de siguranță. De unde să fi apărut? Şi ce-i chestia aia albă de deasupra ei?

— Un bilet, zice ea şi se ridică. Străbate porțiunea scurtă de podea dintre balansoar şi masă aidoma cuiva care se află încă într-un vis.

Biletul e o bucată de hârtie împăturită. Pe jumătatea pe care o poate vedea scrie Dulce Judy ochi albaştri. La colegiu, înainte să-l cunoască pe Dale, a avut un iubit care-i spunea aşa. I-a cerut să n-o mai facă - era supărător, siropos - şi, când el a tot uitat (intenționat, bănuia ea), l-a abandonat ca pe-o cârpă veche. Iar acum, iat-o din nou, porecla aia idioată, luând-o în derâdere.

Judy deschide robinetul fără să-şi dezlipească ochii de la bilet, îşi umple căuşul palmei cu apă rece şi bea. Câteva picături cad pe Dulce Judy ochi albaştri şi cerneala se întinde imediat. E scris cu stiloul? Ce demodat! Cine mai scrie cu stiloul în zilele astea?

Întinde mâna după bilet, apoi o trage înapoi. Zgomotul dinăuntrul cutiei e mai puternic acum. E-un zumzet. E...

— Sunt muşte, zice ea. Gâtul şi-a revenit de la apă şi nu mai are vocea croncănită, dar în urechi încă mai îi răsună vocea Corbului Gorg. Ştii cum fac muştele.

Ia biletul.

Nu vreau.

Da, dar ai NEVOIE sa-l iei! Acum, ia-l! Unde ți-e CURAJUL, fricoasă mică ce eşti?

Bună întrebare. *A dracu'* de bună întrebare. Scoate limba, o trece iute peste buză şi despicătura de sub nas. Apoi ia biletul şi-l despătureşte.

Scuze că n-a mai rămas decât un singur rinichi. Pe celălalt l-am prăjit şi l-am mâncat. A fost foarte bun!
Pescarul

Nervii din degetele, palmele, încheieturile şi antebraţele lui Judy Marshall se blochează brusc. Culoarea i se scurge atât de tare din faţă că-i devin vizibile venele albastre din obraji. E-un adevărat miracol că nu leşină. Biletul îi cade dintre degete şi pluteşte în zigzag nană pe podea. Strigând numele fiului ei iar şi iar, aruncă în lături capacul coşului de pescar.

Înăuntru sunt colaci roşii, sclipitori, de intestin, viermuind de muşte. Sunt săculeţii boţiţi ai plămânilor şi pompa cât un pumn care a fost inima unui copil. E pernuţa purpurie, groasă, a ficatului... Şi un rinichi. Amestecul acesta de viscere viermuieşte de muşte şi toată lumea e gorg, gorg, gorg.

În nemişcarea însorită a bucătăriei sale, Judy Marshall începe acum să urle, şi e sunetul nebuniei în sfârşit eliberate din cuşca-i şubredă, nebunia dezlănţuită.

Butch Yerxa a avut de gând să intre după prima ţigară - ai întotdeauna multe de făcut în zilele de Sărbătoarea Căpşunelor (deşi Butch cel bun la suflet nu urăşte micuţa sărbătoare artificială aşa cum o urăşte Pete Wexler). Apoi Petra English, o femeie de serviciu de la Asphodel, a trecut pe-acolo şi-au început să discute despre motociclete şi, înainte să-şi dea seama, trecuseră douăzeci de minute.

El îi spune Petrei că trebuie să plece, ea îi spune lui să nu uite că orice tristeţe aduce o bucurie, iar Butch se strecoară înapoi pe uşă şi dă de-o surpriză neplăcută. Acolo e Charles Burnside, gol-puşcă, stand lângă birou cu mâna pe piatra pe care Butch o foloseşte ca prespapier. (Fiul lui a făcut-o în tabără anul trecut - a vopsit cuvintele de pe ea, cel puţin - şi Butch crede că-i simpatică foc.) Butch n-are nimic cu rezidenţii - cu siguranţă l-ar lua la trei păzeşte pe Pete Wexler dacă ar şti de chestia cu ţigările, nici vorbă numai să-l denunţe -, dar nu-i place ca ei să-i atingă obiectele personale. Mai ales individul asta, care e scârbos până la Dumnezeu atunci când are cât de cât minţile în cap. Aşa cum e acum.

Butch i-o vede în ochi. Adevăratul Charles Burnside a ieşit la suprafață după aer, poate în cinstea Sărbătorii Căpşunelor.

Şi că tot veni vorba de căpşune, Burny se pare c-a dat deja iama în ele. Are urme de roşu pe buzele şi în cutele adânci de la colțurile gurii.

Butch însă abia dacă se uită la asta. Pe Burny sunt alte pete. Pete maronii.

— Vrei să iei mâna de pe aia, Charles? întreabă el.

— De pe ce? ripostează Burny, apoi adaugă: Cap pătrat. Butch nu vrea să spună „de pe piatra mea de companie", pentru că asta sună aiurea.

— De pe prespapierul meu.

Burny coboară privirea spre piatra pe care tocmai a pus-o la loc (au fost câteva urme de sânge şi păr pe ea când a ieşit din separeul toaletei, însă chiuvetele de acolo pentru curățat sunt făcute, nu?), îşi lasă mâna să cadă de pe ea, dar rămâne acolo.

— Curăță-mă, bufonule. M-am căcat pe mine.

— Văd. Dar mai întâi spune-mi dacă te-ai dus să-ți împrăştii căcatul şi prin bucătărie. Şi ştiu ca-i fost acolo, aşa că să nu minți.

— M-am spălat pe mâini mai întâi, zice Burny şi le arată. Sunt noduroase, dar, cu toate acestea, roz şi curate. Până şi unghiile sunt curate. Le-a spălat fără doar şi poate. Apoi adaugă: Labagiule.

— Vino la baie cu mine, zice Butch. Labagiul cap pătrat te va curăța lună.

Burny pufneşte, dar îl însoțeşte destul de ascultător.

— Eşti pregătit pentru dansul de după-amiază? îl întreabă Butch, doar ca să spună ceva. Ți-ai lustruit pantofii de dans, uriaşule?

Burny, care te poate surprinde uneori când e într-adevăr în toate mințile, zâmbeşte, arătând câțiva dinți îngălbeniți. Ca şi buzele, pe ei sunt pete roşii.

— Da', dom'le, îs gata să mă destrăbălez, zice.

Deşi nu i se citeşte pe față, Ebbie ascultă cu o neliniște crescândă povestea lui T.J. despre bicicleta şi tenisul lui Tyler Marshall. Pe fața lui Ronnie, pe de altă parte, se citeşte *destulă* neliniște.

— Ce-o să facem, Ebbie? întreabă TJ. când termină. În sfârşit şi recapătă suflul după rapida cursă pe deal în sus.

— Cum adică, ce-o să facem? zice Ebbie. Aia ce oricum voiam să facem, să mergem la capătul străzii, să vedem ce sticle reciclabile găsim. Să mergem în parc şi să schimbăm cartonaşe Magic.

— Dar... dar dacă...

— Tacă-ți clonțu', se răsteşte Ebbie. Ştie care sunt cele două cuvinte pe care T.J. e pe cale să le rostească, şi nu vrea să le audă. Tatăl lui spune că aduce ghinion să arunci o pălărie pe pat, iar Ebbie nu face niciodată asta. Dacă aia aduce ghinion, să pomeneşti numele unui ucigaş psihopat aduce de două ori mai mult ghinion.

Atunci, pe idiotul ăla de Ronnie Metzger îl ia gura pe dinainte şi-o spune... oarecum.

— Dar Ebbie, dacă-i Peşcalu? Dacă Ty a fo' plins de...

— Taci dracului din gură! sare Ebbie şi trage pumnul în spate ca pentru a-l pocni pe gură-stricată ăla.

În clipa aceea, vânzătorul tolomac se iteşte din magazinul 7-Eleven ca un spiriduş cu turban sărind dintr-o cutie-surpriză.

— N-o să tolerez un asemenea limbaj aici! strigă el. Duceți-vă acum, vorbiți ca derbedeii altundeva! Altfel sun la poliție!

Ebbie începe să pedaleze încet, pornind pe-o direcție care-l va duce mai departe de Queen Street (În barbă, bâiguie *lunatic băşinos,* alt termen fermecător pe care l-a învățat de la tatăl său), şi ceilalți doi băieți îl urmează. După ce au ajuns la distanță de-un cvartal de 7-Eleven, Ebbie se opreşte şi se întoarce spre ceilalți doi, cu burta Şi bărbia deopotrivă scoase în față.

— S-a dus de capul lui acum o juma' de oră, zice.

— *Hă?* face T.J.

— Cine ce-a făcut? întreabă Ronnie.

— Ty Marshall. Dacă întreabă cineva, s-a dus de capul lui acu' juma' de oră. Când noi eram... mm...

Ebbie încearcă să-şi amintească, lucru care-i vine greu, pentru că a avut pane de foarte puțin antrenament. În împrejurări obişnuite, prezentul e tot ce-i trebuie lui Ebbie Wexler.

— Când ne uitam în vitrină la magazinul lui Schmitt? întreabă T.J. cu fereală, sperând că asta nu-i va aduce una dintre fioroasele urzici ale lui Ebbie.

Ebbie se uită la el cu ochi goi pentru o clipă, apoi zâmbeşte. T.J. se relaxează. Ronnie Metzger nu face decât să pară zăpăcit. Cu o crosă de baseball în mâini sau o pereche de patine de hochei în picioare, Ronnie e stăpânul tuturor. În restul timpului, pluteşte cel mai adesea în derivă.

— Exact, face Ebbie. Mda! Ne uitam în vitrină la Schmitt, apoi a trecut camioneta aia, aia din care se auzea muzică punk în toți dracii, după care Ty a zis că tre' s-o şteargă.

— Unde-a trebuit să se ducă? întreabă T.J.

Ebbie nu e isteț, însă deține ceea ce s-ar putea numi „viclenie elementară”. Ştie instinctiv că cea mai bună poveste e o poveste *scurtă* - cu cât sunt mai puține amănunte, cu atât sunt mai mici şansele să te prindă cineva cu cioara vopsită.

— Nu ne-a zis asta. A zis numa' că tre' s-o şteargă.

— Da' nu s-a dus nicăieri, intervine Ronnie. A rămas doar în urmă pentru că-i un... Face o pauză, aranjându-şi cuvântul în minte, şi de data asta îl rosteşte cum trebuie... împiedicat.

— Lasă asta, zice Ebbie. Dacă... dacă *tipu' ăla l*-a prins, prostovanilor? Vreți să zică oamenii c-a fost pen'că nu s-a putut ține după noi? C-a fost ucis sau mai ştiu eu ce pen'că l-am lăsat în urmă? Vreți să zică oamenii c-a fost vina noastră?

— Mamă! face Ronnie. Doar nu crezi că Peşcalu - *Pescarul* - l-a prins pe Ty, nu?

— Nu ştiu şi nu-mi pasă, răspunde Ebbie, dar nu mă deranjează c-a dispărut. Începea să mă calce pe bătături.

— Oh.

Ronnie reuşeşte să pară deopotrivă nepăsător şi satisfăcut. *Ce prostovan mai e,* se minunează Ronnie. *Ce prostovan de*

nota zece. Iar daca nu credeți asta, gândiți-vă doar la Ronnie, care-i tare ca un cal, cum îi permite lui Ebbie să-i facă urzică după urzică. Probabil că va veni ziua în care Ronnie îşi va da seama că nu mai trebuie să suporte asta, iar în ziua aceea s-ar putea să dea cu Ebbie de pământ ca şi c-un piron de cort, însă Ebbie nu-şi face griji despre asemenea lucruri; se descurcă chiar mai rău să-şi proiecteze mintea în viitor decât se descurcă s-o proiecteze în trecut.

— Ronnie, zice Ebbie.

— Ce-i?

— Unde eram când a tulit-o Tyler?

— Hmm... La magazinul cu de toate al lui Schmitt?

— Aşa-i. Şi unde s-a dus el?

— N-a zis.

Ebbie vede că pentru Ronnie ăsta începe să fie adevărul şi e satisfăcut. Se întoarce spre T.J.

— Ai priceput?

— Am priceput.

— Atunci să plecăm.

Pornesc pe biciclete. Înaintând de-a lungul străzii mărginite de copaci, prostovanul o ia puțin înaintea lui Ebbie şi a lui T.J. Şi Ebbie nu se împotriveşte. Se apropie puțin mai mult de T.J. Şi zice:

— Ai mai văzut ceva acolo? Pe cineva? Pe vreun tip? T.J. clatină din cap.

— Numa' bicicleta şi tenisul lui.

Face o pauză, încercând să-şi amintească cât mai multe.

— Erau câteva frunte împrăştiate în jur. De la tufiş. Şi cred că s-ar putea să fi fost şi o pană. Care semăna cu o pană de corb?

Ebbie nu ia asta în seamă. El se luptă cu întrebarea dacă Pescarul chiar s-a apropiat sau nu de el în dimineața asta, dacă s-a apropiat destul cât să-i înşface unul dintre amici. Unei părți însetate de sânge din el îi place ideea asta, savurează gândul că un monstru întunecat, iară chip, l-a ucis pe tot mai sâcâitorul Ty Marshall şi că-l va mânca la prânz. Mai e însă o parte copilăroasă din el care e îngrozită de Omul

Negru (partea aceasta se va afla la conducere la noapte, când va sta treaz în camera sa, uitându-se la umbrele care par să alcătuiască forme şi să i se strângă tot mai aproape în jurul patului). Şi mai e partea „mai mare decât vârsta sa”, care a luat măsuri instinctive şi imediate de-a evita ochiul autorității, dacă se va întâmpla ca dispariția lui Tyler să se transforme în ceea ce tatăl lui numeşte „futelniță”.

Dar în cea mai mare parte, aşa cum se întâmplă cu Dale Gilbertson şi cu tatăl lui Ty, Fred, înlăuntrul lui Ebbie Wexler există un continent întreg de neîncredere esențială. Pur şi simplu nu poate să creadă că lui Tyler i s-a întâmplat ceva, orice, *fatal.* Nici chiar după cele întâmplate cu Amy St Pierre şi Johnny Irkenham, care a fost tăiat bucăți şi agățat într-un coteț vechi. Aceştia sunt copii despre care Ebbie a auzit la ştirile de seară, ficțiuni din țara Televizorului. Nu a cunoscut-o pe Amy şi nici pe Johnny nu-l ştia, aşa că puteau să moară, exact aşa cum oamenii inventați mureau mereu în filme. Ty e diferit. Ty tocmai a fost aici. A vorbit cu Ebbie, Ebbie a vorbit cu el. În mintea lui Ebbie, asta înseamnă nemurire. Sau *ar trebui* să însemne. Dacă Ty putea fi prins de Pescar, orice copil putea fi prins. Inclusiv el. Prin urmare, asemenea lui Dale şi Fred, el pur şi simplu nu crede. În adâncul ființei sale, partea aceea din el care asigură celelalte părți că totul e în ordine pe Planeta Ebbie, neagă existența Pescarului şi-a faptelor sale. T.J. zice:

— Ebbie, crezi că...

— Nu, sare el. O să apară. Haide să mergem în parc. Putem căuta conserve şi sticle mai târziu.

***

Fred Marshall şi-a lăsat sacoul sport şi cravata în birou, şi-a sumețit mânecile şi-l ajută pe Rod Tisbury să despacheteze o nouă săpătoare motorizată Hiler. Este prima din noua linie Hiler şi e-o frumusețe.

— Aştept o maşină ca asta de douăzeci de ani sau mai mult, zice,

Rod. Introduce expert capătul lat al răngii sub capacul cutiei uriaşe şi un perete de lemn cade pe podeaua din ciment a garajului care serveşte drept service cu un pocnet sec. Rod este mecanicul-şef de la Goltz şi aici, în service, el e regele. O să fie bună pentru micul fermier; o să fie bună şi pentru grădinarul obişnuit. Dacă nu vinzi o duzină până la toamnă, nu ştii să-ți faci treaba.

— O să vând douăzeci până la sfârşitul lui august, spune Fred cu o încredere absolută.

Toate grijile i-au fost alungate temporar de această splendidă maşinuță verde, care poate face mult mai mult decât doar să sape; e prevăzută cu câteva aparate secundare sexy care intră şi ies din corpul ei la fel de uşor ca o căptuşeală la o jachetă de toamnă. Vrea s-o pornească, s-o audă cum funcționează. Motorul ăla cu doi cilindri arată al naibii de bine.

— Fred?

Întoarce privirea nerăbdător. E Ina Gaitskill, secretara lui Ted Goltz şi recepționera reprezentanței.

— Ce e?

— Ai un telefon pe linia unu.

Arată cu degetul de cealaltă parte a garajului - plin de maşinării zăngănitoare şi bâzâitul zgomotos al şurubelnițelor pneumatice care strâng şuruburile unui vechi tractor Case - către telefonul de pe perete, pe care clipesc mai multe beculețe.

— Nu poți să preiei tu mesajul, Ina? Voiam să-l ajut pe Rod să pună bateria pe chestiuța asta frumoasă şi-apoi...

— Cred că ar trebui să răspunzi. E-o femeie pe nume Enid Purvis. O vecină de-a ta?

Pentru o clipă, Fred nu pricepe nimic, apoi mintea sa de vânzător, care înmagazinează nume automat, îi vine în ajutor. Enid Purvis. Soția lui Deke. Colțul lui Robin Hood cu Domnița Marian. L-a văzut pe Deke de dimineață. Şi-au făcut cu mâna.

În acelaşi timp, devine conştient că ochii Inei sunt prea mari şi ca gura ei de obicei generoasă e mult prea mică. Pare

îngrijorată.

— Care-i problema? întreabă Fred. Ina, care-i treaba?

— Nu ştiu. Apoi, ezitând: Ceva despre soția ta.

— Mai bine ai răspunde, amice, zice Rod, dar Fred traversează deja cimentul pătat cu ulei către telefon.

Ajunge acasă la zece minute după ce a plecat de la Goltz's, ieşind valvartej din parcarea angajaților şi alergând ca un adolescent. Partea cea mai rea fusese felul calm şi grijuliu cu care-l abordase Enid Purvis, cât de tare încercase să nu pară speriată.

O plimba pe Potsie pe lângă casa Marshall, a zis ea, când a auzit-o pe Judy strigând. Nu o dată, ci de două ori. Desigur, Enid făcuse ceea ce-ar fi făcut orice vecin bun, Dumnezeu s-o aibă în pază: se dusese la uşă, bătuse, apoi împinsese clapeta fantei de poştă şi strigase prin ea. Dacă n-ar fi primit niciun răspuns, i-a spus lui Fred, probabil că ar fi sunat la poliție. Nici măcar nu s-ar fi întors acasă s-o facă; ar fi traversat strada spre casa Plotsky şi-ar fi sunat de acolo. Dar...

— Sunt bine, îi strigase Judy, apoi râsese. Râsetul era ascuțit, transformându-se într-un icnet hlizit. Enid găsise râsetul acesta cumva şi mai neliniştitor decât strigătele. Totul era un vis. Până şi Ty a fost un vis.

— Te-ai tăiat, scumpo? strigase Enid prin fanta din uşă. Ai căzut?

— N-a fost niciun coş, strigase Judy ca răspuns. E posibil să fi spus *borş,* însă Enid era cât se poate de sigură că spusese *coş.* Şi pe ăsta l-am visat. Apoi, i-a spus Enid lui Fred cu fereală, Judy Marshall începuse să plângă. Fusese foarte tulburător să audă sunetul acela venind prin fanta de poştă. Îl făcuse până şi pe câine să scâncească.

Enid mai strigase o dată, întrebând dacă putea intra să se asigure că Judy n-a pățit nimic.

— Pleacă! îi strigase Judy. În toiul plânsetului, râsese din nou - un râset furios, tulburat. Şi tu eşti un vis. Toată lumea asta-i un vis. Apoi se auzise un zgomot de sticlă spartă, de parcă ar fi dat de podea cu o cană de cafea sau cu o carafă de apă. Sau ar fi azvârlit-o în perete.

— N-am sunat la poliție, pentru că părea să nu fi pățit nimic, i-a spus Enid lui Fred (Fred stând cu telefonul lipit de-o ureche şi cu mâna acoperindu-şi-o pe cealaltă ca să nu audă larma năucitoare a maşinilor agricole, care de obicei îi plăcea şi care-n momentul acela părea să-i intre în cap ca nişte țepuşe cromate). Că n-a pățit nimic *fizic,* cel puțin. Dar Fred... Cred c-ar trebui să te duci acasă şi să vezi ce s-a întâmplat.

Toate ciudățeniile recente ale lui Judy i-au trecut prin minte într-un vârtej. La fel şi vorbele lui Pat Skarda: *Disfuncție mentală. Auzim cum se spune „lui cutare sau cutare i-a sărit o doagă", dar, de obicei, există semne prevestitoare...*

Iar el a *văzut* semnele, nu-i aşa?

Le-a văzut şi n-a făcut nimic.

Fred îşi parchează maşina, un Ford Explorer cuminte, pe alee şi se grăbeşte pe scări în sus, strigând deja numele soției sale. Nu primeşte niciun răspuns. Nu primeşte niciunul nici când a trecut pragul (împingând uşa în lături atât de tare încât fanta de alamă pentru poştă scoate un clămpănit scurt şi idiot). În interiorul casei prevăzute cu aer condiționat e prea frig şi el îşi dă seama că transpiră.

— Judy? Jude?

Tot niciun răspuns. Aleargă pe hol spre bucătărie, unde sunt cele mai multe şanse s-o găsească dacă se întoarce acasă după ceva la mijlocul zilei.

Bucătăria e scăldată în lumina soarelui şi goală. Masa şi tejgheaua sunt curate; aparatele scânteiază; două căni de cafea au fost puse în uscătorul de vase, soarele reflectându-se pe suprafețele lor proaspăt spălate. Soarele se mai reflectă şi într-o grămăjoară de sticlă spartă. Fred vede pe-un ciob desenul unei flori şi-şi dă seama că aceea a fost vaza de pe pervaz.

— Judy? strigă din nou. Simte sângele cum îi bubuie în gât şi la tâmple.

Ea nu-i răspunde, însă el o aude la etaj, începând să cânte.

— *Leagănă-te, copilaş... pe vârful copacului... când vântul suflă...*

Fred recunoaşte piesa şi, în loc să se simtă uşurat la auzul vocii ei pielea i se răceşte şi mai tare. Judy obişnuia să i-o cânte lui Tyler când fiul lor era mic. Cântecul de leagăn al lui Ty. Fred n-a mai auzit-o fredonând cântecelul ăla de câțiva ani.

Străbate holul înapoi spre scări, văzând acum ce-a trecut cu vederea înainte. Stampa Andrew Wyeth, *Lumea Christinei,* a fost luată de pe perete şi sprijinită de calorifer. Tapetul de sub tablou a fost smuls în mai multe locuri, scoțând la iveală tencuiala de dedesubt. Fred, mai înfrigurat ca niciodată, ştie că Judy a făcut asta. Nu-i vorba de intuiție, nu tocmai; şi nici de deducție. Să-i spunem telepatia celor cu mulți ani de căsnicie în spate.

De la etaj, frumos şi melodios, dar, în acelaşi timp, absolut golit de viață, se aude:

— *...leagănul se va legăna. Când creanga se rupe, leagănul se va legăna...*

Fred urcă scările câte două o dată, strigându-i numele.

Holul de la etaj e un dezastru înspăimântător. Aici e locul unde şi-au agățat ei galeria trecutului lor: Fred şi Judy în față la Madison Shoes, un club de blues la care mergeau uneori când nu se întâmpla nimic interesant la Chocolate Watchband; Fred şi Judy dansând dansul miresei la petrecerea lor de nuntă în vreme ce oaspeții îi priveau fericiți; Judy într-un pat de spital, epuizată, dar zâmbitoare, ținând în brațe ghemotocul înfăşurat care era Ty; fotografia cu ferma familiei Marshall la care ea strâmbase întotdeauna din nas şi multe altele.

Majoritatea acestor fotografii înrămate au fost date jos. Unele, cum ar fi cea cu ferma, au fost *aruncate* jos. Sticla spartă şi împrăştiată a format în hol grămăjoare scânteietoare. Şi Judy a sfâşiat tapetul din spatele a o duzină de poze. În locul unde se aflase poza lui Judy şi a lui Ty în spital, tapetul a fost aproape complet smuls, iar el vede unde ea a zgâriat placajul zidului de dedesubt. Unele zgârieturi sunt mânjite cu sânge aproape uscat.

— Judy! *Judy!*

Uşa camerei lui Tyler e deschisă. Fred sprintează pe toată lungimea holului de la etaj, sticla scrâşnindu-i sub tălpi.

-...ți Tyler va cădea, cu leagăn cu tot.

— Judy! Ju...

Rămâne în prag, pe moment fără cuvinte.

Camera lui Ty arată ca după o percheziție violentă dintr-un film polițist. Sertarele au fost trase din birou şi sunt împrăştiate care pe unde, majoritatea cu fața în jos. Biroul însuşi a fost tras de lângă perete. Hainele de vară sunt aruncate claie peste grămadă - jeanşi şi tricouri şi chiloți şi şosete sport albe. Uşa dulapului e deschisă şi alte haine au fost smulse de pe umeraşe; aceeaşi telepatie izvorâtă dintr-o căsnicie îndelungă îi spune că ea tras de pantalonii şi cămăşile cu nasturi ale lui Ty pentru a se asigura că nu era nimic în spatele lor. Sacoul singurului costum al lui Tyler atârnă strâmb pe clanța uşii dulapului. Posterele lui au fost smulse de pe pereți; Mark McGwire a fost rupt în două. Cu o singură excepție, ea a lăsat în pace tapetul din spatele posterelor, însă acea excepție e-o frumusețe. Acolo unde era agățat posterul cu castelul (reveniți la auld SOD), tapetul a fost rupt aproape complet. Pe scândurile de dedesubt sunt alte dâre de sânge.

Judy Marshall stă pe salteaua patului fiului său. Cearşafurile sunt îngrămădite într-un colț, împreună cu perna. Patul a fost tras de lângă perete. Judy ține capul în pământ. El nu-i vede fața - i-o ascunde părul -, însă femeia poartă pantaloni scurți şi el vede pete şi dâre de sânge pe coapsele ei bronzate. Judy îşi ține mâinile împreunate sub genunchi, unde nu se văd, şi Fred e recunoscător pentru asta. Nu vreau să vadă cât de grav s-a rănit până când nu va fi absolut nevoie s-o facă. Inima îi bubuie în piept, sistemul său nervos vuieşte de adrenalină în exces şi-n gură are gust de siguranță arsă.

Ea reîncepe să cânte refrenul cântecului de leagăn al lui Ty şi el nu mai suportă.

— Judy, nu, zice, ducându-se la ea prin câmpul minat care a fost, nu mai departe de aseară când a venit să-i dea lui Ty

sărutul de noapte bună, camera destul de ordonată a unui băiețel. Încetează, iubire, e-n ordine.

Ca prin minune, ea chiar încetează. Ridică fruntea, iar când el îi vede privirea îngrozită, rămâne şi fără puțina răsuflare care i-a mai rămas. E mai mult decât groază. E *goliciune,* ca şi când ceva dinlăuntrul ei ar fi alunecat în lături şi-ar fi lăsat în loc o gaură neagră.

— Ty a dispărut, zice ea simplu. M-am uitat în spatele tuturor Pozelor la care am ajuns... Eram convinsă că va fi în spatele ăleia, aci e undeva, în spatele ăleia ar trebui să fie...

Arată cu degetul spre locul unde s-a aflat posterul turistic înfățişând un colț al Irlandei, iar el vede că patru unghii de la mâna sa stângă au fost rupte parțial sau complet. Stomacul îi face un flic-flac. Degetele ei arată ca şi când ar fi fost muiate în cerneală roşie. *Măcar de-ar fi vorba de cerneală,* îşi spune Fred. *Măcar de-ar fi asta.*

— ...dar sigur că nu-i decât o poză. Toate nu-s decât poze. Acum înțeleg asta. Face o pauză, apoi strigă: Abbalah! Munşun! Abbalahgorg, Abbalah-dun! Limba îi iese din gură - iese pe-o lungime imposibilă, de desen animat - şi loveşte umedă peste nas. Fred o vede, dar nu-i vine să creadă. E ca şi când ai intra la un film horror la jumătatea lui, descoperind că e real şi neştiind ce să faci. Ce *ar trebui* să facă? Când descoperi că femeia pe care o iubeşti a înnebunit - a suferit o despărțire de realitate, cel puțin - ce ar trebui *să faci?* Cum naiba te descurci în situația asta?

Dar o iubeşte şi a iubit-o din prima săptămână în care a cunoscut-o, irecuperabil şi complet şi fără cel mai mic regret niciodată după aceea, iar acum iubirea îl călăuzeşte. Se aşază lângă ea pe pat, îşi petrece brațul pe după umerii ei şi-o ține aşa. Simte cum tremură dinăuntru spre afară. Trupul ei vibrează ca o coardă.

— Te iubesc, zice, surprins de propria-i voce. E uimitor că o părere de calm poate ieşi dintr-un asemenea amalgam aiuritor de confuzie şi teamă. Te iubesc şi totul va fi bine.

Ea se uită la el şi-i revine ceva în ochi. Fred nu-i poate spune sănătate mentală (oricât de mult i-ar plăcea asta), însă

e cel puțin un fel de conştiință periferică. Judy ştie unde se află şi cine e alături de ea. Pentru un moment, el vede gratitudine în ochii ei. Apoi fața 1 se schimonoseşte într-o nouă agonie de inimă rea şi începe să plângă. E-un sunet epuizat, rătăcit, care-l întoarce pe dos. Nervii, inima şi mintea, toate i se întorc pe dos.

— Ty nu mai e, spune ea. Gorg l-a fascinat şi Abbalah i-a luat. Abbalah-dun!

Lacrimile îi şiroiesc pe obraji. Când duce mâinile să le şteargă-degetele lasă dâre înfiorătoare de sânge.

Chiar dacă ştie că Tyler e bine, sănătos (cu siguranță *Fred* n-a avut nici-o premoniție astăzi, doar dacă nu punem la socoteală predicția sa cu privire la vânzările-record ale noii motosăpătoare Hiler), simte că-l trece un fior la vederea acelor dâre, şi nu starea lui Judy e cea care i-l stârneşte, ci un lucru pe care tocmai l-a spus: *Ty nu mai e.* Ty e cu prietenii lui; i-a spus lui Fred tocmai aseară că el, Ronnie, T T. Şi mai puțin decât agreabilul băiat Wexler au de gând să-şi petreacă ziua „făcându-şi de cap". Dacă ceilalți băieți se duc undeva unde Ty nu vrea să meargă, i-a promis că va veni direct acasă. Toate lucrurile par în ordine, şi totuşi... oare nu există ceva numit intuiție maternă? *Păi,* îşi spune el, *poate pe Fox Network.*

O ridică pe Judy în brațe şi e îngrozit din nou, de data asta de cât de uşoară este. *A pierdut poate zece kilograme de ultima dată când am ridicat-o aşa,* îşi spune. *Cel puțin cinci. Cum e posibil să nu fi observat?* Dar ştie cum. În parte a fost grija muncii; restul era refuzul încăpățânat de-a renunța la ideea că lucrurile erau, în esența lor, aşa cum trebuie să fie. *Ei bine,* îşi spune, ducând-o afară din cameră (brațele ei s-au furişat ostenite în sus şi i s-au agățat pe după gât), *am depăşit* această *mică neînțelegere.* Şi chiar crede asta, în ciuda neabătutei lui încrederi oarbe în siguranța fiului său.

În accesul ei de furie, Judy n-a răvăşit dormitorul, iar lui Fred acesta i se pare o oază răcoroasă de echilibru logic. Aparent, şi Judy e de aceeaşi părere. Scoate un suspin obosit şi brațele i se desprind de după gâtul soțului ei. Limba iese din gură, dar de data asta nu face decât să lingă uşor buza

superioară. Fred se apleacă şi-o aşază pe pat. Ea ridică braţele, se uită la ele.

— M-am tăiat... m-am zgâriat...

— Da, zice el. Mă duc să aduc ceva să le îngrijim.

— Cum?...

Se aşază lângă ea pentru o clipă. Capul i s-a afundat în moliciunea roasă a celor două perne ale ei şi pleoapele i se închid, grele. El crede că dincolo de nedumerirea din ochii ei, încă mai poate vedea acea goliciune înspăimântătoare. Speră să se înşele.

— Nu-ţi aduci aminte? o întreabă cu blândeţe.

— Nu... Am căzut?

Fred alege să nu răspundă. Începe din nou să gândească. Nu mult, nu e în stare de mult acum, dar puţin.

— Draga mea, ce-i un gorg? Ce-i un abbalah? E-o persoană?

— Nu... Ştiu... Ty...

— Ty e bine, zice el.

„Nu-

— *Ba da* insistă el. Poate că insistă pentru amândouă persoanele din dormitorul acesta frumos, decorat cu gust. Dulceaţa mea, sta: acolo liniştită. Mă duc să aduc câteva lucruri.

Ei i se închid ochii. El crede că va adormi, însă pleoapele se străduiesc să se ridice înapoi în berna.

— Stai liniştită acolo, repetă el. Să nu te ridici şi să umbli aiurea.

Ajunge câte ai făcut deja. Ai speriat-o pe sărmana Enid Purvis cat pentru un an întreg. Promiţi?

— Promit...

Pleoapele i se închid la loc.

Fred intră în baia alăturată, cu urechile ciulite să prindă orice mişcare în urma sa. N-a mai văzut niciodată până acum pe cineva care să arate mai apatic decât arată Judy acum, însă oamenii nebuni sunt deştepţi şi, în pofida prodigioasei sale capacităţi de negare în unele privinţe, Fred nu se mai poate păcăli cu privire la starea mentală de acum a soţiei sale.

Nebună? Chiar nebună de legat? Probabil nu. Dar sărită de pe fix, cu siguranță. *Temporar* sărită de pe fix, completează el când deschide dulăpiorul cu medicamente.

Ia flaconul cu Mercurocrom, apoi îşi plimbă privirea peste flacoanele de pe raftul de deasupra. Sunt multe la număr. Îl ia pe cel din extrema stângă. Sonata, Farmacia French Landing, o capsula înainte de culcare, a nu se folosi mai mult de patru seri la rând, medic emitent al rețetei: Patrick J. Skarda.

În oglinda dulăpiorului cu medicamente, Fred nu poate tot patul, însă-i vede partea de la picioare... Şi, de asemenea, un pi al lui Judy. Tot pe pat. Bun, bun. Scoate o capsulă de Sonata, apoi aruncă periuțele de dinți din pahar - nu are de gând să se ducă până i parter după un pahar curat, nu vrea s-o lase singură atâta timp.

Umple paharul, după care se înapoiază în dormitor cu apa, pastila şi sticla de Mercurocrom. Ea stă cu ochii închişi. Respiră atât de încet, că el trebuie să-şi lipească urechea de pieptul ei ca să se asigure că totuşi o face.

Se uită la pastila de somnifer, cumpăneşte, apoi o scutură uşor pe soția sa.

— Judy! Jude! Trezeşte-te puțin, draga mea. Numai cât să iei o pastilă, bine?

Ea nici măcar nu bolboroseşte, şi Fred lasă Sonata deoparte. N-o să fie nevoie de asta, totuşi. Simte o urmă vagă de optimism văzând cât de repede şi de adânc a adormit. E ca şi când s-ar fi spart cine ştie ce pungă infectă, şi-ar fi eliberat otrava, lăsând-o slăbită şi obosită, dar categoric din nou într-o stare bună. E posibil aşa ceva? Fred nu ştie, dar e convins că ea nu se preface doar că doarme. Toate chinurile actuale ale lui Judy au început cu insomnia, iar insomnia a fost o constantă de la un capăt la celălalt. Deşi n-a manifestat simptome neliniştitoare decât de vreo două luni - vorbea singură şi făcea treaba aia ciudată şi destul de dezgustătoare cu limba, ca să pomenim doar două - n-a mai dormit bine din ianuarie. De unde şi prezența pastilelor de Sonata. Acum pare că în sfârşit a capitulat. Şi e oare prea mult să spere că, atunci când se va trezi dintr-un somn normal, va fi din nou

cea care a fost dintotdeauna? Că grijile pe care şi le-a făcut cu privire la siguranța fiului ei în vara Pescarului au împins-o dincolo de limita rezistenței? Poate da, poate nu... dar, cel puțin, i-a oferit lui Fred câtva timp să se gândească la ce-ar trebui să facă mai departe Şi-ar fi bine să-l folosească din plin. Un lucru i se pare absolut clar: dacă Ty va fi aici când mama lui se trezeşte, Ty va avea o mamă mult mai fericită. Întrebarea imediată e cum să-l găsească pe Tyler în cel mai scurt timp posibil.

Primul său gând e să sune acasă la prietenii lui Ty. Ar fi uşor; umerele acelea sunt lipite pe frigider, scrise de mâna lui Judy, cu e aplecate, lângă numerele de la pompieri, poliție (inclusiv numărul personal al lui Dale Gilbertson, vechiul său prieten) şi Salvarea French Landing. Dar lui Fred îi trebuie numai un moment ca să-şi dea seama cât de proastă e ideea asta. Mama lui Ebbie e moartă şi tatăl lui e-un şomer cretin - Fred s-a întâlnit o dată cu el şi o dată e mai mult decât suficient. Lui Fred nu-i place faptul că soția sa îi numeşte pe unii „pierde-vară" (*Tu ce crezi celeşti*, o întrebase el odată, *Regina tuturor care mişcă?),* dar, în cazul lui Pete Wexler, asta se potriveşte ca o mănuşă. El n-o să ştie unde s-au dus băieții azi şi nici nu-i va păsa de asta.

Doamnelor Metzger şi Ellen Renniker le-ar păsa, dar, fiindcă a fost el însuşi odinioară un băiat aflat în vacanța de vară - cu lumea întreagă întinzându-i-se la picioare şi cel puțin două mii de locuri unde să se ducă -, se îndoieşte că ar şti ceva. S-ar putea ca băieții să ia prânzul (nu mai e mult până la ora aceea) acasă la Metzger sau Renniker, dar merită ca, în numele acestei posibilități infime, să le sperie de moarte pe cele două femei? Pentru că primul lucru la care le-ar zbura gândul ar fi la ucigaş, asta-i sigur aşa cum sigur e că Dumnezeu a creat peştii ăi mici... Şi pescarii care să-i prindă.

Aşezându-se din nou pe pat lângă soția sa, Fred simte primul puseu adevărat de teamă pentru fiul lui, şi-l alungă imediat. Acum nu e momentul să cadă pradă tremuricilor. Trebuie să țină minte că problemele psihice ale soției sale şi siguranța fiului său nu sunt legate între ele - decât în mintea

lui. Datoria lui e să-l prezinte pe Ty, din față şi în plină lumină, dovedindu-i astfel că temerile ei sunt neîntemeiate.

Se uită la ceasul de pe partea sa de pat şi vede că e unsprezece şi un sfert. *Cum zboară timpul când te distrezi,* îşi spune. Lângă el, Judy scoate un singur sforăit icnit. E-un sunet firav, foarte feminin, însă Fred tot tresare. Cum l-a speriat când a văzut-o în camera lui Ty. Încă mai e speriat.

Ty şi prietenii lui ar putea veni aici la prânz. Judy spune că fac deseori asta pentru că familia Metzger nu prea are mare lucru de mâncare şi doamna Renniker le dă de obicei ceea ce băieții numesc „lături", un meniu misterios constând din tăiței şi nişte carne cenuşie. Jeny le face supă Campbell şi sandviciuri cu şuncă, lucruri de felul asta. Dar Ty are destui bani să le facă tuturor cinste la McDonald's-ul de lângă mall-ul din partea de nord sau să meargă la Sonny's Cruisin' Restaurant, o bodegă ieftină cu decor încărcat în genul anilor cincizeci. Iar Ty nu se dă înapoi de la a face cinste. E-un băiat generos.

— O să aştept până la prânz, murmură el, fără să-şi dea seama că da glas gândurilor sale. Şi cu siguranță că n-o deranjează pe Judy: ea doarme buştean. Apoi...

Apoi ce? Nu ştie exact.

Coboară la parter, porneşte cafetiera Mr. Coffee şi sună la serviciu, îi cere Inei să-i spună lui Ted Goltz că-şi ia liber restul zilei - Judy e bolnavă. Are gripă, îi spune. Vomită şi toate cele. Face o listă a celor cu care trebuia să se întâlnească în ziua aceea şi-o roagă să-i spună lui Otto Eisman să se ocupe de ei. Otto o va face fără să comenteze.

Cât discută cu ea, îi vine o idee, iar când încheie conversația, sună totuşi la Metzger şi Renniker. La Metzger îi răspunde robotul şi închide fără să lase vreun mesaj. Ellen Renniker, însă, ridică din prima. Vorbind normal şi vesel - îi vine de la sine, e-un vânzător dat naibii - îi cere să-i spună lui Ty să sune acasă dacă băieții apar acolo la prânz. Fred zice că are ceva de discutat cu fiul său, făcând să pară că ar fi vorba despre ceva îmbucurător. Ellen zice c-o va face, dar adaugă că T.J. avea patru sau cinci dolari în buzunar când a plecat de

acasă dimineață şi că nu crede că o să-l mai vadă până la ora cinei.

Fred urcă din nou la etaj şi o priveşte pe Judy. Nu s-a mişcat nici un milimetru, iar el bănuieşte că asta-i de bine.

Nu. Nu-i nimic de bine în toată povestea asta.

În loc să-i scadă, acum că situația s-a stabilizat - oarecum -, teama ui pare să crească. Să-şi spună că Ty e cu prietenii lui nu mai pare sa fie de ajutor. Casa însorită şi tăcută îi dă fiori. Îşi dă seama că nu-l mai vrea pe Ty din față şi-n plină lumină doar spre binele soției sale. Unde s-ar putea duce băieții? Există oare un loc?...

Sigur că există. Acolo de unde-şi pot cumpăra cartonaşe Magic. Jocul ăla prostesc şi de neînțeles pe care-l joacă ei.

Fred Marshall coboară în grabă înapoi la parter, ia cartea de telefon, frunzăreşte Paginile Aurii şi sună la magazinul 7-Eleven. Ca majoritatea locuitorilor din French Landing, Fred merge la 7-Eleven de patru sau cinci ori pe săptămână - o sticlă de apă minerală o dată, o cutie de suc de portocale altă dată - şi recunoaşte accentul cadențat al vocii indianului care e de serviciu în timpul zilei. Îşi aminteşte imediat numele lui: Rajan Patel. Asta din cauza acelui vechi truc al vânzătorilor de-a ține cât mai multe nume posibil în dosarul de lucru. Fără-ndoială, asta îi e de ajutor în cazul de față. Când Fred îi spune omului domnul Patel, vânzătorul din tura de zi devine imediat prietenos, întru totul dispus să-l ajute. Din păcate, nu-l poate ajuta cine ştie cât. Vin o grămadă de băieți. Cumpără cartonaşe Magic, dar şi Pokemon şi de baseball. Unii fac schimb cu ele în fața magazinului, îşi *aminteşte* totuşi de trei care au venit dimineață cu bicicletele, zice el. Au cumpărat, pe lângă cartonaşe, înghețată Slurpee şi-apoi s-au certat din cine ştie ce motiv afară. (Rajan Patel nu pomeneşte de înjurături, deşi ăsta-i principalul motiv pentru care-şi aminteşte de băieții aceia.) După o vreme, zice el, s-au dus în legea lor.

Fred bea cafea fără să-şi amintească măcar când şi-a turnat-o. Fire noi de nelinişte țes pânze mătăsoase de păianjen în capul său. Trei băieți. *Trei.*

Nu înseamnă nimic, ştii asta, nu? îşi spune. O *ştie* şi, în acelaşi, *nu o ştie.* Nici nu-i vine să creadă că s-a molipsit puțin de sperieciunea lui Judy, ca de-un virus al răcelii. Asta-i doar... ei bine... sperieciune de dragul sperieciunii.

Îi cere lui Patel să-i descrie pe copii şi nu e foarte surprins când Patel n-o poate face. Crede că unul dintre ei era grăsuliu, dar nu e prea sigur de asta.

— Scuze, dar văd aşa de mulți, zice.

Fred îi spune că-l înțelege. Şi chiar o face, numai că nici toata înțelegerea din lume nu l-ar putea linişti.

Trei băieți. Nu patru, ci trei.

A sosit ora prânzului, însă lui Fred nu i-e foame deloc. Înfiorătoarea şi însorita tăcere se menține. Pânzele de păianjen continuă să-se țească.

Nu patru, ci trei.

Dacă domnul Patel a văzut într-adevăr grupul lui Ty, grăsunelul era cu siguranță Ebbie Wexler. Întrebarea e cine erau ceilalți doi. Şi care dintre ei lipsea? Care fusese aşa de prost să se despartă de grup?

Ty nu mai e. Gorg l-a fascinat şi abbalah l-a luat.

Aiureli, fără-ndoială.... dar Fred simte că i se face pielea de găină, pune jos cana de cafea, zgomotos. O să adune cioburile de sticlă, asta o să facă. Ăsta-i următorul pas, nu începe discuție.

Adevăratul pas următor, *logicul* pas următor, îşi şopteşte în gând în timp ce urcă scările, dar el alungă imediat ideea. E sigur că polițiştii sunt în ultima vreme copleşiți de cereri din partea părinților isterici care au pierdut urma copiilor preț de-o oră sau aşa ceva. Ultima dată când l-a văzut pe Dale Gilbertson, sărmanul om părea ros de griji şi posomorât. Fred nu vrea să fie identificat cu o parte din problemă. Vrea să fie o parte din soluție. Şi totuşi...

Nu patru, ci trei.

Scoate făraşul şi mătura din debaraua de lângă spălătorie şi începe să strângă cioburile. După ce termină, se duce la Judy, vede că încă doarme (mai adânc ca niciodată, după cum arată) şi se duce în camera lui Ty. Dacă Ty ar vedea-o cum

arată, s-ar supăra. Ar crede că mamei lui îi lipseşte mai mult de-o cola ca să fie un Happy Meal complet.

Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, îi şopteşte mintea. *N-o să-şi vadă camera. Nici în seara asta, nici altă dată. Gorg l-a fascinat şi abbalah l-a luat.*

— Încetează, îşi spune Fred. Încetează să te comporți ca o babă.

Însă casa e prea goală, prea tăcută, iar lui Fred Marshall îi e teamă.

Să pună în ordine camera lui Tyler îi ia mai mult decât s-ar fi aşteptat; soția lui a trecut prin ea ca un vârtej. Cum poate o femeie atât de mică să aibă atâta forță în ea? Să fie forța nebunilor? Poate, dar Judy nu are *nevoie* de forța nebunilor. Când îşi pune ceva în gând e-un motor de neoprit.

Când a terminat de curățat, au trecut aproape două ore şi singura cicatrice vizibilă e dreptunghiul zgâriat al tapetului acolo unde se afla posterul irlandez. Aşezându-se pe patul aranjat al lui Ty, Fred descoperă că, cu cât se uită mai mult la locul acela, cu atât poate suporta mai puțin scândurile albe ale peretelui, ițindu-se alarmante ca nişte oase frânte prin pielea crăpată. A spălat dârele de sânge, dar nu poate face nimic în privința zgârieturilor pe care Judy le-a făcut cu unghiile.

Ba pot, îşi spune. *Ba sigur capot.*

Dulapul lui Ty e din mahon, o piesă de mobilier care le-a parvenit din moştenirea unei rude îndepărtate din partea lui Judy. Să-l mişte din loc nu prea e-o treabă de-un singur om şi, date fiind împrejurările, asta e chiar pe placul lui Fred. Strecoară sub el o bucată de covor ca să nu lase urme pe podea, apoi îl trage prin cameră. Odată aşezat lângă peretele din cealaltă parte, acesta acoperă mare parte din suprafața zgâriată. Odată acel loc gol ascuns vederii, Fred se simte mai bine. Mai sănătos la minte. Ty nu s-a întors acasă la prânz, dar Fred nu se aştepta s-o facă. Se va înapoia până la patru, cel mai târziu. Va fi acasă la cină. Pe asta poți pune pariu.

Fred se duce alene înapoi în dormitor, masându-şi şalele din mers. Judy *tot* nu s-a mişcat şi, încă o dată, el îi aşază neliniştit mâna pe piept. Respirația îi e uşoară, dar regulată. *Asta* e bine. Se întinde lângă ea pe pat, dă să-şi slăbească nodul la cravată şi râde când simte gulerul desfăcut. Sacoul şi cravata, amândouă sunt la Goltz's. Ei bine, a fost o zi nebunească. Pentru moment, e bine să stea întins aici în răcoarea aerului condiționat şi să-şi odihnească spatele care-l doare. A fost un chin să mute dulapul, dar e bucuros că a făcut-o. Fără-ndoială, nu va adormi nici mort, e mult prea neliniştit. Pe deasupra, să tragă un pui de somn la mijlocul zilei e un lucru pe care nu l-a făcut niciodată.

Gândind astfel, Fred adoarme.

Lângă el, dormind şi ea, Judy începe să şoptească. Gorg... abbalah... Regele Purpuriu. Şi numele unei femei.

Numele e Sophie.

6

În camera de odihnă a departamentului de poliție din French Landing, telefonul de pe birou sună. Bobby Dulac fora după aur în nas. Acum îşi lipeşte ultima comoară pe talpa pantofului şi ridică receptorul.

— *Alo,* departamentul de poliție, ofițerul Dulac la telefon, cu ce vă pot ajuta?

— Salut, Bobby. Sunt Danny Tcheda.

Bobby simte o strângere de inimă. Danny Tcheda - numele de familie se pronunță *Cita* - este unul dintre cei paisprezece polițişti PMR cu normă întreagă din French Landing. El e acum în exercițiul funcțiunii, iar procedura standard spune că ofițerii de serviciu trebuie să țină legătura prin stația radio - asta şi înseamnă *R*-ul din PMR, în definitiv. Singura excepție de la regulă are legătură cu Pescarul. Dale a cerut ca ofițerii de patrule mobile să sune pe-un fir direct dacă cred că au informații legate de criminal. Prea mulți oameni țin urechile ciulite la transmisiile radio pe frecvența poliției, fără-ndoială printre aceştia numărându-se şi Wendell „Cap sec” Green.

— Danny, care-i treaba?

— Poate nimic, poate ceva nu prea vesel. Am o bicicletă şi-un tenis în portbagaj. Le-am găsit pe Queen Street. Lângă casa de bătrâni Maxton.

Bobby trage spre el un carneţel şi începe să ia notiţe. Strângerea de inimă a devenit acum un sentiment angoasant.

— Nu-i nimic în neregulă cu bicicleta, continuă Danny, stătea doar sprijinită pe proptea, dar pusă laolaltă cu tenisul...

— Mda, mda, înţeleg ce zici, Danny, dar nu trebuia să te atingi de ceva ce-ar putea fi dovada unei crime.

Te rog, Doamne, fă să nu fie dovada unei crime, îşi spune Bobby Dulac. *Te rog, Doamne, nu lăsa să fie încă una.*

Mama Irmei Freneau tocmai a trecut pe acolo să discute cu Dale si deşi n-au fost deloc strigăte şi ţipete, a ieşit plângând şi arătând ca dracu'. Încă nu pot fi siguri dacă fetiţa a fost a treia victimă a Pescarului, dar...

— Bobby, *trebuia* s-o fac, zice Danny. Sunt de serviciu singur, nu voiam să anunţ asta prin radio şi trebuia să găsesc un telefon. Dacă lăsam bicicleta acolo, s-ar fi prins *altcineva* de ea. La naiba, ar fi furat-o. E-o bicicletă de calitate, o Schwinn cu trei viteze. Mai bună ca aia pe care-o are pustiu' meu, sincer să fiu.

— Care-i poziţia ta?

— Magazinul 7-Eleven, sus pe deal, la 35. Ce-am făcut a fo' să marchez locul în care erau bicicleta şi tenisul c-un X de cretă pe trotuar. Am folosit mănuşi şi-am pus tenisul într-o pungă de dovezi.

Danny pare din ce în ce mai anxios. Bobby ştie cum trebuie să se simtă, înţelege hotărârile pe care a trebuit să le ia Danny. Să fii singur de serviciu e-o pacoste, dar French Landing are şi aşa mai mulţi poliţişti - cu normă întreagă şi cu jumătate de normă - decât poate suporta bugetul. Doar dacă, desigur, treaba asta cu Pescarul nu scapă complet de sub control; caz în care părinţii oraşului vor descoperi fără-ndoială că bugetul e puţin mai elastic.

Poate că a scăpat deja de sub control, gândeşte Bobby.

— Bine, Danny. Bine. Înțeleg ce zici.

Dac-o să înțeleagă şi Dale *e-o cu totu' altă problemă,* îşi spuse Bobby. Danny coboară vocea:

— Nu tre' să ştie nimeni că am rupt lanțul dovezilor, nu? Adică, dacă s-ar aduce vreodată vorba de asta. În sala de judecată sau mai ştiu eu.

— Cred că asta hotărăşte Dale.

O, *Doamne,* îşi spune Bobby. Tocmai şi-a dat seama că are o altă problemă. Toate apelurile care vin pe telefonul acesta sunt înregistrate automat. Bobby ajunge la concluzia că aparatul de înregistrare va avea o defecțiune, survenită în jurul orei două după-amiaza.

— Şi vrei să mai ştii un lucru? întreabă Danny. Ăla *important.*

N+am vrut s-o vadă oamenii. Cu o bicicletă abandonată în felul ăla, nu tre' să fii ditamai Sherlock Holmes ca să tragi o anumită concluzie. Iar oamenii mai au puțin să dea-n panică, mai ales după articolu' ala iresponsabil din ziarul de dimineață. N-am vrut să sun de la Maxton's din acelaşi motiv.

_ O să te pun pe aşteptare. Ar fi mai bine să discuți cu Dale.

Pe-o voce deloc fericită, Danny zice:

_ O, mamă!

***

În biroul lui Dale Gilbertson e un avizier pe care se află fotografii mărite cu Amy St. Pierre şi Johnny Irkenham. În curând va mai fi adăugată una, se teme el - aceea a Irmei Freneau. Sub cele două poze de acum, Dale stă la masa de lucru şi fumează Marlboro 100. A pornit ventilatorul. Acesta, sper să el, va da fumul afară. Sarah l-ar ucide dacă ar afla că s-a apucat din nou de fumat, dar, Iisuse Hristoase, are nevoie de *ceva.*

Discuția sa cu Tansy Freneau fusese scurtă şi un adevărat purgatoriu. Tansy e-o sugativă, a clientă fidelă a Sand Bar, şi-n timpul discuției lor mirosul de cafea cu brandy fusese atât de puternic, încât aproape că părea să iasă din porii femeii

(altă scuză pentru a porni ventilatorul). Era pe jumătate beată şi Dale fusese bucuros de asta. Îi menținuse calmul, cel puțin. Nu-i adusese nici-o scânteiere în ochii morți, cafeaua cu brandy nu ajuta la asta, dar fusese calmă. Cât se poate de hidos, spusese chiar şi „Mulțumesc de ajutor, domnule” înainte să plece.

Fostul soț al lui Tansy - tată Irmei - locuieşte în cealaltă parte a statului, în Green Bay („Green Bay e oraşul diavolului”, obişnuia să spună tatăl lui Dale, Dumnezeu ştie de ce), unde lucrează la un service auto şi, după spusele lui Tansy, frecventează mai multe baruri cu nume precum Zona Finală şi Linia de 45 de metri. Până azi, a existat un motiv de-a crede - cel puțin de-a spera - că Richard „Cubby” Freneau şi-a răpit fiica. Un e-mail primit de la departamentul de la departamentul de Poliție din Green Bay a infirmat această supoziție. Cubby Freneau trtrăieşte cu o femeie care are doi copii şi-a fost la închisoare - conducere în stare de ebrietate - în ziua dispariției Irmei. Totuşi, încă nu există un cadavru, şi Tansy n-a primit vreo scrisoare de la Pescar, dar...

Uşa se deschide. Bobby Dulac îşi vâră capul înăuntru. Dale stinge țigara pe marginea interioară a coşului de gunoi, arzându-şi dosul palmei cu scânteile rezultate.

— Bat-o s-o bată, Bobby, da' nu ştii să *ciocăneşti?*

— Scuze, şefu'.

Bobby se uită la fuioarele de fum care se ridică din coşul de gunoi nici cu surprindere, nici cu interes.

— Danny Tcheda e la telefon. Cred c-ar trebui să vorbeşti tu.

— Despre ce-i vorba?

Dar ştie. Din ce alt motiv să fi folosit telefonul?

Bobby nu face decât să repede, nu fără o urmă de compasiune:

— Cred c-ar trebui să vorbeşti tu.

***

Maşina trimisă de Rebecca Vilas îl aduce pe Henry la casa de bătrâni Maxton la trei treizeci, cu nouăzeci de minute înaintea orei programate pentru începerea dansului de Sărbătoarea Căpşunelor. Ideea e ca bătrânii să-şi stârnească pofta de mâncare pe ring, apoi să meargă încolonați în sala de mese - potrivit decorată pentru această ocazie - pentru o scandalos de târzie (şapte treizeci este *cam* târziu pentru Maxton's) cină. Cu vin, pentru cei cărora le place.

Un Pete Wexler antipatic a fost ales de Rebecca Vilas să aducă înăuntru catrafusele digeiului (În sinea lui, Pete îi spune lui Henry „orbul zgârie-discuri"). Catrafuse care constau din două boxe (foarte mari), un platan (uşor, dar greu ca dracu' de purtat pe brațe), un preamplificator (foarte greu), cabluri de tot soiul (toate făcute ghem, dar asta-i problema orbului zgârie-discuri) şi patru cutii cu discuri de vinilin veritabile, care au ieşit din modă cam acum o sută de am-Pete crede că orbul zgârie-discuri n-a auzit niciodată în viață de CD-uri.

Ultimul obiect e-un costum tras în țiplă cu umeraş cu tot. Pete tras cu ochiul înăuntru şi s-a asigurat că acesta este într-adevăr alb.

— Agață-l acolo înăuntru, te rog, zice Henry, arătând cu precizie spre debaraua cu unelte care i-a fost oferită în chip de garderobă.

— Bine, face Pete. Ce-i, mai exact, dacă nu te deranjează întrebarea?

Henry zâmbeşte. Ştie foarte bine că Pete a tras deja cu ochiul.

A auzit țipla foşnind şi fermoarul zăngănind într-un duet care se produce doar atunci când cineva trage de plastic lângă umeraş.

— În țipla aia, prietene, Simfonic Stan, Omul Big-Band, abia aşteaptă să-l îmbrac şi să-l aduc la viață.

— O, îhî, face Pete, neştiind dacă a primit sau nu răspunsul. Tot ce-i foarte sigur pentru el e că discurile alea erau aproape la fel de grele ca şi preamplificatorul. Cineva

chiar ar trebui să-i vândă orbului zgârie-discuri pontul cu CD-urile, următorul mare pas înainte.

— Tu m-ai întrebat ceva; pot să-ți pun şi eu o întrebare?

— Cum pofteşti, zice Pete.

— Se pare c-a fost poliția pe la casa de bătrâni Maxton în această după-amiază, zice orbul zgârie-discuri. Acum s-au dus, dar aici au fost când am venit. Despre ce-i vorba? Sper că n-a avut loc vreun jaf sau vreo bătaie între bătrâni!

Pete se opreşte sub o uriaşă căpşună de carton, ținând costumul în țiplă şi uitându-se la orbul zgârie-discuri cu o uluire pe care Henry aproape c-o poate atinge.

— De unde-ai ştiut c-au fost polițiştii aici?

Henry îşi atinge o nară cu degetul şi înclină capul pe-o parte. Răspunde într-o şoaptă aspră, conspirativă.

— Am simțit miros de ceva albastru.

Pete pare nedumerit, se gândeşte dacă să mai întrebe sau nu ceva,?' se hotărăşte să n-o facă. Reluându-şi marşul către debaraua-garderobă, zice:

— Fac pe secretoşii, dar cred că mai caută un copil dispărut. Expresia de curiozitate amuzată dispare de pe fața lui Henry.

— Hristoase, zice el.

— Au venit şi au plecat în grabă. Aici nu-s copii, domnule... ăă, Lexden?

— Leyden, confirmă Henry.

— Un copil în locul ăsta ar ieşi-n evidență ca un trandafir într-o mare de urzici, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Henry nu-i consideră deloc pe bătrâni ca fiind asemenea urzicilor, însă pricepe într-adevăr încotro bate domnul Wexler.

— Ce i-a făcut să creadă că?...

— Cineva a dat peste ceva pe trotuar, zice Pete.

Arată cu degetul pe geam afară, apoi îşi dă seama că orbul nu-l poate vedea încotro arată. *Dhă!* cum ar zice Ebbie. Lasă mâna jos.

— Dac-a fo' răpit v'un copil, probabil c-a venit cineva c-o maşină şi l-a luat. Aici nu-s răpitori, atâta lucru-ți pot zice.

Pete râde numai la ideea unui boşorog decrepit de la Maxton răpind un copil destul de mare să meargă pe bicicletă. Puştiul probabil că l-ar rupe pe bătrân peste genunchi ca pe-un băț uscat.

— Nu, zice Henry serios, asta pare puțin probabil, nu-i aşa?

— Da' ere' că polițaii tre' să pună punctu' pe fiecare *t* şi să tragă linie pe fiecare *i.*

Face o pauză.

— Asta-i o glumită de-a mea.

Henry zâmbeşte politicos, spunându-şi că-n privința anumitor oameni, Alzheimer ar putea fi de fapt un reviriment.

— Când îmi pui costumul în garderobă, domnule Wexler, ai fi aşa bun să-l scuturi puțin? Doar ca să scape de orice cută incipientă.

— Bine. Vrei să-l scot şi din pungă?

— Mersi, dar nu e nevoie.

Pete intră în debaraua de unelte, agață costumul şi-l scutură uşor. *Incipient,* ce dracu' mai înseamnă şi *asta?* La Maxton's există o bibliotecă rudimentară; poate c-o să-l caute în dicționar. Merită oricând să-şi sporeşti bagajul de cuvinte, cum se zice-n *Reader's Digest,* deşi Pete se îndoieşte că meritul se va răsfrânge şi asupra serviciului său.

Când se duce înapoi în sala de zi, orbul zgârie-discuri - domnul Leyden, Simfonic Stan, oricine-ar mai fi - a început deja să descâlcească firele şi să le mufeze cu o viteză şi acuratețe pe care Pete le găseşte puțin cam neliniştitoare.

Sărmanul Fred Marshall are un vis îngrozitor. Faptul că *ştie* că este un vis ar trebui să-l facă mai puțin oribil, dar, cine ştie de ce, nu e aşa. Se află într-o barcă, pe un lac, împreună cu Judy. Judy stă în partea din față. Pescuiesc. Cel puțin, *el* pescuieşte; Judy ține doar de undiță. Pe față are o expresie goală. Pielea i-e albă ca varul. Are o privire pierdută, incredulă. El se luptă tot mai disperat să intre în contact cu ea, încercând un gambit conversațional după altul. Nici-unul nu merge. Ca să folosim ceea ce, date fiind împrejurările, este o metaforă destul de potrivită, ea nu muşcă nici-o momeală.

El vede că ochii ei goi par să se fi fixat asupra coşului dintre ei, pe fundul bărcii. Printre nuielele împletite sângele se scurge în fâşii roşii, groase.

Nu-i nimic, doar sânge de peşte, încearcă el s-o liniştească, dar ea nu răspunde. De fapt, nici Fred nu e atât de sigur. Se gândeşte că ar trebui să arunce o privire în coş, doar ca să se asigure, când undița sa se scutură puternic - de n-ar fi avut reflexe iuți, ar fi pierdut-o în apă. A înțepat unul mare!

Fred mulinează, peştele de la celălalt capăt al firului luptându-se cu el fără-ncetare. Apoi, când în sfârşit îl aduce lângă barcă, îşi dă seama că nu are minciog. *La naiba cu el,* îşi spune, *încearcă-ți norocul fără el.* Trage de undiță în spate, punând *la încercare* rezistența vergelei, şi peştele - cel mai mare păstrăv de lac pe care ai spera vreodată să vezi - sare din apă şi zboară prin aer într-un arc scânteietor, lovind din înotătoare. Aterizează pe fundul bărcii (lângă coşul înroşit, de fapt) şi începe să se zbată. Mai începe şi să scoată oribile sunete gâtuite. Fred n-a auzit niciodată un peşte scoțând asemenea sunete. Se apleacă în iată şi e îngrozit să vadă că păstrăvul are chipul lui Tyler. Fiul lui a devenit cumva un „păstrăv de lună plină", iar acum moare pe fundul bărcii. Sufocându-se.

Fred îl apucă, vrând să-i scoată cârligul din gură şi să-l arunce apoi în apă cât încă mai este timp, însă arătarea aia teribilă îi tot lunecă printre degete, lăsând în urmă doar o pastă sclipitoare de solzi. Ar fi greu să-i scoată cârligul, în orice caz. Ty-peştele l-a înghițit cu totul, iar vârful crestat îi iese de-a dreptul printr-o branhie, cu puțin mai jos de punctul unde dispare chipul uman. Gâjâitul lui Ty devine mai puternic, mai aspru, infinit mai oribil...

Fred se ridică în şezut cu un țipăt slab, simțindu-se ca şi când s-ar sufoca şi el. Pentru o clipă, nu-şi dă seama unde se află şi cât e ceasul - e pierdut în alunecare, am putea spune -, după care realizează că e-n propriul dormitor, şezând în fund pe partea lui de pat, patul pe care-l împarte cu Judy.

Observă că lumina aici e mult mai scăzută, pentru că soarele s-a mutat în partea cealaltă a casei. *Dumnezeule,* îşi spune, *cât am dormit? Cum am putut să...*

O, dar iată încă un lucru: gâjâitul ăla hidos l-a urmat din vis, E mai puternic ca niciodată. O s-o trezească pe Judy, o s-o sperie... Judy însă nu mai e în pat.

— Jude? *Judy?*

Ea sade în colț. Are ochii larg căscați şi goi, exact cum erau în visul său. Din gură îi iese o hârtie mototolită. Gâtlejul îi e grotesc de umflat, lui Fred i se pare că seamănă cu un caltaboş ținut pe grătar până ce mațul stă să plesnească.

Tot hârtie, îşi spune. *Hristoase, se sufocă.* Se rostogoleşte de cealaltă parte a patului, se prăvăleşte şi aterizează în genunchi ca un gimnast care execută un truc. Întinde mâinile spre ea. Ea nu schițează niciun gest de-a se feri din calea lui. Măcar atât. Şi, deşi se sufocă, el tot nu vede nici-o expresie în ochii ei. Sunt două zerouri prăfoase.

Fred îi smulge hârtia din gură. Mai e încă una. Fred îi vâră degetele între dinți, apucă al doilea cocoloş de hârtie între arătător şi degetul mare de la mâna sa dreaptă (spunându-şi: *Te rog să nu mă muşti, Judy, te rog să n-o faci)* şi-l scoate şi pe acesta. În spatele lui mai e un cocoloş de hârtie, adânc în fundul gâtului. Îl apucă şi pe acesta şi-l extrage. Deşi e mototolită, el vede cuvintele imprimate - IDEE MINUNATA - şi ştie ce-a înghițit: foi din carnețelul pe care Ty i l-a făcut cadou de ziua ei.

Încă se sufocă. Pielea îi devine cenuşie.

Fred o prinde de partea superioară a brațelor şi-o trage în picioare. Ea se ridică uşor, dar, când el îşi slăbeşte priza, genunchii ei se îndoaie şi începe să alunece. S-a transformat în Ann păpuşa de cârpe. Gâjâitul continuă. Gâtul ei ca un caltaboş...

— Ajută-mă, Judy! Ajută-mă, nenorocito!

Nu-şi dă seama ce spune. O smuceşte de mână - la fel de tare cum a smucit undița în vis - şi-o învârte ca pe-o balerină ridicată pe poante. După care o apucă într-o strânsoare de urs, încheieturile sale atingându-i sânii, fundul ei lipindu-se

tare de prohabul său, genul de poziție pe care ar găsi-o extrem de sexy dacă soția sa nu s-ar întâmpla să se sufoce de moarte.

Îşi înfige degetul mare între sânii ei, ca un autostopist, apoi rosteşte cuvântul magic în vreme ce trage brusc în sus şi-n spate. Cuvântul magic este *Heimlich,* şi dă roade. Alte două cocoloaşe de hârtie zboară din gura lui Judy, propulsate de-un jet de vomă care-i aproape în întregime bilă - în ultimele douăsprezece ore, tot ce-a îngurgitat ea se rezumă la trei căni de cafea şi-o brioşă cu afine.

Ea icneşte o dată, tuşeşte de două ori, apoi începe să respire aproape normal.

El o aşază pe pat... o aruncă pe pat. Şalele îi sunt cuprinse de spasme violente, şi nu-i de mirare; mai întâi dulapul lui Ty, acum asta.

— Ei, ce credeai că faci? o întreabă tare. Pentru numele lui Dumnezeu, ce credeai că faci?

Îşi dă seama că a ridicat o mână deasupra feței cu ochii în tavan a lui Judy, ca pentru a o plesni. O parte din el *vrea* s-o plesnească. O iubeşte, dar în momentul ăsta o şi urăşte. Şi-a imaginat o sumedenie de lucruri rele de-a lungul anilor cât au fost căsătoriți - Judy îmbolnăvindu-se de cancer, Judy paralizată într-un accident, Judy găsindu-şi mai întâi un amant şi apoi cerând divorțul -, dar nu şi-a imaginat niciodată că Judy va ceda într-un chip atât de laş, şi oare nu la asta se reduc toate cele petrecute acum?

— Ce credeai *ca faci?*

Ea se uită la el fără teamă... dar şi fără orice altceva. Ochii ei sunt morți. Soțul ei coboară mâna, gândind: *Mai bine mi-aş tăia-o decât să te lovesc. Oi fi nervos pe tine,* sunt *nervos pe tine, dar mai bine mi-o tai decât să fac asta.*

Judy se rostogoleşte cu fața în jos pe cuvertură, cu părul răspândit în jurul capului ca o aură.

— Judy?

Nimic. Zace doar acolo.

Fred o priveşte preț de-o clipă, apoi despătureşte unul dintre cocoloaşele lipicioase de hârtie cu care ea a încercat să se sufoce. Foaia e acoperită cu un talmeş-balmeş de cuvinte

mâzgălite. Gorg, abbalah, ilili, munşun, bas, lum, opopanax: astea n-au nici-o însemnătate pentru el. Altele - târâş, căcănar, negru, roşu, Chicago şi Ty - sunt cuvinte adevărate, dar nu apar în niciun context. În partea de sus a foii, într-o parte, Stă scris: DACĂ-ȚI MERGE FRIGIDERUL, DE CE NU FUGI DUPĂ EL SĂ-L PRINZI? În cealaltă parte a foii, sus, scrie: CASA NEAGRĂ REGELE PURPURIU CASA NEAGRĂ REGELE PURPURIU CASA

Dacă-ți pierzi vremea căutând logică în asta, eşti la fel de nebun ca ea, îşi spune Fred. *Nu poți pierde timpul...*

Timp.

Se uită la ceasul de pe partea sa de pat şi nu-i vine să-şi creadă ochilor: patru şi şaptesprezece minute după-amiaza. E posibil? Se uită la ceasul de la încheietura mâinii şi vede că e.

Ştiind că-i o prostie, ştiind că l-ar fi auzit pe fiul său venind chiar şi dacă dormea profund, Fred se grăbeşte spre uşă cu paşi mari, fără a-şi simți picioarele.

— *Ty!* strigă. *Hei, Ty! TYLER!*

Aşteptând un răspuns care nu va veni, Fred îşi dă seama că totul s-a schimbat în viața sa, s-a schimbat probabil pentru totdeauna. Ti se spune că asta se poate întâmpla - *cât ai clipi,* zic oamenii, *înainte să-ți dai seama,* spun ei - dar tu nu crezi. Apoi vine o pală de vânt

Să mă duc în camera lui Ty? Să verific? Să fiu sigur?

Ty nu e acolo - Fred ştie asta - dar tot se duce. Camera e goală, aşa cum ştia că va fi. Şi pare ciudat de distorsionată, aproape sinistră, cu dulapul aşezat acum pe celălalt perete.

Judy. Ai lăsat-o singură, idiotule. Acum probabil că iar rontăie hârtie, oamenii nebuni sunt deştepți...

Fred dă fuga înapoi în dormitorul principal şi scoate un suspin de uşurare când o vede pe Judy zăcând aşa cum a lăsat-o, cu fața în jos, cu părul răvăşit în jurul capului. Descoperă că grijile sale față de soția sa nebună sunt acum secundare grijilor sale față de fiul său dispărut.

Se va înapoia până la patru, cel mai târziu.... Pe asta poți pune pariu. Aşa-şi spusese. Dar patru a venit şi-a trecut. Un vânt puternic s-a iscat şi-a făcut inutil orice pariu. Se duce de

partea sa a patului şi se aşază lângă picioarele depărtate ale soției sale. Ridică receptorul şi formează un număr. E-un număr uşor, din doar trei cifre.

— *Alo,* departamentul de poliție, ofițerul Dulac la telefon. Ați format 911, aveți o urgență?

— Domnule ofițer Dulac, aici Fred Marshall. Vreau să vorbesc cu Dale, dacă mai e acolo.

Fred e aproape sigur că Dale mai e acolo. Lucrează până târziu în majoritatea serilor, mai ales de când...

Alungă restul, dar în mintea sa vântul suflă şi mai tare. Mai zgomotos.

— Ah, domnule Marshall, e aici, dar e-ntr-o şedință şi nu cred că pot să...

— Chemați-l.

— Domnule Marshall, n-ați auzit ce-am zis? E într-o şedință cu doi tipi de la poliția statului Wisconsin şi unul de la FBI. Dacă mi-ați putea spune...

Fred închide ochii. E interesant, nu-i aşa? E ceva interesant aici. A sunat pe linia de 911, dar idiotul de la celălalt capăt al firului pare sa fi uitat asta. De ce? Pentru că e cineva cunoscut. E bunul şi bătrânul Fred Marshall, a cumpărat un tractor Deere de la el acum doi ani.

Probabil c-a format 911 pentru c-a fost mai uşor decât să caute numărul direct. Pentru că *niciunul dintre cunoscuții lui Bobby* nu poate avea într-adevăr o urgență.

Fred îşi aminteşte că a avut el însuşi o idee asemănătoare dimineață - un alt Fred Marshall, unul care credea că Pescarul nu-i va putea atinge niciodată fiul. Nu pe fiul *lui.*

Ty nu mai e. Gorg l-a fascinat şi abbalah l-a luat.

— Alo? Domnule Marshall? Fred? Mai eşti...

— Ascultați-mă, zice Fred, cu ochii tot închişi. La Goltz's, acum i-ar spune pe numele mic bărbatului cu care vorbeşte, dar Goltz's n-a părut niciodată mai departe; Goltz's se află-n sistemul stelar Opopanax, pe planeta Abbalah. Ascultați-mă cu atenție. Luați notițe, dacă e nevoie. Soția mea a înnebunit şi fiul meu a dispărut. Pricepeți lucrurile astea? Soția nebună. Fiul dispărut. *Acum faceți-mi legătura cu şeful!*

Dar Bobby Dulac n-o face, nu imediat. A făcut o deducție. Un ofițer de poliție mai diplomat (Jack Sawyer, aşa cum a fost în zilele sale de început, de pildă) ar fi ținut pentru el deducția cu pricina, însă Bobby nu poate face asta. Bobby a prins o captură babană.

— Domnule Marshall? Fred? Fiul tău nu are o Schwinn, nu-i aşa?

O Schwinn roşie, cu trei viteze? Are o plăcuță de înmatriculare haioasă pe care scrie... ăă... BIG MAC?

Fred nu poate să răspundă. Preț de câteva clipe lungi şi îngrozitoare nici măcar nu poate să respire. Între urechile lui, vântul suflă deopotrivă mai tare şi mai zgomotos. Acum e un uragan.

Gorg l-a fascinat... abbalah l-a luat.

În cele din urmă, exact când pare că se va sufoca, pieptul i se deblochează şi trage o gură de aer mare, sfâşietoare.

— *FĂ-MI IMEDIAT LEGĂTURA* CU *ŞEFUL GILBERTSON! FĂ-O ACUM, NENOROCITULE!*

Deşi țipă astea cât îl țin rărunchii, femeia care zace cu fața în jos pe cuvertură lângă el nu se mişcă deloc. Se aude un declic. E pus pe aşteptare. Nu pentru mult timp, dar e destul de mult ca el să vadă locul zgâriat şi gol de pe zidul camerei fiului său dispărut, stâlpul umflat al gâtului soției sale nebune şi sângele strecurându-se prin coşul de nuiele din vis. Spatele i se contractă fioros şi el întâmpină durerea cu brațele deschise. E ca şi când ar primi o telegramă din lumea reală.

Apoi Dale vine la telefon, Dale îl întreabă care-i problema, iar pred Marshall izbucneşte în plâns.

7

Poate că Dumnezeu ştie unde a găsit Henry Leyden costumul acela uluitor, dar noi cu siguranță nu ştim. La un magazin de costume? Nu, e prea elegant să fie un costum; asta-i o treabă veritabilă, nu o imitație. Dar ce fel de treabă veritabilă e? Reverele late se întind în jos până la doi centimetri sub brâu, iar pliurile duble ale cozii de rândunică

ajung aproape până la gleznele pantalonilor bufanți, plisați, care par, sub întinderea albă ca zăpada a vestei la doi piepți, să urce aproape până la nivelul sternului. În picioarele lui Henry, ghetre albe, cu nasturi până sus, împodobesc pantofii albi din piele naturală; în jurul gâtului, un guler înalt, rigid, îşi întoarce vârfurile ascuțite peste un papion larg, curgător, din satin alb, perfect înnodat. Efectul general este de rafinament diplomatic de modă veche armonios îmbinat cu un costum extravagant în stilul anilor patruzeci: destrăbălarea costumației îi contrabalansează formalitatea, însă demnitatea fracului şi-a jiletcii oferă întregului o calitate regală de-un fel aparte, regalitatea deseori văzută la comedianții şi muzicienii afro-americani.

Însoțindu-l pe Henry în sala de zi în vreme de posacul Pete Wexler îi urmează, împingând un cărucior plin de cutii cu discuri, Rebecca Vilas îşi aminteşte vag că l-a văzut pe Duke Ellington purtând un sacou alb ca acesta într-o secvență dintr-un film vechi... sau să fi fost Cab Calloway? Îşi aminteşte o sprânceană ridicată, un zâmbet scânteietor, un chip seducător, o siluetă dreaptă de spate aşezată în fața unei formații, şi cam atât. (Dacă ar trăi, domnul Ellington şi domnul Calloway deopotrivă ar putea-o informa pe Rebecca asupra faptului vestimentația lui Henry, inclusiv pantalonii „evazați" cu „plisaje ascuțite", termeni care nu se află în vocabularul ei, a fost fără-ndoiala confecționată de unul dintre cei patru croitori aflați în cartierele cu negri din New York, Washington, D.C., Philadelphia sau Los Angeles, maeştri ai meseriei lor în anii treizeci şi patruzeci, croitori *underground,* oameni acum la fel de morți ca şi clienții lor celebri. Henry Leydes ştie foarte bine cine i-a croit costumul, de unde provine şi ce senzație încearcă atunci când îl atinge, dar când vine vorba de persoane precum Rebecca Vilas, Henry nu împărtăşeşte mai multe informații decât e posibil să se ştie deja.) În coridorul care duce spre sala de zi, fracul alb pare să strălucească dinăuntru, impresie sporită doar de ochelarii întunecați ai lui Henry: uriaşi, cu rame de bambus, pe care

ceea ce ar putea fi nişte safire mititele scânteiază la colțul lentilelor.

Să existe oare vreun magazin unde să se vândă haine folosite de marii conducători de formații din anii treizeci? Oare moşteneşte vreun muzeu lucrurile astea şi-apoi le scoate la licitație? Rebecca nu-şi mai poate înfrâna curiozitatea nici măcar o clipă.

— Domnule Leyden, de unde ați luat costumația asta frumoasă?

Din spate şi având grijă să pară că vorbeşte pentru sine, Pete Wexler opinează că pentru a obține o atare vestimentație probabil că e nevoie să alergi după o persoană a cărei etnie începe cu litera *n* cale de cel puțin trei kilometri.

Henry îl ignoră pe Pete şi surâde.

— Totu-i să ştii unde să te uiți.

— Pun pariu că n-ați auzit niciodată de CD-uri, zice Pete. Sunt o mare revoluție.

— Tacă-ți fleanca şi cară, pretinu' mieu, zice domnişoara Vilas. Aproape am ajuns.

— Rebecca, draga mea, dacă-mi dai voie, intervine Henry, domnul Wexler are tot dreptul să se plângă. În definitiv, nu are de unde să ştie că dețin în jur de trei mii de CD-uri, nu-i aşa? Iar dacă omul care a deținut primul aceste haine poate fi numit negrotei, aş fi mândru să pot fi numit şi eu aşa. Ar fi o onoare *incredibilă.* Mi-ar plăcea sa mă pot făli cu ea.

Henry s-a oprit. Fiecare, într-un fel diferit, şocat de faptul că el rostise cuvântul interzis, Pete şi Rebecca trebuie să se oprească şi ei.

— Şi, zice Henry, le datorăm respect celor care ne ajută să ne îndeplinim datoria. L-am rugat pe domnul Wexler să-mi scuture costumul înainte să-l agate în garderobă, iar el a făcut-o cu mare bunăvoință.

— Mda, face Pete. În plus, v-ara mai instalat şi reflectorul şi platanul şi difuzoarele şi tot calabalâcu' exact unde-ați vrut să fie puse.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Wexler, zice Henry. Îți apreciez eforturile față de mine.

— Păi, mama dracului, zice Pete, nu-mi făceam decât meseria, nu? Da' o să v-ajut la orice vreți după ce terminați.

Fără a i se oferi şansa de-a zări în treacăt o frântură de chiloței sau o bucățică de fund, Pete Wexler a fost complet dezarmat. Rebecca găseşte că asta-i uimitor. Una peste alta, cu sau fără văz, Henry Leyden, îşi dă ea seama, este de departe cea mai mişto ființă umană pe care a avut privilegiul s-o întâlnească în ai săi douăzeci şi şase de ani pe fața pământului. Lasă naibii hainele - de unde veneau *tipii* ca el?

— Chiar crezi că un băiețel a dispărut de pe trotuarul de-aici din față în după-amiaza asta? întreabă Henry.

— Poftim? zice Rebecca.

— Mie aşa mi se pare, răspunde Pete.

— Poftim? întreabă Rebecca din nou, de data asta adresându-se lui Pete Wexler, nu lui Henry. Ce tot spui?

— Păi, el m-a-ntrebat, aşa că i-am zis, răspunde Pete. Atâta tot.

Înfierbântându-se periculos de tare, Rebecca face un pas mare spre el.

— Asta s-a întâmplat pe trotuarul *nostru?* Încă un copil, în fața *clădirii noastre?* Şi tu nu ne-ai spus nimic mie sau domnului Maxton?

— N-am avut ce să zic, aruncă Pete în apărarea sa.

— Poate ne-ai putea spune ce s-a întâmplat de fapt, zice Henry.

— Sigur. Ce s-a-ntâmplat a fo' c-am ieşit să trag o țigară, înțelegi?

Asta nu-i tocmai adevărul adevărat. Având de ales să meargă zece metri pană la toaleta de pe coridorul Daisy ca să-şi arunce țigara într-un vas de veceu sau să meargă trei metri până la intrarea în clădire şi s-o arunce în parcare, Pete alesese categoric a doua variantă.

— Aşa c-ajung afară şi uite ce-mi văd ochii. O maşină de poliție, parcată chiar acolo. Aşa că m-am dus pân' la gardu' viu şi-acolo era un polițai, unu' tânăr, cred că-l cheamă Cita, sau aşa ceva, şi punea o bicicletă, una de copil, în portbagaj. Şi mai era ceva, numa că n-am putut să văd decât că era ceva

mic. Şi după ce-a făcut asta, a scos o bucată de cretă din torpedou şi s-a-ntors şi-a făcut nişte X-uri pe trotuar.

— Ai stat de vorbă cu el? întreabă Rebecca. L-ai întrebat ce face?

— Donşoară Vilas, nu vorbesc cu poliţaii decât dacă n-am de ales, 'ţelegi ce vreau să zic? Cita ăla nici nu m-a văzut. Şi tipu' oricum n-ar fi zis nimic. Avea o expresie pe faţă - era ceva de genu', Iisuse, sper s-ajung la căcăstoare înainte să-mi mânjesc pantalonii, genu' ăla de expresie.

— Apoi a plecat pur şi simplu?

— Pur şi simplu. După douăzeci de minute, au apărut alţi doi copoi.

Rebecca ridică mâinile, închide ochii şi-şi apasă fruntea cu buricele degetelor, oferindu-i lui Pete Wexler o ocazie excelentă, de care el nu ezită să profite la maximum, de a-i admira forma sânilor sub bluză. N-o fi la fel de minunată ca priveliştea de la baza scării, dar nu-i de lepădat, sigur că nu, nu-i deloc de lepădat. În ceea ce-l priveşte pe tatăl lui Ebbie, priveliştea balcoanelor Rebeccăi Vilas forţând pânza hainei e ca un foc bun într-o noapte răcoroasă. Sunt mai mari decât te-ai aştepta de la o fiinţă micuţă şi zveltă ca ea, şi ştii ce? Când ridică braţele, şi balcoanele se ridică! Hei, dac-ar fi ştiut că va oferi un asemenea spectacol, i-ar fi spus de Cita şi de bicicletă imediat ce se petrecuseră faptele.

— Bine, bine, face ea, încă apăsându-şi fruntea cu buricele degetelor.

Ridică bărbia, mai înalţă braţele câţiva centimetri şi se încruntă de concentrare, pentru o clipă semănând cu o efigie pe-un soclu de coloană.

Ura şi aleluia, gândeşte Pete. *Totu' are o latură bună. Dacă o mai fi înşfăcat vreun mucos mic de pe trotuar mâine dimineaţă, pentru mine n-o să fie prea curând.*

Rebecca zice:

— Bine, bine, bine.

Apoi deschide ochii şi lasă braţele jos.

Pete Wexler se holbează neabătut la un punct deasupra umărului ei, cu faţa animată de-o inocenţă falsă pe care ea o

înțelege imediat. Dumnezeule mare, ce troglodit.

— Nu-i aşa rău cum am crezut. În definitiv, tot ce-ai văzut a fost un polițist care lua o bicicletă. Poate că era furată. Poate că alt puşti a împrumutat-o, a abandonat-o şi-a fugit. Poate că polițistul o căuta.

Sau puştiul a cărui *era* bicicleta a fost lovit de-o maşină sau altceva.

Şi chiar dacă s-a întâmplat ce-i mai rău, nu văd cum ne-ar putea afecta pe noi. Maxton's nu e răspunzător de cele ce se petrec în afara perimetrului său.

Se întoarce spre Henry, care arată ca şi când şi-ar dori să fie la o sută de kilometri depărtare.

— Scuze, ştiu că asta a sunat îngrozitor de rece. Sunt la fel de mâhnită de treaba asta cu Pescarul ca toată lumea, cu ăia doi copii sărmani şi fetița dispărută. Suntem toți aşa tulburați că abia mai gândim cum trebuie. Dar nu mi-ar plăcea să *ne* văd târâți în mizeria asta, vedeți unde bat?

— Văd perfect, zice Henry. Fiind unul dintre orbii aceia despre care tot urlă George Rathbun.

— Ha! latră Pete Wexler.

— Şi sunteți de acord cu mine, nu?

— Sunt un gentleman, aşa că sunt de-acord cu toată lumea, zice Henry. Sunt de-acord cu Pete că s-ar putea ca un alt copil să fi fost răpit de monstrul nostru. Ofițerul Cita, sau cum l-o chema, părea Prea îngrijorat ca să recupereze doar o bicicletă pierdută. Şi sunt de acord cu tine că Maxton's nu poate fi învinuit pentru nimic din ce s-a întâmplat.

— Bun, zice Rebecca.

— Doar dacă, desigur, nu e implicat cineva de aici în uciderea acestor copii.

— Dar asta-i imposibil! sare Rebecca. Majoritatea clienților noştri bărbați nu-şi amintesc nici măcar cum îi cheamă.

— Şi o fată de zece ani ar putea veni de hac celor mai mulți dintre scorojiții ăştia, zice Pete. Până şi ăia care nu suferă de boala bătrânilor se fâțâie plini de propriile lor... Ştiți ce.

— Uiți de personal, zice Henry.

— O, nu, răspunde Rebecca, rămânând pentru moment aproape fără cuvinte. Să fim serioşi. Ăsta... ăsta-i un lucru absolut iresponsabil de zis.

— Adevărat. Este. Dar dacă mai continuă aşa, nimeni nu va fi dincolo de orice bănuială. Asta-i ideea mea.

Pete Wexler simte brusc un fior - dacă clovnii oraşului încep să-i ia la puricat pe rezidenții de la Maxton, distracția lui secretă ar putea fi descoperită, iar Wendell Green nu-i aşa că s-ar folosi cu mare plăcere de treaba asta? Îi vine o sclipitoare idee nouă şi-i dă glas, sperând s-o impresioneze pe donşoara Vilas:

— Ştiți ce? Polițaii ar trebui să discute cu tipu' ăla din California, detectivu' ăla barosan care l-a prins pe găozu' ăla de Kinderling acu' doi-trei ani. Locuieşte aici pe undeva, nu? Cineva de felul' lui, de-un aşa om avem nevoie acum. Polițaii de-aci-s depăşiți complet de situație. Tipu' ăla, ăla-i ca o... cum naiba-i zice, o *resursă*.

— Ciudat că spui asta, intervine Henry. Sunt absolut de-acord cu tine. E şi timpul ca Jack Sawyer să treacă la fapte. O să-l mai presez puțin.

— Îl cunoaşteți? întreabă Rebecca.

— O, da, zice Henry. Îl cunosc. Dar nu e timpul să trec şi eu la fapte?

— Curând. Toți sunt încă afară.

Rebecca îl conduce pe porțiunea rămasă din coridor şi în sala de zi, unde toți trei traversează spre platforma. Microfonul lui Henry se afla lângă o masă pe care sunt aşezate difuzoarele şi platanul. Cu o precizie uluitoare, Henry zice:

— E mult loc aici.

— Vă puteți da seama de asta? întreabă ea.

— Floare la ureche, zice Henry. Probabil că acum suntem aproape.

— E chiar în fața dumneavoastră. Aveți nevoie de ajutor?

Henry întinde un picior şi loveşte marginea podiumului. Plimbă mâna pe muchia mesei, găseşte stativul microfonului şi zice:

— Acum nu, scumpo.

Şi urcă fără greş pe platformă. Pe pipăite, se duce în spatele mesei şi localizează platanul.

— Totu-i în bună regulă, zice. Pete, vrei să pui cutiile cu discuri pe masă? Cea de deasupra vine *aici,* iar cealaltă chiar lângă ea.

— Cum e prietenul dumneavoastră Jack? întreabă Rebecca.

— Un orfan al sorții. Un pisoiaş, dar un pisoiaş extrem de *dificil.* Trebuie să mărturisesc că poate fi o adevărată pacoste.

Rumoare de mulțime, un murmur de discuții întrepătruns cu voci de copii şi cântece cântate la un pian vechi şi trainic s-au auzit prin geamuri până să intre în cameră, iar după ce Pete a aşezat cutiile cu discuri pe masă, zice:

— Mai bine mă duc afară, pen' că Chipper probabil că mă caută.

O să fie-o groază de curățat după ce vin înăuntru.

Pete se duce cu paşi târşâiți afară, împingând căruciorul înaintea sa. Rebecca întreabă dacă Henry nu mai vrea să-l ajute cu ceva.

— Becurile din tavan sunt aprinse, nu? Te rog să le stingi şi să aştepți să vină înăuntru primul val. Apoi aprinde reflectorul roz şi pregăteşte-te să dănțuieşti de să-ți sară inima din piept.

— Vreți să sting becurile?

— O să vezi tu.

Rebecca se duce înapoi spre uşă, stinge becurile din tavan şi vede într-adevăr exact ce i-a promis Henry. Dinspre şirul de geamuri Pluteşte în aer o lumină moale, difuză, înlocuind fosta strălucire cu o ceață suavă, vagă, de parcă încăperea s-ar afla în spatele unei cortine e pânză aspră. Reflectorul acela roz o să arate foarte bine aici, îşi spune Rebecca.

Afară, pe peluză, sărbătoarea de dinaintea dansului se apropie de sfârşit. O mulțime de bătrâni şi bătrâne îşi înfulecă prăjiturelele cu căpşune şi sucurile gazoase la mesele de picnic, iar pianistul cu pălărie de pai şi bretele roşii ajunge la capătul piesei *Heart and Soul, ba bum ba bum ba ba bum bum bum,* nici urmă de rafinament, dar volum cu ghiotura, închide capacul pianului şi se ridică într-un ropot firav de aplauze. Nepoții care până acum se plângeau că trebuie să vină la

marea sărbătoare fac slalom printre mese şi scaune cu rotile, scăpând de privirile părinților şi sperând să mai şterpelească un ultim balon de la doamna cu baloane în costum de clovn şi perucă roşie, zburlită, o, bucuria bucuriilor.

Alice Weathers aplaudă pianistul cât poate ea mai bine: acum patruzeci de ani, a învățat de la ea principiile de bază ale cântatului la pian doar atât cât să mai strângă nişte bani la astfel de ocazii, atunci când nu e nevoit să-şi îndeplinească funcția de zi cu zi, aceea de-a vinde tricouri şi şepci de baseball pe Chase Street. Charles Burnside, care, după ce-a fost curățat lună de Butch Yerxa cel bun la suflet, s-a îmbrăcat într-o veche cămaşă albă şi-o pereche de pantaloni largi, mizerabili, stă puțin mai departe ță de mulțimea de la umbra stejarului masiv, neaplaudând, dar surâzând batjocoritor. Gulerul descheiat al cămăşii îi atârnă în jurul gâtului scurs. Din când în când, se şterge la gură sau se scobeşte între dinți cu o unghie zimțată, dar cel mai adesea nu se mişcă deloc. Arată ca şi când cineva l-ar fi abandonat pe. marginea unui drum şi-ar fi plecat. Ori de câte ori nepoții zbuciumați aleargă pe lângă Burny, fac pe dată cale-ntoarsă, parcă respinşi de-un câmp de forță.

Între Alice şi Burny, trei sferturi dintre rezidenții de la Maxton's s;e îngrămădesc la mese, şontâcăiesc cu cadrele metalice, şed sub copaci, stau în scaune cu rotile, şchiopătează ici-colo - trăncănesc, moțăie, chicotesc, se băşesc, scarmănă petele de culoarea căpşunelor proaspete de pe haine, se holbează la rudele lor, se holbează la mâinile care le tremură, se holbează în gol. O jumătate de duzină dintre cei mai inexpresivi poartă pălării conice de petrecere în tonuri de roşu şi albastru tare şi otova, nuanțele veseliei obligatorii. Femeile de la bucătărie au început să circule printre mese cu pungi mari şi negre de gunoi, căci în scurt timp vor trebui să se retragă în împărăția lor ca să pregătească marele meniu sărbătoresc alcătuit din salată de cartofi, cartofi piure, fasole coaptă, salată de jeleu, salată de bezele şi salată de frişca, plus, desigur, şi mai multă prăjitură cu căpşune!

Necontestatul şi moştenitorul suveran al acestui domeniu, Chipper Maxton, a cărui dispoziție seamănă de obicei cu aceea a unui sconcs blocat într-o groapă cu noroi, şi-a petrecut ultimele nouăzeci de minute preumblându-se zâmbitor şi strângând mâini, şi i-a ajuns până peste cap.

— Pete, mârâie el, ce dracu' ți-a luat atât de mult? Pune-te şi adună scaunele pliante, bine? Şi ajută la mutarea oamenilor ăstora în sala de zi. Să văd naibii puțină mişcare pe-aici. La treabă.

Pete o ia din loc, iar Chipper bate de două ori din palme, puternic, apoi ridica brațele.

— Hei, oameni buni, urlă el, vă vine să credeți ce zi splendidă ne-a dat bunul Dumnezeu pentru sărbătoarea asta minunată? Nu-i aşa că-i *deosebit?*

Vreo şase voci firave se înalță aprobator.

— Haideți, oameni buni, puteți mai mult de-atât! Vreau să vă aud uralele pentru ziua asta minunată, pentru cât de bine ne simțim cu toții şi pentru minunatul ajutor şi asistență pe care ni l-au oferit voluntarii şi personalul nostru!

Eforturile îi sunt răsplătite de urale ceva mai exuberante.

— Aşa *da! Hei,* ştiți ce? Cum ar spune George Rathbun, până şi-un orb poate vedea ce bine ne simțim cu toții. Eu ştiu că mă simt bine,

Şi încă n-am pus punct! Îl avem pe cel mai bun digei pe care l-ați auzit vreodată, un ins pe nume Simfonic Stan, Omul Big-Band, care aşteaptă să facă un spectacol de zile mari în sala de zi, muzică şi dans pană târziu la cina de Sărbătoarea Căpşunelor, şi l-am adus şi pe bani puțini - dar să nu-i spuneți c-am zis asta! Aşadar, prieteni şi membri ai familiei, e timpul să vă luați rămas-bun şi să-i lăsați pe cei dragi sa se zbânțuie pe piese nemuritoare, exact ca ei, ha-ha! Nemuritori pană la ultimul, asta suntem cu toții cei de la Maxton's. Nici eu nu mai sunt atât de tânăr cum eram, ha-ha, aşa că s-ar putea să iau la dans pe-o doamnă norocoasă.

Serios, oameni buni, e timpul să trecem la dans. Vă rog să-i sărutați de rămas-bun pe mama sau tata, bunica ori bunicul, şi, în drum spre ieşire, poate doriți să lăsați o donație în coşul

de pe pianul lui Willie Distracție-garantată de-acolo, zece dolari, cinci dolari, oricât vă prisoseşte ne va ajuta să acoperim costurile pentru a-i oferi mamei sau tatălui vostru zile pline, pline de soare. *Noi* o facem din dragoste, dar jumătate din dragostea asta e dragostea *voastră.*

Şi în ceea ce nouă ni s-ar putea părea un timp surprinzător de scurt, nu însă şi lui Chipper Maxton, care înțelege că foarte puțini oameni îşi doresc să zăbovească în casele de bătrâni mai mult decât trebuie s-o facă, rudele acordă ultimele îmbrățişări şi sărutări, strâng copiii epuizați şi se încolonează pe poteci în jos şi peste iarbă spre parcare, în drum destul de mulți depunând bancnote în coşul de pe pianul lui Willie Distracție-garantată.

Nici nu începe bine acest exod, că Peter Wexler şi Chipper Maxton trec să-i convingă pe bătrâni, cu toată dibăcia de care pot da dovadă, să intre din nou în clădire. Chipper zice lucruri precum: „Ei, nu ştiți cât de mult vrem cu toții să vă vedem dansând de să vă sfârâie călcâiele, doamnă Syverson?" în vreme ce Pete adoptă o abordare mai directă: „Mişcă, amice, e timpu' să-ți pui cioatele-n mişcare", însă amândoi fac apel la tehnicile subtilelor şi nu chiar atât de subtilelor ghionturi, îmbrânceli, apucarea cotului şi împingerea scaunului cu rotile, pentru a-şi duce bătrânii tremurători dincolo de pragul uşii.

La locul ei, Rebecca Vilas îi priveşte pe rezidenți cum intră în sala de zi obscură, unii dintre ei mergând într-un ritm prea iute pentru propriul lor bine. Henry Leyden stă nemişcat în spatele cutiilor sale cu discuri. Costumul lui licăreşte; capul său nu e decât o siluetă întunecată în fața geamurilor. De data aceasta prea ocupat ca să se mai binocleze la pieptul Rebeccăi, Pete Wexler trece pe lângă ea cu o mână pe cotul lui Elmer Jesperson, îl depune doi metri dincolo de uşă şi se roteşte ca să-l localizeze pe Thorvald Thorvaldson, cel mai aprig duşman şi colegul de cameră în D12 al lui Elmer. Alice Weathers intră alene de una singură şi-şi împleteşte mâinile sub bărbie, aşteptând să înceapă muzica. Înalt, deşirat, cu obraji scobiți, în mijlocul unui spațiu gol care-i aparține doar

lui, Charles Burnside se strecoară pe uşă şi se mişcă iute pe-o distanță bună într-o parte. Când ochii lui morți îi întâlnesc indiferenți pe-ai ei, Rebecca se cutremură. Următoarea pereche de ochi care-i întâlnesc pe ai săi sunt ai lui Chipper, care împinge scaunul cu rotile al Florei Flostad de parcă ar ține o ladă cu portocale şi-i aruncă o privire nerăbdătoare absolut în contrast cu zâmbetul degajat de pe fața sa. Timpul înseamnă bani, poți fi sigur, dar şi banii înseamnă bani, hai să punem spectacolul ăsta pe roate, *pronto.* Primul val, i-a spus Henry - asta să fie ceea ce au aici, primul val? Aruncă o privire prin cameră, întrebându-se cum să întrebe, şi vede că întrebarea a primit deja răspuns, căci, de-ndată ce ridică privirea, Henry îi face semnul de undă verde.

Rebecca apasă comutatorul care acționează reflectorul roz şi aproape toți cei prezenți în încăpere, inclusiv câțiva boşorogi care de mult par să nu mai reacționeze la nimic, scot un *aaa!* moale. Cu costumul, cămaşa şi ghetrele scânteind în conul de lumină, Henry Leyden se apropie de microfon în vreme ce un disc apărut parcă prin magie i se roteşte pe podul palmei drepte. Dinții îi strălucesc; părul neted îi luceşte; safirele trag cu ochiul de la colțul ochelarilor săi uriaşi.

Henry pare că aproape dansează şi el, cu mişcările lui line, atente în lateral... doar că el nu mai este Henry Leyden; nici poveste, Renee, cum îi place lui George Rathbun să strige. Costumul, ghetrele, părul netezit pe spate, ochelarii de soare, chiar şi reflectorul roz care creează un efect minunat nu sunt decât simple obiecte de decor. Adevărata magie de-aici e Henry, creatura aceea deosebit de maleabilă. Când este George Rathbun, este *tot* numai George. La fel şi cu şobolanul Wisconsin; la fel şi cu Henry Shake. Au trecut optsprezece luni e când l-a scos pe Simfonic Stan din dulap şi i-a intrat în piele ca ana într-o mănuşă pentru a uimi mulțimea la o reuniune a veteranilor de război din Madison, însă hainele încă i se mai potrivesc, o, da, i se potrivesc, iar el se potriveşte în el, un dandy renăscut dintr-un trecut pe care el, personal, nu l-a trăit niciodată.

Pe palma sa întinsă, discul care se roteşte seamănă cu o minge de plajă neagră, nemişcată, solidă.

Ori de câte ori Simfonic Stan ține o petrecere, de fiecare dată începe cu în *the Mood.* Chiar dacă nu-l detestă pe Glenn Miller aşa cum fac unii pasionați de jazz, de-a lungul anilor s-a cam săturat de piesa asta. Dar întotdeauna îşi îndeplineşte menirea. Chiar dacă petrecăreții n-au de ales decât să danseze cu un picior în mormânt şi cu celălalt pe proverbiala coajă de banană, ei *dansează.* Pe deasupra, el ştie că, după ce a fost chemat la arme, Miller i-a spus aranjorului Billy May că are de gând „să vină din războiul ăsta ca erou", şi, la naiba, se ținuse de cuvânt, nu-i aşa?

Henry ajunge la microfon şi pune discul pe platan cu un gest nepăsător din mâna dreaptă. Mulțimea îl aplaudă cu un *ooo!* de uimire.

— Bun venit, bun venit, prieteni şi prietene ale jazz-ului, zice Henry. Cuvintele ies din difuzoare înfăşurate în vocea suavă, uşor detaşată a unui adevărat prezentator de radio din anii 1938 sau 1939, unul dintre cei care transmiteau live departe de sălile de dans şi cluburile de noapte aflate între Boston şi Cătălina. Din gâtlejul lor curgea miere, acele muze ale nopții, şi nu ratau niciodată nici-o bătaie. Spuneți-mi un lucru, flăcăi şi fetişcane, vă puteți imagina un mod mai bun de-a scutura praful de pe călcâie decât cu Glenn Miller? Haideți, frați şi surori, spuneți-mi că *daaoaa.*

Dinspre rezidenții de la Maxton's - dintre care unii deja au ieşit de pe ring, iar alții sunt blocați în scaune cu rotile pe margine în varii stadii de confuzie sau absență - vine un răspuns şoptit, mai mult un foşnet de vânt tomnatic prin crengi desfrunzite decât un strigăt de petrecere. Simfonic Stan rânjeşte ca un rechin şi ridică mâinile ca pentru a potoli o mulțime înflăcărată, apoi se roteşte pe călcâie ca un dansator de la Savoy inspirat de Chuck Webb. Poalele sacoului i se deschid ca nişte aripi, picioarele scânteietoare i se ridică-n aer şi calcă şi se ridică iar. Momentul se stinge şi două mingi de plajă negre apar pe palmele digeiului, una dintre ele intrând în

rotire înapoi în plic, cealaltă coborând spre întâlnirea cu acul platanului.

— Bine, bine, bine, scumpii mei iepuraşi şi iepuraşe, iată că vine sentimentalul prin excelenţă, domnul Tommy Dorsey, aşa că daţi-vă drumul cât timp vocalistul Dick Haymes, mândria Buenos Airesului, Argentina, vă adresează întrebarea muzicală *How Am I to Know You?* Frank Sinatra n-a intrat încă în clădire, fraţi şi surori, dar viaţa încă ne surâde.

Rebeccăi Vilas nu-i vine să creadă ce vede. Tipul ăsta îi face aproape pe toţi să vină pe ring, până şi pe unii dintre cei în scaun cu rotile, care se înclină şi se învârt alături de cei mai zdraveni. Înveşmântat în costumul lui exotic şi uimitor, Simfonic Stan - Henry Leyden, îşi aminteşte ea - e răsuflat şi extraordinar, absurd şi convingător, toate deodată. E ca un... ca un fel de *capsulă a timpului,* prizonier deopotrivă al rolului său şi al muzicii pe care bătrânii aceştia vor s-o audă. I-a fermecat şi i-a readus la viaţă, le-a redat bruma de tinereţe care le-a mai rămas. Incredibil! Niciun alt cuvânt nu s-ar potrivit. Oameni pe care ea-i trecuse la categoria legumicolă se scălâmbăie chiar în faţa ei. Cât despre Simfonic Stan, el îşi vede de treabă ca un derviş elegant, ducând-o cu gândul la cuvinte precum *suav, lustruit, urban, destrăbălat, sexy, graţios,* cuvinte care n-au legătură între ele decât în cazul său. Iar chestia aia pe care o face cu discurile! Cum e posibil aşa ceva?

Nu-şi dă seama că bate din picior şi că se leagănă în ritmul muzicii pană când Henry nu pune *Begin to Beguine,* piesa lui Artie Shaw, când începe la propriu să danseze *beguine* de una singură. Swingul smucit al lui Henry, vederea atât de multor oameni cu păr alb, albastru sau fără păr deloc legănându-se pe ringul de dans, Alice Weathers radiind de fericire în brațele nimeni altului decât ale posacului de Thorvald Thorvaldson, Ada Meyerhoff şi „Tom Tom" Boettcher învârtindu-se unul în jurul celuilalt în scaunele lor cu rotile, ritmul cuceritor al muzicii acaparându-i pe toți cu strălucirea lichidă a clarinetului lui Artie Shaw, toate aceste lucruri se coagulează brusc si magic într-o viziune a frumuseții pământene care-i aduce lacrimi înțepătoare în ochi. Zâmbind, ridică brațele, se roteşte şi se trezeşte cât ai clipi în brațele fratelui geamăn al lui Tom Tom, Hermie Boettcher, în vârstă de optzeci şi şase de ani, profesorul de geografie pensionar din A17 considerat până acum o acriturǎ, care, fără niciun cuvânt, o aduce în ritm de fox-trot până în mijlocul ringului.

— Îi păcat să vezi o aşa fată fainǎ că dansează singură singurică, zice Hermie.

— Hermie, te-aş urma oriunde, îi zice ea.

— Hai să ne apropiem mai mult de scenă, spune el. Vreau să-l văd mai bine pe barosanul în costum fistichiu. Se zice că-i orb ca un liliac, da' io nu cred.

Cu mâna lipită ferm de baza spatelui ei, cu şoldurile legănându-se în ritmul lui Artie Shaw, Hermie o ghidează până la mai puțin de-un metru de platformă, unde Simfonicul îşi face deja trucul cu un nou disc în vreme ce aşteaptă să se isprăvească ultima piesă de pe cel de-acum. Rebecca ar putea jura ca Stan/Henry nu-i simte doar prezența în fața lui, ci că-i şi *trage cu ochiul!* Însă asta-i chiar imposibil... nu-i aşa?

Simfonicul vâră discul cu Shaw în plic, îl pune pe cel nou pe platan şi zice:

— Puteți spune „chef"? Puteți spune „extraordinar"? Acum că ne-am dezmorțit cu toții, hai să ne facem de cap cu Woody Herman şi *Wild Root.* Piesa asta e dedicată tuturor doamnelor frumoase de aici, mai ales doamnei care miroase a Calyx.

Rebecca râde şi spune:

— O, mamă.

Reuşeşte să-i simtă mirosul parfumului; l-a recunoscut!

Nedescurajat de tempoul alert al *Wild Root,* Hermie Boettcher face un pas în spate, întinde brațul şi-o roteşte pe Rebecca. La prima bătaie a piesei următoare, o prinde în brațe şi schimbă direcția, învârtindu-se odată cu ea către celălalt capăt al platformei, unde Alice Weathers stă lângă de domnul Thorvaldson, uitându-se răpită în sus la Simfonic Stan.

— Doamna specială trebuie că eşti tu, zice Hermie. Pentru că parfumul ăla al tău merită orice dedicație.

Rebecca întreabă:

— Unde ai învățat să dansezi aşa?

— Eu şi fratele meu am crescut la oraş. Am învățat să dansăm în fața tonomatului de la Alouette's, în Arden.

Rebecca ştie de Alouette's, pe strada principală din Arden, însă ceea ce-a fost odinioară un dozator de suc este acum o tejghea de servire a mâncării, iar tonomatul a dispărut cam pe când Johnny Mathis a ieşit din topurile muzicale.

— Dacă vrei un dansator bun, găseşte-ți un orăşean. Tom Tom, el a fost mereu cel mai priceput dansator din părțile alea, şi-l poți proțăpi-n scaunul ăla, dar nu-i poți răpi simțul ritmului.

— Domnule Stan, iu-hu, domnule Stan?

Alice Weathers a înclinat capul şi şi-a făcut mâinile căuş la gură.

— Primiți cereri?

O voce la fel de plată şi de dură ca sunetul produs de două pietre care se freacă între ele:

— Eu am fost primul aici, babo.

Grosolănia asta necruțătoare o face pe Rebecca să se oprească. Piciorul drept al lui Hermie coboară încet peste piciorul ei stâng, apoi se îndepărtează uşor, fără a o răni mai mult ar fi rănit-o cu o sărutare. Dominând-o pe Alice, Charles Burnside îi aruncă săgeți din ochi lui Thorvald Thorvaldson. Acesta face un pas în spate şi-o trage pe Alice de mână.

— Sigur, draga mea, zice Stan, aplecându-se în față. Spune-mi cum te cheamă şi ce ai vrea să asculți.

— Mă numesc Alice Weathers şi...

— Eu am fost primul aici, repetă tare Burny.

Rebecca se uită țintă la Hermie, care clatină din cap şi face o față acră. Orăşean sau nu, e la fel de intimidat ca şi domnul Thorvaldson.

— *Moonglow,* vă rog. De Benny Goodman.

— E rândul meu, tăntălăule. Vreau piesa aia a lu' Woody Herman, *Lady Magowan's Nightmare*[{14}]. Asta-i una *bună.*

Hermie se apleacă spre urechea Rebeccăi.

— Nimeni nu-l place pe tipul ăla, dar obține ceea ce vrea.

— Nu şi acum, zice Rebecca. Domnule Burnside, vreau să... Simfonic Stan o reduce la tăcere cu o fluturare de mână. Se întoarce cu fața spre deținătorul deosebit de neplăcutei voci.

— Nu pot face nimic, domnule. Cântecul se cheamă *Lady Magowan's Dream*[{15}], şi în după-amiaza asta n-am adus discul ăla energic cu mine, scuze.

— Bine, amice, da' ce zici de *I Can't Get Started,* aia a lu' Bunny Berigan?

— O, o *ador* pe aia, zice Alice. Da, puneți *I Can't Get Started.*

— Cu mare plăcere, răspunde Stan pe vocea normală a lui Henry Leyden.

Fără a se sinchisi să facă o rotire sau să învârtă discurile pe palme, schimbă doar discul de pe platan cu unul din prima cutie. Pare ciudat de abătut când se apropie de microfon şi spune:

— Am zburat în jurul lumii cu avionul, am potolit revoluții în Spania[{16}]. *Can't Get Started.* Dedicație pentru încântătoarea Alice Rochie-albastră şi Celui care hoinăreşte noaptea.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât o maimuță beată, zice Burny.

Muzica începe. Rebecca îl loveşte uşor pe Hermie peste braț şi se duce lângă Charles Burnside, față de care n-a simțit niciodată altceva decât o uşoară repulsie. Acum că-l are în fața ochilor, furia şi dezgustul o fac să spună:

— Domnule Burnside, o să-ți ceri scuze de la Alice şi de la oaspetele nostru aici de față. Eşti un bădăran necioplit şi necuviincios, şi după ce-ți ceri scuze, vreau să te întorci în camera ta, acolo unde ți-e locul.

Cuvintele ei nu au niciun efect. Burnside a lăsat umerii jos. Pe față are un rânjet larg, ştrengăresc şi se uită cu ochi goi la nimic în mod special. Pare prea pierdut ca să-şi mai amintească propriul nume darămite al lui Bunny Berigan. În orice caz, Alice Weathers s-a îndepărtat dansând, iar Simfonic Stan, din nou în celălalt capăt al platformei şi afară din raza rozalie a reflectorului, pare cufundat adânc în gânduri. Cuplurile de bătrâni se clatină înainte şi-napoi pe ringul de dans. Pe margine, Hermie Boettcher mimează dansul şi-o strânge cu o privire.

— Îmi pare rău pentru asta, îi zice ea lui Stan/Henry.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. *I Can't Get Started* a fost discul preferat al soției mele. În ultimele câteva zile m-am gândit des la ea. M-a cam luat prin surprindere.

Îşi trece mâna prin părul neted şi îşi scutură brațele, reintrându-şi vizibil în rol.

Rebecca se hotărăşte să-l lase în pace. De fapt, vrea să-i lase pe toți în pace pentru scurtă vreme. Făcându-i lui Hermie un semn de regret c-o cheamă datoria, îşi croieşte drum prin mulțime şi iese din sala de zi. Cine ştie cum, bătrânul Burny a ajuns înaintea ei pe coridor. Îşi târşâieşte absent paşii spre sectorul Daisy, cu bărbia în piept, trăgându-şi picioarele după el.

— Domnule Burnside, zice ea, prefăcătoria ta poate că-i păcăleşte pe ceilalți, dar vreau să ştii că pe mine mă lasă rece.

Mişcându-se fragmentat, bătrânul se roteşte. Mai întâi se întoarce un picior, apoi un genunchi, mijlocul betegit, al doilea picior, în sfârşit trunchiul cadaveric. Corola urâtă a capului lui Burny stă aplecată pe lujeru-i subțire, oferindu-i Rebeccăi o privelişte a scalpului său pătat. Nasul lung iese în relief ca o cârmă încovoiată. Cu aceea lentoare înfiorătoare, capul i se ridică pentru a scoate la iveală ochi lăptoşi şi-o gură flască. O

scăpărare răzbunătoare urcă în ochii opaci, iar buzele moarte tremură.

Speriată, Rebecca face instinctiv un pas în spate. Gura lui Burny s-a lărgit până la capăt într-o rânjet oribil. Rebecca vrea să fugă, dar furia că a fost umilită de canalia asta mizerabilă o face să rămână pe Poziție.

— Doamna Magowan a avut un coşmar urât, urât, o informează Burny. Vorbeşte ca un drogat sau ca unul pe jumătate adormit. Şi doamna Sophie a avut un coşmar. Numai că al ei a fost mai rău. Chicoteşte. Regele era în vistierie, numărându-şi avuția. Asta a văzut Sophie când a adormit. Chicotelile sale se ascut, şi spune ceva ce ar putea fi „Domnul Bunşun”. Buzele i se răsfrâng, dându-i la iveală dinții galbeni, neregulați, iar fața-i scobită suferă o schimbare subtilă. Un nou soi de inteligență pare să-i ascută trăsăturile. Tu-l ştii pe domnul Munşun? Domnul Munşun şi pretinaşu' lui Gorg? Ştii ce s-a-ntâmplat în Chicago?

— Termină imediat cu asta, domnule Burnside.

— Jtii dă Fridz Haarman, ăl' de iera aşa fuuumos? Îi zişau, îi zişau, îi zişau Vampu', Vampu', Vampu' din Hanover, da, da, aja, aja, aja. Tătă lume', tătă lume', tătă-tătă lume' are cojmaruri tăt timpu', timpu', timpu', ha-ha, ho-ho.

— *Nu mai vorbi aşa!* strigă Rebecca. *Nu mă păcăleşti!*

O clipă, inteligența scapără în ochii pâcloşi ai lui Burny. Dar dispare imediat. Bărbatul se linge pe buze şi zice:

— Tetejde-te, Burn-Burn.

— Cum vrei tu, zice Rebecca. Cina e jos la şapte, dac-o vrei. Du-te şi trage-un pui de somn sau ceva, bine?

Burny îi aruncă o privire iritată, sumbră, şi loveşte cu piciorul în podea, începându-şi anevoiosul proces care-l va întoarce din nou.

— Ai putea nota. Fritz Haarman. În Hanover.

Gura i se contorsionează într-un zâmbet de-o neliniştitoare viclenie.

— Când va veni regele aici, poate că vom dansa împreună.

— Nu, mulțumesc.

Rebecca întoarce spatele bătrânei orori şi porneşte de-a lungul coridorului, pocnind din tocurile cui, neplăcut conştientă de ochii lui care-o urmăresc.

Simpatica poşetuță Coach a Rebeccăi zace turtită pe masa ei de lucru din vestibulul fără geamuri al biroului lui Chipper. Înainte să intre, zăboveşte cât să rupă o foaie din carnețel, să scrie *Fritz Harmann (?), Hanover (?),* şi să strecoare hârtia în compartimentul din mijloc al poşetei. Poate că nu e nimic - probabil că nu e -, dar cine ştie? E furioasă că l-a lăsat pe Burnside s-o sperie şi, dacă poate găsi o cale de a-i folosi aiurelile împotriva lui, va face tot ce-i stă în puteri ca să-l dea afară de la Maxton's.

— Puştoaico, tu eşti? strigă Chipper.

— Nu, sunt doamna Magowan şi coşmaru' ei futut.

Intră în biroul lui Chipper cu paşi grei şi-l găseşte în spatele mesei, numărând fericit bancnotele strânse în după-amiaza aceea de la fiii şi fiicele clienților săi.

— Micuța mea Becky pare o țâră şifonată, zice el. Ce s-a întâmplat, te-a călcat pe bătături vreunul dintre zombii noştri?

— Nu-mi spune Becky.

— Hei, hei, înveseleşte-te. N-o să-ți vină să crezi cât a reuşit iubitul tău cu gură de aur să stoarcă azi de la rude. O sută douăzeci şi şase de biştari! Bani neimpozabili! Bine, ce n-a mers bine, totuşi?

— M-a înfricoşat Charles Burnside, asta n-a mers. Locul lui ar trebui să fie la un sanatoriu de nebuni.

— Glumeşti? Zombiul ăla face cât greutatea lui în aur. Atâta vreme cât Charles Burnside îşi trage suflul, va avea mereu un loc în sufletul meu.

Rânjind, flutură un pumn de bancnote.

— Iar dacă ai un loc în sufletul meu, dulceața mea, vei avea întotdeauna un loc la Maxton's.

Amintirea lui Burnside spunând: *Regele era în vistierie, numărându-şi avuția* o face să se simtă necurată. Dacă Chipper n-ar rânji în felul ăla exaltat, cu toată gura, Rebecca

bănuieşte că nu i-ar aminti atât de neplăcut de rezidentul lui preferat. *Tată lume' are cojmaruri tat timpu', timpu', timpu'*- asta nu era o descriere rea a French Landingului Pescarului. Comic, n-ai fi crezut că Moş Burny bagă în seamă crimele alea mai mult ca Chipper. Rebecca nu l-a auzit niciodată Pomenind de crimele Pescarului, cu excepția acelei dați când se plânsese că nu va putea spune nimănui că se duce la pescuit până când Dale Gilbertson nu-şi mişca în sfârşit curul ăla dolofan, şi ce porcărie mai e şi asta?

8

Două apeluri telefonice şi o altă problemă, una privată, una pe care se străduieşte din răsputeri s-o nege, au conspirat să-l scoată pe Jack Sawyer din coconul său din valea Norway şi să-l trimită pe drum spre French Landing, Sumner Street şi secția de poliție. Primul apel a fost din partea lui Henry, iar Henry, sunând din bufetul de la Maxton în timpul uneia dintre pauzele Simfonicului, insistase să-şi spună păsul. Aparent, mai devreme în ziua aceea, un copil fusese răpit de pe trotuarul din fața casei de bătrâni Maxton's. Oricare ar fi motivele pentru care Jack nu se implică în caz, pe care, apropo, nu le explicase niciodată, acestea nu mai aveau nici-o greutate, scuze. Cu acesta, numărul copiilor răpiți de Pescar se ridica la patru, pentru că Jack - nu credea cu adevărat că Irma Freneau se va mai întoarce vreodată acasă, nu-i aşa? Patru copii!

„Nu", a zis Henry, „n-am auzit-o la radio. S-a întâmplat în dimineața asta."

„De la un îngrijitor de la Maxton's", a zis Henry. „A văzut un polițist cu o față îngrijorată ridicând o bicicletă şi punând-o în portbagajul său."

„Bine", a zis Henry, „poate că nu *ştiu* sută la sută sigur, însă eu *sunt* sigur. Până deseară, Dale va afla identitatea sărmanului copil, iar mâine numele lui va apărea peste tot în ziar. *Şi-atunci,* tot districtul va începe să fiarbă. Nu pricepi? Numai aflând că eşti implicat, oamenii vor reuşi să-şi păstreze

calmul. Nu te mai poți bucura de luxul pensionării, Jack. Trebuie să-ți joci rolul."

Jack i-a spus că a tras prea repede concluziile şi că vor discuta mai târziu despre asta.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Dale Gilbertson sunase pentru a-i spune că un băiat pe nume Tyler Marshall a dispărut din fața azilului Maxton's cândva în cursul acelei dimineții, iar că tatăl lui Tyler, Fred Marshall, era acolo în clipa aceea, la secție, cerând să-l vadă pe Jack Sawyer. Fred era un tip nemaipomenit, un om dintr-o bucată şi adevărat familist, un cetățean de nădejde, un *prieten* de-al lui Dale, s-ar putea spune, dar în clipa aceea era la capătul răbdărilor. Aparent, Judy, soția lui, a avut unele probleme mentale chiar dinainte să înceapă necazul, iar dispariția lui Tyler o făcuse să-şi piardă mințile. Vorbea în păsărească, se automutila, distrugea totul în jur.

„Şi-o cunosc destul de bine pe Judy Marshall", a zis Dale. „Frumoasă, frumoasă femeie, o făptură pirpirie, dar cu o fire tare, cu picioarele pe pământ, o persoană minunată, o persoană extraordinară, un om care ai crede că niciodată nu şi-ar putea pierde mințile, orice ar fi. Şi se pare că a crezut, a ştiut, habar n-am cum, că Tyler a fost răpit încă dinainte să fie găsită bicicleta. Mai târziu în după-amiaza asta, starea ei s-a agravat aşa de tare că Fred a trebuit să-l sune pe doctorul Skarda şi s-o ducă la spitalul luteran al districtului French în Arden, unde au consultat-o rapid şi-au pus-o în Secția D, secția bolnavilor mentali. Aşa că-ți dai seama în ce stare e Fred. Insistă să discute cu tine. N-am pic de încredere în tine, mi-a spus."

„Păi", a mai zis Dale, „dacă nu vii aici, va veni Fred Marshall la tine, chiar aşa. Nu-l pot ține pe om în lesă şi n-o să-l închid doar ca să-l țin departe de tine. Pe lângă toate astea, avem nevoie de tine, Jack."

„Bine", a încheiat Dale. „Ştiu că nu promiți nimic. Dar ştii ce-ar trebui să faci."

Ar fi ajuns aceste discuții ca să-l facă să urce în camionetă şi să plece spre Sumner Street? Foarte probabil, crede Jack,

ceea ce face ca al treilea factor, cel secret, abia conştientizat, să fie lipsit de importanță. Nu înseamnă nimic. Un caraghios atac de nervozitate, o anxietate sporită, absolut normală date fiind împrejurările. Genul de lucru care s-ar putea întâmpla oricui. Avea chef să iasă din casă, si ce dacă? Nu-l putea acuza nimeni că *evadează*. Călătorea spre, nu fugea de, ceea ce-şi dorea cel mai mult să *scape* - atracția întunecată a crimelor Pescarului. Şi nici nu se dedica vreunei datorii serioase. Un prieten de-al lui Dale şi tatăl unui copil care aparent a dispărut, cest Fred Marshall insista să discute cu el; bine, să discute. Dacă jumătate de oră petrecută împreună cu un detectiv ieşit la pensie îl putea ajuta pe Fred Marshall să-şi recapete controlul asupra problemelor sale, detectivul ieşit la pensie era dispus să-i acorde acest timp.

Toate celelalte nu erau decât lucruri personale. Visele cu ochii deschişi şi ouăle de măcăleandru îşi făceau de cap cu mintea ta, însă astea erau doar nişte lucruri personale. Puteau fi depăşite, rezolvate. Nici-o persoană sănătoasă la cap n-ar lua aşa ceva în serios: ca o furtună de vară, veneau şi treceau. Acum, în vreme ce depăşea semaforul verde din Centralia şi observa, cu perspicacitatea reflexă a unui polițist, şirul de motociclete Harley aliniate în parcarea de la Sand Bar, simțea că intră în ritm cu dificultățile după-amiezii. Era absolut logic că nu reuşise - ei bine, să zicem că nu dorise - să deschidă uşa frigiderului. Surprizele neplăcute te făceau să gândeşti de două ori. Un bec din living se arsese şi, când se dusese la sertarul în care ținea vreo şase becuri cu halogen noi, nu se putuse convinge să-l deschidă. De fapt, nu se putuse convinge să deschidă niciun alt sertar, dulap sau debara din casă, lucru care-l împiedicase să-şi facă o cană de ceai, să-şi schimbe hainele, să-şi pregătească prânzul sau orice altceva în afară de-a frunzări fără tragere de inimă cărți şi de-a se uita la televizor. Când clapeta cutiei poştale amenințase să ascundă o piramidă de ouşoare albastre, se hotărâse să amâne ridicarea corespondenței până-n ziua următoare. Oricum, tot ce primea erau formulare de declarații de venit, reviste şi poştă nesolicitată.

Să nu facem să pară mai rău decât a fost, îşi spune Jack. *Aş fi* putut *deschide fiecare uşă, sertar şi dulap din casă, dar n-am* vrut *s-o fac. Nu îmi era teamă că ouăle de măcăleandru se vor revărsa pe uşa frigiderului sau a dulapului - doar că nu voiam să-mi asum riscul de-a găsi una dintre blestemăţiile alea. Arată-mi un psihiatru care spune că ăsta-i un comportament de nevrotic şi-ţi voi arăta un cretin care nu ştie cu ce se mănâncă psihologia. Toţi veteranii îmi spuneau că munca la omucideri îţi dă mintea peste cap. La naiba, ăsta-i primul motiv pentru care am ieşit la pensie!*

Ce trebuia să fac, să rămân în poliţie până ce aveam să-mi vâr pistoli în gură? Eşti un tip deştept, Henry Leyden, şi te preţuiesc, dar sunt unele lucruri pe care nu le PRICEPI!

Bine, se ducea pe Sumner Street. Toţi îi strigau să facă ceva, şi asta şi făcea. Îl va saluta pe Dale, îi va saluta pe băieţi, va sta de vorbă cu Fred Marshall, cetăţeanul de nădejde al cărui fiu a dispărut, şi-i va spune balivernele obişnuite cu se face tot ce e omeneşte posibil, bla-bla, FBI-ul munceşte umăr la umăr cu noi la cazul ăsta, iar Biroul are cei mai buni anchetatori din lume. Balivernele *astea.* În ceea ce-l privea pe Jack, principala sa datorie era să-l calmeze pe Fred Marshall, aşa cum ai linişti o pisică rănită; după ce Fred se va fi calmat, presupusa obligaţie a lui Jack faţă de comunitate - o obligaţie ce exista doar în minţile celorlalţi - avea să fie îndeplinită, oferindu-i libertatea de-a se întoarce în intimitatea pe care şi-o câştigase. Dacă lui Dale nu-i plăcea asta, putea să se-arunce bombă în Mississippi; dacă lui *Henry* nu-i plăcea, Jack va refuza să citească din *Casa întunericului* şi-l va forţa să asculte în schimb Lawrence Welk, Vaughn Monroe sau ceva la fel de chinuitor. Bad Dixieland. Cu ani în urmă, cineva îi dăduse lui Jack un CD intitulat *Fats Manassas* & *His Muskrat All Stars Stompin' the Ramble.* Treizeci de secunde de Fats Manassas, şi Henry va cere îndurare.

Imaginea asta îl face pe Jack să se simtă suficient de liniştit cât să demonstreze că ezitarea sa în faţa dulapurilor şi-a sertarelor nu fusese decât o dovadă temporară de nesupunere, nu o neputinţă fobică. Chiar şi-n timp ce era cu atenţia în altă

parte, cum se întâmpla cel mai des, scrumiera de sub bord l-a ademenit încă de când a urcat în camionetă. Un soi de sugestionare sinistră, o aură de răutate latentă împresoară micuțul panou plat al scrumierei.

Se teme el că un ouşor albastru aşteaptă în spatele micului panou?

Sigur că nu. Acolo nu e altceva decât aer şi plastic negru.

În cazul ăsta, o poate trage afară.

Clădirile de la periferia French Landingului trec pe lângă geamurile camionetei. Jack a ajuns aproape în punctul unde Henry a oprit CD-ul cu Dirtysperm. Evident, poate să deschidă scrumiera. Nimic nu poate fi mai simplu. Îți vâri doar degetele acolo dedesubt şi tragi. Cel mai uşor lucru din lume. Întinde o mână. Înainte ca degetele să atingă panoul, îşi trage mâna înapoi. Broboane de sudoare i se rostogolesc pe frunte şi se opresc în sprâncene.

— Nu-i mare brânză, zice cu voce tare. Ai vreo problemă cu asta Jacky-băiete?

Din nou, întinde mâna spre scrumieră. Brusc conştient că acordă mai multă atenție părții de jos a bordului decât drumului, ridică privirea şi reduce viteza la jumătate. Refuză să apese frâna. Nu e decât o scrumieră, pentru numele lui Dumnezeu. Degetele ating panoul, apoi se încovoiază sub buza lui. Jack mai aruncă o privire la drum. Apoi, cu viclenia unei infirmiere care smulge o fâşie de leucoplast de pe abdomenul păros al unui pacient, trage scrumiera glisantă. Bricheta ataşată, pe care o desprinsese fără să ştie pe alee în dimineața aceea, sare opt centimetri prin aer, semănând mult, pentru ochii îngroziți ai lui Jack, cu un ou negru cu argintiu zburător.

Iese de pe drum, sare peste marginea plină de buruieni şi se îndreaptă spre stâlpul înalt de telefon. Bricheta sare înapoi în scrumieră cu un dangăt puternic, metalic, pe care niciun ou din lume nu l-ar putea produce. Stâlpul de telefon se apropie şi mai mult şi umple aproape complet parbrizul. Jack calcă frâna şi opreşte brusc maşina, provocând un florilegiu de păcănituri şi zăngăneli dinspre scrumieră. Dacă n-ar fi redus

viteza înainte să tragă scrumiera, ar fi intrat direct în stâlp, care se afla acum cam la un metru de capota camionetei. „Rahat pe băț.” Fixează ataşamentul în receptacul şi se prăbuşeşte pe spătarul scaunului.

— Nu-i de mirare că se zice că fumatul poate să ucidă, rosteşte el.

Gluma e prea palidă ca să-l amuze şi, pentru câteva secunde, nu face altceva decât să stea flasc în scaun şi să privească traficul rarefiat de pe Lyall Road. Când pulsul îi revine la normal, îşi aminteşte că, totuşi, a tras scrumiera.

Tom Lund cel blond şi ciufulit a fost evident pus în gardă cu privire la sosirea lui, căci atunci când Jack trece pe lângă cele trei biciclete aliniate lângă uşă şi intră în secție, tânărul ofițer sare de după biroul său şi se avântă în față, şoptindu-i că Dale şi Fred Marshall îl aşteaptă în biroul lui Dale, şi că-l va conduce el înăuntru. Se vor bucura să-l vadă, asta-i sigur.

— Şi eu sunt bucuros, locotenent Sawyer, adaugă Lund. Mamă, tre' s-o spun. Aveți, cred, ceea ce ne trebuie.

— Spune-mi Jack. Nu mai sunt locotenent. Nu mai sunt nici măcar polițist.

Jack îl întâlnise pe Tom Lund în timpul anchetei Kinderling şi-i plăcuseră zelul şi dedicarea tânărului bărbat. Îndrăgostit de meseria sa, de uniformă şi de insignă, manifestând respect față de şef şi uimit peste poate de Jack, Lund petrecuse fără să se plângă sute de ore vorbind la telefon, în arhive şi-n maşina sa, verificând şi reverificând deseori contradictoriile amănunte iscate de coliziunea dintre un vânzător de asigurări agricole din Wisconsin şi două fete de pe Sunset Strip. În tot acest timp, Tom Lund îşi păstrase vioiciunea energică a unui fundaş de liceu care aleargă pe teren în primul său meci.

Acum nu mai arată aşa, observă Jack. Sub ochi îi atârnă umbre întunecate şi oasele feței sunt mai proeminente. În spatele aspectului lui Lund se ascunde mai mult decât lipsa somnului şi epuizarea: ochii lui poartă expresia neputincios speriată a celor care au suferit un mare şoc moral. Pescarul a răpit o bună parte din tinerețea lui Tom Lund.

— Dar o să văd ce pot face, zice Jack, oferind promisiunea unei angajări mai mari decât are de gând să dea.

— Ne prinde fără-ndoială bine orice ajutor ne poți oferi, răspunde Lund. Cuvintele lui exprimă prea mult servilism şi, când Tom se întoarce cu spatele şi-l conduce în birou, Jack îşi spune: *N-am venit aici să fiu salvatorul vostru.*

Gândul îl face imediat să se simtă vinovat.

Lund ciocăneşte, deschide uşa pentru a-l anunța pe Jack, îi face semn să intre şi dispare ca o fantomă, neobservat de cei coi bărbați care se ridică din scaune şi-şi pironesc ochii la fața vizitatorului, unul cu o gratitudine vizibilă, celălalt cu un grad uriaş din acelaşi sentiment amestecat cu nevoie pură, ceea ce-l face pe Jack să se simtă şi mai incomod.

Suprapunându-se introducerii bâiguite a lui Dale, Fred Marshall spune:

— Mulțumesc că ați fost de acord să veniți, mulțumesc mult de tot. Mai mult nu pot să...

Brațul său drept sare în față ca o manetă de pompă. Când Jack îi ia mâna, o cantitate şi mai mare de sentiment inundă fața lui Fred Marshall. Mâna lui o strânge tare pe-a lui Jack şi pare aproape s-o *reclame,* aşa cum un animal îşi reclamă prada. Strânge, strânge tare, strânge de-un număr considerabil de ori. Ochii i se umezesc.

— Nu pot să...

Marshall îşi trage mâna înapoi şi-şi şterge lacrimile de pe față. Acum, ochii lui par cruzi şi foarte vulnerabili.

— Mamă, mamă, zice el. Sunt foarte bucuros că sunteți aici, domnule Sawyer. Sau ar trebui să spun locotenent?

— Jack e bine. Ce-ar fi să-mi spuneți amândoi ce s-a întâmplat azi?

Dale indică un scaun liber; cei trei iau loc; dureroasa, dar în principal simpla poveste a lui Fred, Judy şi Tyler Marshall începe. Fred vorbeşte primul, destul de mult timp. În versiunea sa a poveştii, o femeie curajoasă şi cu inimă de leu, o soție devotată şi mamă cade pradă unor năucitoare şi multifațetate transformări şi dezordini, şi dezvoltă simptome misterioase trecute cu vederea de ignorantul, stupidul,

egocentricul ei soț. Bălmăjeşte cuvinte fără sens; scrie lucruri nebuneşti pe foi de carnețel, îndeasă hârtiile în gură şi încearcă să le înghită. *Vede tragedia dinainte şase întâmple şi asta îi rupe zăgazurile.* Pare nebunie, dar soțul egocentric crede că ăsta e adevărul. Adică, el *crede* că crede că e adevărul, pentru că s-a gândit la asta de când a vorbit prima oară cu Dale şi, chiar dacă pare o nebunie, are sens într-un fel. Pentru că ce altă explicație ar putea exista? Aşa că asta crede el că crede - că soția lui a început să-şi piardă mințile pentru că a ştiut că Pescarul era pe drum. Astfel de lucruri sunt posibile, bănuieşte el. De exemplu, curajoasa soție degenerată a ştiut că minunatul fiu frumos a dispărut încă dinainte ca stupidul soț egoist, care s-a dus la serviciu ca şi când ar fi fost o zi normală, i-a spus despre bicicletă. Asta dovedea în linii mari lucrurile despre care vorbea ei.

Băiețelul frumos s-a dus împreună cu cei trei prieteni ai lui, dar numai cei trei prieteni s-au întors, iar ofițerul Danny Tcheda a găsit bicicleta Schwinn şi unul dintre tenişii fiului pe trotuar în față la Maxton's.

— Danny Cita? întreabă Jack, care, ca şi Fred Marshall, începe să creadă că crede o serie de lucruri alarmante.

— Tcheda, îl corectează Dale şi silabiseşte numele. Dale spune propria sa versiune, mult mai scurtă, a poveştii.

În povestea lui Dale Gilbertson, un băiat iese la o plimbare cu bicicleta şi dispare, poate ca rezultat al unei răpiri, de pe trotuarul din fața azilului Maxton. Mai mult Dale nu ştie din poveste şi speră că Jack Sawyer va reuşi să completeze mult din spațiile rămase goale.

Jack Sawyer, la care amândoi bărbații din cameră se uită țintă, îşi ia timp să se adapteze celor trei gânduri pe care crede că le crede. Primul nu e atât un gând, cât un răspuns care dă glas unui gând ascuns: din clipa în care Fred Marshall i-a strâns mâna şi-a spus „Mamă, mamă", Jack a descoperit că-l place pe om, o turnură neaşteptată a evenimentelor serii. Fred Marshall i se pare că seamănă cu o efigie a vieții de provincie. Dacă i-ai pune poza pe panourile care fac reclamă la proprietățile imobiliare din districtul French, ai putea vinde o

mulțime de locuințe celor din Milwaukee şi Chicago. Chipul prietenos şi arătos al lui Marshall, corpul lui zvelt de alergător sunt ca un fel de mărturii ale responsabilității, bunei-cuviințe, bunelor maniere şi bunei vecinătăți, modestiei şi sufletului generos. Cu cât Fred Marshall se acuză singur de egoism şi stupiditate, cu atât Jack îi place mai mult. Şi cu cât îl place mai mult, cu atât empatizează mai mult cu teribilul său chin, cu atât îşi doreşte mai mult să-l ajute. Jack venise la secție aşteptându-se să-i răspundă prietenului lui Dale ca un polițist, însă reflexele sale de polițist au ruginit din lipsă de folosință. Reacționează ca un concetățean. Polițiştii, după cum Jack Ştie bine, îi văd rareori pe civilii prinşi în trena unei crime ca pe nişte concetățeni şi cu siguranță niciodată în primele faze ale unei anchete. (Gândul ascuns în miezul reacției lui Jack la bărbatul din fața lui este că Fred Marshall, fiind ceea ce este, nu poate bănui pe nimeni cu care se află în termeni buni.)

Al doilea gând al lui Jack este acela deopotrivă al unui polițist şi-al unui concetățean, şi, în vreme ce continuă să se adapteze celui de-al treilea, care este în întregime produsul ruginitelor şi totuşi preciselor reflexe de polițist, îl face cunoscut.

— Bicicletele pe care le-am văzut afară sunt ale prietenilor lui Tyler? îi chestionează cineva acum?

— Bobby Dulac, răspunde Dale. Am vorbit cu ei când au venit, dar n-am ajuns nicăieri. După spusele lor, erau toți împreună pe Chase Street, şi Tyler a plecat singur. Susțin că ei n-au văzut nimic. Poate că aşa este.

— Dar tu crezi că asta nu-i tot.

— Sincer să fiu, da. Dar nu ştiu ce naiba mai poate fi şi trebuie să-i trimitem acasă înainte să se burzuluiască părinții lor.

— Cine sunt, cum îi cheamă?

Fred Marshall strânge degetele parcă în jurul unei bâte de baseball invizibile.

— Ebbie Wexler, T.J. Renniker şi Ronnie Metzger. Sunt băieții cu care Ty s-a jucat vara asta.

Deasupra acestei ultime propoziții planează o sentință nerostită.

— Am impresia că nu-i consideri cea mai bună companie posibilă pentru fiul tău.

— Păi, nu, admite Fred, prins între dorința de-a spune adevărul şi înclinația înnăscută de-a evita aparența nedreptății. Nu dacă spui aşa. Ebbie pare genul unui bătăuş, iar ceilalți doi sunt poate puțin cam... *săraci* la mansardă? Sper... sau speram... că Ty îşi va da seama că merită mai mult şi-şi va petrece timpul cu copii care sunt puțin mai, ştii...

— Puțin mai la nivelul lui.

— Aşa-i. Problema-i că fiul meu e cam scund pentru vârsta lui, iar Ebbie Wexler e... ăă...

— Grăsuliu şi înalt pentru vârsta lui, completează Jack. Starea perfectă pentru un bătăuş.

— Vrei să spui că îl cunoşti pe Ebbie *Wexler?*

— Nu, dar l-am văzut dimineață. Era împreună cu ceilalți doi băieți si cu fiul tău.

Dale sare ca ars în scaun şi Fred Marshall lasă jos bâta invizibilă.

— Când a fost asta? vrea să afle Dale.

În acelaşi timp, Fred Marshall întreabă:

— Unde?

— Pe Chase Street, în jur de opt şi zece. Am venit să-l ia pe Henry Leyden şi să-l duc acasă. Când mă îndreptam spre ieşirea din oraş, băieții au ieşit cu bicicletele chiar în fața noastră. Am apucat să-l văd bine pe fiul tău, domnule Marshall. Pare un puşti nemaipomenit.

Ochii căscați ai lui Fred Marshall par să indice că un soi de speranță, o urmă de promisiune, prinde formă în spatele lor; Dale se relaxează.

— Asta se cam potriveşte cu povestea lor. Trebuie să fi fost chiar înainte ca Ty să plece singur. Dacă asta a făcut.

— Sau au luat-o ei înainte şi l-au lăsat în urmă, zice tatăl lui Ty. Erau mai rapizi pe biciclete ca Ty şi uneori, ştii... Îl luau peste picior.

— Gonind înainte şi lăsându-l singur, zice Jack.

Încuviințarea sumbră a lui Fred Marshall vorbeşte despre umilințe din copilărie împărtăşite cu acest tată înțelegător. Jack îşi aminteşte fața buhăită şi ostilă şi degetul ridicat al lui Ebbie Wexler şi se întreabă dacă şi cum s-ar putea proteja băiatul. Dale a zis că a simțit mirosul prezenței falsității în povestea băiatului, dar de ce să mintă? Orice motiv ar avea, minciuna aproape cu siguranță a început cu Ebbie Wexler. Ceilalți doi i-au urmat ordinele.

Lăsând deocamdată deoparte al treilea gând, Jack spune:

— Vreau să stau de vorbă cu băieții înainte să-i trimiți acasă. Unde sunt?

— În camera de interogatoriu, în capul scărilor. Dale îndreaptă un deget spre tavan.

— O să te ducă Tom.

Cu pereții ei cenuşii ca ai unei nave de luptă, masa de metal cenuşiu şi singura fereastră îngustă ca o fantă într-un zid de castel, camera din capul scărilor pare proiectată pentru a obține mărturisiri prin plictiseală şi disperare, iar când Tom Lund îl conduce pe Jack peste prag, cei patru din camera de interogatoriu par să fi cedat atmosferei ei apăsătoare. Bobby Dulac se uită într-o parte, se opreşte din bătut darabana cu pixul în tăblia mesei şi spune:

— Ei, salutări cordiale lui Hollywood. A zis Dale c-o să vii. Până şi Bobby pare mai puțin bătător la ochi în întunecimea asta.

— Vrei să-i interoghezi pe golanii ăştia, locotenente?

— Poate într-un minut.

Doi dintre cei trei golani aflați de cealaltă parte a mesei îl urmăresc pe Jack cum vine lângă Bobby Dulac ca şi când s-ar teme că-i va arunca într-o celulă. Cuvintele „interoghezi” şi „locotenente” au avut efectul combinat al unui vânt înghețat din Canada. Ebbie Wexler se uită printre gene la Jack, încercând să pară dur, iar băiatul de lângă el, Ronnie Metzger, se foieşte în scaun, cu ochii cât farfuriile de cină. Al treilea băiat, T.J. Renniker, şi-a lăsat capul peste brațele încrucişate şi pare că doarme.

— Trezeşte-l, zice Jack. Am ceva de spus şi vreau să auziți toți.

De fapt, nu are nimic de spus, dar vrea ca băieții să-i acorde atenție.

Ştie deja că Dale a avut dreptate. Dacă nu mint, ascund totuşi ceva. Din cauza asta i-a speriat brusca lui apariție pe scena lor amorțită. Dacă Jack ar fi fost la conducere, i-ar fi despărțit pe băieți şi i-ai fi chestionat separat, dar acum trebuie să accepte greşeala lui Bobby Dulac. Trebuie să-i trateze laolaltă, pentru început, şi trebuie să le alimenteze teama. Nu vrea să-i terorizeze, ci doar să le facă inimile să bată puțin mai repede; după aceea, îi poate despărți. Veriga cea mai slabă şi vinovată s-a făcut deja cunoscută. Jack nu are nici-o reținere să spună minciuni pentru a obține informații.

Ronnie Metzger îl loveşte pe T.J. peste umăr şi spune:

— Trezeşte-te, tâm'itule... *tâmpitule.*

Băiatul adormit geme, ridică fruntea de pe masă, dă să se întindă. Ochii i se opresc asupra lui Jack şi, clipind şi înghițind în sec, sare în poziție de drepți.

— Bun venit înapoi, zice Jack. Vreau să mă prezint şi să vă explic ce caut aici. Mă numesc Jack Sawyer şi sunt locotenent la Divizia Omucideri din cadrul Departamentului de Poliție Los Angeles. Am un palmares excelent şi-o cameră plină de diplome şi medalii. Când pornesc pe urmele unui om rău, de obicei reuşesc să-l arestez. În urmă cu trei ani, am venit aici cu ocazia unui caz început în Los Angeles. După două săptămâni, un om pe nume Thornberg Kinderling a fost trimis înapoi în L.A. În lanțuri. Pentru că ştiu zona asta şi-am lucrat cu ofițerii care apără legea de aici, LAPD mi-a cerut să ofer ajutor forțelor locale de poliție la ancheta privitoare la crimele Pescarului. Coboară ochii pentru a vedea dacă Bobby Dulac surâde la aceste aiureli, însă Bobby se uită peste masă cu chipul împietrit.

— Prietenul vostru Tyler Marshall a fost împreună cu voi înainte să dispară în dimineața asta. L-a prins oare Pescarul?

Nu-mi place s-o spun, dar cred că da. Poate că vom reuşi să-l aducem înapoi pe

Tyler, sau poate că nu vom reuşi, dar, ca să-l opresc pe Pescar, vreau să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat, până la ultimul amănunt. Trebuie să fiți absolut sinceri cu mine, pentru că dacă mințiți sau păstrați vreun secret, vă veți face vinovați de obstrucționarea justiției. Obstrucționarea justiției este o crimă extrem de serioasă. Ofițere Dulac, care e pedeapsa minimă pentru crima asta în statul Wisconsin?

— Cinci ani, sunt cât se poate de sigur, răspunde Bobby Dulac.

Ebbie Wexler se muşcă de interiorul obrazului, Ronnie Metzger îşi fereşte privirea şi se încruntă către masă, T.J. Renniker contemplă inexpresiv fereastra îngustă. Jack se aşează lângă Bobby Dulac.

— Din întâmplate, eu am fost tipul din camioneta spre care unul dintre voi a ridicat degetul mijlociu în dimineața asta. Nu pot spune că mă dă pe spate să vă revăd.

Două capete se rotesc spre Ebbie, care se încruntă feroce, încercând să rezolve această problemă nou-apărută.

— N-am făcut-o, zice el, abordând calea negării fățişe. Poate că aşa a părut, dar n-am făcut-o.

— Minți, şi încă nici n-am început să vorbim despre Tyler Marshall. Îți mai acord o şansă. Spune-mi adevărul.

Ebbie surâde superior.

— Eu nu fac semne d-astea oamenilor pe care nu-i cunosc.

— În picioare! zice Jack.

Ebbie se uită în dreapta şi în stânga, dar prietenii lui nu sunt în stare să-i întâlnească privirea. Îşi împinge scaunul în spate şi, nesigur, se ridică.

— Ofițere Dulac, zice Jack, du-l pe băiatul ăsta afară şi ține-l acolo.

Bobby Dulac îşi joacă foarte bine rolul. Se desprinde din scaunul său şi, ducându-se spre băiat, nu-l slăbeşte din ochi. Seamănă cu o panteră care se îndreaptă spre o masă copioasă. Ebbie Wexler sare în spate şi încearcă să-l oprească pe Bobby cu o palmă ridicată.

— Nu, nu... îmi retrag cuvintele... am făcut-o, e bine?

— Prea târziu, zice Jack. Priveşte cum Bobby îl apucă pe băiat de cot şi-l trage către uşă. Roşu la faţă şi transpirând, Ebbie îşi înfige picioarele în podea, dar presiunea aplicată asupra braţului său îl face să se aplece peste umflătura stomacului. Se împleticeşte în faţă, scâncind şi smiorcăindu-se. Bobby Dulac deschide uşa şi-l împinge în coridorul sumbru de la etaj. Uşa se trânteşte şi retează un strigăt de teamă.

Cei doi băieţi rămaşi au căpătat culoarea laptelui smântânit şi par incapabili să se mişte.

— Nu vă faceţi griji pentru el, zice Jack. O să fie bine. În cincisprezece, douăzeci de minute, o să fiţi liberi să mergeţi acasă. Nu cred că avea vreun rost să discut cu cineva care minte de la bun început, asta-i tot. Ţineţi minte: până şi poliţiştii nepricepuţi ştiu când sunt minţiţi, iar eu sunt un poliţist *extraordinar.* Aşa că iată ce-o să facem acum. O să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat în dimineaţa asta, despre ce făcea Tyler, cum v-aţi despărţit de el, unde eraţi, ce aţi făcut după aceea, pe cine aţi văzut, genul ăsta de lucruri.

Se lasă pe spate şi îşi puse mâinile pe masă.

— Daţi-i drumul, spuneţi-mi ce s-a întâmplat,

Ronnie şi T.J. se uită unul la celălalt. T.J. bagă arătătorul de la mâna dreaptă în gură şi începe să-şi roadă unghia.

— Ebbie v-a făcut semnul cu degetul, zice Ronnie.

— Nu zău! Mai departe.

— Ăă, Ty a zis că tre' să plece undeva.

— Trebuia să plece undeva, repetă T.J.

— Unde eraţi atunci?

— Ăă... În faţă la Allsort Pomorium.

— *Emporium,* îl corectează T.J. Nu-i „pomorium”, cap-sec, îi *emporiu-um.*

— Şi?

— Şi Tyler a zis...

Ronnie îi aruncă o privire lui T.J.

— Ty a zis că tre' să plece undeva.

— În ce direcţie a plecat, est sau vest?

Băieții tratează întrebarea aceasta ca şi când ar fi într-o limbă străină, cugetând nehotărâți la ea, fără să sufle o vorbă.

— Spre râu sau în direcția opusă râului?

Se consultă din nou. Întrebarea a fost adresată în engleză, dar nu există niciun răspuns potrivit. În cele din urmă, Ronnie zice:

— Nu ştiu.

— Dar tu, T.J.? Tu ştii?

T.J. scutură din cap.

— Bine. Sunteți sinceri. Nu ştiți pentru că nu l-ați văzut plecând, aşa-i? Şi n-a spus de fapt că trebuie să plece undeva, aşa-i? Pun pariu că Ebbie a inventat asta.

T.J. se foieşte şi Ronnie se uită la Jack cu o mirare întrebătoare. Tocmai s-a dovedit a fi Sherlock Holmes.

— Mai țineți minte când am trecut cu camioneta? Ei încuviințează la unison.

— Tyler era cu voi. Încuviințează din nou.

— Plecaserăți deja de pe trotuarul din fața lui Allsorts Emporium, si vă îndreptați spre est pe Chase Street - în direcția opusă râului. V-am văzut în oglinda retrovizoare. Ebbie pedala foarte repede. Voi doi abia puteți ține ritmul cu el. Tyler este mai pirpiriu ca voi ceilalți, si a rămas în urmă. Aşa că *ştiu* că nu a plecat singur. N-a putut ține pasul.

Ronnie Metzger strigă tânguitor:

— Şi-a rămas mult, mult în urmă, şi Pişcalu a venit l-a luat.

Izbucneşte brusc în lacrimi.

Jack se apleacă înainte.

— Ai văzut când s-a întâmplat? A văzut vreunul dintre voi?

— *Nuuu,* suspină Ronnie. T.J. clatină încet din cap.

— N-ați văzut pe nimeni discutând cu Ty, sau o maşină oprind, sau pe el intrând într-un magazin, sau ceva de felul ăsta?

Băieții scot o bolboroseală incoerentă, suprapusă, vrând să spună că n-au văzut nimic.

— Când v-ați dat seama că a dispărut?

T.J. deschide gura, apoi o închide. Ronnie spune:

— Când mâncam înghețatele Slurpee.

Cu fața pungită de tensiune, T.J. Încuviințează din cap.

Alte două întrebări scot la iveală că băieții şi-au consumat înghețatele la magazinul 7-Eleven, de unde au cumpărat şi cartonaşele Magic, şi că probabil le luase nu mai mult de două minte să observe absența lui Tyler Marshall.

— Ebbie a zis că Ty o să ne mai cumpere nişte cartonaşe, adaugă Ronnie, dornic să ajute.

Au ajuns la momentul pe care-l aştepta Jack. Oricare ar fi secretul, se întâmplase la scurt timp după ce băieții au ieşit din 7-Eleven şi au văzut că Tyler nu-i ajunsese încă din urmă. Iar secretul este numai al lui T.J. Puştiul transpiră de-a dreptul sânge, în vreme ce amintirea înghețatelor şi-a cartonaşelor Magic a pus stăpânire pe prietenul său într-o măsură remarcabilă. Mai vrea să le adreseze celor doi numai o singură întrebare.

— Aşadar Ebbie a vrut să-l găsească pe Tyler. V-ați urcat toți pe biciclete şi l-ați căutat, sau Ebbie l-a trimis doar pe unul dintre voi.

— Hă? face Ronnie.

T.J. lasă bărbia în piept şi-şi încrucişează brațele deasupra capului ca pentru a se feri de-o lovitură.

— Tyler s-a dus undeva, zice Ronnie. Nu l-am căutat, ne-am dus în parc. Să facem schimb de cartonaşe Magic.

— Înțeleg, spune Jack. Ronnie, mulțumesc. Ai fost de mare ajutor. Vreau să te duci afară şi să stai cu Ebbie şi ofițerul Dulac cât timp eu port o discuție scurtă cu T.J. N-o să dureze mai mult de cinci minute, poate nici atât.

— Pot să plec?

La încuviințarea lui Jack, Ronnie se ridică cu fereală din scaun. Când ajunge la uşă, T.J. scoate un scâncet. Apoi Ronnie a plecat, iar T.J. sare în spate în scaun şi încearcă să se facă mic-mic, uitându-se în acelaşi timp la Jack cu ochi care au devenit sclipitori, plați şi perfect rotunzi.

— T.J., spune Jack, n-ai de ce să-ți faci griji, îți promit asta.

Acum, că e singur cu băiatul care şi-a declarat vinovăția adormind în camera de interogatoriu, Jack Sawyer vrea mai

presus de orice să-l absolve de acea vină. Cunoaşte secretul lui T.J., iar secretul e nimic: e inutil.

— Orice mi-ai spune, n-am să te arestez. Şi asta ți-o promit. Nu ai dat de niciun bucluc, fiule. De fapt, mă bucur că tu şi prietenii tăi ați putut veni încoace ca să se ajutați să lămurim lucrurile.

Continuă pe pista aceasta încă trei sau patru minute, în cursul cărora T.J. Renniker, înainte condamnat la moarte prin împuşcare, înțelege treptat că a fost amnistiat şi că scăparea de ceea ce amicul său Ronnie ar numi *incurcerare* este iminentă. Îi revine puțină culoare în obraji. Se întoarce la fosta sa dimensiune şi ochii lui pierd luciul acela indus de groază.

— Spune-mi ce-a zis Ebbie, îl îndeamnă Jack. Rămâne între noi. N-o să-i spun nimic. Sincer. N-o să te pârăsc.

— Voia ca Ty să mai cumpere cartonaşe Magic, zice T.J., croindu-şi calea pe-un teritoriu necunoscut. Dacă Ty era acolo, ar fi făcut-o. Ebbie poate fi destul de rău. Aşa că... aşa că mi-a zis: du-te înapoi şi adu-l pe împiedicat, altfel îți dau o urzică.

— Te-ai urcat pe bicicletă şi-ai mers înapoi pe Chase Street.

— Îhî. Am căutat, da' nu l-am văzut pe Ty nicăieri. Credeam c-o să-l găsesc, ştiți? Pentru că unde altundeva putea să fie?

— Şi?...

Răsucind mâna în aer, Jack ademeneşte răspunsul care ştie că stă să vină.

— Şi tot nu l-am văzut. Şi-am ajuns pe Queen Street, acolo unde-i casa aia de bătrâni, cu gardu' ăla mare-n față, de tufiş. Şi, ăă, acolo i-am văzut bicicleta. Pe trotuar în fața gardului-tufiş. Tot acolo era şi tenisul. Şi câteva frunze din gard.

Iată-l, secretul inutil. Poate că nu întru totul inutil: le oferă o informație destul de precisă asupra momentului dispariției băiatului: opt şi un sfert, să zicem, sau opt şi douăzeci. Bicicleta a zăcut pe trotuar lângă tenis preț de aproximativ patru ore până când le-a observat Danny Tcheda. Maxton's ocupă aproape tot terenul din acea secțiune a Queen Street şi n-a venit nimeni la Sărbătoarea Căpşunelor până la prânz.

T.J. spune că i-a fost frică - dacă Pescarul l-a tras pe Ty în tufişul acela, poate că se va întoarce să mai ia pe cineva! Ca răspuns la ultima întrebare a lui Jack, băiatul spune:

— Ebbie ne-a zis să zicem că Ty a plecat de capu' lui din față de la Allsorts, pentru ca oamenii, ştiți, să nu de vina pe noi. În caz că a fost omorât. Ty n-a fost omorât de fapt, nu? Copiii ca *Ty* nu sunt omorâți.

— Sper că nu, răspunde Jack.

— Şi eu.

T.J. îşi suflă nasul şi se şterge cu mâna.

— Hai să te trimitem acasă, spune Jack, ridicându-se de pe scaun. T.J. se ridică şi el şi începe să se mişte de-a lungul mesei.

— O! Tocmai mi-am amintit!

— Ce?

— Am văzut pene pe trotuar.

Podeaua de sub picioarele lui Jack pare să se încline spre stânga, apoi spre dreapta, ca puntea unei nave. Îşi păstrează echilibrul apucându-se de spătarul scaunului.

— Aşa deci.

Ezită puțin, atât cât să-şi recapete stăpânirea, înainte să se întoarcă spre băiat.

— Cum adică, pene?

— Din-acela negre. Mari. Parcă i-ar fi căzut unui corb. Una era lângă bicicletă şi cealaltă era *în* tenis.

— Ce ciudat, zice Jack, trăgând de timp ca să-şi revină în urma neaşteptatei apariții a penelor în discuția sa cu TJ. Renniker. Faptul că a reacționat în vreun fel e ridicol; faptul că a simțit, fie şi pentru o secundă, că îi vine să leşine e grotesc. Penele lui T.J. erau pene adevărate de corb pe-un trotuar real. Ale lui erau pene din vis, pene provenite de la măcălendri ireali, iluzorii ca toate lucrurile dintr-un vis. Jack îşi spune o serie de lucruri ajutătoare ca acestea şi, curând, se simte din nou normal, dar noi ar trebui să fim conştienți că, pentru tot restul nopții şi mare parte din ziua următoare, cuvântul *pene* pluteşte, înconjurat de-o aură la fel de încărcată ca o furtună

electrică, dedesubt şi prin toate gândurile sale, ici-colo ieşind la suprafață cu sfârâitul unui fulger.

— Este ciudat, recunoaşte T.J. Adică, cum a ajuns o pană în *tenisul* lui?

— Poate că a adus-o vântul acolo, propune Jack, ignorând convenabil faptul că în ziua aceea nu bătuse vântul. Reasigurat de stabilitatea podelei, îi face semn lui T.J. să iasă pe hol, apoi îl urmează.

Ebbie Wexler se împinge de lângă perete şi vine numaidecât alături de Bobby Dulac. Încă jucându-şi rolul, Bobby ar putea fi cioplit dintr-un bloc de marmură. Ronnie Metzger se depărtează.

— Îi putem trimite acasă pe băieți, spune Jack. Şi-au făcut datoria.

— T.J., ce ai spus? întreabă Ebbie, săgetându-l din priviri.

— A spus clar că nu ştiți nimic despre dispariția prietenului vostru, zice Jack.

Ebbie se relaxează, nu însă fără a împărți încruntături de jur împrejur. Ultima şi cea mai înflăcărată încruntătură este pentru Jack, care ridică din sprâncene.

— Nu am plâns, zice Ebbie. Eram speriat, dar nu am plâns.

— Ai fost speriat, sigur că da, admite Jack. Data viitoare, să nu mă minți. Ai avut ocazia să ajuți poliția şi ai dat cu bățul în baltă.

Ebbie se luptă cu această noțiune şi izbuteşte, măcar parțial, s-o absoarbă.

— Bine, da' nu v-am arătat dumneavoastră degetul mijlociu. Ci muzicii ăleia idioate.

— Nici mie nu mi-a plăcut. Tipul care era cu mine a insistat s-o asculte. Ştii cine era?

În fața încruntăturii suspicioase a lui Ebbie, Jack spune:

— George Rathbun.

E ca şi când ai spune „Superman” sau „Arnold Schwarzenegger”; suspiciunea lui Ebbie se evaporă şi chipul i se transformă. O mirare inocentă îi umple ochii mici, apropiați.

— Îl cunoaşteți pe George Rathbun?

— E unul dintre prietenii mei cei mai buni, recunoaşte Jack, neadăugând că majoritatea celorlalți prieteni buni ai săi, într-un fel, sunt tot George Rathbun.

— Mişto, zice Ebbie.

În fundal, T.J. şi Ronnie țin isonul:

— *Mişto.*

— George *este* un tip mişto, întăreşte Jack. O să-i spun că ați zis asta. Hai să mergem la parter şi să vă luați bicicletele.

Încă învăluiți în gloria de a-l fi zărit pe marele, pe *extraordinarul* George Rathbun, băieții urcă pe biciclete, pedalează pe Sumner Street şi virează pe Second. Bobby Dulac zice:

— A fost o şmecherie bună, ce-ai spus despre George Rathbun. I-ai trimis de-aici fericiți.

— N-a fost o şmecherie.

Aşa uluit că se împleticeşte înapoi în secție umăr la umăr cu Jack, Bobby spune:

— George Rathbun ți-e prieten?

— Mda, răspunde Jack. Şi, uneori, poate fi o adevărată pacoste.

Când Jack intră în birou, Dale şi Fred Marshall ridică privirea, Dale cu o nerăbdare precaută, Fred Marshall cu ceea ce Jack vede, sfâşiindu-i inima, ca fiind speranță.

— Ei bine? face Dale.

(pene)

— Ai avut dreptate, ascundeau ceva, dar nu-i cine ştie ce.

Fred Marshall se prăbuşeşte pe spătarul scaunului, lăsând o parte din credința sa într-o speranță viitoare să iasă din el ca aerul dintr-un pneu găurit.

— Nu la mult timp după ce au ajuns la 7-Eleven, băiatul Wexler l-a trimis pe T.J. înapoi să-l caute pe fiul tău, zice Jack. Când T.J. a ajuns pe Queen Street, a văzut bicicleta şi tenisul zăcând pe trotuar. Sigur, toți s-au gândit la Pescar. Ebbie Wexler s-a gândit că vor fi învinuiți că l-au lăsat în urmă, şi-a născocit povestea pe care ați auzit-o - că Tyler i-a părăsit, şi nu invers.

— Dacă i-ai văzut pe toți patru băieții la opt, asta înseamnă că Tyler a dispărut doar după câteva minute. Ce face individul ăsta, stă la pândă în boschete?

— Poate că tocmai asta face, zice Jack. Ai pus oamenii să verifice gardul viu?

(pene)

— Cei de la centru au trecut peste el, prin el şi pe sub el. Frunze şi pământ, asta-i tot ce au găsit.

Ca şi când ar înfige o țepuşă cu mâna, Fred Marshall loveşte cu pumnul în masă.

— Fiul meu a lipsit vreme de patru ore înainte să-i observe cineva bicicleta. Acum e aproape şapte treizeci! E dispărut de peste jumate de zi! N-ar trebui să stau aici, ar trebui să umblu prin jur, să-l caut.

— Toți îl caută pe fiul tău, Fred, zice Dale. Oamenii mei, cei de la centru, chiar şi FBI-ul.

— N-am deloc încredere în ei, spune Fred. N-au găsit-o pe Irma Freneau, nu? De ce l-ar găsi pe fiul meu? Din câte-mi dau seama, aici am o singură şansă.

Când se uită la Jack, emoția îi transformă ochii în doi bulgări mari.

— Şansa eşti tu, locotenente. Vrei să mă ajuți?

Al treilea şi cel mai neliniştitor gând al lui Jack, reținut până acum şi întru totul acela al unui polițist cu experiență, îl face să spună:

— Aş vrea să stau de vorbă cu soția ta. Dacă ai de gând să mergi mâine în vizită la ea, te-ar deranja dacă te-aş însoți?

Dale clipeşte şi spune:

— Poate ar trebui să discutăm despre asta.

— Crezi că ar ajuta la ceva?

— S-ar putea, răspunde Jack.

— Să te vadă ar ajuta-o *pe ea,* în orice caz, completează Fred. Nu cumva locuieşti în valea Norway? Asta-i în drum spre Arden. Pot să te iau pe la nouă.

— Jack, zice Dale.

— Ne vedem la nouă, spune Jack, ignorând semnalele de nelinişte şi nervozitate pe care le emite prietenul său, dar şi

vocea firavă care şopteşte
(pene).

— Uimitor, zice Henry Leyden. Nu ştiu dacă să-ți mulțumesc sau să te felicit. Amândouă, presupun. E prea târziu să fii un „fenofantastic", ca mine, dar cred că ai putea încerca să fii un „tolomac".

— Nu te întrece cu măsura. Singurul motiv pentru care m-am dus acolo a fost ca tatăl băiatului să nu vină la mine acasă.

— Nu ăsta a fost singurul motiv.

— Ai dreptate. Mă simțeam cam tensionat şi închistat. Simțeam nevoia să ies din casă, să schimb decorul.

— Dar a *mai* existat un motiv.

— Henry, eşti îngropat până la brâu în balegă de porc, ştii asta. Vrei să crezi că am acționat dintr-un simț de datorie civică, sau din onoare, sau compasiune, sau altruism, sau mai ştiu eu ce, dar n-a rost aşa. Nu-mi place să spun asta, dar nu sunt atât de inimos şi de responsabil cum crezi tu că sunt.

— "Îngropat până la brâu în balegă de porc"? Mamă, ce-ai mai nimerit-o. Am fost îngropat până la brâu în balegă de porc, fără a mai pomeni de până la piept şi chiar până la *bărbie,* mare parte din viață.

— Frumos din partea ta s-o recunoşti.

— Oricum, nu m-ai înțeles. Ai dreptate, cred într-adevăr că eşti o persoană bună şi cuviincioasă. Nu cred asta, o ştiu. Eşti modest, eşti milos, eşti cinstit, eşti responsabil - orice ai crede despre tine în clipa asta. Dar nu despre asta vorbeam.

— Dar despre *ce* vorbeai, atunci?

— Celălalt motiv pentru care te-ai hotărât să mergi la secția de poliție e legat de problema, de grija, de ce-o fi ea, care te-a sâcâit în ultimele două săptămâni. E ca şi când ai fi umblat sub o umbră.

— Hm, face Jack.

— Problema asta, *secretul* ăsta al tău, îți răpeşte jumătate din atenție, aşa încât nu eşti prezent decât pe jumătate;

cealaltă parte din tine e altundeva. Scumpule, crezi că nu-mi dau seama când eşti îngrijorat şi preocupat? Oi fi eu orb, dar să ştii că văd.

— Bine. Să presupunem că m-a preocupat ceva în ultima vreme. Ce legătură ar fi putut avea asta cu mersul la secție?

— Există două posibilități. Fie te duceai să-ți înfrunți problema, fie fugeai de ea.

Jack nu spune nimic.

— Ceea ce sugerează că problema asta are de-a face cu viața ta de polițist. Ar putea fi vreun caz vechi care s-a întors şi te bântuie. Poate vreun criminal psihopat pe care l-ai trimis la pârnaie a fost eliberat Şi te amenință cu moartea. Sau, la naiba, vorbesc numai aiureli şi ai aflat că ai cancer hepatic şi că mai ai de trăit trei luni.

— Nu am cancer, cel puțin din câte ştiu acum, şi niciun fost condamnat nu vrea să mă omoare. Toate vechile mele cazuri, majoritatea, cel puțin, sunt depozitate-n siguranță în arhiva LAPD. Desigur, m-a Preocupat ceva în ultima vreme, şi trebuia să mă aştept să-ți dai seama e asta. Dar n-am vrut, ştii, să te împovărez cu ea până ce nu aveam mi dau singur seama ce şi cum.

— Spune-mi un singur lucru, dacă vrei. Mergeai în întâmpinarea ei sau fugeai de ea?

— Nu există răspuns la întrebarea asta.

— O să vedem. N-o fi gata mâncarea? Sunt lihnit, de-a dreptul *lihnit.* Găteşti prea încet. Eu aş fi terminat deja de zece minute.

— Nu te ambala, zice Jack. Vine acum. Problema-i bucătăria asta aiurită a ta.

— Cea mai rațională bucătărie din America. Poate din toată lumea.

După ce se furişase afară din secția de poliție destul de repede ca să evite o inutilă discuție cu Dale, Jack cedase impulsul şi-l sunase pe Henry cu oferta de-a pregăti cina pentru amândoi. Două fripturi bune, o sticlă frumoasă de vin, ciuperci prăjite, o salată mare. Putea cumpăra toate cele de trebuință în French Landing. Jack mai gătise pentru Henry în

alte trei sau patru ocazii, iar Henry pregătise o cină copleşitor de bizară pentru Jack. (Femeia de serviciu luase toate ierburile şi mirodeniile de pe stativ ca să le spele şi pusese totul înapoi alandala.) Ce căuta el în French Landing? îi va explica asta la sosire. La opt treizeci oprise în fața spațioasei case albe de fermă a lui Henry, îl salutase şi dusese cumpărăturile şi exemplarul său din *Casa umbrelor* în bucătărie. Aruncase cartea de cealaltă parte a mesei, destupase vinul, turnase un pahar pentru gazda sa şi unul pentru el, şi începuse să gătească. Îi trebuiseră câteva minute ca să se refamiliarizeze cu excentricitățile bucătăriei lui Henry, în care obiectele nu erau aranjate după fel - tigăile cu tigăile, cuțitele cu cuțitele, oalele cu oalele -, ci în funcție de genul de mâncare la care foloseau. Dacă Henry voia să amestece nişte păstrăv la grătar cu câțiva cartofi noi, trebuia doar să deschidă dulăpiorul potrivit ca să găsească toate ustensilele necesare. Acestea erau aranjate în trei grupuri fundamentale (carne, peşte, pasăre şi legume), cu multe subgrupuri şi subsubgrupuri în fiecare categorie. Sistemul de aranjare îl nedumerea pe Jack, care deseori trebuia să se uite bine în mai multe locuri haotice înainte să dea peste tigaia sau spatula pe care o căuta. În vreme ce Jack mărunțise, căutase pe rafturi şi gătise, Henry pusese pe masa din bucătărie farfurii Şi argintărie şi se aşezase ca să-şi chestioneze prietenul aflat la ananghie.

Acum, fripturile, în sânge, sunt transportate la farfurii, ciupercile aranjate în jurul lor şi uriaşul bol de lemn pentru salată instalat în mijlocul mesei. Henry anunță că mâncarea e delicioasă, ia o gură de vin şi zice:

— Dacă tot nu vrei să vorbeşti despre problema ta, oricare ar fi ea, spune-mi mai bine ce s-a întâmplat la secție. Presupun că e aproape sigur că a mai fost răpit un copil.

— Aşa este, îmi pare rău s-o spun. E vorba de un băiat pe nume Tyler Marshall. Pe tatăl lui îl cheamă Fred Marshall, şi lucrează la Goltz's. Îl cunoşti?

— A trecut mult timp de când n-am mai cumpărat o combină, zice Henry.

— Primul lucru care m-a frapat a fost că Fred Marshall este un tip foarte simpatic, zice Jack şi continuă să povestească, în amănunt şi fără să lase nimic deoparte, evenimentele şi revelațiile serii, cu excepția unui singur lucru, respectiv al treilea, cel nerostit, gând al său.

— Chiar ai cerut s-o vizitezi pe soția lui Marshall? În secția de psihiatrie de la spitalul luteran al districtului French?

— Da, zice Jack. Mă duc acolo mâine.

— Nu înțeleg.

Henry mănâncă vânându-şi mâncarea cu cuțitul, înfigând furculița în ea şi tăind o fâşie îngustă de friptură.

— De ce vreo s-o vezi pe mamă?

— Pentru că, într-un fel sau altul, cred că e implicată, spune Jack.

— O, fii serios. Chiar mama băiatului?

— Nu spun că ea e Pescarul, pentru că sigur că nu e. Dar, după spusele soțului ei, comportamentul lui Judy Marshall a început să se schimbe înainte de dispariția lui Amy St Pierre. Lucrurile s-au agravat pe măsură ce au continuat crimele, iar în ziua dispariției fiului sau, şi-a pierdut cu totul controlul. Soțul ei a fost nevoit s-o interneze.

— Nu crezi că a avut un motiv excelent să clacheze?

— A clacat *înainte* să-i spună cineva despre fiul ei. Soțul crede că re capacități extrasenzoriale! Zice că ea a văzut crimele înainte, că ştia ca Pescarul e pe drum. Şi-a ştiut de dispariția fiului ei înainte să fie găsită bicicleta - când Fred Marshall s-a întors acasă, a găsit-o zgâriind pereții şi vorbind aiurea. Cu totul scăpată de sub control.

— Auzi de multe cazuri când o mamă devine brusc conştientă de mai ştiu eu ce amenințare sau rănire adusă copilului ei. O legătură psihică. Par baliverne, dar bănuiesc că se întâmplă.

— Eu nu cred în percepție extrasenzorială şi nu cred nici în coincidențe.

— Şi-atunci, ce spui?

— Judy Marshall *ştie* ceva şi, orice ar şti, e vorba de ceva cu adevărat şocant. Fred nu vede asta - e mult prea aproape - şi

nici Dale. Trebuia să-l auzi cum vorbea despre ea.

— Şi ce s-ar presupune că ştie?

— Cred că e posibil să ştie cine e făptaşul. Cred că trebuie să fie cineva apropiat de ea. Oricine ar fi, ea îi cunoaşte numele şi asta o scoate din minți.

Henry se încruntă şi-şi foloseşte tehnica să mai apuce o bucată de friptură.

— Aşa c-o să te duci la spital ca s-o descoşi, spune el în cele din urmă.

— Da. În principiu.

Această declarație e urmată de-o tăcere misterioasă. Henry taie încet din carne, mestecă şi-şi spală gâtul cu cabernet Jordan.

— Cum ți-a ieşit spectacolul de digei? A fost bine?

— A fost ceva frumos. Toți adorabilii ăia de dansatori bătrâni şi-au dat drumul pe ringul de dans, până şi cei în scaun cu rotile. Unul m-a cam călcat pe bătături. A fost necioplit cu o femeie pe nume Alice, şi mi-a cerut să pun *Lady Magowan's Nightmare,* care nu există, cum probabil că ştii...

— E *Lady Magowan's Dream.* Woody Herman.

— Bravo ție. Ideea e că avea o voce *cumplită.* Părea ceva venit drept din iad! În orice caz, nu aveam discul cu Woody Herman, şi mi-a cerut Bunny Berigan cu *I Can't Get Started.* Care se întâmpla să ne discul preferat al Rhodei. Cu toate halucinațiile mele auditive şi alte alea, m-a zdruncinat. Nu ştiu de ce.

Preț de câteva minute, se concentrează amândoi asupra farfuriilor. Jack spune:

— Tu ce crezi, Henry?

Henry înclină din cap, dând ascultare unei voci lăuntrice. Încruntându-se, lasă furculița jos. Vocea lăuntrică îi cere în continuare atenția. Îşi potriveşte ochelari fumurii pe nas şi îşi îndreaptă fața spre Jack.

— Orice ai spune tu, încă mai gândeşti ca un polițist. Jack tace, bănuind că Henry nu-i face un compliment.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Polițiştii văd altfel lucrurile decât cei care nu sunt polițişti. Când un polițist se uită la cineva, se întreabă de ce s-a făcut vinovată persoana aceea. Posibilitatea nevinovăției nici nu-i trece prin gând.

Pentru un polițist cu vechime, un tip care a lucrat zece sau mai mulți ani în branşă, toți cei care nu sunt polițişti sunt vinovați. Numai că majoritatea n-au fost încă prinşi.

Henry a descris gândirea a zeci de oameni cu care Jack a lucrat odinioară.

— Henry, de unde ştii asta?

— Le-o citesc în ochi, zice Henry. Ăsta-i modul în care polițiştii abordează lumea. Tu eşti polițist.

Jack izbucneşte:

— Sunt un țopilist.

Îngrozit, se înroşeşte.

— Scuze, cuvintele astea idioate mi se tot învârt în minte, şi-au ieşit pe nepusă masă.

— Ce-ar fi strângem vesela şi să începem *Casa umbrelor?*

După ce cele câteva farfurii au fost stivuite lângă chiuvetă, Jack ia cartea din cealaltă parte a mesei şi-l urmează pe Henry spre living, oprindu-se pe drum ca să arunce o privire, aşa cum face întotdeauna, ia studioul prietenului său. O uşă cu un panou mare de sticlă se deschide într-o încăpere mică şi izolată fonic, scânteind de aparate electronice: microfonul şi platanul aduse înapoi de la Maxton's şi reinstalate in fața scaunului rotativ, bine căptuşit, al lui Henry; un schimbător de discuri şi un convertor digital-analog asortat stau, la îndemână, lângă un panou de mixaj şi-un casetofon masiv alături de cealaltă, mai mare, fereastră, care dă spre bucătărie. Când Henry făcea planul studioului, Rhoda a cerut instalarea geamurilor, pentru că, spunea ea, voia să-l poată vedea când lucrează. Nu se vede niciun cablu. Întregul studio are ordonarea disciplinată a cabinei comandantului unei nave.

— Se pare că ai de gând să lucrezi la noapte, spune Jack.

— Vreau să mai pregătesc de expediere două emisiuni cu Henry Shakes, şi lucrez la ceva pentru un salut de aniversare pentru Lester Young şi Charlie Parker.

— S-au născut în aceeaşi zi?

— Aproape. 27 şi 29 august. Ştii, nu-mi dau seama dacă vrei să fie luminile aprinse sau nu.

— Hai să le aprindem, spune Jack.

Aşa că Henry Leyden aprinde cele două veioze de lângă fereastră, şi Jack Sawyer se duce la fotoliul capitonat de lângă şemineu, aprinde veioza înaltă de lângă unul dintre braţele lui rotunjite şi-şi priveşte prietenul cum înaintează direct spre becul de după uşa din faţă şi spre veioza decorată de lângă locul său preferat de odihnă, o sofa în stil colonial, aprinzându-l mai întâi pe primul, apoi pe celălalt, şi-apoi se aşază cu un picior întins pe toată lungimea sofalei. O lumină egală şi joasă se răspândeşte în încăperea lungă şi capătă mai multă putere în jurul fotoliului lui Jack.

— *Casa umbrelor,* de Charles Dickens, spune el. Îşi drege glasul.

— Bun, Henry, am pornit la drum.

— ”Londra. Sesiunea de toamnă pe terminate”, citeşte el şi intră într-o lume alcătuită din funingine şi noroi. Câini înnoroiaţi, cai înnoroiaţi, oameni înnoroiaţi, o zi fără lumină. În scurt timp, ajunge la al doilea paragraf: „Ceaţă pretutindeni. Ceaţă în susul Tamisei, ce se strecoară printre ostroave şi pajişti verzi; ceaţă în josul Tamisei ce se rostogoleşte întinată de navele rânduite în şiruri şi de scârnăviile unei metropole mari, dar murdare, aruncate pe malurile apei. Ceaţa pe mlaştinile Essexului, ceaţă pe culmile Kentului. Ceaţă târându-se în cabinele vapoarelor de cărbuni, ceaţă aşezându-se de-a lungul şantierelor, ceaţă plutind peste odgoanele marilor corăbii; ceaţă lăsându-se peste bordurile bărcilor şi ale luntrilor.”[{17}]

Vocea i se împiedică şi mintea îi zboară pentru moment în altă parte. Ceea ce citeşte îi aminteşte din nefericire de French Landing, de Sumner Street şi Chase Street, de lumina din geamul de la Oak Tree Inn, de Thunder Five făcându-şi veacul în Nailhouse Row şi de cenuşiul povârniş dinspre râu, de Queen Street şi gardurile vii de la Maxton's, căsuţele împrăştiindu-se în reţele, toate sufocate de ceaţa nevăzută -

care înghite un anunț bătut de vreme eu TRECEREA INTERZISĂ pe autostradă şi Sand Bar, şi pluteşte hămesită şi căutătoare de-a lungul văilor.

— Scuze, zice el. Mă gândeam doar la...

— Şi eu, îl întrerupe Henry. Continuă, te rog.

Cu excepția acelei scurte imagini a unui vechi anunț cu TRECEREA INTERZISĂ absolut nepăsător față de casa neagră în care el va trebui să intre într-o bună zi, Jack se concentrează din nou asupra paginii şi continuă lectura din *Casa umbrelor.* Geamurile se întunecă pe măsură ce veiozele se încing. Cazul Jarndyce şi Jarndyce străbate curțile de judecată, ajutat sau împiedicat de avocații Chizzle, Mizzle şi Drizzle; lady Dedlock îl lasă pe sir Leicester Dedlock singur la întinsul lor domeniu cu capela lui plină de mucegai, râul stătător şi «Promenada fantomei"; Esther Summerson începe să sporovăiască la persoana întâi. Prietenii noştri hotărăsc că apariția lui Esther cere o mică libație, dacă e să mai îndure multă sporovăială. Henry se ridică de pe sofa, se duce alene în bucătărie şi se întoarce cu două pahare scunde şi grase pline de-un sfert cu whisky Balvenie Doublewood curat, dar şi cu un pahar de apă plată pentru cititor. Două sorbituri, câteva murmure de apreciere, şi Jack îşi reia lectura. Esther, Esther, Esther, dar dincolo de tortura cu picătura chinezească a voioşiei sale neobosite povestea adună forță şi-i poartă deopotrivă pe cititor şi ascultător de-a lungul firului ei.

Când ajunge la un moment bun pentru a se opri, Jack închide cartea şi cască. Henry se ridică în picioare şi se întinde. Se duc la uşă, şi Henry îl urmează pe Jack afară sub necuprinsul cer al nopții scânteietor spuzit cu stele.

— Spune-mi un lucru, zice Henry.

— Ascult.

— Când ai fost la secție, te-ai simțit cu adevărat ca un polițist? Sau te-ai simțit ca şi când te-ai preface că eşti unul?

— De fapt, a fost cumva cam surprinzător, mărturiseşte Jack. Cât ai zice peşte, m-am simțit din nou ca un polițist.

— Bine.

— De ce-i bine asta?

— Pentru că înseamnă că fugeai către acel misterios secret, nu departe de el.

Clătinând din cap şi zâmbind, nedându-i intenționat lui Henry satisfacția unui răspuns, Jack urcă în maşina sa şi-şi ia rămas-bun din poziția uşor, dar evident înaltă a scaunului şoferului. Motorul tuşeşte şi porneşte, farurile se aprind şi Jack o ia spre casă.

9

După câteva ore, Jack se vede umblând pe aleea principală a unui parc de distracții pustiu sub un cer cenuşiu de toamnă. De-o parte şi de alta sunt dughene oblonite: standul cu hotdogi Fenway Franks, galeria de tir Annie Oakley, jocurile mecanice. A plouat şi încă va mai ploua; aerul e tăios, umed. Nu departe, aude tunetul singuratic al valurilor avântându-se spre pietrişul plajei pustii. De mai aproape vine sunetul piţigăiat al unei chitare ciupite. Ar trebui să fie un sunet vesel, dar pentru Jack este întruchiparea muzicală a spaimei. N-ar trebui să se afle aici. Ăsta-i un loc vechi, un loc periculos. Trece pe lângă un carusel oblonit şi el. Un anunț din fața lui spune: SPEEDY OPOPANAX SE VA REDESCHIDE DE ZIUA EROILOR 1982 - NE VEDEM ATUNCI!

Opopanax, îşi spune Jack, doar că nu mai este Jack; acum este Jacky. E Jacky-băiete, iar el şi mama lui sunt pe fugă. De cine fug? De Sloat, desigur. De arțăgosul şi nervosul unchi Morgan.

Speedy, gândeşte Jack şi, ca şi când ar fi transmis un semnal telepatic, o voce caldă, uşor îngălată, începe să cânte: *When the red red robin comes bob bob bobbin' along, / There'll be no more sobbin' when he starts throbbin' his old sweet song...*

Nu, îşi spune Jack. *Nu vreau să te văd. Nu vreau să-ți aud cântecul vechi şi dulce. Oricum, nu poți fi aici, pentru că eşti mort. Ai murit pe cheiul Santa Monica. Un negru bătrân şi mort în umbra unui cal de carusel încremenit.*

O, dar nu. Când vechea logică de polițist se întoarce, preia controlul ca o tumoare, chiar şi în vise, şi nu e nevoie de multă ca să-ți dai seama că locul acesta nu e Santa Monica - e prea frig şi prea vechi. Acesta e tărâmul lui de demult, când Jacky şi Regina filmelor de serie B au fugit din California asemenea fugarilor care deveniseră. Şi nu s-au oprit din fugă până ce n-au ajuns la cealaltă coastă, locul unde Lily Cavanaugh Sawyer...

Nu, nu mă gândesc la asta, niciodată *nu mă gândesc la asta*

...venise ca să moară.

— *Trezeşte-te, somnorosule!*

Vocea vechiului său prieten.

Prieten, pe dracu'! El e cel care m-a trimis pe drumul încercărilor, cel care a intervenit între mine şi Richard, adevăratul *meu prieten. El e cel din pricina căruia a fost cât pe ce să fiu omorât, cât pe ce să înnebunesc.*

— *Trezeşte-te, trezeşte-te, dă-te jos din pat!*

T'ezejdă-te, te'zejdă-te, te'zejdă-te. E timpu' să dai piept cu temutu' opopanax. E timpu' să te-ntorci în nu atât de dulcele tău trecut.

— Nu, şopteşte Jacky, şi-atunci se sfârşeşte cărarea mediană. În fata e caruselul, cam ca acela de pe cheiul Santa Monica şi cam ca cela pe care şi-l aminteşte de... păi, de demult. E un hibrid, cu alte cuvinte, o specialitate a visului, nici aici, nici acolo. Dar nu ai cum să-l confunzi pe omul care stă, cu chitara pe genunchi, sub unul dintre caii încremeniți. Jacky-băiete ar recunoaşte acel chip oriunde, şi toată vechea iubire i se înalță în suflet. I se opune, însă e-o încercare din care puțini ies câştigători, mai ales nu cei care au fost întorşi înapoi la vârsta de doisprezece ani.

— Speedy! strigă el.

Bătrânul se uită la el şi fața lui maronie se deschide într-un zâmbet.

— Jack Călătorul zice el. Ce dor mi-a fost de tine, fiule.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, răspunde el. Dar nu mai călătoresc. M-am stabilit în Wisconsin. Ăsta...

Face un gest spre trupul său redevenit prin magie de băiat, îmbrăcat în jeanşi şi tricou.

— Ăsta nu-i decât un vis.

— Poate că da, poate că nu. În orice caz, mai ai o țâră de călătorit, Jack. Îți zic asta deja de ceva vreme.

— Cum adică?

Zâmbetul lui Speedy e viclean la mijloc, exasperat la colțuri.

— Nu face pe prostul cu mine, Jacky. Ți-am trimis pene, nu-i aşa? ți-am trimis un ou de măcăleandru, nu-i aşa? ți-am trimis mai mult de unul.

— De ce oamenii nu mă pot lăsa în pace? întreabă Jack. Vocea lui e suspicios de-aproape de o tânguială. Deloc un sunet plăcut.

— Tu... Henry... Dale...

— Termină odată, zice Speedy, înverşunându-se. Nu mai am vreme să te rog frumos. Jocul s-a întețit. Nu-i aşa?

— Speedy...

— Tu ai datoria ta şi eu o am pe-a mea. Şi e-aceeaşi datorie. Să nu mi te tânguieşti, Jack, şi nu mă mai face să te urmăresc. Eşti un țopilist, ca-ntotdeauna.

— Sunt pensionar...

— *Mă cac* pe pensionarea ta! Copiii pe care i-a omorât, asta-i cat se poate de rău. Copiii pe care *i-ar mai putea* omorî dacă e lăsat să continue, asta-i şi mai rău. Da' ăl' de l-a prins...

Speedy se înclină în față, cu ochii întunecați scăpărându-i pe fața întunecată.

— Băiatul trebuie adus înapoi, şi încă *repede*. Dacă nu-l poți aduce înapoi, tre' să-l omori cu mâna ta, oricât demult mi-ar displăcea asta. Pentru că el e-un Spărgător. Unu' puternic. Încă unul s-ar putea să fie tot ce-i mai trebe ca să-l doboare.

— Cui să-i trebuiască? întreabă Jack.

— Regelui Purpuriu.

— Şi ce vrea Regele ăsta Purpuriu să doboare?

Speedy se uită la el un moment, apoi, în loc să răspundă, începe să cânte piesa aia săltăreață.

— *There'll be no more sobbin' when he starts throbbin' his old sweet song...*

— Speedy, *nu pot!*

Piesa se încheie într-o încâlceală discordantă de coarde. Speedy se uită la Jack Sawyer cel de doisprezece ani cu o răceală care-i îngheață măruntaiele băiatului până la sufletul ascuns al bărbatului care este. Iar când vorbeşte din nou, vagul accent sudist al lui Speedy Parker e mai Pronunțat. S-a umplut de-un dispreț aproape lichid.

— Treci la treabă acum, m-auzi? O să termini cu jelitu' şi plânsu' şi smiorcăitu'. O să-ți aduni curaju' de unde l-ai lăsat şi-o să *treci la treabă!*

Jack dă înapoi. O mână grea îi cade pe umăr şi el îşi spune: *E unchiul Morgan. El sau poate Sunlight Gardener. E anul 1981 şi trebuie s-o iau de la capăt...*

Însă acesta e gândul unui băiat, iar acesta e visul unui bărbat. Jack Sawyer aşa cum e acum alungă disperarea copilului. *Nu, deloc. Neg asta. Am pus deoparte fețele şi locurile alea. A fost greu şi n-o să accept sa se destrame totul din cauza câtorva pene-fantomă, a câtorva ouă-fantoma şi-a unui singur vis urât. Găseşte-ți alt băiat, Speedy. Acesta a crescut.*

Se întoarce, pregătit de luptă, dar nu e nimeni acolo. În spatele lui, pe promenadă, pe-o parte ca un ponei mort, zace o bicicletă de băiat. În spate are o plăcuță de înmatriculare pe care scrie BIG MAC.

În jurul ei sunt împrăştiate pene strălucitoare de corb. Iar acum Jack aude altă voce, rece şi spartă, urâtă şi indubitabil malefică. Ştie că e vocea arătării care l-a atins.

— Aşa-i, găozule. Nu te amesteca. Dacă te pui cu mine, îți împrăştii mațele de la Racine până la La Riviere.

Chiar în fața bicicletei, în lemnul promenadei se cască o gaură învârtejită. E largă ca un ochi speriat. Continuă să se lărgească, şi Jack sare către ea. E drumul de întoarcere. Calea de ieşire. Vocea amenințătoare îl urmează.

— Aşa-i, muistule, zice ea. Fugi! Fugi de abbalah! Fugi de Rege!

Fugi să-ți salvezi viața mizerabilă şi futută!

Vocea se dizolvă în râset, şi sunetul nebunesc al acelui râset este cel care-l urmăreşte pe Jack Sawyer în întunecimea dintre lumi.

După alte câteva ore, Jack stă gol la fereastra dormitorului său, scărpinându-se absent în fund şi urmărind cerul cum se luminează înspre răsărit. E treaz încă de la patru. Nu-şi aminteşte mare lucru din vis (poate că sistemele sale de apărare se îndoaie, dar nici chiar acum nu s-au rupt de tot), şi totuşi destul din el încă zăboveşte pentru ca el să fie sigur de un lucru: cadavrul de pe cheiul Santa Monica l-a tulburat atât de tare, încât şi-a prezentat demisia pentru că-i amintea de cineva pe care-l cunoscuse odinioară.

— Nimic din toate astea nu s-a întâmplat, spune el zorilor pe-o voce fals cumpănită. Am avut un fel de cedare nervoasă preadolescentină, provocată de stres. Mama credea că are cancer, m-a luat pe sus şi am fugit până pe Coasta de Est. Până în New Hampshire. Credea că se duce înapoi în Marele Loc al Fericirii ca să moară. S-a dovedit că, în mare parte, nu sunt decât iluzii, blestemata criză de la mijlocul vieții a unei actrițe, dar ce ştie un copil? Eram stresat. Aveam vise.

Jack suspină.

— Am visat că am salvat viața mamei mele.

Telefonul începe să sune, un țiuit ascuțit şi spart în încăperea umbrită.

Jack Sawyer țipă.

— Te-am trezit, spune Fred Marshall, şi Jack ştie imediat că omul acesta a stat treaz toată noaptea, şezând în casa din care-i lipseau soția şi fiul. Uitându-se la albumele cu poze, poate, în vreme ce televizorul mergea. Ştiind că pune sare pe rană, dar neputându-se opri s-o facă.

— Nu, zice Jack, de fapt eram...

Se opreşte. Telefonul e lângă pat şi lângă telefon e un carnețel, în carnețel e scris un mesaj. Trebuie să-l fi scris el, deoarece el e singurul de acolo - elementar, futu-i, dragul meu

Watson - însă nu e caligrafia lui. La un moment dat, în vis, a scris mesajul acesta cu caligrafia mamei sale moarte.

Tumul. Grinzile. Daca Grinzile sunt rupte, Jacky-băiete, dacă Grinzile sunt rupte şi Turnul se prăbuşeşte.

Asta e tot. Nu e decât sărmanul Fred Marshall, care a descoperit cât de repede se pot înrăutăți lucrurile în cea mai însorită viață din Midwest. Gura lui Jack a încercat să spună câteva lucruri în vreme ce mintea sa e ocupată cu această plastografie a subconştientului său, probabil nu nişte lucruri foarte sensibile, dar asta nu-l deranjează pe Fred; el pur şi simplu continuă să turuie fără opririle şi inflexiunile pe care oamenii le folosesc de obicei pentru a indica sfârşitul de propoziție sau schimbarea ideii. Fred nu face decât să debiteze totul, să se descarce, şi până şi-n starea sa de tulburare Jack îşi dă seama că Fred Marshall de pe Aleea Robin Hood nr. 16, căsuța aceea dulce în stil Cape Cod, a ajuns aproape la capătul puterilor. Dacă lucrurile nu se vor întoarce curând în favoarea sa, nu va mai trebui s-o viziteze pe soția lui în Secția D de la spitalul luteran al districtului French; vor fi colegi de cameră.

Şi tocmai despre plănuita lor vizită la Judy vorbeşte Fred, îşi dă seama Jack. Renunță la încercarea de a-l mai întrerupe şi-l ascultă pur şi simplu, încruntându-se în acelaşi timp la biletul pe care şi l-a scris singur. Turnul si Grinzile. Ce fel de grinzi? Dulgheri, înălțați grinda acoperişului?[{18}]

— ...ştiu că am spus că te iau la nouă, dar doctorul Spiegleman care-i doctorul ei de-acolo Spiegleman aşa-l cheamă el a spus că a avut o noapte foarte grea cu multe țipete şi strigăte şi-apoi a încercat să desprindă tapetul de pe pereți şi să-l mănânce şi poate un fel de atac de apoplexie aşa că încearcă să-i aplice un nou tratament poate că a spus cu Pamizene sau Patizone n-am notat Spiegleman m-a sunat acum cincisprezece minute mă-ntreb dacă oamenii ăştia dorm vreodată şi-a spus că o vom putea vizita cam pe la patru crede că pe la patru starea ei va fi mult mai stabilă şi-atunci o vom

putea vedea aşa că pot să vin după tine pe la trei sau poate ai altceva de...

— La trei e bine, zice Jack încet.

— ...făcut alte planuri aş înțelege asta dar aş putea veni dacă nu ai nimic totul e că nu vreau să mă duc singur...

— O să te aştept, spune Jack. O să mergem cu camioneta mea.

— ...am crezut că poate o să aflu ceva de la Ty sau de la oricine l-o fi răpit cum ar fi o cerere de recompensă dar n-a sunat nimeni numai Spiegleman care-i doctorul soției mele de-acolo de la...

— Fred, o să-ți găsesc băiatul.

Jack e îngrozit de această curajoasă asigurare, de încrederea sinucigaşă pe care o aude în propria sa voce, însă reuşeşte cel puțin un lucru: opreşte năvala de cuvinte moarte a lui Fred. De la celălalt capăt al firului urmează o binecuvântată tăcere.

În cele din urmă, Fred vorbeşte într-o şoaptă tremurătoare.

— O, domnule. Dacă aş putea măcar să cred asta.

— Vreau să încerci, spune Jack. Şi, dacă tot ne ocupăm de asta, poate reuşim să găsim şi minții soției tale.

Poate că amândouă sunt în acelaşi loc, gândeşte, dar nu spune asta cu voce tare.

Sunete lichide vin de la celălalt capăt al firului. Fred a început să plângă.

— Fred.

— Da?

— Vino să mă iei la trei.

— Da.

Un suspin zdravăn; un strigăt chinuit aproape complet reținut. Jack înțelege oarecum cât de goală trebuie că pare casa lui Fred Marshall acum, şi numai această slabă înțelegere e destul de rea.

— Locuiesc în valea Norway. Treci de magazinul lui Roy, traversezi pârâul Tamarack...

— Ştiu unde e.

În vocea lui Fred şi-a făcut loc o urmă vagă de nelinişte. Jack e foarte bucuros s-o audă.

— Bine. Ne vedem atunci.

— Sigur.

Jack aude o fantomă a voioşiei de vânzător a lui Fred, şi asta-i strânge inima.

— La ce oră?

— T-trei?

Apoi, cu o certitudine marginală:

— La trei.

— Aşa e. O să luăm camioneta mea. Poate mâncăm ceva la Gertie's Kitchen la întoarcere. La revedere, Fred.

— La revedere, domnule. Şi mulțumesc.

Jack pune receptorul în furcă. Se mai uită o clipă la reproducerea din memorie a caligrafiei mamei sale şi se întreabă cum s-ar numi aşa ceva în limbaj polițienesc. Autoplastografie? Pufneşte, apoi mototoleşte biletul şi începe să se îmbrace. Va bea un pahar de suc, apoi va ieşi să se plimbe o oră sau aşa ceva. Să-şi alunge din cap toate visele urâte. Şi să alunge, dacă tot se ocupă de asta, sunetul îngrozitor de tărăgănatei voci a lui Fred Marshall. Apoi, după un duş, s-ar putea sau nu să-l sune pe Dale Gilbertson şi să-l întrebe dacă ancheta a progresat. Dacă se va implica într-adevăr în asta, va avea de recuperat multe, de citit multe hârțoage... va vrea să-i reinterogheze pe părinți... să arunce o privire la căminul de bătrâni aflat în apropierea locului de unde a dispărut băiatul familiei Marshall...

Cu mintea plină de asemenea gânduri (gânduri *plăcute*, de fapt, deşi dacă i s-ar fi sugerat asta, ar fi negat-o cu tărie), Jack aproape că se împiedică de cutia aşezată pe covoraşul din fața uşii de la intrare.

Acela e locul unde Buck Evitz, poştaşul, lasă pachetele atunci când are pachete de lăsat, însă n-a trecut încă de şase treizeci, iar Buck nu va pleca la drum în mica lui camionetă albastră decât peste alte trei ore, Jack se apleacă şi ridică precaut pachetul. Are dimensiunea unei cutii de pantofi, e împachetat în hârtie maro tăiată strâmb şi lipită nu cu bandă

adezivă, ci cu bucăți mari de ceară de sigiliu. Pe lângă asta, e înfăşurat complicat în frânghie albă legată cu o fundă supradimensionată făcută parcă de un copil. În colțul de sus se văd mai multe timbre, zece sau o duzină, pe care apar păsări de tot felul. (Nu măcălendri, totuşi; Jack observă asta cu o uşurare firească.) Ceva nu e în regulă cu timbrele astea, dar la început Jack nu-şi dă seama ce. E prea concentrat asupra adresei, care este *spectaculos* greşită. Nu e niciun număr de cutie poştală, niciun oficiu poştal, niciun cod poştal. Niciun *nume,* nu cu adevărat. Adresa constă dintr-un singur cuvânt, mâzgălit în majuscule uriaşe:

JACKY

Uitându-se la literele acela alungite, Jack îşi imaginează o mână strânsă în pumn ținând tare un marker Sharpie; ochi îngustați; o limbă ieşită pe la colțul gurii unui lunatic. Inima a început să-i bată de două ori mai repede.

— Nu-mi place asta, suspină el. Nu-mi place *deloc* asta.

Şi sigur că are motive foarte bune, motive de țopilist, să nu-i placă. *Este* o cutie de pantofi; simte marginea capacului prin hârtia maro, iar descreierații se ştie că pun bombele în cutii de pantofi. Ar fi o dovadă de nebunie din partea lui s-o deschidă, însă îşi dă seama că *o va* deschide, totuşi. Dacă-l va arunca până-n înaltul cerului, cel puțin va putea să se retragă din ancheta cu privire la Pescar.

Ridică pachetul să asculte dacă nu se aude vreun ticăit, conştient că bombele care ticăie sunt la fel de demodate ca desenele animate cu Betty Boop. Nu aude nimic, dar *vede* ce nu e-n regulă cu timbrele, care nu sunt deloc timbre. Cineva a tăiat cu grijă partea din față a unei duzini de pliculețe cu zahăr de la bufet şi le-a lipit pe cutia asta de pantofi împachetată. Un icnet de râset lipsit de umor îi scapă lui Jack. Un dus cu pluta i-a trimis asta, sigur că da. Un dus cu pluta dintr-o unitate încuiată, cu acces mai uşor la pliculețe cu zahăr decât la timbre. Dar cum a ajuns *aici?* Cine l-a lăsat (cu timbrele false neatinse) în vreme ce el îşi visa visul confuz? Şi

cine, în partea asta de lume, ar putea să-l cunoască drept Jacky? Zilele când a fost Jacky s-au dus demult.

Ba nu s-au dus, Jack Călătorule, şopteşte o voce. *Nici pe departe. E timpu' să termini cu smiorcăitu' şi să te-apuci de treabă, băiete. Începe prin a vedea ce-i în cutia aia.*

Ignorându-şi cu hotărâre propria voce mentală, care-i spune că e periculos de prost, Jack rupe frânghia şi foloseşte unghia de la degetul mare ca să taie petele amorfe de ceară roşie. Cine mai foloseşte, totuşi, ceară de sigiliu astăzi? Pune hârtia de împachetat deoparte, încă ceva pentru băieții de la judiciar, poate.

Nu e-o cutie de pantofi, ci una de tenişi. O cutie de tenişi New Balance, ca să fim exacți. Mărimea treizeci şi cinci. Mărimea unui copil. Iar la asta, inima lui Jack îşi măreşte de trei ori bătăile. Simte broboane de sudoare rece apărându-i pe frunte. Stomacul şi sfincterul se strâng. Şi asta-i este familiar. E modul în care țopiliştii se pregătesc să se uite la ceva îngrozitor. Iar asta *va fi* îngrozitor. Jack nu se îndoieşte de asta şi nu se îndoieşte nici din partea cui e pachetul.

Asta-i ultima mea şansă de-a da înapoi, îşi spune. *După asta, nu mai există cale de-ntoarcere şi drumul duce... oriunde.*

Dar până şi asta-i o minciună, îşi dă el seama. Pe la prânz, Dale îi va căuta la secția de poliție de pe Sumner Street. Fred Marshall vine la el acasă pe la trei şi se vor duce s-o viziteze pe Nevasta Nebună de pe Aleea Robin Hood. Punctul de întoarcere a venit deja şi-a plecat. Jack încă nu e sigur cum s-a întâmplat, dar se pare că şi-a reintrat în rol. Iar dacă Henry Leyden va avea curajul să-l felicite Pentru asta, îşi spune Jack, probabil că-i va trage lui Henry un şut în curul ăla al lui de orb.

O voce din visul său şopteşte de sub podeaua conştientului ca o adiere de aer putrid - O *să-ți împrăştii mațele de la Racine până la La Riviere* - dar asta-l deranjează mai puțin decât nebunia reflectată de timbrele făcute din pliculețe de zahăr şi de literele laborios imprimate ale vechiului său nume de alint. A mai avut de-a face cu nebunia înainte. Fără a mai pomeni de amenințări.

Se aşază pe scări cu cutia de tenişi pe coapse. În fața lui, pe câmpia de nord, totul e nemişcat şi cenuşiu. Bunny Boettcher, fiul lui Tom Tom, a venit şi-a tăiat iarbă pentru a doua oară doar acum o săptămână, iar acum o ceață fină pluteşte peste țepii înalți până la glezne. Deasupra lor, cerul tocmai a început să se lumineze. Nici măcar un nor nu-i pătează încă non-culoarea calmă. Undeva, o pasăre cântă. Jack respiră adânc şi-şi spune: *Dacă ăsta-i locul unde-o s-o sfeclesc, se putea şi mai rău. Mult mai rău.*

Apoi, foarte precaut, scoate capacul cutiei şi-l pune deoparte. Nu explodează nimic. Dar pare că cineva a umplut cutia de tenişi New Balance cu noapte. După care el îşi dă seama că a fost burduşită cu strălucitoare pene negre de corb, şi se-nfioară.

Duce mâna spre ele, apoi ezită. Vrea să atingă penele acelea cam la fel de mult cum şi-ar dori să atingă cadavrul pe jumătate putrezit al unei victime a ciumei, dar e ceva sub ele. O vede bine. Ar trebui să-şi pună nişte mănuşi? Sunt nişte mănuşi în debaraua din holul din față...

— La dracu' cu mănuşile, zice el, şi aruncă cutia pe hârtia maro de împachetat de lângă el, în verandă. Urmează un potop de pene, care se învârt puțin în aerul total nemişcat al dimineții. Apoi o bufnitură când obiectul în jurul cărora au fost îndesate penele aterizează în veranda lui Jack. Mirosul îi loveşte nasul o clipă mai târziu, o odoare ca de salam putred.

Cineva a trimis tenisul pătat de sânge al unui copil la reşedința Sawyer de pe drumul văii Norway. Cineva l-a rontăit destul de bine, şi-a rontăit şi mai bine ceea ce e-n el. Vede tivul unui bucăți de bumbac alb, însângerat - asta trebuie să fie o şosetă. Iar în şosetă, piele zdrențuită. Acesta-i unul din tenişii New Balance ai unui copil cu piciorul copilului în el, unul care a fost grav ros de cine ştie ce animal.

El l-a trimis, îşi spune Jack. *Pescarul.*

Să-l întărâte. Să-i spună: *Dacă vrei să intri, intră. Apa-i bună, Jacky băiete, apa-i* bună.

Jack se ridică în picioare. Inima îi bubuie în piept, cu bătăi prea apropiate ca să mai poată fi numărate. Broboanele de

sudoare de pe frunte s-au umflat şi s-au desprins şi i s-au scurs pe față-n jos ca lacrimile, buzele şi mâinile şi picioarele sunt amorțite... Şi totuşi, el îşi spune că este calm. Că a văzut lucruri şi mai rele, mult mai rele, îngrămădite lângă terasamentele podurilor şi pasajelor subterane ale autostrăzilor din L.A. Şi aceasta nu este nici prima parte de corp retezată pe care o vede. Odată, în 1997, el şi partenerul lui Kirby Tessier au găsit un testicul aşezat pe capacul unui rezervor de toaletă în biblioteca publică din Culver City ca un străvechi ou fiert moale. Aşa că-şi spune că este calm.

Se ridică şi coboară scările verandei. Trece pe lângă capota Dodge Ram-ului său roşu ca vinul de Bungurdia în care se află sistemul de sonorizare de ultimă generație; trece pe lângă cuşca de păsări pe care el şi Dale au instalat-o la marginea terenului de nord cu o lună sau două după ce Jack s-a mutat în această, cea mai perfectă casă din univers. Îşi spune că este calm. Îşi spune că e o dovadă, nimic mai mult. Doar un nou ochi de frânghie în lațul de spânzurat pe care Pescarul şi-l va pune în cele din urmă în jurul propriului gât. Îşi spune să nu se gândească la ea ca la o parte dintr-un copil, o parte dintr-o fetiță pe nume Irma, ci ca la proba A. Simte cum rouă îi udă gleznele goale şi manşetele pantalonilor, ştie că orice fel de plimbare îndelungă prin fânul mic va distruge o pereche de cinci sute de dolari de pantofi Gucci. Şi ce dacă? E suficient de bogat ca să depăşească punctul vulgarității; poate avea la fel de mulți pantofi ca Imelda Marcos, dacă vrea. Important este calmul său. Cineva i-a adus o cutie de pantofi cu un picior uman în ea, i-a aşezat-o în verandă la adăpostul întunericului nopții, însă el e calm. E-o dovadă, atâta tot. Iar el? El e un țopilist. Dovezile sunt specialitatea sa. Trebuie doar să ia puțin aer, trebuie să-şi curețe nasul de mirosul acela de salam putred care a ieşit din cutie...

Jack scoate un sunet gâtuit, sec, şi începe să păşească puțin mai repede. În mintea sa *(mintea mea* calmă, îşi spune el) creşte sentimentul apropierii unui punct culminat. Cineva se pregăteşte să fugă... sau să se preschimbe... sau să se preschimbe *înapoi.*

Ideea aceasta, în special, este alarmantă şi Jack începe să alerge peste câmp, ridicând genunchii mai mult, pompând din braţe. Trecerea lui trasează o linie prin ierburi, o diagonală care începe la aleea din faţa casei şi s-ar putea sfârşi oriunde. În Canada, poate. Sau la Polul Nord. Fluturi albi, treziţi din moţăiala lor îngreunată de rouă dimineţii, se ridică fâlfâind din aripi în spirale complicate şi-apoi se prăbuşesc înapoi în iarba tăiată.

Aleargă mai repede, departe de tenisul ronţăit şi însângerat care zace în veranda casei perfecte, departe de propria sa oroare. Însă senzaţia aceea de apropiere a punctului culminant nu-l părăseşte. În mintea sa încep să se ridice feţe, fiecare cu propria-i frântură însoţitoare de coloană sonoră. Feţe şi voci pe care le-a ignorat vreme de douăzeci de ani sau mai mult. Când feţele acestea se înălţau sau când vocile acestea bolboroseau, el şi-a spus până acum vechea minciună, că odată a existat un băiat speriat care s-a molipsit de teroarea nevrotică a mamei sale ca de-o răceală şi-a inventat o poveste, o mare fantezie în mijlocul căreia se afla bătrânul şi bunul Jack Sawyer care-şi salva mama. Nimic din toate alea n-a fost real, şi-au fost toate date uitării până la vârsta de şaisprezece ani. Pe-atunci era calm. Aşa cum e calm şi acum, alergând peste câmpul său dinspre nord ca un lunatic, lăsând în spate acea dâră întunecată şi acei nori de fluturi speriaţi, dar făcând-o *cu calm.*

Faţă îngustă, ochi înguşti sub o şapcă de hârtie albă, înclinată: *Dacă. poţi să-mi aduci un butoi când am nevoie, a ta e slujba.* Smokey Updike, din Oatley, New York, unde au băut bere şi-apoi au mâncat paharul. Oatley, unde au fost undeva în tunelul din afara oraşului şi unde Smokey îl ţinuse prizonier. Până când...

Ochi iscoditori, zâmbet fals, costum alb scânteietor: *Te ştiu de undeva, Jack... de unde? Spune-mi. Mărturiseşte.* Sunlight Gardener, un predicator din Indiana al cărui nume a fost întotdeauna Osmond. Osmond într-o altă lume.

Faţa lată şi păroasă şi ochii speriaţi ai unui băiat care nu mai era deloc băiat: *ăsta-i un loc rău, Jacky, Wolf ştie.* Şi era,

era un loc foarte rău. L-au pus într-o cutie, l-au pus pe bunul şi bătrânul Wolf într-o cutie, şi-n cele din urmă l-au omorât. Wolf a murit de-o boală numită America.

— Wolf! icneşte alergătorul din câmp. Wolf, a, Doamne, îmi pare rău!

Fețe şi voci, toate acele fețe şi voci înălțându-se în fața ochilor săi, sfredelindu-i urechile, cerând să fie văzute şi auzite, umplându-l de acel sentiment al punctului culminant, fiecare sistem de apărare pe punctul de-a fi spulberat în fața unui val uriaş.

Amețeala face ravagii prin el şi înclină lumea. Scoate iar acel sunet gâjâit, şi de data aceasta îi umple fundul gâtului cu un gust pe care şi-l aminteşte: gustul vinului ieftin şi aspru. Şi, brusc, e din nou în New Hampshire, din nou în Arcadia Funworld. El şi Speedy stau din nou lângă carusel, toți caii ăia încremeniți („Toți caii de carusel au un nume, nu ştiai, Jack?"), şi Speedy întinde o sticlă de vin şi-i spune că e suc magic, o singură sorbitură şi se va duce dincolo, va *sări* dincolo...

— Nu! strigă Jack, ştiind că e deja prea târziu. *Nu vreau să merg dincolo!*

Lumea se înclină în cealaltă parte şi el cade în iarbă pe mâini şi genunchi cu ochii strâns închişi. Nu e nevoie să-i deschidă; mirosurile mai bogate, mai profunde care-i umplu imediat nările îi spun tot ce are nevoie să ştie. Asta, şi senzația de întoarcere acasă după atât de mulți ani întunecați în care aproape fiecare mişcare şi decizie lucidă au fost într-un fel dedicate anulării (sau cel puțin amânării) sosirii chiar acestui moment.

Acesta este Jack Sawyer, doamnelor şi domnilor, în genunchi intr-un câmp întins de iarbă dulce sub un cer de dimineață nepătat de nici o particulă de poluare. Plânge. Ştie ce s-a întâmplat, şi plânge. Inima îi explodează de teamă şi bucurie.

Acesta e Jack Sawyer după douăzeci de ani, devenit bărbat în toată firea, şi în sfârşit întors în Teritorii.

Vocea vechiului său prieten Richard - cunoscut uneori şi ca Richard Raţionalu - e cea care-l salvează. Richard aşa cum e acum, preşedintele propriei sale firme de avocatură (Sloat & Asociaţii, Ldt.), nu Richard aşa cum a fost când Jack poate că l-a cunoscut cel mai bine, în timpul lungilor zile de vacanţă pe insula Seabrook, în sudul Californiei. Richard cel din insula Seabrook a fost imaginativ, slobod la gură, iute de picior, repezit, uscăţiv ca o umbră de dimineaţă. Richard cel de acum, Richard Avocatul Corporatist, e subţirel sus, gros la mijloc şi-i place mult să şadă şi să bea whisky Bushmills. De asemenea, şi-a distrus imaginaţia, atât de jucăuş sclipitoare în acele zile de pe insula Seabrook, ca pe-o muscă sâcâitoare. Viaţa lui Richard Sloat a fost una a reducerii, şi-a spus uneori Jack, însă un lucru i-a fost adăugat (probabil la facultatea de drept): sunetul pompos şi laş al ezitării, enervant în special la telefon, care este acum semnătura vocală a lui Richard. Sunetul acesta începe cu buzele strânse, apoi se deschide când buzele lui Richard se depărtează mult, făcându-l să arate ca o absurdă combinaţie dintre un corist vienez şi lordul Hau-Hau[{19}].

Acum, stând îngenuncheat cu ochii închişi în întinderea nemărginită şi verde a ceea ce obişnuia să fie propriul său câmp nordic, simţind mirosul noilor, profundelor mirosuri pe care şi le aminteşte atât de bine şi după care a tânjit atât de mult fără să-şi dea măcar seama, Jack îl aude pe Richard Sloat cum începe să vorbească în miezul minţii sale. Ce uşurare sunt cuvintele acestea! Ştie că nu e decât mintea sa care imită vocea lui Richard, dar tot e minunat. Dacă Richard ar fi aici, Jack crede că şi-ar îmbrăţişa vechiul prieten şi ar spune: *Fie să trăieşti o veşnicie, Richie-băiete. Cu tot cu fereala ta.*

Richard Raţionalu spune: *Îţi dai seama că visezi, Jack, nu-i aşa?...* ba-haaaa... *stresul provocat de deschiderea pachetului ăluia fără-ndoială...* ba-haaaa... *fără-ndoială că te-a făcut să leşini, iar asta, la rândul ei, a provocat...* ba-HAAAA!... *visul pe care-l ai acum.*

Jos în genunchi, cu ochii încă închişi şi părul atârnându-i peste față, Jack spune:

— Cu alte cuvinte, e ceea ce noi numeam...

Corect! Ceea ce noi numeam... ba-haaaa... *„poveşti din insula Seabrook". Dar insula Seabrook a fost acum mult timp, Jack, aşa că-ți propun să deschizi ochii, să te ridici în picioare şi să-şi reaminteşti că dacă ar fi să vezi ceva ieşit din comun...* b'haa!... *Înseamnă că nu e de fapt acolo.*

— Nu e de fapt acolo, murmură Jack.

Se ridică în picioare şi deschide ochii.

Ştie de la prima privire că *este* într-adevăr aici, însă păstrează vocea infatuată de „arăt de treizeci şi cinci de ani, dar am de fapt şaizeci" a lui Richard în minte, apărându-se cu ea. Astfel reuşeşte să mențină un echilibru precar în loc să leşine de-adevăratelea, sau - poate - să-şi piardă cu totul mințile.

Deasupra lui, cerul senin este de-un albastru infinit. În jurul lui, fânul şi lucerna sunt înalte până la coaste, nu doar până la glezne; în această parte a creației n-a fost niciun Bunny Boettcher care să le taie. De fapt, de unde vine el nu există nici-o casă, numai un hambar vechi şi pitoresc cu o moară de vânt într-o parte.

Unde sunt oamenii zburători? îşi spune Jack, ridicând ochii spre tării, apoi scutură energic din cap. Niciun om zburător; niciun papagal cu două capete; niciun lup de lună plină. Toate acelea erau poveşti din insula Seabrook, o nevroză pe care a luat-o de la mama lui şi pe care i-a dat-o chiar şi lui Richard pentru o vreme. Totul nu era nimic altceva decât... *ba-haaa...* bazaconii.

Acceptă asta, ştiind în acelaşi timp că o bazaconie adevărată ar fi să nu creadă ce-i în jurul său. Mirosul de iarbă, acum atât de puternic e dulce, amestecat cu mireasma şi mai înflorată a trifoiului şi mai profundul, grosul miros al pământului negru. Sunetul nesfârşit al greierilor în iarba aceasta, trăindu-şi neştiutele lor vieți de greieri, Fluturi albi de câmpie care bat din aripi. Obrazul nepătat al cerului,

nemarcat de niciun fir de telefon sau cablu electric sau dâră de avion cu reacție.

Ce-l izbeşte mai tare pe Jack, însă, este perfecțiunea câmpului din jurul său. Acolo unde a căzut în genunchi e un cerc încâlcit, iarba grea fiind culcată la pământ. Însă nu e nici-o cărare care *să ducă* la acel cerc, niciun semn al trecerii prin iarba udă şi plăpândă. Parcă ar fi căzut din cer. Asta e imposibil, desigur, o altă poveste din insula Seabrook, dar...

— Am căzut *într-adevăr* parcă din cer, însă, zice Jack pe-o voce remarcabil de stăpânită. Am venit aici din Wisconsin. Am *sărit* aici.

Vocea lui Richard se opune vehement acestei idei, explodând într-o serie de *hrrumf-uri* şi *ba-haaa-uri,* însă Jack abia dacă observă. Nu e decât bunul şi bătrânul Richard Raționalu, făcând în mintea sa ceea ce Richard Raționalu face de obicei. Richard mai supraviețuise unor asemenea lucruri şi ajunsese la capăt cu mintea mai mult sau mai puțin intactă... Însă avusese doisprezece ani. Amândoi avuseseră doisprezece ani în toamna aceea, iar când ai doisprezece ani, mintea şi corpul sunt mult mai elastice.

Jack s-a învârtit încet în cerc, nevăzând nimic altceva decât câmpuri deschise (ceața de peste ele împrăştiindu-se acum într-o pâclă rară în căldura tot mai mare a zilei) şi, dincolo de ele, păduri albastru-cenuşii. Către sud-vest, cam la un kilometru şi jumătate, e un drum de pământ. Dincolo de el, la orizont sau poate puțin dincolo, cerul perfect de vară e puțin pătat de fum.

Nu de la sobe, gândeşte Jack, *nu în iulie, ci poate de la fabrici mici. Şi...*

Aude un fluierat - trei țârâituri lungi înfundate din cauza distanței. Inima pare să-i crească în piept, iar colțurile gurii i se ridică într-un soi de rânjet neputincios.

— Dumnezeule, într-acolo e Mississippi, spune, şi-n jurul său fluturii de câmpie par să danseze în semn de aprobare, dantelăria dimineții. Ăla-i Mississippi, sau cum l-or fi numind aici. Iar fluieratul, prieteni şi vecini...

Alte două țârâituri se rostogolesc prin ziua de început de vară. Sunt slabe din cauza depărtării, da, dar de aproape ar fi asurzitoare. Jack ştie asta.

— E-un vas fluvial. Unul al naibii de mare. Poate unul cu elice.

Jack porneşte către drum, spunându-şi că totul e doar un vis, necrezând nimic din asta, dar folosindu-se de ea aşa cum un acrobat se foloseşte de prăjină pentru echilibru. După ce-a făcut o sută de metri sau aşa ceva, se întoarce şi se uită înapoi. O dâră întunecată brăzdează lucerna, începând din locul unde a aterizat el şi venind drept spre locul unde se află acum. Aceasta e urma trecerii. *Singura* urmă. Departe în stânga (de fapt, aproape în spatele lui, acum) se află hambarul şi moara de vânt. *Alea-s casa şi garajul meu,* îşi spune. *Cel puțin, asta sunt ele în lumea Chevroleturilor, războiului din Orientul Mijlociu şi-a emisiunii lui* Oprah Winfrey.

Merge mai departe şi aproape a ajuns la drum, când îşi dă seama că, la sud-vest, e mai mult decât fum. E şi un fel de vibrație. Îi bate în cap ca începutul unei migrene. Şi e ciudat de variabilă. Dacă stă cu fața îndreptată fix spre sud, pulsația aceea neplăcută e mai slabă. Dacă se întoarce spre est, dispare. Spre nord, şi *aproape* dispare. Apoi, continuând să se rotească, îşi recapătă toată forța. Mai sâcâitor acum că a observat-o, aşa cum zumzetul unei muşte sau pocnetul unui calorifer într-o cameră de hotel e mai sâcâitor după ce începi cu adevărat să-l remarci.

Jack se mai întoarce într-un cerc lent, complet. Sud, şi vibrația scade. Est, dispare. Nord, începe să revină. Vest, vine cu toată puterea. Sud-vest, şi e blocat ca butonul de căutare al unui radio de maşină. Bum, bum, bum. O vibrație neagră şi dezgustătoare ca o migrenă, un miros ca de fum străvechi...

— Nu, nu, nu, nu fum, spune el. Stă aproape până la piept în iarba văratică, cu pantalonii uzi leoarcă, cu fluturi albi fâlfâindu-i în jurul capului ca un halo distorsionat, cu ochii larg căscați, palid din nou obraji. În clipa aceasta, arată iar de doisprezece ani. E înfiorător cum şi-a regăsit şinele mai tânăr (şi poate mai bun). Nu e fum, miroase a...

Din nou, scoate pe nepregătite gâjâitul acela. Pentru că mirosul - nu în nări, ci în miezul minții - este de salam putred. Mirosul piciorului retezat şi pe jumătate putrezit al Irmei Freneau.

— Simt mirosul lui, şopteşte Jack, ştiind că nu la miros se referă.

Poate face pulsația aceea să fie orice doreşte el... inclusiv, îşi dă seama, să dispară. Simt mirosul Pescarului. Fie al lui, fie... nu ştiu.

Porneşte la pas şi, peste o sută de metri, se opreşte iar. Pulsația din cap a dispărut, într-adevăr. S-a stins aşa cum se stinge transmisia radio când ziua se încălzeşte şi temperatura se îngroaşă. E-o uşurare.

Aproape că a ajuns la drum, care fără-ndoială duce într-o direcție la o versiune anume a Ardenului şi în cealaltă la versiuni ale Centralia şi French Landing, când aude un ropot neregulat. Îl şi simte, urcându-i pe picioare ca un ritm întreținut la tobe de Gene Krupa.

Se întoarce la stânga, apoi strigă într-un amestec de surprindere şi încântare. Trei uriaşe creaturi maronii cu urechi lungi şi fâlfâitoare trec în salturi pe lângă el, ridicându-se deasupra ierbii, scufundându-se înapoi în ea, apoi ridicându-se din nou deasupra. Seamănă cu nişte iepuri corciți cu nişte canguri. Ochii lor negri proeminenți se uită cu o groază comică. Traversează drumul, picioarele lor plate (cu blană albă şi nu maronie) ridicând praful.

— Hristoase! zice Jack, jumătate râzând şi jumătate plângând. Se plesneşte în mijlocul frunții cu podul palmei. Ce-a fost asta, Richie băiete? Ai ceva de comentat *la asta?*

Richie sigur că nu are. Îi spune lui-Jack că tocmai a suferit o extrem de vie... *ba-haaa!...* halucinație.

— Sigur că da, spune Jack. Iepuraşi uriaşi. Du-mă la cea mai apropiată întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

Apoi, când păşeşte pe drum, se uită iar spre orizontul sud-vestic Şi spre pâcla de fum de acolo. Un sat. Şi oare localnicii se tem cano umbrele serii se apropie? Se tem de venirea

nopții? Se tem de creatura care le răpeşte copiii? Au ei nevoie de-un țopilist? Sigur că da. Sigur că...

Ceva stă aruncat pe drum. Jack se apleacă şi ridică o şapcă de baseball Milwaukee Brewers, cu totul nelalocul ei în această lume a iepurilor uriaşi, dar indiscutabil reală. Judecând după banda plastică de potrivire a mărimii din spate, e şapca unui copil. Jack se uită înăuntru, ştiind ce va găsi, şi iat-o acolo, atent imprimantă pe cozoroc: TY MARSHALL. Şapca nu e aşa udă ca pantalonii săi, care sunt îmbibați de rouă dimineții, însă nu e nici uscată. S-a aflat acolo, pe marginea drumului, crede el, încă de ieri. Presupunerea logică ar fi că răpitorul lui Ty l-a adus pe băiat pe aici, însă Jack nu crede asta. Poate că vibrația remanentă este cea care face să apară un alt gând, o altă imagine: Pescarul, după ce l-a ascuns bine pe Ty, umblând pe acest drum de țară. La subsuoară e-o cutie de pantofi împachetată şi decorată cu timbre false. Pe cap are şapca de baseball a lui Ty, stând mai mult în echilibru, pentru că e prea mică pentru Pescar. Totuşi, el nu vrea să schimbe banda de potrivire. Nu vrea ca Jack s-o confunde cu şapca unui om în toată firea, nici măcar pentru o secundă. Pentru că-l ațâță pe Jack, îl invită pe Jack să intre în joc.

— L-a luat pe băiat în lumea noastră, bâiguie Jack. A fugit cu el în lumea *asta.* L-a ascuns undeva la loc sigur, ca un păianjen care pune o muscă deoparte. Viu? Mort? Viu, cred. Apoi s-a dus acolo unde-a ascuns-o pe Irma, oriunde ar fi asta. I-a luat piciorul şi mi l-a adus mie. L-a adus prin lumea *asta,* apoi a sărit înapoi în lumea *mea* ca să-l lase în verandă. A pierdut şapca pe drum, poate? I-a căzut de pe cap?

Nu prea crede. Crede că futangiul ăsta, lepădătura asta, jegosul ăla țopăitor dintr-o lume în alta, a lăsat basca intenționat. Ştia că, dacă Jack se va nimeri pe drumul acesta, o va găsi.

Ținând şapca la piept ca un fan al lui Miller Parker demonstrând respect pentru steag în timpul imnului național, Jack închide ochii?i se concentrează. E mai uşor decât s-ar fi aşteptat, dar bănuieşte că unele lucruri nu le uiți niciodată -

cum să decojeşti o portocală, cum să mergi pe bicicletă, cum să sari dintr-o lume în alta.

La un băiat ca tine-şa oricum nu-i trăb-un vin ieftin, îl aude pe vechiul său prieten Speedy Parker şi-n vocea lui Speedy e-o notă de ironie. În acelaşi timp, senzația aceea de vertij se răsuceşte din nou prin Jack. După o clipă, aude sunetul alarmant al unei maşini care se apropie.

Păşeşte în spate şi, în acelaşi timp, deschide ochii. Zăreşte o frântură dintr-un drum asfaltat - drumul văii Norway, dar...

Un claxon tună şi-un Ford vechi şi prăfuit trece în trombă pe lângă el, oglinda laterală din partea pasagerului țâşnind la mai puțin de douăzeci de centimetri de nasul lui Jack Sawyer. Aer cald, din nou plin de vagul, dar înțepătorul iz al hidrocarburilor, îi scaldă obrajii şi fruntea, dimpreună cu vocea indignată a unui copil de fermier:

— ...dracului din drum, *găoază...*

— Nu-mi place să fiu făcut găoază de-un absolvent de la coada vacii, zice Jack pe cea mai bună imitație a sa a vocii lui Richard Raționalu şi, chiar dacă, pentru a fi sigur, adaugă un *Ba-haaa!* bombastic, inima îi bubuie puternic. Mamă, aproape c-a sărit înapoi chiar în fața timpului!

Te rog, Jack, scuteşte-mă, zice Richard. *Ai visat toata tărăşenia.*

Jack ştie mai bine. Chiar dacă se uită de jur împrejur absolut uluit, miezul sufletului său nu e deloc uluit, nu, nici cât negru sub unghie, încă are şapca, pentru început - şapca Brewers a lui Ty Marshall. Şi-apoi, podul de peste pârâul Tamarack e imediat după culmea următoare. În cealaltă lume, cea în care iepuri uriaşi țopăiau pe lângă tine, a mers pe jos poate un kilometru şi jumătate. În aceasta, a parcurs cel puțin *şase* jumate.

Aşa a fost înainte, îşi spune, *aşa a fost atunci când Jacky avea şase ani. Când toată lumea trăia în California şi nimeni nu trăia altundeva.*

Dar asta nu-i bine. Cumva, nu e bine.

Jack stă pe marginea drumului care era de pământ cu câteva secunde în urmă şi care acum e de asfalt, stă şi se uită

în jos la şapca de baseball a lui Ty Marshall şi încearcă să-şi dea seama ce mai exact nu e bine şi *cum* nu e bine, ştiind că probabil nu-i va reuşi şmecheria. Toate acestea au fost cu mult timp în urmă şi, pe deasupra, s-a străduit mult să-şi îngroape evident bizarele amintiri din copilărie încă de când avea treisprezece ani. Mai mult de jumătate din viața sa, cu alte cuvinte. O persoană nu-şi poate dedica aşa mult timp uitării, apoi să pocnească brusc din degete şi să se aştepte...

Jack pocneşte din degete. Spune dimineții călduroase de vară:

— Ce s-a întâmplat când Jacky avea şase ani? Şi-şi răspunde singur la întrebare.

— Când Jacky avea şase ani, tați cânta la saxofon. Dar ce înseamnă *asta}*

— Nu tați, zice imediat Jack. Nu tați al *meu.* Dexter Gordon. *Piesa* se numea *Daddy Played the Horn,* tați cânta la saxofon. Sau poate albumul.

Stă acolo, clatină din cap, apoi încuviințează.

— *Cântă.* Tați cântă. *Tați cântă la saxofon.*

Şi aşa, pur şi simplu, totu-i revine în amintire. Dexter Gordon cântând la combina stereo. Jacky Sawyer în spatele canapelei, jucându-se cu taxiul său londonez de jucărie, aşa de mulțumitor datorită greutății lui, care-l făcea cumva să pară mai real decât o jucărie. Tatăl lui şi tatăl lui Richard discutând. Phil Sawyer şi Morgan Sloat.

Închipuie-ți ce-ar fi tipul ăsta dincolo, spusese unchiul Morgan, iar aceea fusese prima aluzie pe care Jack Sawyer o prinsese despre Teritorii. Când Jacky avea şase ani, Jacky a prins de veste. Şi...

— Când Jacky a avut doisprezece ani, Jacky chiar *s-a dus* acolo, spune el.

Ridicol! trâmbițează fiul lui Morgan. *De-a dreptul...* ba-haaa!... *ridicol! Urmează să-mi spui că într-adevăr* au fost *oameni în cer!*

Dar înainte ca Jack să-i poată spune versiunii mentale a vechiului său amic asta sau orice altceva, soseşte o altă maşină. Aceasta opreşte lângă el. Uitându-se bănuitor pe

geamul şoferului (expresia e una obişnuită, a aflat Jack, şi nu înseamnă nimic în sine) este Elvena Morton, menajera lui Henry Leyden.

— Ce mama tuturor sfinților cauți pe-acilea, Jack Sawyer? îl întreabă ea.

El îi oferă un zâmbet.

— N-am dormit prea bine, doamnă Morton. M-am gândit să fac o plimbărică şi să-mi limpezesc gândurile.

— Şi-ntotdeauna când vrei să-ți limpezeşti gândurile te plimbi prin rouă? întreabă ea, coborând privirea la jeanşii lui, care sunt uzi până la genunchi şi chiar puțin mai sus. Te-ajută asta?

— Se pare că m-am pierdut în propriile-mi gânduri, se explică el.

— Aşa se pare, zice ea. Urcă şi-o să te duc eu aproape până acasă. Doar dacă, desigur, nu mai ai nişte gânduri de limpezit.

Jack simte nevoia să surâdă. A fost o poantă bună. Îi aminteşte de răposata lui mamă, de fapt. (Când o întreba fiul ei nerăbdător ce aveau la cină şi când va fi servită, Lily Cavanaugh răspundea uneori: „Băşini prăjite cu ceapă, budincă de vânt şi sos de aer la desert, vino şi serveşte-le la o murătură jumate.”)

— Cred că mai bine de-atât nu o să-mi limpezesc azi gândurile, zice el şi dă ocol bătrânei Toyota maro a doamnei Morton. Pe scaunul pasagerului e-o pungă maronie din care ies lucruri înfrunzite. Jack o împinge în mijloc, apoi se aşază.

— Nu ştiu dacă cine se trezeşte de dimineață departe ajunge, spune ea, pornind maşina, dar cumpărătorul care se trezeşte devreme ia cele mai bune verdețuri de la Roy's, asta ți-o pot zice. Pe deasupra, îmi place s-ajung acolo înaintea tândăloşilor.

— Tândăloşi, doamnă Morton?

Ea îi aruncă cea mai bună privire suspicioasă, cu ochii oțeliți la colțuri, cu colțul drept al gurii lăsat în jos de parcă ar fi gustat ceva acru.

— Ocupă locul de la tejghea şi discută despre Pescar încoace şi Pescar încolo. Cine ar putea fi, *ce* ar putea să fie - un suedez sau un polonez sau un irlandez - şi desigur ce-i vor face ei când va fi prins, lucru care s-ar fi întâmplat deja de mult dacă la cârma situației s-ar fi aflat oricine, numai cap-pătrat ăla de Dale Gilbertson nu. Aşa zic ei. E-uşor să vorbeşti când stai cu curu' la căldurică pe tabureții lu' Rob Soderholm, c-o cană de cafea într-o mână şi-o gogoaşă-n cealaltă. Io aşa cred. Sigur, juma' dintre ei au în buzunaru' de la spate cecul de şomaj, da' despre asta nu vor să vorbească. Tata obişnuia să zică:

„Arată-mi un om care-i prea bun să strângă fânu-n iulie şi-o să-ți arăt unu' care n-o să mişte-un deget nici tot restu' anului."

Jack se aşază în scaunul pasagerului, cu genunchii proptiți de bord, şi priveşte drumul cum le rămâne în urmă. Vor ajunge înapoi cât ai clipi. Pantalonii lui încep să se usuce şi el se simte ciudat de liniştit. Lucrul plăcut la Elvena Morton este că nu trebuie să participi la discuție, pentru că ea-i bucuroasă să vorbească singură. Îi mai trece prin cam încă un lilysm. Despre o persoană foarte gureşă (unchiul Morgan, de pildă), era înclinată să spună că limba lui cutare este „prinsă la mijloc şi bate din ambele capete".

El rânjeşte slab şi ridică nepăsător mâna ca să-şi ascundă gura de doamna M. L-ar întreba ce e aşa comic, şi el ce i-ar putea răspunde? Că tocmai s-a gândit că limba ei e prinsă de la mijloc? însă mai e comic şi felul în care gândurile şi amintirile se revarsă înapoi. Nu ieri a încercat s-o sune pe mama lui, uitând că e moartă? Asta i se pare acum un lucru pe care l-ar fi făcut într-o altă viață. Poate că *era* o altă viață. Dumnezeu ştie că nu mai pare acelaşi om care a coborât dimineață din pat, temător şi dominat de-un sentiment cel mai bine descris ca fiind „osânditor". Se simte cu adevărat în viață pentru întâia oară de când... ei bine, de când Dale Gilbertson l-a adus tocmai pe drumul acesta, presupune el, şi i-a arătat căsuța frumoasă care-i aparținuse odinioară tatălui lui Dale.

Între timp, Elvena Morton turuie mai departe.

— Deşi recunosc şi că profit de orice scuză pentru a ieşi din casă atunci când începe cu Mongoloidul Nebun, zice ea.

Mongoloidul Nebun e termenul cu care doamna Morton se referă la personajul şobolanul din Wisconsin al lui Henry. Jack încuviinţează înţelegător din cap, neştiind că peste puţine ore va întâlni un individ a cărui poreclă este Ungurul Nebun. Micile coincidenţe ale vieţii.

— Întotdeauna dimineaţa devreme îşi pune-n cap să-l facă pe Mongoloidul Nebun, şi i-am spus: „Henry, dacă tre' să strigi aşa şi să spui lucruri îngrozitoare şi-apoi să pui muzica aia îngrozitoare cântată de puşti care n-ar fi trebui niciodată lăsaţi să se apropie de o tubă, darămite de-o chitara electrică, de ce-o faci dimineaţa, când ştii că-ţi strică tot restul zilei?" Şi aşa e, se alege c-o migrenă de patru ori din cinci când se preface că este Mongoloidul Nebun şi, până dup-amiază, stă întins în dormitor cu o pungă de gheaţă pe sărmana lui frunte şi, pe deasupra, în zilele alea nu îmbucă nimic la prânz. Când verific a doua zi, uneori masa de seară nu mai e - o las întotdeauna în acelaşi loc în frigider, decât dacă nu-mi spune el că vrea să gătească singur -, dar de cele mai multe ori e încă acolo şi chiar şi când nu mai e cred că uneori o aruncă doar la gunoi.

Jack mormăie. Mai mult nu trebuie să facă. Cuvintele ei îl învăluie şi el se gândeşte la cum va pune tenisul într-o pungă pentru dovezi, îl va mânui cu cleştii pentru foc, iar când o să-l ducă la secţia de poliţie, lanţul dovezilor va începe. Se gândeşte la cum trebuie să se asigure că nu mai e nimic în cutia de tenişi, şi să arunce o privire la hârtia de împachetat. Mai vrea să verifice şi pliculeţele alea de zahăr. Poate că e numele vreunui restaurant imprimat sub pozele cu păsări. Şansele sunt mici, dar...

— Iar el zice: „Doamnă M., nu mă pot abţine. În unele zile mă trezesc pur şi simplu în pielea şobolanului. Şi, chiar dacă plătesc pentru asta mai târziu, am parte de atâta bucurie cât timp mă ţine pasa. O bucurie aşa mare!" Şi io l-am întrebat, i-am zis: „Unde-i bucuria într-o muzică despre copii care vor să-

şi omoare părinţii şi să mănânce fetuşi şi să facă sex cu animale” - despre asta era vorba într-unu' dintre cântecele alea, Jack, am auzit limpede ca bună ziua - ”şi toate alea?” l-am întrebat, şi el a zis... Hopa, uite c-am ajuns.

Au ajuns într-adevăr la aleea care oferă acces spre casa lui Henry. Mai departe cu cinci sute de metri se vede acoperişul locuinţei lui Jack. Camioneta sa Ram scânteiază senină în faţa casei. Nu-şi vede veranda, cu siguranţă nu poate vedea oroarea care zace pe scândurile ei, aşteptând să fie curăţată de cineva. Să fie curăţată în numele decenţei.

— *Te-aş putea* duce chiar până acasă, zice ea. Chiar, ce-ar fi să te duc?

Jack, gândindu-se la tenisul şi la mirosul de salam putred din jurul lui, zâmbeşte, clatină din cap şi deschide iute portiera pasagerului.

— Se pare că totuşi mai am nişte gânduri de limpezit, spune.

Femeia se uită la el cu acea expresie de suspiciune nemulţumită care de fapt este, suspectează Jack, iubire. Ea ştie că Jack a luminat viaţa lui Henry Leyden şi, fie şi numai pentru asta, el crede că ea îl iubeşte. Îi place să spere asta, în orice caz. Îi trece prin gând că femeia n-a spus nimic despre şapca de baseball pe care o are în mână, dar de ce s-o facă? În această parte de lume, oricine are cel puţin patru asemenea şepci.

Porneşte de-a lungul drumului, cu părul fluturând (zilele când îşi făcea frizuri fistichii la Chez-Chet pe Rodeo Drive au trecut demult - aici suntem în ţinutul Coulee şi, când îşi aminteşte totuşi de păr, se lasă tuns de bătrânul Herb Roeper de pe Chase Street, de lângă Amvets), cu pas lung şi nepăsător ca de băiat. Doamna Morton se apleacă pe geam şi strigă după el:

— Schimbă-ţi jeanşii ăia, Jack! Imediat ce intri în casă! Nu-i lăsa să se uşte pe tine! Aşa începe artrita!

El ridică o mână fără să se întoarcă şi strigă înapoi:

— Aşa-i!

Cinci minute mai târziu, merge din nou pe propria sa alee din fața casei. Cel puțin o vreme, teama şi depresia l-au părăsit. La fel şi surescitarea, ceea ce-i o uşurare. Ultimul lucru de care are nevoie un țopilist e să intre valvârtej într-o anchetă în stare de surescitare.

Când zăreşte cutia din verandă - şi hârtia de ambalaj, şi penele, şi tenisul de copil, să nu uităm de asta - Jack se întoarce cu gândul la doamna Morton citându-l pe acel mare înțelept Henry Leyden.

Nu mă pot abține. În unele zile mă trezesc pur şi simplu în pielea şobolanului. Şi, chiar dacă plătesc pentru asta mai târziu, am parte de atâta bucurie cât timp mă ține pasa. O bucurie *atât de mare!*

O bucurie atât de mare. Jack a simțit şi el asta din când în când în calitate de detectiv, uneori în timp ce ancheta scena unei crime, cel mai adesea în vreme ce chestiona un martor care ştia mai mult decât el sau ea spunea... iar asta e ceva ce Jack Sawyer ştie aproape întotdeauna, ceva ce adulmecă. Presupune că şi dulgherii simt bucuria aceea când lucrează deosebit de bine, arhitecții când liniile sunt trasate Pe plan exact cum trebuie. Singura problemă e că cineva din French Landing (poate din unul dintre oraşele dimprejur, dar Jack pariază pe French Landing) încearcă bucuria aceea ucigând copii şi mâncând părți din corpuşoarele lor.

Cineva din French Landing, din ce în ce mai des, se trezeşte în pielea Pescarului.

Jack intră în casă pe uşa din spate. Se opreşte în bucătărie să ia o cutie cu punguțe de mari dimensiuni, două pungi pentru gunoi, un făraş şi mătura de paie. Deschide compartimentul pentru făcut gheață al frigiderului şi umple una dintre pungile menajere cu jumătate dintre cuburi - în ceea ce-l priveşte pe Jack Sawyer, sărmanul picior al Irmei Freneau era aproape putrezit.

Dă fuga în studioul său, de unde ia un carnețel cu foi galbene, un marker negru şi-un pix. În living, ia perechea mai

scurtă de cleşti pentru foc. Şi, când se întoarce în verandă, şi-a lăsat în linii mari identitatea secretă de Jack Sawyer deoparte.

Sunt un ŞOPILIST, îşi spune, zâmbind. *Apărător al modului de viaţă american, prieten al ciungilor, ologilor şi morţilor.*

Apoi, uitându-se în jos la tenisul înconjurat de dezgustătorul lui norişor de putoare, zâmbetul i se şterge de pe faţă. Simte o doză din necuprinsul mister pe care l-am simţit şi noi atunci când am dat peste Irma în restaurantul abandonat dărâmat. Va face tot ce va putea să onoreze această rămăşiţă, exact cum am făcut şi noi tot ce am putut ca să onorăm copilul. Se gândeşte la autopsiile la care a asistat, la adevărata solemnitate care se ascunde în spatele glumelor şi cruzimilor de măcelărie.

— Irma, tu eşti? întreabă cu voce joasă. Dacă eşti tu, ajută-mă acum. Vorbeşte-mi. E timpul ca morţii să-i ajute pe cei vii.

Fără să se gândească la ce face, Jack îşi sărută degetele şi aruncă sărutul în jos, spre tenis. Îşi spune: *Mi-ar plăcea să-l omor pe omul - sau fiinţa - care a făcut asta. Să-l spânzur de mâini, viu şi urlând, în vreme ce-şi umple pantalonii. Să-l trimit pe cealaltă lume în putoarea propriei sale dejecţii.*

Dar astfel de gânduri nu sunt onorabile, şi el le alungă.

Prima punguţă e pentru tenisul cu rămăşiţa de picior înăuntru. Foloseşte cleştii. Sigilează punguţa. Scrie data pe ea cu markerul. Notează felul dovezii în carneţel cu pixul. Pune-l în punga menajeră în care se află gheaţa.

A doua e pentru şapcă. Nu e nevoie de cleşti la asta; a atins deja obiectul. Îl pune în punguţă. O sigilează. Scrie data, notează felul dovezii în carneţel.

A treia punguţă e pentru hârtia maro de împachetat. O ţine o clipă în lumină cu cleştii, examinând timbrele false. Sub fiecare imagine scrie PRODUS DE domino, nimic mai mult. Niciun nume de restaurant, nimic de felul ăsta. În punguţă cu ea. Sigileaz-o. Scrie data. Notează felul dovezii.

Adună penele cu mătura şi făraşul şi le pune în a patra punguţă. În cutie mai sunt câteva pene. Ia cutia cu cleştii, aruncă penele dinăuntru în făraş, după care inima îi face un salt mare în piept, părând să se lovească de cutia toracică

precum un pumn. E ceva scris pe fundul cutiei. A fost folosit acelaşi marker Sharpie pentru a alcătui aceleaşi litere nesigure. Şi oricine le-ar fi scris ştie *cui* se adresa. Nu lui Jack Sawyer cel din exterior; dacă ar fi fost aşa, el - Pescarul - i s-ar fi adresat fără-ndoială cu Hollywood.

Mesajul acesta este adresat omului dinlăuntru şi copilului care a existat înainte ca Jack „Hollywood" Sawyer să fi fost măcar conceput ca idee.

ÎNCEARCĂ LA ED'S EATS AND DOGS, ȚOPILISTULE. NEPRETINU' TĂU,

PESCARUL.

— Neprieten, murmură Jack. Da.

Folosindu-se de cleşti, ridică de jos cutia şi-o pune în a doua pungă menajeră; nu are punguțe pentru dovezi suficient de mari pentru ea. Apoi strânge toate dovezile lângă el într-o grămăjoară ordonată.

Treaba asta arată întotdeauna la fel, deopotrivă sinistră şi prozaică, fotografiile acelea pe care le vedeai în revistele despre crime adevărate.

Se duce înăuntru şi formează numărul lui Henry. Se teme că-i va răspunde doamna Morton, însă cel care ridică receptorul e chiar Henry, slavă cerului. Pasa lui de-acum de şobolanism aparent i-a trecut, deşi nu întru totul; chiar şi la telefon, Jack aude bubuitul şi zăngănitul slab al „chitarelor electrice".

Cunoaşte bine Ed's Eats, spune Henry, dar de ce l-ar interesa pe *Jack* un loc ca acela?

— Nu-i decât o dărâmătură acum; Ed Gilbertson a murit destul de demult şi unii oameni din French Landing ar spune că asta-i o binecuvântare, Jack. Locul ăla era un fief al ptomainei. O durere de stomac în aşteptare. Te-ai fi aşteptat să-l închidă comisia de sănătate publică, dar Ed avea relații. Pe Dale Gilbertson, de exemplu.

— Erau rude? întreabă Jack şi, când Henry răspunde cu un: „Futu-i, sigur că da", un lucru pe care prietenul lui nu l-

ar spune niciodată în mod normal, Jack înțelege că, deşi Henry s-ar putea să fi scăpat de data asta de migrenă, şobolanul acela încă-i mai aleargă prin minte. Jack a mai auzit frânturi asemănătoare din George Rathbun ivindu-se din când în când, neaşteptate exultări rubiconde ieşite din gâtlejul slab al lui Henry, şi mai e şi felul în care Henry îşi ia deseori rămas-bun, aruncând câte-un *Ding-dong* sau *Hodoronc-tronc* peste umăr: acela nu-i decât şeicul, şarmul, şocul ieşind la suprafață pentru o gură de aer.

— Unde se află, mai exact? întreabă el.

— E greu de spus, răspunde Henry.

Acum pare puțin iritat.

— Pe lângă magazinul ăla cu unelte agricole... Goltz's? Din cate îmi amintesc, aleea e aşa lungă că ai putea-o numi de fapt drum de acces. Iar dac-o existat vreodată un indicator, a dispărut demult. Când Ed Gilbertson şi-a vândut ultimul chili-dog plin de microbi, Jack, tu probabil că era în clasa întâi. Despre ce-i vorba?

Jack ştie că ceea ce se gândeşte să facă este ridicol judecat după standardele investigatorii normale - nu poți să-l inviți pe un civil la o scenă a crimei, mai ales nu la scena unui omor - însă aceasta nu-i o investigație normală. Are o dovadă pusă bine la păstrare pe care a recuperat-o dintr-o altă lume, cât de anormal e asta? Sigur că poate găsi demult sucombatul local Ed's Eats; cineva de la Goltz's îi va arăta fără-ndoială în ce direcție s-o ia. Dar...

— Pescarul tocmai mi-a trimis unul dintre tenişii Irmei Freneau, spune Jack. Cu piciorul Irmei încă-n el.

Prima reacție a lui Henry este o inspirație profundă, tăioasă.

— Henry? Te simți bine?

— Da.

Vocea bărbatului e afectată de şoc, dar stăpânită.

— Ce îngrozitor pentru fată şi mama ei. Face o pauză.

— Şi pentru tine. Pentru Dale. Altă pauză.

— Pentru oraşul ăsta.

— Da.

— Jack, vrei să te duc eu la Ed's?

Henry poate face asta, Jack ştie. Simplu ca bună ziua. Hodoronc-tronc. Şi să fim serioşi - de ce l-a sunat pe Henry?

— Da, răspunde el.

— Ai sunat la poliție?

— Nu.

O să mă întrebe de ce nu, iar eu ce-o să-i spun? Că nu vreau ca Bobby Dulac, Tom Lund şi toți ceilalți să se fâțâie pe-acolo, să-şi amestece mirosurile cu cel al făptaşului, până să am ocazia să-l miros eu însumi? Că nu am încredere că vreunul dintre ei nu va da totul peste cap, şi aici mă refer inclusiv la Dale?

Dar Henry nu-l întreabă.

— O să aştept la capătul aleii, spune el. Spune-mi doar când.

Jack îşi calculează lucrurile pe care le mai are de făcut cu dovezile, lucruri care vor sfârşi prin dosirea tuturor în cutia căruciorului de Pe platforma camionetei sale. Îşi aminteşte să ia cu el mobilul, care de obicei nu face decât să stea pe suportul de încărcare din birou. O să trebuiască să anunțe despre cele întâmplate imediat ce va fi văzut rămăşițele Irmei la fața locului şi va fi terminat acea vitală primă cercetare a scenei. Apoi, Dale şi băieții lui n-au decât să vină. Să aducă şi fanfara liceului cu ei, dacă o să vrea. Aruncă o privire la ceasul de la încheietura mâinii şi vede că e aproape opt. Cum de s-a făcut atât de târziu aşa devreme? Distanțele sunt mai scurte în celălalt loc, asta-şi aminteşte, dar oare şi timpul se scurge mai repede? Sau, pur şi simplu, să fi pierdut el simțul trecerii lui?

— Vin la opt şi un sfert, spune. Iar când ajungem la Ed's Eats, tu o să rămâi în camioneta mea ca un băiat cuminte până ce-o să-ți spun că poți să cobori.

— Am înțeles, *mon capitaine.*

— Ding-dong.

Jack pune receptorul în furcă şi se întoarce în verandă.

Lucrurile nu vor merge aşa cum speră Jack. Nu va avea parte de acea primă privire clară şi nu va simți mirosul. De fapt, până-n după-amiaza aceasta, situația în French Landing, deja volatilă, va fi pe punctul de-a scăpa de sub control. Deşi sunt mulți factori care acționează aici, principala cauză a acestei ultime escaladări va fi Ungurul Nebun.

În această poreclă se regăseşte o doză bună de umor provincial, cum ar fi să-i spui funcționarului costeliv de la bancă Joe Uriaşul sau proprietarului de librărie purtător de ochelari trifocali Ochi de Vultur. Arnold Hrabowski, la înălțimea sa de un metru şaptezeci şi la cele şaizeci şi opt de kilograme, este cel mai pirpiriu bărbat de pe statul de plată al lui Dale Gilbertson. De fapt, este cea mai pirpirie *persoană* de pe statul de plată al lui Dale, căci şi Debbie Anderson, şi Pam Stevens îl depăşesc în greutate şi în înălțime (la un metru optzeci şi cinci, Debbi ar putea mânca papară de pe capul lui Arnold Hrabowski). Ungurul Nebun este de asemenea un tip aproape inofensiv, genul de individ care-şi tot cere iertare că dă amenzi indiferent de câte ori Dale i-a spus că asta-i o politică foarte găunoasă, şi care se ştie că îşi începe interogatoriile cu expresii nefericite precum: *Scuzați-mă, dar mă întrebam...* Prin urmare, Dale îl ține la birou cat mai mult posibil, sau în centru, unde-l cunoaşte toată lumea şi majoritatea îl tratează cu un respect absent. Face turul gimnaziilor din district în pielea Ofițerului Prietenos. Micuții, neştiind că primesc primele lor lecții despre efectele nocive ale drogurilor de la Ungurul Nebun, îl adoră. Când ține discursuri mai grave despre droguri, băutură şi conducere imprudentă la liceu, puştii moțăie sau şi trimit bilețele, deşi cred că maşina pe care o conduce, cumpărată din banii programului DARE de instruire cetățenească în şcoli - un Pontiac jos, lucios, pe portierele căruia scrie SPUNEȚI NU - este foarte mişto. Una peste alta, ofițerul Hrabowski este cam la fel de captivant ca un sandvici cu ton, fără maioneză.

Dar în anii şaptezeci, vedeți voi, a fost un aruncător-minune la echipa St Louis şi-apoi la Kansas City Royals, un individ *foarte* înfiorător, nimic de zis, şi numele lui era Al Hrabosky.

În loc să intre de pe tuşă cum fac toţi jucătorii, el intra cu paşi ţanţoşi, şi, înainte să înceapă jocul (de obicei în repriza a noua, când bazele sunt pline-ochi şi jocul e la apogeu), Al Hrabosky se întorcea cu spatele la adversar, lăsa privirea în pământ, strângea pumnii şi lovea o dată, foarte tare, în aer cu ei, ridicându-şi moralul. Apoi se întorcea cu faţa şi începea să arunce mingi cu adevărat rapide, dintre care multe la câţiva centimetri de bărbiile celor cu bâta în mână. Era desigur numit Ungurul Nebun, şi până şi un orb vedea că era cel mai bun aruncător din liga profesionistă. Şi desigur că Arnold Hrabowski e cunoscut acum, *trebuie* să fie cunoscut, drept Ungurul Nebun. În urmă cu câţiva ani, a încercat chiar şi să-şi lase o mustaţă a la Fu Manchu, aşa cum avea faimosul aruncător. Dar în vreme ce mustaţa lui Al Hrabosky era la fel de înfiorătoare ca însemnele de război Zulu, a lui Arnold provoca doar chicoteli - o asemenea mustaţă să apară pe chipul acela blajin de contabil, numai imaginaţi-vă! -, aşa că şi-a ras-o.

Ungurul Nebun din French Landing nu e-un tip rău; face atât cat in stă în puteri şi, în împrejurări normale, asta înseamnă atât cât trebuie. Însă acestea nu sunt zile normale în French Landing, acestea sunt alunecoasele zile ale alunecării, zilele abbalah-opopanax, şi el este exact genul de ofiţer de care se teme Jack. Iar în această dimineaţă, el chiar dacă fără să vrea, va face dintr-o situaţie rea una mult mai rea.

Apelul de la Pescar vine pe telefonul de urgenţe 911 la opt şi zece dimineaţa, în timp ce Jack termină de luat notiţe în carneţelul său cu foi galbene şi Henry merge încet spre capătul aleii sale, mirosind dimineaţa de vară cu mare plăcere în pofida umbrei pe care veştile lui Jack a aruncat-o peste mintea sa. Spre deosebire de unii dintre ofiţeri (Bobby Dulac, de pildă), Ungurul Nebun citeşte textul de lângă telefonul de urgenţe cuvânt cu cuvânt.

ARNOLD HRABOWSKI: Bună, aici Departamentul de Poliţie French Landing, ofiţerul Hrabowski la telefon. Aţi format 911.

Aveți o urgență?

[Sunet ininteligibil... dres de voce?]

A.H.: Alo? Aici ofițerul Hrabowski, pe linia 911. Aveți...

APELANT: Salut, cur belit.

A.H.: Cine vorbeşte? Aveți o urgență?

A.: Voi aveți o urgență. Nu eu. Voi.

A.H.: Cu cine vorbesc, vă rog?

A.: Cu cel mai groaznic coşmar al tău.

A.H.: Domnule, vă pot cere să vă declinați identitatea?

A.: Abbalah. Abbalah-dun. *[Transcriere fonetică.]*

A.H.: Domnule, nu...

A.: Sunt Pescarul.

[Tăcere.]

A.: Care-i problema? Eşti speriat? Aşa şi trebuie.

A.H.: Domnule. A, domnule. Există pedepse pentru false...

A.: Există bice-n iad şi lanțuri în şaiol. *[Apelantul s-ar putea să. spună Seol”.]*

A.H.: Domnule, dacă mi-ați putea spune numele...

A.: Numele meu este legiune. Numărul meu este mult. Sunt un şobolan sub podeaua universului. Robert Frost a spus asta. *[Apelantul râde.]*

A.H.: Domnule, dacă rămâneți la aparat, vi-l pot da pe şeful meu.

A.: Taci şi cască urechile, cur belit. Se înregistrează ce zic? Sper că da. Aş putea beşteli *[Apelantul s-ar putea să spună „bruia”, dar cuvântul e indistinct.]* dacă aş vrea, dar nu vreau asta.

A.H.: Domnule, eu...

A.: Linge-mi scrotu', maimuță. Am lăsat una şi m-am săturat să aştept s-o găsiți. Încercați la Ed's Eats and Dogs. S-ar putea să fie puțin putridă acu', da' când era nouă, era foarte *[Apelantul prelungeşte litera* r, *transformând cuvântul în „foarrrte”]* gustoasă.

A.H.: Unde sunteți? Cine vorbeşte? E cumva o glumă...

A.: Spune-i țopilistului că-l salut.

Când a început apelul, pulsul Ungurului Nebun îşi vedea perfect liniştit de cele şaizeci şi opt de bătăi normale pe minut. Când se încheie la opt şi douăsprezece minute, ceasornicul lui Arnold Hrabowski a lua-o razna. E palid. La jumătatea apelului, s-a uitat la afişajul cu identitatea apelantului şi a notat numărul de acolo cu o mână care îi tremura atât de tare, încât cifrele s-au lăbărțat în sus şi-n jos pe trei rânduri în carnețel. Când Pescarul închide şi el aude sunetul liniei libere, Hrabowski e atât de tulburat, că încearcă să sune înapoi de pe telefonul roşu, uitând că 911 permite doar primirea de apeluri. Degetele sale lovesc carcasa de plastic neted a telefonului şi aruncă receptorul în furcă, înjurând speriat. Se uită la el de parcă l-ar fi muşcat.

Hrabowski apucă receptorul telefonului negru de lângă cel pentru 911, dă să formeze numărul de la care a fost sunat, însă degetele îl trădează şi nimeresc două cifre deodată. Bărbatul înjură din nou, şi Tom Lund, trecând pe-acolo cu o cană de cafea, spune:

— Care-i problema, Arnie?

— Cheamă-l pe Dale! strigă Ungurul Nebun, speriindu-l pe Tom atât de tare, că-şi varsă cafea peste degete. Spune-i să vină aici *acuma!*

— Ce dracu' te-a apu...

— *ACUMA, fir-ar să fie!*

Tom se mai uită o clipă la Hrabowski, cu ochi mari, cu sprâncenele ridicate, apoi se duce să-i spună lui Dale că Ungurul Nebun Pare să fi înnebunit de-adevăratelea.

Când încearcă a doua oară, Hrabowski reuşeşte să formeze numărul. Sună. Şi mai sună de câteva ori.

Dale Gilbertson apare, ținând şi el în mână o cană de cafea. Sub ochi are umbre întunecate, iar liniile de la colțurile gurii sale sunt mult mai pronunțate ca de obicei.

— Arnie? Care-i...

— Ascultă ultima convorbire telefonică, zice Arnold Hrabowski. Cred că era... alo!

Acest din urmă cuvânt iese lătrat. Bărbatul se apleacă în față în spatele mesei de dispecerat şi împrăştie hârtiile care

încotro.

— Alo, cu cine vorbesc?

Ascultă.

— E poliția, uite cine e. Ofițerul Hrabowski, FLPD. Acuma spune-mi tu. Cine eşti?

Dale, între timp, şi-a pus căştile pe cap şi ascultă, cu groază crescândă, cel mai recent apel venit pe firul de 911 al French Landingului. *Dumnezeule mare,* îşi spune. Primul său impuls - primul absolut - este să-l sune pe Jack Sawyer şi să-i ceară ajutorul. Să-l ceară *în gura mare,* ca un copilaş cu mâna prinsă la uşă. Apoi îşi spune să-şi vină în fire, că asta e datoria lui, că-i place sau nu, şi-ar fi bine să-şi vină în fire şi să-ncerce s-o facă. Pe deasupra, Jack s-a dus la Arden cu Fred Marshall s-o viziteze pe soția nebună a lui Fred. Cel puțin, ăsta era planul.

Până una-alta, polițiştii se adună în jurul biroului de recepție: Lund, Tcheda, Stevens. Ce vede Dale când se uită la ei e doar ochi mari şi fețe palide, uluite. Iar cei de pe teren? Cei aflați acum în afara serviciului? Deloc mai bine. Cu excepția lui Bobby Dulac, deloc mai bine. Simte disperare şi, totodată, oroare. O, ăsta-i un coşmar. Un camion fără frâne rulând pe deal în jos către curtea aglomerată a unei şcoli.

Îşi dă jos căştile, făcându-şi o tăietură mică lângă ureche fără să simtă.

— De unde a venit? îl întreabă pe Hrabowski.

Ungurul Nebun a închis telefonul şi acum nu face decât să şadă acolo, înmărmurit. Dale îl prinde de umeri şi-l scutură. *De unde a venit?*

— De la 7-Eleven, răspunde Ungurul Nebun, şi Dale îl aude pe Danny Tcheda cum icneşte. Nu foarte departe de locul unde a dispărut bicicleta băiatului familiei Marshall, cu alte cuvinte. Tocmai am discutat cu domnul Rajan Patel, vânzătorul din tura de zi. Spune că numărul corespunde cu telefonul public din fața magazinului.

— A văzut cine a l-a folosit?

— Nu. Era în spate, prelua o livrare de bere.

— Eşti sigur că Patel însuşi nu a...

— Mda. Omul are accent indian. Pronunțat. Tipul de la 911... Dale, l-ai auzit şi tu. Părea să fie *oricine.*

— Ce se întâmplă? întreabă Pam Stevens. Însă are o bănuială; cu toții au. Totul e o chestiune de detalii. Ce s-a întâmplat?

Pentru că e cea mai rapidă cale de a-i informa, Dale pune din nou înregistrarea convorbirii telefonice, de data asta pe difuzor. În tăcerea împietrită care urmează, Dale spune:

— Mă duc la Ed's Eats. Tom, tu vii cu mine.

— Da, domule! zice Tom Lund. Pare aproape bolnav de încântare.

— Să mai vină după mine alte patru patrule.

Mare parte din mintea lui Dale e înghețată; treburile acestea procedurale patinează amețitor pe gheață. *Mă descurc bine cu procedura şi organizarea,* îşi spune. *Am puține probleme numai cu prinderea blestematului ăluia de ucigaş psihopat.*

— Toate perechile. Danny, tu şi Pam în prima. Plecați la cinci minute după mine şi Tom. Cinci minute numărate la secundă, şi fără girofar sau sirenă. O să păstrăm tăcerea atât cât putem.

Danny Tcheda şi Pam Stevens se uită unul la celălalt, încuviințează, apoi îl privesc din nou pe Dale. Dale se uită la Arnold „Ungurul Nebun" Hrabowski. Mai alege trei perechi, încheind cu Dit Jesperson si Bobby Dulac. Bobby e singurul de care într-adevăr e nevoie să fie acolo; ceilalți sunt doar ca o asigurare şi - să dea Domnul să nu fie necesar - pentru controlul mulțimii. Toți vor trebui să pornească la intervale de cinci minute.

— Lasă-mă şi pe mine să vin, se roagă Arnie Hrabowski. Haide, şefu', ce spui?

Dale deschide gura să spună că vrea ca Arnie să rămână pe poziție, dar apoi vede privirea plină de speranță din ochii aceia cafenii, apoşi. Până şi-n profunda sa neliniște, Dale nu se poate opri să nu reacționeze la asta, măcar puțin. Pentru Arnie, viața de polițist înseamnă prea des să stea pe trotuar atunci când parada trece pe stradă.

Halal paradă, îşi spune el.

— Să-ți zic cum facem, Am, spune el. Când termini cu telefoanele, sun-o pe Debbi. Dacă o convingi să stea în locul tău la secție, poți veni la Ed's.

Arnold clatină bucuros din cap şi Dale aproape că zâmbeşte. Ungurul Nebun o va aduce pe Debbi la secție până la nouă şi jumătate, bănuieşte el, chiar dacă va trebui s-o târască de păr ca Alley Oop, personajul de benzi desenate.

— Cu cine fac pereche, Dale?

— Vino singur, zice Dale. Cu maşina programului DARE, ce zici? Dar, Arnie, dacă părăseşti biroul ăsta fără să-ți țină cineva locul din clipa când ai plecat, de mâine poți să-ți cauți alt serviciu.

— O, nu-ți face griji, zice Hrabowski şi, ungur sau nu, cu toată surescitarea lui vorbeşte ca un zve-dez. Şi nici nu-i surprinzător lucrul ăsta, dat fiind că Centralia, unde a crescut, a fost cunoscut odinioară ca Swede Town, Oraşul Suedez.

— Haide, Tom, zice Dale. O să luăm trusa de dovezi în...

— Ăă... Şefu'?

— *Ce-i,* Arnie?

Vrând să spună, desigur: Ce *mai e acum?*

— Să-i sun pe tipii ăia de la poliția statală, Brown şi Black?

Danny Tcheda şi Pam Stevens pufnesc. Tom zâmbeşte. Dale nu face nici una, nici alta. Inima sa, deşi micită, se micşorează şi mai mult. *Suntem în casa piticilor, doamnelor şi domnilor - speranțele false sunt la stânga, cauzele pierdute la dreapta. Ultima oprire, toată lumea afară.*

Perry Brown şi Jeff Black. A uitat de ei, ce ciudat. Brown şi Black, care acum aproape cu siguranță că-i vor lua cazul.

— Sunt încă la Paradise Motel, continuă Ungurul Nebun, deşi cred că tipul de la FBI s-a întors în Milwaukee.

— Eu...

— Şi districtul, o ține Ungurul una şi bună. Să nu uităm de ei. Vrei să sun mai întâi la medicina legală sau după furgoneta de prelevare a dovezilor?

Furgoneta de prelevare a dovezilor e un Ford Econoline albastru, echipat cu de toate, de la ghips cu uscare rapidă pentru prelevarea amprentelor de roți şi până la un studio video ambulant. Lucruri la care Poliția French Landing nu va avea niciodată acces.

Dale rămâne locului, cu capul în pământ, uitându-se deprimat la podea. Îi vor lua cazul. Asta e limpede cu fiecare cuvânt pe care-l rosteşte Hrabowski. Şi, brusc, îşi doreşte să fie numai şi numai al lui. Oricât de mult îl urăşte şi oricât de tare îl sperie, vrea cazul din toată inima. Pescarul e un monstru, însă nu e un monstru al districtului, un monstru al statului sau un monstru al Biroului Federal de Investigații. Pescarul e un monstru al French Landingului, monstrul lui *Dale Gilbertson,* şi el vrea să păstreze cazul din motive ce n-au nici-o legătură cu prestigiul personal şi nici chiar cu problema practică a păstrării slujbei. Îl vrea pentru că Pescarul e o ofensă adusă tuturor lucrurilor pe care Dale le vrea şi de care are nevoie şi în care crede. E vorba de lucruri pe care nu le poți spune cu voce tare fără să sune dulceag şi stupid, dar, cu toate acestea, sunt lucruri adevărate. Simte o bruscă, prostească furie pe Jack. Dacă Jack ar fi venit la bord mai devreme, poate că...

Iar dacă dorințele ar fi cai, pomanagiii ar fi călăreți. Trebuie să anunțe districtul, fie şi numai pentru a-l aduce pe medicul legist la locul faptei, şi trebuie să anunțe şi poliția statală, prin reprezentanții ei, detectivii Brown şi Black. Nu însă înainte să arunce o privire la ce este acolo, pe câmpul din spatele magazinului lui Goltz. La ce a lăsat Pescarul. Pentru Dumnezeu, nu înainte de asta. Şi poate mai are o ultimă şansă împotriva bastardului.

— Trimite-i pe băieți la drum la intervale de cinci minute - îl îndeamnă el -, aşa cum ți-am spus. Apoi adu-o pe Debbi la dispecerat.

Pune-o *pe ea* să sune la stat şi district.

Chipul nedumerit al lui Arnold Hrabowski îl face pe Dale să-i vină să urle, dar, cumva, îşi păstrează calmul.

— Vreau să am un avans.

— O, face Arnie, după care, când *chiar* pricepe ideea: *Oo!*

— Şi să nu spui nimănui altcuiva în afară de oamenii noştri despre apel sau despre reacţia noastră. *Nimănui.* Nu trebuie să provocăm panică. Ai înţeles?

— Absolut, şefu', zice Ungurul.

Dale aruncă o privire la ceas: opt şi douăzeci şi şase de minute.

— Haide, Tom, zice. Să ne punem în mişcare. *Tempus fugit.*

Ungurul Nebun n-a fost niciodată mai eficient, iar lucrurile intră pe făgaşul lor ca într-un vis. Până şi Debbi Anderson nu obiectează când e chemată la dispecerat. Şi totuşi, în tot acest timp, vocea de la telefon nu-i mai iese din cap. Aspră, răguşită, cu o urmă vagă de accent - de genul celui pe care oricine locuieşte în partea asta de lume îl are. Nimic ieşit din comun cu asta. Şi totuşi nu-i dă pace. Nu faptul că tipul i-a spus cur belit - i s-au spus lucruri mult mai rele, lucruri venite din partea beţivilor de sâmbătă seară -, ci unelte dintre celelalte treburi. *Există bice-n iad şi lanţuri în şaiol. Numele meu este legiune.* Treburi de felul ăsta. Şi *abbalah.* Ce să fie un „abbalah”? Arnold Hrabowski nu ştie. Ştie doar că numai felul cum îi răsună în minte îl face să-i fie rău şi-l sperie. E ca un cuvânt dintr-o carte tainică, de genul acelora pe care le foloseşti pentru a invoca un demon.

Când îl apucă tremuricii, numai o singură persoană poate să-l scape de ei, iar aceea este soţia sa. Ştie că Dale l-a avertizat să nu spună nimănui despre cele ce se întâmplau, şi el înţelege de ce, dar cu siguranţă şeful nu se referea la Paula. Sunt căsătoriţi de douăzeci de ani, şi ca Paula nu există alt om pe lume. Ea e completarea lui. Aşa că (mai mult ca să risipească gravul caz de tremurici decât ca să bârfească; să-i oferim lui Arnold măcar atâta credit) Ungurul Nebun face crunta greşeală de-a se încrede în discreţia soţiei sale. O sună pe Paula şi-i spune că a vorbit cu Pescarul în urmă cu nici o jumătate de oră. Da, într-adevăr, cu *Pescarul!* îi spune despre cadavrul care se crede că-i aşteaptă pe Dale şi Tom Lund la Ed's Eats. Ea îl întreabă dacă se simte bine. Vocea îi tremură

de uluire şi surescitare, iar Ungurul Nebun găseşte că ăsta e un lucru cât se poate de satisfăcător, dat fiind că şi el se simte surescitat şi uluit. Mai vorbesc o vreme, iar când Arnold închide, se simte mai bine. Teroarea provocată de vocea aceea hârşâită şi ciudat ştiutoare de la telefon a mai dispărut.

Paula Hrabowski este discreția întruchipată, sufletul însuşi al discreției. Le spune doar celor mai bune două prietene ale ei despre telefonul pe care Arnie l-a primit de la Pescar şi despre cadavrul de la Ed's Eats, şi le cere să jure că vor păstra secretul. Amândouă spun că nu vor sufla niciodată o vorbă nimănui, şi acesta e motivul pentru care, o oră mai târziu, chiar înainte ca poliția statală şi tipii de la departamentul de medicină legală al districtului să fi fost sunați, toată lumea ştie că poliția a găsit un măcel la Ed's Eats. Şase copii omorâți.

Poate mai mulți.

10

În timp ce patrula la volanul căreia se află Tom Lund avansează de-a lungul Third Street către Chase - cu girofarurile adormite, cu sirena amuțită -, Dale îşi scoate portmoneul şi începe să scotocească prin amalgamul de acolo: cărți de vizită primite de la tot soiul de oameni, câteva fotografii cu urechi de măgar, fâşiuțe împăturite de hârtie. Pe una dintre acestea din urmă găseşte ce-l interesează.

— Ce faci, şefu'? întreabă Tom.

— Nu e problema ta. Tu condu acolo.

Dale ia telefonul din stativul lui de pe consola de bord, face o grimasă şi şterge urmele de zahăr pudră căzut de pe gogoaşa cuiva, apoi, fără mari speranțe, formează numărul de mobil al lui Jack Sawyer. Când, la al treilea târâit, i se răspunde, începe să zâmbească, însă zâmbetul i se metamorfozează într-o încruntare de nedumerire. Cunoaşte vocea aceea şi-ar trebui s-o recunoască, dar...

— Alo? zice persoana care se pare că a răspuns la mobilul lui Jack.

Vorbeşte acum, oricine ai fi, ori pe veci să păstrezi tăcerea.

Apoi Dale ştie. Ar fi ştiut imediat dacă s-ar fi aflat acasă sau la birou, însă în împrejurările de acum...

— Henry? zice el, ştiind că sună aiurea, dar neputându-se înfrâna. Unchiule Henry, tu eşti?

Jack îşi conduce camioneta peste podul Tamarack, când mobilul din buzunarul pantalonilor îşi începe țiuitul lui sâcâitor. Îl scoate şi loveşte cu el dosul palmei lui Henry.

— Ocupă-te tu de asta, zice. Telefoanele mobile îți dau cancer la creier.

— Lucru care-i în ordine pentru mine, dar nu şi pentru tine.

— Mai mult sau mai puțin, mda.

— Asta-mi place mie la tine, Jack, zice Henry, şi deschide telefonul cu o mişcare nonşalantă din încheietură. Alo? Şi, după o pauză: Vorbeşte acum, oricine ai fi, ori pe veci să păstrezi tăcerea.

Jack îi aruncă o privire, apoi întoarce ochii la drum. Se apropie de magazinul lui Roy, locul de unde cumpărătorul care se trezeşte de dimineață ia cele mai bune verdețuri.

— Da, Dale. Sunt într-adevăr stimatul tău...

Henry ascultă, încruntându-se puțin şi zâmbind puțin.

— Sunt în maşina lui Jack, cu Jack, zice. George Rathbun nu lucrează în dimineața asta pentru că KDCU transmite Maratonul de Vară din La Riv...

Mai ascultă o vreme, apoi spune:

— Dacă-i un Nokia - şi aşa mi se pare, după cum se aude -, atunci e mai degrabă digital, nu analog. Aşteaptă.

Se uită la Jack.

— Mobilul tău, zice. E-un Nokia?

— Da, dar de ce...

— Pentru că telefoanele digitale se presupune că sunt mai greu de interceptat, spune Henry, şi se întoarce la aparat. E digital, şi-o să ți-l dau pe el. Sunt sigur că Jack poate explica totul.

Îi dă telefonul, îşi împreunează cuminte mâinile în poală şi se uită pe geam exact cum ar face-o dacă ar admira peisajul. *Şi poate că asta face,* gândeşte Jack. *Poate că, în cine ştie ce fel ciudat, chiar asta face.*

Trage pe marginea Autostrăzii 93. Nu-i plac telefoanele mobile din principiu - brățări ale sclaviei de secol XXI, aşa le consideră -, însă *disprețuieşte* de-a dreptul să conducă şi, în acelaşi timp, să vorbească la unul. Pe deasupra, Irma Freneau nu pleacă nicăieri în dimineața asta.

— Dale? zice el.

— Unde eşti? întreabă polițistul, şi Jack ştie imediat că Pescarul şi-a mai făcut de lucru pe undeva. *Sper numai să nu fie vorba de încă un copil mort,* gândeşte el. *Nu asta, nu deja, te rog.* Cum de eşti cu Henry? E şi Fred Marshall cu voi?

Jack îi spune despre schimbarea de plan şi e pe cale să meargă mai departe, când Dale îl întrerupe.

— Orice faci acum, vreau să-ți mişti curu' la un loc pe nume Ed's

Eats and Dawgs, lângă Goltz's. Te poate ajuta Henry să-l găseşti.

Pescarul a sunat la secție, Jack. A sunat la 911. Ne-a spus că trupul Irmei Freneau e acolo. Ei, nu în atâtea cuvinte, dar a folosit totuşi genul feminin.

Dale nu se bâlbâie, nu tocmai, dar nici departe nu e. Jack observă asta aşa cum orice bun clinician ar observa simptomele unui pacient.

— Am nevoie de tine, Jack. Chiar am...

— Într-acolo ne îndreptam şi noi, spune Jack încet, deşi în acest moment nu se îndreaptă spre nicăieri, ci stau doar pe marginea drumului în vreme ce, din când în când, mai trece câte-o maşină pe lângă ei.

— *Cum?*

Sperând că Dale şi Henry au dreptate cu privire la virtuțile tehnicii digitale, Jack îi spune şefului poliției din French Landing despre ce primise în acea dimineață, conştient că Henry, deşi încă se uită pe geam, stă cu urechile ciulite. Îi

spune lui Dale că şapca lui Ty Marshall era deasupra cutiei în care se aflau penele şi piciorul Irmei.

— Drăcia... zice Dale, cu răsuflarea tăiată. Drăcia dracului!

— Spune-mi ce ai făcut tu, îl îndeamnă Jack, şi Dale îi spune. Sună destul de bine - până acum, cel puțin -, dar lui Jack nu-i place partea cu Arnold Hrabowski. Ungurul Nebun i-a lăsat impresia genului de individ care nu va reuşi niciodată să se comporte ca un polițist adevărat, oricât de mult s-ar strădui s-o facă. În Los Angeles, obişnuiau să-i numească pe cei ca Arnie Hrabowski gogoşi necoapte.

— Dale, ce ştii despre telefonul de la magazinul 7-Eleven?

— E-un telefon *public,* zice Dale, adresându-se parcă unui copil.

— Da, dar ar putea exista amprente, spune Jack. Adică, vor fi *catralioane* de amprente, însă cei de la laborator le pot depista pe cele mai proaspete. *Fără bătăi de cap.* S-ar putea să fi purtat mănuşi, dar poate că n-a făcut-o. Dacă, pe lângă că le scrie părinților, mai lasă şi mesaje şi cărți de vizită, a trecut la Nivelul Doi. Nu-i mai ajunge doar să ucidă. Acum vrea să vă joace pe degete. Să se joace *cu* voi. Poate că vrea chiar să fie prins şi oprit, ca Fiul lui Sam[{20}].

— Telefonul. Amprente proaspete pe telefon.

Dale pare grav umilit, iar asta îi face inima lui Jack să se strângă.

— Jack, nu mă descurc. Sunt pierdut.

Acesta-i un lucru care la Jack alege să nu răspundă. În schimb, spune:

— Pe cine ai care se poate ocupa de telefon?

— Dit Jesperson şi Bobby Dulac, cred.

Bobby, îşi spune Jack, e prea bun ca să-l țină prea mult timp ocupat la magazinul 7-Eleven din afara oraşului.

— Pune-i doar să împrejmuiască telefonul cu panglică galbenă şi să discute cu tipul de serviciu. După aia pot veni şi ei la locul faptei.

— Bine.

Dale ezită, apoi pune o întrebare. Înfrângerea care se simte în ea, senzația de aproape completă anulare a autorității, îl

întristează pe Jack.

— Altceva?

— Ai sunat la poliția statală? La district? Tipul ăla de la FBI ştie? Ăla care crede că seamănă cu Tommy Lee Jones?

Dale pufneşte.

— Ăă... de fapt, am hotărât să nu anunț pe nimeni o vreme.

— Bun aşa, zice Jack, şi satisfacția primară din vocea lui îl face pe Henry să abandoneze oarba sa contemplare a priveliştii şi să se întoarcă spre prietenul său, cu sprâncenele ridicate.

Să ne înălțăm din nou - pe aripi ca de vultur, cum ar spune reverendul Lance Hovdahl, pastorul luteran din French Landing - şi să zburăm de-a lungul panglicii negre a Autostrăzii 93, înapoi spre oraş. Ajungem la Route 35 şi cotim la dreapta. Aproape, pe partea dreaptă, se află poteca năpădită de ierburi care nu duce la aurul ascuns al unui balaur sau la minele secrete ale piticilor, ci la acea deosebit de neplăcută casă neagră. Puțin mai departe vedem domul futurist al clădirii Goltz (ei bine... futurist, cel puțin, a părut în anii şaptezeci). Toate reperele noastre sunt la locul lor, inclusiv poteca năpădită de buruieni care se deschide brusc, la stânga, din drumul principal. Acesta e drumeagul care duce la ruinele demult defunctului palat al plăcerilor vinovate al lui Ed Gilbertson.

Să ne aşezăm pe firul de telefon de cealaltă parte a potecii. Bârfele ie gâdilă picioruşele de pasăre: Myrtle Harrington, prietena Paulei Hrabowski, dă vestea despre cadavrul (sau cadavrele) de la Ed's lui Richie Bumstead, care, la rândul lui, i-o va da lui Beezer St Pierre, îndureratul tată şi conducătorul spiritual al Thunder Five. Aceste voci călătoare prin fir probabil că n-ar trebui să ne bucure, dar ne bucură. Bârfa e fără-ndoială o treabă urâtă, însă *chiar* înviorează spiritul uman.

Acum, dinspre vest vine patrula cu Tom Lund la volan şi Dale Gilbertson în scaunul pasagerului. Iar dinspre est vine camioneta Ram de culoarea vinului de Burgundia a lui Jack. Ajung în acelaşi timp la ieşirea de pe autostradă care duce la

Ed's. Jack îi face semn lui Dale s-o ia înainte, apoi îl urmează. Noi ne ridicăm în aer, zburăm deasupra şi apoi înaintea lor. Ne aşezăm pe ruginita pompă de benzină Esso ca să urmărim desfăşurarea evenimentelor.

Jack înaintează încet de-a lungul aleii către clădirea pe jumătate prăbuşită care se înalță într-un crâng de ierburi înalte şi splinuță. Caută un semn al trecerii cuiva şi nu vede decât urmele proaspete lăsate de maşina de poliție a lui Dale şi Tom.

— Suntem singuri aici, îl informează pe Henry.

— Da, dar pentru cât timp?

Nu pentru mult, ar fi fost răspunsul lui Jack, dacă s-ar fi obosit să dea unul. În schimb, opreşte lângă maşina lui Dale şi se dă jos. Henry coboară geamul, dar rămâne pe poziție, aşa cum i s-a ordonat.

Ed's a fost odată o clădire simplă din lemn cam de lungimea unui vagon de marfă al Burlington Northern şi cu acoperişul plat al unui asemenea vagon. Din capătul sudic puteai cumpăra înghețată de la una dintre cele trei ferestruici. Din cel nordic puteai lua un hotdog scârbos sau o şi mai scârboasă porție de peşte şi cartofi prăjiți la pachet. În mijloc era un mic restaurant cu o tejghea şi scaune fără spătar, cu şezutul roşu. Acum, capătul sudic e complet prăbuşit, probabil sub greutatea zăpezii. Toate geamurile au fost sparte. Sunt câteva graffitiuri - cutare sau cutare suge puia, am futut-o pe Patty Jarvis pân-a urlat, TROY IUBĂŞTE PÂ MARYANN - dar nu atât de multe cât s-ar fi aşteptat Jack. Toate scaunele, mai puțin unul, au fost furate. Greierii sporovăiesc în iarbă. Sunt zgomotoşi, însă nu la fel de zgomotoşi ca muştele dinăuntrul restaurantului ruinat. Acolo sunt *o mulțime* de muşte, un adevărat congres al muştelor în plină desfăşurare. Şi...

— Simți mirosul? îl întreabă Dale.

Jack încuviințează. L-a mai simțit o dată azi, dar acum e mai rău. Pentru că aici e mai mult din Irma care să împrăştie

putoare. Mult mai mult decât ar încăpea într-o cutie de pantofi.

Tom Lund a scos o batistă şi îşi şterge faţa lată, contorsionată. E cald, dar nu destul de cald pentru ca asta să fie cauza transpiraţiei care-i şiroieşte de pe faţă şi frunte. Iar pielea i-e lăptoasă.

— Ofițere Lund, zice Jack.

— Hă? sare Tom şi întoarcă capul spre Jack cu o privire cam zăpăcită.

— S-ar putea să trebuiască să vomiți. Dacă simți că e absolut necesar, fă-o acolo.

Jack arată spre o cărare plină de buruieni, mai veche şi nedefinită ca aceea care venea dinspre drumul principal. Aceasta pare să şerpuiască spre Goltz's.

— O să fiu bine, zice Tom.

— Ştiu c-o să fii. Da' dacă trebuie să dai la boboci, n-o face peste ceea ce s-ar putea dovedi că sunt probe.

— Vreau să începi să întinzi panglică galbenă în jurul întregii clădiri, îi spune Dale ofițerului său. Jack? O vorbă?

Dale pune mâna pe antebraţul lui Jack şi porneşte înapoi spre camionetă. Deşi are multe lucruri în gând, Jack observă cât de puternică e acea mână. Şi nu tremură câtuşi de puțin. Nu încă, în orice caz.

— Ce este? întreabă Jack nerăbdător când ajung lângă geamul pasagerului. Vrem să aruncăm o privire înainte să ajungă toată lumea aici, nu-i aşa? Nu asta era ideea, sau mă...

— Trebuie să aduci piciorul, Jack, zice Dale. Şi-apoi: Bună, unchiule Henry, arăți de milioane.

— Mersi, răspunde Henry.

— Despre ce vorbeşti? întreabă Jack. Piciorul ăla-i o *dovadă.*

Dale încuviințează.

— Cred însă c-ar trebui să fie o dovadă găsită aici. Doar dacă, desigur, nu te tentează ideea de-a petrece douăzeci şi patru de ore sau aşa ceva răspunzând la întrebări în Madison.

Jack deschide gura să-i spună lui Dale să nu piardă puținul timp pe care-l au cu prostii mărunte, apoi o închide la loc. Brusc înțelege cum li se va părea unor deştepți de categoria a doua precum detectivii Brown şi Black faptul că piciorul se află în posesia lui. Poate chiar şi unui deştept de categoria întâia precum John Redding de la FBI. Un polițist strălucitor se pensionează la o vârstă imposibil de fragedă şi într-un oraş imposibil de bucolic precum French Landing, Wisconsin. Are destui gologani, însă sursa de venit e neclară, ca să fim blânzi în exprimare. Şi ia uită-te aici, cât ai clipi prin apropiere operează un ucigaş în serie.

Poate că polițistului strălucitor îi lipseşte o doagă. Poate că e ca pompierii ăia cărora la plac flăcările jucăuşe atât de mult, încât intră ei înşişi în jocul incendierii cu intenție. Cu siguranță, Potera Culorilor a lui Dale se va întreba de ce Pescarul i-ar trimite unui pensionar tânăr ca Jack o parte din cadavrul unei victime. *Şi şapca,* gândeşte Jack. *Să nu uităm de şapca de baseball a lui Ty.*

Imediat ştie cum s-a simțit Dale atunci când el i-a spus că telefonul de la 7-Eleven trebuie izolat. *Tocmai.*

— O, mamă! face el. Ai dreptate.

Se uită la Tom Lund, care desfăşoară atent panglică galbenă cu înscrisul POLIȚIA NU TRECEȚI în vreme ce fluturii îi dănțuiesc pe lângă umeri şi muştele îşi continuă zumzetul amețit în umbrele din Ed's Eats.

— Şi el?

— Tom o să-şi țină fleanca, zice Dale, iar Jack se hotărăşte să-l creadă pe cuvânt. Dacă ar fi fost vorba de Ungur, nu l-ar fi crezut.

— Îți rămân dator, zice Jack.

— Mda, aprobă Henry din scaunul pasagerului. Până şi un orb vede că-i rămâi dator.

— Taci, unchiule Henry, se răsteşte Dale.

— Da, *mon capitaine.*

— Şi cu şapca ce facem? întreabă Jack.

— Dacă mai găsim ceva ce să-i aparțină lui Ty Marshall... Dale se opreşte, apoi înghite.

— ...sau chiar pe Ty, o lăsăm. Dacă nu, păstreaz-o pentru moment.

— Cred că m-ai scutit de multe neplăceri, zice Jack, conducându-l pe Dale în partea din spate a camionetei. Deschide cutia de oțel inoxidabil din spatele cabinei, pe care nu s-a deranjat s-o încuie, şi scoate una dintre pungile menajere. Din ea se aud clipocit de apă şi clinchetul celor câtorva cuburi de gheață rămase. Data următoare când simți c-ai pierdut trenul, ai face bine să-ți aminteşti asta.

Dale ignoră asta complet.

— Oh, Doamne, zice el, rostind totul într-un singur cuvânt. Se uită la punguța care tocmai a fost scoasă din punga menajeră. Pe laturile transparente sunt lipite picături de apă.

— Ce *miros* emană! zice Henry cu o neplăcere inconfundabilă. O, sărmanul copil!

— Simți mirosul chiar şi prin plastic? întreabă Jack.

— Da. Şi de-acolo.

Henry arată spre restaurantul ruinat, după care îşi scoate țigările.

— Dacă ştiam, aduceam un borcan de Vicks şi un El Producto.

În orice caz, nu e nevoie să ducă punguța cu oribilul artefact înăuntru pe lângă Tom Lund, care acum a dispărut în spatele ruinelor cu rola sa de panglică galbenă.

— Du-te înăuntru, îl îndrumă Dale pe Jack încet. Du-te şi aruncă o privire şi ocupă-te de chestia aia din punguță dacă... Ştii tu... dacă o găseşti pe fată. Eu vreau să vorbesc cu Tom.

Jack trece prin cadrul deformat al uşii şi pătrunde în putoarea deasă. De afară îl aude pe Dale cum îl instruieşte pe Tom să-i trimită pe Pam Stevens şi Danny Tcheda înapoi la capătul drumului de acces de-ndată ce vor sosi, unde vor avea grijă să nu lase pe oricine să intre.

Până după-amiază, probabil că interiorul lui Ed's Eats va fi mai luminos, dar acum e umbros, luminat în mare parte de aiuritoare raze încrucişate de soare. Galaxii de praf se învârtejesc leneşe prin ele. Jack păşeşte cu băgare de seamă, dorindu-şi să fi avut o lanternă, nedorindu-şi să se întoarcă şi

să ia una din maşina de patrulă până ce se va fi ocupat de picior. (Se gândeşte la operaţiunea aceasta ca la o „repunere în drepturi”.) Prin praf se văd urme lăsate de oameni, gunoaie şi valuri de pene cenuşii vechi. Urmele sunt mari cât ale unui bărbat. Şi sunt străbătute de urmele unor labe de câine. În stânga, Jack zăreşte un morman de excremente. Păşeşte pe după rămăşiţele ruginite ale unui grătar cu gaz răsturnat şi urmează ambele seturi de urme după tejgheaua mizerabilă. Afară, a doua patrulă a poliţiei din French Landing se apropie. Aici înăuntru, în această lume întunecoasă, zgomotul muştelor a devenit un vâjâit moale, iar putoarea... *putoarea...*

Când merge după urme în bucătărie, Jack scoate o batistă din buzunar şi-o pune peste nas. Aici, urmele de labe se înmulţesc şi cele lăsate de picioarele unui om dispar complet. Jack se gândeşte dureros la cercul de iarbă culcată la pământ pe care l-a făcut în câmpul din cealaltă lume, un cerc fără nici-o potecă de iarbă culcată la pământ care să ducă la el.

Lângă peretele din capăt, lângă o baltă de sânge uscat, se află ceea ce-a mai rămas din Irma Freneau. Chica de păr blond-căpşună murdar îi ascunde nemilos faţa. Deasupra ei, pe-o bucată ruginită de tablă care probabil c-a servit odinioară ca scut împotriva căldurii pentru cuvele cu ulei încins, două cuvinte au fost scrise cu ceea ce Jack e convins că era un marker Sharpie negru:

SALUTARE BĂIEŢI

— *A, futu-i,* zice Dale Gilbertson aproape chiar din spatele lui, şi Jack abia îşi reţine un strigăt.

Afară, haosul se dezlănţuie aproape imediat.

La jumătatea drumului de acces, Danny şi Pam (deloc dezamăgiţi că au fost însărcinaţi cu paza odată ce-au văzut ruina povârnită a lui Ed's şi-au simţit duhoarea care ieşea dinăuntru) aproape că se *ciocnesc* frontal cu o veche camionetă International Harvester care se avântă spre Ed's cu o viteză de şaizeci şi cinci de kilometri la oră. Din fericire, Pam

virează la dreapta şi şoferul camionetei - Teddy Runkleman - o ia la stânga. Vehiculele trec unul pe lângă celălalt la câțiva centimetri şi ajung în iarbă, de-o parte şi de cealaltă a drumului aceluia jalnic. Bara de protecție ruginită a camionetei se loveşte de-un mesteacăn mic.

Pam şi Danny coboară din maşină, cu inima bubuindu-le în piept, cu adrenalina la maximum. Patru bărbați ies valvârtej din cabina camionetei ca nişte clovni dintr-o maşinuță de circ. Doamna Mor-ton i-ar recunoaşte pe toți ca fiind clienți fideli ai magazinului lui Roy. Tândăloşi, aşa i-ar numi ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *ce faceți?* răcneşte Danny Tcheda.

Duce mâna la tocul pistolului şi-apoi se dă în spate puțin fără să vrea.

Începe să-l doară capul.

Bărbații (Runkleman e singurul pe care ofițerii îl cunosc pe nume, deşi amândoi recunosc fețele celorlalți trei) au ochii holbați de nervi.

— Câț' ați găsit? scuipă unul dintre ei.

Pam vede saliva sărind de-a dreptul în aerul dimineții, o privelişte de care s-ar fi putut lipsi.

— Câț' a omorât nemernicu'?

Pam şi Danny schimbă o privire disperată. Şi înainte să apuce să răspundă, Dumnezeule mare, uite că apare un vechi Chevrolet Bel Air cu alți patru sau cinci bărbați înăuntru. Nu, una dintre ei e femeie. Opresc motorul şi se revarsă afară, tot ca nişte clovni dintr-o maşinuță.

Dar noi suntem adevărații clovni, îşi spune Pam. *Noi.*

Pam şi Danny sunt înconjurați de opt bărbați semiisterici şi de-o femeie semiisterică, toți aruncând cu întrebări.

— La dracu', mă duc acolo să văd cu ochii mei! strigă Teddy Runkleman, aproape jubilând, şi Danny îşi dă seama că situația e pe punctul de-a scăpa de sub control. Dacă nebunii ăştia parcurg drumul de acces pană la capăt, Dale îi va perfora mai întâi înc-o gaură a curului şi-apoi va pune sare.

— *RĂMÂNEȚI PE LOC TOȚI!* latră el şi chiar scoate pistolul.

Asta-i o premieră pentru el, şi urăşte greutatea armei în mâna sa - aceştia sunt oameni obişnuiți, în definitiv, nu nişte răufăcători -, însă le reține atenția.

— Asta-i o scenă a crimei, zice Pam, reuşind în sfârşit să vorbească pe-un ton normal. Ceilalți bodogănesc şi se uită unul la celălalt, cu cele mai groaznice temeri confirmate. Polițista se apropie de şoferul Chevroletului. Cine sunteți, domnule? Un Saknessum? Arătați ca un Saknessum.

— Freddy, recunoaşte el.

— Ei, treci înapoi în vehicul, Freddy Saknessum, şi voi, ceilalți care ați venit cu el, treceți şi voi înăuntru, şi plecați naibii de aici în marşarier. Nu vă deranjați să întoarceți, c-o să vă împotmoliți.

— Dar..., începe femeia.

Pam crede că e o Sânger, un clan de nătărăi, dacă a existat vreodată aşa ceva.

— Pofta-n cui şi valea, îi spune Pam.

— Şi tu imediat după el, îi spune Danny lui Teddy Runkleman.

Speră doar pe ce-are mai sfânt să nu mai vină şi alții, sau vor ajunge să pună-n practică o paradă în marşarier. Nu ştie cum s-a răspândit vestea şi, în clipa aceasta, nu-şi permite să-i pese.

— Asta dacă nu vrei o citație pentru amestec în treburile poliției. Asta-ți poate aduce cinci ani.

Habar nu are dacă există o asemenea pedeapsă, dar îi pune pe oameni în mişcare chiar mai bine ca pistolul scos la vedere.

Chevroletul dă în marşarier, spatele lui clătinându-se dintr-o parte în alta precum coada unui câine. Camioneta lui Runkleman îi urmează, cu doi dintre bărbați stând în picioare în spate şi uitându-se cu ochii mijiți pe deasupra cabinei, încercând să zărească măcar acoperişul vechiului restaurant. Patrula de poliție vine ultima, mânând maşina veche şi camioneta şi mai veche ca un corgi irlandez mânând oile, cu girofarurile acum aprinse. Pam e nevoită să calce mai mult pe frână şi, în vreme ce conduce, scoate un şuvoi tăios de cuvinte pe care cu siguranță nu le-a învățat de la mama ei.

— Cu gura aia îți săruți copiii de culcare? întreabă Danny, nu fără admirație.

— Tacă-ți melița, zice ea. Apoi: Ai vreo aspirină?

— Asta voiam să te întreb şi eu, zice Danny.

Ajung la drumul principal chiar la timp. Alte trei vehicule vin din direcția French Landingului, două dinspre Centralia şi Arden. O sirenă se înalță în aerul tot mai cald. O altă patrulă, a treia în ceea ce trebuia să fie un şir nebătător la ochi, se apropie şi ea, trecând pe lângă curioşii din oraş.

— O, mamă!

Danny pare gata să plângă.

— O, mamă, o, mamă, o, mamă. O să fie-un carnaval, şi pun pariu că cei de la poliția statală *încă* nu ştiu. O să-i apuce pandaliile. *Pe Dale* o să-l apuce pandaliile.

— O să fie bine, spune Pam. Calmează-te. O să tragem de-a curmezişul drumului şi-o să parcăm. Şi pune-ți dracului pistolul înapoi în toc.

— Da, mămică.

Îşi pune arma la loc în vreme ce Pam virează de-a latul drumului de acces, trăgând în spate ca să lase a treia patrulă să treacă, apoi trăgând iar în față ca să blocheze calea.

— Mda, poate c-am reuşit să-i punem capac la timp.

— Sigur că am reuşit.

Se relaxează puțin. Amândoi au uitat vechiul drum care uneşte Ed's de Goltz's, însă în oraş sunt o sumedenie de oameni care ştiu de existența lui. Oameni cum ar fi Beezer St Pierre şi băieții lui, de pildă. Şi deşi Wendell Green nu ştie, cei de teapa lui par a fi întotdeauna în stare să găsească drumul lăturalnic. Au un instinct pentru asta.

11

Călătoria lui Beezer a început cu Myrtle Harrington, soția iubitoare a lui Michael Harrington, care-i şuşotea la telefon lui Richie Bumstead, după care e-n limbă aşa cum scrie la carte în ciuda faptului că acesta a fost căsătorit cu prietena ei cea mai bună de-a doua, Glad, care a căzut lată, murind în

bucătărie la uimitoarea vârstă de treizeci şi unu de ani. În ceea ce-l priveşte, Richie Bumstead a mâncat destule caserole de macaroane cu ton şi-a auzit destule şoapte la telefon din partea lui Myrtle încât să-i ajungă încă două vieți, însă acestea sunt nişte şoapte care-l bucură, ba chiar îi oferă şi-o senzație stranie de uşurare, pentru că el e şofer la fabrica de bere Kingsland şi-a ajuns să-l cunoască pe Beezer St Pierre şi pe restul băieților măcar puțin-puțin.

La început, Richie a crezut că Thunder Five sunt o gaşcă de mardeiaşi, tipii ăia masivi cu păr soios lung până la umeri şi bărbi încâlcite care duduie prin oraş călare pe motociclete Harley, însă într-o vineri s-a nimerit să stea lângă unul pe nume Mouse la rând la contabilitate, şi Mouse s-a uitat în jos la el şi-a spus ceva comic despre cum munca din plăcere n-a făcut niciodată cecul de salariu să pară mai mare, şi-au legat o discuție care lui Richie Bumstead i-a făcut capul să se învârtă. Două seri mai târziu i-a văzut pe Beezer St Pierre şi pe cel numit Doc arzând gazul în curte pe când el ieşea din tură şi, după ce şi-a parcat maşina, s-a dus la ei şi-a mai legat o discuție care l-a făcut să se simtă ca şi când ar fi intrat într-o combinație de bar mizerabil cu muzici blues şi-o campionat de *Cine ştie câştigă!* Indivizii ăştia - Beezer, Mouse, Doc, Sonny şi Kaiser Bill - păreau întruchiparea zbuciumată, turbată şi cu ochi roşii a violenței, însă erau *deştepți.* Beezer, se dovedise, era şeful secției de proiecte speciale de la Kingsland Ale, iar ceilalți erau subalternii lui imediați. Făcuseră cu toții *colegiul.* Îi interesa să facă bere de calitate şi să se distreze, iar Richie îşi dorea într-un fel să-şi cumpere şi el o motocicletă şi să renunțe la toate grijile ca ei, însă o după-amiază şi seară lungi de sâmbătă la Sand Bar au dovedit că linia dintre o distracție de pomină şi abandonul complet era prea subțire pentru el. Nu avea rezistența necesară să dea pe gât două halbe de Kingsland, să joace o duzină de meciuri de biliard, să mai bea două halbe şi să discute în acelaşi timp despre influențele lui Sherwood Anderson şi Gertrude Stein asupra tânărului Hemingway, să participe la o serioasă dezbatere filosofică, să mai dea pe gât două halbe, să iasă cu capul

suficient de limpede ca să meargă la o tură cu motocicleta pe drumuri de țară, să agate vreo două fete din Madison, să fumeze o grămadă de căcaturi euforice şi să petreacă până-n zori. Trebuie să-i respecți pe oamenii care pot face asta şi să-şi mai păstreze şi slujbele bune pe care le au.

În ceea ce-l priveşte pe Richie, are *datoria* să-i spună lui Beezer că poliția a aflat în sfârşit ceva despre locul unde se află cadavrul Irmei Freneau. Băgăreața aia de Myrtle a spus că ăsta era un secret pe care Richie trebuie să-l păstreze pentru el, însă e aproape sigur că imediat după ce Myrtle i-a dat vestea, a sunat alți patru sau cinci oameni. Aceştia îşi vor suna prietenii cei mai buni şi, cât ai clipi, jumătate din French Landing se va îndrepta într-acolo pe 35 ca să participe la acțiune. Beezer are dreptul să se afle acolo mai mult ca majoritatea dintre ei, nu-i aşa?

La mai puțin de treizeci de secunde după ce-a scăpat de Myrtle Harrington, Richard Bumstead îl caută pe Beezer St Pierre în cartea de telefon şi-i formează numărul.

— Richie, sper să nu mă iei peste picior, zice Beezer.

— A sunat el, da? Beezer vrea ca Richie să repete. Căcatul ăla nevolnic cu maşina DARE, Ungurul Nebun?... Şi *unde* a spus că e fata?

— Futu-i, tot oraşul o să fie acolo, zice Beezer. Dar mersi, amice, mersi mult. Îți rămân dator.

În clipa dinainte ca receptorul să se trântească, Richie crede că-l aude pe Beezer începând să spună altceva, care se pierde într-o răbufnire răvăşitoare de emoții.

Şi în căsuța de pe Nailhouse Row, Beezer St Pierre îşi şterge lacrimile din barbă, împinge uşor telefonul cu câțiva centimetri mai încolo pe masă şi se întoarce cu fața la Bear Girl, soția lui, doamna lui bătrână, mama lui Amy, al cărei nume adevărat este Susan Osgood Şi care se uită în sus la el de după bretonul blond şi des, ținând semn cu un deget într-o carte.

— E fata Freneau, spune el. Tre' să plec.

— Du-te, îi zice Bear Girl. Ia mobilul şi sună-mă imediat ce poți.

— Mda, face el, scoțând mobilul din încărcător şi îndesându-l în buzunarul din față al jeanşilor. În loc să se îndrepte spre uşă, trece o mână prin încâlceala brun-roşcată a bărbii sale mari şi-o piaptănă absent cu degetele. Picioarele i-au prins rădăcini în podea; ochii văd în ceață. Pescarul a sunat la 911, spune el. Îți vine să crezi căcatul ăsta? Singuri n-au putut-o găsi pe fata Freneau, au avut nevoie să le spună *el* unde i se află corpul.

— Ascultă la mine, zice Bear Girl, care se ridică în picioare şi străbate spațiul care-i desparte mult mai repede decât pare că o face. Îşi lipeşte corpuşorul compact de trupul lui masiv, şi Beezer îşi umple plămânii de mireasma ei curată şi liniştitoare, o combinație de săpun şi pâine proaspătă. Când tu şi băieții veți ajunge acolo, de tine va depinde să-i ții în frâu. Aşa că trebuie să *te ții pe tine* în frâu, Beezer. Oricât ai fi de furios, n-o poți lua razna şi să-ncepi să cotonogeşti oamenii. Mai ales pe polițist.

— Bănuiesc că crezi că n-ar trebui să mă duc.

— Trebuie să te duci. Doar că nu vreau să ajungi la răcoare.

— Hei, face el, sunt fabricant de bere, nu de necazuri.

— Să nu uiți asta, zice ea şi-l mângâie pe spate. O să-i chemi?

— Îi chem din stradă.

Beezer se duce la uşă, se aplecă să-şi ia casca, după care iese în trombă. Transpirația i se rostogoleşte pe frunte şi i se strecoară prin barbă. Din doi paşi mari ajunge la motocicletă. Pune o mână pe şa, se şterge la frunte, apoi urlă:

— PESCARUL ĂLA FUTUT I-A SPUS POLIȚISTULUI ĂLA FUTANGIU DE UNGUR UNDE SĂ CAUTE CADAVRUL IRMEI. CINE VINE CU MINE?

Pe ambele părți ale Nailhouse Row, capete bărboase se ivesc la geamuri şi voci puternice strigă „Aşteaptă!”, „Drăcia dracului!” şi „Yo!”. Patru bărbați solizi în jachete de piele, jeanşi şi bocanci ies valvârtej pe patru uşi. Beezer aproape că zâmbeşte - îi iubeşte pe tipii ăştia, dar uneori îi amintesc de nişte personaje de desen animat, înainte să ajungă la el,

Beezer începe să le vorbească despre Richie Bumstead şi apelul de la 911 şi, când termină, Mouse, Doc, Sonny şi Kaiser Bill sunt călare pe motociclete şi aşteaptă semnalul.

— Dar uitați care-i treaba, zice Beezer. Două lucruri. Mergem acolo pentru Amy şi Irma Freneau şi Johnny Irkenham, nu pentru noi înşine. Vrem să ne asigurăm că totul se face aşa cum trebuie şi nu vom sparge nimănui capul, asta dacă nu şi-o caută cu lumânarea. Ați priceput?

Ceilalți se foşnesc, bodogănesc şi mormăie, aparent în semn de aprobare. Patru bărbi încâlcite flutură sus şi jos.

— Şi numărul doi, când *vom* sparge capul cuiva, acela va fi al Pescarului. Pentru că am îndurat destul căcat pe-aici şi acum sunt destul de-al dracu' de sigur că e rândul nostru să-l vânăm pe cretinu' ăla futut care mi-a omorât fetița...

Beezer rămâne fără glas şi, înainte să continue, ridică pumnul în aer.

— Şi care a aruncat-o pe astalaltă fetiță în dărăpănătura aia futută de lângă 35. Pentru c-o să pun mâinile pe labagiu' ăla futut şi, când o s-o fac, o să-i dau CEAIUL!

Băieții lui, echipa lui, potera lui scutură pumnii în aer şi strigă. Cinci motociclete prind zgomotos viață.

— O să aruncăm o privire la locul ăla din autostradă şi-o să ne întoarcem spre drumul din spatele lui Goltz's, strigă Beezer, şi porneşte în trombă pe drum, în susul dealului, pe Chase Street, ceilalți urmându-l îndeaproape.

Trec prin centrul oraşului, Beezer în frunte, Mouse şi Sonny de-a dreptul în țeava lui de eşapament, Doc şi Kaiser imediat după, cu bărbile fluturând în vânt. Tunetul motocicletelor lor face să se zguduie geamurile de la Schmitt's Allsorts şi sperie graurii de pe marchiza cinematografului Agincourt. Aplecat peste ghidonul Harley-ului său, Beezer seamănă puțin cu King Kong pregătindu-se să facă praf o sală de forță în junglă. Odată trecuți de 7-Eleven, Kaiser şi Doc vin lângă Sonny şi Mouse şi ocupă toată lățimea autostrăzii. Cei care merg spre vest pe 35 se uită la figurile care se apropie furtunos de ei şi trag pe margine; şoferii care-i văd în oglinzile retrovizoare se

lipesc de terasamentul drumului, scot brațele pe geamuri şi le fac semn să treacă.

Pe când se apropie de Cent ralia, Beezer trece pe lângă cam de două ori mai multe maşini decât ar trebui să se afle de fapt pe-o autostradă de provincie într-o dimineață de weekend. Situația e şi mai gravă decât a crezut el că va fi: Dale Gilbertson va pune doi polițişti să blocheze traficul dinspre 35, dar doi polițişti nu pot face față la mai mult de zece sau doisprezece curioşi hotărâți să vadă, chiar *să vadă,* opera Pescarului. French Landing nu are destui polițişti să-i țină la distanță pe toți băgăreții care se-ndreaptă spre Ed's Eats. Beezer înjură, văzându-se cu ochiul minții cum îşi pierde controlul, transformând o ceată de admiratori săriți de pe fix ai Pescarului în piroane de cort. Să-şi piardă controlul este exact lucrul pe care nu-şi poate permite să-l facă, nu dacă se aşteaptă la vreo colaborare din partea lui Dale Gilbertson şi-a lacheilor săi.

Beezer îşi conduce tovarăşii pe după o veche şi rablagită Toyota roşie şi are o idee atât de bună, încât uită să bage o teroare năucitoare în şoferul maşinii uitându-i-se în ochi şi mârâindu-i: „Eu fac Kingsland Ale, cea mai bună bere din lume, jigodie fără creier.” În dimineața asta, le-a făcut-o la doi şoferi şi niciunul nu l-a dezamăgit. Oamenii care-şi câştigă acest tratament fie din cauza unui şofat îngrozitor de prost, fie a maşinii lor cu adevărat urâte, îşi închipuie că-i amenință cu cine ştie ce formă grotescă de atac sexual, şi încremenesc ca iepurii, împietresc pe dată. O distracție pe cinste, cum cântau cetățenii Oraşului de Smarald în *Vrăjitorul din Oz.* Ideea care l-a distras pe Beezer de la aceste inofensive plăceri are simplitatea majorității inspirațiilor vii. *Cea mai bună cale de-a obține cooperarea este să o oferi.* Ştie exact cum să-l înmoaie pe Dale Gilbertson: răspunsul îşi pune o şapcă de baseball, îşi ia cheile de la maşină şi iese pe uşă - răspunsul e pretutindeni în jurul său.

O parte infimă din acest răspuns stă la volanul unei Toyota roşu pe care Beezer şi echipa sa veselă tocmai o depăşeşte.

Wendell Green şi-a câştigat falsa dojana pe care n-a reuşit s-o primească pe seama ambelor motive convenționale. Maşinuța lui poate că n-a fost urata la început, dar acum e atât de mutilată de multiple îndoituri şi zgârieturi, încât seamănă cu un rânjet batjocoritor; iar Green conduce cu o aroganță fermă pe care el o consideră „nimicitoare". Trece ca fulgerul pe lumina galbenă a semaforului, schimbă necugetat benzile şi, cu scopul de-a intimida, stă foarte aproape de maşina din față. Sigur că mai şi claxonează la cea mai uşoară provocare. Wendell e-o amenințare. Felul în care-şi manevrează maşina îi defineşte perfect caracterul, care e nepăsător, egoist şi tot numai infatuare. În clipa de față, conduce şi mai prost ca de obicei, pentru că, în vreme ce încearcă să depăşească tot al doilea vehicul de pe drum, mare parte din concentrarea sa e ațintită asupra reportofonului de buzunar pe care-l ține la gură şi-a cuvintelor poleite cu aur pe care gura sa la fel de poleită cu aur le revarsă în prețiosul aparat. (Wendell deseori regretă obtuzitatea posturilor locale de radio care dedică atât de mult spațiu de emisie unor nebuni ca George Rathbun şi Henry Shake, când ar putea trece la un alt nivel doar lăsându-l pe el să ofere zilnic, preț de o oră sau aşa ceva, un comentariu asupra ştirilor.) A, delicioasa combinație dintre cuvintele lui Wendell şi vocea lui Wendell - Edward R. Murrow{21} la apogeul carierei n-ar fi fost niciodată atât de elocvent, atât de sonor.

Iată ce spune el:

În dimineața asta m-am alăturat unei caravane virtuale a celor şocați, îndurerați şi-a celor pur şi simplu curioşi porniți într-un pelerina] funest ce se-ntindea spre est de-a lungul bucolicei Autostrăzi 35. Nu pentru prima dată, jurnalistul de față a fost izbit, şi izbit profund, de imensul contrast dintre duioşia şi pacea peisajului din ținutul Coulee şi urâțenia şi sălbăticia pe care o singură ființă umană dezechilibrată le-a făcut să înflorească fără ştirea sa la sân. Paragraf nou.

Vestea se răspândise ca focul de pădure. Un vecin l-a sunat pe alt vecin, un prieten l-a sunat pe alt prieten. Potrivit unui apel primit dimineață la 911, la secția de poliție din French

Landing, corpul mutilat al micuței Irma Freneau zace în ruinele unei foste gelaterii şi cafenele pe nume Ed's Eats and Dawgs. Şi cine a sunat? Cu certitudine un cetățean de bine. Nici pe departe, doamnelor şi domnilor, nici pe departe...

Doamnelor şi domnilor, acesta e-un reportaj de primă pagină, acestea sunt ştirile care se scriu în *vreme ce se întâmplă,* un concept care nu poate decât să-i murmure „Premiul Pulitzer" unui jurnalist fără experiență. Wendell Green aflase vestea de la frizerul său, Roy Royal, care o auzise de la soția sa, Tillie Royal, care fusese pusă la curent chiar de Myrtle Harrington, iar Wendell Green şi-a făcut datoria față de cititorii săi: şi-a înşfăcat reportofonul şi aparatul foto şi-a dat fuga la maşinuța sa infectă fără să se oprească să-şi sune editorii de la *Herald.* Nu are nevoie de-un fotograf; poate face el toate pozele de trebuință cu acel vechi şi vrednic Nikon F2A de pe scaunul pasagerului. O împletire fără cusur de cuvinte şi imagini - o examinare pătrunzătoare a celei mai hidoase crime a noului secol - o explorare serioasă a naturii răului - un portret înțelegător al suferinței unei comunități - un expozeu nemilos al inepției unui departament de poliție...

Cu toate acestea învârtindu-i-se în minte în vreme ce cuvintele-i mieroase picură unul câte unul în microfonul reportofonului ținut sus, e de mirare că Wendell Green nu aude zgomotul motocicletelor, sau că nu observă prezența Thunder Five din nici-o direcție, până când se întâmplă să se uite de la stânga la dreapta în căutarea frazei perfecte? Se uită de la stânga la dreapta, într-adevăr, şi observă cu un ghimpe de panică, la nu mai mult de un metrii în stânga sa, pe Beezer St Pierre călare pe Harley-ul duduitor, aparent cântând, judecând după mişcarea buzelor

cântând

hă?

Nu se poate, nu. Din propria experiență, Wendell ştie că Beezer St Pierre e mult mai probabil să înjure ca un birjar. Când, după moartea lui Amy St Pierre, Wendell, care nu făcea decât să urmeze străvechile reguli ale meseriei sale, şi-a făcut apariția pe Nailhouse Row la numărul 1 şi l-a întrebat pe tatăl

suferind cum e să ştie că fiica lui a fost măcelărită ca un porc şi parțial mâncată de un monstru cu chip uman, Beezer îl apucase de gât pe inocentul vânător de ştiri, dezlănțuise un torent de obscenități şi încheiase urlând că dacă-l va mai vedea vreodată pe domnul Green, îi va rupe capul de pe umeri şi va folosi ciotul ca orificiu sexual.

Amenințarea aceasta e cea care-i provoacă lui Wendell un moment de panică. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi vede cohorta lui Beezer întinsă pe toată lățimea drumului ca o armată invadatoare de gothi. În închipuirea sa, aceştia agită cranii pe frânghii făcute din piele umană şi strigă în gura mare ce vor face cu gâtul lui după ce-i vor smulge capul de pe umeri. Orice ar fi fost ceea ce avea de gând să dicteze în neprețuitul aparat se evaporă pe dată, dimpreună cu visele cu ochii deschişi de-a câştiga Premiul Pulitzer. Stomacul i se strânge şi transpirația îi iese prin toți porii de pe fața lui latră, rumenă. Mâna stângă îi tremură pe volan, dreapta scutură reportofonul ca pe-o castanietă. Wendell ridică piciorul de pe accelerație şi se lasă jos în scaun, întorcând capul spre dreapta cât de mult îndrăzneşte. Dorința sa primară e să se încovrige în spațiul de sub bord şi să pretindă că este un fetus. Huruitul uriaş din spatele său creşte în intensitate şi inima îi sare în piept ca un peşte. „Wendell scânceşte. Un set de tamburine bat aerul dincolo de pielea fragilă a portierei.

Apoi motocicletele îl depăşesc în trombă şi gonesc mai departe pe autostradă. Wendell Green îşi şterge fața. Încet, îşi convinge corpul să stea drept. Inima îşi încetează încercările de-a ieşi din piept. Lumea de cealaltă parte a parbrizului, care se contractase la mărimea unei muşte domestice, se extinde înapoi la dimensiunea ei normală. Lui Wendell îi trece prin gând că n-a fost mai speriat decât ar fi fost orice ființă umană normală, date fiind circumstanțele. Încrederea se sine îi umple aşa cum heliul umple un balon. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoaşte ar fi ieşit cu maşina de pe drum, crede el; majoritatea s-ar fi căcat în pantaloni. Ce-a făcut Wendell Green? A încetinit puțin, atâta tot. S-a comportat ca un gentleman şi i-a lăsat pe găozarii din Thunder Five să-l

depăşească. Când vine vorba de Beezer şi de maimuţele lui, crede Wendell, să fii gentleman e dovada supremă de curaj. Accelerează, urmărind motocicliştii cum gonesc în față.

În mâna sa, reportofonul încă funcționează. Wendell îl duce la gură, îşi linge buzele şi descoperă că a uitat ce voia să spună. Bandă goală se-nvârte de pe-o bobină pe alta.

— Fir-ar să fie, zice el, şi apasă butonul de oprire.

O frază inspirată, o cadență melodioasă, a dispărut în eter, poate pe veci. Dar situația este mult mai frustrantă. Lui Wendell i se pare că o întreagă serie de conexiuni logice au dispărut odată cu fraza pierdută: îşi aminteşte că a văzut forma unui mare subiect pentru cel puțin şase articole pătrunzătoare care ar fi depăşit problema Pescarului şi ar fi dus la... la ce? La câştigarea Pulitzerului, cu siguranță, dar cum? Zona din mintea sa care îi oferise imensul crochiu al subiectului încă-şi mai păstrează forma, însă forma e goală. Beezer St Pierre şi haidamacii lui au ucis ceea ce acum pare a fi cea mai mare idee pe care Wendell Green a avut-o vreodată, iar Wendell nu are nici-o certitudine c-o va mai putea aduce vreodată la viață.

Totuşi, ce caută aici motocicliştii ăştia blestemați?

Întrebarea îşi răspunde singură: cine ştie ce tâmpit cu intenții bune a crezut că Beezer ar trebui să ştie despre apelul la 911 al Pescarului, iar acum motocicliştii blestemați se îndreaptă spre ruinele lui Ed's, exact ca el. Din fericire, atât de mulți alți oameni se duc în acelaşi loc, încât Wendell îşi face socoteala că-şi va putea ocoli duşmanul. Neasumându-şi niciun risc, rămâne cu două maşini în spatele moto-cicliştilor.

Traficul se îndeseşte şi încetineşte; în față, motocicliştii alcătuiesc un şir şi trec în goană pe lângă coloana care se târăşte spre vechea şi prăfoasa alee care duce la Ed's. De la şaptezeci sau optzeci de metri în spate, Wendell poate vedea doi polițişti, un bărbat şi o femeie, încercând să-i îndepărteze pe curioşi. De fiecare dată când o nouă maşină opreşte în fața lor, ei trebuie să execute aceeaşi pantomimă a întoarcerii ocupanților ei din drum şi îndemnându-i să meargă mai departe pe şosea. Pentru a sublinia mesajul, o maşină de

poliție e parcată de-a curmezişul pe alee, blocând pe oricine ar vrea să încerce să facă pe şmecherul. Spectacolul acesta nu-l îngrijorează deloc pe Wendell, căci presa are acces automat la astfel de scene. Jurnaliştii sunt mediul, apertura, prin care locuri şi întâmplări altfel interzise ajung la marele public. Wendell Green e reprezentantul oamenilor aici şi, pe deasupra, e cel mai de seamă jurnalist din vestul Wisconsinului.

După ce-a mai înaintat şontâc-şontâc alți zece metri, vede că sticleții care dirijează traficul sunt Danny Tcheda şi Pam Stevens, şi satisfacția sa scade. Cu două zile în urmă, Tcheda şi Stevens răspunseseră amândoi cererii sale de informații spunându-i să se ducă dracului. Pam Stevens, oricum, e-o târfă ştie-tot, o acritură cu acte în regulă. Din ce alt motiv şi-ar dori o madamă rezonabil de arătoasă să se facă polițistă? Stevens nu l-ar lăsa să ajungă la scena faptei doar de-al dracului - ar *bucura-o* asta! Probabil, îşi dă seama Wendell, probabil că va trebui să se furişeze cumva înăuntru. Se imaginează târându-se pe burtă printre ierburi şi dezgustul îl face să se cutremure.

Cel puțin va avea plăcerea de-a vedea cum polițiştii le arată degetul mijlociu lui Beezer şi cetei sale. Motocicliştii depăşesc huruind alte şase maşini fără să încetinească, aşa că Wendell presupune că plănuiesc să facă o spectaculoasă întoarcere prin alunecare, trecând drept pe lângă tăntălăii ăia doi în albastru, şi lăsând în urmă maşina de patrulă ca şi când nici n-ar exista. Ce-ar face atunci polițiştii, se întreabă Wendell - ar scoate pistoalele şi-ar încerca să pară fioroşi? Ar trage focuri de avertizare şi s-ar nimeri unul pe celălalt în picior?

Uimitor, Beezer şi coloana lui de motociclişti nu acordă nici-o atenție maşinilor care încearcă să se mişte pe banda de mers, lui Tcheda şi Stevens sau oricărui alt lucru de acolo. Nici măcar nu întorc capul să se holbeze la ruina barăcii, la maşina şefului poliției, la camionetă - pe care Wendell o recunoaşte imediat - şi la oamenii care stau pe iarba călcată în picioare, dintre care doi sunt Dale Gilbert-son şi proprietarul camionetei, Hollywood Jack Sawyer, înțepatul ăla din Los Angeles. (Al treilea individ, care poartă o pălărie ca de înghețată, ochelari de soare şi-o vestă mițoasă, nu are absolut nici-o logică, cel puțin nu pentru Wendell. Pare că a aterizat dintr-un vechi hlm cu Humphrey Bogart.) Nu, trec valvârtej pe lângă toată acea scenă dezordonată cu căştile întoarse drept în față, ca şi când nu s-ar gândi decât să intre în Centralia şi să spargă becurile din Sand Bar. Îşi văd mai departe de drum, toți cei cinci nemernici, indiferenți ca o haită de câini sălbatici. De-ndată ce ajung din nou la drum deschis, ceilalți patru trec în formație paralelă în spatele lui Beezer şi se întind pe toată autostrada. Apoi, în acelaşi timp, virează la stânga, ridică în aer cinci nori mari de praf şi pietriş, şi execută cinci întoarceri sub formă de U. Fără să-şi piardă ritmul - fără a părea măcar că încetinesc - se despart în aranjamentul lor de unu-doi-doi şi vin ață înapoi către vest, către scena crimei şi French Landing.

Blestemat să fie, îşi zice Wendell. *Beezer a întors spatele şi-a renunțat. Ce papă-lapte.* Ceata de motociclişti creşte din ce în ce mai mult în timp ce se apropie de el şi, curând, Wendell

Green cel uluit desluşeşte faţa sumbră a lui Beezer St Pierre, care, sub cască, creşte şi ea tot mai mult în timp ce se apropie.

— Nu te-am crezut niciodată unul care renunţă uşor, zice Wendell, privindu-l pe Beezer care se tot apropie. Vântul i-a despicat barba în două bucăţi egale care îi flutură în spate de-o parte şi de alta a capului. În spatele ochelarilor de protecţie, ochii lui Beezer arată ca şi când el s-ar uita de-a lungul ţevii unei arme. Gândul că Beezer ar putea întoarce ochii aceia de vânător asupra lui face viscerele lui Wendell să pară periculos de dezlegate. Ratatule, zice el, nu foarte tare. Cu un huruit asurzitor, Beezer ţâşneşte pe lângă Toyota îndoită. Ceilalţi din Thunder Five lovesc aerul, apoi se întind mai departe la drum.

Dovada aceasta a laşităţii lui Beezer îi saltă lui Wendell inima în timp ce-i urmăreşte pe motociclişti cum se micşorează în oglinda retrovizoare, însă un gând pe care nu-l poate ignora începe să-şi croiască drum în sus prin sinapsele creierului său. Poate că Wendell nu este un Edward R. Murrow al prezentului, însă e reporter de aproape treizeci de ani şi şi-a dezvoltat câteva instincte. Gândul care şerpuieşte pe canalele sale mentale declanşează o serie de alarme unduitoare care, în cele din urmă, îl împing în conştient. Wendell *îl primeşte* - şi vede planul ascuns; înţelege ce se petrece.

— Ei, fir-aş ce n-aş fi, zice el şi, cu un rânjet larg, apasă claxonul, trage volanul spre stânga şi execută o întoarcere care se concretizează doar cu o minimă avariere a aripii sale de protecţie şi a aceleia a maşinii din faţă. Nemernic viclean, spune, aproape chicotind de încântare. Toyota iese din coloana de vehicule care se îndreaptă spre est şi se încadrează pe contrasens. Zăngănind şi pârţâind, ţâşneşte în urmărirea motocicliştilor şireţi.

Wendell Green nu va avea parte de mers târâş prin lanurile de porumb: nemernicul ăla viclean de Beezer St Pierre cunoaşte o cale dosnică spre Ed's Eats! Tot ce are de făcut reporterul nostru vedetă e să rămână destul de în spate pentru a nu fi observat şi se va alege cu intrarea gratuită pe scenă. Frumos. A, ce ironie: Beezer dă o mână de ajutor presei

- multe mulțumiri, huidumă arogantă. Wendell nici nu se aşteaptă ca Dale Gilbertson să-i ofere un tur al locului, însă va fi mai greu să-l alunge de acolo decât să-l întoarcă din drum. În timpul pe care-l are, poate pune câteva întrebări de încercare, poate face câteva poze sugestive şi - mai presus de toate! - poate absorbi destul din atmosfera locului pentru a produce unul dintre legendarele sale articole „colorate”.

Cu sufletul înviorat, Wendell străbate autostrada cu optzeci de kilometri la oră, lăsând motocicliştii să gonească înaintea lui fără însă a-i scăpa din vedere. Numărul de maşini care vin spre el se micşorează până la grupuri extrem de rare de câte două sau trei, apoi la câte o maşină din când în când, apoi la niciuna. Ca şi când ar fi aşteptat să nu fie observați, Beezer şi prietenii lui traversează autostrada şi pornesc în plină viteză pe drumul de acces ce duce la domul de eră spațială de la Goltz's.

Wendell simte o furnicătură neplăcută de îndoială de sine, însă nu vrea să presupună că Beezer şi mocofanii lui au o bruscă nevoie de tractoare şi maşini de tuns iarba. Goneşte mai departe, întrebându-se dacă nu cumva l-au observat şi încearcă de fapt să-l atragă pe-o pistă greşită. Din câte ştie el, pe culmea aceea nu există altceva decât salonul de prezentate, garajul care ține loc de service şi parcarea. Locul ăla afurisit pare pustiu. Dincolo de parcare... ce? Pe-o parte, îşi aminteşte un teren desțelenit întinzându-se spre orizont, iar pe cealaltă un pâlc de copaci, ca o pădurice, numai că nu atât de deasă. De unde se află acum, reuşeşte să vadă copacii, care urcă pe deal ca un paravânt.

Fără să se sinchisească să semnalizeze, goneşte peste benzile de contrasens şi intră pe aleea care duce la Goltz's. Sunetul produs de motociclete e încă audibil, dar se stinge încet, şi Wendell simte un fulger de teamă la gândul că ei l-au păcălit cumva şi acum pleacă, râzând pe seama lui! în culmea ridicăturii, merge în fața salonului de prezentare şi intră în parcarea mare. Două uriaşe tractoare galbene stau în fața garajului de utilaje, dar maşina lui e singura de acolo. În celălalt capăt al parcării goale, un zid scund de ciment se

ridică la înălțimea barei de protecție între asfalt şi pajiştea mărginită de copaci. De cealaltă parte a liniei de pomi, zidul se sfârşeşte la cotul aleii asfaltate care vine din spatele salonului de prezentare.

Wendell trage de volan şi goneşte spre celălalt capăt al zidului, încă mai aude motocicletele, dar sunetul lor e ca un zumzet îndepărtat de albine. Probabil că sunt la distanță de un kilometru, îşi spune el, şi sare din Toyota. Îndeasă reportofonul într-un buzunar al jachetei, îşi petrece panglica aparatului Nikon pe după gât şi dă fuga pe după zidul scund, pe pajişte. Chiar înainte să ajungă la linia copacilor, vede rămăşițele unui vechi drum de macadam, spart şi năpădit de ierburi, care o taie drept pe deal în jos, printre copaci.

Wendell îşi imaginează, supraestimând, că vechiul local Ed's e la distanță cam de un kilometru şi jumătate şi se întreabă dacă maşina lui ar putea străbate acea distanță pe suprafața aceea desfundată, sălbatică. În unele locuri, macadamul s-a fisurat în plăci tectonice; în altele, s-a fărâmițat, transformându-se în grohotiş negru. Afundături şi pârâiaşe ierboase radiază de la rădăcinile groase şi şerpuite ale copacilor. Un motociclist ar putea sări peste dezastrul ăsta fără prea mari probleme, dar Wendell vede că picioarele îl vor purta mai bine decât Toyota pe acest drum, aşa că porneşte pe vechiul traseu printre copaci. Din câte a aflat când era pe autostradă, încă mai are timp berechet până să apară medicul legist şi furgoneta de prelevare a dovezilor. Chiar şi cu ajutorul faimosului Hollywood Sawyer, sticleții locali bâjbâie prin ceață.

Zgomotul motocicletelor creşte în intensitate pe măsură ce Wendell îşi croieşte drum, ca şi când băieții s-ar fi oprit pentru a purta o discuție atunci când au ajuns la capătul vechiului drum lăturalnic. Asta-i perfect. Wendell speră că vor continua să pălăvrăgească până ce-i va fi prins din urmă; sper să strige unul la celălalt şi să agite pumnii în aer. Vrea să-i vadă puşi pe jar de furie şi adrenalină, plus că Dumnezeu ştie ce altceva mai au sălbaticii ăia în desagi. Lui Wendell i-ar plăcea la nebunie să facă o fotografie cu Beezer St Pierre spărgându-i

lui Dale Gilbertson dinții din față cu o dreaptă bine țintită sau să-l strângă pe gât pe amicul lui, Sawyer. Fotografia pe care Wendell şi-o doreşte cel mai mult, însă, şi de dragul căreia e pregătit să mitu-iască orice polițist, funcționar districtual, oficial statal sau trecător nevinovat capabil să țină mâna întinsă, e o imagine bună, clară, dramatică a cadavrului dezgolit al Irmei Freneau. De preferință una care nu lasă urmă de îndoială cu privire la mutilările făcute de Pescar, oricare ar fi acestea. Două ar fi ideale - una cu fața ei pentru inimoşi, cealaltă un instantaneu cu tot corpul pentru perverşi - dar s-ar mulțumi cu instantaneul cu tot corpul, dacă e nevoie. O astfel de imagine ar face înconjurul lumii, strângând milioane de dolari pe drum. Numai *National Enquirer* ar decarta, cât - două sute de mii, trei? - pentru o fotografie cu sărmana de Irma cea mică răşchirată în moarte, cu mutilările perfect vizibile. Asta da mină de aur, ăsta da corn al abundenței!

Când Wendell a parcurs vreo două sute de metri din vechiul şi mizerabilul drum, concentrarea i se împarte între contemplarea ideii tuturor banilor pe care micuța Irma i-i va vârî în buzunare şi teama de-a nu cădea şi a-şi scrânti glezna, tunetul provocat de Harley-urile membrilor Thunder Five încetează brusc. Tăcerea care se lasă pare imensă, apoi imediat se umple cu alte sunete, mai slabe. Wendell îşi aude respirația cum intră şi iese anevoie, dar şi alte zgomote, o combinație de zăngănit şi bufnet, venind din spatele său. Se întoarce şi vede, departe pe drumul distrus, o camionetă străveche avântându-se spre el.

E aproape comic felul în care camioneta se clatină de pe-o parte pe alta în timp ce o roată, apoi alta, se afundă într-o depresiune invizibilă sau urcă pe-o porțiune înclinată a suprafeței drumului. Adică, ar fi comic dacă oamenii aceştia n-ar da buzna pe ruta sa privată de acces la trupul Irmei Freneau. Ori de câte ori camioneta urcă pe-o bucată de rădăcină, cele patru capete întunecate din cabină tresaltă ca marionetele. Wendell face un pas în față, intenționând să-i trimită pe țărănoii ăştia înapoi de unde au venit. Suspensia

camionetei se freacă de-o piatră plată şi de sub maşină sar scântei. Hardughia aia trebuie să aibă cel puțin treizeci de ani, îşi spune Wendell - este unul dintre puținele vehicule de pe drum care arată şi mai rău ca maşina sa. Când camioneta se apropie, el vede că este o International Harvester. Ruginita bară de protecție e decorată cu buruieni şi rămurele. I.H. mai fabrică oare camionete? Wendell ridică mâna ca un jurat care depune jurământul, şi camioneta se zdruncină şi se mai clatină cale de câțiva metri desfundați înainte să se oprească. Partea ei stângă stă evident mai sus decât cea dreaptă. În întunecimea aruncată de copaci, Wendell nu reuşeşte să deslușească chipurile care se uită la el prin parbriz, însă are senzația că cel puțin două dintre ele îi sunt familiare.

Bărbatul de la volan scoate capul pe geamul şoferului şi zice:

— Sal'tare, domnu' reporter barosan. Şi dumitale ț-au trântit uşa-n nas?

Acesta e Teddy Runkleman, peste care Wendell dă frecvent în timp ce trece în revistă rapoartele zilnice ale poliției. Ceilalți trei pasageri din cabină strigă ca măgarii la remarca haioasă a lui Teddy. Wendell îi cunoaşte pe doi dintre ei - Freddy Saknessum, membru al unui clan de zgârie-brânză care se scurge în şi din tot soiul de barăci părăginite de-a lungul râului, şi Toots Billinger, un puşti sfrijit care se întreține cumva strângând de la gunoi metal în La Riviere şi French Landing. Ca şi Runkleman, Toots a fost arestat pentru o serie de crime de gradul trei, însă n-a fost niciodată condamnat pentru ceva.

Femeia soioasă şi ponosită dintre Freddy şi Toots îi trezeşte o amintire prea vagă pentru a fi identificată.

— Salut, Teddy, zice Wendell. Şi vouă, Freddy şi Toots. Nu, după ce-am aruncat o privire la mizeria din față, m-am hotărât să intru prin spate.

— Hei, *Wendell,* nu-ț' amintești dă mine? zice femeia, puțin cam afectată. Doodles Sanger, în caz că ți s-a dus memoria dracului. Am pornit c-o ceată-ntreagă de băieți în Bel Air-ul lui Freddy, iar Teddy era c-o altă ceată-ntreagă, da' după ce-

am fost trimişi la plimbare de Miss Curvă, ceilalți or vrut să se-ntoarcă la bar.

Sigur că-şi aminteşte de ea, deşi chipul înăsprit din fața lui seamănă acum doar vag cu acela al fetişcanei petrecărețe şi insolente pe nume Doodles Sânger, care servea băuturi la Nelson Hotel acum un deceniu. Wendell crede că ea a fost concediată mai mult pentru că bea în timpul serviciului decât pentru că fura, dar Dumnezeu ştie ci le făcea pe amândouă. Pe-atunci, Wendell arunca o grămadă de bani la barul hotelului Nelson. Încearcă să-şi amintească dacă s-a dat vreodată în bărci cu Doodles.

Joacă pe cartea siguranței şi spune:

— Fir-ar, Doodles, cum naiba să uit o mititică frumuşică aşa ca tine?

Băieții se dau de ceasul morții la dulcegăria asta. Doodles trage un cot în coastele vaporoase ale lui Toots Billinger, îi oferă lui Wendell un zâmbet mic şi țuguiat, şi spune:

— Ei, mulțam frumos, bunule domn.

Mda, a tras-o pe sfoară, sigur că da.

Acesta ar fi momentul perfect să le ordone dobitocilor ăstora să se-ntoarcă în vizuinile lor, dar Wendell e vizitat de-o inspirație de primă clasă.

— Nu v-ar plăcea, oameni fermecători, să dați o mână de ajutor unui gentleman din presă şi să câştigați în acelaşi timp cincizeci ie gologani?

— Cincizeci de căciulă sau toți laolaltă? întreabă Teddy Runkleman.

— Haideți, toți laolaltă, zice Wendell.

Doodles se apleacă în față şi spune:

— Douăzeci de căciulă, e-n ordine, barosane? Dacă suntem de-acord să facem ce vrei tu.

— A, îmi sfâşii inima, zice Wendell şi scoate portmoneul din buzunarul de la spate, după care scoate patru bancnote de douăzeci de dolari, lăsându-şi numai una de zece şi trei de un dolar pentru tot restul zilei. Ei îşi acceptă plata şi, cât ai clipi, îi pun la loc sigur. Ei, uite ce vreau să faceți, spune Wendell, şi

se apleacă spre geam şi cele patru fețe ca nişte bostani de Halloween din cabină.

12

Câteva minute mai târziu, camioneta se opreşte cu un legănat între ultimii copaci, acolo unde macadamul dispare în buruieni şi iarbă înaltă. Motocicletele celor din Thunder Five stau înclinate într-un şir ordinat cu câțiva metri în față şi la stânga. Wendell, care i-a luat locul lui Freddy Saknessum pe scaun, coboară şi face câțiva paşi înainte, sperând ca nimic din mirosul de transpirație uscată, carne nespălată şi bere răsuflată care emană din colegii săi pasageri nu i-a intrat în haine. În spatele lui, îl aude pe Freddy cum sare din spatele camionetei în vreme ce ceilalți coboară şi închid portierele fără a face mai mult de două ori zgomotul necesar. Tot ce poate vedea Wendell din poziția sa este peretele incolor şi putred al Ed's Eats ridicându-se dintr-un amestec des de morcov sălbatic şi gura-leului. Voci joase, una dintre ele aparținându-i lui Beezer St Pierre, ajung până la el. Wendell face o scurtă inspecție Nikonului, scoate capacul obiectivului şi vâră la locul ei o rolă nouă de film, şi-abia apoi înaintează cu paşi înceți, fără să facă zgomot, pe lângă motociclete, de-a lungul structurii ruinate.

Curând, poate să vadă drumul de acces plin de buruieni şi patrula aşezată de-a curmezişul lui ca o barieră. Aproape de autostradă, Danny Tcheda şi Pam Stevens se luptă cu jumătate de duzină *de* bărbați şi femei care şi-au lăsat maşinile alandala, ca nişte jucării în spatele lor. Asta n-o să mai meargă mult timp: dacă Tcheda şi Stevens s-ar presupune că sunt un dig, digul e pe cale să sufere nişte spărturi serioase. Veşti bune pentru Wendell: o confuzie maximă i-ar oferi o posibilitate mai mare de acces şi-ar crea premisele unui articol mult mai colorat. Îşi doreşte să poată murmura în reportofon chiar acum.

Lipsa de experiență a forțelor şefului Gilbertson a fost evidentă în încercările futile ale ofițerilor Tcheda şi Stevens de-

a întoarce din drum cetățenii dornici să vadă cu ochii lor cea mai recentă dovadă a nebuniei Pescarului... A, ceva, ceva, apoi: *insă jurnalistul de față a reuşit să ajungă în mijlocul scenei, unde s-a simțit mândru şi umil să fie ochii şi urechile cititorilor săi...*

Wendell urăşte să rateze un material atât de splendid, dar nu poate fi sigur că şi-l va aminti şi nu îndrăzneşte să-şi asume riscul de-a fi auzit. Se apropie mai mult de partea din față a Ed's Eats.

Umilele urechi ale publicului îi aud pe Beezer St Pierre şi pe Dale Gilbertson purtând o discuție surprinzător de amiabilă chiar în fața clădirii; umilii ochi ai publicului îl observă pe Jack Sawyer cum apare în câmpul vizual, cu o pungă goală de plastic şi-o şapcă de baseball legănându-se de degetele mâinii sale drepte. Umilul nas al publicului simte o miasmă cu adevărat îngrozitoare care garantează prezența unui corp în descompunere în mica şi părăginita structură din dreapta. Jack se mişcă puțin mai repede ca de obicei şi, deşi e clar că se duce doar până la camioneta sa, se uită întruna în stânga şi în dreapta.

Ce se petrece aici? Băiatul de Aur pare mai mult decât circumspect. Se comportă ca un hoț din magazine care-şi îndeasă lucrurile furate sub haină, iar băieții de aur n-ar trebui să aibă un asemenea comportament. Wendell ridică aparatul foto şi focalizează asupra țintei. Iată-te, Jack băietane, bătrâne, amice, foşnitor ca o bancnotă nouă şi de două ori mai tăios. Stai frumos la poză, acum, şi lasă-ne să vedem ce ai în mână, bine? Wendell face o fotografie şi se uită prin obiectiv în vreme ce Jack se apropie de camionetă. Băiatul de Aur va dosi lucrurile alea în torpedou, crede Wendell, şi nu vrea să-l vadă nimeni când o face. Păcat, pustiu', eşti la *Camera ascunsă.* Şi păcat pentru mândrii şi totuşi umilii ochi şi urechi ai districtului French, pentru că, atunci când Jack Sawyer ajunge la camioneta sa, nu urcă în cabină, ci se apleacă peste margine şi-şi face de lucru cu ceva, arătându-i nobilului nostru jurnalist o imagine frumoasă a spatelui său şi nimic altceva. Nobilul jurnalist face totuşi o poză, pentru a

stabili un lanț al consecutivității cu următoarea fotografie, în care Jack Sawyer se întoarce cu spatele la camionetă, cu mâinile goale şi nemaipărând circumspect. Şi-a dosit comorile mizerabile acolo în spate şi le-a ascuns de văzul lumii, dar ce le făcea să fie comori?

Apoi un fulger îl loveşte pe Wendell Green. Scalpul îi palpită, şi părul încreţit ameninţă să se îndrepte. O poveste minunată tocmai a devenit *incredibil* de minunată. Ucigaş diabolic, Copil mort şi mutilat şi Decăderea unui erou! Jack Sawyer iese din ruină aducând o pungă de plastic şi o şapcă Brewers, încearcă să fie sigur că nu e observat şi ascunde lucrurile în camioneta sa. A *găsit* lucrurile acelea în Ed's Eats, şi le-a pus la păstrare chiar sub nasul prietenului şi admiratorului său Dale Gilbertson. Băiatul de Aur a sustras *dovezi* de la *locul unei crime!* Iar Wendell are dovada pe film, Wendell îl are la mână pe marele şi babanul Jack Sawyer, Wendell va da cu el de pământ de să se cutremure şi cerul. Mamă-mamă, lui Wendell îi vine să danseze, da, chiar aşa, şi nu se poate opri să nu execute un salt stângaci cu minunatul aparat foto în mână şi-un rânjet oblic pe faţă.

Se simte atât de bine, triumfător, încât aproape că se hotărăşte să uite de cei patru idioţi care-i aşteaptă semnalul şi să se cărăbănească. Dar, hei, să nu punem carul înaintea boilor. Tabloidele de super-market icnesc după o frumoasă şi revoltătoare fotografie cu cadavrul Irmei Freneau, iar Wendell Green e omul care le-o va da.

Wendell mai face un pas precaut către partea din faţă a clădim ruinate şi vede ceva care-l face să încremenească. Patru dintre motociclişti s-au dus la capătul aleii acoperite de iarbă, unde par să-i ajute pe Tcheda şi Stevens să-i întoarcă din drum pe cei care vor să arunce o privire la cadavre. Teddy Runkleman a auzit că Pescarul a pitit în dărăpănătura aia cel puţin şase, poate opt copii pe jumătate mâncaţi: vestea devenea din ce în ce mai senzaţională pe măsură ce se cernea prin comunitate. Aşa că sticleţilor le prinde bine ajutorul suplimentar, dar Wendell îşi doreşte ca Beezer şi echipa să fi turnat gaz peste foc, nu să fi dat ajutor la menţinerea lui în

limite rezonabile. Ajunge la capătul clădirii şi aruncă o privire pe după colț ca să vadă tot ce se petrece. Dacă e să obțină ce-şi doreşte, va trebui să aştepte momentul potrivit.

O a doua maşină a poliției din French Landing se apropie încet printre vehiculele care merg la ralanti pe 35 şi trece pe lângă maşina lui Tcheda pentru a intra între buruienile şi mizeriile din fața vechiului magazin. Doi polițişti mai tineri, cu jumătate de normă, pe nume Holtz şi Nestler, coboară din ea şi vin alene spre Dale Gilbertson, încercând din răsputeri să nu reacționeze la putoarea care devine mai amețitoare cu fiecare pas pe care-l fac. Wendell vede că flăcăii aceştia întâmpină probleme şi mai mari în a-şi ascunde spaima şi uluirea la vederea şefului lor angajat într-o conversație aparent amiabilă cu Beezer St Pierre, pe care ei probabil că-l suspectează de-o sumedenie de crime fără nume. Ei sunt băieți de la fermă, studenți la UW-River Falls care au renunțat la studii, care împart un singur salariu şi încearcă atât de tare să-şi dea examenul ca ofițeri de poliție, încât au tendința să vadă lucrurile într-un alb-negru rigid. Dale îi calmează, iar Beezer, care i-ar putea ridica pe fiecare cu câte-o mână şi să le zdrobească țestele ca pe nişte ouă moi, zâmbeşte afabil. Ca răspuns la ceea ce trebuie să fi fost ordinele lui Dale, băieții se-ntorc repede şi cu paşi mărunți la autostradă, aruncând în drum priviri extrem de admirative la Jack Sawyer, sărmanii tonți.

Jack se apropie de Dale pentru o scurtă discuție. Păcat că Dale nu ştie că amicul lui ascunde dovezi, ha! Sau, îşi spune Wendell, *ştie* - e implicat şi el în asta? Un lucru e sigur: totul va ieşi la lumină odată ce *Herald* va publica pozele edificatoare.

Între timp, tipul cu pălărie de pai şi ochelari de soare stă acolo cu brațele încrucişate la piept, părând senin şi încrezător, ca şi când ar avea totul sub control, aşa încât nici mirosul nu-l poate atinge.

Individul ăsta e evident un jucător-cheie, îşi spune Wendell. El ia deciziile. Băiatul de Aur şi Dale vor să nu-i calce cuvântul; se vede asta din limbajul lor corporal. O urmă de

respect, de deferentă. Dacă muşamalizează ceva, o fac pentru el. Dar de ce? Şi cine naiba e? Individul e de vârstă mijlocie, undeva la cincizeci de ani, cu o generație mai mare ca Jack şi Dale; e prea fercheş ca să locuiască la țară, aşa că e din Madison, poate, sau Milwaukee. E clar că nu e polițist, şi nu seamănă nici cu un om de afaceri. Ăsta e-un tătuc sigur de sine; lucrul ăsta se vede de la o poştă.

Apoi încă o maşină de poliție pătrunde prin bariera de pe 35 şi vine lângă patrula celor cu jumătate de normă. Băiatul de Aur şi Gilbertson se duc la ea şi-i întâmpină pe Bobby Dulac şi pe celălalt, grăsanul, Dit Jesperson, însă tipul cu pălărie nici măcar nu se uită în direcția aceea. Ei, *asta-i* tare. Stă acolo, singur singurel, ca un general care-şi supraveghează soldații. Wendell îl priveşte pe omul misterios cum scoate o țigară, o aprinde şi scoate un nor de fum alb. Jack şi Dale îi conduc pe ultimii sosiți în vechiul magazin, iar păsăruica asta continuă să-şi fumeze țigara, sublim detaşat de tot ce-l înconjoară. Prin peretele putred, Wendell reuşeşte să-i audă pe Dulac şi Jesperson cum se plâng de miros; apoi unul dintre noi mormăie *îh!* când vede cadavrul.

— Hei, băieți? zice Dulac. E de-adevăratelea căcatul ăsta? *Hei, băieți?*

Vocile îi dau lui Wendell o idee bună asupra locului în care se află cadavrul, în spate lângă zidul îndepărtat.

Înainte ca cei trei polițişti şi Sawyer să înceapă să se-apropie încet de partea din față a magazinului, Wendell se apleacă în afară, îndreaptă Nikonul şi face o fotografie cu omul misterios. Spre groaza sa, Pisica din Pălărie se uită imediat în direcția lui şi spune:

— Cine m-a fotografiat?

Wendell se trage înapoi la adăpostul peretelui, dar ştie că tipul trebuie să-l fi văzut. Ochelarii ăia de oase erau îndreptați drept spre el! Tipul are urechi de liliac - a auzit sunetul obturatorului.

— Ieşi la vedere, îl aude Wendell că spune. N-are rost să te ascunzi; ştiu că eşti acolo.

Din locul său de observare cu siguranță redusă, Wendell tocmai reuşeşte să vadă o maşină a poliției statale, urmată de Pontiacul DARE din French Landing, apropiindu-se dinspre hărmălaia de la capătul aleii. Lucrurile par să fi ajuns la punctul de fierbere pe-acolo. Dacă Wendell nu se înşală, i se pare că-l zăreşte pe unul dintre motocicliști trăgând un bărbat pe geamul unui Olds verde, frumos.

E timpul să cheme cavaleria, sigur că da. Wendell păşeşte în spate din fața clădirii şi face semn din mână soldaților. Teddy Runkleman țipă:

— *Huu, mamă!*

Doodles chirăie ca o pisică în călduri şi cei patru asistenți ai lui Wendell o iau la goană pe lângă el, făcând zarva pe care le-a cerut-o.

13

Danny Tcheda şi Pam Stevens sunt deja ocupați până peste cap cu cei care forțau intrarea, când aud zgomotul motocicletelor care gonesc spre ei, şi sosirea celor din Thunder Five e tot ce le trebuie pentru ca ziua să le fie cu adevărat plină. Să scape de Teddy Runkleman şi Freddy Saknessum a fost destul de uşor, dar după nici cinci minute benzile de mers spre est ale Autostrăzii 35 s-au umplut de oameni care credeau că au tot dreptul să se binocleze la toate micile cadavre care se presupunea că sunt stivuite în epava lui Ed's Eats. În locul fiecărei maşini pe care reuşesc în sfârşit s-o trimită înapoi apar alte două. Toată lumea cere o explicație detaliată a motivului pentru care ei, în calitate de contribuabili şi cetățeni îngrijorați, n-au voie să intre la scena crimei, mai ales când e vorba de o crimă aşa tragică, aşa sfâşietoare, aşa... ei bine, aşa tulburătoare. Majoritatea refuză să creadă că singurul cadavru din clădirea aceea dărăpănată e al Irmei Freneau; trei oameni, unul după celălalt, îl acuză pe Danny că se face complice la o muşamalizare şi unul dintre ei chiar foloseşte cuvântul „Fishergate”. Pfui. Într-un fel ciudat,

mulți dintre aceşti vânători de cadavre aproape cred că forțele poliției locale îl protejează pe Pescar!

Unii dintre ei arată rozarii în vreme ce-l toacă mărunt. O doamnă îi flutură un crucifix în față şi-i spune că are un suflet murdar şi că îl aşteaptă iadul. Cel puțin jumătate dintre oamenii pe care-i întoarce din drum au cu ei aparate de fotografiat. Ce fel de persoană pleacă de acasă într-o dimineață de sâmbătă ca să facă poze cu copii morți? Ce-l nedumereşte pe Danny e următorul lucru: cu toții se cred perfect normali. Cine-i nemernicul? *El* este.

Soțul bătrân al unei femei bătrâne de pe Calea Domniței Marian spune:

— Tinere, se pare că tu eşti singura persoană din districtul ăsta care nu înțelege că istoria se petrece de jur împrejurul nostru. Eu şi Madge credem că avem dreptul la un suvenir.

Un suvenir?

Asudat, bulversat şi sătul până peste cap, Danny îşi pierde cumpătul.

— Amice, sunt absolut de-acord cu tine, zice el. Dacă ar fi după mine, tu şi încântătoarea ta soție ați putea pleca înapoi acasă cu tricoul pătat de sânge, poate chiar şi c-un deget retezat sau două, în portbagaj. Dar ce pot să spun? Şeful e-un tip inflexibil.

Cei de pe Calea Domniței Marian dispar, prea şocați ca să mai spună ceva. Următorul din rând începe să țipe din momentul în care Danny se apleacă pe geam afară. Arată exact aşa cum Danny şi-l imaginează pe George Rathbun, însă vocea lui e mai aspră şi puțin mai pițigăiată.

— *Să nu crezi că nu ştiu ce faci, amice!*

Danny spune bine, pentru că încearcă să protejeze locul unei crime, iar tipul care seamănă cu George Rathbun, care conduce o veche Dodge Caravan albastră căreia-i lipseşte bara de protecție din față şi oglinda retrovizoare laterală din dreapta, țipă:

— *Stau p-aci de douăzeci de minute cât tu şi dama aia ați frecat menta! Sper că n-o să fii surprins când o să vezi aplicată un pic de JUSTIȚIE PROPRIE pe-aci!*

Aceasta e clipa de tandrețe în care Danny aude inconfundabilul huruit al celor din Thunder Five gonind spre el pe autostradă. Nu s-a simțit bine încă de când a găsit bicicleta lui Tyler Marshall în fața căminului de bătrâni, iar gândul de-a se lua la harță cu Beezer St Pierre îi umple creierul cu un fum negru uleios şi scântei roşii învârtejite. Coboară privirea şi se uită direct în ochii sosiei rumene la față a lui George Rathbun. Vocea îi iese într-un şuvoi monoton lipsit de vlagă.

— Domnule, dacă-ți vei continua drumul, îți voi pune cătuşele, te voi aşeza pe bancheta din spate a maşinii mele până ce voi putea părăsi locul şi-apoi te voi duce la secție şi te voi acuza de orice-mi va veni în gând. Asta ți-o promit. Acum, fă-ți singur un serviciu şi cară-te naibii de aici.

Gura bărbatului se deschide şi se închide, ca a unui peşte auriu. Pete de-un roşu şi mai aprins îi apar pe fața veselă, deja rumenă. Danny nu-l slăbeşte din ochi, aproape sperând să-i furnizeze un motiv de a-l arunca în cătuşe şi de a-l pune la frăgezit pe bancheta din spate a maşinii sale. Tipul îşi analizează opțiunile şi precauția iese învingătoare. Coboară ochii, mută schimbătorul în marşarier şi aproape că intră în Miata din spatele său.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, spune Pam. Ce tâmpit o fi scăpat porumbelul pe gură?

Ca şi Danny, şi ea îi urmăreşte pe Beezer şi pe prietenii lui cum se apropie huruind de ei, trecând pe lângă coloana de maşini în aşteptare.

— Nu ştiu, dar mi-ar plăcea să-i vâr pulanul pe gât în jos. Şi după el o să vină rândul lui Wendell Green.

— N-o să fie nevoie să-l cauți prea departe. E-n coloană, cam cu Şase maşini mai în spate.

Pam arată cu degetul spre rânjetul pasager al lui Wendell.

— Dumnezeule mare, zice Danny. De fapt, într-un fel mă bucur să-l văd pe trombonistul ăla mizerabil. Acum îi pot spune exact ce cred despre el.

Zâmbind, se apleacă să-i vorbească adolescentului de la volanul Miatei. Băiatul pleacă, şi Danny îi face semn şoferului

din spatele lui să plece şi el, urmărindu-i în acelaşi timp pe cei din Thunder Five cum se apropie din ce în ce mai mult. Îi spune lui Pam:

— În clipa asta, dacă Beezer vine-n faţa mea şi numai *pare* că ar vrea să ne măsurăm puterile, scot pistolul, pe cuvânt de onoare.

— Hârţoage, hârţoage, zice Pam.

— Mă doare chiar în cot.

— Ei, uite că-i dăm drumul, spune ea, zicându-i că dacă scoate arma, ea îi va acoperi spatele.

Până şi şoferii care încearcă să intre pe alee prin forţa vorbelor dure se opresc o clipă pentru a-i urmări pe Beezer şi pe băieţii lui. În mişcare, cu părul şi bărbile în vânt, cu feţele severe, par gata să comită un dezastru cât mai mare posibil. Inima lui Danny Tcheda începe s-o ia la goană, şi îşi simte sfincterul cum se strânge.

Însă motocicliştii din Thunder Five trec în trombă pe lângă el fără să întoarcă măcar capetele, unul după altul. Beezer, Mouse, Doc, Sonny şi Kaiser îşi văd mai departe de drum, părăsind scena.

— Ei, *fir-ar, zice* Danny, neputându-se hotărî dacă se simte uşurat sau dezamăgit. Puseul brusc de spaimă pe care-l încearcă atunci când motocicliştii, după treizeci de metri, fac o întoarcere strânsă în U, care ridică pietrişul în aer, îi spune că ceea ce-a simţit a fost uşurare.

— O, te rog, nu, zice Pam.

În automobilele oprite, toate capetele se-ntorc când motocicliştii trec ca fulgerul din nou pe lângă ei, întorcându-se pe unde au venit. Preţ de câteva secunde, singurul sunet care se aude este huruitul în scădere a cinci motociclete Harley-Davidson. Danny Tcheda îşi dă jos pălăria şi îşi şterge fruntea. Pam Stevens îşi arcuieşte spatele şi expiră. Apoi cineva claxonează, şi alte două claxoane se fac auzite, şi un tip cu o mustaţă căruntă de morsă şi-o cămaşă de dril ridică o insignă măricică într-o învelitoare de piele şi spune că e vărul unui judecător districtual şi membru de onoare al forţelor de poliţie din La Riviere, ceea ce, în principiu, înseamnă că nu primeşte

niciodată amenzi de parcare sau pentru depăşirea vitezei legale şi se poate duce unde vor muşchii lui. Mustața se lățeşte într-un rânjet mare.

— Aşa că lasă-mă doar să trec şi te poți întoarce la treaba ta, ofițere.

Să nu-l lase să treacă *este* treaba lui, zice Danny, şi e nevoit să repete acest mesaj de mai multe ori înainte să poată trece la următorul caz. După ce trimite înapoi alți câțiva cetățeni nemulțumiți, se uită să vadă cât mai are de aşteptat până să-i poată spune lui Wendell Green s-o şteargă de acolo. Cu siguranță, reporterul nu poate fi la mai mult de două sau trei maşini în spate. De-ndată ce Danny ridică privirea, claxoanele sună şi oamenii încep să strige la el. *Lasă-ne să intrăm! Hei, amice, eu îți plătesc salariul, ții minte? Vreau să vorbesc cu Dale, vreau să vorbesc cu Dale!*

Câțiva bărbați au coborât din maşini. Arată cu degetul spre Danny, dau din gură, însă el nu reuşeşte să desluşească ce țipă acolo. O dâră de durere îl străbate ca un drug de fier înroşit în foc din spatele ochiului stâng până în mijlocul creierului. Ceva nu e bine; nu vede urâta maşină roşie a lui Green. Unde naiba e? La dracu', la dracu' şi de două ori la dracu', Green trebuie să se fi strecurat din coloană şi să fi intrat pe câmpul de lângă Ed's. Danny se-nvârte pe loc şi inspectează câmpul. Voci furioase şi claxoane i se împletesc în spate. Nici-o Toyota roşie rablagită, niciun Wendell Green. Ca să vezi, a renunțat gură-spurcată!

După câteva minute, traficul se subțiază, iar Danny şi Pam cred că treaba lor s-a cam terminat. Toate cele patru benzi ale Autostrăzii 35 sunt goale, aşa cum sunt de obicei într-o dimineață de sâmbătă. Singurul camion care rulează pe ea nu se opreşte, continuându-şi drumul spre Centralia.

— Cred c-ar trebui să ne ducem acolo, spune Pam, dând din cap spre rămăşițele magazinului.

— Poate peste câteva minute.

Danny nu e prea dornic să se apropie de mirosul acela. Ar fi întru totul fericit să rămână acolo până la venirea medicului legist şi-a echipei tehnice. Ce-i apucă pe oameni, totuşi? El ar

renunța cu bucurie la plata pe două zile ca să nu fie nevoit să vadă corpul neînsuflețit al sărmanei Irma Freneau.

Apoi el şi Pam aud două sunete distincte, şi niciunul nu-i face să se simtă în largul lor. Primul este al unui val nou de vehicule care gonesc pe autostradă către ei; al doilea, duduitul motocicletelor care se apropie de scena crimei de undeva din spatele vechiului magazin.

— Există vreun drum care să ducă în spatele locului ăstuia? întreabă el incredul.

Pam ridică din umeri.

— Ala se pare. Dar uite ce-i... o să trebuiască să se ocupe Dale de haidamacii lui Beezer, pentru că noi o să fim ocupați până peste cap aici.

— Ah, mamă, Dumnezeule, zice Danny.

În jur de treizeci de maşini şi camionete converg la capătul scurtei alei, şi atât el, cât şi Pam îşi dau seama că oamenii aceştia sunt mai nervoşi şi mai hotărâți decât cei din prima tură. În fața mulțimii, câțiva bărbați şi femei îşi lasă maşinile pe marginea drumului şi se îndreaptă pe jos spre cei doi ofițeri. Şoferii din fruntea cetei agită pumnii în aer şi strigă încă dinainte să-ncerce să intre pe alee. Incredibil, o femeie şi doi adolescenți țin ridicat un banner lung pe care scrie ÎL VREM PE PESCAR! Un bărbat într-un Caddy vechi şi prăfuit scoate brațul pe geam şi afişează o pancartă făcută manual: GILBERTSON TREBUIE DAT AFARĂ.

Danny se uită peste umăr şi vede că membrii Thunder Five trebuie să fi găsit un drum dosnic, pentru că patru dintre ei stau în față la Ed's, semănând ciudat de tare cu nişte agenți de la serviciile secrete, în vreme ce Beezer St Pierre e adânc cufundat într-o discuție cu şeful. Iar *ei* doi, îi trece lui Danny prin gând, seamănă cu doi şefi de stat care negociază un tratat comercial. Asta n-are absolut nici-o logică, şi Danny se întoarce înapoi la maşini, la lunaticii cu pancarte şi bărbații şi femeile care se apropie pe jos de el şi de Pam.

Un bărbat de şaptezeci de ani, cu pieptul cât o butie şi cu o bărbiță albă, Hoover Dalrymple, se înființează în fața lui Pam şi începe să-şi ceară drepturile inalienabile. Danny îşi

aminteşte numele lui pentru că Dalrymple a provocat o încăierare în barul hotelului Nelson cam cu şase luni în urmă, iar acum iată-l din nou, căutându-şi revanşa.

— *Nu* o să discut cu partenerul tău, ţipă el, şi *nu* o să ascult nimic din ce spune el, pentru că partenerul tău nu are nici-o consideraţie pentru drepturile oamenilor din comunitatea aceasta.

Danny trimite înapoi un Subaru portocaliu condus de-un adolescent posac cu un tricou Black Sabbath, apoi un Corvette negru cu plăcuţe de înmatriculare de La Riviere şi-o doamnă tânără izbitor de frumoasă şi cu o gură izbitor de spurcată la volan. De unde vin toţi oamenii ăştia? El nu recunoaşte pe nimeni cu excepţia lui Hoover Dalrymple. Majoritatea celor din faţa lui, presupune Danny, s-au strâns din afara oraşului.

Se îndrepta s-o ajute pe Pam, când o mână îl prinde de umăr, iar el întoarce privirea şi-l vede pe Dale Gilbertson alături de Beezer St Pierre. Ceilalţi patru motociclişti aşteaptă la distanţă de câţiva metri. Cel pe nume Mouse, care e desigur cam de mărimea unei căpiţe de fân, prinde privirea lui Dale şi rânjeşte.

— *Ce faci?* întreabă Danny.

— Calmează-te, zice Dale. Prietenii domnului St Pierre s-au oferit voluntari să ne ajute la controlarea mulţimii şi cred că ne prinde bine tot ajutorul pe care ni-l pot da.

Cu colţul ochiului, Danny îi zăreşte pe gemenii Neary ieşind în faţa mulţimii, şi ridică o mână pentru a-i opri.

— Şi cu ce se aleg în schimb?

— Doar informaţii, răspunde şeful. Bine, băieţi, treceţi la treabă. Prietenii lui Beezer se despart şi se apropie de mulţime. Şeful vine lângă Pam, care mai întâi se uită la el amuzată, apoi încuviinţează. Mouse mârâie la Hoover Dalrymple şi zice:

— În numele puterii cu care am fost învestit, îţi ordon să te cari dracului de-aici, Hoover.

Bătrânul dispare atât de repede, de parcă s-ar fi dematerializat.

Ceilalți motocicliști au acelaşi efect asupra curioşilor furioşi. Danny speră să-şi poată menține calmul în fața abuzului constant: un bărbat de o sută patruzeci de kilograme care seamănă cu un membru al Hells Angels aflat pe muchie de cuțit între autocontrol şi-o furie crescândă face minuni asupra unei mulțimi de oameni răsculați. Motociclistul cel mai apropiat de Danny îi trimite de acolo pe Floyd şi Frank Neary doar ridicând pumnul la ei. Când aceştia dispar înapoi în maşina lor, motociclistul îi face cu ochiul lui Danny şi se prezintă drept Kaiser Bill. Amicului lui Beezer îi place să controleze mulțimea, şi un rânjet imens amenință să-i răzbată prin mina încruntată, deşi o furie lichidă fierbe dedesubt.

— Cine-s ceilalți tipi? întreabă Danny.

Kaiser Bill i-i arată pe Doc şi Sonny, care împrăştie mulțimea la dreapta lui Danny.

— De ce faceți asta?

Kaiser coboară capul astfel încât fața lui să se afle la cinci centimetri de cea a lui Danny. E ca şi când ai da ochii cu un taur. Căldură şi furie se revarsă din trăsăturile late şi din pielea hirsută. Danny aproape se aşteaptă să vadă cum iese fum din nările late ale bărbatului. Una dintre pupile e mai mică decât cealaltă; prin albul ochilor se încâlcesc fire roşii, radiante.

— De ce? O facem pentru *Amy*. Nu ți-e limpede asta, ofițere Tcheda?

— Scuze, bâiguie Danny.

Sigur că da. Speră ca Dale să poată să-i țină sub control pe monştrii ăştia. Urmărindu-l pe Kaiser Bill cum zdruncină un Mustang străvechi aparținând unui puşti prost care n-a reuşit să se dea la timp în spate, e extrem de fericit că motocicliştii nu au asupra lor niciun instrument bont.

Prin locul gol ocupat înainte de Mustangul puştiului, o maşină de poliție rulează spre Danny şi Kaiser. În timp ce-şi croieşte drum prin mulțime, o femeie îmbrăcată într-un tricou fără mâneci şi pantaloni Capri se loveşte cu capul de geamurile pasagerului. Când maşina ajunge lângă Danny, cei

doi polițişti cu jumătate de normă, Bob Holtz şi Paul Nestler, sar afară, se holbează la Kaiser şi întreabă dacă el şi Pam au nevoie de ajutor.

— Duceți-vă şi discutați şi şefu', îi instruieşte Danny, deşi n-ar fi fost nevoie s-o facă. Holtz şi Nestler sunt tipi de treabă, însă au multe de învățat despre scara ierarhică, la fel ca şi despre toate celelalte lucruri.

Cam după un minut şi jumătate, Bobby Dulac şi Dit Jesperson îşi fac apariția. Danny şi Pam le fac semn să treacă, în vreme ce motocicliştii se avântă în gloata revoltată şi trag cetățeni vocali de pe marginea şi capotele vehiculelor lor. Zgomote de luptă ajung la Danny peste strigăte mânioase provenind dinspre ceata din fața sa. I se pare că se află acolo de ore întregi. Alungând oamenii din calea cu lovituri puternice din brațe, Sonny iese la iveală şi se opreşte lângă Pam, care face tot ce-i stă în puteri. Mouse şi Doc ies la lumină. Cu o dâră de sânge curgându-i din nas, cu o pată roşie întunecându-i barba la colțul gurii, Kaiser vine în pas alergător lângă Danny.

Tocmai când mulțimea începe să scandeze: „NOI DE-AICEA NU PLECĂM, NU PLECĂM ACASĂ!”, Holtz şi Nestler se întorc să întărească rândurile. *Noi de-aicea nu plecăm, nu plecam acasă?* se întreabă Danny. *Asta nu se referea cumva la Vietnam?*

Doar vag conştient de sunetul unei sirene de poliție, Danny îl vede pe Mouse intrând în mulțime şi pocnindu-i pe primii trei oameni la care ajunge. Doc pune mâinile pe geamul deschis al unui Oldsmobile mult prea familiar şi-l întreabă pe micuțul şi cheliosul şofer ce naiba crede că face.

— Doc, lasă-l în pace, zice Danny, dar sirena țipă iar şi-i acoperă vorbele.

Cu toate că omul mic de la volanul Olds-ului arată ca un profesor ineficient de matematică sau un funcționar public de nivel inferior, e animat de hotărârea unui gladiator. Acesta e reverendul Lance Hovdahl, vechiul profesor de şcoală duminicală al lui Danny.

— Mă gândeam că aş putea fi de folos, zice reverendul.

— Cu tot tămbălăul ăsta, nu te aud prea bine. Hai să te ajut să ajungi mai aproape, zice Doc.

Întinde mâinile pe geam în vreme ce sirena țipă iar şi-o maşină a poliției statale trece încet pe cealaltă parte a drumului.

— Stai aşa, Doc, OPREŞTE-TE! strigă Danny, văzându-i pe cei doi bărbați din maşina oficială, Brown şi Black, lungindu-şi gâturile ca să se uite la spectacolul oferit de-un bărbos cu constituția unui urs grizzly care trage un preot luteran pe geamul maşinii sale. În spatele lor, altă surpriză, Arnold Hrabowski, Ungurul Nebun, se apropie încet, uitându-se cu ochii mari prin parbrizul DAREmobilului, parcă îngrozit de haosul din jurul lui.

Capătul benzii de circulație e acum ca o zonă de război. Danny păşeşte hotărât în mijlocul mulțimii zgomotoase şi împinge câțiva oameni în lături, îndreptându-se spre Doc şi fostul său profesor de şcoală duminicală, care pare zdruncinat, însă întru totul teafăr şi nevătămat.

— Ei, Danny, *Doamne Dumnezeule,* zice preotul. Mă bucur mult să te văd aici.

Doc se uită încruntat la cei doi.

— Vă cunoaşteți?

— Domnule reverend Hovdahl, acesta e Doc, zice Danny. Doc, acesta e domnul reverend Hovdahl, pastorul de la biserica luterană Muntele Hebron.

— Maică precistă, sare Doc, şi începe imediat să netezească reverele bărbatului mic şi să tragă de tivul jachetei lui, încercând parcă să-i redea forma inițială. Scuze, domnule reverend, sper că nu te-am rănit.

Polițiştii de la centru şi Ungurul Nebun reuşesc în cele din urmă să se strecoare prin mulțime. Nivelul de sunet scade şi devine un uruit slab - într-un fel sau altul, prietenii lui Doc i-au redus la tăcere pe cei mai zgomotoşi membri ai opoziției.

— Din fericire, geamul e mai mare ca mine, zice reverendul.

— Ce mă gândeam, poate că într-o zi aş putea veni să discutăm ceva, zice Doc. În ultimul timp am citit mult despre creştinismul din primul secol. Ştiți, Geza Vermes, John

Dominic Crossan, Paula Fredriksen, chestii de genul ăsta. Aş vrea să văd ce părere aveţi despre unele lucruri.

Orice ar intenţiona să spună reverendul Hovdahl e acoperit complet de brusca explozie de sunete venind din celălalt capăt al benzii de circulaţie. Vocea unei femei se înalţă ca a unei *banshee,* într-un şuierat inuman care-i scoală părul pe ceafă lui Danny. I se pare că sună ca şi când nişte lunatici evadaţi de o mie de ori mai periculoşi decât membrii Thunder Five îşi fac de cap prin zonă. Ce dracu' s-o fi putut *întâmpla* acolo?

— ”Salutare băieţi”?

Neputându-şi stăpâni indignarea, Bobby Dulac se întoarce şi se uită ţintă mai întâi la Dale, apoi la Jack. Vocea i se ridică, se oţeleşte.

— E de-adevăratelea tot căcatu' ăsta? *„Salutare băieţi”?* Dale tuşeşte în pumn şi ridică din umeri.

— A vrut s-o găsim.

— Păi, sigur că da, spune Jack. El ne-a spus să venim aici.

— Dar de ce să facă asta? întreabă Bobby.

— E mândru de opera sa.

De la o răspântie neclară din memoria lui Jack, o voce urâtă spune: *Nu te amesteca. Dacă te pui cu mine, îţi împrăştii maţele de la Racine până la La Riviere.* A cui fusese vocea aia? Fără a avea alte dovezi decât convingerea sa, Jack înţelege că, dacă ar reuşi să identifice acea voce, ar putea afla numele Pescarului. Dar nu poate; tot ce Jack Sawyer poate să facă în clipa aceasta e să-şi amintească o putoare mai rea decât norul pestilenţial care umple clădirea asta părăginită - un miros hidos care provenea din sud-vestul unei alte lumi. Şi acolo fusese mâna Pescarului, sau a orice-ar fi fost Pescarul în lumea aia.

Un gând pe măsura fostei vedete în ascensiune a Diviziei Omucideri din cadrul Departamentului de Poliţie din Los Angeles i se iveşte în gând, şi el spune:

— Dale, cred că ar trebui să-l laşi pe Henry să asculte înregistrarea aia de la 911.

— Nu înţeleg. De ce?

— Henry aude lucruri pe care nici liliecii nu le pot auzi. Chiar dacă nu va recunoaşte vocea, va afla de o sută de ori mai multe lucruri decât ştim noi acum.

— Păi, unchiul Henry nu uită niciodată o voce, asta-i adevărat. Bine, hai să plecăm de-aici. Medicul legist şi cei de la tehnic ar trebui să apară în câteva minute.

Mergând în urma celorlalți doi bărbați, Jack se gândeşte la şapca Brewers a lui Tyler Marshall şi la locul unde a găsit-o - la lumea aceea în care şi-a petrecut mai mult de jumătate din viață s-o nege, şi la întoarcerea sa în ea, de dimineață, care continuă să-i trimită şocuri prin tot corpul. Pescarul a lăsat şapca pentru el în Teritorii, tărâmul de care a auzit prima oară când avea şase ani - când Jack avea şase ani, şi tați cânta la saxofon. Îşi aminteşte totul, acea imensă aventură, nu pentru că şi-ar dori-o, ci pentru că *trebuie* să şi-o amintească: forțe străine de persoana lui îl ridică de ceafă şi-l poartă înainte. Înainte în propriul său trecut! Pescarul e mândru de lucrătura lui, da, Pescarul îi joacă intenționat pe degete - un adevăr atât de evident, încât niciunul dintre cei trei bărbați nu trebuia să-l rostească - însă, de fapt, Pescarul îl momeşte doar pe Jack Sawyer, singurul care a văzut Teritoriile. Iar dacă *asta-i* adevărat, aşa cum trebuie să fie, atunci...

...atunci Teritoriile şi tot ce conțin ele sunt implicate cumva în crimele astea oribile, iar el a fost aruncat într-o dramă cu urmări enorme pe care, acum, nu reuşeşte să le pătrundă. *Turnul. Grinda.* A văzut asta în caligrafia mamei sale, ceva despre căderea Turnului şi ruperea Grinzilor: lucrurile astea fac parte din puzzle, orice ar însemna, la fel ca şi convingerea lui Jack că Tyler Marshall este încă în viață, ascuns în cine ştie ce colț al celeilalte lumi. Conştiința faptului că nu poate vorbi nimănui despre toate astea, nici măcar lui Henry Leyden, îl face să se simtă extrem de singur.

Gândurile lui Jack se risipesc în haosul zgomotos care erupe pe partea laterală şi în fața barăcii. Sună ca un atac indian într-un film cu cowboy, strigăte de luptă şi țipete şi zgomot de alergătură. O femeie scoate un țipăt ascuțit care

seamănă straniu cu *uiu-uiu-ul* sirenei de poliție pe care n-a observat-o decât pe jumătate cu câteva momente în urmă. Dale mormăie: „Iisuse”, şi-o rupe la fugă, urmat de Bobby şi Jack.

Afară, ceea ce pare să fie un grup de şase oameni nebuni aleargă care-ncotro pe pietrişul buruienos din fața vechiului restaurant. Dit Jesperson şi Beezer, încă prea uluiți ca să reacționeze, îi privesc cum saltă de colo-colo. Nebunii fac o gălăgie de nedescris. Un bărbat țipă: „OMORÂȚI-L PE PESCAR! OMORÂȚI-L PE NEMERNICUL ALA ÎMPUȚIT!” Altul strigă: „LEGE ŞI ORDINE ŞI BERE GRATIS!” Un personaj deşirat în salopetă preia: „BERE GRATIS! VREM BERE GRATIS!” O zgripțuroaică prea bătrână pentru bluza mulată şi jeanşii albaştri pe care-i poartă se-nvârte bezmetică fluturând din brațe şi chirăind din toți bojocii. Rânjetele de pe fețele lor indică faptul că aceşti oameni pun în scenă o farsă de joasă speță. Se distrează cât pentru toată viața.

Din capătul aleii se apropie o maşină a poliției statale, urmată imediat de Pontiacul DARE al Ungurului Nebun. În mijlocul haosului, Henry Leyden înclină capul şi zâmbeşte în barbă.

Când îşi vede şeful c-o ia la goană după unul dintre bărbați, grăsanul Dit Jesperson se avântă în acțiune şi-o observă pe Doodles Sânger, împotriva căreia are un dinte încă de când l-a refuzat târziu într-o noapte în hotelul Nelson. Dit îl recunoaşte pe Teddy Runkleman, vlăjganul cu nasul spart după care fuge Dale; şi-l ştie pe Freddy Saknessum, însă Freddy este fără-ndoială prea rapid pentru el şi, pe deasupra, Dit are senzația că, dacă ar fi să pună mâna pe Freddy Saknessum, cam peste opt ore probabil că se va îmbolnăvi de ceva foarte neplăcut. Bobby Dulac se ocupă de tipul deşirat, aşa că Doodles e ținta lui Dit, şi el abia aşteaptă s-o tragă jos în iarbă şi s-o facă să plătească pentru că i-a spus cum i-a spus, acum şase ani în infectul bar de la Nelson. (În fața a poate o duzină dintre cele mai ordinare personaje din French Landing, Doodles l-a

comparat cu pe-atunci bătrâna şi puturoasa corcitură a şefului poliției, Tubby.)

Dit o priveşte drept în ochi şi, preț de o secundă, femeia se opreşte din țopăit şi rămâne cu picioarele înfipte în pământ, făcându-i un vag gest de vino-ncoace cu degetele de la ambele mâini. El se avântă spre ea, dar când ajunge la locul unde s-a aflat, femeia e cu doi metri la dreapta, sărind de pe-un picior pe celălalt ca un jucător de baschet.

— Tubby-Tubby, zice ea. Vino şi ia-o, Tub-Tub.

Furios, Dit se întinde, ratează şi aproape-şi pierde echilibrul. Doodles pleacă țopăind țanțoş, râzând, şi rosteşte odioasa expresie. Dit nu pricepe - de ce Doodles n-o ia pur şi simplu la sănătoasa. E ca şi când aproape că vrea să fie prinsă, dar că mai întâi trebuie să tragă de timp.

După încă un plonjon serios care-şi ratează ținta cu doar unul sau doi centimetri, Dit Jesperson îşi şterge fața de sudoare şi priveşte scena. Bobby Dulac îi pune cătuşele tipului deşirat, însă Dale şi Hollywood Sawyer se descurcă doar puțin mai bine ca el. Teddy Runkleman şi Freddy Saknessum se eschivează şi scapă de urmăritori, amândoi spărgându-se de râs ca nişte idioți şi strigând sloganuri inepte. De ce troglodiții de speța asta joasă sunt întotdeauna atât de agili? Dit bănuieşte că prădătoarele ca Runkleman şi Saknessum au parte de mai mult exercițiu fizic decât oamenii normali.

Goneşte după Doodles, care se strecoară pe lângă el şi izbucneşte într-un râs înfundat, gâlgâitor. Peste umărul ei, Dit îl vede pe Hollywood care-l fentează în sfârşit pe Saknessum, înfăşoară un braț pe după mijlocul lui şi-l trânteşte la pământ.

— Nu era nevoie să te urci aşa pe mine, zice Saknessum. Îşi mută privirea şi înclină scurt din cap, aprobator. Hei, Runks.

Teddy Runkleman întoarce ochii spre el, scurt, apoi îşi mută şi el privirea. Nu se mai mişcă. Şeful poliției spune:

— Ce-i, ați rămas fără vlagă?

— Petrecerea-i gata, zice Runkleman. Hei, nu făceam decât să ne distrăm, să ştii.

— Oo, Runksie, eu vreau să mă mai joc puțin, zice Doodles, mişcând provocator din şolduri de câteva ori.

Într-o străfulgerare, Beezer St Pierre îşi aruncă trupul mătăhălos între ea şi Dit. El păşeşte în față, huruind ca un camion care urcă o pantă abruptă. Doodles încearcă să danseze în spate, dar Beezer o cuprinde şi-o duce la şeful poliției.

— Beezer, tu nu mă mai iubeşti? întreabă Doodles.

Beezer mormăie dezgustat şi-o aşază în fața şefului. Cei doi polițişti statali, Perry Brown şi Jeff Black, stau în spate, părând şi mai dezgustați decât motociclistul. Dacă procesele mentale ale lui Dit ar fi să fie transcrise din stenograma lor în limba vorbită curent, rezultatul ar fi următorul: *Tre' să aibă ceva la mansardă dacă el face berea aia Kingsland Ale, pentru că-i o bere tare bună. Şi uită-te la şefu'! E-aşa pregătit să facă măcel, că nici măcar nu vede că suntem pe cale să pierdem cazul.*

— Vă DISTRAȚI? rage şeful. Care-i PROBLEMA cu voi, idioților?

Nu aveți pic de respect pentru fata aia sărmană de-acolo?

Când polițiştii statali păşesc în față să preia conducerea, Dit îl vede pe Beezer cum se-mbățoşează şocat pentru o clipă, apoi se îndepărtează cât mai ferit posibil de grup. Nimeni în afară de Dit Jesperson nu-i dă atenție - uriaşul motociclist şi-a făcut datoria şi acum rolul său s-a încheiat. Arnold Hrabowski, care a fost mai mult sau mai puțin ascuns în spatele lui Brown şi Black, îşi vâră mâinile în buzunare, strânge umerii şi-i aruncă lui Dit o privire de scuză patetică. Dit nu-i pricepe sensul: De ce să se simtă Ungurul Nebun atât de vinovat? La naiba, de-abia *a ajuns* aici. Dit se uită înapoi la Beezer, care înaintează greoi către lateralul barăcii şi - surpriză, surpriză! - amicul cel mai bun şi reporterul favorit al tuturor, domnul Wendell Green, apare acum puțin alarmant. *Se pare c-a ieşit la suprafață mai mult decât un singur fel de jigodii,* gândeşte Dit.

Lui Beezer îi plac femeile deştepte şi cu capul pe umeri, ca Bear Girl; bulendrele fără creier ca Doodles îl scot din țâțâni. Întinde mâinile, apucă doi pumni de carne păstoasă, acoperită cu vâscoză, Şi-o aburcă pe Doodles cea zvârcolitoare la subsuoară.

Doodles spune:

— Beezer, tu nu mă mai iubeşti?

O repune jos pe potaia tolomacă în fața lui Dale Gilbertson. Când Dale răbufneşte în cele din urmă la aceşti patru delincvenți în toată firea, Beezer îşi aminteşte semnalul pe care Freddy i l-a dat lui Runskie, şi se uită peste umărul şefului spre partea din față a vechiului restaurant. În stânga intrării putrezite, Wendell Green îndreaptă aparatul foto spre grupul din fața lui, căutându-şi liniştit poziția, aplecându-se şi înclinându-se, păşind într-o parte şi-n cealaltă în vreme ce face poze. Când vede prin obiectiv că Beezer se uită la el, îşi îndreaptă poziția şi lasă aparatul jos. Are pe față un zâmbet mic, stângaci.

Green trebuie să se fi furişat prin spate, îşi spune Beezer, pentru că în niciun caz polițiştii din față nu l-ar fi lăsat să treacă. Dacă se gândeşte bine, Doodles şi frații Dodo trebuie să fi bătut acelaşi drum. Speră să nu fi aflat toți de drumul lăturalnic urmându-l pe el, dar e şi asta o posibilitate.

Reporterul îşi lasă camera foto să atârne de curea şi, privindu-l pe Beezer, se îndepărtează de bătrâna cocioabă. Felul vinovat, speriat în care se mişcă îi aminteşte lui Beezer de furişarea unei hiene spre un stârv. Wendell Green se teme într-adevăr de Beezer, iar Beezer nu-l poate învinui. Green e norocos că Beezer nu i-a smuls capul de pe umeri, în loc doar să-l amenințe cu asta. Şi totuşi... mersul ferit ca de hienă al lui Green i se pare cam ciudat lui Beezer, date fiind împrejurările. Doar nu se teme că va fi bătut în fața atâtor polițişti, nu?

Neliniştea lui Green face o legătură în mintea lui Beezer cu vorbele nerostite pe care văzuse că le schimbaseră Runkleman şi Freddy. Când s-au privit, când s-au uitat în altă parte, se uitau de fapt la reporter! *El a pregătit totul dinainte.* Green se

folosea de frații Dodo ca distragere a atenției de la orice-ar fi fost ceea ce făcea el cu aparatul foto, desigur. O aşa viclenie, o aşa urâțenie morală îl înfurie pe Beezer. Pus de jar de scârbă, se îndepărtează repede de Dale şi de ceilalți polițişti şi se aproprie de Wendell Green, ținându-şi ochii ațintiți asupra reporterului.

Îl vede pe Wendell cum se gândeşte să dea bir cu fugiții, apoi cum respinge ideea, cel mai probabil pentru că nu are şanse să scape.

Când Beezer ajunge la câțiva metri de el, Green spune:

— Nu vreau să am probleme, domnule St Pierre. Îmi fac doar meseria. Sunt sigur că puteți înțelege asta.

— Înțeleg multe lucruri, zice Beezer. Cu cât i-ai plătit pe clovnii ăia?

— Pe cine? Ce clovni?

Wendell se prefacă să-i observe pe Doodles şi pe ceilalți pentru întâia oară.

— O, pe ei? Eu sunt cei care făceau tot tămbălăul ăsta?

— Şi de ce-ar face ei o aşa poznă?

— Pentru că sunt animale, cred.

Expresia feței lui Wendell comunică o mare dorință de-a se alia cu Beezer de parteaființelor umane, în opoziție față de animalele precum Runkleman şi Saknessum.

Având grijă să fixeze ochii lui Green, şi nu aparatul lui foto, cu propriii lui ochi, Beezer se apropie şi mai mult şi spune:

— Wendy, eşti un tip dat dracului, ştii asta? Wendell ridică mâinile ca să se păzească de Beezer.

— Hei, poate că am avut noi nişte daraveri în trecut, dar... Continuând să-l privească în ochi, Beezer strânge mâna dreaptă pe camera foto şi-o înfige pe stânga în pieptul lui Wendell Green. Smuceşte mâna dreaptă în spate şi cu stânga îi dă lui Green un brânci zdravăn. Unul din două se va rupe, fie gâtul lui Green sau cureaua care ține camera, şi lui nu-i pasă cine ştie cât care va fi.

Cu un zgomot ca pocnetul unui bici, reporterul se împleticeşte în spate, abia reuşind să rămână în picioare. Beezer trage camera foto din husa de care se bălăngănesc

două fâşii de piele ruptă. Aruncă husa şi învârte aparatul în mâinile sale mari.

— Hei, nu face asta! zice Wendell, pe-o voce mai puternică decât vorbirea normală, dar mai slabă ca un țipăt.

— Ce-i ăsta, un F2A model vechi?

— Dacă ştii asta, ştii că-i un clasic. Dă-mi-l înapoi.

— N-o să-i fac nimic, ci doar o să-l golesc.

Beezer desface capacul din spatele aparatului, vâră un deget gros sub bucata de film expusă şi smulge toată rola. Îi zâmbeşte reporterului şi aruncă filmul în iarbă.

— Vezi ce bine e fără toate căcaturile alea înăuntru? E-un aparat mic şi frumos... n-ar trebui să-l umpli cu gunoaie.

Wendell nu îndrăzneşte să arate cât e de furios. Frecându-şi locul dureros de la ceafă, mârâie:

— Acel aşa-numit gunoi e modalitatea mea de trai, bădăranule, cretinule. Acum, dă-mi aparatul înapoi.

Beezer i-l întinde nepăsător.

— N-am înțeles tot ce-ai spus. Despre ce vorbeai?

Wendell smulge aparatul din mâna lui Beezer, singurul lui răspuns fiind o privire sumbră.

Când cei doi polițişti statali păşesc în sfârşit înainte, Jack simte un amestec de dezamăgire şi uşurare. Ceea ce vor face ei este evident, aşa că lasă-i s-o facă. Perry Brown şi Jeff Black vor lua cazul Pescarului de la Dale şi vor derula propria investigație. De acum înainte, Dale va fi norocos să primească firimituri de la masa celor de la poliția statală. Cel mai mare regret al lui Jack e că Brown şi Black au trebuit să intre în casa asta de nebuni, în circul ăsta. Şi-au aşteptat de la început clipa de grație - într-un fel, au aşteptat ca localnicul să-şi dovedească incompetența - dar ceea ce se întâmplă acum este o umilință publică pentru Dale, iar Jack îşi doreşte să nu se fi întâmplat. Nu şi-ar fi putut imagina că poate simți recunoştință pentru sosirea unei găşti de motociclişti la scena unei crime, însă uite cât de rea e situația. Beezer St Pierre şi tovarăşii lui țin mulțimea la distanță mai eficient decât ofițerii lui Dale. Întrebarea e cum de-au aflat toți oamenii ăştia?

Pe lângă daunele aduse reputației şi încrederii de sine a lui Dale, însă, Jack simte puține regrete pentru faptul că acest caz trece sub o altă jurisdicție. Lasă-i pe Brown şi Black să scotocească toate beciurile din districtul French: Jack are senzația că nu vor ajunge mai departe decât le va permite Pescarul. Ca să mergi mai departe, crede el, ar trebui să călătoreşti în direcții pe care Brown şi Black nu le-ar înțelege niciodată, să vizitezi locuri despre care ei sunt convinşi că nu există. Să mergi mai departe înseamnă să te împrieteneşti cu *opopanax,* iar oamenii de teapa lui Brown şi Black n-au încredere în nimic ce miroase măcar a *opopanax.* Ceea ce înseamnă că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care Jack şi le-a spus de la uciderea lui Amy St Pierre încoace, el însuşi va trebui să-l prindă pe Pescar. Sau poate că nu chiar numai el. Dale va avea mult mai mult timp liber la dispoziție, în definitiv, şi orice i-ar face poliția statală, Dale e prea implicat în cazul ăsta ca să-l abandoneze complet.

— Şefule Gilbertson, zice Perry Brown. Cred că am văzut destule aici. Asta numeşti tu asigurarea perimetrului?

Dale îl lasă-n pace pe Teddy Runkleman şi se întoarce frustrat spre polițiştii statali, care stau umăr lângă umăr, ca nişte soldați ai miliției naziste. Pe fața sa, Jack citeşte că el ştie perfect ce se va întâmpla, şi că speră să nu fie umilitor de brutal.

— Am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să asigur perimetrul aici, zice Dale. După apelul la 911, am vorbit cu oamenii mei față în față şi le-am ordonat să vină aici câte doi la intervale rezonabile, ca să prevenim trezirea vreunei curiozități.

— Şefule, trebuie c-ai folosit radioul, zice Jeff Black. Pentru că sigur *cineva* a primit un pont.

— Nu am folosit radioul, replică Dale. Şi oamenii mei au ştiut că nu-i cazul să răspândească vestea. Dar ştii ce, ofițere Black? Dacă Pescarul ne-a sunat pe noi la 911, poate că a mai dat câteva apeluri anonime la diverşi cetățeni.

Teddy Runkleman a participat la discuția aceasta ca un spectator la o finală de tenis. Perry Brown spune:

— Să ne ocupăm mai întâi de priorități. Ce ai de gând să faci cu omul ăsta şi cu prietenii lui? Ai de gând să-i pui sub acuzare? Mă calcă pe nervi să-i văd fața.

Dale se gândeşte o secundă, apoi spune:

— N-o să-i pun sub acuzare. Dispari de aici, Runkleman. Teddy se dă în spate, şi Dale zice:

— Stai aşa o clipă. Cum ai ajuns aici?

— Pe drumul din spate, răspunde Teddy. Vine drept pe după Goltz's. Thunder Five au venit pe-acolo. La fel ca şi reporteru' ăla baban, domnul Green.

— Wendell Green e aici?

Teddy arată cu degetul spre partea laterală a ruinei. Dale aruncă o privire peste umăr, şi Jack se uită în aceeaşi direcție şi-l vede pe Beezer St Pierre cum smulge filmul din camera foto în vreme ce Wendell Green priveşte uluit.

— Încă o întrebare, spune Dale. Cum ai aflat că aici e cadavrul fetei Freneau?

— Îs cinci sau şase cadavre la Ed's, io aşa am auzit. Frate-mio Erland m-a sunat şi mi-a zis. El a auzit-o de la iubita lui.

— Hai, şterge-o de aici, spune Dale, şi Teddy Runkleman se îndepărtează cu pas țanțoş de parcă ar fi primit o medalie de cetățean model.

— Prea bine, spune Perry Brown. Şefule Gilbertson, ai ajuns la capătul lesei. Din momentul de față, investigația aceasta va fi condusă de locotenentul Black şi de mine. Vreau copii ale înregistrării apelului de la 911 şi ale însemnărilor şi declarațiilor luate de tine şi de ofițerii tăi. Activitatea *va fi* întru totul subordonată anchetei statale, şi va trebui să cooperezi fără rețineri arunci când ți se va solicita asta. *Vei primi* informări după cum vom dispune locotenentul Black şi eu.

Dacă mă întrebi pe mine, şefule Gilbertson, primeşti mult mai mult decât meriți. N-am văzut niciodată o scenă a crimei mai dezorganizată. Ai încălcat siguranța acestui loc într-o măsură *incredibila.* Câți dintre voi ați intrat în... structură?

— Trei, răspunde Dale. Eu, ofițerul Dulac şi locotenentul Sawyer.

— Locotenentul *Sawyer,* zice Brown. Scuză-mă, dar ofițerul *Sawyer* a fost reîncadrat în LAPD? A devenit oficial membru al departamentului tău? Şi dacă nu, de ce i-ai oferit acces la structura aceea? De fapt, ce caută totuşi aici *domnul* Sawyer?

— A elucidat mai multe cazuri de omucidere decât o vom face vreodată tu şi cu mine, oricât de mult am mai avea de trăit.

Brown îi aruncă lui Jack o căutătură cruntă, iar Jeff Black priveşte înainte. În spatele celor doi polițişti statali, Arnold Hrabowski se uită şi el la Jack Sawyer, dar nu atât de hotărât ca Perry Brown. Expresia lui Arnold este aceea a unui om care-şi doreşte profund să fie invizibil, iar când vede că privirea lui Jack e ațintită asupra lui, îşi fereşte repede ochii şi-şi schimbă greutatea de pe-un picior pe celălalt.

Oh, îşi zice Jack. *Sigur că da, Ungurul Nebun Nebun Nebun Nebun Nebun, iată cine eşti.*

Perry Brown îl întreabă pe Dale ce caută *domnul* St Pierre şi prietenii lui la locul faptei, iar Dale răspunde că-i ajută la controlul mulțimii. Dale l-a informat pe domnul St Pierre că, în schimbul acestui serviciu, va fi ținut la curent cu derularea anchetei. Aşa ceva, da.

Jack păşeşte în spate şi porneşte în lateral într-un arc uşor care-l va aduce la Arnold Hrabowski.

— Incredibil, pufneşte Brown. Spune-mi, şefule Gilbertson, tu ai hotărât să amâni puțin momentul de-a ne informa despre cele întâmplate pe mine şi pe locotenentul Black?

— Am făcut totul conform procedurii, spune Dale.

Ca răspuns la următoarea întrebare, el spune că da, a chemat medicul legist şi pe cei de la tehnic, pe care, apropo, îi vede chiar acum că se apropie pe alee.

Încercările Ungurului Nebun de-a se controla reuşesc doar să-l facă să arate ca şi când ar avea o nevoie presantă de-a urina. Când Jack îi aşază o mână pe umăr, bărbatul înțepeneşte ca un indian dintr-un butic cu trabucuri.

— Calmează-te, Arnold, spune Jack, apoi ridică vocea. Locotenente Black, dacă preluați cazul asta, sunt unele informații pe care ar trebui să le aflați.

Brown şi Black îşi întorc privirea spre el.

— Bărbatul care a sunat la 911 a folosit telefonul public de la magazinul 7-Eleven de pe Autostrada 35 din French Landing. Dale a pus să se sigileze telefonul, iar proprietarul ştie că nu are voie să lase pe nimeni să se atingă de el. S-ar putea să obțineți nişte amprente folositoare de pe telefonul acela.

Black notează ceva în carnețel şi Brown spune:

— Domnilor, cred că rolul vostru s-a sfârşit aici. Şefule, pune-ți oamenii să-i împrăştie pe indivizii ăia de la capătul aleii. Când eu şi medicul legist vom ieşi din structura aceea, nu vreau să mai văd nici țipenie de om pe-aici, inclusiv pe tine şi pe ofițerii tăi. Vei primi un telefon mai spre sfârşitul săptămânii, dacă voi avea informații noi. Fără nici-o vorbă, Dale se întoarce şi arată cu degetul spre Bobby Dulac la capătul aleii, unde mulțimea s-a redus la câteva suflete încăpățânate care se sprijină de maşinile lor. Brown şi Black dau mâna cu medicul legist şi se sfătuiesc cu specialiştii care se ocupă de prelevarea probelor.

— Ei, Arnold, spune Jack, îți place să fii polițist, nu-i aşa?

— Mie? Ador să fiu polițist.

Arnold nu prea reuşeşte să se forțeze să-l privească în ochi pe Jack.

— Şi-aş putea fi unul bun, ştiu că aş putea, dar şeful nu are suficientă încredere în mine.

Îşi vâră mâinile tremurătoare în buzunarele pantalonilor.

Jack e frământat de sentimentele contrare de milă pentru acest fățarnic patetic şi impulsul de a-l lua la şuturi până la capătul aleii. Un polițist bun? Arnold n-ar putea fi nici măcar un şef bun de cercetaşi. Grație lui, Dale Gilbertson s-a ales cu un perdaf public care probabil l-a făcut să se simtă ca şi pus la zidul infamiei.

— Dar nu ai ascultat ordinele, nu-i aşa, Arnold? Arnold tremură ca un copac lovit de fulger.

— Poftim? N-am făcut nimic.

— Ai spus cuiva. Poate ai spus mai multor oameni.

— Nu! Arnold scutură violent din cap. Mi-am sunat doar soția, asta-i tot. Se uită implorator la Jack. Pescarul a vorbit cu *mine,* mi-a spus *mie* unde a pus corpul fetei, şi voiam să ştie şi Paula asta. Sincer, Holl... locotenente Sawyer, nu credeam c-o să mai sune pe cineva, voiam doar să-i *spun* ei.

— Proastă mişcare, Arnold, zice Jack. O să-i spui şefului ce ai făcut, şi o s-o faci chiar în clipa asta. Pentru că Dale merită să ştie ce n-a mers bine şi n-ar trebui să se învinovățească singur. Îl placi pe Dale, nu-i aşa?

— Şeful?

Vocea lui Arnold palpită de respect pentru şeful său.

— Sigur că da. El e, el e... e minunat. Dar n-o să mă dea afară?

— Asta hotărăşte el, Arnold, spune Jack. Dacă-mi ceri părerea, o meriți, dar poate c-o să ai noroc.

Ungurul Nebun se împleticeşte spre Dale. Jack le urmăreşte din priviri conversația preț de o clipă, apoi trece pe lângă ei către lateralul vechiului restaurant, unde Beezer St Pierre şi Wendell Green stau față în față înfăşurați într-o tăcere nefericită.

— Salut, domnule St Pierre, spune el. Şi salut şi ție, Wendell.

— Depun o plângere, zice Green. Mă documentam pentru cel mai important articol din viața mea şi mocofanu' ăsta îmi strică o rolă întreagă de film. Nu te poți comporta aşa cu presa; avem *dreptul* să fotografiem ce naiba vrem.

— Presupun c-ai fi spus că ai dreptul să fotografiezi şi cadavrul fiicei mele.

Beezer se uită încruntat la Jack.

— Căcatul ăsta cu ochi i-a plătit pe Teddy şi pe ceilalți zevzeci să facă tărăboi astfel încât nimeni să nu-l observe cum se furişează acolo înăuntru. A făcut poze cu fata.

Wendell îndreaptă un deget spre pieptul lui Jack.

— Nu are nici-o dovadă în privința asta. Dar să-ți spun ceva, Sawyer. Am făcut într-adevăr nişte poze. Ascundeai dovezi în camioneta ta şi eu te-am prins asupra faptei. Aşa că

gândeşte-te de două ori înainte să-ncerci să te pui cu mine, pentru c-o să dai socoteală în fața tuturor.

O periculoasă ceață roşie pare să-i umple capul lui Jack.

— Aveai de gând să vinzi fotografii cu cadavrul fetei ăleia?

— Ce te-a apucat?

Un rânjet urât lățeşte gura lui Wendell Green.

— Nici tu nu eşti tocmai imaculat, nu-i aşa? Poate ne-am putea face reciproc un bine, hă?

Ceața roşie se întunecă la culoare şi-i umple lui Jack ochii.

— Ne putem face reciproc un bine?

Stând lângă Jack, Beezer St Pierre îşi încleştează şi descleştează pumnii enormi. Beezer, Jack ştie bine, îi pricepe bine tonul, însă imaginea dolarilor a pus stăpânire pe Wendell Green atât de puternic, încât aude amenințarea lui Jack ca pe-o simplă întrebare.

— Mă laşi să pun iar film în aparat şi să fac pozele de care am nevoie, iar eu păstrez tăcerea despre tine.

Beezer priveşte în pământ şi strânge iar pumnii.

— Să-ți zic cum facem. Sunt un tip generos - poate că ți-aş putea chiar da o parte din mălai, să zicem zece la sută din total.

Lui Jack i-ar plăcea să-i spargă nasul, dar se mulțumeşte cu un pumn zdravăn în stomacul reporterului. Green se prinde de pântece şi se încovoiază, apoi cade la pământ. La față a căpătat o nuanță de rozaliu febril şi se luptă să-şi tragă răsuflarea. În ochii i se citesc şoc şi nedumerire.

— Vezi, şi eu sunt un tip generos, Wendell. Probabil că te-am scutit de-o lucrare dentară în valoare de mii de dolari, plus un maxilar rupt.

— Nu uita de chirurgia plastică, intervine Beezer, frecându-şi pumnul în palma celeilalte mâini. Arată ca şi când cineva i-ar fi furat desertul preferat de la masa de seară.

Fața lui Wendell a devenit de-o nuanță roşiatică de purpuriu.

— Pentru ştiința ta, Wendell, orice crezi că ai văzut, nu ascund dovezi. Dimpotrivă, le *scot la iveală,* deşi nu mă aştept să înțelegi asta.

Green reuşeşte să tragă şuierător în piept un centimetru cub de aer.

— Când o să-ncepi să-ți recapeți răsuflarea, cară-te de aici. Târăşte-te, dacă va trebui. Du-te înapoi la maşină şi pleacă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te, altfel prietenul nostru aici de față s-ar putea să te bage într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții tale.

Încet, Wendell Green se ridică în genunchi, mai trage o gură zgomotoasă de oxigen şi se opinteşte într-o poziție pe jumătate dreaptă. Flutură o mână deschisă spre ei, însă nu e clar ce vrea să transmită. Ar putea să le spună lui Beezer şi Jack să nu se apropie de el sau că nu le va mai crea probleme, sau amândouă. Cu trunchiul aplecat peste curea, cu mâinile apăsându-şi stomacul, Green se împleticeşte după colțul clădirii.

— Cred că ar trebui să-ți mulțumesc, spune Beezer. M-ai ajutat să-mi țin promisiunea făcută doamnei mele. Dar tre' să spun că Wendell Green e-un tip pe care chiar mi-ar plăcea să-l fac bucăți.

— Amice, zice Jack, nu eram sigur dac-o să mă pot abține mai mult ca tine.

— E-adevărat că începeam să-mi pierd răbdarea. Amândoi bărbații zâmbesc.

— Beezer St Pierre, zice Beezer, şi întinde mâna.

— Jack Sawyer.

Jack îi ia mâna şi nu simte decât o secundă de durere.

— Ai de gând să-i laşi pe tipii de la poliția statală să facă toată munca sau o să continui pe cont propriu?

— Tu ce crezi? întreabă Jack.

— Dac-o să ai vreodată nevoie de ajutor, sau dacă îți vor trebui întăriri, nu trebuie decât să ceri. Pentru că vreau într-adevăr să punem mâna pe nemernicul ăsta, şi-mi fac socoteala că tu ai şanse mai mari ca oricine să-l găseşti.

Pe drumul de întoarcere în valea Norway, Henry spune:

— O, Wendell a făcut o poză cu cadavrul, sigur că da. Când ai ieşit din clădire şi te-ai dus la camionetă, am auzit pe

cineva că face două poze, dar am crezut că e vorba de Dale. Apoi am auzit din nou declicul aparatului când tu şi Dale eraţi înăuntru cu Bobby Dulac, şi mi-am dat seama că cineva îmi face *mie* poze! *Ei bine, ca să vezi,* mi-am spus, *ăsta trebuie să fie domnul Wendell Green,* şi i-am spus să iasă de după perete. Acela a fost momentul când oamenii ăia au venit în fugă, ţipând şi făcând ca toţi dracii. Imediat ce s-a întâmplat asta, l-am auzit pe domnul Green păşind greoi din lateralul clădirii, intrând şi făcând câteva poze. Apoi s-a furişat afară şi-a rămas lângă clădire, adică în locul unde prietenul tău Beezer l-a surprins şi a rezolvat problema. Beezer e-un tip remarcabil, nu crezi?

— Henry, aveai de gând să-mi *spui* de asta?

— Desigur, dar alergai de colo-colo, şi-am ştiut că Wendell Green nu va pleca până ce nu va fi făcut să plece. N-o să mai citesc niciun cuvânt din ce scrie. Niciodată.

— Nici eu, spune Jack.

— Dar n-o să renunţi la treaba asta cu Pescarul, nu? În pofida a ceea ce-a spus infatuatul ăla de poliţist statal.

— Nu pot să renunţ acum. Sincer să fiu, cred că visele alea cu ochii deschişi de care ţi-am vorbit ieri au avut legătură cu cazul ăsta.

— *Hodoronc-tronc.* Ei, hai să revenim la Beezer. Am auzit bine că a spus că vrea să-l „facă bucăţi" pe Wendell?

— Da, aşa cred.

— Trebuie să fie un om fascinant. Am înţeles de la nepotul meu că Thunder Five îşi petrec după-amiezile şi serile de sâmbătă la Sand Bar. Săptămâna viitoare, poate c-o să pornesc bătrâna maşină a Rhondei şi-o să merg în Centralia, să beau câteva beri şi să port o discuţie frumoasă cu domnul St Pierre. Sunt sigur că are gusturi muzicale interesante.

— Vrei să mergi la Centralia cu maşina?

Jack se uită ţintă la Henry, a cărui singură repliere în faţa absurdităţii acestei sugestii este un zâmbet firav.

— Orbii pot să conducă foarte bine, spune el. Probabil că pot să conducă mai bine ca majoritatea văzătorilor. Ray Charles poate, în orice caz.

— Fii serios, Henry. De unde ți-a venit că Ray Charles poate să conducă o maşină?

— Mai întrebi? Pentru că într-o seară în Seattle, era acum, o, patruzeci de ani, pe când aveam un spectacol la KIRO, Ray m-a luat la o raită cu maşina. A mers ca uns. Absolut nici-o problemă. Am străbătut doar drumurile lăturalnice, desigur, dar Ray a atins pană la nouăzeci la oră, sunt aproape sigur de asta.

— Presupunând că asta a avut într-adevăr loc, n-ai fost speriat?

— Speriat? Sigur că nu. Eu îi eram copilot. În mod sigur nu cred că aş avea probleme să ajung la Centralia pe bucata asta adormită de autostradă de provincie. Singurul motiv pentru care orbii nu conduc este că ceilalți oameni nu vor să-i lase s-o facă. E-o problemă de putere. Vor să ne menținem statutul marginal. Beezer St Pierre ar înțelege perfect.

— Şi când mă gândesc că-n după-amiaza asta urmează să fac o vizită la casa de nebuni, zice Jack.

14

În vârful dealului abrupt dintre valea Norway şi Arden, şerpuielile zigzagate ale Autostrăzii 93, acum îngustată la două benzi, se îndreaptă pe-o lungă bucată care coboară ca o pârtie de schi în oraş, iar în partea de est a autostrăzii, culmea dealului se lățeşte şi devine un platou ierbos. Două mese de picnic roşi, bătute de vreme, îi aşteaptă pe cei care aleg să se oprească preț de câteva minute şi să aprecieze spectaculoasa privelişte. Un amestec pestriț de ferme se întinde pe-o distanță de peste douăzeci şi cinci de kilometri de peisaj blând, nu tocmai plat, presărat cu pâraie şi drumuri de țară. Un şir solid de dealuri cu hârtoape, de-un verde-albăstrui, alcătuiesc linia orizontului. Pe cerul necuprins, nori albi spălați de soare atârnă ca nişte rufe proaspăt puse la uscat.

Fred Marshall trage Ford Explorerul pe pietrişul de pe marginea drumului, opreşte şi spune:

— Hai să-ți arăt ceva.

Când a urcat în Explorer acasă la el, Jack avea o servietă de piele neagră uşor roasă, care acum îi stă turtită pe genunchi. Inițialele tatălui său, P.S.S., de la Philip Stevenson Sawyer, sunt înscrise cu auriu lângă mânerul din partea de sus a servietei. Fred a aruncat de câteva ori priviri curioase spre servietă, dar nu a întrebat ce e cu ea, iar Jack nu s-a oferit să-i spună din proprie inițiativă. Va veni ea vremea dezvăluirilor, gândeşte Jack, după ce va sta de vorbă cu Judy Marshall. Fred coboară din maşină şi Jack pune vechea servietă a tatălui său ui spatele picioarelor şi o sprijină de scaun, înainte să-l urmeze pe celălalt prin iarba moale. Când ajung la prima masă de picnic, Fred face semn spre peisaj.

— Nu avem pe-aici multe aşa-zis atracții turistice, da' asta arată binişor, nu?

— E foarte frumos, spune Jack. Însă mie totul de aici mi se pare frumos.

— Lui Judy îi place mult priveliştea asta. De fiecare dată când mergem în Arden într-o zi suficient de bună, ea ține să oprim aici şi coboară din maşină pentru a se relaxa şi a se uita puțin în jur. Ştii, să se încarce de lucrurile cu adevărat importante înainte să revină la monotonia cotidiană, aşa ceva. Cât despre mine, uneori devin nerăbdător şi-mi spun: Haide, ai văzut priveliştea asta de o mie de ori, trebuie să mă întorc la muncă, dar eu sunt bărbat, nu? Aşa că de fiecare dată când oprim aici şi stăm locului câteva minute, îmi dau seama că soția mea ştie mai multe decât mine şi că ar trebui să-i dau pur şi simplu ascultare.

Jack zâmbeşte şi se aşază pe bancă, în aşteptarea continuării. De când a venit după el, Fred Marshall a rostit doar două sau trei propoziții de recunoştință, însă e clar că a ales acest loc să-şi ia unele lucruri de pe suflet.

— În dimineața asta m-am dus la spital şi ea... ei bine, e *altfel.* Ca să te uiți la ea, ca să-i vorbeşti, ai spune că e într-o stare mult mai bună decât ieri. Chiar dacă e bolnavă de îngrijorare pentru Tyler, e *altfel.* Crezi că asta s-ar putea datora tratamentului? Nici măcar nu ştiu ce-i dau.

— Poți purta o discuție normală cu ea?

— Din când în când, da. De pildă, în dimineața asta mi-a vorbit despre un articol din ziarul de ieri despre o fetiță din La Riviere care aproape a ocupat locul trei la concursul de silabisire, faza statală, numai că n-a reuşit să silabisească un cuvânt aiuritor de care n-a auzit nimeni. *Popoplax* sau ceva de felul ăsta.

— Opopanax, zice Jack. Vorbeşte ca şi când ar avea un os de peşte înțepenit în gât.

— Ai văzut şi tu articolul? Interesant că ați reținut amândoi cuvântul ăla. I-a dat un impuls, într-un fel. Le-a cerut infirmierelor să afle ce înseamnă şi una dintre ele l-a căutat în câteva dicționare.

Nu l-a găsit.

Jack găsise cuvântul în *Concise Oxford Dictionary;* sensul lui literar nu avea importanță.

— Probabil că tocmai asta e definiția *opopanaxului,* spune Jack. 1. Un cuvânt care nu se află în dicționar. 2. Un mister crâncen.

— Hă!

Până acum, Fred Marshall s-a mişcat agitat prin zona de recreere şi acum se opreşte lângă Jack, a cărui privire îndreptată în sus îl observă pe celălalt bărbat cum examinează lunga panoramă.

— Poate că asta înseamnă.

Ochii lui Fred rămân ațintiți asupra peisajului. Încă nu e pe deplin pregătit, însă face progrese.

— Mi-a plăcut mult s-o văd interesată de aşa ceva, de-un articolaş apărut în *Herald...*

Îşi şterge lacrimile şi face un pas spre orizont. Când se întoarce, se uită direct la Jack.

— Ăă, înainte să o întâlneşti pe Judy, vreau să-ți spun câteva lucruri despre ea. Problema e că nu ştiu cum ți se vor părea. Până şi mie mi se par... nu ştiu.

— Fă o încercare, spune Jack.

Fred zice: „Bine”, îşi împleteşte degetele şi lasă capul în pământ. Apoi ridică iar privirea şi ochii îi sunt la fel de

vulnerabili ca ai unui copilaş.

— Aăă... nu ştiu cum s-o spun. Bine, o s-o spun pe şleau. Cu o parte din creier, cred că Judy *ştie* ceva. În orice caz, vreau să cred asta. Pe de altă parte, nu vreau să mă păcălesc şi să cred că, doar pentru că ea pare să se simtă mai bine, a scăpat de nebunie. Dar chiar îmi doresc să cred asta. Mamă-mamă, cât îmi doresc.

— Crezi că ştie ceva.

Strania senzație stârnită de *opopanax* se diminuează înainte de această legitimare a teoriei sale.

— Ceva ce nu-i e limpede nici măcar ei, zice Fred. Dar mai ții minte? A ştiut că Ty a dispărut încă dinainte să-i fi spus eu.

Întoarce spre Jack o privire chinuită şi se îndepărtează. Îşi loveşte pumnii unul de altul şi se uită țintă în pământ. Încă o barieră mentală cade în fața nevoii sale de a-şi explica dilema.

— Bine, uite ce e. Uite ce trebuie să înțelegi despre Judy. E-o persoană specială. Sigur, mulți bărbați ar spune despre soțiile lor că sunt speciale, dar Judy e specială într-un fel special. Întâi de toate, e de-o frumusețe răpitoare, dar nu despre asta vreau să vorbesc. E foarte curajoasă, dar nici ăsta nu-i subiectul discuției. E ca şi când ar avea legături cu ceva pe care noi, ceilalți, nici nu putem încerca să înțelegem. Dar poate asta să fie real? Cât de mare e nebunia? Poate că atunci când o iei razna, la început te opui cu toate forțele şi faci istericale, dar apoi eşti prea nebun ca să te mai împotriveşti şi devii calm şi resemnat. Trebuie să discut cu doctorul ei, pentru că asta mă sfâşie.

— Ce fel de lucruri spune? Explică de ce e atât de calmă?

Ochii lui Fred Marshall îi sfredelesc pe-ai lui Jack.

— Păi, pentru început, Judy pare să creadă că Ty e încă în viață şi că tu eşti singura persoană care-l poate găsi.

— Bine, zice Jack, nevrând să spună mai multe până ce nu va fi vorbit cu Judy. A pomenit Judy vreodată de cineva pe care l-a cunoscut odată - sau vreun văr de-al ei, sau un vechi iubit - despre care ea crede că e posibil să-l fi răpit?

Teoria sa pare mai puțin convingătoare decât a sunat în bucătăria ultrarațională şi extrem de bizară a lui Henry

Leyden; răspunsul lui Fred Marshall o şubrezeşte şi mai tare.

— Numai dacă numele lui e Regele Purpuriu, sau Gorg, sau Abbalah. Tot ce-ți pot spune e că Judy crede că *vede* ceva şi, chiar dacă nu are niciun sens, îmi doresc mai mult decât orice pe lume să existe cu adevărat.

O bruscă viziune a lumii în care a găsit şapca Brewers a unui băiat îl străpunge pe Jack Sawyer ca o lance cu vârf de oțel.

— Şi acolo se află Tyler.

— Dacă o parte din mine nu ar crede că asta *s-ar putea* să fie adevărat, mi-aş lua câmpii chiar aici şi-acum, spune Fred. Doar dacă nu m-am dus deja pe copcă.

— Hai să mergem să vorbim cu soția ta, propune Jack.

Pe dinafară, spitalul luteran al districtului French aduce cu o casă de nebuni din secolul al XIX-lea din nordul Angliei: ziduri din cărămidă roşie murdare cu contraforturi înnegrite şi arcade ascuțite, un acoperiş țuguiat cu vârfuri prevăzute cu ornamente sub formă de frunză, turnuri bombate, geamuri meschine şi toată fațada cănită de-o mizerie ancestrală. Aşezată pe-un teren împrejmuit de ziduri, plin de stejari, la granița vestică a Ardenului, uriaşa clădire, gotică fără grandoarea specifică acestui stil arhitectonic, pare punitivă, lipsită de milă. Jack aproape că se aşteaptă să audă muzica şfichiuitoare de orgă dintr-un film cu Vincent Price.

Trec printr-o uşă îngustă şi țuguiată de lemn şi intră într-un antreu liniştitor familiar. Un bărbat plictisit, îmbrăcat în uniformă, postat la o masă centrală, îi dirijează pe vizitatori către lifturi; animale împăiate şi buchete de flori umplu vitrina magazinului cu daruri; pacienți îmbrăcați în halate şi legați de perfuzoare ocupă mese aşezate haotic alături de familiile lor, iar alții stau cocoțați pe scaunele aliniate de-a lungul pereților; doi doctori în costume albe discută într-un colț. Mult deasupra, două candelabre prăfuite, ornate, împrăştie o lumină ocru blândă care pare pentru moment să poleiască măciuliile luxuriante ale lalelelor puse în vazele înalte de lângă intrarea în magazinul de daruri.

— Oau, chiar că arată mai bine pe dinăuntru, spune Jack.

— În cea mai mare parte, da, completează Fred.

Se apropie de bărbatul din spatele biroului şi Fred spune:

— Secția D.

Cu o slabă scăpărare de interes, bărbatul le dă două ecusoane dreptunghiulare pe care scrie VIZITATOR şi le face semn să treacă. Două lifturi coboară zornăitor şi-i primeşte într-un spațiu lambrisat de mărimea unei debarale pentru mături. Fred Marshall apasă butonul pe care e stanțată cifra 4 şi liftul începe să urce hurducându-se. Aceeaşi lumină moale, aurie, stăpâneşte interiorul comic de mic. Acum zece ani, un lift remarcabil de asemănător cu acesta, deşi situat într-un mare hotel parizian, îi ținuse pe Jack şi pe o absolventă de istoria artei la UCLA pe nume Iliana Tedesco captivi vreme de două ore şi jumătate, în cursul cărora domnişoara Tedesco anunțase că relația lor ajunsese la destinația finală, mulțumesc, în pofida recunoştinței ei pentru ceea ce fusese măcar până în clipa aceea o călătorie comună plină de satisfacții. După ce cumpăneşte la asta, Jack se hotărăşte să nu-l tulbure pe Fred Marshall cu această informație.

Cu un comportament mai bun decât ruda sa franceză, liftul se opreşte cu un tremur şi, cu doar o uşoară manifestare de împotrivire, uşile i se deschid, iar Jack Sawyer şi Fred Marshall sunt eliberați la etajul al patrulea, unde frumoasa lumină pare cu puțin mai întunecată decât în lift şi antreu.

— Din păcate, e taman în celălalt capăt, îi zice Fred lui Jack.

Un coridor aparent nesfârşit se cască precum un exercițiu de perspectivă în stânga lor, şi Fred indică direcția cu degetul.

Trec prin două seturi de uşi mari, duble, pe lângă coridorul către Secția B, pe lângă două camere mari mărginite de separeuri cu draperii, o iau iar la stânga la intrarea închisă în secția de gerontologie, străbat un hol foarte lung tapetat cu afişiere, trec de deschiderea spre Secția C, apoi virează brusc la dreapta în fața toaletelor pentru bărbați şi femei, trec de oftalmologia ambulatorie şi anexa arhivei şi, în sfârşit, ajung

la un coridor marcat Secția D. Înaintând, lumina pare să scadă progresiv, pereții să se contracte, geamurile să se restrângă. În coridorul Secției D pândesc umbrele şi pe podea scânteiază o baltă mică de apă.

— Acum suntem în cea mai veche parte a clădirii, zice Fred.

— Probabil că vrei s-o scoți pe Judy de aici cât mai repede posibil.

— Ei, sigur, imediat ce Pat Skarda crede că e pregătită. Dar o să fii surprins; lui Judy îi cam place aici. Cred că o ajută. Mi-a spus că se simte complet în siguranță, iar cei care pot să vorbească... unu dintre ei sunt extrem de interesanți. E ca şi când ai fi într-o croazieră, aşa zice ea.

Jack râde surprins şi neîncrezător, şi Fred Marshall îl atinge pe umăr şi spune:

— Asta înseamnă că se simte mult mai bine sau mult mai rău?

La capătul coridorului, intră direct într-o încăpere măricică care pare să fi rămas neatinsă vreme de o sută de ani. Lambriuri de-un maro-închis se înalță un metru şi jumătate de la podeaua de lemn maro-închis. Sus, în peretele cenuşiu din dreapta lor, două geamuri înalte şi înguste înrămate ca nişte tablouri lasă să intre o lumină cenuşie. Un bărbat aşezat în spatele unei tejghele de lemn lustruit apasă un buton care descuie o uşă metalică lată prevăzută cu o inscripție SECȚIA D şi un gemuleț de sticlă securizată.

— Dumneavoastră puteți intra, domnule Marshall, dar dânsul cine este?

— Numele lui e Jack Sawyer. A venit cu mine.

— E rudă sau medic?

— Nu, dar soția mea vrea să discute cu el.

— Aşteptați aici o clipă.

Îngrijitorul dispare pe uşa metalică şi-o încuie în urma lui cu un dangăt ca de închisoare. Un minut mai târziu, îngrijitorul reapare însoțit de-o infirmieră ale cărei față grea, ridată, brațe şi mâini mari şi picioare groase o fac să arate ca un bărbat în travesti. Se prezintă drept Jane Bond, infirmiera-şefă a Secției D, o combinație de cuvinte şi împrejurări care

sugerează irezistibil cel puțin două porecle. Înainte să dispară din nou în spatele masivei uşi, infirmiera îi supune pe Fred şi Jack, apoi numai pe Jack, unui baraj de întrebări.

— Secția Bond, zice Jack, neputându-se înfrâna.

— Noi îi spunem Temnicerul Bond, mărturiseşte îngrijitorul. E dură, dar, pe de altă parte, e nedreaptă.

Tuşeşte şi-şi îndreaptă privirea spre geamurile de sus.

— Avem un om de serviciu care-i zice 007.

Câteva minute mai târziu, Infirmiera-şefă Temnicerul Bond, Agentul 007, trage de uşa metalică şi spune:

— Acum puteți intra, dar aveți grijă ce spuneți.

La început, secția seamănă cu un uriaş hangar de aeroport împărțit într-o secțiune cu un şir de bănci capitonate, o secțiune cu mese rotunde şi scaune de plastic şi-o a treia unde două mese lungi sunt stivuite cu hârtie de desen, cutii de creioane colorate şi seturi de acuarele. În acel spațiu vast, aceste obiecte de mobilier seamănă cu mobilele dintr-o casă pentru păpuşi. Ici şi colo, pe podeaua de ciment, vopsită într-o nuanță netedă şi anodină de cenuşiu, zac covoraşe dreptunghiulare matlasate; la şase metri de podea, geamuri mici şi zăbrelite străpung zidul opus de cărămidă vopsită de mult cu câteva straturi de vopsea albă. Într-o gheretă de sticlă aflată în stânga uşii, o infirmieră aşezată la o masă ridică privirea dintr-o carte. Departe în dreapta, cu mult dincolo de mesele cu unelte pentru desen, trei uşi metalice încuiate dau spre lumi proprii. Senzația că te afli într-un hangar face treptat loc senzației unei benigne, dar inflexibile încarcerări.

Un zumzet slab de voci vine dinspre cei între douăzeci şi treizeci de bărbați şi femei risipiți prin încăperea enormă. Numai câțiva dintre aceştia vorbesc cu oameni vizibili. Se plimbă în cerc, stau încremeniți locului, zac încovrigați ca bebeluşii pe covoraşe; numără pe degete şi mâzgălesc în carnețele; tresar, cască, scâncesc, se uită în gol şi-n şinele lor. Unii dintre ei poartă halate verzi de spital, alții haine civile de toate soiurile: tricouri şi pantaloni scurți, treninguri, cămăşi şi pantaloni largi, jerseuri şi pantaloni simpli. Nimeni nu poartă curea şi niciun pantof nu are şireturi. Doi bărbați musculoşi,

cu păr tuns foarte scurt şi tricouri albe stau la una dintre mesele rotunde având aerul unor câini de pază răbdători. Jack încearcă s-o repereze pe Judy Marshall, dar nu o vede nicăieri.

— V-am captat atenția, domnule Sawyer.

— Scuze, zice Jack. Nu mă aşteptam să fie atât de mare.

— Şi e bine că e mare, domnule Sawyer. Deservim o populație în creştere.

Femeia aşteaptă un semn de acceptare a spuselor sale, şi Jack încuviințează.

— Prea bine. O să vă spun câteva reguli de bază. Dacă veți da ascultare vorbelor mele, vizita dumneavoastră aici va fi cât mai plăcută posibil pentru noi toți. Nu vă uitați fix la pacienți şi nu vă arătați alarmat de ceea ce spun ei. Nu vă comportați ca şi când ați găsi neobişnuit sau neliniştitor ceva din ceea ce fac sau spun ei. Fiți doar politicos şi, în mod normal, ei vă vor lăsa în pace. Dacă vă cer ceva, faceți cum poftiți, fără motiv. Dar vă rog să nu le dați bani, obiecte ascuțite sau lucruri comestibile, fără să vă fi consultat în prealabil cu unul dintre doctori - unele medicamente au efecte adverse în combinație cu anumite alimente. La un moment dat, o femeie bătrână pe nume Estelle Packard probabil că vă va aborda şi vă va întreba dacă sunteți tatăl ei. Răspundeți cum poftiți, dar dacă spuneți nu, o veți dezamăgi, iar dacă spuneți da, o veți face fericită. Aveți vreo întrebare, domnule Sawyer?

— Unde este Judy Marshall?

— E pe partea asta, cu spatele la noi, pe ultima bancă. O vedeți, domnule Marshall?

— Am văzut-o din prima, spune Fred. Au avut loc schimbări de dimineață?

— Din câte ştiu, nu. Doctorul care a internat-o, doctorul Spiegleman, va veni cam într-o jumătate de oră şi s-ar putea să vă poată oferi dânsul unele informații. Vreți să vă duc pe amândoi la soția dumneavoastră sau preferați să mergeți singuri?

— Ne descurcăm, spune Fred Marshall. Cât putem rămâne?

— Vă dau cincisprezece minute, douăzeci, cel mult. Judy încă se află în stare de evaluare şi vreau ca nivelul ei de stres să se mențină la cote minime. Acum pare destul de liniştită, însă e profund deconectată de lume şi, sinceră să fiu, aiurează. Nu m-ar surprinde încă un acces de isterie, şi nu vrem să-i prelungim perioada de evaluare introducând în acest moment noi medicamente, nu? Aşa că, vă rog, domnule Marshall, discuția să nu provoace deloc stres, să fie lejeră Şi pozitivă.

— Credeți că aiurează?

Infirmiera Bond zâmbeşte compătimitor.

— După toate probabilitățile, domnule Marshall, soția dumneavoastră se află în această stare de ani întregi. O, a reuşit să se ascundă bine, însă un mod de gândire ca al dânsei nu apare peste noapte, nu, nu. Lucrurilor de felul ăsta le ia ani mulți să se formeze şi-n tot acel timp persoana poate părea să funcționeze normal ca ființă umană. Apoi ceva declanşează psihoza şi-o scoate complet la suprafață. În acest caz, de exemplu, a fost vorba de dispariția fiului dumneavoastră. Apropo, vreau să vă transmit compasiunea mea. Ce s-a întâmplat a fost un lucru îngrozitor.

— Da, a fost, zice Fred Marshall. Dar Judy a început să se comporte ciudat încă dinainte să...

— Mă tem că asta nu contează. Simțea nevoia să fie mângâiată, iar închipuirile ei - lumea ei închipuită - a ieşit complet la suprafață, pentru că lumea aceea i-a oferit exact mângâierea de care avea nevoie. Probabil că ați auzit ceva în sensul ăsta dimineață, domnule Marshall. Soția dumneavoastră n-a vorbit cumva despre trecerea în alte lumi?

— Trecerea în alte lumi? întreabă Jack, uimit.

— O iluzie schizofrenică destul de tipică, spune infirmiera Bond. Mai bine de jumătate dintre oamenii din secția asta întrețin fantezii asemănătoare.

— Credeți că soția mea suferă de schizofrenie?

Infirmiera Bond se uită pe după Fred ca să facă un inventar complet al pacienților din stăpânirea sa.

— Eu nu sunt doctor, domnule Marshall, dar am o experiență de douăzeci de ani lungi în îngrijirea bolnavilor mental. Pe baza acestei experiențe, trebuie să vă spun că, după părerea mea, soția dumneavoastră manifestă simptome clasice de schizofrenie paranoică. Mi-ar plăcea să am veşti mai bine.

Aruncă o privire înapoi la Fred Marshall.

— Desigur, domnul doctor Spiegleman va pune diagnosticul final şi vă va putea răspunde la toate întrebările, vă va explica opțiunile de tratament şi aşa mai departe.

Zâmbetul pe care i-l întoarce lui Jack pare să înghețe din clipa când apare.

— Întotdeauna le spun noilor vizitatori că e mai greu pentru familie decât e pentru pacient. Unii dintre aceşti oameni n-au nici-o grijă pe lume. De fapt, aproape că-ți vine să-i invidiezi.

— Sigur, zice Jack. Cine nu i-ar invidia?

— Duceți-vă, atunci, spune ea cu o urmă de irascibilitate. Să aveți o vizită plăcută.

Câteva capete se întorc când ei străbat încet podeaua prăfuită de lemn spre primul şir de bănci; multe perechi de ochi le urmăresc înaintarea. Curiozitate, indiferență, confuzie, suspiciune, plăcere şi o mânie impersonală se citesc pe fețele palide. Lui Jack i se pare că fiecare pacient din secție se apropie de ei.

Un bărbat durduliu între două vârste îmbrăcat într-un halat de baie a început să umble printre mese, arătând ca şi când s-ar teme că pierde autobuzul spre serviciu. La capătul băncii celei mai apropiate, o bătrână uscățivă cu păr alb se ridică în picioare şi-l imploră pe Jack din priviri. Mâinile ei încleştate, ridicate în aer, tremură violent. Jack se străduieşte să nu-i întâlnească ochii. Când trece de ea, femeia pe jumătate fredonează, pe jumătate şopteşte:

— Rățuşca mea era-n spatele uşii, da' io n-am ştiut-o, şi-acolo era ea, *în toată, apa aia.*

— Hm, face Fred. Judy mi-a spus că băiețelul i s-a înecat în baie.

Cu colțul ochiului, Jack l-a urmărit pe bărbatul cu păr zbârlit în halat de baie cum se grăbeşte spre ei, cu gura deschisă. Când el şi Fred ajung în spatele băncii lui Judy Marshall, bărbatul ridică un deget, ca pentru a face semn autobuzului să-l aştepte, şi grăbeşte pasul. Jack îl priveşte cum se apropie; ducă-se dracului sfatul Temnicerei Bond. N-o să-i dea voie lunaticului ăstuia să se uite la el, nici gând. Degetul ridicat ajunge la treizeci de centimetri de nasul lui Jack şi ochii nămoloşi ai bărbatului îi scrutează fața. Ochii se retrag; gura se închide brusc. Brusc, bărbatul se roteşte pe călcâie şi-o rupe la fugă, cu halatul fluturând, cu degetul încă în căutarea unei ținte.

Ce-a fost asta? se întreabă Jack. *A greşit autobuzul?*

Judy Marshall nu s-a mişcat. Trebuie să-l fi auzit pe bărbat trecând în goană pe lângă ea, respirația lui rapidă când s-a oprit, apoi întoarcerea lui fâlfâită, însă spatele ei e încă drept în halatul verde şi larg, încă stă cu capul întors în față, în acelaşi unghi ascendent. Pare detaşată de tot ce o înconjoară. Dacă părul i-ar fi spălat şi periat, dacă ar fi îmbrăcată normal şi dacă ar avea o valiză alături, ar arăta exact ca o femeie aşezată pe o bancă într-o gară, aşteptând ora plecării.

Aşadar, încă dinainte ca Jack să vadă fața lui Judy Marshall, înainte ca ea să rostească un singur cuvânt, în jurul ei pluteşte senzația plecării, a călătoriilor începute şi reîncepute - o sugestie a drumului întins, o aluzie a unui posibil altundeva.

— Îi spun că am venit, şopteşte Fred şi dă ocol băncii ca să îngenuncheze în fața soției sale. Ea lasă capul pe spate, peste coloana dreaptă, ca pentru a răspunde combinației amorfe de suferință sufletească, iubire şi anxietate care arde pe chipul frumos al soțului ei. Părul de-un blond-închis înspicat cu auriu curge plat pe curbura juvenilă a capului lui Judy Marshall. În spatele urechii ei, zeci de şuvițe multicolore stau strânse într-un ghem ca o pânză de păianjen.

— Cum te simți, iubire? o întreabă Fred încet.

— Reuşesc să mă distrez, zice ea. Ştii, dragul meu, ar trebui să rămân aici măcar puțin timp. Infirmiera-şefă e convinsă că sunt dusă de tot cu pluta. Nu-i aşa că-i convenabil?

— E şi Jack Sawyer aici. Vrei să discuți cu el?

Judy întinde mâna şi-i mângâie genunchiul ridicat.

— Spune-i domnului Sawyer să vină în față, iar tu aşază-te aici lângă mine, Fred.

Jack vine deja în față, cu ochii ațintiți la capul iarăşi ridicat al lui Judy Marshall, care nu se întoarce. Îngenunchind, Fred i-a luat mâna întinsă în ambele sale mâini, ca şi când ar avea de gând să i-o sărute. Arată ca un cavaler părăsit în dragoste în fața unei regine. Când îşi apasă mâna ei pe obraz, Jack vede pansamentul alb înfăşurat în jurul vârfurilor degetelor ei. Obrazul lui Judy intră în câmpul lui vizual, apoi lateralul gurii sale grave, nezâmbitoare; după care ii e vizibil întregul profil, luminos ca pojghița de gheață în prima zi de primăvară. Este profilul regal, idealizat de pe un medalion sau o monedă: curbura uşor ridicată a buzelor, povârnişul brusc şi precis al nasului, rotunjimea maxilarului, fiecare unghi într-o armonie perfectă, blândă, straniu familiară cu întregul.

Această neaşteptată frumusețe îi taie răsuflarea; pentru o fracțiune de secundă îl nedumereşte cu profunda nostalgie a fragmentarei sale evocări a unui al chip. Grace Kelly? Catherine Deneuve? Nu, niciuna dintre acestea; îşi dă seama că profilul lui Judy îi aminteşte de o persoană pe care încă n-a întâlnit-o.

Apoi, secunda de nedumerire trece: Fred Marshall se ridică în picioare, chipul lui Judy întors pe trei sferturi din profil îşi pierde calitatea regală când îşi priveşte soțul cum se aşază lângă ea pe bancă, şi Jack respinge ceea ce tocmai i-a venit în gând, considerând-o o absurditate.

Ea nu ridică ochii până când el nu se află înaintea sa. Are părul mat şi încâlcit; pe sub haina de spital poartă o veche cămaşă de noapte albastră, cu margini brodate, care, când a fost nouă, era complet lipsită de gust. În ciuda acestor dezavantaje, Judy Marshall îl trage de partea sa din clipa când îi întâlneşte ochii.

Un curent electric care porneşte din nervii săi optici pare să-i pulseze prin corp în jos şi trage neputincios concluzia că Judy trebuie să fie cea mai năucitor de frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată. Se teme că forța reacției sale la persoana ei îl va doborî din picioare, apoi - şi mai rău! - că ea va înțelege ce se întâmplă şi-l va considera un prost. Vrea cu disperare să nu-i lase impresia unui prost. Brooke Greer, Claire Evinrude, Iliana Tedesco, oricât de splendide ar fi fost fiecare dintre acestea în felul lor, lângă ea ar arăta ca nişte fetişcane în costume de Halloween. Judy Marshall le face de râs pe toate fostele sale iubite; le demască drept fățarnice şi mărunte, lipsite de personalitate şi animate de-o sută de sentimente şchioape, nesigure. Frumusețea lui Judy nu e aparentă, ca pusă în fața unei oglinzi, ci creşte, cu o simplitate care-ți taie răsuflarea, drept din ființa sa cea mai lăuntrică: ceea ce vezi e doar mica, vizibila porțiune a unei mai mari, nai cuprinzătoare, radiante şi explicite calități lăuntrice.

Lui Jack cu greu îi vine să creadă că Fred Marshall cel agreabil şi bun la suflet chiar a avut fantasticul noroc de-a se căsători cu această femeie. Ştie el oare cât de minunată, cât de literalmente *fermecătoare* este ea? Jack s-ar însura cu ea într-o clipă, dacă ar fi necăsătorită. I se pare că s-a îndrăgostit de ea de îndată ce i-a văzut capul din spate.

Dar nu poate să fie îndrăgostit de ea. Ea e soția lui Fred Marshall şi mama fiului lor, şi el va trebui pur şi simplu să trăiască fără ea.

Judy rosteşte o propoziție scurtă care trece prin el într-un val vibrant de sunet. Jack se apleacă în față bâiguind o scuză, şi Judy, zâmbind, îi oferă o fluturare din mână care îl invită să ia loc. El se lasă la podea şi îşi încrucişează gleznele în fața sa, încă reverberând de şocul de-a o vedea.

Chipul ei se umple minunat de sentimente. A văzut exact ceea ce tocmai i s-a întâmplat lui, şi totul e în regulă. Nu-l desconsideră din cauza asta. Jack deschide gura să pună o întrebare. Deşi nu ştie ce întrebare va fi, trebuie s-o rostească. Natura întrebării e neimportantă. Cea mai cretină întrebare

va fi bună; nu poate sta aici şi să se holbeze la acel chip fermecător.

Înainte să vorbească, o versiune a realității se pocneşte zgomotos în alta şi, fără ezitare, Judy Marshall devine o femeie obosită, la treizeci şi cinci de ani, cu păr încâlcit şi cearcăne, care-l priveşte pieziş de pe-o bancă dintr-o secție încuiată pentru bolnavii mental. Asta ar trebui să pară ca o revenire la luciditate, însă pare ca un soi de truc, ca şi când Judy Marshall ar mai fi făcut ea însăşi asta, pentru a-i uşura lui întâlnirea dintre ei.

Cuvintele care-i scapă sunt la fel de banale cum s-a temut că vor fi. Jack se aude cum spune că-i pare bine să o cunoască.

— Şi mie-mi pare bine să vă cunosc, domnule Sawyer. Am auzit aşa multe lucruri minunate despre dumneavoastră.

El caută un semn care să-i dea de veste că ea e conştientă de dimensiunea momentului care tocmai s-a scurs, dar nu vede decât căldura zâmbetului ei. Date fiind împrejurările, asta i se pare un semn suficient de bun al conştientizării.

— Cum vă descurcați aici? întreabă el, şi echilibrul se deplasează şi mai mult în direcția sa.

— Îți ia puțin să te obişnuieşti cu colegii, însă oamenii de aici s-au rătăcit şi n-au mai putut găsi calea de întoarcere, atâta tot. Unii dintre ei sunt foarte inteligenți. Am purtat discuții aici care au fost mult mai interesante decât cele avute la grupul de la biserică sau la şedințele cu părinții. Poate ar fi trebuit să vin mai repede în Secția D! Şederea aici m-a ajutat să învăț unele lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că sunt multe feluri în care te poți rătăci, de exemplu, şi că e mai uşor să te rătăceşti decât ar recunoaşte cineva vreodată. Oamenii de aici nu-şi pot ascunde sentimentele şi majoritatea dintre ei n-au învățat niciodată cum să-şi înfrângă teama.

— Şi cum ar trebui s-o înfrângi?

— Păi, o înfrângi înfruntând-o, cum altfel? Nu spui doar: Sunt pierdut şi nu ştiu să mă întorc - continui să mergi. Pui

un picior înaintea celuilalt până când te pierzi *şi mai mult.* Toată lumea ar trebui să ştie asta. Mai ales tu, Jack Sawyer.

— Mai ales...

Înainte să poată încheia întrebarea, o femeie în vârstă cu o față ridată şi blândă apare lângă el şi-l atinge pe umăr.

— Iertați-mă.

Îşi înfige bărbia în piept cu sfiala unui copil.

— Vreau să vă pun o întrebare. Sunteți tatăl meu?

Jack îi zâmbeşte.

— Întâi, dați-mi voie să vă pun şi eu o întrebare. Vă numiți cumva Estelle Packard?

Cu ochii sclipind, bătrâna încuviințează.

— Atunci da, sunt tatăl dumitale.

Estelle Packard bate din palme în fața gurii, face o plecăciune din cap şi pleacă şontâcăind, radiind de fericire. Când a ajuns la trei sau patru meri, îi face lui Jack un semn de rămas-bun dintr-o mână, si întorcându-se pe călcâie, pleacă.

Când Jack se uită din nou la Judy Marshall, e ca şi când femeia şi-ar fi dat la o parte vălul aparenței destul cât să scoată la iveală o porțiune mică a sufletului său uriaş.

— Eşti un om foarte amabil, nu-i aşa, Jack Sawyer? N-aş fi spus asta de la prima privire. Şi eşti un tip foarte bine. Sigur, eşti şi fermecător, însă farmecul şi amabilitatea nu merg mereu mână în mână. Să-ți mai spun câteva lucruri despre tine?

Jack ridică privirea spre Fred, care o ține de mână pe soția sa şi radiază.

— Vreau să spui orice simți nevoia să spui.

— Sunt lucruri pe care nu le pot spune, indiferent ce aş simți, dar tu s-ar putea să le auzi chiar şi aşa. Pot spune totuşi asta: frumusețea nu te-a făcut să te umfli în pene. Nu eşti superficial, şi asta s-ar putea să fie o parte din explicație. În principal, însă, ai avut şansa să fii crescut bine. Aş spune că ai avut o mamă minunată. Am dreptate, nu-i aşa?

Jack râde, mişcat de această neaşteptată analiză de caracter.

— Nu ştiam că se vede.

— Ştii de unde se vede? Se vede din felul în care te comporți cu oamenii. Sunt aproape sigură că ai un trecut pe care cei din jur îl cunosc doar din filme, dar nu ți s-a urcat la cap. Ne vezi ca pe nişte oameni normali, nu ca pe nişte țărănoi, şi datorită faptului ăstuia pot avea încredere în tine. E evident că mama ta a făcut o treabă bună. Şi eu am fost o mamă bună, sau cel puțin am încercat să fiu, şi ştiu despre ce vorbesc. Îmi dau *seama*.

— Spui că *ai fost* o mamă bună? De ce foloseşti...

— Timpul trecut? Pentru că vorbeam despre înainte.

Zâmbetul lui Fred se topeşte într-o expresie de îngrijorare prost ascunsă.

— Cum adică, „înainte”?

— Domnul Sawyer s-ar putea să ştie, zice ea, oferindu-i lui Jack ceea ce el crede că este o privire de încurajare.

— Scuze, nu cred că ştiu, spune el.

— Vreau să spun înainte să ajung aici şi în sfârşit să încep să gândesc puțin. Înainte ca lucrurile care mi se întâmplau să înceteze să mă sperie de moarte - înainte să-mi dau seama că-mi pot scruta propria ființă şi să examinez sentimentele pe care le-am avut de când mă ştiu. Înainte să am timp să călătoresc. Cred că încă sunt o mamă bună, însă nu sunt tocmai *aceeaşi* mamă.

— Draga mea, te rog, spune Fred. Eşti aceeaşi, doar că ai avut un fel de cădere. Ar trebui să discutăm despre Tyler.

— Dar *discutam* despre Tyler. Domnule Sawyer, ştii locul acela de oprire de pe Autostrada 93, chiar unde ajunge culmea dealului înalt, cam la un kilometru şi jumătate sud de Arden?

— L-am văzut astăzi, zice Jack. Mi l-a arătat Fred.

— Ai văzut fermele alea care continuă să dăinuiască? Şi dealurile din depărtare?

— Da. Fred mi-a spus că adori priveliştea de acolo.

— Întotdeauna vreau să oprim şi să cobor din maşină. Îmi place totul la priveliştea aia. Vezi la kilometri depărtare, şi-apoi - hopa! - se termină, şi mai departe nu poți vedea. Dar cerul merge mai departe, nu? Cerul demonstrează că există o

lume de cealaltă parte a dealurilor ălora. Dacă porneşti la drum, poți ajunge acolo.

— Da, poți.

Dintr-odată, lui Jack i se face pielea de găină, iar ceafa îl gâdilă.

— Eu? Eu nu pot să călătoresc decât cu mintea, domnule Sawyer, şi mi-am amintit cum să fac asta doar pentru că am aterizat în casa veselilor. Dar mi-a venit ideea că *tu* poți ajunge acolo - de cealaltă parte a dealurilor.

Are gura uscată. Observă neliniştea tot mai pronunțată a lui Fred Marshall fără să fie capabil să o domolească. Vrând să-i adreseze lui Judy o mie de întrebări, începe cu cea mai simplă:

— Cum ți-a venit ideea asta? Ce vrei să spui cu asta?

Judy Marshall îşi trage mâna din cea a soțului ei şi i-o întinde lui Jack, iar el o ia în ambele sale mâini. Dacă a arătat vreodată ca o femeie obişnuită, acum e acel moment. Arde ca un far, ca un foc in aer liber pe-o faleză îndepărtată.

— Să spunem că... noaptea târziu, sau dacă eram singură mult timp, cineva îmi şoptea. Nu era ceva foarte concret, dar să spunem că era ca şi când o persoană mi-ar fi şoptit din cealaltă parte a unui zid gros. O fata ca mine, o fată de vârsta mea. Şi dacă adormeam atunci, aproape întotdeauna visam locul în care trăia fetița aia. Eu îi spuneam Lumea de Departe, şi semăna cu lumea asta, cu ținutul Coulee, numai că era mai luminoasă şi mai curată şi mai magică. În Lumea de Departe, oamenii mergeau cu caleştile şi trăiau în corturi mari şi albe. În Lumea de Departe, erau oameni care puteau să zboare.

— Ai dreptate, spune el. Fred îşi mută privirea de la soția sa la Jack cu o nesiguranță dureroasă, şi Jack zice: Sună aiurea, dar are dreptate.

— Pe când lucrurile astea rele au început să se întâmple în French Landing, uitasem aproape complet de Lumea de Departe. Nu mă mai gândisem la ea de când aveam doisprezece sau treisprezece ani. Dar cu cât se apropiau mai mult lucrurile rele, de mine şi de Fred şi de Ty, vreau să spun, cu atât erau mai urâte visele mele, şi cu atât mai puțin reală

mi se părea viața. Scriam cuvinte fără să ştiu că o fac, spuneam lucruri nebuneşti, mă destrămam. Nu înțelegeam că Lumea de Departe încerca să-mi spună ceva. Fata îmi şoptea din nou de cealaltă parte a zidului, numai că acum crescuse şi era speriată aproape de moarte.

— Ce te-a făcut să crezi că aş putea fi de ajutor?

— A fost doar un sentiment pe care l-am avut atunci când l-ai arestat pe Kinderling ăla şi ți-a apărut poza în ziar. Primul lucru pe care mi l-am spus când m-am uitat la poza ta a fost: *El ştie de Lumea de Departe.* Nu m-am întrebat cum sau cum mi-am putut da seama uitându-mă la o poză; am înțeles pur şi simplu că ştii. Şi-apoi, când a dispărut Ty şi eu mi-am pierdut mințile şi m-am trezit în locul ăsta, mi-am spus că dacă poți vedea în mințile oamenilor ăstora, Secția D nu va fi chiar aşa diferită de Lumea de Departe, şi mi-am amintit că ți-am văzut poza. Şi atunci am început să înțeleg cum stă treaba cu călătoritul. Toată dimineața asta, m-am plimbat prin Lumea de Departe cu mintea. Am văzut-o, am atins-o. Am simțit mirosul aerului ăluia incredibil. Ştiai, domnule Sawyer, că acolo sunt iepuri de mărimea cangurilor? Te pufneşte râsul numai uitându-te la ei.

Jack afişează un surâs larg şi se apleacă pentru a-i săruta mâna, într-un gest cam ca şi al soțului ei.

Cu blândețe, ea îşi trage mâna din strânsoarea lui.

— Când Fred mi-a spus că te-a întâlnit, şi că dai o mână de ajutor poliției, am ştiut că eşti aici dintr-un motiv bine întemeiat.

Ceea ce a făcut femeia aceasta îl uimeşte pe Jack. În cel mai cumplit moment al vieții ei, când fiul i-a dispărut şi mințile i se năruie, s-a folosit de-un monumental efort de memorie ca să-şi strângă toate puterile şi, de fapt, să înfăptuiască un miracol. A găsit în sinea ei puterea de-a *călători.* Dintr-o secție încuiată, a străbătut jumătate din lumea aceasta şi-a intrat într-o alta, pe care o cunoştea doar din visele din copilărie. Nimic altceva decât imensul curaj pe care-l descrisese soțul ei nu i-ar fi putut permite să facă acest pas misterios.

— Ai *făcut* ceva odată, nu-i aşa? îl întreabă Judy. Ai fost acolo, în Lumea de Departe, şi *ai făcut* ceva - ceva extraordinar. Nu trebuie să spui da, pentru că o văd în tine; e limpede ca lumina zilei. Dar trebuie să spui da, ca să o aud eu, aşa că spune-o, spune da.

— Da.

— Ce ai făcut? întreabă Fred. În țara asta de vis? Cum poți să spui da?

— Aşteaptă, îi zice Jack, am ceva să-ți arăt mai târziu, şi se întoarce la extraordinara femeie care stă în fața sa. Judy Marshall e plină de cunoştințe, curaj şi credință, şi, chiar dacă-i este interzisă lui, acum pare să fie singura femeie din lumea asta sau oricare alta pe care ar putea-o iubi pentru tot restul vieții sale.

— Ai fost ca mine, spune ea. Ai uitat complet de lumea aceea. Şi ți-ai văzut de drum şi ai devenit polițist, ai devenit detectiv. De fapt, ai devenit unul dintre cei mai buni detectivi care au existat vreodată. Ştii de ce ai făcut asta?

— Cred că m-a atras meseria.

— Ce te-a atras în mod special?

— Să-i ajut pe oameni. Să-i protejez pe nevinovați. Să-i prind pe cei răi. Era o treabă interesantă.

— Şi ai crezut că nu va înceta niciodată să fie interesantă. Pentru că întotdeauna vei avea o problemă nouă de rezolvat, o nouă întrebare care necesită un răspuns.

A nimerit drept într-o țintă care, până în acest moment, el nu a ştiut că există.

— Aşa-i.

— Ai fost un foarte bun detectiv pentru că, deşi nu o ştiai, exista ceva - ceva vital - pe care trebuia să-l găseşti.

Sunt un țopilist, îşi aminteşte Jack. Propria sa voce firavă din noapte, vorbindu-i de cealaltă parte a unui zid foarte gros.

— Ceva ce trebuia să găseşti, pentru binele propriului tău suflet.

— Da, spune Jack. Cuvintele ei au pătruns drept în miezul ființei sale, şi lacrimile îi izvorăsc în ochi. Întotdeauna am vrut

să găsesc ceea ce s-a pierdut. Întreaga mea viață a fost dedicată căutării unei explicații secrete.

Într-o amintire la fel de vie ca o peliculă de film, el vede un mare pavilion de cort, o cameră albă cu o frumoasă şi irosită regină zăcând pe patul de moarte, şi o fetiță cu doi sau trei ani mai tânără decât şinele său de doisprezece ani numărându-se printre cei de față.

— Şi tu i-ai spus Lumea de Departe? întreabă Judy.

— Eu i-am spus Teritoriile.

Să rostească aceste cuvinte cu voce tare i se pare că seamănă cu deschiderea unui cufăr plin cu o comoară pe care în sfârşit o poate împărtăşi.

— E-un nume bun. Fred nu va înțelege asta, dar pe când îmi făceam lunga plimbare în dimineața asta, am simțit că fiul meu se află undeva în Lumea de Departe - în Teritoriile tale. Undeva într-un loc nevăzut, ascuns. În mare pericol, dar încă în viață şi nevătămat. Într-o celulă. Dormind pe podea. Dar viu. Nevătămat. Crezi că asta ar putea fi adevărat, domnule Sawyer?

— Stai o clipă, spune Fred. Ştiu că tu eşti convinsă de asta, şi vreau să cred şi eu ce spui, însă noi vorbim acum despre lumea reală.

— Eu cred că sunt multe lumi reale, spune Jack. Şi da, cred că Tyler este undeva în Lumea de Departe.

— Îl poți salva, domnule Sawyer? Îl poți aduce înapoi?

— E aşa cum ai spus înainte, doamnă Marshall, răspunde Jack. Trebuie că mă aflu aici dintr-un motiv bine întemeiat.

— Sawyer, sper că orice ar fi ceea ce-mi vei arăta va avea mai multă logică decât aveți voi doi acum, zice Fred. În orice caz, am terminat pentru moment. Uite că vine temnicera.

Ieşind din parcarea spitalului, Fred Marshall aruncă o privire la servieta care zace turtită în poala lui Jack, dar nu spune nimic. Păstrează tăcerea până când reintră pe 93, când spune:

— Mă bucur că ai venit cu mine.

— Mulțumesc, zice Jack. Şi eu mă bucur.

— Mă simt puțin pe dinafară, ştii, dar aş vrea să-ți aflu impresiile despre cele petrecute. Crezi că a mers binişor?

— Cred că a mers foarte bine. Soția ta este... nici nu ştiu cum s-o descriu. Nu am cuvintele necesare pentru a-ți spune cât de minunată cred că este.

Fred încuviințează şi aruncă pe furiş o privire la Jack.

— Aşadar se pare că nu crezi că ar fi dusă cu pluta.

— Dacă ea e nebună, vreau să fiu şi eu nebun ca ea.

Autostrada cu două benzi care se întinde înaintea lor urcă pe panta abruptă a dealului şi, în vârful lui, pare să se extindă în albastrul fără dimensiune al cerului necuprins.

Încă o privire precaută din partea lui Fred.

— Şi tu spui că ai văzut treaba aia, *locul* ăla pe care ea-l numeşte Lumea de Departe.

— Da, l-am văzut. Oricât ar fi de greu de crezut.

— Fugi de-aici. Mă iei peste picior. Jură pe mormântul mamei tale.

— Jur pe mormântul mamei mele.

— Ai fost acolo. Şi nu doar într-un vis, ci chiar *ai fost* acolo.

— În vara anului când aveam doisprezece ani.

— Aş putea merge şi eu acolo?

— Probabil că nu, spune Jack.

Nu e adevărat, deoarece Fred s-ar putea duce în Teritorii dacă l-ar duce Jack, însă Jack vrea să închidă această uşă cât mai ferm posibil. Îşi poate imagina cum ar fi s-o ducă pe Judy Marshall în cealaltă lume; Fred e altă mâncare de peşte. Judy şi-a dobândit cu vârf şi îndesat meritul de-a face o călătorie în Teritorii; Fred în schimb este încă incapabil să creadă în existența lor. Judy s-ar simți acasă acolo, dar soțul ei ar fi ca o ancoră pe care Jack ar trebui s-o tragă după el, ca Richard Sloat.

— Nici nu mă gândeam altfel, zice Fred. Dacă nu te deranjează, aş vrea să opresc din nou când ajungem în vârf.

— Mi-ar plăcea şi mie, spune Jack.

Fred ajunge pe creasta dealului şi traversează autostrada îngustă pentru a opri pe pietrişul spațiului de popas. În loc să

coboare din maşină, arată cu degetul spre servieta care stă turtită pe genunchii lui Jack.

— Ceea ce vrei să-mi arăți se află acolo înăuntru?

— Da, zice Jack. Aveam de gând să-ți arăt mai devreme, dar după ce ne-am oprit aici prima dată, am vrut să aştept să aud ce avea de spus Judy. Şi mă bucur că am făcut-o. S-ar putea să ți se pară mai logic, acum că ai auzit cel puțin o parte din explicația modului în care am găsit-o.

Jack deschide servieta, ridică partea de sus şi din interiorul ei căptuşit cu piele deschisă la culoare scoate şapca Brewers pe care a găsit-o dimineață.

— Uită-te bine, zice, şi i-o dă lui Fred.

— Doamne-dumnezeule, zice Fred Marshall uimit, într-un singur flux de cuvinte. Asta e... este?...

Se uită în interiorul şepcii şi expiră puternic la vederea numelui fiului său. Ochii îi sar la ai lui Jack.

— E a lui Tyler. Dumnezeule mare, e a lui Tyler. O, Doamne!

Strânge şapca la piept şi inspiră profund de două ori, nedezlipindu-şi ochii de la cei ai lui Jack.

— Unde ai găsit-o? Când ai găsit-o?

— Am găsit-o dimineață pe drum, zice Jack. În locul pe care soția ta îl numeşte Lumea de Departe.

Cu un geamăn prelung, Fred Marshall deschide portiera şi sare din maşină. Când Jack îl ajunge din urmă, el se află în celălalt capăt al zonei de odihnă, ținând şapca la piept şi uitându-se țintă la dealurile de-un verde-albăstrui de dincolo de pătura lungă a terenului agricol. Se întoarce şi se uită drept la Jack.

— Crezi că mai e în viață?

— Cred că mai e în viață, spune Jack.

— În lumea aia.

Fred arată spre dealuri. Lacrimile îi sar din ochi şi gura i se înmoaie.

— Lumea care-i acolo undeva, cum spune Judy.

— În lumea aia.

— Atunci, du-te acolo şi găseşte-l! strigă Fred.

Cu faţa strălucindu-i de lacrimi, gesticulează sălbatic spre orizont cu şapca de baseball.

— Du-te acolo şi adu-l înapoi, fir-ar să fie! *Eu* nu pot s-o fac, aşa că trebuie s-o faci *tu*.

Păşeşte înainte ca pentru a-i da un pumn, apoi îl cuprinde pe Jack Sawyer în braţe şi plânge cu suspine.

Când umerii lui Fred se opresc din tremurat şi îşi recapătă treptat respiraţia, Jack spune:

— O să fac tot ceea ce pot.

— Ştiu că o să faci.

Se îndepărtează şi îşi şterge faţa.

— Îmi pare rău că am strigat aşa la tine. Ştiu că o să ne ajuţi.

Cei doi bărbaţi se întorc şi se pornesc înapoi spre maşină. Departe înspre vest, o mânjeală mitoasă de-un cenuşiu-palid acoperă terenul de lângă râu.

— Ce-i aia? întreabă Jack. Ploaie?

— Nu, ceaţă, spune Fred. Se ridică de pe Mississippi.

Partea a treia - ŢĂRMUL NOPŢII

15

Până spre seară, temperatura a scăzut cu zece grade din cauza unui minor front de aer rece care trece prin micuţa noastră porţiune din ţinutul Coulee. Nu se înregistrează nici-o furtună cu tunete, însă în vreme ce văzduhul se colorează spre violet, ceaţa se ridică. S-a născut din fluviu şi urcă pe panta Chase Street, ascunzând vederii mai întâi rigolele, apoi trotuarele, apoi începeţoşând clădirile. Nu le poate ascunde cu totul, aşa cum fac uneori ceţurile de primăvară şi iarnă, însă începeţoşarea e cumva mai rea: fură culorile şi înmoaie siluetele. Ceaţa face normalul să pară anormal. Şi mai e mirosul, străvechea odoare de pescăruş care-ţi intră adânc în nări şi-ţi

trezeşte partea din spate a creierului, partea care e perfect capabilă să creadă în monştri atunci când linia vederii se scurtează şi inima e neliniştită.

Pe Sumner Street, Debbi Anderson încă lucrează la dispecerat. Arnold „Ungurul Nebun” Hrabowski a fost trimis acasă fără insignă - de fapt, a fost suspendat - şi simte că trebuie neapărat să-i pună soției sale câteva întrebări punctuale (convingerea sa că ştie deja răspunsurile îi frânge şi mai mult inima). Debbi stă acum la geam, încruntată, cu o cană de cafea în mână.

— Nu-mi place asta, îi zice ea lui Bobby Dulac, care, posac şi tăcut, scrie rapoarte. Îmi aminteşte de filmele studiourilor Hammer pe care le urmăream la televizor când eram la gimnaziu.

— Filmele studiourilor Hammer? întreabă Bobby, ridicând privirea.

— Filme de groază, zice ea, uitându-se afară în ceața tot mai deasă. Multe dintre ele erau despre Dracula. Dar şi despre Jack Spintecătorul.

— Nici nu vreau să aud de Jack Spintecătorul, spune Bobby. Ascultă ce-ți zic, Debster.

Şi reîncepe să scrie.

În parcarea magazinului 7-Eleven, domnul Rajan Patel stă lângă telefon (încă înconjurat de panglica galbenă a poliției, şi când va putea fi din nou folosit, domnul Patel nu ne-ar putea spune). Se uită spre centrul oraşului, care acum pare să se ridice dintr-un mare bol cu frişca. Clădirile de pe Chase Street coboară în acest bol. Cele din punctul cel mai jos al Chase sunt vizibile doar de la primul nivel în sus.

— Dacă e acolo undeva, zice încet domnul Patel, şi nu se adresează nimănui altcuiva decât propriei sale persoane, astă-noapte va face tot ce-i vrea sufletul.

Îşi încrucişează brațele pe piept şi se cutremură.

Dale Gilbertson e acasă, ce minune! Plănuieşte să aibă o cină ca lumea alături de soția şi copilul său chiar de-ar fi ca lumea să se sfârşească din cauza asta. Iese din birouaşul său (unde a petrecut douăzeci de minute vorbind cu ofițerul Jeff

Black de la poliția statului Washington, o conversație în cadrul căreia a trebuit să-şi exerseze toată disciplina de care e capabil ca să se abțină să strige) şi-şi vede soția stând la geam şi uitându-se afară. Poziția ei e aproape exact aceeaşi ca a lui Debbi Anderson, numai că ea, în loc de-o cană de cafea, ține un pahar de vin în mână. Încruntarea este identică.

— Ceață de pe fluviu, zice Sarah pe-un ton sumbru. Ce convenabil.

Dacă el e-acolo undeva...

Dale ridică degetul spre ea.

— N-o spune. Nici să n-o gândeşti.

Dar el ştie că niciunul dintre ei nu se poate abține să nu se gândească la asta. Străzile din French Landing - străzile *înceţoşate* din French Landing - sunt pustii în clipa aceasta: nimeni nu face cumpărături în magazine, nimeni nu se plimbă alene pe trotuare, nimeni nu e în parcuri. Mai ales niciun copil. Părinții îi țin în casă. Chiar şi pe Nailhouse Row, unde părinții grijulii sunt excepția mai degrabă decât regula, toată lumea îşi ține copiii în casă.

— N-o s-o spun, acceptă ea. Măcar atâta pot să fac.

— Ce avem la cină?

— Cum ți se pare plăcinta cu pui şi legume?

În mod normal, un asemenea meniu cald într-o seară de iulie i s-ar părea o alegere groaznică, dar în seara asta, cu ceața care se apropie, e extraordinar. Vine în spatele ei, o strânge scurt în brațe şi spune:

— Minunat. Şi-ar fi mai bine dacă am mânca mai devreme.

Ea se întoarce, dezamăgită.

— Te întorci la secție?

— N-ar trebui să mă duc, nu când Brown şi Black au furculița şi cuțitul...

— Nemernicii ăia, zice ea. *Niciodată* nu mi-a plăcut de ei.

Dale zâmbeşte. Ştie că fostei Sarah Asbury nu i-a păsat niciodată cine ştie cât de felul în care el îşi câştigă existența, iar asta face ca loialitatea ei furioasă să fie cu atât mai mişcătoare. Şi-n seara asta pare de asemenea vitală. A fost cea mai chinuitoare zi a carierei sale în cadrul forțelor de apărare

a legii, care s-a terminat cu suspendarea lui Arnold Hrabowski. Arnie, Dale ştie, cred că se va întoarce la serviciu nu peste mult timp. Iar adevărul neplăcut e că Arnie s-ar putea să aibă dreptate. Dat fiind felul în care merg lucrurile, Dale s-ar putea să aibă nevoie chiar şi de un asemenea exemplu cras de inepție ca Ungurul Nebun.

— Oricum, n-ar *trebui* să mă duc la secție, dar...

— Ai o presimțire.

— Am.

— Bună sau rea?

Sarah a ajuns să respecte intuițiile soțului ei, nu în ultimul rând datorită dorinței intense a lui Dale de a-l vedea pe Jack Sawyer aşezat suficient de aproape încât să-l poată suna formând un număr alcătuit nu din unsprezece cifre, ci din şapte. Astă-seară, asta i se pare ei că a fost o decizie foarte bună.

— Amândouă, spune Dale, după care, fără să se explice sau să-i ofere lui Sarah ocazia de-a mai pune vreo întrebare: Unde-i Dave?

— La masa din bucătărie, cu creioanele colorate.

La vârsta de şase ani, tânărul David Gilbertson se bucură de-o violentă poveste de iubire cu creioanele colorate, a consumat două cutii de când a venit vacanța. Puternica speranță întreținută de Dale şi Sarah, pe care şi-au mărturisit-o unul altuia numai noaptea, este că s-ar putea să crească un adevărat artist. Următorul Norman Rockwell, a spus Sarah odată. Dale - care l-a ajutat pe Jack Sawyer să-şi agate straniile şi minunatele tablouri - are speranțe mai mari pentru băiat. Prea mari pentru a fi exprimate, de fapt, până şi în patul conjugal după ce s-au stins luminile.

Cu propriul pahar de vin în mână, Dale se duce cu paşi calmi spre bucătărie.

— Ce desenezi, Dave? Ce...

Se opreşte. Creioanele au fost abandonate. Imaginea - un desen pe jumătate terminat a ceea ce ar putea fi fie o farfurie zburătoare, fie poate doar o măsuță rotundă pentru cafea - a fost abandonată şi ea.

Uşa din spate e deschisă.

Uitându-se afară la albeața care ascunde vederii leagănul şi celelalte jucării ale lui David, Dale simte cum o teamă teribilă îi urcă în gât, sufocându-l. Dintr-odată, simte din nou mirosul Irmei Freneau, mirosul acela îngrozitor de carne crudă stricată. Senzația că familia sa trăieşte într-un magic cerc protejat - *li se poate întâmpla altora, dar niciodată, niciodată nu ni se poate întâmpla nouă* - a dispărut acum. Ceea ce-a înlocuit-o este o convingere pură: David a dispărut. Pescarul l-a ademenit afară din casă şi l-a tras în ceață. Dale poate vedea rânjetul de pe fața Pescarului. Poate vedea mâna înmănuşată - e galbenă - acoperind gura fiului său, nu însă şi ochii căscați, îngroziți ai copilului.

În ceață şi afară din lumea cunoscută.

David.

Străbate bucătăria pe picioare care i se par lipsite de oase şi, totodată, de nervi. Îşi pune paharul de vin pe masă, piciorul lui aterizând pe-un creion, neobservând când se varsă şi acoperă desenul pe jumătate terminat al lui David cu ceva care seamănă oribil de mult cu sângele arterial. A ieşit pe uşă şi, chiar dacă vrea să țipe, nu scoate decât un suspin slab aproape fără forță:

— David?... David?

Pentru un moment care pare să dureze o mie de ani, nu se aude nimic. Apoi aude bufnetul surd de picioare care aleargă pe iarba umedă. Jeanşi albaştri şi tricou de rugbi cu dungi roşii se materializează din supa tot mai groasă. O clipă mai târziu vede fața scumpă şi zâmbitoare a fiului său şi claia lui de păr blond.

— Tată! Tați! Mă dădeam în leagăn în ceață! Parcă aş fi fost într-un nor!

Dale îl ridică de la pământ. Simte un impuls orb, rău, să-l pălmuiască pe băiat peste față, să-l rănească fiindcă şi-a speriat atât de tare tatăl. În schimb, îl sărută.

— Ştiu, zice el. Probabil că a fost distractiv, dar acum e timpul să intrăm în casă.

— De ce, tați?

— Pentru că, uneori, băieții se pierd în ceață, spune el, privind spre curtea albă. Mai poate să vadă masa de grădină, însă e doar o umbră: nu şi-ar da seama la ce se uită dacă n-ar fi văzut-o de o mie de ori. Îşi sărută iar fiul. Uneori, băieții se pierd, repetă el.

O, am putea face o vizită unei mulțimi de prieteni, deopotrivă vechi şi noi. Jack şi Fred Marshall s-au întors de la Arden (niciunul nu a propus să se oprească la Gertie's Kitchen în Centralia atunci când au trecut pe acolo) şi amândoi sunt acum în casele lor altfel pustii. Tot restul drumului spre French Landing, Fred n-a dat drumul nici-o clipă şepcii de baseball a fiului său, şi ține o mână pe ea chiar şi acum, când mănâncă o cină din semipreparate în livingul său prea gol şi urmăreşte ştirile de pe Channel Five.

Ştirile din seara asta o privesc în mare parte pe Irma Freneau, desigur. Fred ia telecomanda atunci când se face trecerea de la o filmare tremurată din elicopter înfățişând localul Ed's Eats la un reportaj înregistrat în parcul de case mobile Holiday. Cameramanul a focalizat pe o anumită rulotă dărăpănată. Câteva flori, curajoase, dar damnate, ce cresc în praful de lângă verandă, trei scânduri aşezate pe două blocuri de ciment.

— Aici, la periferia French Landingului, mama îndurerată a Irmei Freneau locuieşte singură, zice corespondentul de la fața locului. Nu putem decât să ne închipuim ce simte astă-seară această mamă.

Reporterul e mai chipeş decât Wendell Green, dar împrăştie cam aceeaşi aură de surescitare scăpărătoare, nesănătoasă. Fred apasă butonul OFF al telecomenzii şi mârâie:

— De ce n-o puteți lăsa în pace pe sărmana femeie?

Coboară privirea la carnea tocată de vită de pe felia de pâine prăjită, dar şi-a pierdut pofta de mâncare.

Încet, ridică şapca lui Tyler şi şi-o pune pe cap. Nu i se potriveşte şi, pentru o clipă, se gândeşte să slăbească banda de plastic din spate. Ideea îl şochează. Dacă numai de atât e nevoie ca fiul său să moară? Această simplă, mortală

modificare? Ideea i se pare deopotrivă ridicolă şi categoric verosimilă. Presupune că dacă lucrurile nu se vor schimba pe viitor, curând va fi la fel de nebun ca soția sa... sau ca Sawyer. Să aibă încredere în Sawyer e ceva la fel de nebunesc ca şi ideea că, schimbând mărimea şepcii fiului său, l-ar putea omorî... Şi totuşi crede în ambele lucruri. Ridică furculița şi reîncepe să mănânce, şapca Brewers a lui Ty stându-i pe cap ca boneta lui Spanky în unul din vechile filme din seria *Our Gang.*

Beezer St Pierre stă pe sofa în chiloți, cu o carte deschisă în poală (este vorba, de fapt, despre o carte cu poezii de William Blake), fără să citească însă. Bear Girl doarme în cealaltă cameră şi el se opune pornirii de-a da o fugă la Sand Bar ca să tragă nişte metamfetamină, vechiul său viciu, la care a renunțat acum cinci ani. De când a murit Amy, se luptă cu această pornire zi de zi şi, în ultimul timp, iese învingător doar reamintindu-şi că nu va reuşi să-l găsească pe Pescar - şi să-l pedepsească aşa cum merită să fie pedepsit - dacă „praful diavolului" i-ar lua mințile.

Henry Leyden e în studioul său cu o pereche uriaşă de căşti Akai pe urechi, ascultând cum Warren Vache, John Bunch şi Phil Flanigan îşi cârmesc nava viselor în *I Remember April.* Simte mirosul cetii chiar şi prin pereți şi, pentru el, miroase ca aerul de la Ed's Eats. Ca o moarte crâncenă, cu alte cuvinte. Se întreabă cum s-a descurcat Jack la Secția D a spitalului luteran al districtului French. Şi se gândeşte la soția sa, care în ultimul timp (mai ales de când cu spectacolul pe care l-a dat la Maxton's, deşi nu înțelege asta la nivel conştient) pare mai aproape ca niciodată. Şi neliniştită.

Da, într-adevăr, tot soiul de prieteni sunt pregătiți să ne primească vizita, dar cel puțin unul pare să fi dispărut din vedere. Charles Burnside nu e în sala de zi de la Maxton's (unde, în acest moment, rulează un vechi episod din *Family Ties* la străvechiul televizor color prins în şuruburi pe perete), nici în sala de mese, unde se servesc gustări la primele ore ale serii, nici în camera lui, unde aşternuturile sunt acum curate (dar unde aerul încă miroase vag a căcat vechi). Dar în baie?

Nici. Thorvald Thorvaldson a trecut pe acolo să-şi golească vezica şi să se spele pe mâini, însă, altfel, locul e gol. O ciudățenie: într-unui dintre separeuri se află un papuc de casă miţos, întors pe-o parte. Cu dungile lui negre şi galbene, seamănă cu cadavrul unui bondar uriaş. Şi da, e al doilea separeu din stânga. Preferatul lui Burny.

Ar trebui să-l căutăm? Poate că da. Poate că ne nelinişteşte să nu ştim exact unde se află pungaşul ăla. Haideți să ne strecurăm prin ceață, apoi, pe tăcute ca un vis, să coborâm la capătul Chase Street. Iată hotelul Nelson, cu parterul scufundat acum în ceața fluviului, dunga maronie care marchează nivelul maxim al apei la acea viitură de demult nefiind altceva decât o şoaptă de culoare în lumina vesperală. Într-o parte a lui se află Wisconsin Shoe, deja închis. În cealaltă e Lucky's Tavern, unde o femeie bătrână cu picioare crăcănate (numele ei e Bertha Van Dusen, dacă vreți să ştiți) stă acum aplecată, cu palmele înfipte în genunchii uriaşi, vărsând în rigolă toată berea Kingsland Old-Time Lager care i-a încăput în pântece. Scoate sunete ca un şofer nepriceput care hârâie transmisia manuală. În poarta hotelului Nelson stă o corcitură bătrână, răbdătoare, care va aştepta până când Bertha se va fi întors în tavernă, apoi se va furişa într-acolo pentru a mânca fursecurile pe jumătate digerate care plutesc în bere. Din Lucky's se aude vocea obosită şi nazală a răposatului Dick Curless, bătrânul cântăreț de country cu un singur ochi, care cântă despre pădurile Hainesville, unde e câte-o lespede funerară la fiecare kilometru.

Câinele mârâie o singură dată neinteresat când trecem pe lângă el şi ne strecurăm în antreul de la Nelson, unde capete mâncate de molii - un lupt, un urs, un elan şi un antic bizon pe jumătate chel, cu un singur ochi de sticlă - se uită la sofalele goale, scaunele goale, liftul care n-a mai funcționat din 1994 sau aşa ceva şi la masa de recepție goală. (Morty Fine, recepționerul, e în birou cu picioarele sprijinite sus pe sertarul unui fişet gol, citind revista *People* şi scobindu-se în nas.) Antreul hotelului Nelson miroase întotdeauna de la fluviu - e impregnat în porii clădirii - însă în seara asta

mirosul e mai greu ca de obicei. E-un miros care ne duce cu gândul la idei proaste, investiții ratate, cecuri falsificate, sănătate şubrezită, rechizite furate, pensie alimentară neplătită, promisiuni goale, tumori de piele, ambiții pierdute, valize cu mostre abandonate, pline cu nimicuri ieftine, speranțe deşarte, piele moartă şi arcade prăbuşite. Acesta e genul de loc în care nu vii decât dacă ai mai fost acolo înainte şi toate celelalte opțiuni îți sunt în linii mari închise. E-un loc în care bărbații care şi-au părăsit familiile de douăzeci de ani zac acum în paturi înguste cu saltele pătate de urină, tuşind şi fumând. Salonul vechi şi soios (unde bătrânul şi soiosul Hoover Dalrymple se întreținea odinioară şi se încaieră aproape în fiecare vineri şi sâmbătă seara) a fost închis prin vot unanim de consiliul orăşenesc la începutul lui iunie, când Dale Gilbertson a scandalizat elita politicii locale arătând o înregistrare video cu trei stripteuze ambulante care se autointitulaseră Tricoul Universității Anale, executând un număr de „sincron la castravete" pe micuța scenă (cameramanul poliției locale: ofițerul Tom Lund, să-l aplaudăm), însă rezidenții de la Nelson nu trebuie decât să se ducă vizavi ca să bea o bere; e convenabil. La Nelson plăteşti cu săptămâna. Poți ține o plită în cameră, dar numai cu permisiunea conducerii şi după ce i-a fost inspectat cablul de alimentare. La Nelson poți muri cu venit fix, şi ultimul sunet pe care-l auzi s-ar putea foarte bine să fie scârțâitul arcurilor patului din camera de deasupra, în vreme ce un alt ratat bătrân şi-o ia la labă.

Haideți să urcă primul rând de scări, să trecem de vechiul furtun de pânză al hidrantului în cutia lui de sticlă. Cotim la dreapta pe palierul primului etaj (după telefonul public cu galbenul însemn DEFECT pe el) şi continuăm să urcăm. Când ajungem la etajul al doilea, mirosului cetii de pe fluviu i se alătură cel al supei de pui care se încălzeşte pe plita cuiva (cu cablul de alimentare atent inspectat de Morty Fine sau George Smith, managerul din tura de zi).

Mirosul provine din camera 307. Dacă ne-am strecura prin gaura cheii (n-au existat niciodată cârduri pentru deschiderea

uşilor la Nelson şi nu vor exista niciodată), ne-am afla în prezența lui Andrew Railsback, şaptezeci de ani, chilug, deşirat, vesel. Odinioară vindea aspiratoare Electrolux şi aparate de uz casnic Sylvania, însă acele zile au rămas acum în urmă. Aceştia sunt anii săi de aur.

Un candidat pentru Maxton's, am putea crede, dar Andy Railsback cunoaşte locul acela, şi locuri de felul lui. Nu e pentru el, mulțumesc. E destul de sociabil, dar nu-i place să-i spună cineva când să se culce, când să se trezească şi când poate trage o duşcă de whisky Early Times. Are prieteni la Maxton's, îi vizitează des şi, din când în când, s-a întâlnit şi cu Chipper, amicul nostru agitat, încet la minte, cu ochi de prădător. Şi-a spus nu o singură dată într-o asemenea ocazie că domnul Maxton pare genul de individ care ar transforma cadavrele „absolvenților" săi în săpun dacă ar crede că ar scoate vreun ban din asta.

Nu, pentru Andy Railsback, etajul al doilea de la hotelul Nelson este suficient de bun. Are plita sa; are sticla sa de poşircă; are patru pachete de cărți de joc Bicycle şi joacă solitaire în nopțile când Moş Ene rătăceşte drumul.

În seara aceasta şi-a făcut trei boluri de supă Lipton, gândindu-se să-l invite pe Irving Throneberry la un bol şi-o vorbă. Poate după aceea se vor duce alături la Lucky's ca să bea o bere. Verifică supa, vede că a început să fiarbă binişor, trage pe nări aburul aromat şi încuviințează. Are şi săratele, care merg bine cu supă. Iese din cameră ca să urce la etaj şi să bată la uşa lui Irv, însă ceea ce vede în hol îl face să încremenească.

E-un bătrân într-un halat albastru amorf, care se îndepărtează de el cu o iuțeală suspectă. Sub tivul halatului, picioarele străinului sunt albe ca burta unui crap, însemnate cu şerpişorii albaştri ai varicelor. În piciorul stâng are un papuc de casă mițos cu dungi negre şi galbene. În dreptul nu are nimic. Deşi noul nostru prieten nu-şi dă seama bine - nu când individul stă cu spatele la el - nu seamănă cu niciunul dintre cunoscuții săi.

De asemenea, în vreme ce înaintează grăbit pe holul principat de la etajul al doilea, bărbatul încearcă clanțele. O scutură zdravăn pe fiecare în parte. Ca un temnicer. Sau un hoț. Un hoț afurisit.

Mda. Deşi vârsta bărbatul e evident înaintată - e mai bătrân decât Andy, se pare - şi îmbrăcat ca pentru culcare, ideea că ar putea fi un hoț rezonează în mintea lui Andy cu o certitudine stranie. Până şi faptul că nu are decât un singur papuc, mărturie a faptului că probabil individul nu a venit din stradă, nu are nici-o putere asupra acestei puternice intuiții.

Andy deschide gura să strige - ceva de genul *Vă pot ajuta cu ceva?* sau *Căutați pe cineva?* -, după care se răzgândeşte. Omul nu-i provoacă o senzație foarte plăcută. Asta are legătură cu felul furişat în care străinul aleargă şi în acelaşi timp încearcă clanțele, însă asta nu e tot. Nu e nici pe departe tot. E-o senzație care aminteşte de întuneric şi pericol. Halatul moşului are buzunare, Andy le vede bine, şi în unul dintre ele s-ar putea ascunde o armă. Hoții nu au *întotdeauna* arme, dar...

Bătrânul dă colțul şi dispare. Andy rămâne pe loc, gânditor. Dacă ar avea telefon în cameră, ar putea suna la parter ca să-l alerteze pe Morty Fine, dar nu are. Aşadar, ce să facă?

După o scurtă deliberare interioară, merge pe vârfuri până la colț şi trage cu ochiul. Coridorul se înfundă acolo. Sunt trei uşi: camerele 312, 313 şi, chiar în capăt, 314, singura cameră din acea mică aripă care acum este ocupată. Bărbatul din 314 se află acolo din primăvară, dar aproape tot ceea ce ştie Andy despre el e numele: George Potter. Andy i-a întrebat deopotrivă pe Irv şi Hoover Dalrymple despre Potter, dar Hoover nu ştie nici cât negru sub unghie, iar Irv a aflat doar puține lucruri.

— Trebuie să ştii, a obiectat Andy - discuția aceasta a avut loc la sfârşitul lui mai sau începutul lui iunie, cam pe când s-a închis Salonul Buckhead de la parter. Te-am văzut în Lucky's cu el, bând o bere.

Irv ridicase o sprânceană stufoasă în felul acela critic al său.

— M-ai văzut bând o bere cu el. Cine te crezi? s-a răstit el. Afurisita de nevastă-mea?

— Spun doar. Dacă bei o bere cu un om, porți o scurtă discuție...

— De obicei, poate. Nu şi cu el. M-am aşezat, am cerut o halbă şi-n mare parte am avut îndoielnica plăcere de a-mi asculta propriile gânduri. Am zis: „Ce crezi despre Brewers anu' ăsta?" Şi el a răspuns: „Or să fie de căcat, ca şi anu' trecut. Seara-i prind pe Cubs la rha-dio..."

— Aşa a zis el? *Rha-dio?*

— Păi, *io* nu zic aşa, nu? M-ai auzit vreodată zicând rha-dio? Eu zic radio, ca orice om normal. Vrei s-auzi asta sau nu?

— Nu mi se pare că am cine ştie ce de auzit.

— Poți fi sigur de asta, amice. El a zis: „Seara-i prind pe Cubs la rha-dio, şi asta-mi ajunge. Când eram copil, mergeam mereu la stadionu' Wrigley cu tata." Aşa am aflat că-i din Chicago, da' altfel... *nemet.*

Când l-a zărit pe hoțul ăla futut pe coridorul de la etajul doi, lui Andy i-a fugit prima dată gândul la Potter, dar domnul George „Pustnicul" Potter e-un lungan deşirat, probabil de unu nouăzeci şi cinci înălțime, cu scalpul plin încă de suficient păr grizonant. Domnul Picior-Desculț era mai scund şi gârbovit ca o broască râioasă. (O *broasca râioasă* otrăvitoare, *pe deasupra,* e gândul care-i vine imediat în minte lui Andy.)

E acolo înăuntru, gândeşte Andy. *Scârba aia de hoț e-n camera lui Potter, poate că răscoleşte prin sertarele lui Potter, îi caută rezerva de bani. Cincizeci sau şaizeci de dolari făcuți sul în vârful unei şosete, aşa cum îi țineam şi eu. Sau îi fură radioul. Rha-dioul lui futut.*

Ei, şi ce-i păsa lui de asta? Treceai pe coridor pe lângă Potter, îi dădeai un bună dimineața sau bună ziua civilizat şi te alegeai în schimb cu o mormăială necivilizată. *Nema,* cu alte cuvinte. Îl vedeai la Lucky's, bea singur, cât mai departe de tonomat. Andy bănuia că te-ai putea aşeza lângă el şi el ar împărți o halbă cu tine - scurta întrevedere a lui Irv cu el

dovedise măcar atâta lucru -, dar la ce-ți servea asta fără o mică flecăreală? De ce-ar trebui el, Andrew Railsback, să rişte să atragă asupra sa mânia unei broaşte râioase şi otrăvitoare în halat de baie doar de dragul unui posac bătrân care nu-ți dă nici măcar bună ziua?

Ei bine...

Pentru că asta-i casa lui, oricât ar părea de siropos, de asta. Pentru că, atunci când vezi o jigodie bătrână şi nebună, încălțată doar cu un papuc de casă, pornită în căutarea unor bani prost ascunşi sau a unui rha-dio uşor de şterpelit, nu întorci pur şi simplu spatele şi îți vezi mai departe de drum. Pentru că senzația neplăcută pe care i-a lăsat-o gnomul ăla scofâlcit *(vibrația negativă,* ar fi spus nepoții lui) probabil că nu însemna altceva decât un caz de „caca-n nădragi". Pentru că...

Brusc, Andy Railsback are o intuiție care, deşi nu e-o lovitură drept la țintă, nimereşte cel puțin aproape de adevăr. Şi dacă *este* un individ de pe stradă? Şi dacă este unul dintre bătrânii de la azilul Maxton? Instituția nu e foarte departe şi el ştie sigur că, din când în când, câte unui bătrâior (sau bătrâioare) i-o iau mințile razna şi se îndepărtează de rezervație. În împrejurări obişnuite, persoana în cauză ar fi observată şi îndrumată înapoi înainte să ajungă aşa departe în centru - e cam greu să n-o observi pe stradă în halat şi cu un picior desculț -, însă în seara asta s-a lăsat ceața şi străzile sunt aproape complet pustii.

Uită-te la tine, se apostrofează Andy. *Faci pe tine de frică din cauza unui ins care probabil are cu zece ani mai mult ca tine şi-n loc de creier are melasă. A ajuns până aici trecând pe lângă masa goală de la recepție - slabe şanse ca Fine să fie acolo; probabil că-i în spate, unde citeşte o revistă sau o carte porno - şi-acuma-şi caută camera de la Maxton 's, încercând fiecare clanță de pe coridoru' ăsta afurisit, neştiind unde se află mai mult decât o veveriță pe banda de avarie a unei autostrăzi. Potter probabil că bea o bere alături* (asta, cel puțin, este adevărat) *şi şi-a lăsat uşa neîncuiată* (asta, putem sta liniştiți, nu este).

Şi, deşi îi este încă frică, Andy dă complet colțul şi se apropie încet de uşa deschisă. Inima îi bate tare, pentru că jumătate din mintea sa e încă sigură că bătrânul poate fi periculos. A existat, totuşi, acea senzație neplăcută pe care a avut-o uitându-se la *spatele* străinului...

Dar se duce. Domnul fie cu el, se duce.

— Domnule? strigă, când ajunge la uşa deschisă. Hei, domnule, cred că ai greşit camera. Asta-i camera domnului Potter. Să nu...

Se opreşte. Nu are rost să vorbească, fiindcă încăperea e goală. Cum e posibil aşa ceva?

Andy se dă înapoi şi încearcă clanțele de la 312 şi 313. Amândouă încuiate bine, aşa cum ştia că vor fi. Odată asigurat de asta, intră în camera lui George Potter şi face o inspecție temeinică - curiozitatea a omorât pisica, dar satisfacția a înviat-o din morți. Spațiul de locuit al lui Potter e puțin mai mare ca al său, dar altfel nu diferă cu cine ştie ce: e-o cutie cu tavan înalt (mai demult făceau camere în care omul să poată sta în picioare, măcar asta era sigur). Patul pentru o singură persoană e în mijloc, dar atent aranjat. Pe noptieră e-un flacon cu pastile (acestea sunt nişte antidepresive numite Zoloft) şi-o singură poză înrămată cu o femeie despre care Andy crede că a primit o lovitură serioasă cu un ciomag, însă Potter probabil că n-o vede aşa. În definitiv, el a pus poza într-un loc în care e primul lucru pe care-l vede dimineața şi ultimul pe care-l vede seara.

— Potter? întreabă Andy. E cineva? Hei!

E imediat copleşit de senzația că cineva stă în spatele său, şi se întoarce, cu buzele trase peste dantură într-un rânjet datorat pe jumătate fricii. Ridică o mână ca să-şi apere fața de lovitura care e convins că va veni... numai că nu e nimeni acolo. Oare stă la pândă după colțul de la capătul acestui scurt afluent al coridorului principal? Nu. Andy *l-a văzut* pe străin dând acel colț în pas alergător. Nici vorbă să fi ajuns din nou în spatele lui... doar dacă nu s-a târât pe tavan ca cine ştie ce muscă...

Andy ridică ochii într-acolo, ştiind că e absurd, lăsându-se pradă fricii în stil mare, însă nu e nimeni aici care să-l vadă, aşa că ce naiba? Şi nici nu are ce să vadă acolo sus. Doar un tavan normal de tablă, acum îngălbenit de trecerea vremii şi de ani la rând de fum de ţigară şi trabuc.

Radioul - o, mii de scuze, rha-dioul - stă pe pervazul geamului, neatins. Şi e-unul al naibii de frumos, un Bose, genul acelora despre care Paul Harvey vorbeşte întruna la emisiunea lui de prânz.

Dincolo de el, de cealaltă parte a sticlei murdare, se află ieşirea în caz de incendiu.

A-ha! îşi spune Andy, şi dă fuga la geam. O singură privire la maneta închisă şi expresia triumfătoare îi dispare de pe chip. Aruncă totuşi un ochi afară şi vede o bucată scurtă de fier negru şi ud coborând în ceaţă. Niciun halat albastru, nici-o scăfârlie cheală, solzoasă. Sigur că nu. Scuturătorul de clanţe n-a ieşit pe acolo decât dacă a ştiut vreun truc magic care să închidă maneta aflată pe interiorul geamului odată ce s-a văzut pe scările de incendiu.

Andy se întoarce, rămâne locului pentru o clipă, gândindu-se, apoi se lasă în genunchi şi se uită sub pat. Ceea ce vede este o veche scrumieră mică, cu un pachet nedesfăcut de Pali Mall şi-o brichetă Kingsland Old-Time Lager de unică folosinţă în ea. Nimic altceva în afara rotocoalelor de praf. Înainte să se ridice, pune mâna pe cuvertură şi ochii i se aţintesc asupra uşii de la dulap. E întredeschisă.

— Acolo, şopteşte Andy, aproape prea încet pentru ca el însuşi să se audă.

Se ridică şi se duce la uşa dulapului. Ceaţa s-ar putea sau nu să vină pe picioruşe de pisicuţă, după cum a spus Carl Sandburg, însă exact aşa se mişcă Andy Railsback prin camera lui George Potter. Inima îi bate iarăşi tare, destul de tare ca să-i facă vena proeminentă din mijlocul frunţii să pulseze. Bărbatul pe care l-a văzut este în dulap. Aşa spune logica. Asta strigă intuiţia. Iar dacă scuturătorul de clanţe nu e decât un bătrân suflet nedumerit care a intrat din greşeală în hotelul Nelson, venind din ceaţă, de ce nu i-a vorbit lui

Andy? De ce s-a ascuns? Pentru că o fi el bătrân, însă nu e confuz, din cauza asta. Nu mai confuz decât este Andy însuşi. Scuturătorul de clanțe e-un hoț afurisit, şi se află în dulap. Probabil că ține în mână un cuțit pe care l-a scos din buzunarul vechiului şi răpciugosului halat. Poate un umeraş pe care l-a îndreptat şi l-a transformat în armă. Poate că stă doar acolo în întuneric, cu ochii căscați, cu degetele strânse ca nişte gheare. Lui Andy nu-i mai pasă. Îl poți speria, sigur că da - e-un agent de vânzări ieşit la pensie, nu Superman -, dar, dacă pui suficientă tensiune peste frică, o transformi în furie, la fel cum suficientă presiune aplicată asupra cărbunelui îl transformă în diamant. Iar în clipa aceasta Andy e mai mult enervat decât speriat. Strânge degetele pe clanța rece de sticlă a uşii de la dulap. O strânge tare. Respiră o dată... de două ori... Întărindu-se, pregătindu-se... *Întărâtându-se,* cum ar spune nepoții... încă o respirație, doar ca să-i aducă noroc, şi...

Cu un sunet jos, plin de tensiune - jumătate mârâit şi jumătate urlet - Andy trage uşa dulapului, iscând o zarvă de umeraşe. Se repliază, cu pumnii ridicați, semănând cu un vetust luptător de la sala de gimnastică a celor uitați de timp.

— Ieşi de-acolo, futangiu...

Nu e nimeni acolo. Patru cămăşi, o jachetă, două cravate şi trei perechi de pantaloni atârnă ca nişte piei moarte. O valiză veche şi scâlciată care arată ca şi când ar fi fost purtată prin toate autogările Greyhound din America de Nord. Nimic altceva. Niciun afurisit de ho...

Dar este. Este ceva pe jos, sub cămăşi. Mai multe ceva-uri. Aproape şase ceva-uri. La început, Andy Railsback fie nu înțelege ceea ce vede, fie nu *vrea* să înțeleagă. Apoi îşi dă seama, i se imprimă pe creier şi-n memorie ca o amprentă de copită, şi încearcă să strige. Nu poate. Încearcă din nou şi nu scoate nimic decât un şuierat ruginit din plămânii care nu i se par mai mari decât nişte prune uscate, încearcă să se întoarcă şi nu reuşeşte să facă nici asta. E sigur că George Potter va veni, iar dacă Potter îl găseşte acolo, viața lui Andy se va sfârşi. A văzut ceva despre care George Potter nu-l poate lăsa niciodată să vorbească. Dar nu se poate întoarce. Nu poate să

strige. Nu-şi poate dezlipi ochii de secretul din dulapul lui George Potter. Nu se poate mişca.

Din pricina cetii, întunericul aproape total a sosit în French Landing neobişnuit de devreme; e doar şase treizeci. Neclarele lumini galbene de la casa de bătrâni Maxton seamănă cu luminile unui vas de croazieră plutind pe-o mare liniştită. În sectorul Daisy, căminul minunatei Alice Weathers şi mult mai puțin minunatului Charles Burnside, Pete Wexler şi Butch Yerxa au aplecat amândoi acasă. O femeie lată în umeri, oxigenată, pe nume Vera Hutchinson, ocupă acum biroul. În fața ei e-o carte intitulată *Rebusuri uşurele.* În clipa aceasta se gândeşte intens la 6 orizontal: *Garfield, de exemplu.* Şase litere, prima e F, a doua e L, a şasea e Ă. Urăşte cuvintele astea dificile.

Se aude vâjâitul unei uşi de la baie deschizându-se. Ridică ochii şi-l vede pe Charles Burnside ieşind împleticit din toaleta bărbaților, în halatul său albastru şi-o pereche de papuci de casă cu dungi galbene şi negre care seamănă cu nişte uriaşi bondari miţoşi. Îi recunoaşte imediat.

— Charlie? întreabă ea, punând creionul în cartea cu rebusuri şi închizând-o.

Charlie se împleticeşte mai departe, cu maxilarul atârnându-i, cu o dâră lungă de salivă atârnându-i şi ea. Însă are pe față un semirânjet neplăcut care n-o impresionează pe Vera. Poate că bătrânul ăsta şi-a pierdut mare parte din minți, dar puținele care i-au mai rămas sunt minți *răuvoitoare.* Uneori ea ştie că Charlie Burnside n-o aude cu adevărat atunci când îi vorbeşte (sau nu o înțelege), însă e convinsă că alteori doar *se preface* că nu înțelege. Are o bănuială că aceasta e o situație care se încadrează la a doua categorie.

— Charlie, ce cauți cu papucii de casă ai lui Elmer? Ştii că i-a primit în dar de la strănepoata lui.

Bătrânul - Burny pentru noi, Charlie pentru Vera - îşi vede mai departe de drum, într-o direcție care-l va duce în cele din

urmă înapoi în D18. Presupunând că nu va devia de la traseu, desigur.

— Charlie, opreşte-te.

Charlie se opreşte. Rămâne în capătul coridorului din sectorul Daisy ca un aparat care a fost scos din priză. Maxilarul îi atârnă. Dâra de salivă se desprinde şi, cât ai clipi, pe linoleum, lângă unul dintre papuceii ăia absurzi, dar comici, apare o pată mică şi udă.

Vera se ridică, se duce la el, îngenunchează în faţa lui. Dacă ar şti ceea ce ştim noi, probabil că ar fi mult mai puţin dispusă să-şi apropie gâtul alb şi neapărat la o distanţă de la care să poată fi apucat de mâinile acelea inerte, contorsionate de artrită, dar încă puternice. Însă, fireşte, ea nu ştie.

Apucă de papucul sub formă de albină stâng.

— Ridică, zice.

Charles Burnside ridică piciorul drept.

— O, nu mai face pe glumeţul, spune ea. Celălalt.

Burny ridică piciorul stâng puţin, doar atât cât femeia să-i dea jos papucul.

— *Acum* pe cel drept.

Nevăzut de Vera, care se uită la picioarele lui, Burny îşi scoate penisul prin prohabul pantalonilor lălâi de pijama şi se preface că urinează pe creştetul aplecat al Verei. Rânjetul lui se lăţeşte. În acelaşi timp, ridică piciorul drept şi femeia îi scoate celălalt papuc. Când ea ridică privirea, sculamentul bătrân şi încreţit al lui Burny e înapoi la locul lui. S-a gândit s-o boteze, chiar s-a gândit la asta, însă a făcut *aproape* destule neplăceri pentru o singură seară. Încă o trebuşoară şi va pleca spre tărâmul viselor vesele. Acum e-un monstru bătrân. Are nevoie de odihnă.

— Bine, spune Vera. Vrei să-mi spui de ce unul e mai murdar decât celălalt?

Niciun răspuns. Nici nu se aşteptase să primească unul.

— Bun, minunat. Înapoi în camera ta sau jos în sala de zi, dacă vrei. În seara asta cred că avem popcorn la microunde şi jeleu. La televizor e *Sunetul muzicii.* O să am eu grijă ca

papucii ăştia să se întoarcă la locul lor, iar faptul că i-ai luat va fi micul nostru secret.

Dar dacă-i mai iei o dată, va trebui să te spun. *Capisce?*

Burny stă acolo, nemişcat... dar cu rânjetul acela scârbos ridicându-i colțurile ridate ale gurii. Şi cu lumina aceea în ochi. El *capisce,* sigur că da.

— Du-te, spune Vera. Şi-ar fi bine să nu fi făcut caca pe jos, pezevenchi bătrân ce eşti.

Nici acum nu se aşteaptă la un răspuns, dar de data asta primeşte unul. Vocea lui Burny e scăzută, dar perfect clară.

— Vorbeşte civilizat, curvă grasă, sau o să-ți mănânc limba din gură.

Femeia tresare de parcă ar fi fost pălmuită. Burny stă acolo cu mâinile inerte pe lângă corp şi cu rânjetul acela mic pe față.

— Cară-te de aici, spune ea. Sau chiar *o să te spun.*

Şi asta ar ajuta într-adevăr la multe. Charlie e una dintre vacile de muls bani ale lui Maxton, şi Vera o ştie.

Charlie îşi reia mersul lent (Pete Wexler a numit deambularea asta împleticitul Hârcilor Bătrâne), acum cu picioarele goale. Apoi se întoarce. Felinarele lăptoase ale ochilor săi o privesc.

— Cuvântul pe care-l cauți e *felină.* Garfield *i-o felină.* Ai reținut?

Vacă proastă.

Cu asta, îşi continuă drumul de-a lungul coridorului. Vera rămâne pe loc, uitându-se la el cu maxilarul, la rândul ei, lăsat în jos. A uitat complet de rebus.

În camera lui, Burny se întinde pe pat şi-şi vâră mâinile la şale. Acolo îl doare de nu mai ştie de el. Mai târziu o va chema pe curva aia grasă şi bătrână şi-i va cere să-i aducă un antiinflamator. Pentru moment însă, trebuie să-şi păstreze luciditatea. Mai are de făcut o trebuşoară.

— Te-am găsit, Potter, murmură el. Bunul şi... bătrânul... Potsie.

Burny nu scutura clanțele (nu că Andy Railsback va şti asta vreodată). Încerca să-l simtă pe individul care-i furase o mică afacere imobiliară în Chicago la sfârşitul anilor şaptezeci. South Side, leagănul echipei White Sox. Oraşul negrilor, cu alte cuvinte. O grămadă de fonduri federale în partea aia şi, pe deasupra, câteva bănițe de „mălai" din Illinois. Suficienți gologani să-i ajungă ani întregi, mai multe oportunități ca într-un magazin cu reduceri, însă George „Du-te-n Mă-ta" Potter ajunsese acolo primul, banii trecuseră dintr-o mână în alta pe sub proverbiala tejghea, iar Charles Burnside (sau poate că pe-atunci încă era Carl Bierstone; e greu să-ți aduci aminte) rămăsese afară în frig.

Dar Burny a urmărit paşii hoțului în toți aceşti mulți ani. (Ei bine, de fapt nu Burny însuşi, dar, aşa cum trebuie să ne fi dat seama pe-acum, acesta e-un om cu prieteni puternici.) Moş Potsie - cum îi spuneau prietenii în zilele când încă avea puțini - a intrat în faliment în La Riviere, în anii nouăzeci, şi-a pierdut mare parte din ceea ce-şi pusese deoparte în timpul avântului informatic. Dar asta nu-i ajunge lui Burny. Potsie mai trebuie pedepsit, iar întâmplarea ca jigodia aia să ajungă în oraşul ăsta de căcat e mult prea bună ca să nu profite de ea. Principalul motiv al lui Burny - o dorință scelerată de-a continua să amestece în oala de pe foc, de-a se asigura că totul merge din rău în mai rău - nu s-a schimbat, însă şi asta îi va sluji acelui scop.

Aşa că a călătorit la hotelul Nelson, făcând-o într-un fel pe care Jack îl înțelege şi pe care Judy Marshall l-a intuit, aterizând în camera lui Potsie ca un liliac bătrân. Iar când l-a simțit pe Andy Railsback în spatele său, a fost bine-nțeles încântat. Railsback îl va scuti să mai dea un telefon anonim, iar Burny, sincer să fie, s-a cam săturat să facă *toată* treaba în locul lor.

Acum, înapoi în camera lui, aşezat comod (cu excepția artritei, desigur), îşi întoarce gândurile de la George Potter şi începe să Invoce.

Uitându-se sus în întuneric, ochii lui Charles Burnside încep să strălucească într-un fel deosebit de tulburător.

— *Gorg,* sune el. *Gorg t'ili. Dinit a abbalah. Ăsesse Tansy. Ăsesse a moma u Irma. Dinnit a abbalah, Gorg. Dinnit a Ram Abbalah.*

Gorg. Gorg, vino. Slujeşte pe abbalah. Găseşte-o pe Tansy. Găseşte-o pe mama Irmei. Slujeşte pe abbalah, Gorg.

Slujeşte-l pe Regele Purpuriu.

Ochii lui Burny se închid. Adoarme cu zâmbetul pe buze. Şi sub pleoapele ridate, ochii continuă să-i strălucească precum nişte felinare acoperite.

Morty Fine, managerul din tura de noapte de la hotelul Nelson, e pe jumătate adormit peste revistă atunci când Andy Railsback dă buzna înăuntru, speriindu-l atât de tare că Morty aproape că se rostogoleşte din scaun. Revista cade la podea cu un pocnet plat.

— Iisuse Hristoase, Andy, era să-mi provoci un atac de cord! strigă Morty. Nu ştii să baţi la uşă sau, cel puţin, să-ţi dregi blestemata aia de *voce?*

Andy nu-l bagă în seamă şi Morty îşi dă seama că bătrânul e alb ca varul. Poate că *el* e cel care va face un atac de cord. N-ar fi prima oară când asta s-ar întâmpla la Nelson.

— Tre' să suni la poliţie, zice Andy. Sunt *oribile.* Iisuse Hristoase,

Morty, îs cele mai oribile poze pe care le-am văzut vreodată... Polaroiduri... Şi, mamă, am crezut c-o să se întoarcă în... c-o să se întoarcă în orice clipă... da' la început am fost *încremenit* şi am... am...

— Încetişor, zice Morty, îngrijorat. Despre ce vorbeşti? Andy inspiră adânc şi face un efort vizibil de-a se controla.

— L-ai văzut pe Potter? întreabă. Tipu' din 314?

— Nu, zice Morty, dar în majoritatea serilor e la Lucky's la ora asta, unde bea câteva beri şi, poate, mănâncă un hamburger. Deşi habar n-am de ce-ar mânca cineva ceva în localul ăla.

Apoi, poate asociind un palat al ptomainei cu altul:

— Hei, ai auzit ce-au găsit poliţiştii la Ed's Eats? Trevor Gordon a trecut pe-aici şi-a spus că...

— Nu contează.

Andy se aşază în scaunul aflat de cealaltă parte a mesei şi se uită fix la Morty cu ochi umezi, îngroziți.

— Sună la poliție. Fă-o chiar acum. Spune-le că Pescarul e-un om pe nume George Potter şi că locuieşte la etajul al doilea de la hotelul Nelson.

Fața lui Andy se încordează într-o grimasă, apoi se relaxează din nou.

— La capătul coridorului pe care stă şi subsemnatul.

— *Potter?* Visezi, Andy. Tipu' nu-i decât un constructor ieşit la pensie. N-ar face rău niciunei muşte.

— Nu ştiu despre muşte, dar le-a făcut un rău *al naibii* de mare unor copilaşi. Am văzut polaroidele pe care le-a făcut. Sunt în dulapul lui. Lucruri mai urâte n-ai văzut în viața ta.

Apoi Andy face ceva care-l uimeşte pe Morty şi-l convinge că nu e vorba despre o glumă şi, probabil, nici despre o greşeală: Andy Railsback începe să plângă.

Tansy Freneau, alias mama îndurerată a Irmei Freneau, de fapt nu este încă îndurerată. Ştie că ar trebui să fie, dar durerea a fost amânată. În momentul de față se simte ca şi când ar pluti pe-un nor de lână luminoasă şi calmă. Doctorul (asociata lui Pat Skarda, Norma Whitestone) i-a administrat cinci miligrame de lorazepam acum patru sau cinci ore, dar ăsta nu-i decât începutul. Parcul de case mobile Holiday, unde Tansy şi Irma au locuit de când Cubby Freneau şi-a luat tălpăşița din Green Bay în '98, e aproape de Sand Bar, iar ea are o „tărăşenie” cu jumătate de normă cu Lester Moon, unul dintre barmani. Membrii Thunder Five l-au poreclit pe Lester Moon „Brânză Puturoasă” dintr-un motiv bine întemeiat, dar Tansy îi spune întotdeauna Lester, lucru pe care el îl apreciază aproape la fel de mult ca ocazionala tăvăleală bahică în dormitorul lui Tansy sau în spatele barului, unde este o saltea (şi-un bec vopsit în negru) în camera de depozitare. În jurul orei cinci astă-seară, Lester a dat o fugă la ea cu un sfert de brandy cu cafea şi patru sute de miligrame de OxyContin, gata zdrobit şi pregătit pentru tras pe nas. Tansy a rezolvat

deja şase linii şi e în derivă. Se uită la poze vechi cu Irma şi pur şi simplu... Ştiți voi... pluteşte în derivă.

Ce copilaş frumos a fost, îşi spune ea, neştiind că, nu foarte departe, un îngrozit funcționar de hotel se uită la o fotografie foarte diferită a copilaşului ei frumos, un polaroid de coşmar pe care nu va reuşi niciodată să-l uite. Este o poză pe care Tansy, nu va trebui s-o vadă niciodată, lucru care sugerează că poate *există* un Dumnezeu în ceruri.

Întoarce o pagină (AMINTIRI DE AUR a fost imprimat pe coperta clasorului ei) şi iată-le pe Tansy şi Irma în toiul picnicului organizat de Mississippi Electrix, pe-atunci pe când Irma avea patru ani şi Mississippi Electrix mai avea un an până la faliment şi totul era mai mult sau mai puțin în ordine. În fotografie, Irma stă împreună cu alți câțiva țânci, şi are fața surâzătoare mânjită cu înghețată de ciocolată.

Uitându-se fix la instantaneu, Tansy întinde mâna după paharul de brandy cu cafea şi soarbe puțin. Şi brusc, de nicăieri (sau din locul din care toate gândurile noastre mai rău prevestitoare şi irelevante ne ies în lumina atenției), se trezeşte că-şi aminteşte poezia aia idioată a lui Edgar Allan Poe pe care au trebuit s-o memoreze în clasa a noua. Nu s-a gândit la ea de ani întregi şi n-are niciun motiv s-o facă acum, însă cuvintele primei strofe îi revin fără efort şi perfect clare în minte. Uitându-se la Irma, le recită cu voce tare fără inflexiuni, fără pauze, care fără-ndoială că ar fi făcut-o pe doamna Normandie să se apuce de părul ei alb şi câlțos şi să mormăie. Felul în care Tansy recită nu are acelaşi efect asupra noastră; în schimb, ne face să ne înfiorăm adânc şi persistent. E ca şi când ai asculta un cadavru citind o poezie.

— ”Odată, într-un îndepărtat miez de noapte, pe când ascultam truditele şoapte ale unor tomuri vechi şi uitate, ce-mi spuneau că totul e trecător, pe când picoteam aproape adormind, deodată mă îndreptai auzind o foarte înceată bătaie lovind în uşa camerei mele uşor...”[{22}]

În exact acest moment se aude o bătaie uşoară în uşa ieftină din placaj a rulotei Airstream a lui Tansy Freneau. Ea

ridică privirea, cu ochii plutind în lacrimi, cu buzele țuguiate şi umezite de brandy cu cafea.

— Les'ser? Tu eşti?

Ar putea fi, presupune. Nu oamenii de la televiziune, cel puțin aşa speră ea. N-a vrut să stea de vorbă cu oamenii de la televiziune, i-a trimis cu coada între picioare. Ştie într-o parte adâncă şi trist vicleană a minții ei că aceştia ar încerca să-i aline durerea numai ca s-o facă să arate prost în lumina reflectoarelor lor, aşa cum oamenii ăia de la *Jerry Springer Show* ajung întotdeauna să arate prost.

Niciun răspuns... Şi-apoi se aude din nou. Cioc. Cioc-cioc.

— ”«E vreun călător»„, zice, ridicându-se în picioare. E ca şi când s-ar ridica în picioare într-un vis. „«E vreun călător,» zisei bombănind, «poate că el se trezi ciocănind în uşa camerei mele uşor. E numai atât, un călător.»„[{23}]

Cioc. Cioc-cioc.

Nu e ca şi când ar bate cineva cu încheieturile degetelor. E-un sunet mai subțire ca acela. Un sunet ca de-o singură unghie.

Sau un cioc.

Traversează camera în ceața ei de droguri şi brandy, picioarele-i goale şoptind pe covorul care a fost odinioară mițos şi care acum e aproape chel: fosta mamă. Deschide uşa serii cețoase de vară şi nu vede nimic, pentru că se uită prea sus. Apoi ceva de pe covoraşul de la intrare foşneşte.

Ceva, un ceva *negru,* se uită în sus la ea cu ochi luminoşi, iscoditori. E-un corb, o doamne-dumnezeule, e *corbul* lui Poe, venit să-i facă o vizită.

— Iisuse, îmi pierd minții, zice Tansy şi-şi trece degetele prin părul slab.

— Iisuse! repetă corbul de pe covoraşul de la intrare. Şi-apoi, mai ascuțit ca un pițigoi: Gorg!

Dacă ar fi întrebat-o cineva, Tansy ar fi spus că era prea drogată ca să fie speriată, însă lucrul ăsta se pare că nu e adevărat, căci ea scoate un strigăt scurt de descumpănire şi face un pas în spate.

Corbul țopăie vesel peste prag şi păşeşte țanțoş pe covorul purpuriu spălăcit, continuând să se uite în sus la ea cu ochii lui luminoşi.

Pe pene îi scânteiază picături de apă condensate din ceață. Țopăie pe lângă ea, apoi se opreşte să-şi ciugulească penele şi să şi le umfle. Se uită în jur ca pentru a întreba: *Cum mă descurc, iubire?*

— Pleacă, zice Tansy. Nu ştiu cine dracu' eşti sau dacă eşti măcar aici, dar...

— Gorg! insistă corbul, apoi deschide aripile şi zboară prin livingul rulotei, un fulg de cenuşă desprins din spinarea nopții. Tansy țipă şi se crispează, apărându-şi instinctiv fața, însă Gorg nici nu s-a apropiat de ea. Pasărea aterizează pe masă lângă sticla ei, nefiind niciun bust cu Pallas la îndemână.

Tansy îşi spune: *şi-a pierdut direcția în ceață, atâta tot. Ar putea să aibă chiar şi rabie ori să aibă boala aia Laim*[{24}] *sau cum îi zice. Ar trebui să mă duc în bucătărie şi să iau mătura. Să-l dau afară înainte să se cace peste tot...*

Dar bucătăria e prea departe. În starea în care se află, bucătăria pare la sute de kilometri depărtare, undeva în apropiere de Colorado Springs. Şi probabil că aici nu există niciun corb. Faptul că s-a gândit la poezia aia blestemată a făcut-o să aibă halucinații, asta e tot... asta şi faptul că şi-a pierdut fiica.

Pentru întâia oară, durerea străbate prin pâclă şi Tansy se crispează din cauza căldurii ei crude şi aspre. Îşi aminteşte mânuțele care uneori îi apăsau atât de delicat gâtul. Strigătele din noapte, trezind-o din somn. Mirosul ei, proaspăt îmbăiată.

— Numele ei era Irma! strigă brusc la născocirea care stă atât de îndrăzneață lângă sticla de brandy. *Irma,* nu Lenore, futu-i, ce nume tâmpit mai e şi Lenore? Hai să te aud curii spui *Irma!*

— Irma! croncăneşte ascultător vizitatorul, reducând-o la tăcere de uimire.

Şi ochii lui. A! Ochii lui scânteietori o atrag, ca ochii bătrânului marinar în celălalt poem pe care ar fi trebuit să-l învețe, dar nu l-a învățat niciodată.

— Irma-Irma-Irma-Irma...

— *Termină!*

Nu vrea să-i audă numele. A greşit. Numele fiicei ei ieşind din gâtul acela străin este respingător, insuportabil. Vrea să-şi acopere urechile cu mâinile şi nu poate. Sunt prea grele. Mâinile ei s-au dus, ca aragazul şi frigiderul (un aparat nenorocit, pe jumătate stricat), în Colorado Springs. Tot ce poate face este să se uite în ochii aceia negri, scăpărători.

Îşi ciuguleşte penele negre ca abanosul şi netede ca satinul, umflându-le. Scot un foşnet scurt şi neplăcut, şi ea îşi spune: *„Profetule! strigai, vestitor posac, totuşi, profet, de eşti pasare sau drac!”*

Fără doar şi poate, îi umple inima ca o apă rece.

— Ce ştii tu? întreabă ea. De ce ai venit?

— Ştiu! croncăneşte Corbul Gorg, plecându-şi şi ridicând iute ciocul. Venit!

Şi-i trage oare cu ochiul? Dumnezeule mare, *îi trage oare cu ochiul?*

— Cine a omorât-o? şopteşte Tansy Freneau. Cine mi-a omorât copilaşul?

Ochii corbului sunt ațintiți asupra ei, transformând-o într-o gâză de insectar. Încet, simțindu-se într-un vis mai mult ca niciodată (însă asta *este* aievea, la un anumit nivel ea înțelege asta perfect), se apropie de masă. Corbul n-o slăbeşte din ochi, corbul o atrage în continuare pe *Țărmul Nopții,* crede ea.

Țărmul fututei de Nopți.

— Cine? Spune-mi ce ştii!

Corbul îşi ridică spre ea ochii negri strălucitori. Ciocul se deschide şi se închide, arătându-şi interiorul roşu şi ud în fulgerări scurte.

— Tansy! croncăneşte el. Vino!

Picioarele i se moaie şi Tansy se prăbuşeşte în genunchi, muşcându-şi limba şi făcând-o să sângereze. Stropi purpurii îi pătează tricoul. Acum, ochii ei sunt la nivelul capului păsării. Vede o aripă frecându-se sus-jos, senzual, de sticla cu brandy de cafea. Gorg miroase a praf şi Cormane de muşte moarte şi urne străvechi cu mirodenii îngropate.

Ochii lui sunt găvane negre, strălucitoare, dând în cine ştie ce altă lume. În Iad, poate. Sau în şeol.

— *Cine?* şopteşte ea.

Gorg îşi întinde spatele şi gâtul foşnitor până când ciocul negru îi intră de-a dreptul în pavilionul urechii. Începe să şoptească şi, în cele din urmă, Tansy Freneau începe să încuviințeze. Lumina sănătății mintale i-a părăsit ochii. Şi oare când se va întoarce? O, cred că ştim cu toții răspunsul.

Puteți spune „niciodată”?

16

Şase patruzeci şi cinci după-amiaza. French Landing e acoperit de ceață, complet acoperit de ceață, şi sufletul lui nu-şi află odihna, însă e tăcut. Tăcerea nu va dura. Odată ce a început, *alunecarea* nu se opreşte niciodată mult timp.

La Maxton's, Chipper a rămas peste program şi, luând în considerare tacticoasa (şi cu adevărat senzaționala) felație pe care i-o face Rebecca Vilas în vreme ce el stă tolănit în scaunul biroului său, hotărârea lui de-a face câteva ore suplimentare nu e chiar atât de surprinzătoare.

În sala de zi, bătrânii stau înmărmuriți de Julie Andrews şi *Sunetul muzicii.* Alice Weathers chiar plânge de fericire - *Muzica* e filmul ei preferat. *Cântând în ploaie* e pe locul doi, însă locul doi tot locul doi e, orice ai face. Dintre aceşti încarcerați pe viață, numai Burny lipseşte... doar că niciunul de aici nu-i simte câtuşi de puțin lipsa. Burny doarme adânc. Spiritul care-l controlează acum - demonul, am putea foarte bine să-i spunem - are propria misiune în French Landing, şi s-a folosit mult de Burny în aceste ultime câteva săptămâni (nu că Burny s-ar plânge; el este un complice foarte docil).

Pe drumul văii Norway, Jack Sawyer intră cu Dodge Ram-ul său pe aleea din fața casei lui Henry Leyden. Ceața e mai rară aici, însă tot transformă farurile camionetei în halouri blânde. Astă-seara va reîncepe lectura *Casei umbrelor* de la capitolul 7 *(Drumul Stafiei)* şi speră să ajungă la finalul capitolului 8 *(Ascunzând o grămadă de păcate).* Dar înainte de Dickens, a

acceptat să asculte ultimul candidat al şobolanului de Wisconsin pentru promovare intensă, o piesă numită *Gimme Back My Dog* de Slobberbone.

— Odată cam la cinci ani, din tumultul rock'n'roll iese câte-un cântec minunat, i-a spus Henry la telefon, şi Jack s-a întrebat dacă nu cumva îl aude pe şobolan strigând cu tonul vocii prietenului său, făcând vocalize acolo, la marginea întunericului. Ăsta-i un cântec rock'n'roll *minunat.*

— Dacă spui tu, răspunde Jack cu îndoială. Ceea ce consideră el a fi un cântec rock'n'roll minunat e *Runaround Sue* de Dion.

Pe Aleea Robin Hood la numărul 16 (în căsuța aia simpatică în stil Cape Cod), Fred Marshall e la pământ în mâini şi genunchi, cu o pereche de mănuşi verzi de cauciuc trase peste mâini, şi spală podeaua, încă mai are şapca de baseball a lui Tyler în echilibru pe cap şi plânge înfundat.

În parcul de case mobile Holiday, Corbul Gorg picură otravă în urechile lui Tansy Freneau.

În casa robustă de cărămidă de pe Herman Street, unde locuieşte împreună cu frumoasa Sarah şi la fel de frumosul David, Dale Gilbertson tocmai se pregăteşte să se întoarcă la birou, mişcările sale fiind puțin mai lente din cauza celor două porții de plăcintă cu carne de pui şi-a farfuriei cu budincă de pâine pe care le-a mâncat. Când sună telefonul, nu e foarte surprins. În definitiv, a avut senzația aceea. Cea care-l sună e Debbi Anderson şi, de la primul cuvânt pe care-l rosteşte, el ştie că a apărut ceva nou.

Ascultă, încuviințează, pune o întrebare retorică. Soția lui stă în uşa de la bucătărie, urmărindu-l cu ochi îngrijorați. Dale se apleacă Şi notează ceva în carnețelul de lângă telefon. Sarah se apropie de el S1 citeşte două nume: Andy Railsback şi M. Fine.

— Îl mai ai pe Railsback pe fir? întreabă el.

— Da, stai aşa...

— Fă-mi legătura cu el.

— Dale, nu ştiu dacă ştiu cum se face asta.

Debbi pare neobişnuit de agitată. Dale închise ochii o clipă, îşi reaminteşte că asta nu-i sarcina ei de zi cu zi.

— N-a venit încă Ernie?

— Nu.

— Cine a venit?

— Bobby Dulac... cred că Dit e la duş...

— Dă-mi-l pe Bobby, zice Dale şi e uşurat când Bobby reuşeşte să-i facă repede şi fără probleme legătura cu Andy Railsback în biroul lui Morty Fine. Cei doi bărbați au fost sus în camera 314 şi o singură privire la polaroidurile risipite pe podeaua dulapului lui George Potter i-a fost de-ajuns lui Morty. Acum e palid ca şi Andy. Poate şi mai palid.

În fața secției de poliție, Ernie Therriault şi Reginald „Doc" Amberson se întâlnesc în parcare. Doc tocmai a venit cu bătrânul (dar perfect întreținutul) său Harley Fat Boy. Fac schimb amiabil de salutări în ceață. Ernie Therriault e şi el polițist - oarecum - dar relaxați-vă: el e ultimul pe care va trebui să-l întâlnim (ei, mai *este* un agent FBI care-şi face veacul pe-aici, dar să nu ne gândim deocamdată la el; e în Madison şi e-un cretin).

Ernie e-un bărbat suplu, de şaizeci şi cinci de ani, pensionat din rândul forțelor de poliție de aproape doisprezece ani şi, totuşi, e-un polițist de patru ori mai bun decât va fi vreodată Arnold Hrabowski. Îşi suplimentează pensia ocupând postul de dispecer pe timp de noapte pentru Poliția French Landing (nu mai doarme aşa bine în ultima vreme, din cauza unei prostate capricioase) şi făcând pe agentul de pază la First Bank of Wisconsin vinerea, când cei din Wells Fargo vin la două şi cei din Brinks la patru.

Doc seamănă leit cu un Hells Angel, cu barba lui lungă, înspicată (pe care uneori o împleteşte cu panglici în stilul piratului Edward Teach) şi îşi câştigă existența făcând bere, însă cei doi se înțeleg de minune. Pentru început, îşi recunosc reciproc inteligența. Ernie nu ştie dacă Doc chiar *este* doctor, dar ar putea fi. Poate că odinioară a fost.

— S-a schimbat ceva? întreabă Doc.

— Nu, din câte ştiu eu, prietene, zice Ernie.

Unul din gaşca Thunder Five trece pe aici în fiecare seară, cu rândul, ca să verifice. În seara asta s-a nimerit să fie Doc.

— Pot să intru cu tine?

— Mda, zice Ernie. Atât timp cât respecți regula.

Doc încuviințează. Pe unii dintre ceilalți membri ai găştii îi enervează regula (mai ales pe Sonny, pe care-l enervează multe lucruri), însă Doc ține seama de ea: o ceaşcă de cafea sau cinci minute, oricare e prima, apoi ți-ai luat tălpăşița. Ernie, care a văzut mulți Hells Angels *adevărați* pe când era polițist în Phoenix prin anii şaptezeci, apreciază răbdarea de care au dat dovadă Beezer St Pierre şi echipa lui. Dar, sigur că da, ei *nu* sunt Hells Angels, sau Pagans, sau Beasts on Bikes, sau orice altă idioțenie d-asta. Ernie nu ştie cu exactitate *ce* sunt ei, dar ştie că-l ascultă pe Beezer, şi bănuieşte că răbdarea lui Beezer începe să scadă. Ernie ştie că a lui asta ar face acum.

— Bine, atunci, intră, zice Ernie, lovindu-l pe uriaş peste umăr.

Să vedem ce se mai întâmplă.

Destul de multe, după cum dovedeşte.

Dale descoperă că nu poate gândi repede şi limpede. Teama de dinainte l-a părăsit, în parte pentru că dezastrul a avut deja loc şi cazul - cazul *oficial,* cel puțin - i-a fost luat. În mare parte pentru că ştie că acum îl poate suna pe Jack dacă are nevoie şi Jack îi va răspunde. Jack e plasa lui de siguranță.

Ascultă descrierea făcută de Railsback polaroidelor - lăsându-l în principal pe bătrân să golească sacul şi să se liniştească puțin - şi apoi pune o singură întrebare cu privire la cele două fotografii cu băiatul.

— Galben, răspunde Railsback fără ezitare. Cămaşa era galbenă.

Puteam citi *Kiwanis* pe ea. Nimic altceva. Sâ... sângele...

Dale zice că înțelege şi îi spune lui Railsback că, în scurt timp, va veni un ofițer acolo.

Se aude zgomotul produs de receptor când trece dintr-o mână în alta, după care Fine îi vorbeşte în ureche - un individ

pe care Dale îl cunoaşte şi față de care nu are cine ştie ce considerație.

— Şi dacă se întoarce, şefule? Dacă Potter se întoarce aici la hotel?

— Vezi holul de unde te afli?

— Nu.

Irascibil.

— Suntem în birou. Ți-am spus-o deja.

— Atunci, du-te la intrare. Prefă-te ocupat. Dacă intră...

— Nu vreau să fac asta. Dacă ai vedea pozele alea, nici tu n-ai vrea s-o faci.

— Nu trebuie să-i sari în spate, zice Dale. Numai să suni dacă trece pe acolo.

— Dar...

— Închide, domnule, telefonul. Am multe de făcut.

Sarah a pus mâna pe umărul soțului ei. Dale pune mâna sa liberă peste a ei. Aude un clic suficient de puternic să exprime supărare.

— Bobby, eşti pe fir?

— Chiar aici, şefule. Sunt şi Debbi, şi Dit. O, şi Ernie tocmai a intrat.

Coboară vocea:

— E împreună cu unul dintre motocicliştii ăia. Ăla care-şi spune Doc.

Dale gândeşte intens. Ernie, Debbi, Dit şi Bobby: toți în uniformă. Nu e bine pentru ce vrea el. Ia o hotărâre pe moment şi spune:

— Dă-mi-l pe motociclist la telefon.

— *Poftim?*

— Ai auzit bine.

O clipă mai târziu, discută cu Doc Amberson.

— Vrei să ne ajuți să-l înşfăcăm pe căcatul care a omorât-o pe fetița lui Armand St Pierre?

— La naiba, da. Fără urmă de ezitare.

— Prea bine: nu pune întrebări şi nu mă face să repet.

— Ascult, zice Doc dintr-o suflare.

— Spune-i ofițerului Dulac să-ți dea mobilul albastru din camera dovezilor, ăla pe care l-am luat de la drogatul care a scăpat. O să ştie despre care vorbesc.

Dacă cineva va încerca să depisteze semnalul emis de telefonul acela, Dale ştie, nu vor reuşi să-l identifice cu secția lui de poliție, şi asta-i foarte bine. În definitiv, s-ar presupune că el nu se mai ocupă de caz.

— Mobilul albastru.

— Apoi du-te pe jos la Lucky's Tavern, lângă hotelul Nelson.

— Am venit cu motocicleta...

— Nu. Mergi *pe jos.* Du-te înăuntru. Cumpără un bilet de loterie. Fii atent la un bărbat înalt, costeliv, păr grizonant, în vârstă cam de şaptezeci de ani, cu pantaloni kaki, poate şi cu o cămaşă kaki. Cel mai probabil singur. Locul lui preferat este între tonomat şi holul scurt care duce la toalete. Dacă-i acolo, sună la secție. Apasă doar 911. Ai priceput?

— Mda.

— Du-te. Să-ți sfârâie călcâiele, doctore.

Doc nici măcar nu se sinchiseşte să-şi ia rămas-bun. O clipă mai târziu, Bobby e înapoi la aparat.

— Ce-o să facem, Dale?

— Dacă omul e acolo, o să-l umflam pe nemernic, zice Dale.

Încă îşi păstrează controlul, însă simte cum bătăile inimii i se accelerează, cum încep de-adevăratelea să bage gaz. Lumea din fața ochilor lui e de-o strălucire cum n-a mai avut de la prima crimă încoace. Pe umăr, simte fiecare deget al mâinii soției sale. Îi simte mirosul fardurilor şi-al fixativului.

— Ia-l pe Tom Lund. Şi scoate trei veste antiglonț. Se gândeşte la asta, apoi spune:

— Scoate mai bine patru.

— O să-l suni pe Hollywood?

— Da, zice el, dar n-o să-l aşteptăm.

Cu asta, închide. Pentru că vrea s-o zbughească, se forțează să rămână locului pentru o clipă. Trage adânc aer în piept. Îi dă drumul, mai trage o dată.

Sarah îl prinde de mâini.

— Ai grijă.

— O, da, face Dale. De asta poți fi sigură. Porneşte spre uşă.

— Cum rămâne cu Jack? strigă ea.

— O să-l sun din maşină, răspunde el fără să încetinească pasul.

Dacă Dumnezeu ține cu noi, tipu' o să fie la răcoare înainte ca el să ajungă la jumătatea drumului spre secție.

Cinci minute mai târziu, Doc stă la bar în Lucky's, îl ascultă pe Trace Adkins cum cântă *I Left Something Turned On at Home* şi răzuieşte un bilet de loterie cu câştig instant. Chiar *este* unul câştigător - zece dolari - însă atenția lui Doc e îndreptată spre tonomat. Clatină încet din capul hirsut, ca şi când s-ar da într-adevăr în vânt după piesa asta de rahat superior.

La masa din colț, cu o farfurie de spaghete în față (sosul e la fel de roşu ca sângele care-ți curge din nas) şi-o halbă de bere la îndemână stă bărbatul pe care-l caută: înalt chiar şi aşezat, costeliv, cu riduri care-i marchează fața bronzată de ogar, păr grizonant pieptănat atent pe spate. Doc nu-i vede bine cămaşa, pentru că tipul şi-a prins un şervet la guler, însă piciorul lung care iese de sub masă e îmbrăcat în kaki.

Dacă Doc ar fi absolut sigur că ăsta era ucigaşul ăla borât de copii care i-a luat viața lui Amy, l-ar aresta chiar acum în numele cetățenilor oraşului - şi ar fi o arestare extrem de dură. Ducă-se dracului polițişti şi căcatul ăla cu cititul drepturilor. Dar poate că tipul nu e decât un martor, sau un complice, sau altceva.

Îşi ia câştigul de la barman, respinge propunerea de-a rămâne pentru o bere şi iese din nou în ceață. După zece paşi pe deal în sus, scoate mobilul albastru din buzunar şi formează 911. De data aceasta îi răspunde Debbi.

— E acolo, zice Doc. Ce fac acum?

— Adu telefonul înapoi, spune ea şi închide.

— Ei, mulțumesc din părți, zice Doc cu reținere. Dar va fi băiat bun. Va juca după regulile lor. Numai că mai întâi...

Formează alt număr pe mobilul albastru (care mai are de îndeplinit o trebuşoară înainte să iasă pentru totdeauna din

povestea noastră) şi Bear Girl răspunde.

— Dă-mi-l la telefon, dulceață, zice el, sperând să nu-i spună că Beezer s-a dus la Sand Bar. Dacă Beez se duce vreodată singur acolo, înseamnă că urmăreşte un singur lucru. Un lucru rău.

Dar, o clipă după aceea, vocea lui Beezer îi răsună în ureche - aspră, ca şi când bărbatul ar fi plâns.

— Mda? Ce-i?

— Strânge-i pe toți şi mişcă-ți curu' ăla grăsan în parcarea secției de poliție, îi spune Doc. Nu-s sută la sută sigur, da' cred că se pregătesc să-l salte pe labagiu' care-a făcut-o. S-ar putea chiar să fi văzut...

Beezer s-a pus în mişcare încă dinainte ca Doc să poată lua telefonul de la ureche şi să apese butonul OFF. Stă în ceață, uitându-se la luminile neclare ale secției poliției din French Landing, întrebându-se de ce nu i-a spus lui Beezer să vină cu băieții în față la Lucky's. Bănuieşte că ştie răspunsul. Dacă Beezer ajunge la bătrânul ăla înaintea polițiştilor, spaghetele s-ar putea să fie ultima masă a boşorogului.

Mai bine să aştepte, poate.

Să aştepte şi să vadă.

Pe Herman Street nu e altceva decât o negură fină, însă pasta se îngroaşă aproape imediat ce Dale virează spre centrul oraşului. Porneşte farurile de întâmpinare, dar nu sunt de ajuns. Aprinde şi farurile de ceață, apoi îl sună pe Jack. Aude începutul mesajului preînregistrat, întrerupe apelul şi formează numărul unchiului Henry. Şi unchiul Henry răspunde. În fundal, Dale aude țipătul unei chitare ciudat acordate şi pe cineva mormăind *Gimme back ma dog!* iar şi iar.

— Da, tocmai a ajuns, recunoaşte Henry. Acum ne aflăm în fața degustării muzicale a serii. Urmează literatura. Am ajuns la o răscruce importantă în *Casa umbrelor* - Chesney Wold, Drumul Stafiei, doamna Rouncewell, toate alea - aşa că dacă nevoia ta nu este cu adevărat *urgentă...*

— Este. Dă-mi-l la telefon *acum,* unchiule. Henry suspină.

— *Oui, mon capitaine.*

După un moment, vorbeşte deja cu Jack, care sigur că e de acord să vină imediat. Asta-i bine, dar şeful poliției din French Landing găseşte că unele dintre reacțiile prietenului său sunt puțin cam neliniştitoare. Nu, Jack nu vrea ca Dale să aştepte cu arestarea până la venirea lui. Foarte frumos din partea sa că întreabă, aşa cum frumos e şi că Dale i-a păstrat o vestă antiglonț (parte din belşugul cu care Poliția French Landing şi mii de alte departamente de poliție mici au fost procopsite în timpul lui Reagan), dar Jack crede că Dale şi oamenii lui îl pot sălta pe George Potter fără mari probleme.

Adevărul e că Jack Sawyer pare doar puțin interesat de George Potter. La fel şi de oribilele fotografii, deşi în mod sigur trebuie că sunt autentice; Railsback a identificat cămaşa galbenă cu însemnele Ligii de Juniori Kiwanis a lui Johnny Irkenham, un detaliu ce n-a fost încă furnizat presei. Nici măcar josnicul Wendell Green n-a aflat încă lucrul acesta.

Jack întreabă însă - nu o dată, ci de mai multe ori - de tipul pe care Andy Railsback l-a văzut în hol.

— Halat albastru, un papuc de casă şi asta-i tot ce ştiu! se vede Dale în cele din urmă obligat să recunoască. Iisuse, Jack, ce importanță aste? Ascultă, trebuie să închid.

— Ding-dong, răspunde Jack, destul de nepăsător, şi închide.

Dale intră în parcarea înceţoşată. Îi vede pe Ernie Therriault şi pe motociclist-berarul numit Doc stând în fața uşii din spate, discutând. Nu sunt altceva decât nişte umbre în ceața purtată de vânt.

Discuția pe care a purtat-o cu Jack l-a făcut să se simtă neliniştit, ca şi când ar exista indicii şi indicatori foarte importanți pe care el (aşa prostănac cum e el) nu i-a văzut. Dar ce indicii? Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* indicatori? Iar acum o urmă de resentiment ii pigmentează neliniştea. Poate că un tip sagace a la Lucas Davenport{25} precum Jack Sawyer pur şi simplu nu poate să creadă în ceea ce este evident. Poate că oamenii de felul lui sunt mereu mai interesați de câinele care *nu* latră.

Sunetele se transmit mai bine prin ceață şi, la jumătatea drumului până în spatele secției, Dale aude motoare de motociclete prinzând zgomotos viață jos lângă fluviu. Jos pe Nailhouse Row.

— Dale, zice Ernie. Înclină din cap în semn de salut, ca şi când asta ar fi o seară ca oricare alta.

— Salut, şefule, sare şi Doc. Fumează o țigară fără filtru, lui Dale i se pare că e o Pali Mall sau Chesterfield. *Halal doctor,* gândeşte Dale. Dacă mi se permite să-l parafrazez intenționat greşit pe MisteRogers[{26}], continuă Doc, e-o seară frumoasă în cartier. Nu eşti de aceeaşi părere?

— I-ai chemat tu, zice Dale, smucind din mână în direcția motocicletelor care-şi ambalează motoarele. Două perechi de faruri apar în parcare. Dale îl vede pe Tom Lund la volanul primei maşini. Al doilea vehicul este aproape cu siguranță maşina personală a lui Danny Tcheda. Soldații se adună din nou. Să sperăm că de data asta vor putea evita o catastrofă de proporții cosmice. Ar face bine. De data asta s-ar putea să joace pe cea mai mare mizã.

— Păi, nu pot răspunde direct la asta, zice Doc, dar aş putea întreba: dacă ar fi prietenii tăi, tu ce ai face?

— Exact acelaşi lucru, recunoaşte Dale şi intră în secția de poliție.

Henry Leyden stă din nou fercheş în scaunul din dreapta al camionetei Ram. Astă-seară e îmbrăcat într-o cămaşă albă descheiată la guler şi o pereche de pantaloni albaştri călcați la dungă. Slab ca un fotomodel masculin, cu părul argintiu pieptănat pe spate. Oare Sydney Carton arăta mai bine când mergea la ghilotină? Măcar în mintea lui Charles Dickens? Jack se îndoieşte.

— Henry...

— Ştiu, zice Henry. Să stau aici în camionetă ca un băiețel cuminte până sunt chemat.

— Cu portierele încuiate. Şi să nu spui: *Oui, mon capitaine.* Asta-i deja fumată.

— *Afirmativ* e bine?

— E grozav.

Pe măsură ce se apropie de oraş, ceața se îndeseşte, şi Jack aprinde farurile de ceață - farurile normale nu-l ajută la nimic în porcăria asta. Se uită la ceasul de bord. Şapte şi trei minute. Lucrurile încep să prindă viteză. Asta îl bucură. Mai multă acțiune, mai puțină gândire, asta-i rețeta lui Jack Sawyer pentru o bună întreținere a sănătății mentale.

— O să-ți fac semn să intri imediat ce l-au săltat pe Potter.

— Crezi că vor avea ceva de obiectat la asta?

— Nu, zice Jack, apoi schimbă subiectul. Să ştii că m-ai surprins cu discul ăla al Slobberbone. Nu poate să-i spună de-

a dreptul cântec, nu când solistul vocal n-a făcut decât să țipe versurile cât îl țineau bojocii. A fost bun.

— Chitaristul solo dă valoarea discului, zice Henry, preluând felul precaut în care Jack a folosit cuvântul. E surprinzător de sofisticat. De obicei, te poți aştepta cel mult să țină ritmul.

Coboară geamul, scoate capul ca un câine, apoi îl trage înapoi. Vorbind pe acelaşi ton degajat, spune:

— Tot oraşul pute.

— E din cauza cetii. Scoate la suprafață esența puturoasă a fluviului.

— Nu, răspunde Henry tăios, e din cauza morții. Îi simt mirosul şi cred că-l simți şi tu. Numai că poate nu cu nasul.

— Îi simt mirosul, recunoaşte Jack.

— Potter nu e omul nostru.

— Aşa cred şi eu.

— Omul pe care l-a văzut Railsback a fost un țap ispăşitor.

— Omul pe care l-a văzut Railsback a fost aproape cu certitudine Pescarul.

Merg în tăcere o vreme.

— Henry?

— Afirmativ.

— Care-i cel mai bun disc? Cel mai bun disc şi cel mai bun cântec? Henry cade pe gânduri.

— Îți dai seama că întrebarea asta-i îngrozitor de personală?

— Da.

Henry se mai gândeşte puțin, apoi spune:

— *Stardust,* poate. Hoagy Carmichael. Pentru tine?

Bărbatul de la volan se duce cu gândul înapoi, înapoi taman când Jacky avea şase ani. Tatăl lui şi unchiul Morgan fuseseră pasionați de jazz; mama lui avea gusturi mai simple. Îşi aminteşte cum cânta ea acelaşi cântec iar şi iar într-o nesfârşită vară în L.A., stând şi uitându-se pe fereastră şi fumând. *Cine-i doamna aia, mami?* întreabă Jacky, iar mama lui zice: *Patsy Cline. A murit într-un accident de avion.*

— *Crazy Arms,* spune Jack. Versiunea lui Patsy Cline. Scrisă de Ralph Mooney şi Chuck Seals. Ăla-i cel mai bun disc. Ăla-i cel mai bun cântec.

Henry nu mai spune nimic tot restul drumului. Jack plânge.

Henry îi simte mirosul lacrimilor.

Să privim acum mai în ansamblu, după cum fără-ndoială ar spune un politician sau altul. Aproape că suntem nevoiți s-o facem, pentru că lucrurile au început să se suprapună. În vreme ce Beezer şi restul găştii Thunder Five sosesc în parcarea Poliției French Landing, venind de pe Sumner Street, Dale şi Tom Lund şi Bobby Dulac - durdulii în vestele alea antiglonț - parchează în fața bodegii Lucky's. Parchează în stradă pentru că Dale vrea să aibă loc berechet ca să deschidă larg portiera maşinii de patrulă, aşa încât Potter să poată fi azvârlit înăuntru cât mai repede posibil. Alături, Dit Jesperson şi Danny Tcheda sunt la hotelul Nelson, unde vor împrejmui camera 314 cu panglică galbenă. Odată făcut asta, au ordine să-i aducă pe

Andy Railsback şi Morty Fine la secție. La secție, Ernie Therriault îi sună pe ofițerii Brown şi Black, care vor sosi curând după aceea... şi dacă vor fi enervați de faptul ăsta, foarte bine. La Sand Bar, Tansy Freneau cea cu ochii morți tocmai a scos tonomatul din priză, reducându-i la tăcere pe cei de la Wallflowers.

— *Ascultați cu toții la mine!* strigă ea pe-o voce care nu-i aparține. *Au pus mâna pe el! L-au prins pe ucigaşu' ăla de copii futut! Numele lui e Potter! Până la miezul nopții or să-l ducă la Madison şi, dacă n-o să facem ceva, un avocat isteț îl va elibera până lunea viitoare! CINE VREA SĂ MĂ AJUTE SĂ FAC CEVA ÎN PRIVINȚA ASTA?*

Urmează o clipă de tăcere... apoi un vacarm. Clienții obişnuiți ai Sand Bar, pe jumătate drogați, pe jumătate beți, ştiu *exact* ce vor să facă în privința asta. Jack şi Henry, între timp, fără să-i încetinească ceața înainte să ajungă în oraş, intră în parcarea secției de poliție chiar în spatele Thunder

Five, care parchează în linie în jurul Fat Boy-ului lui Doc. Parcarea se umple cu rapiditate, în mare parte cu maşinile personale ale polițiştilor. Vestea iminentei arestări s-a răspândit ca focul într-o păşune cu iarbă uscată. Înăuntru, unul din echipa lui Dale - nu e nevoie să ne deranjăm să-i dăm numele exact - zăreşte mobilul albastru pe care Doc l-a folosit în fața bodegii Lucky's. Polițistul în cauză îl apucă şi dă fuga în camera cât o debara purtând însemnul DEPOZIT DOVEZI.

La Oak Tree Inn, unde s-a cazat pe durata cazului Pescarului, Wendell Green se îmbată cu amărăciune. În pofida a trei whisky-uri duble, încă îl doare gâtul de la cum imbecilul ăla de motociclist a tras de camera sa foto, iar pântecele încă-l doare de la pumnul pe care i l-a dat imbecilul ăla de Hollywood. Ce-l dor însă mai mult sunt mândria şi buzunarul. Sawyer a ascuns dovezi, asta-i sigur aşa cum sigur e că rahatul se prinde de orice. Wendell mai are puțin să se convingă de faptul că Sawyer *însuşi* este Pescarul... dar cum să dovedească asta când nu mai are filmul? Când barmanul spune că-l caută cineva la telefon, Wendell aproape că-i zice să-şi vâre telefonu-n cur. Însă el e-un profesionist, fir-ar să fie, un *vânător profesionist de ştiri,* aşa că se duce la bar şi răspunde la telefon.

— Green, mormăie el.

— Salut, tembelule, zice polițistul cu mobilul albastru. Wendell încă nu ştie că apelantul e polițist, ci doar că e cine ştie ce pezevenchi care-i răpeşte din valorosul său timp alocat băuturii. Vrei să publici o ştire bună?

— Ştirile bune nu fac vânzare, amice.

— Asta o să facă. L-am prins pe făptaş.

— *Cum?*

În ciuda celor trei whisky-uri duble, Wendell Green e pe dată cel mai lucid om de pe pământ.

— M-am bâlbâit cumva?

E clar că apelatul se umflă în pene, însă lui Wendell Green nu-i mai pasă.

— L-am prins pe Pescar. Nu ăia de la centru, nu federalii, ci *noi.*

Îl cheamă George Potter. Şaptezeci şi ceva de ani. Constructor pensionat. Avea fotografii cu toți cei trei copii morți. Dacă te grăbeşti, poate că ajungi aici la timp să faci nişte poze când Dale îl aduce la secție.

Ideea asta - această *eventualitate sclipitoare* - explodează în mintea lui Wendell Green ca nişte focuri de artificii. O asemenea fotografie ar putea valora de cinci ori mai mult decât una cu cadavrul micuței Irma, şi asta pentru că ar dori-o reviste de prestigiu. Şi televiziunile! De asemenea, gândeşte-te la asta: Dacă l-ar împuşca cineva pe nemernic în timp ce şeriful Dillon[{27}] îl aduce la secție? Dată fiind starea de spirit a locuitorilor, asta nu-i nici pe departe imposibil. În memoria lui Wendell apare pentru un scurt şi fulgerător moment imaginea lui Lee Harvey Oswald strângându-şi stomacul, cu gura deschisă într-un ultim icnet.

— Cu cine vorbesc? bâiguie el.

— Ofițerul Prieten La Nevoie, zice vocea de la celălalt capăt al firului şi închide.

În Lucky's Tavern, Patty Loveless îi informează pe cei adunați acolo (mai în vârstă decât cei din mulțimea de la Sand Bar şi mult mai puțin interesați de băuturile fără alcool) că n-are pic de satisfacțiune şi că tractorul ei n-are pic de tracțiune. George Potter şi-a terminat spaghetele, şi-a împăturit frumos şervetul (care, în cele din urmă, a avut de prins doar un singur strop de sos roşu) şi s-a întors serios spre bere. Aşezat atât de aproape de tonomat, nu a observat că în încăpere s-a lăsat tăcerea odată cu intrarea a trei oameni, dintre care numai unul îmbrăcat în uniformă, dar toți trei înarmați şi purtând ceea ce seamănă prea mult cu nişte veste antiglonț ca să fie altceva.

— George Potter? zice cineva şi George ridică privirea. Cu paharul într-o mână şi cu halba de bere în cealaltă, e-o țintă uşoară.

— Mda, şi ce-i cu asta? întreabă el, după care e apucat de brațe şi umeri şi ridicat de pe scaun. Loveşte cu genunchii

tăblia mesei, răsturnând-o. Farfuria de spaghete şi halba cad pe jos. Farfuria se face țăndări. Halba, fabricată din ceva mai rezistent, nu pățeşte nimic. O femeie strigă. Un bărbat face: „Iou!" pe-o voce joasă şi plină de respect.

Potter mai ține o clipă paharul parțial umplut, apoi Tom Lund îi ia potențiala armă din mână. O secundă după aceea, Dale Gilbertson îi pune cătuşele şi Dale are timp să-şi spună că acesta e cel mai satisfăcător sunet pe care l-a auzit în viața sa. Tractorul *lui* în sfârşit a început să aibă ceva tracțiune, pentru Dumnezeu.

Tărăşenia asta e la ani-lumină de dezastrul de la Ed's; asta-i o treabă curată şi ordonată. La mai puțin de zece secunde după ce Dale pune acea singură întrebare - „George Potter?" -, suspectul e scos pe uşă, afară în ceață. Tom îl ține de un cot, Bobby de celălalt. Dale încă mai turuie lista cu drepturile, semănând cu un vânzător la licitație care a luat amfetamine, şi picioarele lui George Potter nici nu ating trotuarul.

Jack Sawyer trăieşte din plin pentru prima dată de când a avut doisprezece ani şi se întorcea din California într-un Cadillac Eldorado condus de-un lup de lună plină. Are bănuiala că, mai târziu, va plăti un preț mare pentru recâştigarea acestei însuflețiri, dar speră că, în acel moment, îşi va pune doar pofta în cui şi se va abandona. Pentru că restul vieții sale de adult pare acum atât de *cenuşie...*

Stă lângă camionetă, uitându-se prin geam la Henry. Aerul e umed şi deja încărcat de surescitare. Aude becurile alb-albastre din parcare cum sfârâie, ca o mâncare ce se prăjeşte în sucuri încinse.

— Henry.

— Afirmativ.

— Cunoşti imnul *Amazing Grace?*

— Sigur că da. Toată lumea ştie *Amazing Grace.* Jack spune:

— "Am fost orb, dar acum văd." Acum înțeleg asta.

Henry întoarce fața sa oarbă, înfiorător de inteligentă, către Jack. Zâmbeşte. Este al doilea cel mai dulce zâmbet pe care

Jack l-a văzut vreodată. Premiul cel mare însă îi revine lui Wolf, acel scump prieten din rătăcitoarea sa a douăsprezecea toamnă. Bunul şi bătrânul Wolf, căruia îi plăcea ca totul să fie chiar aici şi-acum.

— Te-ai întors, nu-i aşa?

Stând în parcare, vechiul nostru prieten surâde.

— Jack s-a întors, afirmativ.

— Atunci, du-te să faci ceea ce te-ai întors să faci, spune Henry.

— Vreau să ridici geamurile.

— Şi să nu aud? Nu prea cred, îi zice Henry, fără mare arțag. Vin tot mai mulți polițişti şi, de data aceasta, girofarurile maşinii din capul coloanei pâlpâie şi sirena şuieră. Jack distinge un ton sărbătoresc în şuierăturile acelea palide şi hotărăşte că n-are timp să stea aici şi să se certe cu Henry în legătură cu geamurile Ram-ului.

Porneşte spre intrarea din spate a secției de poliție şi două dintre becurile alb-albăstrui îi proiectează umbra dublă în ceață, una la nord Şi una la sud.

Ofițerii cu jumătate de normă Holtz şi Nestler opresc în spatele maşinii care-i aduce pe Gilbertson, Lund, Dulac şi Potter. Nu ne interesează cine ştie cât Holtz şi Nestler. Următorii la rând sunt Jesperson şi Tcheda, cu Railsback şi Morton Fine pe bancheta din spate (Morty se plânge că nu are loc pentru genunchi). Railsback ne interesează, dar poate să aştepte. Următorul care intră în parcare - o, asta-i interesant, dacă nu cu totul neaşteptat: Toyota roşie, rablagită, a lui Wendell Green, cu Wendell însuşi la volan. La gât îi atârnă aparatul foto de rezervă, o Minolta care va face poze atâta vreme când Wendell va ține apăsat butonul. Nu vine nimeni de la Sand Bar - nu încă - însă *mai este* o maşină care aşteaptă să intre în parcarea deja aglomerată. E-un Saab de-un verde discret, pe al cărui flaps stâng e lipit un abțibild cu PUTEREA POLIȚIEI şi pe cel drept unul pe care scrie PUPĂTURI NU DROGURI. La volanul Saabului, părând uluit, dar hotărât să

facă ceea ce trebuie (orice ar însemna asta), este Arnold „Ungurul Nebun” Hrabowski.

În şir, sprijiniți de zidul de cărămidă al secției de poliție, stau membrii Thunder Five. Poartă veste de dril identice, cu câte o cifră 5 aurie pe reverul stâng. Cinci perechi de brațe cărnoase sunt încrucişate pe cinci piepturi late. Doc, Kaiser Bill şi Sonny au părul prins în coadă. Al lui Mouse, în seara asta, e împletit. Iar al lui Beezer se revarsă peste umeri, făcându-l să i se pară lui Jack că seamănă cu Bob Seger în floarea vârstei. Cerceii licăresc. Tatuajele se umflă pe bicepşii uriaşi.

— Armand St. Pierre, îi zice Jack celui aflat mai aproape de uşă.

Jack Sawyer. De la Ed's.

Întinde mâna şi nu e tocmai surprins când Beezer nu face decât să se uite la ea. Jack zâmbeşte afabil.

— Ai fost de mare ajutor acolo. Mersi.

Nimic din partea lui Beez.

— Crezi că vor fi probleme cu aducerea prizonierului? întreabă Jack.

La fel de bine putea să întrebe dacă Beezer crede c-o să plouă după miezul nopții.

Beezer se uită peste umărul lui Jack cum Dale, Bobby şi Tom îl ajută pe George Potter să coboare de pe bancheta din spate a maşinii de patrulă şi se îndreaptă cu paşi repezi spre uşa din spate. Wendell Green ridică aparatul foto, apoi e aproape doborât din picioare de Danny Tcheda, care nu are nici măcar plăcerea să vadă peste ce nemernic a dat.

— Ai grijă pe unde mergi, boule, urlă Wendell.

Beezer, între timp, îi oferă lui Jack - dacă ăsta e cuvântul potrivit - o scurtă privire glacială.

— Ei bine, zice el. Trebuie să vedem cum evoluează lucrurile, nu?

— Chiar aşa, e de acord Jack.

Pare aproape fericit. Se împinge între Mouse şi Kaiser Bill, făcându-şi loc: Thunder Five Plus Unu. Şi poate pentru că simt că nu se teme de ei, cei doi malaci îi fac loc. Jack îşi încrucişează şi el braţele peste piept. Dacă ar avea o vestă, un cercel şi un tatuaj, chiar s-ar potrivi în decor.

Prizonierul şi paznicii săi se apropie repede de clădire. Cu puţin înainte să ajungă la ea, Beezer St Pierre, liderul spiritual al Thunder Five şi tatăl lui Amy, ale cărei ficat şi limbă au fost mâncare, păşeşte în faţa uşii. Încă stă cu braţele încrucişate. În bătaia luminii necruţătoare a becurilor din parcare, bicepşii săi masivi sunt albaştri.

Bobby şi Tom arată brusc ca nişte oameni care suferă de-o gripă în faza de mijloc. Dale pare de piatră. Iar Jack continuă să zâmbească blând, cu braţele placid încrucişate, părând să se uite în toate părţile şi, totodată, nicăieri anume.

— Fereşte-te, Beezer, zice Dale. Vreau să-l închid pe omul ăsta.

Despre George Potter ce putem spune? E înmărmurit? Resemnat? Şi una, şi alta? E greu de spus. Dar când ochii albaştri, injectaţi, ai lui Beezer îi întâlnesc pe cei maronii ai lui Potter, acesta din urmă nu-şi fereşte privirea. În spatele lui, spectatorii din parcare rămân tăcuţi. Stând între Danny Tcheda şi Dit Jesperson, Andy Railsback Şi Morty Fine se holbează. Wendell Green ridică aparatul şi-apoi îşi tine răsuflarea ca un lunetist care l-a prins în cătare pe general şi are la dispoziţie o singură încercare - doar una.

— Tu mi-ai omorât fiica? întreabă Beezer.

Felul blând în care a pus întrebarea e, cumva, mai îngrozitor decât orice ţipăt bezmetic, şi lumea întreagă pare să-şi ţină răsuflarea. Dale nu se clinteşte din loc. În momentul acela pare la fel de încremenit ca toţi ceilalţi. Lumea aşteaptă şi singurul sunet e uruitul jos, tânguitor al cine ştie cărui vas cu aburi de pe fluviu.

— Domnule, n-am omorât niciodată pe nimeni, zice Potter.

Vorbeşte cu blândeţe şi fără apăsare. Deşi nu s-ar fi aşteptat la nimic altceva, cuvintele tot îl lovesc pe Jack drept în inimă. Se simte în ele o neaşteptată şi dureroasă demnitate.

E ca şi când George Potter ar vorbi în numele tuturor oamenilor buni care s-au pierdut pe lumea asta.

— Dă-te la o parte, Beezer, zice Jack încet. Nu vrei să-i faci rău omului ăsta.

Şi Beezer, părând dintr-odată nesigur, se dă într-adevăr la o parte.

Înainte ca Dale să-şi poată pune prizonierul din nou în mişcare, o voce înfiorător de veselă - nu-i poate aparține decât lui Wendell - țipă:

— Hei! Hei, Pescarule! Zâmbeşte la aparat!

Întorc cu toții privirea, nu doar Potter. Sunt nevoiți s-o facă; strigătul acela e la fel de insistent ca nişte unghii care zgârie o tablă de şcoală. O lumină albă fulgeră în parcarea începețoşată - unu! doi! trei! patru! - şi Dale mormăie:

— O, să-mi fut una! Haideți, băieți! Jack! Jack, pe tine te vreau! Din spatele lui, unul dintre ceilalți polițişti strigă:

— Dale! Vrei să pun mâna pe jigodia asta?

— Lasă-l în pace! răspunde Dale tot cu un strigăt şi-şi croieşte drum înăuntru cu umerii. Doar după ce uşa e închisă în urma lui şi se află pe coridor cu Jack, Tom şi Bobby, Dale îşi dă seama cât de sigur a fost că Beezer i-l va lua pur şi simplu pe bătrân din față. Şi că apoi ii va frânge gâtul ca pe-un os de pui.

— Dale? strigă Debbi Anderson nesigură de la jumătatea scărilor. E totul în ordine?

Dale se uită la Jack, care încă îşi ține brațele încrucişate la piept şi încă zâmbeşte subțire ca înainte.

— Cred că da, zice Dale. Pentru moment.

Douăzeci de minute mai târziu, Jack şi Henry (cel din urmă gentleman recuperat din camionetă şi încă la patru ace) stau în biroul lui Dale. În spatele uşii închise, camera de recreere vuieşte de discuții şi râsete: acolo se află aproape toți polițiştii forțelor locale şi fac un zgomot de parcă ar fi o petrecere afurisită de Revelion. Se aud ocazional strigăte şi plesnituri care nu pot proveni decât de la băieții (şi fetele) cu sufletul uşor, îmbrăcați în albastru, care se felicită reciproc. În scurt

timp, Dale va pune capăt sarabandei, dar pentru moment se mulțumeşte să-i lase să-şi facă de cap. Înțelege ce simt ei, chiar dacă el, unul, nu mai simte asta.

Lui George Potter i s-au luat amprentele şi-a fost băgat într-o celulă la etaj să regândească bine la cele întâmplate. Brown şi Black de la poliția statală sunt pe drum. Pe moment, asta e de-ajuns. Cât despre victorie... ei bine, ceva din zâmbetul şi privirea distantă ale prietenului său a alungat gândul victoriei.

— Nu credeam c-o să-i dai voie lui Beezer să i se adreseze, zice Jack. Ai făcut un lucru bun. Ar fi putut apărea probleme chiar aici, în oraş, dacă ai fi încercat să-i ții piept.

— Presupun că, în seara asta, înțeleg mai bine ce simte, răspunde Dale. În seara asta mi-am scăpat şi eu copilul din ochi şi asta m-a speriat de moarte.

— David? strigă Henry, aplecându-se în față. David e bine?

— Da, unchiule Henry, David e bine.

Dale întoarce privirea spre omul care acum locuieşte în casa tatălui său. Îşi aminteşte de prima dată când Jack a dat cu ochii de Thornberg Kinderling. În acel moment, Dale îl cunoştea pe Jack doar de nouă zile - suficient de mult timp ca să-şi formeze o părere favorabilă, dar nu destul ca să-şi dea seama ce extraordinar era de fapt Jack Sawyer. Aceea a fost ziua în care Janna Massengale de la Taproom i-a spus lui Jack despre trucul pe care îl făcea Kinderling atunci când se afuma, şmecheria aceea cu ciupitul nărilor, cu palma întoarsă în afară.

Tocmai se întorseseră la secția de poliție după ce o chestionaseră pe Janna, Dale conducând atunci maşina de patrulă, şi-l atinsese pe Jack pe umăr exact când acesta se pregătea să coboare din maşină.

— Dacă rosteşti un nume, până la cină vezi fața celui căruia îi aparține, asta obişnuia mama să spună.

A arătat cu degetul de-a lungul Second Street, unde un chelios lat în umeri tocmai ieşea din News'n Nations, cu un ziar la subsuoară şi-un pachet nedesfăcut de țigări în mână.

— Ăla-i Thornberg Kinderling, el şi nimeni altul.

Jack se aplecase în față fără să spună nimic, uitându-se cu cei mai pătrunzători (şi poate cei mai necruțători) ochi pe care Dale îi văzuse vreodată în viață.

— Vrei să-l abordăm? întrebase Dale.

— Nu. Linişte.

Şi Jack rămăsese pur şi simplu cu un picior în maşina lui Dale şi unul pe trotuar, nemişcat, cu ochii îngustați. Din câte îşi dădea Dale seama, nici măcar nu respira. Jack l-a urmărit pe Kinderling cum îşi desface pachetul de țigări, cum scutură una, cum o pune în gură şi cum o aprinde. L-a urmărit pe Kinderling cum aruncă o privire la titlurile de pe prima pagină a ziarului *Herald* şi cum, după aceea, se apropie alene de propria lui maşină, un Subaru cu tracțiune integrală. L-a urmărit cum urcă la volan. L-a urmărit cum pleacă. Şi pe-atunci, Dale şi-a dat seama că îşi ține răsuflarea.

— Ei? întrebase el după ce maşina lui Kinderling plecase. Ce crezi? Iar Jack spusese:

— Cred că el e omul nostru.

Numai că Dale ştiuse mai mult de atât. Chiar şi atunci ştiuse mai mult de atât. Jack spunea „cred" numai pentru că el şi şeful poliției, Dale Gilbertson din French Landing, Wisconsin, încă se aflau la începutul relației, încă încercau să se cunoască reciproc, încă se obişnuiau unul cu celălalt. Ceea ce voise să spună de fapt era „ştiu". Şi chiar dacă asta era imposibil, Dale aproape că-l crezuse.

Acum, stând în biroul său cu Jack în fața mesei sale de lucru - adjunctul său fără voie, dar înfricoşător de dotat - Dale întreabă:

— Ce crezi? El e făptaşul?

— Fii serios, Dale, de unde să...

— Nu-mi irosi timpul, Jack, pentru că nemernicii ăia de la centru or să ajungă aici dintr-un minut în altul şi-or să-l ducă pe Potter peste mări şi țări. Ai ştiut că Kinderling e făptaşul din clipa în care l-ai văzut, şi-ai fost la jumătate de cvartal de el. Când l-am adus pe Potter la secție, ai fost destul de aproape de el încât să-i numeri firele de păr din nas. Aşadar, ce crezi?

Jack e iute, măcar atât; îl scuteşte de suspans şi loveşte direct şi din plin.

— Nu, zice el. Nu Potter. Potter nu e Pescarul.

Dale a ştiut că Jack crede asta - i-a citit-o pe chip afară - dar s-o audă rostită este, totuşi, o lovitură nefericită. Se lasă pe spate, dezamăgit.

— E-o deducere sau intuiție? întreabă Henry.

— Ambele, spune Jack. Şi nu te mai uita de parcă ți-aş fi regulat mama, Dale. S-ar putea ca încă să deții cheia poveştii ăsteia.

— Railsback?

Jack face un gest zigzagat cu mâna - poate că da, poate că nu, spune gestul.

— Railsback probabil a văzut ceea ce Pescarul a vrut ca el să vadă... deşi papucul acela de casă te pune pe gânduri, şi vreau să-l întreb pe Railsback despre el. Dar dacă domnul Picior-Gol *era* Pescarul, de ce l-ar conduce pe Railsback - şi pe noi - la Potter?

— Ca să ne scoată de pe pistă, zice Dale.

— O, dar am fost oare vreodată pe ea? întreabă Jack politicos şi, când niciunul dintre ei nu răspunde: Dar să spunem că el *crede* că suntem pe pista corectă. Aproape că-mi vine să cred asta, mai ales dacă el tocmai şi-a amintit de-o greşeală pe care poate a comis-o.

— N-am primit niciun rezultat în legătură cu telefonul de la magazinul 7-Eleven, dacă la asta te gândeşti, îi spune Dale.

Jack pare să ignore asta. Ochii lui privesc în gol. Zâmbetul acela firav i s-a întors pe buze. Dale se uită la Henry şi vede că Henry se uită la Jack. Zâmbetul unchiului său e mai uşor de citit: uşurare şi încântare. *Ca să vezi,* îşi zice Dale. *Face ceea ce-a fost menit să facă. Pentru Dumnezeu, până şi un orb vede asta.*

— De ce Potter? repetă într-un târziu Jack. De ce nu unul dintre Thunder Five sau indianul de la 7-Eleven, sau Ardis Walker de la magazinul de pescuit? De ce nu reverendul Hovdahl? Ce motiv iese de obicei la iveală atunci când dovedeşti o înscenare?

Dale se gândeşte la cele auzite.

— Răzbunare, zice în cele din urmă. Răzbunare.

În sala de recreere, telefonul sună.

— Linişte, linişte! urlă Ernie la ceilalți. Hai să-ncercăm să ne comportăm ca nişte profesionişti pentru treizeci de secunde sau aşa ceva!

Jack, între timp, încuviințează spre Dale.

— Cred că e imperios necesar să-l chestionez pe Potter, şi asta cât mai atent posibil.

Dale pare alarmat.

— Atunci, ar fi bine să începi imediat, înainte ca Brown şi Black...

Se opreşte brusc, încruntat, cu capul înclinat. Atenția i-a fost reținută de-un huruit. E scăzut, dar creşte în intensitate.

— Unchiule Henry, ce se aude?

— Motoare, zice prompt Henry. Multe motoare. Sunt la est, dar vin încoace. De la marginea oraşului. Şi nu ştiu dacă ai observat, dar petrecerea de vizavi pare să se fi sfârşit, amice.

Ca şi când asta ar fi o invitație, strigătul de năduf al lui Ernie Therriault se aude prin uşă.

— Oooo, *căcat.*

Dit Jesperson:

— Ce-i... Ernie:

— Cheamă-l pe şef. Ah, lasă, o să...

Se aude un singur ciocănit slab, după care Ernie dă ochii cu strategii. E la fel de stăpân de sine şi de cazon ca întotdeauna, însă obrajii i-au pălit considerabil sub bronzul văratic şi o venă îi pulsează în mijlocul frunții.

— Şefule, tocmai am primit un apel la 911, venit de la Sand Bar?

— *Spelunca* aia, bâiguie Dale.

— Cel care a sunat era barmanul. Zice că între cincizeci şi şaptezeci de oameni se îndreaptă încoace.

Acum, sunetul motoarelor care se apropie e foarte puternic. Lui Henry i se pare că e ca la pista de raliu Indy 500 cu puțin înainte ca maşina de deschidere s-o ia la goană şi ca steagul în pătrățele să fie coborât.

— Nu-mi spune, zice Dale. Ce-mi trebuie ca ziua asta să fie memorabilă? Stai să mă gândesc. Vin să-mi ia prizonierul.

— Hmm, da, domnule, aşa a spus barmanul, confirmă Ernie.

În spatele lui, ceilalți polițişti păstrează tăcerea. În acel moment, lui Dale nu i se pare că arată deloc ca nişte polițişti. Nu arată decât ca nişte fețe îngrozite desenate stângaci pe-o duzină sau aşa ceva de baloane (printre care şi două negre - să nu uităm de Pat Stevens şi Bob Holtz). Zgomotul produs de motoare continuă să crească.

— Ar mai trebui să ştii un lucru pe care l-a spus barmanul.

— Hristoase, *ce?*

— A zis că... ă...

Ernie caută un alt cuvânt, care să nu fie *ceată.*

— Grupul de protestatari e condus de mama fetiței ăleia, Freneau?

— O... *Hristoase,* zice Dale.

Îi aruncă lui Jack o privire de panică bolnăvicioasă şi de frustrare extremă - privirea unuia care ştie că visează, dar nu reuşeşte să se trezească, oricât de mult ar încerca.

— Dacă-l pierd pe Potter, Jack, French Landing va fi ştirea de primă oră la CNN mâine dimineață.

Jack deschide gura să răspundă, dar mobilul din buzunarul său alege acest moment ca să-şi înceapă chițăitul lui sâcâitor.

Henry Leyden îşi încrucişează imediat brațele şi-şi vâră palmele la subsuori.

— Nu mi-l da mie, zice el. Mobilele te îmbolnăvesc de cancer. Am căzut de acord asupra lucrului ăstuia.

Dale, între timp, a părăsit încăperea. În timp ce Jack dibuie după telefon (spunându-şi că cineva şi-a ales un moment dat naibii să-l întrebe ce rețele de televiziune preferă), Henry merge după nepotul său, păşind iute cu mâinile uşor depărtate, fluturând blând din degete în aer, părând să pipăie curenții în căutarea obstacolelor. Jack îl aude pe Dale spunând că, dacă vede *o singură armă scoasă,* persoana care o va scoate i se va alătura lui Arnie Hrabowski pe lista de suspendare. Jack îşi

spune un singur lucru: nimeni nu-l va duce pe Potter nicăieri până când Jack Sawyer nu va avea timp să-i pună câteva întrebări punctuale. Altfel nu se poate.

Deschide mobilul şi zice:

— Nu acum, oricine ai fi. Avem...

— Sal'tare, Jack Călătoru, zice vocea din telefon, şi pentru Jack Sawyer anii se deşiră iar.

— *Speedy?*

— Întocmai, zice Speedy. După care accentul dispare. Vocea devine precisă şi oficială. Şi, vorbind ca de la un ţopilist la altul, fiule, cred că ar trebui să faci o vizită în baia şerifului Gilbertson. Chiar în clipa asta.

Afară, sosesc destule vehicule încât să zguduie clădirea. Jack are un presentiment rău în privinţa asta; l-a avut de când l-a auzit pe Ernie spunând cine conducea parada zevzecilor.

— Speedy, nu prea am timp să merg acum la toaletă şi...

— Nu ai timp să mergi nicăieri altundeva, răspunde Speedy cu răceală. Numai că acum e celălalt. Băiatul muncit pe nume Parkus. Ce-o să găseşti acolo poţi folosi de două ori. Dar dacă n-o foloseşti cât poţi de repede prima dată, n-o să-ţi mai trebuiască a doua oară. Pentru că omu' ăla o să fie sus pe-un felinar.

Şi apoi, din senin, Speedy nu mai e.

Când Tansy îi conduce pe clienţii docili în parcarea Sand Bar, nu e nici urmă din zarva carnavalescă, nota dominantă a tămbălăului de la Ed's Eats & Dawgs. Deşi majoritatea celor pe care i-am întâlnit la Ed's şi-au petrecut seara la Bar, afumându-se de la moderat la serios, sunt tăcuţi, chiar funeşti, pe când o urmează pe Tansy afară şi-şi pornesc maşinile. Însă caracterul acesta funest este de-o natură sălbatică. Femeia a preluat ceva de la Gorg - o otravă extrem de puternică - şi le-a transmis-o şi lor.

La centura pantalonilor ei largi e o singură pană de corb.

Doodles Sânger o ia de braţ şi o conduce grijulie la camioneta International Harvester a lui Teddy Runkleman.

Când Tansy dă să se îndrepte spre platforma camionetei (care ține deja doi bărbați şi o femeie mătăhăloasă în uniformă albă, din mătase artificială, de chelneriță), Doodles o împinge spre cabină.

— Nu, draga mea, zice Doodles, tu stai acolo sus. Să fii comodă.

Doodles vrea acel ultim loc pe platforma camionetei. A zărit ceva şi ştie exact cum să-l folosească. Doodles e îndemânatică şi iute, întotdeauna a fost.

Aşa departe de fluviu, ceața nu e deasă, dar după ce două duzini de maşini au ieşit din parcarea neasfaltată a Sand Bar, mergând în urma camionetei îndoite şi cu un stop ars a lui Teddy Runkleman, abia dacă mai poți vedea taverna. Înăuntru mai sunt doar vreo şase persoane - acestea, cine ştie cum, au rămas imune la vocea straniu de puternică a lui Tansy. Una dintre ele e Brânză Puturoasă, barmanul. Puturosul are o mulțime de băuturi de protejat acolo şi nu se duce nicăieri. Când va suna la 911 şi va vorbi cu Ernie Therriault, o va face în mare parte în spiritul impacienței. Dacă nu-şi poate părăsi postul ca să se distreze, pentru Dumnezeu, poate doar ca să strice distracția celorlalți idioți.

Douăzeci de vehicule pleacă de la Sand Bar. În timp ce convoiul trece de Ed's Eats (aleea care duce într-acolo e barată cu panglică galbenă) şi indicatorul cu TRECEREA INTERZISĂ de la marginea aleii năpădite de buruieni care duce la acea stranie casă uitată (nebarată în niciun fel; la o adică, nu e nici măcar observată), şirul a ajuns să he format din treizeci de vehicule. Pe ambele benzi ale Autostrăzii 35, când mulțimea ajunge la Goltz's, rulează cincizeci de maşini, iar când trece de 7-Eleven, trebuie că sunt optzeci de vehicule sau mai mult, şi poate două sute cincizeci de oameni. Meritul acestei neobişnuit de rapide creşteri în număr aparține ubicuelor telefoane mobile. Teddy Runkleman, cufundat într-o tăcere suspectă (de fapt, îi este teamă de femeia palidă care stă lângă el - de gura ei rânjită şi mare, de ochii ei care nu clipesc), opreşte bătrâna sa camionetă în fața intrării în parcarea Poliției French Landing. Sumner Street e abruptă aici şi Teddy

trage frâna de mână. Celelalte vehicule se opresc în spatele lui, umplând strada de pe-o parte pe cealaltă, cu tobele ruginite huruind şi cu ţevile de eşapament sparte bubuind. Faruri prost aliniate străpung ceaţa ca nişte reflectoare la premiera unui film. Mirosului jilav, ca de peşte ud, al nopţii i s-au suprapus izurile de benzină arsă, ulei de motor fiert şi ambreiaje forjate. După un moment, portierele încep să se deschidă şi apoi se trântesc zgomotos. Dar nu se aude nici-o *voce.* Nimeni nu strigă. Nimeni nu urlă grosolanul *iii-ha.* Nu în seara asta. Nou-veniţii stau în grupuri în jurul vehiculelor care i-au adus, urmărind cum cei de pe platforma camionetei lui Teddy fie sar peste margini, fie coboară pe la trapă, urmărind cum Teddy dă ocol spre portiera pasagerului, în acest moment galant ca un tinerel care ajunge cu partenera sa la balul de absolvire a gimnaziului, urmărind cum o ajută să coboare pe tânăra femeie care şi-a pierdut fiica. Cumva, ceaţa pare să-i pună în evidenţă silueta şi-i oferă o bizară aură electrică, de-un albastru identic cu cel proiectat de becurile cu sodiu pe bicepşii lui Beezer. Când o văd, toţi scot un suspin colectiv (şi straniu de senzual). Ea e legătura dintre ei. Toată viaţa sa, Tansy Freneau a fost cea dată uitării - până şi Cubby Freneau a uitat într-un final de ea, fugind la Green Bay şi lăsând-o aici să lucreze te miri ce şi să încaseze alocaţia pentru copil. Numai Irma îşi amintea de ea, numai Irmei îi păsa, iar acum Irma e moartă. Nu e aici să vadă (doar dacă nu se uită din rai, îşi spune Tansy într-o parte îndepărtată şi care continuă să se îndepărteze a minţii sale) cum mama ei e brusc idolatrizată. Tansy Freneau a devenit în seara asta cel mai fierbinte subiect în French Landing. Asta la nivel vizual şi emoţional. Nu însă şi la cel cognitiv, pentru că mintea colectivă a oraşului lipseşte temporar (poate că a plecat în căutarea conştiinţei proprii), dar la nivel vizual şi emoţional cu siguranţă da. Iar acum, delicat ca fata care a fost odinioară, Doodles Sânger se apropie de această femeie a orei. Ceea ce Doodles a observat pe podeaua platformei camionetei lui Teddy este o bucată veche de frânghie, mizerabilă şi uleioasă, însă destul de groasă pentru ce-i trebuie ei. Sub pumnul mititel al

lui Doodles atârnă laţul pe care mâinile ei dibace l-au făcut în drum spre oraş. I-l întinde lui Tansy, care-l ridică la vedere în lumina cețoasă.

Mulțimea scoate încă un suspin.

Cu laţul ridicat, semănând cu un Diogene-femeie în căutarea cinstei omeneşti mai mult decât cu un canibal care încearcă să linşeze pe cineva, Tansy intră - delicat şi ea, în jeanşii şi tricoul ei pătat cu sânge - în parcare. Teddy, Doodles şi Freddy Saknessum merg în urma ei şi după aceştia vin ceilalți. Se apropie de secția de poliție ca un val.

Membrii Thunder Five stau încă sprijiniți cu spatele de zidul de cărămidă şi cu brațele împreunate.

— Ce dracu' facem? întreabă Mouse.

— Nu ştiu ce faceți voi, zice Beezer, dar eu o să stau aici până ce-or să mă prindă, lucru pe care probabil că-l vor face.

Se uită la femeia care ține laţul ridicat în aer. E băiat mare şi s-a aflat de multe ori la ananghie, însă puicuța asta îl sperie cu ochi ei goi, largi, ca ai unei statui. Şi are ceva îndesat la centură. Ceva negru. Să fie oare un cuțit? Vreun fel de pumnal?

— Şi n-am să mă lupt, pentru că n-o să meargă.

— Or să încuie uşa, aşa-i? întreabă Doc nervos. Adică, polițaii or să încuie uşa.

— Aşa-mi închipui, zice Beezer, neluându-şi ochii de la Tansy Freneau. Dar dacă oamenii ăştia îl vor pe Potter, or să-l aibă pe tavă. *Uită-te* la ei, pentru Dumnezeu. Sunt vreo două sute.

Tansy se opreşte, ținând în continuare laţul în aer.

— Aduceți-l afară, zice ea.

Vocea ei e mai puternică decât ar trebui să fie, ca şi când cine ştie ce doctor i-a ascuns cu viclenie un dispozitiv de amplificare în gât.

— Aduceți-l afară. Dați-ne ucigaşul! Doodles scandează şi ea.

— Aduceți-l afară! Şi Teddy:

— *Dați-ne ucigaşul!*

Şi Freddy:

— *Aduceți-l afară! Dați-ne ucigaşul!*

Şi-apoi ceilalți. Ar putea foarte bine să fie coloana sonoră a emisiunii Tirada bursucului a lui George Rathbun, numai că în loc de „Blochează şutul ăla!" sau „Arată-le, Wisconsin!", aceştia strigă: *„ADUCEȚI-L AFARĂ! DAȚI-NE UCIGAŞUL!"*

— Or să pună mâna pe el, murmură Beezer. Se întoarce spre oamenii lui, cu ochii deopotrivă crânceni şi speriați. Pe frunte are broboane mari, perfecte de sudoare. După ce-o să-i întărâte bine de tot, femeia o să vină şi ei or s-o urmeze fără să ezite. Să nu fugiți, nici măcar să nu lăsați brațele jos. Iar dacă vă apucă, să nu vă opuneți.

Dacă vreți să vedeți lumina zilei de mâine, *nu vă opuneți.*

Mulțimea stă cufundată până la genunchi într-o ceață deasă ca laptele covăsit, scandând:

— *ADUCEȚI-L AFARĂ! DAȚI-NE UCIGAŞUL!*

Wendell Green scandează alături de ei, dar asta nu-l împiedică să facă în continuare poze.

Pentru că la dracu', un subiect ca ăsta se iveşte o dată-n viață.

Dinspre uşa din spatele lui Beezer se aude un clic. *Mda, au încuiat-o,* îşi spune el. *Mersi, potăilor.*

Dar e ivărul, nu încuietoarea. Uşa se deschide. Jack Sawyer păşeşte afară. Trece pe lângă Beezer fără să se uite sau să reacționeze când acesta mormăie:

— Hei, amice, eu nu m-aş apropia de ea.

Jack înaintează încet, dar fără să ezite în tărâmul nimănui dintre clădire şi ceata în fruntea căreia stă femeia aceea, Doamna Libertate, ținând în mâna ridicată un ştreang şi nu o torță. În cămaşa lui simplă, gri, fără guler, şi pantaloni închişi la culoare, Jack seamănă cu un cavaler dintr-o veche poveste romantică înaintând pentru a face o cerere în căsătorie. Florile pe care le ține în mână sporesc această impresie. Boboceii aceştia albi sunt ceea ce Speedy i-a lăsat lângă chiuveta din baia lui Dale, un buchet de flori albe imposibil de frumos mirositoare.

Sunt lalele şi provin din Teritorii. Speedy nu i-a lăsat nici-o explicație despre modul în care să le folosească, însă lui Jack nici nu-i trebuie vreuna.

Mulțimea se cufundă în tăcere. Numai Tansy, rătăcită în lumea pe care Gorg a fabricat-o pentru ea, continuă să scandeze: *Aduceți-l afară!* Dați-ne ucigaşul!'Nu se opreşte până când Jack nu a ajuns chiar în fața ei, iar el nu se amăgeşte singur crezând că chipul lui arătos sau figura sa neînfricată este cea care pune capăt acelor sloganuri prea puternic repetate. Mirosul florilor face asta, mirosul lor dulce şi vibrant, exact opusul putorii cărnoase care plana deasupra Ed's Eats.

Ochii ei se curăță... puțin, măcar.

— Adu-l afară, îi spune lui Jack. Aproape o întrebare.

— Nu, răspunde el, şi cuvântul e plin de-o tandrețe care-ți sfâşie inima. Nu, draga mea.

În spatele lor, Doodles Sânger se gândeşte brusc la tatăl ei pentru prima dată în, poate, douăzeci de ani şi începe să plângă.

— Adu-l afară, imploră Tansy. Acum i se umplu şi ei ochii de lacrimi. Adu afară monstrul care mi-a omorât copilaşul.

— Dacă l-aş avea, poate că aş face-o, zice Jack. Poate că atunci aş face-o. - Deşi ştie că nu e aşa. - Dar omul pe care-l avem nu e cel pe care-l vrei. Nu el e făptaşul.

— Dar Gorg a spus...

Iată un cuvânt pe el îl ştie. Unul dintre cuvintele pe care Judy Marshall a încercat să le reprime. Jack, nu în Teritorii, dar nici cu totul în lumea asta, acum, întinde mâna şi scoate pana de la centura ei.

— Gorg ți-a dat asta?

— Da...

Jack o aruncă pe jos, apoi o calcă în picioare. Pentru o clipă, are impresia - *ştie* - că o simte cum zumzăie furioasă sub talpa pantofului lui, ca o viespe pe jumătate zdrobită. Apoi rămâne nemişcată.

— Gorg minte, Tansy. Orice ar fi Gorg, minte. Omul dinăuntru nu e făptaşul.

Tansy scoate un vaier prelung şi aruncă frânghia. În spatele ei, mulțimea suspină.

Jack o cuprinde cu brațul şi se gândeşte din nou la demnitatea îndurerară a lui George Potter; se gândeşte la toți cei rătăciți, luptându-se să înainteze fără ca măcar o singură dată zorii clari ai Teritoriilor să le lumineze calea. O strânge în brațe, simțind miros de transpirație şi durere şi nebunie şi brandy cu cafea.

Jack îi şopteşte la ureche:

— O să-l prind eu pentru tine, Tansy. Ea se îndreaptă de spate.

— Tu...

— Da.

— Tu... promiți?

— Da.

— Nu el e făptaşul?

— Nu, draga mea.

— Juri?

Jack îi dă lalelele şi spune:

— Pe numele mamei mele.

Femeia îşi apropie fața de flori şi inspiră profund. Când ridică din nou capul, Jack vede că senzația de pericol a părăsit-o, nu însă şi nebunia. Ea se numără acum printre cei rătăciți. Ceva i-a venit de hac. Poate dacă e prins Pescarul, acest ceva o va lăsa în pace. Lui Jack i-ar plăcea să creadă asta.

— Cineva trebuie s-o ducă pe doamna acasă, zice Jack. Vorbeşte cu o voce blândă, colocvială, însă tot ajunge la mulțime.

— E foarte obosită şi tristă până peste cap.

— O duc eu, zice Doodles. Obrajii ei sclipesc de lacrimi. O duc cu camioneta lui Teddy, iar dacă el n-o să-mi dea cheile, o să-i dau una de-o să se ducă de-a berbeleacul. O să...

Şi-acela e momentul în care scandarea reîncepe, de data asta din spatele mulțimii:

— *Aduceți-l afară! Dați-ne ucigaşul! Dați-ni-l pe Pescar! Aduceți-l afară pe Pescar!*

La început, se aude o singură voce, dar apoi alte câteva glasuri ezitante se alătură, creând o armonie.

Stând tot cu spatele lipit de cărămizi, Beezer St Pierre zice:

— A, căcat. Uite c-o luăm de la capăt.

Jack i-a interzis lui Dale să vină în parcare cu el, spunând că la vederea uniformei lui mulțimea ar putea s-o ia razna. N-a pomenit de buchețelul cu flori pe care-l primise, şi Dale nici nu l-a observat; era prea îngrozit de ideea că-l va pierde pe Potter în primul linşaj din Wisconsin din noul mileniu. L-a urmat pe Jack la parter, totuşi, şi a pus stăpânire pe vizorul uşii, având în fața celorlalți avantajul vârstei.

Ceilalți membri ai Poliției French Landing sunt încă la etaj, uitându-se afară pe geamurile sălii de recreere. Henry i-a cerut lui Bobby Dulac să-i comenteze evenimentele pe măsura desfăşurării lor. Chiar şi aşa îngrijorat cum este pentru Jack (Henry crede că sunt cel puțin 40% şanse ca mulțimea fie să-l calce în picioare, fie să-l sfâşie de viu), Henry e amuzat şi flatat să vadă că Bobby îl imită pe George Rathbun fără să-şi dea seama.

— Bine, Hollywood e-acolo afară... se apropie de femeie... niciun semn de teamă... restul păstrează tăcerea... Jack şi femeia par să vorbească... Şi Doamne Dumnezeule, Jack îi dă un buchet de flori! Ce tactică!

„Tactică” e unul dintre termenii sportivi preferați ai lui George Kathbun, cum ar fi în: „Tactica echipei Brew de-a lovi şi-a fugi a dat „în nou greş ieri-seară în Miller Park.”

— Femeia *se întoarce din drum!* țipă Bobby, jubilând. Îl apucă pe Henry de umăr şi-l scutură. Fir-ar să fie, cred că s-a terminat! *Cred că Jack i-a potolit!*

— Până şi un orb ar vedea că pe ea a potolit-o, zice Henry.

— Şi tocmai la timp, completează Bobby. Uite-i pe cei de la Channel Five şi mai e un furgon cu un stâlp din-ăla portocaliu mare pe el... Fox-Milwaukee, cred... şi...

— Aduceți-l afară!'începe să strige o voce din mulțime. Pare înşelată şi indignată. *Dați-ne ucigaşul! Dați-ni-l pe Pescar!*

— O, nuuu! face Bobby, semănând chiar şi acum cu George Rathbun, spunându-le ascultătorilor de dimineață târziu cum încă un miting „bursucesc" a început să se fâsâie. Nu acuuuum, nu când ăştia de la TV sunt aici! Asta-i...

— *Aduceți-l afară pe Pescar!*

Henry ştie deja cine strigă. Chiar şi prin două straturi de sticlă ranforsată, țipătul ăla ascuțit, pițigăiat, e imposibil de confundat.

Wendell Green îşi înțelege meseria - nu face nici măcar greşeala de-a se gândi că nu o înțelege. Meseria lui e să *raporteze* ştirile, să *analizeze* ştirile, uneori să *fotografieze* ştirile. Meseria lui nu este *să facă* ştirile. Dar în seara asta nu se poate abține. E pentru a doua oară în ultimele douăsprezece ore când o ştire care poate da tonul unei cariere strălucite i-a fost întinsă sub nasul vorace numai ca să fie trasă înapoi în ultima secundă.

— *Aduceți-l afară!* urlă Wendell.

Forța crudă a vocii sale îl surprinde, apoi îl înfiorează.

— *Dați-ne ucigaşul! Dați-ni-l pe Pescar!*

Sunetul altor voci care se alătură alei sale îi oferă un flux incredibil de adrenalină. Este, cum ar fi zis vechiul lui coleg de cameră, o adevărată buşeală la boaşe. Wendell face un pas în față, umflându-şi pieptul, înroşindu-se, încrederea crescând în el. E vag conştient că furgonul Action News Five încă rulează încet spre el prin mulțime. Curând, prin ceață vor străluci reflectoare puternice; curând, la lumina lor aspră aparatele de filmat vor filma. Şi ce dacă? Dacă femeia în tricou mânjit de sânge se dovedeşte în cele din urmă prea fricoasă ca să-şi apere propriul copil, o va face Wendell în locul ei! Wendell Green, un exemplu strălucit al responsabilității civice! Wendell Green, *conducător al oamenilor!*

Începe să ridice şi să coboare aparatul foto. E surescitat. Ca şi când ar fi din nou în colegiu! La un concert Skynyrd! Drogat! E ca şi când...

În fața ochilor lui se produce o strălucire puternică. Apoi luminile se sting. Toate.

— *L-A LOVIT ARNIE CU LANTERNA!* strigă Bobby.

Îl apucă pe unchiul orb al lui Dale de umeri şi-l roteşte într-un cerc ameţitor. O aromă grea de Aqua Velva coboară spre Henry, care ştie că Bobby îl va săruta pe ambii obraji, în stil franţuzesc, cu o secundă înainte ca Bobby chiar să o facă. Iar când Bobby reîncepe să comenteze evenimentele, pare la fel de euforic ca şi George Rathbun în acele rare ocazii când echipa locală înfruntă soarta şi pune mâna pe aur.

— *Îţi vine să crezi, Ungurul Nebun l-a lovit cu scumpa lui lanternă şi... GREENE LA PĂMÂNT! UNGURU' ĂLA TICĂLOS L-A PUS LA PODEA PE CEL MAI CRETIN REPORTER! BRAVO ŢIE, HRABOWSKI!*

De jur împrejurul lor, poliţiştii ovaţionează cât îi ţin plămânii. Debbi Anderson începe să scandeze *We Are the Champions* şi alte voci îi vin imediat în ajutor.

Astea sunt zile ciudate în French Landing, gândeşte Henry. Stă cu mâinile în buzunare, zâmbind, ascultând tărăboiul. Zâmbetul e absolut sincer; Henry e fericit. Dar, în suflet, mai e şi neliniştit. Se teme pentru Jack.

Se teme, de fapt, pentru ei toţi.

— Bine lucrat, omule, îi zice Beezer lui Jack. Adică, jos pălăria. Jack încuviinţează.

— Mersi.

— N-o să te mai întreb o dată dacă ăla e făptaşul. Dacă tu spui că nu-i, atunci nu-i. Dar orice am putea face ca să te ajutăm să-l găseşti pe adevăratul făptaş, doar spune-ne.

Ceilalţi membri ai Thunder Five mormăie în semn de aprobare; Kaiser Bill îl loveşte pe Jack prieteneşte peste umăr. Probabil că locul se va învineţi.

— Mersi, zice Jack din nou.

Înainte să apuce să bată la uşă, aceasta se deschide. Dale îl apucă şi-i oferă o îmbrăţişare zdrobitoare. Când piepturile li se ating, Jack simte inima lui Dale cum bate tare.

— M-ai scăpat de belea, îi zice Dale la ureche. Orice pot să fac pentru tine...

— Poți să faci ceva, da, zice Jack, trăgându-l înăuntru. Am văzut încă o maşină de poliție în spatele microbuzului TV. Nu sunt sigur, dar cred că era albastră.

— O-ho, face Dale.

— O-ho, chiar aşa. Îmi trebuie cel puțin douăzeci de minute cu Potter. S-ar putea să nu ne alegem cu nimic, dar s-ar putea să ne alegem cu multe. Îi poți reține pe Brown şi Black douăzeci de minute?

Dale îi oferă prietenului său un zâmbet mic şi sumbru.

— O să mă asigur că ai o jumătate de oră. Minimum.

— Minunat. Şi mai ai înregistrarea apelului dat de Pescar la 911?

— S-a dus cu restul dovezilor pe care le aveam după ce Brown şi Black au preluat cazul. A luat-o un ofițer în dimineața asta.

— Dale, *nu!*

— Uşurel, băiete. Am o copie pe casetă; e-n siguranță în biroul meu.

Jack îşi mângâie pieptul.

— Să nu mă mai sperii aşa.

— Scuze, zice Dale, gândind: *După ce te-am văzut acolo afară, n-aş fi spus că te poți teme de ceva.*

La jumătatea scărilor, Jack îşi aminteşte că Speedy i-a spus că se poate folosi ceea ce-i fusese lăsat în baie de două ori... Însă i-a dat florile lui Tansy Freneau. Căcat. Apoi îşi face mâinile căuş la nas, inspiră şi miroase.

Poate că, totuşi, le mai are.

17

George Potter stă pe prici în a treia celulă de arest de pe coridorul scurt care miroase a urină şi dezinfectant. Se uită pe geam în parcarea care a fost în ultimul timp scena atât de multor dovezi de surescitare şi care este încă plină de oameni

debusolați. Nu se întoarce când aude paşii lui Jack apropiindu-se.

Mergând într-acolo, Jack trece pe lângă două pancarte. UN APEL ÎNSEAMNĂ UN APEL, spune prima. ÎNTÂLNIREA A.A. LUNI LA 7. P.M., ÎNTÂLNIREA N.A. MARȚI LA 8 P.M., spune a doua. Mai sunt o țâşnitoare prăfuită şi-un stingător de incendii antic, pe care un glumeț l-a etichetat cu GAZ ILARIANT.

Jack ajunge la zăbrelele celulei şi loveşte în una cu cheia sa de la casă. Potter se întoarce în sfârşit cu spatele la geam. Jack, încă în starea de hiperconştientizare pe care acum o recunoaşte ca fiind un soi de reziduu Teritorial, ştie adevărul esențial al omului dintr-o singură privire. I se citeşte în ochii afundați şi-n cearcănele negre de sub ei; i se citeşte în obrajii supți şi-n tâmplele uşor scobite cu ale lor delicate cuibuşoare de vene; i se citeşte în proeminența ascuțită a nasului.

— Salut, domnule Potter, zice el. Vreau să stăm de vorbă şi trebuie să ne grăbim.

— Mă vor, remarcă Potter.

— Da.

— Poate-ar fi trebuit să-i laşi să mă ia. Încă trei-patru luni şi oricum ies din cursă.

În buzunarul de la piept are cartela magnetică pe care i-a dat-o Dale şi Jack se foloseşte de ea ca să deschidă uşa celulei. Se aude un scrâşnet aspru atunci când aceasta se mişca pe şinele ei scurte. Când Jack scoate cartela, scrâşnetul încetează. Jos, în sala de recreere, un beculeț chihlimbariu marcat CA. 3 se aprinde.

Jack intră şi se aşază pe capătul priciului. A pus inelul cu chei în buzunar, nedorindu-şi ca izul metalic să afecteze parfumul lalelelor.

— La ce-l ai?

Fără să întrebe de unde ştie Jack, Potter ridică o mână mare şi noduroasă - mână de tâmplar - şi se atinge la plex. Apoi o lasă să cadă.

— A început în burtă. Asta era acum cinci ani. Am luat pastilele şi am făcut injecțiile ca un băiat cuminte. La Riviere,

acolo eram. Chestiile alea... omule, vomitam prin tot locul. În colțuri şi cam peste tot. O dată am vomitat în pat şi nici nu mi-am dat seama. M-am trezit a doua zi dimineață cu vomă uscată pe piept. Ştii ceva despre asta, fiule?

— Mama a avut cancer, zice Jack încet. Când eu avem doisprezece ani. Apoi a dispărut.

— A mai trăit cinci ani?

— Mai mult.

— Ce noroc, zice Potter. Dar, în cele din urmă, a răpus-o, nu?

Jack încuviințează.

Potter încuviințează şi el. Nu sunt ei încă buni prieteni, dar într-acolo se îndreaptă. Aşa operează Jack, aşa a operat mereu.

— Căcatul ăla îți intră-n corp şi aşteaptă, îi spune Potter. Teoria mea e că *niciodată* nu pleacă, nu cu adevărat. În orice caz, am terminat-o cu injecțiile. Am terminat-o şi cu pastilele. Mai puțin una care-mi ia durerea. Am venit aici pentru final.

— De ce?

Ăsta nu e-un lucru pe care Jack are nevoie să-l ştie şi timpul e scurt, însă asta e tehnica lui şi nu va renunța la ceea ce dă roade doar pentru că sunt două capete pătrate de la poliția statală la parter, aşteptând să-i ia materialul de lucru. Dale va trebui să-i țină la respect, atâta tot.

— Pare un orăşel frumuşel. Şi-mi place fluviul. Mă duc acolo în fiecare zi. Îmi place să privesc soarele în apă. Uneori mă gândesc la toate muncile pe care le-am făcut - Wisconsin, Minnesota, Illinois -, alteori nu mă gândesc la nimic. Alteori stau doar pe mal şi mă simt liniştit.

— În ce domeniu ai lucrat, domnule Potter?

— Am început ca dulgher, exact ca Iisus. Am avansat la constructor, apoi m-am îngrăşat de nu mă mai încăpeau sacii. Când i se întâmplă asta unui constructor, de obicei începe să se prezinte drept contractor. Am făcut trei-patru milioane de dolari, aveam un Cadillac, aveam o femeie tânără care mă ducea în cârcă acasă în serile de vineri. O femeiuşcă frumuşică. Nu aveam probleme. Apoi am pierdut totul. Cel

mai mult am simțit lipsa Cadillacului. Îmi producea plăcere mai repede ca femeia. După aia am primit vestea proastă şi am venit aici. Se uită la Jack.

— Ştii ce cred uneori? Că French Landing e aproape de-o lume mai bună, una în care lucrurile arată şi miros mai bine. Unde oamenii poate că se *comportă* mai bine. Nu mă învârt în jur cu oamenii - nu-s genul de persoană prietenoasă -, dar asta nu înseamnă că nu simt unele lucruri. Mi-a intrat în cap ideea că nu e prea târziu să fiu cumsecade. Crezi că-s nebun?

— Nu, îi spune Jack. În linii mari, pentru asta am venit şi eu aici. Să-ți spun cum stau lucrurile cu mine. Ştii cum, atunci când pui o pătură subțire într-un geam, soarele încă mai trece prin ea?

George Potter se uită la el cu ochi care, brusc, au prins viață. Jack nici măcar nu trebuie să-şi termine ideea, ceea ce-i bine. A găsit lungimea de undă - aproape întotdeauna o găseşte, ăsta-i darul lui - şi acum e timpul să treacă la treabă.

— Tu *chiar* ştii, zice Potter simplu. Jack încuviințează.

— Ştii de ce eşti aici?

— Ei cred că am omorât copilul doamnei ăleia. Potter înclină din cap către geam.

— Aia de-afară care ținea ştreangul în aer. Nu am făcut-o. Asta-i ceea ce ştiu.

— Bine, e-un început. Acum, ascultă-mă.

Foarte încet, Jack prezintă înşiruirea de întâmplări care au făcut ca Potter să ajungă în această celulă. Fruntea lui Potter se încruntă în timp ce Jack vorbeşte şi mâinile sale mari se frâng.

— Railsback! zice el într-un final. Trebuia să ştiu! Bătrân băgăreț, care-ntotdeauna pune întrebări, te întreabă dacă nu vrei să joci cărți sau poate nişte biliard sau, ştiu eu, *Parcheesi*[28] pentru numele lui Dumnezeu! Nu ştie decât să pună întrebări. Băgăreț afurisit...

Mai are de spus multe în sensul ăsta, şi Jack îl lasă să continue o vreme. Cu sau fără cancer, bătrânului acestuia i s-a întrerupt rutina zilnică fără prea multă milă şi are nevoie să-şi verse puțin năduful. Dacă Jack îl întrerupe pentru a

câştiga timp, îl va pierde ca aliat. E greu să fii răbdător (cum îi reține Dale pe nemernicii ăia doi? Jack nici măcar nu vrea să ştie), însă răbdarea e necesară. Când Potter începe să-şi lărgească ținta atacului, însă (Morty Fine e vinovat de abuz, la fel ca şi Irv Throneberry, amicul lui Andy Railsback), Jack intervine.

— Ideea, domnul Potter, e că Railsback a urmărit pe cineva în camera ta. Nu, nu aşa trebuie spus. Railsback a fost *condus* în camera ta.

Potter nu răspunde. Stă doar acolo şi îşi priveşte mâinile. Dar încuviințează. E bătrân, e bolnav şi boala i se agravează, dar nu e nici pe departe prost.

— Persoana care l-a condus pe Railsback este aproape cu certitudine aceeaşi persoană care a pus pozele cu copiii morți în dulapul tău.

— Mda, pare logic. Iar dacă avea poze cu copiii morți, probabil că el e ăl' de i-a omorât.

— Aşa-i. Aşa că trebuie să-ntreb...

Potter flutură nerăbdător mâna.

— Cre' că ştiu ce tre' să-ntrebi. Cui de prin părțile astea i-ar plăcea să-l vadă pe Chicago Potsie atârnat de gât în ştreang. Sau de boaşe.

— Exact.

— Nu vreau să-ți bag bătu' la roată, băiete, dar nu mă pot gândi la nimeni.

— Nu? Jack ridică sprâncenele. N-ai făcut niciodată afaceri pe-aici, n-ai construit o casă sau un teren de golf?

Potter ridică fruntea şi-i oferă lui Jack un rânjet.

— Sigur că am făcut. De unde crezi că ştiam cât de frumos e-aici? Mai ales vara? Ştii partea aia din oraş pe care-o numesc Libertyville? Aia cu toate străzile alea vechi cu nume cum ar fi Camelot şi Avalon?

Jack încuviințează.

— Eu am construit jumate din alea. Prin anii şaptezeci. Pe-atunci era un tip pe-aici... un păcălici pe care-l ştiam din Chicago... sau credeam că-l ştiu... Era şi el în branşă?

Această ultimă întrebare pare să şi-o fi adresat sieşi. În orice caz, scutură scurt din cap.

— Nu-mi amintesc. Oricum, nu contează. Cum să conteze?

Tipului îi mergea bine pe-atunci; probabil că acum e mort. A fost cu mult timp în urmă.

Dar Jack, care interoghează aşa cum Jerry Lee Lewis cânta odinioară la pian, crede că, din contră, *contează.* În porțiunea de obicei slab luminată a minții sale, unde intuiția şi-a făcut cartier general, becurile prind viață. Nu multe încă, dar nici puține.

— Un păcălici, zice el, ca şi când n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul. Ce-i asta?

Potter îi aruncă o privire scurtă, iritată.

— Un cetățean care... păi, nu tocmai un *cetățean.* Cineva care cunoaşte oameni cu legături. Sau poate pe care, uneori, oamenii cu legături îl sună. Poate că-şi fac reciproc favoruri. Un păcălici. Nu-i cea mai bună poziție din lume.

Nu, îşi spune Jack, *dar păcălicind te alegi c-un Cadillac care-ți aduce plăceri imediate.*

— Şi tu erai un păcălici, George?

Acum trebuie să se apropie mai mult. Aceasta nu-i o întrebare pe care Jack să o poată adresa „domnului" Potter.

— Poate, zice Potter după o pauză de gândire intensă. Poate că eram. Pe când mă aflam în Chicago. În Chicago, trebuia să te faci luntre şi punte dacă voiai să pui mâna pe marile contracte. Nu ştiu cum merg acum lucrurile acolo, dar pe-atunci un contractor nepătat era un contractor sărac. Înțelegi?

Jack încuviințează.

— Cea mai mare afacere pe care am dus-o la bun sfârşit a fost un cartier rezidențial în partea de sud a Chicagoului. Exact ca-n cântecul ăla despre Leroy Brown cel rău, rău.

Potter chicoteşte aspru. Pentru o clipă, nu se gândeşte la cancer sau la acuzații false sau la faptul că mai lipsise puțin să fie linşat. Trăieşte în trecut şi, deşi s-ar putea să fie puțin cam neîngrijit, trecutul este totuşi mai bun decât prezentul -

priciul prins cu lanțuri de zid, toaleta de fier, cancerul care i se răspândeşte prin mațe.

— Mamă, aia a fost *mare,* nu te aburesc. O grămadă de bani federali, dar mahării locului hotărau unde să se ducă mălaiul. Iar eu şi tipu' ăstălalt, păcăliciul, noi eram prinşi în horă...

Se opreşte, uitându-se la Jack cu ochii larg deschişi.

— Căcat împrăştiat, ce-i cu tine, eşti magician?

— Nu ştiu la ce te referi. Nu fac decât să stau aici.

— Tipu' *ăla* a fost tipu' care-a apărut aici. Ăla a fost păcăliciul!

— Te-am pierdut, George.

Dar Jack crede că nu e chiar aşa. Şi, deşi începe să se simtă emoționat, nu lasă să se vadă mai mult decât a lăsat-o să se vadă atunci când barmanița i-a spus despre trucuşorul cu ciupitul nasului al lui Kinderling.

— Probabil că nu-i nimic, zice Potter. Omu' avea destule motive să nu-i placă de mine, da' tre' că-i mort acum. Ar avea optzeci şi ceva de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

— Vorbeşte-mi despre el, zice Jack.

— Era un păcălici, repetă Potter, ca şi când asta ar explica totul. Şi probabil că a dat de belea în Chicago sau undeva pe lângă Chicago, pentru că, atunci când a venit aici, sunt aproape sigur că folosea un alt nume.

— Când i-ai suflat afacerea cu locuințele, George?

Potter zâmbeşte, şi ceva în privința mărimii dinților săi şi-a felului în care par să-i iasă din gingii îi permite lui Jack să vadă cât de repede moartea aleargă spre acest om. Simte un uşor fior, însă îi răspunde cat mai degajat la zâmbet. Şi asta face parte din modul în care operează el.

— Dac-o să vorbim despre păcăleli şi suflări, mai bine spune-mi Potsie.

— Bine, Potsie. Când ai dat peste tipu' ăsta în Chicago?

— Asta-i uşor, zice Potter. Când s-a ținut licitația era vară, dar mahării încă mai vociferau despre cum hipioții au venit în oraş cu un an înainte şi le-au învinețit ochii polițiştilor şi primarului. Aşa că aş zice 1969. Ce s-a întâmplat a fo' că îi

făcusem licitantului un mare favor şi-i mai făcusem unul şi bătrânei care trăgea la cântat în Comisia pentru Apărarea Egalității de şanse pe care o înființase primarul Daley. Aşa că, atunci când a început licitația, oferta mea a avut parte de tratament special. Tipu' ăstălalt - păcăliciul - n-am nici-o îndoială că oferta lui a fost mai proastă. Ştia cum să se-nvârtă şi probabil că avea propriile lui contacte, dar de data asta eu eram privilegiatul.

Zâmbeşte. Dinții aceia oribili apar, apoi dispar din nou.

— Oferta păcăliciului? S-a pierdut cumva. A ajuns prea târziu.

Ghinion. Chicago Potsie primeşte contractul. Apoi, după patru ani, păcăliciul îşi face iar apariția, ofertând pentru contractul Libertyville.

Numai că atunci când l-am înfrânt, totul a fost la vedere. N-am tras nici-o sfoară. L-am întâlnit în barul hotelului Nelson în seara de după atribuirea contractului, din pură întâmplate. Şi-mi zice: „Tu eşti ăla din Chicago.” Şi eu zic: „Sunt mulți oameni în Chicago.” Ei, tipu' ăsta era un păcălici, da' era un păcălici *înfricoşător.* Emana un miros urât. Mai bine de atât nu ştiu să spun. Oricum, în zilele alea eram mare şi puternic, puteam să fiu rău, dar de data aia am fost destul de paşnic.

„Mda”, zice el, „Îs mulți oameni în Chicago, da' numa' unu' care m-a păcălit. Încă mă resimt de pe urma faptei ăleia, Potsie, şi am o memorie lungă.”

Oricând altcândva, *oricine* altcineva ar fi fost, l-aş fi întrebat cât de bună i-ar fi rămas memoria după ce era dat cu capul de podea, da' cu el... doar am înghițit-o. N-am mai schimbat niciun cuvânt. El a ieşit din bar. Nu cred că l-am mai văzut vreodată, dar am auzit despre el din când în când cât am lucrat la contractul Libertyville.

Cel mai adesea de la subordonații mei. Se pare că păcăliciul îşi construia şi el o casă în French Landing. Pentru pensie. Nu c-ar fi fost aproape de pensionare pe-atunci, da' nici în floarea vârstei nu mai era. Cincizeci, aş zice... Şi asta se-ntâmpla în '72.

— Construia o casă aici, în oraş, zice Jack meditativ.

— Mda. Ş-avea şi un nume, ca una dintre casele alea englezeşti. The Birches, Lake House, Beardsley Manor, aşa ceva.

— Ce nume?

— La naiba, nu-mi amintesc nici măcar numele *păcăliciului,* cum te-aştepți să-mi amintesc numele casei pe care-a construit-o? Da' un lucru îmi amintesc: niciunuia dintre subalternii mei nu-i plăcea. Avea o reputație...

— Proastă?

— Cea mai proastă. Au avut loc accidente. Un tip şi-a retezat mâna la un fierăstrău electric, aproape că a murit de hemoragie înainte să-l ducă la spital. Un altul a căzut de pe-o schelă şi-a paralizat... e ceea ce ei numesc cvadriplegic. Ştii ce-i asta?

Jack încuviințează.

— Singura casă despre care i-am auzit pe oameni zicând că-i bântuită încă dinainte să fie construită de tot. Am impresia c-a trebuit să termine mare parte din ea el însuşi.

— Ce se mai spune despre casa asta?

Jack pune întrebarea într-o doară, ca şi când nu i-ar păsa cine ştie cât, însă-i pasă mult de tot. N-a auzit până acum de-o aşa-numită casă bântuită în French Landing. Ştie că nu locuieşte aici de destul timp să audă toate poveştile şi legendele, dar ceva de felul ăsta... ai crede că ceva de felul ăsta ar ieşi printre primele la iveală.

— A, omule, nu-mi amintesc. Doar că...

Face o pauză, cu ochii uitându-se departe. În fața clădirii, mulțimea începe în sfârşit să se risipească. Jack se întreabă cum se descurcă Dale cu Brown şi Black. Timpul pare să gonească şi el încă n-a obținut ceea ce-i trebuie de la Potter. Ce are până acum abia ajunge să-i stârnească dorințele.

— Un individ mi-a spus că soarele nu străluceşte niciodată acolo nici chiar atunci când străluceşte, zice Potter dintr-o suflare. A zis că se află la scurtă distanță de drum, într-un luminiş, şi că ar trebui să aibă soare cel puțin cinci ore pe zi vara, dar, cine ştie cum... nu are. Zicea că oamenii îşi pierdeau umbrele, exact ca într-un basm, şi că nu le plăcea. Şi uneori

auzeau un câine mârâind în pădure. Părea a fi unul mare. Unul rău. Dar nu l-au văzut niciodată. Ştii cum e, cred. Poveştile încep să circule şi-apoi se alimentează cumva cu propria lor substanță...

Umerii lui Potter se prăbuşesc brusc. Lasă capul în pământ.

— Hei, asta-i tot ce-mi amintesc.

— Cum îl chema pe păcălici pe când era în Chicago?

— Nu-mi aduc aminte.

Jack îşi bagă într-o clipă palmele desfăcute sub nasul lui Potter. Cu capul în pământ, Potter nu le vede până ce nu sunt acolo şi se trage în spate, icnind. Trage tare pe nas mirosul evanescent de pe pielea lui Jack.

— Ce?... Iisuse, ce-i asta?

Potter apucă una din mâinile lui Jack şi miroase din nou, lacom.

— Mamă, ce bine miroase. Ce-i?

— Lalele, zice Jack, dar nu asta şi gândeşte. Ceea ce gândeşte este: *Memoria mamei mele.* Cum îl chema pe păcălici pe când era în Chicago?

— E... ceva care sună ca un nume nemțesc. Beerstein. Nu-i tocmai ăsta, dar nici pe departe. Mai mult nu ştiu.

— Beerstein, zice Jack. Şi cum îl chema când a ajuns în French Landing trei ani mai târziu?

Imediat, pe scări se aud voce puternice, înflăcărate.

— Nu-mi pasă! strigă cineva.

Jack crede că e Black, cel mai oficios.

— E cazul nostru, e prizonierul nostru şi-l luăm de aici! *Acum!*

Dale:

— Nu mă împotrivesc. Spun doar că hârtiile...

Brown:

— A, mă fut pe hârtii. Îl luăm cu noi.

— Cum îl chema în French Landing, Potsie?

— Nu pot să...

Potsie ia din nou mâinile lui Jack. Mâinile lui Potsie sunt uscate şi reci. Miroase palmele lui Jack, cu ochii închişi. Când expiră prelung, zice:

— Burnside. Grăsuliul Burnside. Nu c-ar fi fost grăsuliu. Porecla era o glumă. Cred că adevăratul lui prenume e posibil să fi fost Charlie.

Jack îşi trage mâinile. Charles „Grăsuliul” Burnside. Cunoscut odinioară drept Beer Stein. Sau ceva ca Beer Stein.

— Şi casa? Cum îi zicea casei?

Brown şi Black se apropie acum pe coridor, Dale urmându-i grăbit. *Nu mai e timp,* îşi spune Jack. *Fir-ar să, fie, dacă aş mai fi avut măcar cinci minute...*

Si atunci Potsie zice:

— Casa întunericului. Nu ştiu dacă aşa a botezat-o el sau dacă aşa au început s-o numească muncitorii, dar ăsta era numele, da-da.

Ochii lui Jack se măresc. Imaginea livingului comod al lui Henry Leyden îi trece prin minte: stând cu un pahar lângă cot şi citind despre Jarndyce şi Jarndyce.

— Ai spus cumva Casa *umbrelor?*

— A *întunericului,* repetă Potsie cu iuțeală. Pentru că într-adevăr *aşa* era. Era...

— O, Hristoase, fiu ceresc, zice unul dintre polițiştii statali cu o voce țâfnoasă de „uite ce-a adus pisica-n casă” care-l face pe Jack să-i vină să-i rearanjeze fața. E vorba de Brown, dar când Jack ridică privirea, ochii săi dau de partenerul lui Brown. Coincidența numelui celuilalt ofițer îl face pe Jack să zâmbească[29].

— Salut, băieți, zice Jack, ridicându-se de pe prici.

— Ce cauți aici, Hollywood? zice Black.

— Ardeam doar gazul şi vă aşteptam, spune Jack, şi surâde scânteietor. Presupun că-l vreți pe omul ăsta.

— Mare dreptate ai, mârâie Brown. Iar dacă ne-ai stricat cazul...

— Doamne, nu cred, zice Jack.

E-o luptă, dar reuşeşte să atingă un ton de amabilitate. Apoi, lui Potsie:

— O să fiți mai în siguranță cu ei decât aici în French Landing, domnule.

George Potter pare din nou pierdut. Resemnat.

— Nu-mi pasă cine ştie cât, spune el, apoi zâmbeşte când îi vine un gând. Dacă bătrânul Grăsuliu e încă-n viaţă şi-o să dai peste el, poate-l întrebi dacă se mai resimte de pe urma păcălelii pe care i-am tras-o în '69. Şi transmite-i că Chicago Potsie îl salută.

— Despre ce dracu' vorbeşti? întreabă Brown, încruntându-se. A scos cătuşele şi e clar că abia aşteaptă să le pună la încheieturile lui George Potter.

— Despre vremuri demult apuse, zice Jack.

Îşi îndeasă mâinile plăcut mirositoare în buzunare şi iese din celulă. Le zâmbeşte lui Brown şi Black.

— Nu merită să vă ocupaţi mintea cu asta, băieţi.

Ofiţerul Black se întoarce spre Dale.

— Ai terminat-o cu cazul ăsta, zice el. Cuvintele astea-s destul de clare. Mai simplu nu ştiu cum să-ţi explic. Aşa că spune-mi o dată pentru totdeauna, şerifule: Ai înţeles?

— Sigur că da, zice Dale. Luaţi cazul şi spălaţi-vă cu el pe cap. Dar nu mai face pe ăla pe cal alb, bine? Dacă te aştepţi să stau pur şi simplu deoparte şi să las o mulţime de beţivi de la Sand Bar să-l scoată pe omul ăsta din Lucky's şi să-l linşeze...

— Nu te pune într-o lumină mai proastă decât aia în care te afli deja, ripostează Brown. I-au aflat numele de pe frecvenţa radio a poliţiei.

— Mă îndoiesc de asta, zice Dale încet, gândindu-se la mobilul drogatului luat cu împrumut din magazia cu dovezi.

Black îl apucă pe Potter de umărul îngust, îl răsuceşte violent, apoi îi împinge atât de tare spre uşa de la capătul coridorului, că omul aproape cade la pământ. Potter îşi recapătă echilibrul, cu faţa ridată plină de durere şi demnitate.

— Ofiţeri, zice Jack.

Nu vorbeşte tare sau cu furie, însă amândoi ofiţerii se întorc.

— O singură dată să-l mai bruscaţi pe prizonier şi, din clipa când aţi plecat, o să sun la Madison şi credeţi-mă, ofiţeri, baştanii de-acolo or să mă asculte. Aveţi o atitudine arogantă, coercitivă şi contraproductivă pentru rezolvarea acestui caz.

Abilitățile voastre de cooperare interdepartamentală sunt inexistente. Aveți un comportament lipsit de profesionalism, care aruncă o lumină foarte rea asupra statului Wisconsin. Aveți două variante: fie o să vă comportați frumos, fie de vinerea viitoare o să căutați să vă angajați ca agenți de pază pe undeva.

Chiar dacă vocea lui rămâne egală de la început până la sfârşit, Black şi Brown par să se micşoreze pe măsură ce cuvintele îi ies pe gură. Când termină, statalii arată ca doi copii pedepsiți. Dale îl priveşte pe Jack cu admirație. Numai Potter pare neafectat; el se uită la mâinile sale încătuşate cu ochi ce ar putea fi la distanță de o mie de kilometri.

— Acum, plecați, zice Jack. Luați-vă prizonierul, luați dosarele cazului şi cărați-vă.

Black deschide gura să vorbească, apoi o închide la loc. Pleacă. Când uşa se închide în urma lor, Dale se uită la Jack şi zice foarte încet:

— Oau!

— Ce?

— Dacă nu ştii, spune Dale, eu n-o să-ți spun.

Jack ridică din umeri.

— Potter îi va ține ocupați, ceea ce nouă ne va da ocazia să facem puțină muncă adevărată. Dacă seara de-acum are o parte bună, asta este.

— Ce ai aflat de la el? Ai aflat ceva?

— Un nume. S-ar putea să însemne ceva. Charles Burnside. Poreclit Grăsuliul. Ai auzit de el?

Dale scoate în afară buza de jos şi se trage gânditor de ea. Apoi îi dă drumul şi scutură din cap.

— Numele în sine mi se pare vag cunoscut, dar asta s-ar putea să fie doar pentru că e aşa comun. Porecla, nu.

— Era constructor, contractor în Chicago acum mai bine de treizeci de ani. După ce spune Potsie, cel puțin.

— Potsie, zice Dale.

Banda adezivă se desprinde pe la un colț al afişului cu UN APEL ÎNSEAMNĂ UN APEL şi Dale o netezeşte cu aerul unuia care nu ştie prea bine ce face.

— V-ați împrietenit binișor, nu?

— Nu, zice Jack. *Burnside* e Grăsuliul. Iar ofițerul Black nu e stăpânul Casei întunericului.

— Ți-ai pierdut mințile. Ce casă a întunericului?

— Întâi de toate, e-un nume propriu. Casă, cu C mare. Casa întunericului. Ai auzit vreodată de-o casă numită aşa prin apropiere?

Dale râde.

— Doamne, nu.

Jack îi întoarce zâmbetul, dar pe dată e vorba de zâmbetul pe care-l foloseşte la interogatorii, nu acela care spune „discut ceva cu prietenul meu". Asta pentru că acum e-un țopilist. Şi-a văzut o scânteiere ciudată în ochii lui Dale Gilbertson.

— Eşti sigur? Nu te grăbi. Gândeşte-te bine.

— Ți-am spus că nu. Prin părțile astea, oamenii nu dau nume caselor. O, mi se pare că bătrâna doamnă Graham şi doamna Pentle îi spun locuinței lor de cealaltă parte a bibliotecii orăşeneşti Caprifoi, din pricina tufelor de caprifoi care împânzesc gardul din față, dar asta-i singura de prin părțile astea de care am auzit să aibă un nume.

Din nou, Jack vede acea scânteiere. Potter e cel care va fi acuzat de crimă de către Poliția Statului Wisconsin, însă Jack n-a văzut acea scăpărare profundă în ochii lui Potter nici măcar o singură dată în timpul discuției lor. Asta pentru că Potter fusese sincer cu el.

Dale nu este sincer.

Dar trebuie să fiu blând cu el, îşi spune Jack. *Pentru că el nu* ştie *că nu e sincer. Cum e posibil aşa ceva?*

Ca un răspuns, aude vocea lui Chicago Potsie: *Un individ mi-a spus că soarele nu străluceşte niciodată acolo nici chiar atunci când străluceşte... Zicea că oamenii îşi pierdeau umbrele, exact ca într-un basm.*

Memoria e o umbră; orice polițist care încearcă să reconstituie o crimă sau un accident pe baza relatărilor contradictorii ale martorilor oculari ştie asta foarte bine. Oare aşa să fie Casa întunericului a lui Potsie? Ceva ce nu aruncă nici-o umbră? Răspunsul lui Dale (s-a întors acum drept cu

fața la posterul care se desprinde şi lucrează la el la fel de serios cum ar lucra cu o victimă a unui atac de cord în stradă, făcându-i respirație gură la gură aşa cum scrie la carte, până la sosirea ambulanței) îi sugerează lui Jack că s-ar putea să fie ceva *exact* aşa. Acum trei zile nu şi-ar fi permis să ia în calcul o asemenea idee, dar în urmă cu trei zile nu se întorsese în Teritorii.

— După spusele lui Potsie, locul ăsta şi-a dobândit reputația de casă bântuită încă dinainte să fie complet construit, spune Jack, forțând puțin nota.

— Nu.

Dale trece la afişul despre întâlnirile Alcoolicilor Anonimi şi Drogaților Anonimi. Examinează grav banda adezivă, fără să-l privească pe Jack.

— Nu-mi sună deloc cunoscut.

— Sigur? Un om aproape că a murit din cauza hemoragiei. Altul a căzut şi a paralizat. Oamenii s-au plâns - ascultă asta, Dale, că-i bună - aşa spune Potsie, oamenii s-au plâns că şi-au pierdut umbrele. Nu le vedeau nici la miezul zilei, când soarele strălucea cu putere maximă. Nu-i aşa că-i ciudat?

— Ba cum să nu, dar eu nu-mi amintesc să fi auzit asemenea poveşti.

Când Jack se apropie de Dale, acesta se îndepărtează. Aproape că spală putina, deşi şeriful Gilbertson nu e de obicei omul care să spele putina. E puțin comic, puțin trist, puțin oribil. Nu ştie că o face, Jack e sigur de asta. *Există* o umbră. Jack o vede şi, la un anumit nivel, Dale *ştie* asta. Dacă Jack l-ar forța prea tare, Dale va trebui să o vadă şi el... Şi Dale nu vrea asta. Pentru că e o umbră *rea.* E oare mai rău decât un monstru care ucide copii şi apoi mănâncă anumite părți din corpurile lor? Aparent, o parte din Dale aşa crede.

L-aş putea face să vadă umbra aia, îşi spune Jack cu răceală. *Să-i pun mâinile sub nas - mâinile mele mirosind a lalele - şi să-l fac să o vadă. O parte din el chiar* vrea *să o vadă. Partea de țopilist.*

Apoi o altă parte a minții lui Jack se face auzită pe vocea tărăgănată a lui Speedy Parker pe care acum şi-o aminteşte

din copilărie. *L-ai putea face să aibă o cădere nervoasă, Jack. Dumnezeu ştie că e aproape de una, după toate prin câte a trecut de cân' a fo' răpit băiatu' Irkenham. Vrei să rişti asta? Şi pentru ce? N-a ştiut numele, în privința asta* a fost *sincer.*

— Dale?

Dale îi aruncă lui Jack o privire iute şi luminoasă, apoi îşi fereşte ochii. Acea scurtă privire îi frânge inima lui Jack.

— Ce-i?

— Hai să mergem să bem o cafea.

La această schimbare de subiect, pe fața lui Dale se vede o veselă uşurare. Îl loveşte pe Jack peste umăr.

— Bună idee!

A naibii de bună idee, chiar aici şi-acum, îşi zice Jack, apoi zâmbeşte. Sunt mai multe feluri de-a beli o pisică şi mai multe feluri de-a găsi o Casă a întunericului. A fost o zi lungă. E mai bine, poate, să lase asta deoparte. Cel puțin pentru seara asta.

— Cum rămâne cu Railsback? întreabă Dale în vreme ce coboară scările. Mai vrei să vorbeşti cu el?

— Absolut, răspunde Jack, cât poate de însuflețit, dar are puține speranțe în legătură cu Andy Railsback, un martor ales care a văzut exact ceea ce Pescarul a vrut ca el să vadă. Cu o singură mică excepție... poate. Papucul de casă. Jack nu ştie dacă asta va duce la ceva, dar e posibil. În sala de judecată, de pildă... ca legătură identificatoare...

Asta n-o să ajungă niciodată în instanță şi-o ştii bine. S-ar putea chiar sa nu se termine săptămâna as...

Gândurile îi sunt întrerupte de un val de sunet vesel când păşesc în combinația de cameră de recreere şi centru de dispecerat. Membrii Departamentului de Poliție French Landing stau în picioare şi aplaudă. Henry Leyden stă şi el în picioare şi aplaudă. Dale se alătură curentului dominant.

— Iisuse, băieți, încetați, zice Jack, râzând şi înroşindu-se în acelaşi timp. Dar n-o să încerce să se mintă, să-şi spună că nu-i face plăcere acel ropot de aplauze. Le simte căldura, simte lumina privirii lor. Lucrurile astea nu-s importante. Dar te fac să te simți ca acasă, şi asta e important.

Când Jack şi Henry ies din secția de poliție după o oră sau aşa ceva, Beezer, Mouse şi Kaiser Bill sunt încă acolo. Ceilalți doi s-au întors pe Row să le pună la curent pe bătrânele doamne de acolo cu privire la evenimentele serii.

— Sawyer, zice Beezer.

— Da, răspunde Jack.

— Orice putem face, omule. Pricepi asta? *Orice.*

Jack se uită intens la motociclist, întrebându-se care o fi povestea lui... alta în afară de durere, adică. Durerea unui tată. Ochii lui Beezer rămân ațintiți asupra ochilor săi. Puțin într-o parte, Henry Leyden stă cu capul ridicat pentru a mirosi ceața de fluviu, murmurând din adâncul gâtului.

— O să trec să văd ce face mama Irmei mâine pe la unsprezece, zice Jack. Crezi că tu şi prietenii tăi mă puteți aştepta la Sand Bar în jurul prânzului? Femeia locuieşte prin apropiere, am înțeles. O să vă fac cinste cu un rând de limonada.

Beezer nu zâmbeşte, dar ochii i se încălzesc uşor.

— Acolo o să fim.

— Bine, zice Jack.

— Vrei să-mi spui de ce?

— Trebuie să găsim un loc.

— Are legătură cu ucigaşul lui Amy şi al celorlalți copii?

— Poate.

Beezer încuviințează.

— Mă mulțumesc cu „poate”.

Jack conduce înapoi spre valea Norway încet, dar nu doar din cauza cetii. Deşi e încă seara devreme, e obosit ca un câine şi are o bănuială că Henry e şi el obosit. Nu pentru că e tăcut; Jack s-a obişnuit că ocazionalele perioade de latență ale lui Henry. Nu, e vorba de tăcerea din maşină. În împrejurări normale, Henry e-un neobosit ascultător de radio, reglând aparatul, pe rând, pe toate posturile din La Riviere, verificând KDCU de-aici din oraş, apoi extinzând aria, căutând prin Milwaukee, Chicago, poate chiar Omaha, Denver şi St Louis, dacă o permit condițiile meteorologice. Un aperitiv bop aici, o

salată gospel acolo, poate o frântură de Perry Como taman la capătul scalei de reglaj: *hot-diggity, dog-diggity, boom what-ya-do-to-me.* Nu şi-n seara asta, însă. În seara asta, Henry stă doar tăcut pe partea lui de maşină, cu mâinile împreunate în poală. În cele din urmă, când nu mai au mai mult de trei kilometri până la aleea casei sale, Henry spune:

— În seara asta îl lăsăm pe Dickens, Jack. Mă duc direct la culcare.

Oboseala din vocea lui Henry îl uimeşte pe Jack, îl nelinişteşte.

Henry nu pare în apele lui sau în ale vreunui alt personaj radiofonic de-al său; în momentul acesta pare doar bătrân şi obosit, aproape ajuns la capătul puterilor.

— Asta am să fac şi eu, zice Jack, încercând să nu-şi lase îngrijorarea să i se citească în voce. Henry sesizează fiecare nuanță a glasului. Asta-i ciudățenia lui.

— Pot să întreb ce ai de gând să faci cu Thunder Five?

— Nu-s tocmai sigur, zice Jack şi, poate pentru că e obosit, Henry înghite minciuna. Are de gând să-i pună pe Beezer şi amicii lui să caute locul despre care i-a spus Potsie, locul unde umbrele au obiceiul de-a dispărea. Asta cel puțin în anii şaptezeci. A mai avut de gând Şi să-l întrebe pe Henry dacă a auzit vreodată de o locuință din French Landing numită Casa întunericului. Dar nu acum. Nu după ce-a auzit ce frânt pare Henry. Mâine, poate. Aproape sigur, de fapt, pentru că Henry e-o resursă prea bună ca să n-o folosească. Însă e mai bine să-l lase să-şi încarce mai întâi bateriile.

— Ai caseta, nu?

Henry scoate puțin din buzunarul de la piept caseta cu înregistrarea apelului Pescarului la 911, apoi o vâră la loc.

— Da, mamă. Dar nu cred că în seara asta pot asculta ce spune un ucigaş de copilaşi, Jack. Nici dacă intri şi asculți împreună cu mine.

— Mâine va fi bine, spune Jack, sperând că, zicând asta, nu condamnă la moarte alți copii din French Landing.

— Nu eşti prea sigur.

— Nu, recunoaşte Jack, dar să asculți caseta cu urechi obosite ar putea face mai mult rău decât bine. *Sunt* sigur de asta.

— Mâine la prima oră. Promit.

Casa lui Henry e deja în față. Pare singură doar cu un bec aprins deasupra garajului, însă, sigur, Henry nu are nevoie de lumini înăuntru ca să-şi găsească drumul.

— Henry, o să fii bine?

— Da, zice Henry, însă lui Jack nu i se pare întru totul sigur.

— Să-l laşi pe şobolan în seara asta, îi zice Jack cu fermitate.

— Da.

— La fel şi pe şeicul, şarmul, şocul.

Buzele lui Henry se ridică într-un zâmbet uşor.

— Nici măcar un promo făcut de George Rathbun pentru French Landing Chevrolet, unde prețul e rege şi tu nu plăteşti niciun ban dobândă în primele şase luni de la aprobarea creditului. Direct în pat.

— Şi eu, zice Jack.

Dar după o oră după ce s-a întins şi-a stins veioza de pe noptieră, Jack încă nu reuşeşte să adoarmă. Fețe şi voci i se rotesc în minte ca nişte minutare nebune de ceas. Sau ca un carusel într-un bâlci pustiu.

Tansy Freneau: *Adu afară monstrul care mi-a omorât copilaşul* Beezer St Pierre: *Trebuie să vedem cu evoluează lucrurile, nu?*

George Potter: *Căcatul ăia îți intră-n corp şi aşteaptă. Teoria mea e că* niciodată *nu pleacă, nu cu adevărat.*

Speedy, o voce din trecutul îndepărtat la genul de telefon care era de domeniul SF-ului atunci când Jack l-a întâlnit pentru întâia oară: *Sal'tare, Jack Călătoru.... vorbind ca de la un țopilist la altul, fiule, cred că ar trebui să faci o vizită în baia şerifului Gilbertson. Chiar în clipa asta.*

Ca de la un țopilist la altul, aşa-i.

Şi mai mult ca orice, iar şi iar, Judy Marshall: *Nu spui doar: Sunt pierdut şi nu ştiu să mă întorc - continui să mergi...*

Da, dar încotro continui să mergi? *Încotro?*

Până la urmă, se ridică şi iese pe verandă cu perna la subsuoară. Noaptea e călduță; în valea Norway, unde ceața a fost rară încă de la început, ultimele rămăşițe ale ei au dispărut acum, purtate de-un blând vânt dinspre est. Jack ezită, apoi coboară scările, doar în chiloți. Veranda nu e bună, însă. E locul unde a găsit cutia aia diavolească cu timbre decupate din pliculețe de zahăr.

Merge pe lângă camionetă, pe lângă cuşca păsărilor şi intră pe terenul dinspre nord. Deasupra lui sunt un miliard de stele. Greierii zumzăie moale în iarbă. Poteca pe care a croit-o prin fân şi timoftică a dispărut sau poate că acum el intră pe teren printr-un alt loc.

Puțin mai încolo, se întinde pe spate, îşi pune perna sub cap şi se uită în sus la stele. *Dar pentru puțin timp,* îşi spune. *Doar până când vocile alea fantomă îmi pleacă din cap. Doar pentru puțin timp.*

Gândind asta, începe să moțăie.

Gândind asta, trece dincolo.

Deasupra sa, tiparul stelelor se schimbă. El *vede* cum se formează noile constelații. Ce-i aia, acolo unde cu o clipă înainte s-a aflat Carul Mare? Să fie oare Sacrul Opopanax? Poate că este. Aude un scârțâit jos, plăcut, şi ştie că e moara de vânt pe care a văzut-o când a trecut în dimineața asta, în urmă cu o mie de ani. Nu e nevoie să se uite « ea ca să fie sigur, cum nu e nevoie să se uite nici unde s-a aflat casa lui pentru a vedea că a devenit din nou un hambar.

Scârț... scârț... scârț: mari vane de lemn rotindu-se în acelaşi vânt dinspre est. Numai că acum vântul e infinit mai dulce, infinit mai pur. Jack îşi atinge chiloții şi simte o țesătură dură. În lumea asta nu există boxeri Jockey. Şi perna s-a schimbat. Buretele s-a transformat în pene de gâscă, însă tot comodă e. Mai comodă ca niciodată, de fapt. Dulce sub cap.

— O să-l prind, Speedy, şopteşte Jack Sawyer în sus spre noile forme ale noilor stele. Cel puțin, o să încerc.

Adoarme.

Când se trezeşte, e dimineață devreme. Briza a dispărut. În direcția din care a venit, la orizont e o luminoasă linie portocalie - soarele e pe drum. E înțepenit şi-l doare fundul şi e ud de la rouă, însă e odihnit. Scârțâitul egal, ritmic, nu se mai aude, dar asta nu-l surprinde. A ştiut din momentul când a deschis ochii că se află iar în Wisconsin. Şi mai ştie ceva: se poate duce înapoi. Oricând pofteşte. Adevăratul ținut Coulee, *profundul* ținut Coulee, este la distanță de doar o dorință şi-o mişcare. Asta îl umple în egală măsură de bucurie şi spaimă.

Jack se ridică şi se întoarce spre casă în picioarele goale, cu perna la subsuoară. Estimează e că cam cinci dimineața. Încă trei ore de somn îl vor pregăti pentru orice. Pe scările verandei, atinge bumbacul boxerilor săi Jockey. Deşi are pielea umedă, boxerii sunt aproape uscați. Sigur că sunt. Mare parte din orele pe care le-a petrecut dormind în natură (aşa cum a petrecut multe nopți în toamna aceea când avea doisprezece ani), aceştia nici măcar nu erau pe el. Erau în altă parte.

— În țara Opopanaxului, zice Jack şi intră în casă.

Trei minute mai târziu, doarme din nou, în propriul său pat. Când se trezeşte la opt, cu soarele sensibil strecurându-se înăuntru pe geam, aproape că-i vine să creadă că ultima sa călătorie a fost un vis.

Dar, în străfundul inimii, ştie că nu este aşa.

18

Vă mai amintiți microbuzele alea de la ştiri care au intrat în parcarea din spatele secției de poliție? Şi contribuția lui Wendell Green la tărăboi, înainte ca uriaşa lanternă a ofițerului Hrabowski să-l trimită în țara lui Nod? Odată ce echipele din microbuze au observat aparent inevitabila revoltă populară, putem fi siguri că s-au ridicat la înălțimea situației, căci a doua zi dimineață filmările realizate de ele domină ecranele televizoarelor din tot statul. Până la ora nouă,

locuitorii din Racine şi Milwaukee, cei din Madison şi Delafield şi oamenii care locuiesc atât de departe în nordul statului, încât au nevoie de antene parabolice pentru a recepționa o brumă de semnal, ridică privirile de la clătite, bolurile cu cereale Special K, ouăle prăjite sau brioşele englezeşti cu unt, pentru a urmări un polițist scund cu aer nervos punând capăt înfloritoarei cariere de demagog a unui masiv reporter când îl pocneşte în cap cu un instrument bont. Şi-am putea fi de asemenea siguri de încă un lucru: că nicăieri reportajul nu este mai urmărit ca în French Landing şi-n comunitățile învecinate, Centralia şi Arden.

Gândindu-se la mai multe lucruri deodată, Jack Sawyer urmăreşte totul la un mic televizor portabil aşezat pe polița din bucătărie. Speră ca Dale Gilbertson să nu-i retragă suspendarea lui Arnold Hrabowski, deşi bănuieşte că în scurt timp Ungurul Nebun va îmbrăca din nou uniforma. Dale numai *crede* că-l vrea definitiv afară din forțele de poliție: e prea bun la suflet să asculte rugile lui Arnie - şi după seara trecută, până şi un orb vede că Arnie o să se roage - fără să cedeze. Jack mai speră că îngrozitorul Wendell Green va fi concediat sau va pleca, în sfârşit căzut în dizgrație. Reporterii nu trebuie să se arunce în mijlocul evenimentelor despre care scriu şi uite-l pe bunul şi bătrânul Wendell gură spurcată, cerând sânge ca un lup pe lună plină. Totuşi, Jack are deprimanta senzație că Wendell Green va scăpa din problema aceasta cu ajutorul vorbelor mieroase (adică, va *minți* ca să scape) şi va continua să fie un junghi puternic. Iar Jack se gândeşte la descrierea pe care Andy Railsback a făcut-o bătrânului înfiorător care apăsa pe clanțele de la etajul doi al hotelului Nelson.

Iată-l, *Pescarul,* în sfârşit prinzând formă. Un bătrân în halat albastru şi-un papuc de casă, cu dungi negre şi galbene, ca un bondar. Andy Railsback se întrebase dacă individul ăsta bătrân şi dizgrațios nu se rătăcise cumva de la casa de bătrâni Maxton. Asta era o chestie interesantă, credea Jack. Dacă „Grăsuliul" Burnside este omul care a pus fotografiile în

camera lui George Potter, Maxton's ar fi o ascunzătoare perfectă pentru el.

Wendell Green se uită la ştiri la televizorul Sony din camera sa de hotel. Nu-şi poate dezlipi ochii de la ecran, deşi ceea ce vede îl bombardează cu o sumedenie de sentimente - furie, ruşine şi umilință - care-i fac stomacul să fiarbă. Cucuiul de la cap îi pulsează şi, de fiecare dată când vede acea jalnică scuză de polițist furişându-se în spatele lui cu lanterna ridicată, împinge cu degetele în părul des şi buclat de la ceafă şi îl palpează blând. Afurisenia aia pare să aibă mărimea unei roşii coapte şi pare să fie la fel de pregătită să explodeze. E norocos că nu a făcut o comoție. Pişorcosul ăla putea să-l omoare.

Bine, poate că a depăşit puțin măsura, poate că a trecut cu un pas peste granița profesionalismului, dar nu a susținut niciodată că este perfect. Tipii de la ştirile locale îl calcă pe bătături cu atâta gargară despre Jack Sawyer. Cine-i reporterul principal care urmăreşte zilnic povestea Pescarului? Cine s-a ocupat de ea de la început, spunându-le cetățenilor ceea ce trebuiau să ştie? Cine îşi pune curul la bătaie zi după nenorocită de zi? Cine *i-a dat făptaşului nume?* Nu capetele alea seci de Bucky şi Stacey, reporterii ăia şi prezentatorii de ştiri aspiranți care zâmbesc în obiectiv ca să-şi arate dinții plombați, asta-i sigur. Wendell Green e-o legendă prin părțile astea, o vedetă, singurul gigant - aproape - al jurnalismul care a trăit vreodată în vestul Wisconsinului. Până şi în Madison, numele Wendell Green ține loc de... ei bine, de excelență neîndoielnică. Iar dacă numele Wendell Green e ca un stindard de aur acum, aşteptați să-l vedeți călărind pe umerii pătați de sânge ai Pescarului hăt, până la un Premiu Pulitzer.

Aşa că luni dimineață trebuie să se ducă la birou şi să-şi calmeze editorul. Mare scofală. Nu e prima dată şi nu va fi nici ultima. Reporterii buni fac valuri; nimeni nu recunoaşte asta, dar aşa stau lucrurile, asta e legea scrisă cu litere mărunte pe care nimeni n-o citeşte decât după ce e prea târziu. Când va intra pe uşa editorului, ştie ce va spune: *Cea mai mare ştire a zilei, şi-ai mai văzut vreun alt reporter acolo?* Iar când editorul

îi va mânca iar din palmă, lucru pentru care va trebui să muncească în jur de zece minute, are de gând să treacă pe la un vânzător de la Goltz's pe nume Fred Marshall. Una dintre cele mai valoroase surse ale lui Wendell a sugerat că domnul Marshall deține nişte informații interesante despre copilaşul lui special foc, şi anume cazul Pescarului.

Arnold Hrabowski, acum un erou în ochii scumpei sale soții, Paula, urmăreşte ştirile într-o aură postcoitală şi îşi spune că ea are dreptate: chiar ar trebui să-l sune pe şeriful Gilbertson şi să-i ceară să-i retragă suspendarea.

Întrebându-se cu jumătate de minte unde l-ar putea căuta pe vechiul competitor al lui George Potter, Dale Gilbertson îi urmăreşte pe Bucky şi Stacey prezentând din nou imagini de la spectacolul oferit de Ungurul Nebun când s-a ocupat de Wendell Green şi se gândeşte că ar trebui să-l readucă pe micuț la serviciu. Uită-te ce lovitură frumoasă a aplicat Arnie! Dale nu se poate abține - pălitura aia chiar îi luminează ziua. E ca şi cum l-ai vedea pe Mark McGwire, ca şi cum l-ai vedea pe Tiger Woods.

Singură în căsuța întunecată de lângă autostradă, Wanda Kinderling, la care ne-am referit în trecere din când în când, ascultă radioul. De ce ascultă ea radioul? În urmă cu câteva luni, a trebui să hotărască dacă să plătească factura la cablu sau să mai cumpere o jumătate de galon de votcă Aristocrat, şi scuze, Bucky şi Stacey, dar Wanda şi-a urmat impulsul de moment, şi-a ascultat inima. Fără cablu, televizorul ei nu arată mare lucru în afară de-o mulțime de purici şi-o dungă neagră groasă care urcă pe ecran într-un circuit continuu. Wanda oricum i-a urât întotdeauna pe Bucky şi Stacey, dimpreună cu aproape toți ceilalți care apar la televizor, mai ales dacă arată satisfăcuți Şi bine îngrijiți. (Nutreşte un dispreț special pentru gazdele programelor de ştiri matinale şi pentru prezentatorii marilor rețele de televiziune.) Wanda n-a fost satisfăcută sau bine îngrijită de când soțul ei, Thorny, a fost acuzat de crimele acelea teribile pe care nici în ruptul capului nu le-ar fi putut comite, a fost acuzat de către

fanfaronul ăla de Jack Sawyer. Jack Sawyer i-a distrus viața, şi Wanda nu e înclinată să ierte şi să uite.

Omul ăla i-a prins bărbatul în cursă. I-a *înscenat* totul. A mânjit numele inocent al lui Thorny şi l-a trimis la pârnaie doar ca să apară el într-o lumină bună. Wanda speră să nu-l prindă niciodată pe Pescar, pentru că Pescarul este exact ceea ce merită ei, nemernicii ăia murdari. Dacă *joci* murdar, *eşti* murdar, iar oamenii de felul ăsta pot ajunge drept în cele mai adânci hrube ale iadului - asta crede Wanda Kinderling. Pescarul e-un semn de *răzbunare* - asta crede Wanda. N-are decât să omoare o sută de plozi, n-are decât să omoare o mie şi, după aia, n-are decât să înceapă cu părinții lor. Thorny n-ar fi putut omorî târfele alea în Los Angeles. Alea au fost crime de natură sexuală, iar pe Thorny nu-l interesa deloc sexul, slavă Domnului. Restul din el creştea, însă partea lui bărbătească niciodată; trebuşoara lui era cam de mărimea degetului lui mic. Îi era imposibil să-l intereseze femeile dezmățate şi chestiile legate de sex. Însă Jack Sawyer locuia în Los Angeles, nu-i aşa? Aşadar, de ce să nu fi putut *el* să le omoare pe târfele alea, pe curvele alea, şi să dea vina pe Thorny?

Prezentatorul de ştiri descrie acțiunile fostului locotenent Sawyer din seara precedentă, şi Wanda Kinderling îşi scuipă bila, apucă paharul de pe noptieră şi-şi stinge focul din pântece cu cinci centimetri de votcă.

Gorg, care ar părea drept un vizitator natural celor de seama Wandei, nu acordă deloc atenție ştirilor, căci el e departe în Lumea de Departe.

În patul său de la Maxton's, Charles Burnside se bucură de vise care nu-i aparțin tocmai lui, căci ele emană dinspre o altă ființă, de altundeva, şi descriu o lume pe care el nu a văzut-o niciodată cu ochii lui. Copii zdrențuiți, înrobiți, umblă pe picioruşele lor însângerate pe lângă flăcări săltătoare, rostogolind roți uriaşe care întorc roți şi mai mare oho aha puterea flumoaşele motoale ale distrugerii urcând urcând spre cerul negru şi roşu. Marea Combinație! O putoare râncedă de

carne putredă şi ceva cu adevărat scârbos, ceva ca urina de balaur, parfumează aerul, la fel ca şi izul greu al disperării.

Deruoni-şopârlă cu cozi groase îi biciuiesc pe copii să înainteze. O larmă de zăngănituri şi bubuituri, de zdrobituri şi bufnituri enorme chinuieşte urechile. Acestea sunt visele celui mai bun prieten şi stăpân iubit al lui Burny, domnul Munşun, o ființă de-o nesfârşită şi perversă desfătare.

Dincolo de capătul sectorului Daisy, de cealaltă parte a antreului fercheş şi după ce treci de separeul mic al Rebeccăi Vilas, Chipper Maxton e preocupat de probleme considerabil mai lumeşti. Micuțul televizor de pe raftul de deasupra seifului difuzează minunata imagine a Ungurului Nebun Hrabowski zvântându-l pe Wendell Green cu o frumoasă, precisă lovitură cu lanterna sa din dotare, însă Chipper abia dacă observă splendidul moment. El trebuie să scoată de undeva cei treisprezece mii de dolari pe care-i datorează agentului său de pariuri şi nu are decât aproximativ jumătate din sumă. Ieri, încântătoarea Rebecca s-a dus la Miller să retragă mare parte din ceea ce depozitase el acolo, şi poate folosi cam două mii de dolari din contul său propriu, atâta vreme cât îi pune la loc înainte de sfârşitul lunii. Aşa că mai rămân în jur de şase miare, o sumă care va necesita o şmecherie contabilă al naibii de creativă. Din fericire, contabilitatea creativă e-o specialitate a lui Chipper, şi când începe să-şi analizeze opțiunile, consideră dificultatea de acum o oportunitate.

În definitiv, a intrat în afacere în primul rând ca să fure cât mai mulți bani posibil, nu-i aşa? Pe lângă farmecele domnişoarei Vilas, furtul e cam singura activitate care-l face cu adevărat fericit. Suma e aproape irelevantă: după cum am văzut, Chipper găseşte la fel de multă plăcere în stoarcerea de bani de la rudele venite în vizită după Sărbătoarea Căpşunelor ca şi din fentarea guvernului cu zece sau cincisprezece mii de dolari. Fiorul apare atunci când *scapă basma curata.* Aşa că are nevoie de şase mii; de ce să nu ia zece mii? În felul asta, îşi poate lăsa contul propriu neatins şi să rămână cu două mii ui plus cu care să jongleze. În computer are două rânduri de registre contabile şi poate cu uşurință să extragă banii din

contul bancar al companiei fără să declanşeze clopoţei în timpul următoarei inspecţii contabile din partea statului, care e programată peste aproximativ o lună. Doar dacă inspectorii nu vor cere extrasele bancare, dar chiar şi atunci sunt vreo două trucuri pe care le poate folosi. Păcat de treaba cu inspecţia, însă - lui Chipper i-ar plăcea să mai aibă puţin timp să acopere găurile cu hârtii. Problema nu a fost că a pierdut cei treisprezece mii de dolari, crede el. Problema a fost că i-a pierdut *într-un moment nepotrivit.*

Pentru ca totul să-i fie limpede în minte, Chipper trage tastatura spre el şi-i cere computerului să printeze declaraţiile complete ale ambelor seturi de registre contabile din ultima lună. Când vor apărea inspectorii, drăguţă, paginile alea vor fi fost introduse în aparatul de distrus documente şi vor fi ieşit sub formă de macaroane.

Haideţi să trecem de la o formă de nebunie la alta. După ce proprietarul parcului de case mobile Holiday a întins un arătător tremurând ca să-i indice reşedinţa Freneau, Jack conduce spre ea pe poteca prăfuită cu îndoieli tot mai mari. Rulota Airstream a lui Tansy este ultima şi cea mai prost întreţinută dintr-un şir de patru. Două dintre celelalte au flori care alcătuiesc o graniţă luminoasă în jurul lor, iar a treia a fost festonată cu umbrare verzi dungate care o fac să semene mai mult cu o casă. A patra rulotă nu arată niciun semn de decorare sau îmbunătăţire. Flori uscate şi buruieni calice se luptă în pământul bătătorit din jurul ei. Draperiile sunt trase. Un aer de mister şi paragină planează deasupra ei, împreună cu o calitate pe care Jack ar defini-o, dacă ar sta să se gândească, drept *alunecare.* În niciun fel evident, rulota nu pare în regulă. Nefericirea a schimonosit-o, aşa cum poate schimonosi o persoană, şi când Jack coboară din camioneta sa şi se-ndreaptă spre blocurile de zgură aflate la intrare, îndoielile sale sporesc. Nu mai poate fi sigur de ce a venit aici. Îi trece prin minte că nu poate să-i dea lui Tansy Freneau decât mila sa, iar gândul ăsta îl nelinişteşte.

Apoi îi trece prin gând că aceste îndoieli ascund adevăratele sale sentimente, care au legătură cu disconfortul pe care rulota îl trezeşte în el. Nu vrea să intre acolo. Tot restul ține de raționalizare; nu are de ales decât să înainteze. Ochii săi găsesc covoraşul de la uşă, o liniştitoare tuşă a lumii normale pe care el o simte deja că dispare din jurul lui. Păşeşte pe scândura de sus şi bate la uşă. Nu se întâmplă nimic. Poate că femeia într-adevăr mai doarme şi ar prefera să continue s-o facă. Dacă ar fi în locul lui Tansy, ar rămâne în pat cât mai mult posibil. Dacă ar fi în locul lui Tansy, ar rămâne în pat *săptămâni* întregi. Alungându-şi încă o dată reținerea, Jack bate iarăşi la uşă şi întreabă:

— Tansy? Eşti sus?

O voce slabă dinăuntru spune:

— Sus unde?

Oho, gândeşte Jack, şi zice:

— Sus în picioare. Te-ai trezit? Sunt Jack Sawyer, Tansy. Ne-am întâlnit aseară. Ajut poliția şi ți-am spus c-o să vin astăzi..

Aude paşi apropiindu-se de uşă.

— Tu eşti cel care mi-a dat florile? A fost un om drăguț.

— Eu sunt acela.

O încuietoare păcăneşte şi butonul clanței se roteşte. Uşa se întredeschide. O frântură de față vag măslinie şi-un ochi strălucesc în întunericul dinăuntru.

— Tu eşti. Intră repede. *Repede.*

Femeia se dă înapoi, deschizând uşa doar atât cât să treacă el. De-ndată ce Jack e înăuntru, ea o trânteşte şi-o încuie din nou.

Lumina lichidă care arde la marginile perdelelor şi draperiilor întunecă interiorul lung al rulotei. O veioză palidă e aprinsă deasupra chiuvetei şi o alta, la fel de slabă, iluminează o măsuță altfel ocupată de-o sticlă de brandy cu cafea, un pahar mânjit decorat cu poza unui personaj de desen animat şi un clasor. Cercul de lumină aruncat de veioză se extinde pentru a cuprinde jumătate din scaunul scund, acoperit cu pânză, de lângă masă. Tansy Freneau se împinge

de lângă uşi şi face doi paşi uşori, delicați, spre el. Înclină capul şi îşi împreunează mâinile sub bărbie. Expresia nerăbdătoare, uşor scăpărătoare a ochilor ei îl îngrozeşte pe Jack. După cea mai largă, cea mai cuprinzătoare definiție a sănătății mentale, femeia aceasta nu e sănătoasă. Nu ştie ce să-i spună.

— Nu vrei să... stai jos?

Cu o fluturare de mână, ea indică un scaun de lemn cu spătar înalt.

— Dacă nu ai nimic împotrivă.

— Ce să am împotrivă? Eu o să stau jos în scaunul *meu,* tu de ce să nu stai jos în ăla?

— Mulțumesc, spune Jack şi se aşază, privind-o cum se întoarce încet la uşă ca să verifice dacă a încuiat-o. Satisfăcută, Tansy îi oferă un zâmbet luminos şi se întoarce la scaun, mişcându-se aproape cu grația săltată a unei balerine. Când se lasă în scaun, el zice: Te temi că ar putea intra cineva, Tansy? Vrei să ții pe cineva încuiat afară?

— O, da, zice ea şi se apleacă în față, unindu-şi sprâncenele într-o mină exagerată de seriozitate infantilă. Însă nu e *cineva,* e *ceva.* Şi n-am să-l mai las niciodată, niciodată să-mi intre în casă. Dar pe tine o să te las, pentru că tu eşti un om foarte drăguț şi mi-ai dat florile alea frumoase. Şi eşti şi foarte chipeş.

— Gorg e lucrul pe care vrei să-l ții afară, Tansy? Te temi de Gorg?

— Da, zice ea, cu afectare. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulțumesc.

— Ei, *eu* o să beau o ceaşcă. E-un ceai foarte, foarte bun. Are gust cam ca de cafea.

Ridică din sprâncene şi-i aruncă o privire luminoasă, întrebătoare. El scutură din cap. Fără să se mişte din scaun, Tansy toarnă două degete de brandy în pahar şi pune sticla înapoi pe masă. Personajul de pe pahar, vede Jack, este Scooby-Doo. Tansy soarbe din pahar.

— Miam. Ai o iubită? Aş putea fi iubita ta, ştii, mai ales dacă mi-ai mai da nişte flori din-alea încântătoare. Le-am pus

într-o vază.

Pronunță cuvântul ca o parodie la adresa unei matroane bostoneze: *wazzz.*

— Vezi?

Pe tejgheaua din bucătărie, lalelele se veştejesc într-un borcan umplut pe jumătate cu apă. Scoase din Teritorii, nu mai au mult de trăit. Lumea asta, bănuieşte Jack, le otrăveşte mai repede decât pot face față. Fiecare fărâmă de bunătate pe care o răspândesc împrejur le slăbeşte esența. Tansy, îşi dă el seama, a fost ținută pe linia de plutire de reziduurile Teritoriilor din lalele - când acestea vor muri, ființa ei protectoare de fetiță se va nărui în praf, iar nebunia s-ar putea să o sufoce. Acea nebunie venită de la Gorg; şi-ar pune viața la bătaie pentru asta.

— Eu *am* un iubit, dar asta nu contează. Numele lui e Lester Moon. Beezer şi prietenii lui îi spun Brânză Puturoasă, dar nu ştiu de ce. Lester nu-i deloc aşa puturos, cel puțin nu când e lucid.

— Vorbeşte-mi despre Gorg, zice Jack.

Depărtându-şi degetul mic de paharul cu Scooby-Doo, Tansy mai ia o gură de brandy cu cafea. Se încruntă.

— O, ăsta-i un lucru cam scârbos despre care să vorbim.

— Vreau să ştiu ce-i cu el, Tansy. Dacă mă ajuți, pot avea grijă să nu te mai deranjeze niciodată.

— Adevărat?

— Iar tu mei vei ajuta astfel să-l găsesc pe cel care ți-a ucis fiica.

— Nu pot vorbi despre asta acum. E prea tulburător.

Tansy flutură mâna liberă deasupra poalei ca pentru a îndepărta o firimitură. Fața i se contractă şi-n ochi îi apare o nouă expresie. Pentru o secundă, disperata, neprotejata Tansy se ridică la suprafață, amenințând să explodeze într-o nebunie de durere şi furie.

— Gorg arată ca o persoană sau are altă înfățişare?

Tansy scutură încet din cap dintr-o parte în cealaltă. Se reculege din nou, reconstruieşte o personalitate care să-i poată ignora adevăratele sentimente.

— Gorg *nu* arată ca o persoană. Deloc aşa.

— Ai spus că el ți-a dat pana pe care o purtai. Arată cumva ca o pasăre?

— Gorg nu arată ca o pasăre, el *este* o pasăre. Şi ştii ce fel de pasăre?

Se apleacă în față şi chipul ei adoptă expresia unei fetițe de şase ani care e pe cale să spună cel mai urât lucru pe care-l ştie.

— Un *corb.* Asta-i el, un *corb* mare şi bătrân. Tot negru. Dar nu negru strălucitor.

Ochii i se măresc datorită seriozității celor pe care le are de spus.

— A venit de pe țărmul Nopții. Asta-i dintr-un poem pe care doamna Normandie ni l-a predat în clasa a şasea. *Corbul,* de Edgar Allan Poe.

Tansy se îndreaptă de spate, acum că a spus această perlă de istorie literară. Jack bănuieşte că doamna Normandie avea probabil aceeaşi expresie satisfăcut-pedagogică care se vede acum pe fața lui Tansy, însă fără sclipirea luminoasă, nesănătoasă din ochii lui Tansy.

— Țărmul Nopții nu face parte din lumea asta, continuă Tansy.

Ştiai asta? E *alături* de lumea asta şi *în afara* ei. Trebuie să găseşti o uşă, dacă vrei să mergi acolo.

E ca şi când ar vorbi cu Judy Marshall, îşi dă brusc seama Jack, însă cu o Judy fără profunzimea sufletului şi incredibilul curaj care au salvat-o de la nebunie. Din clipa în care Judy Marshall i-a venit în minte, vrea s-o revadă, vrea atât de mult, încât Judy pare a fi singura cheie, cea esențială, a puzzle-ului din jurul său. Iar dacă ea este cheia, ea este şi uşa pe care o deschide cheia. Jack vrea să iasă din atmosfera întunecoasă şi apăsătoare a rulotei Airstream a lui Tansy; vrea să amâne întâlnirea cu Thunder Five şi să gonească pe autostradă şi peste deal la Arden şi în sumbrul spital unde radianta Judy Marshall şi-a găsit libertatea într-un sector încuiat pentru bolnavii mental.

— Dar nici măcar nu vreau să găsesc uşa aia, pentru că nu vreau să merg acolo, zice Tansy pe-o voce melodioasă. Ţărmul Nopţii e-o lume *rea.* Totul e în *flăcări* acolo.

— De unde ştii asta?

— Mi-a spus Gorg, şopteşte ea.

Privirea lui Tansy fuge de la el şi se fixează asupra paharului cu Scooby-Doo.

— Lui Gorg îi place focul. Dar nu pentru că îl încălzeşte. Pentru că arde totul, iar asta îl face fericit. Gorg a spus...

Scutură din cap şi duce paharul la gură. În loc să bea din el, înclină lichidul spre buza paharului şi îl loveşte cu limba ca un cățel. Ridică ochii pentru a se uita din nou la el.

— Cred că ceaiul meu e magic.

Pun pariu pe asta, îşi spune Jack şi aproape că i se frânge inima pentru delicat pierduta Tansy.

— Nu poți să plângi aici, îi spune ea. Mi s-a părut că-ți vine să plângi, dar nu poți. Doamna Normandie n-o permite. Dar mă poți săruta. Vrei să mă săruți?

— Sigur că vreau, spune el. Dar doamna Normandie nu permite nici asta.

— O, asta e.

Tansy lipăie din nou din lapte.

— O putem face mai târziu, când ea va pleca din cameră. Şi mă poți lua în brațe, ca Lester Moon. Şi orice mai face Lester poți face şi tu. Cu mine.

— Mulțumesc, zice Jack. Tansy, îmi poți spune ce ți-a mai zis Gorg?

Ea lasă capul într-o parte şi împinge buzele înăuntru şi afară.

— A zis că a venit aici printr-o gaură făcută de foc. Cu margini răsfrânte înapoi. Şi-a spus că sunt mamă şi că trebuie să-mi ajut fiica. În poemul ăla, numele ei e Lenore, dar numele ei adevărat e Irma. Şi-a spus... a spus că un om bătrân şi rău i-a mâncat piciorul, dar că sunt lucruri şi mai rele care i s-ar fi putut întâmpla Irmei mele.

Câteva secunde, Tansy pare să se cufunde în sine, să dispară dincolo de suprafața ei imobilă. Gura îi rămâne pe

jumătate deschisă; nici măcar nu clipeşte. Când se întoarce din locul în care s-a dus, e ca şi cum ai vedea o statuie care prinde încet viață. Vocea e aproape prea slabă ca să o auzi.

— Trebuia să-l *rezolv* pe bătrânul ăla, să-l rezolv pentru totdeauna. Numai că tu mi-ai dat lalelele alea frumoasă şi el nu era făptaşul, nu-i aşa?

Lui Jack îi vine să strige.

— A spus că sunt lucruri mai rele, zice Tansy într-o şoaptă de neîncredere. Dar n-a spus ce anume. Mi-a arătat, în schimb. Iar când am văzut, am crezut că mi-au ars ochii. Chiar dacă încă mai puteam să văd.

— Ce ai văzut?

— Un loc mare, mare, făcut tot numai din foc, zice Tansy. Urcând mult, mult.

Se afundă în tăcere şi un cutremur lăuntric o străbate, începând cu fața, coborând şi ieşindu-i prin degete.

— *Irma* nu e acolo. Nu, nu e. A murit şi un om bătrân şi rău i-a mâncat piciorul. Mi-a trimis o scrisoare, dar n-am primit-o încă. Aşa că mi-a citit-o Gorg. Nu vreau să mă gândesc la scrisoarea aia.

Pare o fetiță care descrie ceva ce a auzit de la prietena unei prietene, sau ceva ce a inventat. O cortină groasă se află între Tansy şi ceea ce a văzut şi auzit, iar cortina aceea îi permite să funcționeze. Jack se întreabă din nou ce se va întâmpla cu ea când vor muri lalelele.

— Şi acum, spune ea, dacă nu ai de gând să mă săruți, e timpul să pleci. Vreau să fiu singură o vreme.

Surprins de fermitatea ei, Jack se ridică şi dă să spună ceva politicos şi lipsit de sens. Tansy îi face semn să plece.

Afară, aerul pare îngreunat de izuri neplăcute şi chimicale nevăzute. Lalelele din Teritorii păstrează mai multă putere decât şi-a închipuit Jack, destulă să îndulcească şi să purifice aerul lui Tansy. Pământul de sub picioarele lui Jack a fost uscat ca iasca şi în aer pluteşte o acreală înfierbântată. Jack, în vreme ce se îndreaptă spre camionetă, trebuie aproape să se forțeze să respire şi, cu cât respiră mai mult, cu atât se va

reobişnui mai repede cu lumea normală. Cu lumea *lui,* deşi acum aceasta pare otrăvită. Vrea să mai facă un singur lucru: să o ia pe Autostrada 93 spre punctul de observare al lui Judy Marshall şi să meargă mai departe, să străbată Ardenul şi să intre în parcare, apoi să treacă de uşile spitalului, de barierele doctorului Spiegleman şi Temnicerului Jane Bond, până ce se va afla încă o dată în prezența dătătoare de viață a lui Judy Marshall însăşi.

Aproape îşi spune că o iubeşte pe Judy Marshall. Poate că o iubeşte cu adevărat. Ştie că are nevoie de ea: Judy e uşa şi cheia lui.

Uşa lui, *cheia* lui. Orice ar însemna asta, e adevărat. Bine, femeia de care are nevoie e căsătorită cu extrem de simpaticul Fred Marshall, însă el nu vrea să o ia de soață; de fapt, nu vrea nici măcar să se culce cu ea, nu tocmai - vrea doar să stea în fața ei şi să vadă ce se întâmplă. *Ceva* se va întâmpla, asta-i sigur, însă când încearcă să-şi imagineze ce, tot ceea ce vede e o explozie de pene mici şi roşii, nici pe departe imaginea pe care o spera.

Simțindu-se nesigur, Jack se sprijină de cabina camionetei cu o mână în vreme ce cu cealaltă apucă de mânerul portierei. Ambele suprafețe îi ard mâinile şi el le flutură scurt în aer. Când urcă în cabină, şi scaunul e încins. Lasă geamul jos şi, cu o undă de regret, observă că lumea i se pare din nou normală. Miroase bine. Miroase a vară. Unde se va duce? Asta-i o întrebare interesantă, îşi spune, dar după ce ajunge înapoi pe drum şi parcurge nu mai mult de o sută de metri, silueta joasă de lemn cenuşiu a Sand Bar apare la stânga lui şi, fără ezitare, virează în absurd de întinsa parcare, ca şi când ar fi ştiut din capul locului unde se ducea. Căutând din priviri un loc umbrit, Jack rulează încet spre spatele clădirii şi vede singura aluzie de amenajare peisagistică a clădirii, un arțar mare care se înalță din asfalt în capătul îndepărtat al parcării. Parchează Ram-ul la umbra arțarului şi coboară, lăsând geamul întredeschis. Valuri de căldură se ridică tremurat dinspre singurele două maşini care mai sunt în parcare.

Este ora unsprezece douăzeci dimineața. I se face şi lui foame, dat fiind că la micul dejun a băut doar o cană de cafea şi a mâncat doar o felie de pâine prăjită mânjită cu marmeladă, iar asta se întâmpla acum trei ore. Jack are senzația că după-amiaza va fi una lungă. Mai bine să mănânce ceva cât timp îi aşteaptă pe motociclişti.

Uşa din spate a Sand Bar se deschide într-un alcov îngust care duce într-un spațiu lung, dreptunghiular, cu un bar luminos într-o Parte şi un şir de separeuri din lemn în cealaltă. Două mese mari de biliard ocupă mijlocul încăperii şi un tonomat se află lângă perete, intre ele. În fața camerei, un ecran mare de televizor atârnă astfel încât să poată fi văzut de toată lumea, suspendat la doi metri şi Jumătate deasupra podelei curate de lemn. Sunetul a fost redus la minim în timpul unui spot publicitar care nu dezvăluie nici-o clipă întrebuințarea produsului pe care-l promovează. După lumina puternică din parcare, localul pare liniştitor de întunecat şi, în timp ce ochii lui Jack se adaptează, puținele lămpi joase par să emane raze cețoase de lumină.

Barmanul, pe care Jack îl ia drept faimosul Lester „Brânză Puturoasă" Moon, ridică privirea imediat ce Jack intră, apoi se întoarce la exemplarul din *Herald* deschis pe bar. Când Jack ocupă un taburet la câțiva metri în dreapta sa, ridică din nou privirea. Brânză Puturoasă nu e atât de îngrozitor cum s-a aşteptat Jack. Poartă o cămaşă curată doar cu câteva tonuri mai albă decât fața sa rotundă, cu trăsături neconturate şi țeasta rasă. Moon are inconfundabilul aer, jumătate profesionist, jumătate indignat, a cuiva care a preluat afacerea familiei şi bănuieşte că s-ar fi descurcat mai bine în altă parte. Intuiția îi spune lui Jack că această senzație de frustrare istovitoare este sursa poreclei sale printre motociclişti, pentru că-i oferă aerul unuia care se aşteaptă să dea din clipă-n clipă peste un miros pestilențial.

— Pot lua ceva de mâncare? îl întreabă Jack.

— Meniul e scris pe tablă.

Barmanul se întoarce din profil şi arată tabla albă şi literele mobile care alcătuiesc meniul. Hamburger, cheesburger,

hotdog, bratwurst, kielbasa, sandviciuri, cartofi prăjiți, rondele de ceapă. Gestul bărbatului e menit să-l facă pe Jack să se simtă aiurit, şi reuşeşte.

— Scuze, nu am văzut anunțul. Barmanul ridică din umeri.

— Un cheesburger mediu, cu cartofi prăjiți, te rog.

— Prânzul nu se serveşte decât după unşpe treizeci, aşa cum scrie şi pe tablă. Vezi?

Un alt gest aproape batjocoritor spre anunț.

— Dar mama se pregăteşte în spate. I-aş putea da comanda acum şi-o să se apuce de ea când e gata.

Jack îi mulțumeşte şi barmanul ridică ochii spre ecranul televizorului, se duce la capătul barului şi dispare după colț. Câteva secunde mai târziu, se întoarce, ridică ochii spre ecran şi-l întreabă pe Jack ce-ar vrea de băut.

— Suc de ghimbir, zice Jack.

Uitându-se la ecran, Lester Moon toarnă suc de ghimbir dintr-un robinet într-un pahar de bere şi împinge paharul spre Jack. Apoi întinde mâna pe tejghea pentru a lua telecomanda şi spune:

— Sper că nu te superi, dar mă uitam la filmul ăsta vechi. E comic, într-un fel.

Apasă un buton de pe telecomandă şi, de deasupra umărului său drept, Jack aude vocea mamei sale spunând: *Se pare că Smoky vine mai târziu azi. Ce mi-ar plăcea ca. prăpăditul ăla să învețe să țină băutura sub control!*

Înainte să se poată întoarce cu fața la ecran, Lester Moon îl întreabă dacă o ține minte pe Lily Cavanaugh.

— O, da.

— Mi-a plăcut mult în copilărie.

— Şi mie, spune Jack.

După cum a ştiut imediat, filmul este *The Terror of Deadwood Gulch,* un western comic din 1950 în care pe atunci celebrul şi încă adoratul Bill Towns, un fel de Bob Hope al săracilor, juca rolul unui cartofor laş care ajunge în micuța comunitate potemkin din Deadwood Gulch, Arizona, şi e curând confundat cu un notoriu pistolar. În calitate de frumoasă proprietară cu mintea brici a unui *saloon* numit

Lazy 8, centrul vieții sociale, Lily Cavanaugh e foarte apreciază de mulțimea de văcari, pierde-vară, fermieri, negustători, avocați şi terchea-berchea care-i umplu localul în fiecare seară. Îşi pune clienții să-şi lase revolverele la intrare şi să aibă grijă la maniere, care au o înclinație spre opopanax. În scena de acum, care se desfăşoară cam la jumătate de oră după începutul filmului, Lily e singură în *saloon,* încercând să scape de-o albină insistentă.

O *albină pentru Regina filmelor de categorie B,* îşi spune Jack şi zâmbeşte[{30}].

Lily loveşte în pacostea aia zumzăitoare cu o cârpă, un plici, un mop, o mătură, o curea de pistol. Albina scapă de fiecare dată, țâşnind de ici-colo, de pe bar la masa de jucat cărți, pe capacul unei sticle de whisky, pe capacele altor trei sticle aşezate în rând, pe un pian, deseori aşteptând cât adversarul ei se furişează uşor pe ocolite, apoi luându-şi zborul o secundă înainte ca ultima armă să lovească. E-o secvență încântătoare aflată la granița bufoneriei şi, când Jack avea şase, şase, şase sau poate şapte ani, pe jumătate înnebunit de râs la vederea mamei sale dibace ratând în repetate rânduri să alunge insecta aia sâcâitoare şi pe dată curios cum reuşiseră cei care turnau filmul să convingă albina *să facă* toate treburile alea, mama lui îi explicase că nu era o albină adevărată, ci una falsă, fabricată de departamentul care se ocupa cu efectele speciale.

Lester Moon spune:

— Nu mi-am dat seama niciodată cum au convins albina să meargă acolo unde voiau ei. Adică, ce-au făcut, au *dresat-o?*

— Mai întâi au filmat-o pe ea singură în platou, zice Jack, ajungând la concluzia că, în definitiv, Brânză Puturoasă e-un om cumsecade cu gusturi bune la actrițe. Albina a fost adăugată mai apoi prin efecte speciale. Nu-i o albină adevărată, e-un desen - o animație. Chiar nu-ți dai seama, aşa-i?

— Nici vorbă. Eşti sigur? Totuşi, de unde ştii asta?

— Am citit-o într-o carte undeva, zice Jack, folosindu-şi răspunsul bun la toate întrebările de genul ăsta.

Strălucind în straie dichisite de cartofor, Bill Towns intră şăgalnic pe uşile batante şi priveşte pofticios la proprietara *saloon-ului* fără să observe că ea se apropie acum de albina aşezată din nou pe barul sclipitor. Mintea îi stă la chestii romantice şi, când păşeşte, se clatină falnic.

Văd că te-ai întors, viteazule, zice Lily. *Înseamnă că-ți place locul Iubire, ăsta-i cel mai fain local de la vest de Missouri. Mi-aminteşte de locul unde l-am bătut pe Black Jack McGurk la mustață. Sărmanul Black Jack. N-a ştiut niciodată când să dubleze miza.*

Cu un sunet ca huruitul unui B-52, albina fermecată, o creatură fictivă înăuntrul unei ficțiuni, se avântă asupra tigvei acoperite cu pălărie a lui Billy Towns. Fața comediantului se scurge de-o teroare comică. Flutură din brațe, saltă de pe-un picior pe altul, chirăie. Albina fermecată execută cascadorii aeronautice în jurul pseudopistolarului panicat. Splendida pălărie a lui Towns cade; părul i se răvăşeşte. Se apropie încet de masa şi, cu o ultima fluturare de mână, sare sub ea şi cere ajutor.

Cu ochii ațintiți asupra albinei care merge agale, Lily se duce la bar şi ia un pahar şi un ziar împăturit. Se apropie de masă, privind albina cum se plimbă în cerc. Sare în față şi lasă paharul jos, prinzând insecta în capcană. Aceasta zboară în sus şi se loveşte de fundul paharului. Lily înclină paharul, strecoară ziarul împăturit sub el şi ridică mâinile, ținând ziarul peste gura paharului.

Obiectivul se trage în spate şi-l vedem pe cartoforul poltron trăgând cu ochiul de sub masă în vreme ce Lily împinge uşile şi dă drumul albinei.

În spatele lui, Lester Moon zice:

— E gata cheesburgerul, domnule.

În următoarea oră şi jumătate, Jack îşi mănâncă burgerul şi încearcă să se piardă în film. Burgerul e minunat, de calitate superioară, cu gustul acela zemos pe care-l obții doar de la un grătar bine uns, iar cartofii prăjiți sunt perfecți, aurii şi crocanți pe dinafară, dar nu reuşeşte să fie atent la *The Terror of Deadwood Gulch.* Problema nu este că a văzut filmul

de poate o duzină de ori; problema e Tansy Freneau. Anumite lucruri pe care le-a spus îl tulbură. Cu cât se gândeşte mai mult la ele, cu atât mai puțin înțelege ce se întâmplă.

După spusese lui Tansy, cioara - *corbul* - numit Gorg a venit dintr-o lume aflată alături şi în afara celei pe care o ştim. Probabil că vorbea despre Teritorii. Folosind o sintagmă din *Corbul* lui Poe, ea a numit această altă lume „țărmul Nopții", ceea ce era binişor pentru cineva ca Tansy, însă nu părea în niciun fel să se aplice magicelor teritorii. Gorg i-a spus lui Tansy că totul în acea lume este *în flăcări* şi nici măcar ținuturile Spulberate nu se potrivesc acestei descrieri.

Jack îşi aminteşte de ținuturile Spulberate şi de straniul tren care-i purtase pe el şi pe Richard Raționalu, atunci un Richard Raționalu bolnav şi istovit, peste întinsul deşert roşu. Creaturii stranii trăiau acolo, oameni-aligator şi păsări cu fețe de maimuțe cu barbă, însă în mod cert nu fuseseră în flăcări. Ținuturile Spulberate erau produsul unui dezastru din trecut, nu locul unei conflagrații prezente. Ce spusese Tansy? *Un loc mare, mare, făcut tot numai din foc... urcând mult, mult.* Oare ce văzuse ea, spre ce peisaj îi deschisese oare Gorg ochii? Părea a fi un mare turn arzător sau o înaltă clădire consumată de foc. Un turn arzător, o clădire arzătoare într-o lume arzătoare - cum ar putea lumea aceea să fie Teritoriile?

Jack a fost în Teritorii de două ori în ultimele patruzeci şi opt de ore şi ceea ce a văzut a fost frumos. Mai mult decât frumos - purificator. Cel mai profund adevăr pe care Jack îl ştie despre Teritorii este că acestea conțin un soi de magie sacră: magia pe care a văzut-o la Judy Marshall. Datorită acelei magii, Teritoriile pot conferi o minunată binecuvântare ființelor umane. Viața acelei extraordinar de puternice femei care îl ia peste picior pe Bill Towns pe ecranul cel mare din fața lui a fost salvată de un obiect din Teritorii. Pentru că Jack a fost în Teritorii - şi poate pentru că a ținut Talismanul în mână - aproape fiecare cal pe care pariază iese primul, fiecare acțiune pe care o cumpără îşi triplează valoarea, fiecare mână de pocher pe care o joacă câştigă potul cel mare.

Aşadar, despre ce lume vorbeşte Tansy? Şi ce-i toată treaba asta cu Gorg care vine printr-o gaură făcură de foc?

Când Jack sărise dincolo ieri, simțise ceva nefericit, ceva nesănătos, departe înspre sud-vest, şi bănuise că acolo era locul în care-l va găsi pe îngemănând Pescarului. Ucide Pescarul, ucide îngemănarul; pe care l-ar rezolva întâi, puterile celuilalt ar slăbi. Dar...

Tot nu avea sens. Când călătoreşti între lumi, pur şi simplu *sari* - nu pui foc la marginea lumii şi alergi prin el în altă lume.

Câteva minute mai târziu, huruitul de motociclete acoperă vocile de pe ecran.

— Îh, domnule, poate că ai vrea să pleci, zice Moon. Ăştia-s...

— Thunder Five, zice Jack. Ştiu.

— Bine. Doar că-i sperie de moarte pe unii dintre clienții mei. Da' atâta vreme cât te comporți bine cu ei, îs de treabă.

— Ştiu. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Adică, dacă le cumperi bere sau ceva, or să creadă că eşti în regulă.

Jack coboară de pe scaun şi se întoarce spre barman.

— Lester, n-ai de ce să fii agitat. Vin aici să se întâlnească cu mine.

Lester clipeşte. Pentru întâia dată, Jack observă că sprâncenele lui sunt două fuioare subțiri şi curbate, ca acelea ale unei vampe din anii douăzeci.

— Mai bine să-ncep să torn o halbă de Kingsland.

Ia o halbă de sub bar, o pune sub robinetul de Kingsland Ale şi deschide valva. Un şuvoi gros de lichid chihlimbariu năvăleşte în halbă şi se transformă în spumă.

Sunetul motocicletelor creşte şi devine un vuiet în fața clădirii, apoi se opreşte. Beezer St Pierre tropăie pe uşă înăuntru, urmat îndeaproape de Doc, Mouse, Sonny şi Kaiser Bill. Seamănă cu nişte vikingi şi Jack e foarte bucuros să-i vadă.

— Puturosule, închide dracului televizorul ăla, rage Beezer. Şi n-am venit aici să bem, aşa că goleşte halba aia în chiuvetă.

Aşa cum o torni tu, oricum e toată răsuflată. Iar după ce-ai terminat, du-te înapoi în bucătărie la maică-ta. Treaba noastră cu omu' ăsta n-are nici-o legătură cu tine.

— Bine, Beezer, zice Moon cu o voce tremurată. Nu-mi trebuie decât o secundă.

— Atunci atâta o să şi primeşti, zice Beezer.

Beezer şi ceilalți se aliniază în fața barului, unii dintre ei uitându-se la Brânză Puturoasă, alții, mai blânzi, la Jack. Mouse încă mai are părul împletit, ca un jucător de fotbal american. Kaiser Bill şi Sonny şi-au strâns lațele în coadă. Bere şi spumă curg din halbă şi se scurg în chiuvetă.

— Bine, băieți, spune Moon.

Paşii lui se retrag în spatele barului. O uşă se închide.

Membrii Thunder Five se despart şi se răspândesc în fața lui Jack. Majoritatea şi-au încrucişat brațele la piept şi muşchii le ies în evidență.

Jack îşi împinge farfuria mai încolo pe tejghea, se ridică şi spune:

— Înainte de aseară, a auzit careva dintre voi de George Potter?

Stând pe marginea mesei de biliard aflate cel mai aproape de uşa din față, Jack stă cu fața la Beezer şi Doc, care se apleacă înainte pe scaunele lor de la bar. Kaiser Bill, cu un deget lipit de buze şi cu capul aplecat, stă lângă Beezer. Mouse e întins pe a doua masă de biliard, sprijinindu-şi capul cu o mână. Lovind cu pumnii unul de altul şi încruntându-se, Sonny păşeşte de colo-colo între bar şi tonomat.

— Eşti sigur că n-a spus Casa umbrelor, ca romanul lui Dickens? zice Mouse.

— Sunt sigur, răspunde Jack, amintindu-şi că n-ar trebui să fie surprins de fiecare dată când unul dintre indivizii ăştia demonstrează că a urmat colegiul. A spus Casa întunericului.

— Iisuse, aproape cred că... Mouse clatină din cap.

— Cum îl chema pe constructor? întreabă Beezer.

— Burnside. Numele mic probabil că era Charles, cunoscut uneori ca „Grăsuliul”. Cu mult timp în urmă, şi l-a schimbat

din ceva de genul „Beer Stein”.

— Beerstein? Bernstein?

— Aşa ceva, zice Jack.

— Şi tu crezi că el e Pescarul.

Jack încuviințează. Beezer se uită drept la el, ca şi când ar încerca să-i vadă ceafa.

— Cât eşti de sigur?

— Nouăzeci şi nouă la sută. El a pus pozele alea în camera lui Potter.

— Fir-ar să fie.

Beezer se împinge de pe scaun şi se duce în spatele tejghelei.

— Vreau să mă asigur că nimeni nu uită ceea ce e evident.

Se apleacă şi se ridică ținând într-o mână o carte de telefon.

— Ştii la ce mă refer?

Beezer deschide cartea pe bar, întoarce câteva pagini, le dă înapoi şi trece degetul său gros în josul unei coloane de nume.

— Niciun Burnside. Păcat.

— Bună idee, însă, zice Jack. În dimineața asta, am încercat şi eu acelaşi lucru.

Sonny se opreşte locului pe când se îndepărtează de tonomat şi arată cu degetul spre Jack.

— Cu cât timp în urmă a fost construită casa asta afurisită?

— Cu aproape treizeci de ani. În anii şaptezeci.

— La naiba, pe-atunci eram toți copii, în Illinois. De unde să ştim noi de casa asta?

— Voi vă plimbați prin preajmă. Credeam că sunt şanse bune s-o fi văzut. Iar locul e înfiorător. Oamenii au tendința să vorbească despre casele de felul ăsta.

Aşa se întâmplă în cazurile normale, cel puțin, îşi spune Jack. În cazurile normale, casele înfiorătoare ajungeau aşa pentru că au stat goale câțiva ani sau pentru că în ele s-a întâmplat ceva groaznic. În cazul de față, credea el, casa în sine era groaznică, iar oamenii care altfel ar fi vorbit despre ea abia îşi amintesc că au văzut-o. Judecând după descrierea lui Dale, Casa întunericului a dispărut în propria-i umbră inexistentă.

Zice:

— Gândiți-vă la asta. Încercați să vă aduceți aminte. De când locuiți în French Landing, ați auzit vreodată de o casă care părea să fie blestemată? Casa întunericului a provocat rănirea oamenilor care au lucrat la ea. Muncitorii o urau; se temeau de ea. Spuneau că nu-ți poți vedea umbra când te apropiai de ea. Susțineau că era bântuită în vreme ce lucrau la ea! În cele din urmă, au renunțat cu toții şi Burnside a trebuit s-o termine singur.

— E izolată, zice Doc. Evident, casa asta nu-i undeva la vedere. Nu-i într-un cartier rezidențial ca Libertyville. N-o s-o găseşti pe Aleea Robin Hood.

— Aşa-i, spune Jack. Trebuia să menționez asta înainte. Potter mi-a spus că a fost construită puțin mai încolo de ceea ce el a numit „drum", într-un soi de luminiş. Aşa că-i în pădure, Doc, ai dreptate. E izolată.

— Hei, hei, hei, face Mouse, legănându-şi picioarele peste marginea mesei de biliard şi ridicându-se anevoie în şezut.

Îşi ține ochii bine închişi şi se loveşte cu o mână cărnoasă peste frunte.

— Dacă mi-aş putea aduce aminte...

Scoate un strigăt de frustrare.

— *Ce?*

Vocea lui Beezer are de două ori volumul ei normal şi cuvântul sună ca o piatră de pavaj lovindu-se de un trotuar de ciment.

— *Ştiu* că am văzut casa aia futută, spune el. Imediat ce ai început să vorbeşti despre ea, am avut sentimentul că totul pare cumva familiar. Mi-a tot stat gândul la asta, dar n-am găsit nimic concret. Când am încercat să mă concentrez la asta - ştii, să încerc să-mi amintesc - am văzut doar lumini scânteietoare. Când Jack a spus că e-n pădure, am ştiut despre ce vorbeşte. Am văzut o imagine clară a clădirii. Înconjurată de toate luminile alea scânteietoare.

— Nu prea sună a Casă a întunericului, zice Jack.

— Ba cum să nu! Luminile nu erau cu adevărat acolo, doar că le-am *văzut.*

Mouse spune asta ca şi când ar fi fost ceva absolut rațional. Sonny începe să râdă şi Beezer clatină din cap, spunând:

— Căcat.

— Nu pricep, zice Jack.

Beezer se uită la el, ridică un deget şi-l întreabă pe Mouse:

— Vorbim cumva de iulie, august, acum doi ani?

— Desigur, răspunde Mouse. Vara Super Acidului.

Se uită la Jack şi zâmbeşte.

— Acum doi ani, am pus mâna pe-un acid extraordinar. O doză mică şi vreme de cinci sau şase ore aveai pare de-o călătorie *incredibila.* Nimeni n-a avut vreodată o experiență negativă cu treaba aia. Era o pură plăcere, ştii ce zic?

— Îmi pot imagina, zice Jack.

— Puteai şi să lucrezi cât îl aveai la bord. Fără-ndoială puteai să *conduci,* amice. Săreai în maşină şi te duceai unde voiai. Era floare la ureche să faci orice lucru normal. Nu erai dat peste cap, ci funcționai cu mult peste limitele tale maxime.

— Timothy Leary[{31}] nu s-a înşelat *complet, zice* Doc.

— Doamne, aia era treabă de calitate, zice Mouse. Am luat-o până când n-am mai avut, şi-apoi totul s-a terminat. *Toată* treaba cu acidul. Dacă nu puteai lua treaba aia, nu avea rost să iei nimic altceva. N-am ştiut niciodată de unde provenea.

— N-ai vrea să ştii de unde provenea, zice Beezer. Crede-mă.

— Aşadar, erai sub efectul acidului ăstuia când ai văzut Casa întunericului, zice Jack.

— Sigur. Din cauza asta am văzut luminile. Foarte încet, Beezer întreabă:

— Unde-i casa, Mouse?

— Nu ştiu cu precizie. Dar stai aşa, Beezer, lasă-mă să vorbesc. Aia a fost vara în care eram cu Mititica Nancy Hale, ți-aminteşti?

— Sigur, spune Beezer. Mare păcat. Aruncă o privire la Jack. Micuța Nancy a murit la sfârşitul verii ăleia.

— Asta m-a dat peste cap, zice Mouse. Parcă ar fi devenit alergică la aer şi lumina soarelui, cât ai clipi. Îi era rău tot timpul. Avea iritații pe tot corpul. Nu suporta să stea afară, pentru că lumina îi rănea ochii. Doc nu şi-a putut da seama

care era problema cu ea, aşa că ara dus-o la spitalul cel mare din La Riviere, dar nici ei n-au putut afla ce nu era în regulă cu ea. Am vorbit cu doi indivizi de la Mayo, dar n-au fost de niciun ajutor. A murit *greu,* omule. Ți se rupea inima să vezi cum se stingea. Pe-a mea a rupt-o, asta-i sigur.

Rămâne tăcut un moment îndelungat, în care se uită țintă în jos la pântecele şi genunchii săi şi nimeni altcineva nu mai spune un cuvânt.

— Bine, rosteşte într-un târziu Mouse, ridicând capul. Uite ce-mi amintesc eu. În sâmbăta aia, Micuța Nancy şi cu mine aveam acid la bord şi ne plimbam fără țintă, doar să vedem nişte locuri care ne plăceau. Ne-am dus în parcul de lângă râu, în La Riviere, ne-am dus la Dog Island şi Lookout Point. Ne-am întors în direcția asta şi-am urcat pe faleză - frumos, omule. După aia, n-am prea avut chef să ne întoarcem acasă, aşa că am hoinărit aiurea. Micuța Nancy a observat un indicator cu TRECEREA INTERZISĂ pe lângă care probabil că trecusem de o mie de ori fără să-l văd.

Se uită la Jack Sawyer.

— Nu ştiu sigur, dar cred că era pe 35.

Jack încuviințează.

— Dacă n-am fi luat acid, cred că nici ea n-ar fi văzut indicatorul.

O, mamă, mi-amintesc totul acum. „Ce-i aia?” zice ea şi jur c-a trebuit să mă uit de două sau trei ori înainte să văd indicatorul ăla - era tot zgâriat şi îndoit, cu vreo două găuri ruginite de gloanțe în el. Stătea pe-o rână între copaci, cam aşa ceva. „Cineva vrea să nu intrăm pe drumul ăla”, zice Micuța Nancy. „Ce a ascuns oare acolo?” Ceva de felul ăsta. „Ce drum?” întreb eu, apoi îl văd. Nici măcar nu-i un drum adevărat. E lat doar cât să încapă o singură maşină, iar asta numai dacă ai una mică şi compactă. Copaci groşi pe ambele părți. La naiba, n-am crezut că acolo se ascunde ceva interesant, doar dacă nu era o baracă veche. Pe deasupra, nu-mi plăcea cum arăta.

Aruncă o privire la Beezer.

— Cum adică, nu-ți plăcea cum arăta? întreabă Beezer. Te-am văzut intrând în locuri care ştiai al naibii de bine că nu-s bune. Sau începi să faci pe *misticul* cu mine, Mouse?

— Spune-i cum dracului vrei, eu îți zic cum era. Era aşa cum zicea indicatorul ăla PĂSTREAZĂ DISTANȚA DACĂ ŞTII CE-I BINE PENTRU TINE. Mi-a lăsat o impresie rea.

— Şi asta pentru că era un loc malefic, intervine Sonny. Am văzut eu locuri malefice. Nu te vor acolo şi îți spun asta.

Beezer îi aruncă o privire echilibrată şi zice:

— Nu-mi pasă cât de malefic e locul ăsta *rău;* dacă acolo locuieşte pescarul, acolo mă duc.

— Şi eu mă duc cu tine, zice Mouse, dar ascultă odată. Voiam s-o şterg de acolo şi să iau nişte pui prăjit sau ceva, care combinat cu acid ar fi fost ca şi când ai mânca hrana Paradisului, ori cum naiba a spus Coleridge, dar Micuța Nancy voia să mergem pe acolo *pentru că* avea şi ea impresia pe care o aveam eu. Era o muiere de acțiune, omule. Şi căpoasă, pe deasupra. Aşa că am intrat pe drum, iar Micuța Nancy îmi stă pe cap şi zice: „Nu fi aşa un fătălău, Mouse, dă-i pedală", aşa că-i dau puțin pedală şi totu' pare ciudat ca naiba, dar tot ce văd e poteca aia care şerpuieşte printre copaci şi căcatul care *ştiu* că nu-i acolo.

— Cum ar fi? întreabă Sonny, în ceea ce pare a fi spiritul interesului ştiințific.

— Nişte siluete întunecate venind la marginea drumului şi uitându-se printre copaci. Două au fugit spre mine, dar am trecut drept prin ele ca prin fum. Nu ştiu, poate că *erau* fum.

— La dracu' cu asta, acidul era de vină, zice Beezer.

— Poate, dar nu aşa aveam impresia. Pe deasupra, acidul nu te afecta niciodată în felul ăsta, ții minte? Nu făcea să te cuprindă *întunericul.* În orice caz, chiar înainte ca totul s-o ia razna, dintr-odată m-am gândit la Kiz Martin. Mi-amintesc asta foarte bine. Era ca şi când o puteam vedea de-a dreptul, chiar în fața mea - aşa cum arăta când au urcat-o în ambulanță.

— Kiz Martin, repetă Beezer.

Mouse se întoarce spre Jack.

— Kiz era o fată cu care am ieşit pe când eram cu toţii la universitate. Ne implora s-o lăsăm să vină cu noi pe motociclete şi, într-o zi, Kaiser a zis, bine, putea să împrumute motorul lui. Kiz s-a bucurat la culme, omule, a fost foarte fericită. Şi-apoi a dat peste-o crenguţă afurisită, cred...

— Era mai mare ca o crenguţă, zice Doc. Era mai mult o ramură, cu diametru poate cam de cinci centimetri.

— Exact cât trebuie ca să-ţi pună echilibrul la încercare, mai ales dacă nu eşti obişnuit cu motoarele mari, zice Mouse. A dat peste ramura aia şi motocicleta s-a dat peste cap, iar Kiz a zburat şi-a căzut pe şosea. Aproape că mi-a stat inima în piept, omule.

— Am ştiut că s-a dus din secunda în care m-am apropiat destul cât să văd unghiul în care-i stătea capul, zice Doc. Nici nu mai avea rost să încerc manevre de resuscitare. Am acoperit-o cu jachetele noastre şi eu m-am dus să chem o ambulanţă. Zece minute mai târziu o urcau în maşină. Unul dintre băieţi m-a recunoscut de la orele de practică la Urgenţe, altfel ne-ar fi făcut probleme.

— Chiar mă întrebam dacă eşti cu adevărat doctor, zice Jack.

— Mi-am făcut rezidenţiatul în chirurgie la Universitatea din Illinois, apoi am renunţat la tot.

Doc îi zâmbeşte.

— Să stau cu băieţii ăştia şi să mă dedic producerii de bere mi s-a părut mai distractiv decât să-mi petrec toată ziua tăind oameni.

— Mouse, zice Beezer.

— Mda. Tocmai ajungeam la curba drumeagului şi Kiz parcă stătea drept în faţa mea, aşa era de viu totul. Cu ochii închişi şi capul atârnând ca o frunză gata să cadă. O, *mama,* mi-am zis, *în clipa asta numai aşa ceva nu vreau să văd.* Am simţit totul din nou - aşa cum m-am simţit când Kiz a căzut în drum. O spaimă bolnăvicioasă. Asta-i ce-am simţit: o spaimă bolnăvicioasă.

Şi am luat curba şi-am auzit un câine mârâind undeva în pădure. Nu doar mârâind, *mârâind.* Ca douăzeci de câini mari

şi toţi nebuni ca dracu'. Am început să-mi simt capul ca şi cum era gata să explodeze. Şi m-am uitat înainte ca să văd că o haită de lupi sau ceva fuge spre noi şi mi-a luat o vreme să-mi dau seama că treaba aia ciudată, umbroasă, pe care-o văd înainte e-o casă. O casă neagră, întunecată.

Micuța Nancy m-a lovit peste spate şi cap, strigând să opresc. Crede-mă, ştiu ce-i bine pentru mine, pentru că ultimul lucru pe care-l voiam era să mă apropii mai tare de casa aia. Am oprit motocicleta şi Micuța Nancy a sărit jos şi-a vomitat pe marginea drumeagului. S-a ținut de cap şi a mai vomitat o dată. Eu simțeam că picioarele mi s-au făcut de gumă, aveam impresia că ceva greu mă apăsa pe piept. *Treaba* aia, orice ar fi, încă-şi făcea de cap în pădure şi se apropia tot mai mult. M-am mai uitat o dată spre capătul drumului şi casa aia urâtă se întindea în spate în pădure, ca şi când s-ar fi târât în ea, numai că stătea nemişcată. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai mare părea! Apoi am văzut luminile scânteietoare plutind în jurul ei şi păreau periculoase - *Păstrează distanța,* îmi spuneau, *dispari de aici, Mouse.* De verandă mai era sprijinit un anunț cu TRECEREA INTERZISĂ, iar anunțul ăla, omule... anunțul ăla parcă a scăpărat, ca şi când ar fi spus DE DATA ASTA VORBESC SERIOS, AMICE.

Simțeam că-mi crapă capul în două, dar am urcat-o pe Micuța Nancy pe motor şi ea s-a lăsat pe mine, ca şi când ar fi fost moartă, numai că nu era, şi-am pornit motorul şi-am întors şi am tulit-o. Când am ajuns înapoi la mine acasă, ea s-a dus în pat şi-a rămas acolo trei zile. Mie mi s-a părut că abia-mi amintesc ce s-a întâmplat. Toată tărăşenia s-a cam *întunecat,* cumva. În mintea mea. Oricum, abia am avut timp să mă gândesc la ea, pentru că Micuța Nancy s-a îmbolnăvit şi-a trebuit să am grijă de ea ori de câte ori nu eram la serviciu. Doc i-a dat ceva ca să-i scadă temperatura şi s-a simțit mai bine, dar n-a mai fost cu adevărat aceeaşi niciodată. La sfârşitul lui august, starea ei a reînceput să se agraveze şi a trebuit să o internez în spital. În a doua săptămână din septembrie, în ciuda îndârjirii ei, Micuța Nancy a plecat dintre noi.

— Cât de mare era Micuța Nancy? întreabă Jack, imaginându-şi o femeie cam de mărimea lui Mouse.

— Micuța Nancy Hale era cam de mărimea şi constituția lui Tansy Freneau, zice Mouse, părând surprins de întrebare. Dacă-mi stătea pe palmă, o puteam ridica doar cu o mână.

— Şi n-ai vorbit niciodată cu cineva despre asta, zice Jack.

— Cum să vorbesc? întreabă Mouse. Întâi de toate, eram înnebunit de griji pentru Micuța Nancy, după care mi s-a şters complet din minte. Aşa fac chestiile ciudate, omule. În loc să-ți rămână în minte, se Şterg singure.

— Ştiu exact ce vrei să spui, întăreşte Jack.

— Cred că şi eu ştiu, zice Beezer, dar aş zice că acidul ăla ți-a dat o vreme peste cap simțul realității. Dar ai văzut casa aia... Casa întunericului.

— Absolut, zice Mouse. Beezer se concentrează la Jack.

— Şi spui că Pescarul, jigodia asta de Burnside, a construit-o. Jack încuviințează.

— Deci poate că locuieşte acolo şi-a pregătit o grămadă de dispozitive ca să-i sperie pe oameni ca să nu se apropie.

— S-ar putea.

— Numai că mă gândesc să-l las pe Mouse să ne ducă pe Autostrada 35 şi să vedem dacă reuşeşte să găsească drumeagul despre care vorbea. Vii cu noi?

— Nu pot, zice Jack. Trebuie să mă întâlnesc întâi cu cineva în Arden, cineva care cred că ne poate ajuta. La ea se află altă piesă a puzzle-ului, dar nu vă pot explica nimic până ce n-o văd.

— Femeia asta ştie ceva?

— O, da, zice Jack. Ştie ceva.

— Bine, spune Beezer şi se ridică din scaun. Tu alegi. Dar o să vrem să discutăm cu tine după aceea.

— Beezer, vreau să fiu lângă tine când vei intra în Casa întunericului. Orice va trebui să facem acolo, orice o să vedem...

Jack face o pauză, încercând să-şi găsească vorbele potrivite. Beezer se leagănă pe călcâie, de-a dreptul ieşindu-şi din piele de nerăbdare să dibuiască bârlogul Pescarului.

— O să vrei să fiu acolo cu tine. În treaba asta sunt mai multe lucruri implicate decât îți poți imagina, Beezer. O să ştii despre ce vorbesc în scurtă vreme şi-o să te poți bizui pe asta - cred că voi toți o să puteți face asta - dar dacă aş încerca să vă descriu acum situația, nu m-ați crede. Când va veni timpul, vei avea nevoie de mine ca să te călăuzesc, dacă voi răzbi până la capăt. O să fii bucuros că am fost acolo. Ne aflăm într-un punct periculos aici şi niciunul dintre noi nu vrea să stricăm totul.

— Ce te face să crezi că o să stric totul? întreabă Beezer cu o blândețe amăgitoare.

— Oricine ar strica totul dacă n-ar avea ultima piesă a puzzle-ului. Du-te acolo. Vezi dacă Mouse poate găsi casa pe care a văzut-o acum doi ani. Inspecteaz-o. Nu intra - pentru asta ai nevoie de mine. După ce o inspectezi, întoarce-te aici şi-o să vin şi eu cât de repede pot. Ar trebui să mă întorc înainte de două treizeci, trei, cel târziu.

— Unde te duci în Arden? Poate c-o să vreau să te sun.

— Spitalul luteran al districtului French. Secția D. Dacă nu dai de mine, lasă un mesaj la doctorul Spiegleman.

— Secția D, hă? zice Beezer. Bine, bănuiesc că toți sunt nebuni în ziua de azi. Şi bănuiesc că m-aş putea mulțumi doar cu o privire aruncată casei alea, atâta vreme cât ştiu că la un moment dat în după-amiaza asta mă pot bizui pe tine că vei explica toate bucățile astea pe care sunt prea prost să le înțeleg singur.

— Nu mai e mult, Beezer. Suntem aproape. Şi prost e ultimul calificativ pe care ți l-aş da.

— Bănuiesc că ai fost un polițist dat naibii, zice Beezer. Chiar dacă cred că jumătate din lucrurile pe care le spui sunt prostii, nu pot decât să le cred.

Se întoarce şi loveşte cu pumnii în bar.

— Brânză Puturoasă! Acum e sigur. Scoate-ți curul ăla palid din bucătărie.

19

Jack iese din parcare pe urmele Thunder Five şi, pentru moment, îl lăsăm să se ducă singur la nord pe Autostrada 93 către locul de popas al lui Judy Marshall şi, mai departe, spre secţia ei încuiată. Asemenea lui Jack, motocicliştii se îndreaptă spre necunoscut, însă necunoscutul lor se află la vest de Autostrada 35, în tărâmul trecutului care se adună fără încetare, şi vrem să aflăm ce vor găsi acolo. Oamenii aceştia nu par să fie agitaţi; încă mai emană enorma încredere cu care au dat buzna în Sand Bar. De fapt, ei nu afişează niciodată semne de agitaţie, căci situaţiile care pe alţii i-ar îngrijora sau le-ar da o stare de nerăbdare de obicei pe ei îi întărâtă. Şi teama îi afectează altfel decât pe ceilalţi oameni: în rarele momente când au simţit teamă, au fost înclinaţi pe de-a-ntregul să se bucure de ea. În ochii lor, teama reprezintă o ocazie divină de-a se concentra. Datorită remarcabilei lor solidarităţi, concentrarea aceasta este formidabilă. Pentru aceia dintre noi care nu sunt membrii unei găşti de motociclişti sau nu fac parte din Marina Militară, solidaritatea nu înseamnă mai mult decât impulsul de milostenie care ne face să alinăm suferinţa unui prieten; pentru Beezer şi vesela lui gaşcă, solidaritatea înseamnă să te asiguri că cineva îţi acoperă întotdeauna spatele. Viaţa unuia e în mâinile celorlalţi şi o ştiu bine. Pentru Thunder Five, siguranţa ţine într-adevăr de strângerea rândurilor.

Şi totuşi, întâlnirea spre care zboară ca vântul şi ca gândul nu are niciun precedent sau termen de comparaţie în experienţa lor de până acum. Casa întunericului e ceva nou şi noutatea ei - absoluta *ciudăţenie* a poveştii lui Mouse - le provoacă cârcei în pântece, tuturor, fără excepţie.

La treisprezece kilometri vest de Centralia, unde terenul plat din jurul cartierului rezidenţial vechi de treizeci de ani al lui Potsie face loc unei bucăţi întinse de pădure care ajunge chiar până la Maxton's, Mouse şi Beezer merg unul lângă altul în faţa celorlalţi. Beezer se uită din când în când la prietenul său, punând o întrebare mută. A treia oare când Mouse clatină din cap, completează gestul cu o fluturare de mână care spune *Nu mă mai sâcâi, o să-ţi spun când ajungem acolo.*

Beezer rămâne în urmă; Sonny, Kaiser Bill şi Doc presupun imediat că Beezer le dă un semnal şi se întind pe un singur şir.

În fruntea coloanei, Mouse îşi ia încontinuu ochii de la autostradă pentru a inspecta partea dreaptă a drumului. Drumeagul e greu de observat, Mouse ştie, şi acum va fi şi mai mult acoperit de ierburi decât în urmă cu doi ani. Încearcă să zărească albul rablagitului anunț cu TRECEREA INTERZISĂ. Şi acesta s-ar putea să fie parțial ascuns de buruieni noi. Încetineşte până la cincizeci şi cinci de kilometri la oră. Cei patru din urma lui îşi potrivesc viteza după el cu îndemânarea dată de-o practică îndelungată.

Singurul din Thunder Five, Mouse a văzut deja destinația lor şi, în cele mai ascunse unghere ale sufletului său, abia îi vine să creadă că se duce acolo din nou. La început, uşurința şi iuțeala cu care amintirile s-au revărsat din hruba lor întunecată l-au surprins plăcut; acum, în loc să simtă că şi-a redobândit fără efort o parte pierdută a vieții sale, simte că este la mila acelei după-amiezi pierdute. Un mare pericol atunci - şi nu se îndoieşte că o uriaşă şi periculoasă forță l-a atins cu o mână prevenitoare - este un pericol sporit acum. Amintirea i-a redat o chinuitoare concluzie de care se scăpase cu mult timp în urmă: că hidoasa structură pe care Jack Sawyer o numea Casa întunericului o omorâse pe Micuța Nancy Hale la fel de sigur ca şi când grinzile ei i-ar fi căzut în cap. Morală mai mult decât fizică, urâțenia Casei întunericului împrăştie aburi toxici. Micuța Nancy fusese ucisă de otrăvurile invizibile aduse de mâna aceea prevenitoare; acum Mouse trebuie să contemple aceste fapte fără să cârtească. Simte mâinile ei pe umeri şi oasele lor subțiri sunt acoperite de carne putredă.

Dacă aş fi avut un metru şaizeci şi patruzeci şi şapte de kilograme în loc de unu nouăzeci şi o sută treizeci de kilograme, acum mi-ar putrezi şi mie oasele, îşi spune el.

S-o fi uitând Mouse după drumeag şi anunțul de lângă el cu ochii unui pilot de luptă, dar altcineva trebuie să le vadă,

pentru că el n-o va face niciodată. Subconştientul său a supus la vot şi decizia a fost unanimă.

Fiecare dintre ceilalți, Sonny, Doc, Kaiser şi până şi Beezer, a făcut legătura dintre moartea Micuței Nancy şi Casa întunericului Şi prin gând i-au trecut aceleaşi speculații cu privire la diferența de greutate şi înălțime. Totuşi, Sonny Cantinaro, Doc Amberson, Kaiser Bill Strassner şi în special Beezer St Pierre presupun că orice otravă ar înconjura Casa întunericului a fost inventată într-un laborator de către nişte ființe umane care ştiau ce fac. Aceşti patru oameni îşi extrag vechea şi primitiva încredere de sine din compania celorlalți, de care s-au bucurat încă din colegiu; dacă ceva îi face să se simtă cât de cât neliniştiți, acesta e faptul că Mouse Baumann, nu Beezer, se află în fruntea coloanei. Chiar dacă Beezer i-a permis lui Mouse să-l trimită în spate, poziția acestuia din urmă conține o fărâmă de insurecție, de răzvrătire: universul a fost uşor distorsionat.

La douăzeci de metri de spatele proprietății Maxton, Sonny hotărăşte să pună capăt acestei farse, accelerează motocicleta sa Softail, trece în trombă pe lângă prietenii săi şi se poziționează paralel cu Mouse. Acesta se uită la el cu o urmă de îngrijorare şi Sonny face semn spre marginea drumului.

Când au tras toți pe dreapta, Mouse zice:

— Care-i problema cu tine, Sonny?

— Tu eşti problema, zice Sonny. Fie ai trecut de drumeag, fie toată povestea ta-i o cacealma.

— Am *spus* că nu-s sigur unde se află.

Observă cu o aproape incomensurabilă uşurare că mâinile moarte ale Micuței Nancy nu-l mai strâng de umeri.

— Sigur că nu. Pluteai pe aburi de acid!

— Acid *bun.*

— Ei, nu e niciun drumeag în față, atâta ştiu şi eu. Nu-s decât copaci tot drumul până la căminul ăla de babalâci.

Mouse scrutează bucata de drum din față ca şi când drumeagul ar putea, în definitiv, să fie acolo, deşi ştie că nu este.

— La dracu', Mouse, aproape c-am ajuns în oraş. Văd *Queen Street* de aici.

— Mda, zice Mouse. Bine.

Dacă reuşeşte să ajungă pe Queen Street, îşi spune, mâinile alea nu-l vor mai prinde niciodată.

Beezer îşi împinge Electra Glide-ul până la ei şi spune:

— Bine ce, Mouse? Eşti de acord că e mai în spate sau drumeagul se află altundeva?

Încruntându-se, Mouse întoarce capul pentru a se uita înapoi de-a lungul autostrăzii.

— Fir-ar să fie. *Cred* că-i aici pe undeva, doar dacă în ziua aia n-am feştelit-o rău de tot.

— Doamne, cum s-o fi făcut? zice Sonny ironic. Am cercetat fiecare centimetru de pământ pe lângă care am trecut şi-s sigur ca naiba că n-am văzut un drumeag. Tu ai văzut, Beezer? Dar un anunț cu TRECEREA INTERZISĂ, ai văzut cumva aşa ceva?

— Nu pricepi, zice Mouse. Rahatu' ăsta nu vrea să fie văzut.

— Poate-ar fi trebuit să te duci la Secția D cu Sawyer, zice Sonny. Oamenilor de-acolo le plac mult vizionarii.

— Ciocu' mic, Sonny, sare Beezer.

— Eu am fost acolo înainte, nu tu, zice Mouse. Care dintre noi ştie despre ce vorbeşte?

— V-am ascultat destul, intervine Beezer. Mai crezi că e aici pe undeva, Mouse?

— Din câte-mi pot aduce aminte, mda.

— Atunci am trecut pe lângă el. O să ne întoarcem şi-o să verificăm din nou, iar dacă nu-l vom putea găsi, o să căutăm în altă parte. Dacă nu-i aici, e între două dintre văile de-a lungul Autostrăzii 93 sau în pădurea de pe dealul care duce la locul de observare. Avem timp berechet.

— Ce te face să fii atât de sigur? întreabă Sonny.

Uşoara nelinişte cu privire la ceea ce ar putea întâlni îl face să scoată colții. Mai degrabă s-ar întoarce la Sand Bar şi ar da pe gât o halbă de Kingsland în vreme ce s-ar lua de Puturosul decât să-şi piardă timpul pe autostrăzi.

Beezer se uită la el şi ochii îi scapără.

— Ştii cumva unde altundeva mai sunt destui copaci ca să poţi spune că-i o pădure?

Sonny dă imediat înapoi. Beezer nu va renunța niciodată şi nu se va întoarce la Sand Bar. Beezer a investit în asta trup şi suflet. În principal, asta se datorează lui Amy, însă i se datorează şi lui Jack Sawyer. Sawyer l-a impresionat foarte tare pe Beezer în seara precedentă, asta s-a întâmplat, iar acum Beezer ia de-a gata tot ce spune tipul. Pentru Sonny, asta n-are niciun sens, însă Beezer e cel care ia hotărârile, aşa că acum, bănuieşte Sonny, vor alerga toți în cerc o vreme, ca nişte soldățeii începători. Dacă programul ăsta de „polițist la domiciliu" continuă mai mult de două zile, Sonny plănuieşte să poarte o scurtă discuție cu Mouse şi cu Kaiser. Doc va fi întotdeauna de partea lui Beezer, orice-ar fi, însă ceilalți doi sunt capabili să plece urechea la vocea rațiunii.

— Bine, atunci, zice Beezer. Nu-i nimic de aici şi până la Queen Street. *Ştim* că nu-i niciun drumeag afurisit pe bucata asta de drum. O să ne întoarcem pe unde am venit, o să mai facem o încercare. Mergem în coloană tot drumul. Mouse, treci din nou în față.

Mouse încuviințează şi se pregăteşte să simtă din nou mâinile acelea pe umeri. Turând motorul Fat Boy-ului său, o ia în față şi-şi ocupă locul în fruntea coloanei. Beezer se aşază după el, iar Sonny după Beezer. Doc şi Kaiser ocupă ultimele două poziții.

Cinci perechi de ochi, gândeşte Sonny. *Dacă nu-l vedem de data asta, n-o să-l vedem niciodată,. Şi n-o să-l vedem, pentru că autostrada asta afurisită străbate jumătate din stat. Când Mouse şi femeia lui s-au drogat cu acid, poate că au făcut sute de kilometri crezând că au dat o raită prin cartier.*

Toată lumea scrutează partea opusă a drumului şi liziera pădurii. Cinci perechi de ochi, cum a spus Sonny, zăresc un şir neîntrerupt de stejari şi pini. Mouse a stabilit o viteză de parcurs undeva între o plimbare iute şi-o alergare medie, şi copacii trec încet pe lângă ei. La această viteză, observă şi muşchii care parazitează trunchiurile stejarilor şi petele de lumină solară pe podeaua pădurii, care e de-un cenuşiu-

maroniu şi seamănă cu un strat de fetru şifonat. O lume ascunsă de copaci semeți, trâmbe de lumină şi uscăciuni se întinde dincolo de primul rând de apărare. În acea lume, poteci ce nu sunt poteci şerpuiesc ca într-un labirint printre trunchiurile groase şi duc spre luminişuri misterioase. Sonny devine brusc conştient de-un trib de veverițe care execută gimnastică veverițească pe harta de crengi care se întrepătrund într-o boltă intermitentă. Şi, odată cu veverițele, la vedere apar o sumedenie de păsări.

Toate astea îi amintesc de adâncile păduri din Pennsylvania pe care le cercetase în copilărie, înainte ca părinții lui să vândă casa şi să se mute în Illinois. Pădurile acelea avuseseră o vrajă pe care n-o mai găsise nicăieri altundeva. Convingerea lui Sonny că Mouse nu are reperele potrivite şi că ei caută în locul greşit câştigă o şi mai mare densitate lăuntrică. Mai devreme, Sonny a vorbit despre locuri malefice, dintre care a văzut măcar unul de natura căruia era absolut convins. Judecând după experiența sa, locurile *malefice,* cele care-ți dădeau de veste că nu eşti bine-venit, aveau tendința să se afle la sau aproape de granițe.

În vara de după absolvirea liceului, el şi cei mai buni doi prieteni ai săi, toți pasionați de motociclete, îşi luaseră motoarele şi merseseră la Rice Lake, Wisconsin, unde el avea două verişoare destul de frumuşele ca să le arate prietenilor. Sal şi Harry au fost încântați de fete, iar fetele erau de părere că motocicliştii erau sexy şi exotici. După vreo două zile petrecute ca o literală a cincea roată (sau a cincea *şi* a şasea roată, în funcție de ce luai la socoteală), Sonny a propus saşi lungească excursia cu o săptămână şi, în scopul de a-şi extinde cunoştințele, să ia calea Chicagoului şi să cheltuiască restul banilor pe bere şi prostituate până când trebuiau să se întoarcă acasă. Lui Sal şi Harry le-a plăcut ideea la nebunie şi, în a treia seară la Rice Lake, şi-au făcut bagajele şi-au tulit-o spre sud, făcând cât mai multă gălăgie posibil. Până la zece seara, reuşiseră să se piardă complet.

De vină poate că a fost berea, poate că a fost neatenția, dar, oricare ar fi fost, ieşiseră de pe autostradă şi, în negrul adânc

al unei nopți la țară, se treziseră la marginea unui oraş aproape inexistent pe nume Harko. Harko nu era de găsit pe harta lor rutieră cumpărată de la benzinărie, însă trebuia să fie aproape de granița cu Illinois, de-o parte sau de alta. Harko părea să constea dintr-un motel abandonat, un magazin general în curs de prăbuşire şi-o moară de cereale goală. Când băieții au ajuns la moară, Sal şi Harry au bombănit că sunt epuizați şi înfometați şi că vor să se întoarcă pentru a rămâne peste noapte la motel.

Sonny, care nu era nici el mai puțin istovit, i-a însoțit; de-ndată ce au intrat în curtea din fața motelului, a avut un presentiment râu în privința locului. Aerul părea mai greu, întunericul mai întunecat decât ar fi trebuit să fie. Lui Sonny i se părea că locul era bântuit de prezențe maligne, invizibile. Aproape că le deslușea cum fâlfâiau printre cabane. Sal şi Harry au râs de reținerile lui: era un laş, un papă-lapte, *o fată.* Ei doi au spart o uşă şi şi-au desfăcut sacii de dormit într-o cameră dreptunghiulară goală şi plină de praf. El s-a dus de cealaltă parte a străzii şi a dormit pe câmp.

L-au trezit zorii şi avea fața udă de rouă. A sărit în picioare, a urinat în iarba înaltă şi-a aruncat o privire spre motocicletele de peste drum. Acolo erau toate trei, înclinate pe proptele în fața unei uşi sparte. Pe firma arsă de neon de la intrarea în curte scria: ALCOVUL PROASPEȚILOR ÎNSURĂȚEI. A traversat drumul îngust şi-a dat cu mâna peste umezeala care strălucea neagră pe şeile motocicletelor. Un sunet straniu a ieşit din camera în care dormeau prietenii lui. Simțind deja un puseu de spaimă, Sonny a împins uşa spartă. Dacă n-ar fi refuzat la început să considere logic ceea ce se afla în fața lui, ce-a văzut în camera aia l-ar fi făcut să leşine.

Cu fața şiroind de sânge şi lacrimi, Sal Turso şedea pe podea. Capul retezat al lui Harry Reilley i se odihnea în poală şi un ocean de sânge îmbiba podeaua şi pereții, corpul lui Harry zăcea lălâu peste sacul lui de dormit plin de sânge. Trupul era gol; Sal purta doar un tricou roşu de sânge. Sal a ridicat ambele mâini - cea în care ținea cuțitul său cu lamă lungă şi cea în care ținea doar un pumn de sânge - şi-a înălțat

chipul contorsionat spre privirea încremenită a lui Sonny. *Nu ştiu ce s-a întâmplat.* Vocea lui era ascuțită şi şuierătoare, nu a sa. Nu-mi amintesc să fi făcut asta, cum să o pot face!*'Ajută-mă, Sonny. Nu ştiu ce s-a întâmplat.*

Neputând să vorbească, Sonny ieşise din cameră cu spatele şi fugise cu motocicleta. Habar nu avea unde se ducea, ştia doar că trebuia să iasă din Harko. După trei kilometri parcurşi, a ajuns într-un un orăşel, unul adevărat, locuit de oameni, şi cineva l-a dus într-un sfârşit la biroul şerifului.

Harko: *ăla* a fost un loc malefic. Într-un fel, amândoi prietenii săi din liceu muriseră acolo, pentru că Sal Turso s-a spânzurat la şase luni după ce a fost închis pe viață într-un penitenciar statal sub acuzația de omor de gradul doi. În Harko, nu vedea nici țipenie de mierle sau ciocănitori. Până şi vrăbiile ocoleau Harko.

Bucata asta mică din Autostrada 35? Nimic altceva decât o frumoasă zonă împădurită. Dați-mi voie să vă spun, domnule senator, Sonny Cantinaro a văzut Harko, iar asta nu seamănă deloc cu Harko. Asta nu e nici pe departe ca Harko. La fel de bine ar putea fi într-o altă lume. Ceea ce reține ochiul vigilent şi spiritul tot mai neliniştit al lui Sonny se află cam la doi kilometri de minunat peisaj forestier. I-ai putea spune minipădure. Crede că ar fi fain să vină aici singur într-o zi, să ascundă Harlevul şi doar să se plimbe printre impunătorii stejari şi pini, călcând pe covorul ăla mare de pâslă, observând păsările şi veverițele nebune.

Sonny se uită la şi prin copacii santinelă de pe partea îndepărtată a drumului, bucurându-se de sentimentul de anticipare a plăcerii ce va să vie şi, din întunericul de lângă un stejar uriaş, ceva alb scapără spre el. Prins în viziunea unei plimbări solitare pe sub bolta aceea verde, aproape că o alungă drept un truc al luminii, o scurtă iluzie. Apoi îşi aminteşte ce ar trebui să caute şi încetineşte. Se apleacă într-o parte şi vede, ieşind din încâlceala de ierburi de la baza stejarului, o gaură ruginită de glonț şi o mare şi neagră literă T. Trage de cealaltă parte a drumului şi T devine TR. Nu-i vine să creadă, dar uite-l acolo, afurisitul ăla de indicator al lui

Mouse. Mai face jumătate de metru şi tot avertismentul apare la vedere.

Sonny scoate motocicleta din viteză şi pune un picior pe pământ, întunericul de lângă stejar se întinde ca o plasă la copacul următor de pe marginea drumului, care este tot un stejar, deşi nu la fel de masiv. În spatele lui, Doc şi Kaiser traversează drumul şi se opresc, ii ignoră şi se uită la Beezer şi Mouse, care sunt deja cu zece metri mai în față, scrutând cu atenție copacii.

— Hei, strigă el. Beezer şi Mouse nu-l aud. *Hei! Stați!*

— L-ai găsit? strigă Doc.

— Du-te la zevzecii ăia şi adu-i înapoi, zice Sonny.

— E aici? întreabă Doc, uitându-se printre copaci.

— Ce, crezi că am găsit un cadavru? Sigur că-i aici.

Doc vine iute, se opreşte chiar în spatele lui Sonny şi se holbează la pădure.

— Doc, tu-l vezi? strigă Kaiser Bill şi vine şi el repede.

— Nu, face Doc.

— Nu-l vezi de acolo, îi spune Sonny. Vrei, te rog, să-ți pui fundu-n mişcare şi să-i spui lui Beezer să vină aici?

— Da' de ce n-o faci tu? zice Doc.

— Pentru că, dacă plec din locul ăsta, s-ar putea să nu mai reuşesc să-l găsesc dracului, zice Sonny.

Mouse şi Beezer, acum cam cu douăzeci de metri mai în față pe drum, îşi văd nestingheriți de căutare.

— Ei, eu tot nu-l văd, zice Doc. Sonny suspină.

— Vino lângă mine.

Doc îşi împinge Fat Boy-ul paralel cu motocicleta lui Sonny, apoi face câțiva centimetri în față.

— Acolo, zice Sonny, arătând spre indicator.

Doc strânge ochii şi se apleacă în față, cu capul deasupra ghidonului lui Sonny.

— Unde? O, acum îl văd. E îndoit ca vai de el.

Jumătatea de sus a indicatorului e îndoită în față şi umbreşte partea de jos. Cine ştie ce puşti cu porniri antisociale a trecut pe acolo şi i-a tras indicatorului o lovitură de bâtă. Frații lui mai mari, mai inițiați în problema

criminalității, încercaseră deja să-l omoare folosind puşti de calibru 22, iar el nu făcea decât să-i aplice lovitura de grație.

— Şi unde ar trebui să fie drumeagul? întreabă Doc.

Sonny, pe care-l nedumereşte puțin problema asta, arată dâra plată de întuneric din dreapta indicatorului, care se întinde la următorul stejar, mai mic. Uitându-se la el, întunericul îşi pierde cele două dimensiuni şi se afundă ca o peşteră sau ca o gaură neagră perforată prin aer. Peştera, gaura neagră, se topeşte şi se lărgeşte devenind drumeagul de pământ, lat cam de un metru şi jumătate, care trebuie că a fost încă de la început.

— Ăl a-i cum te văd şi cum mă vezi, zice Kaiser Bill. Nu ştiu cum de am trecut toți pe lângă el prima dată.

Sonny şi Doc aruncă o privire unul spre celălalt, dându-şi seama că Kaiser a venit prea târziu ca să vadă drumul părând să se materializeze dintr-un zid negru de grosimea unei foi de hârtie.

— E cam aiurea, zice Sonny.

— Trebuie să ți se adapteze ochii, spune Doc.

— Bine, zice şi Kaiser Bill, dar dacă voi doi vreți să vă certați despre cine le zice lui Mouse şi Beeze, dați-mi voie să vă scutesc de chinuri.

Ambalează motocicleta şi-o taie din loc ca un mesager din Primul Război Mondial cu un răvaş ultraimportant de pe front. Acum cu mult în față pe drum, Mouse şi Beezer se opresc şi întorc privirea, auzind zgomotul motocicletei sale.

— Cred că asta-i, zice Sonny, privindu-l înfrigurat pe Doc. Trebuia să ni se adapteze ochii.

— Altceva nu poate să fie.

Mai puțin convinşi decât le-ar plăcea, amândoi abandonează subiectul şi-l privesc pe Kaiser Bill cum discută cu Beezer şi Mouse. Kaiser arată cu degetul spre Sonny şi Doc, arată şi Beezer. Apoi Mouse arată spre ei şi Kaiser arată din nou. Pare a fi o discuție într-o versiune extrem de rudimentară de limbaj al semnelor. Când toată lumea a prins ideea, Kaiser Bill învârte motocicleta şi se întoarce huruind, urmat îndeaproape de Beezer şi Mouse.

Planează în continuare senzația aceea de dezordine, de neorânduială, când Beezer nu se află în față.

Kaiser se opreşte pe marginea drumeagului. Beezer şi Mouse se opresc lângă el, iar Mouse ajunge să pună frână chiar în fața deschiderii dintre copaci.

A - Nu trebuia să fie *aşa* greu de văzut, zice Beezer. Dar uite-l, totuşi, începeam să am îndoieli, Mouse.

— Îhî, face Mouse.

Atitudinea sa obişnuită, aceea a unui țărănoi intelectual cu vederi ludice asupra lumii, şi-a pierdut tot optimismul. Sub tenul lui bronzat de motociclist, pielea îi pare palidă şi încrețită.

— Vreau să vă spun adevărul, băieți, zice Beezer. Dacă Sawyer are dreptate în legătură cu locul ăsta, jigodia care l-a construit ar fi putut instala capcane şi tot soiul de surprize. Asta a fost acum mult timp, dar dacă el este într-adevăr Pescarul, are mai multe motive ca niciodată să-i țină pe oameni departe de bârlogul lui. Aşa că tre' să ne păzim spatele. Cel mai bun mod de-a face asta e să intrăm valvârtej şi să fim pregătiți. Puneți-vă armele undeva de unde să le puteți scoate repede, bine?

Beezer deschide o desagă şi scoate un pistol Colt de 9 milimetri, cu mâner de ivoriu şi țeava din oțel albastru. Bagă un glonț pe țeava şi coboară siguranța. Sub privirea lui, Sonny scoate masivul său Magnum 357 din geantă, Doc un Colt identic cu al lui Beezer, iar Kaiser Bill o veche S&W 38 Special pe care o are de la sfârşitul anilor şaptezeci. Pun armele (care, până în acest moment, au văzut lumina doar în poligoanele de tir) în buzunarele jachetelor lor de piele. Mouse, care nu are armă, atinge cuțitele pe care le-a dosit la spate, la şold şi în buzunarele din față ale jeanşilor şi, puse-n teci, în bocanci.

— Bun, zice Beezer. Oricine ar fi acolo înăuntru o să ne audă orice am face, şi poate că *deja* ne-a auzit, aşa că n-are rost să mergem furişându-ne. Vreau o intrare rapidă şi agresivă - exact genul de lucru la care vă pricepeți, băieți. Putem folosi viteza în avantajul nostru.

În funcție de ce se întâmplă, ne apropiem de casă cât mai mult posibil.

— Şi dacă nu se întâmplă nimic? întreabă Kaiser. Cum ar fi, dacă ne ducem într-acolo şi continuăm pur şi simplu să mergem până ce ajungem la casă? Adică, nu văd vreun motiv clar să fim speriați. Bine, ceva rău i s-a întâmplat lui Mouse, dar... ştiți voi. Asta nu-nseamnă c-o să se întâmple din nou.

— Atunci o să ne bucurăm de călătorie, zice Beezer.

— Nu vrei să arunci o privire înăuntru? întreabă Kaiser. S-ar putea să aibă copii acolo.

— *El* s-ar putea să fie acolo, îi zice Beezer. Dacă este, orice i-aş fi spus lui Sawyer, îl scoatem la lumină. Viu ar fi mai bine decât mort, dar nu m-ar deranja să-l cotonogim de să nu se vadă.

Primeşte un murmur de aprobare. Mouse nu contribuie la această încuviințare mută, dar altfel universală; el îşi lasă capul în pământ şi strânge mai tare ghidonul motocicletei.

— Pentru că Mouse a mai fost aici, el va deschide drumul. Eu şi cu Doc venim după el, iar Sonny şi Kaiser ne apără cururile.

Beezer se uită la ei şi zice:

— Stați la doi-trei metri mai în spate, bine?

Nu-l pune pe Mouse să deschidă coloana; tu trebuie să mergi primul, spune Sonny în gând, dar cu voce tare zice:

— Bine, Beeze.

— Alinierea, comandă Beezer.

Îşi aşază motocicletele în pozițiile specificate de Beezer. Oricine ar conduce cu viteză pe Autostrada 35 va trebui să frâneze ca să evite să dea peste cel puțin doi bărbați solizi pe motociclete, însă drumul rămâne gol. Toți, inclusiv Mouse, turează motoarele şi se pregătesc să pornească. Sonny loveşte cu pumnul peste pumnul lui Kaiser şi se uită în spate la acel tunel întunecat prin pădure.

Un corb mare se aşază pe-o creangă ce atârnă jos, înclină capul şi pare să-l privească pe Sonny. Corbul probabil că se uită la ei toți, Sonny ştie asta, dar nu poate alunga iluzia că pasărea se uită drept la el şi că ochii ei negri nesătui sunt plini

de răutate. Incomoda senzație că pasărea e amuzată de vederea lui aplecat peste motocicletă îi face pe Sonny să se gândească la Magnumul său.

Te fac terci de pene cu sânge, scumpo.

Fără să-şi strângă aripile, corbul țopăie în spate şi dispare între frunzele stejarului.

— START! strigă Beezer.

Din momentul în care Mouse accelerează, mâinile putrede ale Micuței Nancy îi cad peste umeri. Oasele ei subțiri apasă pielea destul de tare ca să-i lase vânătăi pe piele. Deşi ştie că asta e imposibil - nu te poți descotorosi de ceva ce nu există - brusca fulgerară de durere îl face să încerce să se scuture de mâinile ei. Smuceşte din umeri şi trage de ghidon, iar motocicleta se poticneşte. Când motocicleta se hurducă, Micuța Nancy îl strânge şi mai tare. Când Mouse se îndreaptă, ea se apleacă în față, îşi înfăşoară brațele ei osoase în jurul pieptului său şi-şi lipeşte corpul de spatele lui. Craniul ei se freacă de ceafa lui; dinții ei îl muşcă de piele.

Asta e *prea mult.* Mouse a ştiut că va reapărea, dar nu şi că-l va strânge la menghină. Şi, în pofida vitezei cu care merge, are senzația că trece printr-o substanță mai grea şi mai vâscoasă decât aerul, un soi de sirop care-l încetineşte, îl ține în spate. Atât el, cât şi motocicleta par nenatural de denşi, ca şi când gravitația ar exercita o atracție mai puternică pe drumeagul acela decât oriunde altundeva. Capul îi bubuie şi aude deja câinele acela cum mârâie în pădure, în dreapta lui. Ar putea suporta toate astea, bănuieşte, dacă n-ar fi ceea ce l-a oprit ultima dată când a străbătut cărarea asta: o femeie moartă. Atunci era Kiz Martin; acum femeia moartă este Micuța Nancy, şi-l călăreşte ca un derviş, lovindu-l cu palmele peste cap, trăgându-i pumni în coaste, plesnindu-i urechile. Îi simte dinții cum se desprind de gât şi se afundă în umărul stâng al jachetei. Un braț al ei îi sare în față şi, când îşi dă seama că acest braț e vizibil, Mouse intră într-un stadiu mai profund de şoc şi oroare. Fâşii de piele flutură peste oase

lungi; observă viermi albi care se zvârcolesc în cele câteva urme de carne rămase.

O mână care pare deopotrivă spongioasă şi osoasă îl loveşte peste obraz şi i se urcă pe față. Mouse nu se mai poate stăpâni: mintea i se umple de-o panică albă şi pierde controlul motocicletei. Când intră în curba care duce la Casa întunericului, roțile se înclină deja periculos, iar brusca mişcare laterală a lui Mouse, generată de repulsie, îi împinge pe-o rână fără nici-o şansă de a se mai redresa.

Când motocicleta se prăvăleşte la pământ, el aude câinele mârâind de la doar câțiva metri depărtare. Harley-ul îi aterizează peste piciorul stâng, apoi alunecă în față şi el şi înfiorătorul lui pasager îl urmează. Când Mouse vede Casa întunericului desprinzându-se din ungherul ei de beznă dintre copaci, o mână putredă i se lipeşte peste ochi. Strigătul lui e-un fir luminos, subțire împotriva furiei câinelui.

La câteva secunde după ce intră în pădure, Beezer simte cum aerul se îngroaşă în jurul său. Mişto *truc,* îşi spune, o iluzie produsă de toxinele psihedelice ale Pescarului. Sperând că ceilalți nu se vor lăsa păcăliți de această iluzie, ridică privirea şi se uită peste spatele lat şi capul cu păr împletit al lui Mouse ca să vadă drumul făcând o curbă la stânga cam peste cincisprezece metri. Aerul gros pare să îi apese brațele şi umerii, şi simte începutul unei migrene date naibii, o durere surdă, insistentă care începe sub forma unui junghi ascuțit în spatele ochilor şi-i avansează tot mai mult în creier. Beezer îi acordă lui Doc o jumătate de secundă de atenție şi, din ceea ce vede, Doc se descurcă foarte bine. O privire spre vitezometru îi spune că merge cu cincizeci şi cinci de kilometri la oră şi încă accelerează, aşa că ar trebui să aibă nouăzeci şi cinci când vor ajunge în curbă.

La stânga lui, un câine mârâie. Beezer scoate pistolul din buzunar şi ascultă cum mârâitul ține pasul cu ei în vreme ce gonesc spre curbă. Chinga de durere din cap se lățeşte şi se intensifică; pare să-i împingă ochii în afară, făcându-i să se bulbuce în orbite. Câinele cel mare - trebuie să fie un câine, ce

altceva ar putea fi? - se apropie, iar furia zgomotelor pe care le scoate îl face pe Beezer să vadă un cap gigantic, agitat, cu ochi roşii scăpărători şi funii de bale atârnând dintr-o gură deschisă, plină de dinți de rechin.

Două lucruri distincte îi captează atenția: primul este că-l vede pe Mouse dându-se pe spate şi-n față pe motocicletă în vreme ce se intră în curbă, de parcă ar încerca să se scarpine pe spate frecându-se de aerul dens; al doilea este că prezența din spatele ochilor săi îşi triplează forța şi, imediat după ce-l vede pe Mouse făcând primele mişcări ale ceea ce e cu siguranță o cădere, vasele din sânge din ochi i se sparg. De la un roşu-aprins, vederea i se schimbă repede în negru absolut. O voce urâtă se face auzită în minte, spunând: *Amy a jezut în puoala mea ji m-a îmbrăzijat. M-am hotălât ş-o mănâââânc. Cat s-a mai jbătut ş-a zzzgâr'at. Am zugrumat-o ş-a mulit...*

— Nu! strigă Beezer, şi vocea care-i împinge ochii izbucneşte într-un chicot aspru. Pentru mai puțin de-o secundă, vede imaginea unei creaturi înalte, umbroase şi-a unui singur ochi, scăpărarea unui dinte sub o pălărie sau o glugă...

...şi lumea începe brusc să se învârtă în jurul lui, şi el sfârşeşte întins pe spate, cu motocicleta apăsându-i pieptul. Tot ceea ce vede are-un ton roşu întunecat, clocotit. Mouse țipă, şi când Beezer întoarce capul în direcția țipetelor, vede un Mouse roşu zăcând pe-un drum roşu şi un uriaş câine roşu năpustindu-se asupra lui. Beezer nu-i găseşte pistolul; a zburat în pădure. Țipete, strigăte şi huruit de motociclete, toate îi umplu urechile. Se târăşte de sub motocicletă țipând nici el nu ştie ce. Un Doc roşu trece valvârtej pe lângă el pe motocicleta lui roşie şi aproape că-l trânteşte din nou la pământ. Aude o împuşcătură, apoi încă una.

Doc îl vede pe Beezer că ridică privirea spre el şi încearcă să nu arate cât de rău se simte. În stomac îi fierb zoaie şi mațele i se revoltă.

I se pare că merge cu zece kilometri la oră, atât e aerul de gros şi de dezgustător. Din cine ştie ce cauză, capul îi cântăreşte cincisprezece sau douăzeci de kilograme,

blestemăția dracului; ar fi aproape interesant dacă ar putea pune capăt dezastrului dinăuntrul său. Aerul pare să se *concentreze,* să se *solidifice,* şi-apoi *bum,* capul i se transformă într-o bilă de biliard de categorie supergrea pe care el vrea s-o lase pe piept. Un mârâit puternic se aude lângă el, din pădure, şi Doc aproape îmbrățişează impulsul de-a vomita. E vag conştient că Beezer îşi scoate pistolul şi bănuieşte că asta ar trebui să facă şi el, însă o parte a problemei sale e că amintirea unei copile pe nume Daisy Temperly i-a venit în gând, iar această amintire îi paralizează voința.

Ca medic chirurg rezident la spitalul universitar din Urbana, Doc efectuase, sub supraveghere, aproape o sută de operații de toate felurile şi ajutase la tot atâtea. Până când Daisy Temperly a fost adusă în sala de operație, toate decurseseră bine. Complicat, dar nu deosebit de dificil sau periculos pentru viața ei, cazul fetiței implica unele grefe de os şi alte operații reparatorii. Daisy era reconstruită după un grav accident rutier şi suferise deja alte două intervenții chirurgicale. La două ore după începutul operației, şeful departamentului, supervizorul lui Doc, a fost chemat pentru o intervenție de urgență şi Doc a rămas să conducă intervenția. În parte pentru că nu mai dormise de patruzeci şi opt de ore, în parte pentru că, în oboseala lui, se imaginase hoinărind pe autostradă cu Beezer, Mouse şi ceilalți noi prieteni ai săi, a făcut o greşeală - nu în timpul operației, ci după aceea, în timp ce scria o rețetă, a calculat greşit doza şi, două ore mai târziu, Daisy Temperly era moartă. Şi-ar fi putut salva cariera, dar nu a făcut nimic pentru asta. I s-a permis să-şi încheie rezidențiatul, după care a renunțat la medicină. În discuția cu Jack Sawyer simplificase mult motivele.

Revolta din mijlocul corpului său nu mai poate fi stăpânită. Doc întoarce capul şi vomită în vreme ce goneşte mai departe. Nu e prima dată când vomită pe motocicletă din mers, însă e cea mai mizerabilă şi dureroasă dată. Greutatea capului său ca o bilă de popice nu-i permite să întindă gândul, aşa că voma îi împroaşcă umărul şi brațul drept; iar ceea ce iese în valuri din el pare însuflețit şi dotat cu dinți şi gheare. Nu e

surprins să vadă sânge amestecat cu voma care-i erupe pe gură. Stomacul i se chirceşte de durere.

Fără să vrea, Doc a încetinit şi, când accelerează şi se uită iar în față, îl vede pe Mouse căzând pe-o rână şi alunecând în spatele motocicletei sale în curba dinainte. Urechile lui aud un vuiet, ca acela al unei cascade îndepărtate. Vag, Mouse țipă; la fel de vag, Beezer strigă „Nu!" Imediat după aceea, Beeze intră de-a dreptul într-o stâncă mare sau cine ştie ce alt obstacol, căci Electra Glide-ul lui se desprinde de sol, face o rotație completă în aerul compact şi cade peste el. Lui Doc îi trece prin gând că misiunea asta a luat-o complet razna. Lumea întreagă s-a dus pe copcă şi, acum, ei sunt în rahat până la gât. Face singurul lucru logic: scoate pistolul de 9 milimetri din buzunar şi încearcă să-şi dea seama în ce să tragă mai întâi.

I se desfundă urechile şi sunetele din jur prind viață. Mouse încă mai chirăie. Doc nu reuşeşte să înțeleagă cum de n-a auzit înainte câinele, pentru că şi cu huruitul motoarelor şi strigătele lui Mouse, mârâitul ăla în mişcare e cel mai puternic sunet din pădure. Afurisitul Câine din Baskervilles aleargă pe urmele lor, şi în acelaşi timp Mouse şi Beezer sunt scoşi din funcțiune. După zgomotul pe care-l face, animalul trebuie să fie de mărimea unui urs. Doc îndreaptă pistolul în față şi conduce cu o mână. Trece pe lângă Beezer, care se târăşte de sub motocicletă. Sunetul acela necuprins - Doc îşi imaginează un câine cât un urs deschizând fălcile să poată apuca scăfârlia lui Mouse, dar alungă imediat imaginea. Lucrurile se întâmplă prea repede şi, dacă nu e atent, fălcile alea au să-l prindă *pe el.*

Are timp doar cât să-şi spună: *ăla nu-i un câine obişnuit, nici măcar unul uriaş...*

...când ceva enorm şi negru țâşneşte din pădure în dreapta sa şi aleargă pe diagonală spre Mouse. Doc apasă pe trăgaci, şi la auzul împuşcăturii, animalul se întoarce pe jumătate şi mârâie la el. Tot ce Doc poate vedea clar sunt doi ochi roşii şi o gură roşie deschisă, cu o limbă lungă şi-o mulțime de dinți câineşti ascuțiți. Tot restul e cețos şi indistinct, lipsindu-i

definiția ca şi când ar fi fost înfăşurat într-o pelerină umflată de vânt. Un fulger de teroare pură cu gust la fel de clar şi de tăios ca al votcii ieftine îl străbate pe Doc din gâtlej şi până în testicule, şi roata din spate a motocicletei sale derapează şi înțepeneşte - a oprit-o doar din reflex. Brusc, pare că e miezul nopții. Sigur că nu-l poate vedea - cum să vezi un câine negru în crucea nopții?

Creatura se întoarce înapoi şi o zbugheşte către Mouse.

Nu vrea să mă atace din cauza armei şi pentru că ceilalți doi sunt chiar în spatele meu, îşi spune Doc. Capul şi brațele par să mai fi dobândit fiecare câte douăzeci de kilograme, însă el se luptă cu greutatea muşchilor, îndreaptă brațele şi trage din nou. De data asta *ştie* că nimereşte arătarea, dar singura ei reacție e să se clatine o clipă. Capul mare şi neclar se întoarce spre Doc. Mârâitul e şi mai puternic, şi fuioare lungi, argintii de bale îi țâşnesc din gura deschisă. Ceva ce aduce cu o coadă loveşte dintr-o parte în alta.

Când Doc se uită în gura aia roşie deschisă, hotărârea îi slăbeşte, brațele i se îngreunează şi abia dacă-şi mai poate ține capul drept. Are impresia că pică în gâtlejul ăla roşu; pistolul îi tremură în mana vlăguită. Într-o clipă suspendată în eternitate, aceeaşi mână scrie o rețetă postoperatorie pentru Daisy Temperly. Creatura se furişează spre Mouse. Doc aude vocea lui Sonny, înjurând cu furie. O explozie zgomotoasă în dreapta sa îi astupă ambele urechi, şi lumea cade într-o tăcere perfectă. *Ca să vezi,* îşi spune Doc. *Întuneric la prânz.*

Pentru Sonny, întunericul cade deodată cu durerea pârjolitoare din cap şi stomac. O singură undă agonică îi sfâşie corpul în două, un fenomen atât de nemaiîntâlnit şi de extrem, încât el bănuieşte că asta a şters şi lumina zilei. El şi Kaiser Bill sunt la doi metri în spatele lui Beezer şi Doc, şi cam la patru de la intrarea pe drumeagul de pământ. Kaiser lasă ghidonul şi se prinde cu mâinile de cap. Sonny înțelege perfect ce simte: o bucată de țeava încinsă, lungă de un metru, i-a

fost înfiptă prin creştetul capului şi împinsă înspre măruntaie, arzând tot ce atinge în cale.

— Hei, omule, zice el, în chinul său observând că aerul a devenit mâlos, ca şi când atomii de oxigen şi dioxid de carbon ar fi suficient de gumoşi încât să i se lipească de piele. Apoi Sonny observă că ochii lui Kaiser se dau peste cap şi înțelege că omul leşină chiar aici, lângă el. Aşa rău cum îi este, trebuie să facă ceva pentru a-l proteja pe Kaiser. Sonny întinde mâna după motocicleta lui, urmărind cât de bine poate dispariția irişilor lui Kaiser sub pleoape. Din nări îi țâşneşte sânge şi corpul i se prăvăleşte în spate şi se rostogoleşte pe-o parte. Pentru câteva secunde, e târât de-un bocanc prins la desagi, însă bocancul îi iese din picior şi motocicleta se opreşte uşor.

Drugul de fier înroşit pare să-i spargă stomacul şi Sonny nu are de ales; lasă cealaltă motocicletă să cadă şi scoate un vaier şi se apleacă într-o parte şi vomită parcă toată mâncarea pe care a mâncat-o vreodată. Când n-a mai rămas nimic în el, se simte mai bine la stomac, însă John Henry s-a hotărât să-i înfigă uriaşe traverse de cale ferată in craniu. Brațele şi picioare îi sunt făcute din cauciuc. Sonny se concentrează asupra motocicletei. Aceasta pare să stea în loc. Nu înțelege cum poate să meargă mai departe, însă urmăreşte o mână plină de sânge cum turează motorul şi reuşeşte să stea drept în şa atunci când vehiculul o ia din loc. *Ăla-i sângele meu?* se întreabă şi-şi aminteşte de cele două fuioare lungi şi roşii care-au ieşit din nările lui Kaiser.

Un zgomot care acumula forță în fundal se transformă în sunetul unui Boeing 747 apropiindu-se de pista de aterizare. Sonny îşi spune că ultimul lucru pe care vrea să-l facă astăzi e să vadă animalul capabil să scoată un asemenea sunet. Mouse avea perfectă dreptate: ăsta-i un loc malefic, se poate lua de mână cu fermecătorul oraş Harko, Illinois. Sonny nu-şi mai doreşte să întâlnească alte asemenea locuri, bine? Unul i-a fost de ajuns. Aşadar, de ce se duce înainte în loc să întoarcă şi să alerge spre pacea însorită a Autostrăzii 35? De ce scoate pistolul ăla masiv din buzunar? E simplu. Nu are de gând să-l

lase pe câinele-ăla-avion-cu-reacție să-i facă tovarăşii terci, indiferent cât de tare l-ar durea capul.

John Henry continuă să înfigă traversele alea de doi bani în vreme ce Sonny prinde viteză şi priveşte cu ochii mijiți la drumul din fața lui, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Cineva strigă, nu-şi dă seama cine. Printre mârâituri, aude inconfundabilul sunet al unei motociclete aterizând la pământ după o rotire prin aer şi inima îi tresare. *Beezer ar trebui să stea mereu în fruntea noastră,* îşi spune, *altfel ne-o căutăm cu lumânarea.* O armă se declanşează într-o explozie puternică. Sonny se forțează să înainteze prin atomii lipicioşi din aer şi, după alte cinci sau şase secunde, îl zăreşte pe Beezer, care se chinuie să se ridice în picioare, răscolit de dureri, lângă motocicleta răsturnată. La câțiva metri în spatele lui Beezer, silueta mătăhăloasă a lui Doc prinde formă, şezând călare pe motocicletă şi îndreptând pistolul spre ceva de pe drum, în fața lui. Doc trage şi flăcări roşii țâşnesc din țeava pistolului.

Simțindu-se mai frânt şi neputincios ca niciodată în viață, Sonny sare de pe motocicleta în mişcare şi aleargă spre Doc, încercând să se uite pe lângă el. Primul lucru pe care-l vede este o fulgerare de lumină reflectată de motocicleta lui Mouse, care apare în câmpul vizual culcată pe-o parte cam la şase metri mai încolo pe drum, chiar in curbă. Apoi îl găseşte pe Mouse, în fund şi târându-se în spate, apărându-se de-un animal pe care Sonny abia dacă-l poate desluşi, cu excepția ochilor şi-a dinților. Fără să conştientizeze şuvoiul de obscenități care i se revarsă din gură, Sonny ridică pistolul spre creatură şi trage tocmai când aleargă pe lângă Doc.

Doc rămâne locului; Doc a luat-o pe câmpii. Ciudatul animal de pe drumeag strânge maxilarele pe piciorul lui Mouse. Va rupe o bucată de muşchi cât să faci un hamburger din ea, însă Sonny îl loveşte cu un afurisit de proiectil cu vârf scobit pornit din Magnumul său, o mişcare puțin cam exagerată pentru trasul la țintă, dar, în situația de față, nicicum altcumva decât prevăzătoare, mulțumesc foarte mult. În pofida tuturor aşteptărilor şi-a legilor fizicii, minunatul glonț fermecat al lui Sonny nu face o gaură de mărimea unei

mingi de fotbal în blana creaturii. Glonțul fermecat împinge animalul într-o parte şi-i distrage atenția de la piciorul lui Mouse; nici măcar nu-l doboară pe-o rână. Mouse scoate un urlet de durere.

Câinele se întoarce brusc şi-l țintuieşte pe Sonny cu doi ochi roşii, mari cât nişte mingi de baseball. Deschide gura dezvelind dinți albi, zimțați, şi muşcă în aer. Funii de bale țâşnesc din ea. Creatura se lasă la pământ şi păşeşte înainte. Uimitor, mârâitul creşte în volum şi ferocitate. Sonny e avertizat: dacă nu face cale-ntoarsă şi nu fuge, el urmează în meniu.

— Să te fut, zice Sonny şi trage drept spre gura animalului. Tot capul ar trebui să-i zboare într-o ploaie de sânge şi oase, dar pentru o secundă după ce Magnumul se declanşează, nu se întâmplă nimic.

O, *căcat,* gândeşte Sonny.

Ochii arătării-câine scapără, iar capul ei ascuțit, fioros, pare să se adune din întunericul înconjurător şi să iasă la vedere. Ca şi când o mantie glacială ar fi fost parțial trasă de-o parte, Sonny poate vedea un gât gros coborând spre umeri cărnoşi şi labe posterioare vânjoase. Poate că se schimbă roata, poate că monstrul ăsta va dovedi că este totuşi vulnerabil. Sonny se prinde de încheietura mâinii drepte cu mana stângă, ținteşte spre pieptul arătării-câine şi mai trage un glonț. Explozia pare să-i umple urechile cu vată. Toate traversele de cale arată din cap se încălzesc ca nişte electrozi şi o durere luminoasă îi vibrează între tâmple.

Din pieptul creaturii țâşneşte sânge negru. În miezul ființei lui Sonny Cantinaro, un sentiment pur şi primitiv de triumf prinde viață. Monstrul iese şi mai mult la vedere; acum e clar un spate lat şi sunt aproape clare labele din spate. Neaparținând niciunei rase anume şi înalt de un metru şi jumătate, arătarea-câine are aproximativ dimensiunile unui lup uriaş. Când se îndreaptă spre el, Sonny trage din nou. Ca un ecou, sunetul armei sale se repetă undeva aproape în spate; un glonț ca o viespe super-rapidă şuieră pe lângă pieptul său.

Creatura se împleticeşte în spate, şontâcăind pe un picior rănit. Ochii ei înfuriaşi îi sfredelesc pe ai lui Sonny. El riscă o privire peste umăr şi-l vede pe Beezer ghemuit în mijlocul drumeagului.

— Nu te uita la mine, trage! ţipă Beezer.

Vocea lui pare să-l aducă la viaţă pe Doc, care ridică braţul şi ocheşte. Apoi toţi trei apasă pe trăgaci şi drumeagul sună ca un poligon de tir într-o zi aglomerată. Arătarea-câine *(ogarul iadului,* îi spune Sonny) şchioapătă un pas în spate şi deschide larg gura ei teribilă ca să urle de furie şi frustrare. Înainte să se sfârşească urletul, creatura îşi strânge labele din spate sub corp, ţâşneşte peste drum şi dispare în pădure.

Sonny se opune impulsului de-a se prăbuşi sub valul de uşurare şi istovire care-l năpădeşte. Doc se întoarce şi trage mai departe în întunericul din spatele copacilor, până când Beezer pune o mână pe braţul său şi-i cere să înceteze. În aer miroase a cordită şi-a animal, un iz de mosc, deosebit de dulce. Fum de-un cenuşiu palid tremură aproape alb în vreme ce urcă în aerul întunecat.

Beezer se întoarce spre Sonny cu o faţă răvăşită şi albul ochilor săi e stacojiu.

— Ai nimerit animalul ăla futut, nu?

Prin dopurile de vată din urechile sale, vocea lui Beezer pare firavă.

— Da, fir-ar să fie. Cel puţin de două ori, probabil de trei.

— Şi eu şi Doc l-am nimerit fiecare câte o dată. Ce dracu-i arătarea aia?

— ”Ce dracu'„, bine zis, completează Sonny.

Plângând de durere, Mouse repetă a treia oară strigătul de „Ajutor!” şi ceilalţi, în sfârşit, îl aud. Mişcându-se încet şi apăsându-şi cu mâinile părţile corpului care-i dor mai tare, ţopăie în susul drumului şi îngenunchează în faţa lui Mouse. Cracul drept al jeanşilor lui e sfâşiat şi îmbibat cu sânge, iar faţa îi e schimonosită.

— Sunteţi surzi, cretinilor?

— Aproape, zice Doc. Spune-mi că n-ai încasat un glonţ în picior.

— Nu, dar probabil doar prin minune.

Se crispează şi inspiră tare. Aerul îi şuieră printre dinți.

— După cum trăgeați voi... Păcat că n-ați putut trage niciun pârț înainte să mă muşte de picior.

— Eu am tras, zice Sonny. Din cauza asta încă mai *ai* piciorul. Mouse se uită atent la el, apoi scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat cu Kaiser?

— A pierdut cam un litru de sânge pe nas şi-a leşinat, îi spune Sonny.

Mouse suspină parcă la gândul fragilității speciei umane.

— Cred că ar trebui să încercăm să plecăm din locul ăsta de căcat.

— Ți-e bine piciorul? întreabă Beezer.

— Nu e rupt, dacă asta vrei să ştii. Dar nu-i nici bine.

— Ce-i? întreabă Doc.

— Nu-mi dau seama, îi zice Mouse. N-am răspuns niciodată întrebărilor unui doctor plin de vomă.

— Poți să conduci motocicleta?

— Cum dracu' nu, Beezer? Spune-mi tu când n-am putut eu să merg pe motor.

Beezer şi Sonny se aşază de-o parte şi de alta a lui şi, cu un efort chinuitor, îl ridică pe Mouse în picioare. Când îi dau drumul la brațe, Mouse se împleticeşte în lateral câțiva paşi.

— Asta nu-i bine, zice el.

— Excelent, spune Beezer.

— Beeze, bătrâne, ştii că ochii ți-s cam roşii? Arăți ca afurisitul de Dracula.

Se grăbesc atât cât le stă în puteri. Doc vrea să inspecteze piciorul lui Mouse; Beezer vrea să se asigure că Kaiser Bill e încă în viață; şi toți vor să plece din locul ăsta înapoi unde aerul e normal şi soarele străluceşte. Capetele le bubuie şi muşchii îi dor de efort. Niciunul nu e sigur că arătarea-câine nu se pregăteşte de un alt atac.

Cât au vorbit, Sonny a ridicat Fat Boy-ul lui Mouse şi l-a adus lângă al său. Mouse apucă ghidonul şi îşi împinge motorul înainte, crispându-se. Beezer şi Doc îşi recuperează

motocicletele şi, doi metri mai în față, Sonny şi-o ridică pe a sa dintr-o încâlceală de buruieni.

Beezer îşi dă seama că, atunci când s-a aflat în curbă, nu s-a uitat la Casa întunericului. Îşi aminteşte că Mouse a spus: *Căcatul ăsta nu vrea să fie văzut,* şi e de părere că Mouse a nimerit-o la fix: Pescarul nu-i vrea acolo şi Pescarul nu vrea să-i fie văzută casa. Tot restul i se învârte în cap aşa cum Electra Glide-ul s-a rotit în aer după ce vocea aceea urâtă a prins viaţă în mintea sa. Beezer e convins de un lucru, totuşi; Jack Sawyer nu va mai face pe secretosul cu el.

Apoi un gând teribil îl loveşte şi întreabă:

— Vi s-a întâmplat ceva ciudat - ceva cu adevărat *bizar* înainte să iasă din pădure câinele iadului? în afară de chestiile fizice, vreau să zic.

Se uită la Doc, şi Doc roşeşte. *Ca să vezi!* îşi spune Beezer. Mouse zice:

— Du-te-n mă-ta. N-o să vorbesc despre asta.

— Sunt de acord cu Mouse, zice Sonny.

— Se pare că răspunsul e da, spune Beezer.

Kaiser Bill zace pe marginea drumului cu ochii închişi şi cu partea din faţă a corpului, de la gură până la brâu, plină de sânge. Aerul e încă cenuşiu şi lipicios; corpurile lor par să cântărească cinci sute de kilograme, iar motocicletele par că merg pe roţi de plumb. Sonny ocoleşte motocicleta şi se apropie de corpul culcat pe spate al lui Kaiser şi-l loveşte cu piciorul, nu tocmai blând, în coaste.

Kaiser deschide ochii şi mormăie.

— Futu-i, Sonny, zice el. M-ai lovit.

Clipeşte, ridică fruntea şi observă sângele care-i îmbibă hainele.

— Ce s-a întâmplat? Sunt împuşcat?

— Te-ai comportat ca un erou, spune Sonny. Cum te simţi?

— Jalnic. Unde am fost lovit?

— De unde să ştiu eu? zice Sonny. Haide, plecăm de-aici. Ceilalţi trec pe lângă în şir indian. Kaiser Bill izbuteşte să se ridice în picioare şi, după încă o sforţare de proporţii biblice, îşi ridică motocicleta lângă el. O împinge pe drum după ceilalţi, minunându-se de durerea pe care o simte în cap şi de cantitatea de sânge care-i mânjeşte corpul. Când iese de după

ultimii copaci şi se alătură prietenilor săi pe Autostrada 35, neaşteptata lumină îi înțeapă ochii, îşi simte corpul destul de uşor ca să fie luat de vânt şi aproape că leşină din nou.

— Nu cred că am fost împuşcat, spune.

Nimeni nu-i acordă atenție. Doc îl întreabă pe Mouse dacă vrea să meargă la spital.

— Să nu aud de spital, omule. Ăia de la spital te omoară.

— Măcar lasă-mă să mă uit la picior.

— Bine, uită-te.

Doc îngenunchează pe marginea drumului şi ridică jeanşii lui Mouse până sub genunchi. Apasă cu degete surprinzător de delicate şi Mouse se crispează.

— Mouse, zice el, n-am mai văzut niciodată o muşcătură de câine ca asta.

— Nici eu n-am mai văzut niciodată un câine ca ăla. Kaiser zice:

— Ce câine?

— Ceva nu-i în regulă cu rana asta, spune Doc. Îți trebuie antibiotice şi îți trebuie chiar acum.

— Tu nu ai antibiotice?

— Sigur că am.

— Atunci, hai să ne întoarcem acasă la Beezer şi te las să mă-mpungi cu câte ace vrei.

— Cum zici tu, acceptă Doc.

20

Cam pe când Mouse şi Beezer trec pentru prima dată pe lângă drumeag şi indicatorul cu TRECEREA INTERZISA de lângă el fără să le vadă, Jack Sawyer răspunde la sâcâitorul semnal al mobilului, sperând ca persoana care-l apelează să fie Henry Leyden cu informații despre vocea de pe caseta cu înregistrarea apelului efectuat la 911. Deşi ar fi minunat să o identifice, nu se aşteaptă la asta din partea lui Henry; Pescarul-Burnside e de vârsta lui Potsie, şi Jack nu crede că bătrânul răufăcător are cine ştie ce viață socială, aici sau în Teritorii. Ceea ce Henry *poate* să facă, totuşi, e să asculte cu

urechile-i bine acordate nuanțele vocii lui Burnside şi să descrie ce aude. Dacă nu am şti că încrederea lui Jack în capacitatea prietenului său de a percepe tipare sonore inaudibile altora este justificată, încrederea aceasta ar părea la fel de irațională ca şi credința în magie: Jack e convins că un Henry Leyden împrospătat şi înviorat va sesiza cel puțin unul sau două detalii cruciale de caracter sau trecut care va restrânge aria căutării. Orice ar depista Henry va fi folositor pentru Jack.

Dacă-l sună altcineva, are de gând să scape repede de el sau de ea.

Vocea care-i răspunde la salut îl face să-şi schimbe planurile. Fred Marshall vrea să discute cu el, iar Fred e atât de surescitat şi de incoerent, încât Jack trebuie să-i ceară s-o lase mai moale şi să o ia de la capăt.

— Judy o ia din nou razna, zice Fred. Doar... bolboroseşte şi aiurează, şi face pe nebuna ca înainte, încearcă să treacă prin pereți, rupându-i - o, Doamne, au băgat-o în cămaşă de forță şi ea urăşte asta, vrea să-l ajute pe Ty, totu-i din cauza casetei ăleia. Hristoase, lucrurile încep să se înrăutățească prea mult, Jack, domnule Sawyer adică, şi ştiu că-mi merge gura ca o moară stricată, dar sunt cu adevărat îngrijorat.

— Nu-mi spune că i-a trimis cineva caseta cu apelul de la 911, zice Jack.

— Nu, nu... ce casetă, ce apel de la 911? Vorbesc despre aia care a fost adusă la spital astăzi. Adresată lui Judy. Îți vine să crezi că au lăsat-o să o *asculte?* Îmi vine să-i strâng de gât pe doctorul Spiegleman şi pe infirmiera aia, Jane Bond. Ce-i cu oamenii ăştia? A venit caseta, zic ei, o, ce bine, uite ce casetă frumoasă ai să asculți, doamnă Marshall, stai aşa, mă întorc imediat cu casetofonul. În *secția de boli mentale?* Nici nu se sinchisesc să o asculte înainte? Uite, orice ai face acum, ți-aş fi recunoscător pe veci dacă ai fi de acord să vin după tine şi să te duc acolo. Ai putea să discuți cu ea. Eşti singura persoană care o poate calma.

— Nu e nevoie să vii după mine, pentru că sunt deja pe drum într-acolo. Ce era pe casetă?

— Nu pricep.

Fred Marshall a devenit considerabil mai lucid.

— De ce te duci acolo fără mine?

După o secundă de gândire, Jack îi spune o minciună sfruntată:

— Mă gândeam că te voi găsi acolo. Păcat nu eşti.

— Eu aş fi avut prezența de spirit să verific caseta înainte să o las *pe ea* să o asculte. Ştii ce era pe ea?

— Pescarul, spune Jack.

— De unde ştii?

— E-un om slobod la gură, zice Jack. Cât de grav e?

— Spune-mi tu asta, şi-atunci o să ştim amândoi. Eu pun lucrurile cap la cap din ce am înțeles de la Judy şi din ce mi-a spus doctorul Spiegleman mai târziu.

Vocea lui Fred Marshall începe să tremure.

— Pescarul o necăjeşte. Îți vine să crezi? A spus: *Băiețelul tău se simte foarte singur.* Apoi a zis ceva de genul: *S-a tot rugat să sune acasă fi să-şi salute mămica.* Numai că Judy zice că avea un ciudat accent străin, sau o problemă de vorbire, sau ceva, aşa că nu era uşor să-l înțelegi din prima. Apoi a zis: *Salut-o pe mămica ta, Tyler,* şi Tyler...

Vocea lui Fred se frânge şi Jack îl aude înăbuşindu-şi agonia înainte să reînceapă.

— Tyler... Tyler se pare că era prea disperat şi n-a reuşit decât să strige după ajutor.

O lungă, nesigură inspirație se aude la telefon.

— Şi a *plâns,* Jack, a *plâns.*

Nemaiputându-şi ține sentimentele în frâu, Fred plânge fără să se mai ascundă. Respirația îi hârâie în gât; Jack ascultă toate sunetele ude, lipsite de demnitate, neputincioase pe care la scot oamenii când durerea anulează toate celelalte sentimente, şi sufletul îi plânge pentru Fred Marshall.

Suspinele se potolesc.

— Scuze. Uneori cred că ar trebui să mă bage pe *mine* în cămaşa de forță.

— Aşa se sfârşeşte caseta?

— A reînceput *el* să vorbească.

Fred respiră zgomotos pentru o clipă, limpezindu-şi gândurile.

— Se lăuda cu ce voia să facă. *Orr ză hie şiii mai muuulte crrrime, Juuu-dii, o ză ne diztrrrăm ajaa bine* - Spiegleman mi-a reprodus gunoiul ăsta! Copiii din French Landing vor fi strânşi ca grâul. *Zdrrrrânşi ca grrâu.* Cine vorbeşte aşa? Ce fel de persoană e asta?

— Aş vrea şi eu să ştiu, zice Jack. Poate că vorbea cu accent ca să pară mai înfricoşător. Sau ca să-şi mascheze vocea.

Nu şi-ar masca niciodată vocea, gândeşte Jack, *e prea plin de sine ca să se ascundă în spatele unui accent.*

— O să trebuiască să iau caseta de la spital şi s-o ascult şi eu. Şi-o să te sun imediat ce am informații.

— Mai e ceva, zice Marshall. Probabil că am făcut o greşeală. Wendell Green a trecut pe la mine acum o oră.

— Orice are legătură cu Wendell Green e automat o greşeală. Ce s-a întâmplat?

— Parcă ar fi ştiut totul despre Tyler şi avea nevoie doar de confirmarea mea. Am crezut că a auzit de la Dale sau de la cei din poliția statală. Însă Dale nu a făcut încă publică povestea noastră, nu?

— Wendell are o rețea de nevăstuici care-i livrează informații. Dacă ştie ceva, aşa a aflat. Tu ce i-ai spus?

— Mai mult sau mai puțin totul, recunoaşte Marshall. Inclusiv despre casetă. O, Doamne, sunt un idiot! Dar am crezut că e-n ordine... am crezut că oricum o să se afle.

— Fred, i-ai spus ceva despre mine?

— Numai că Judy are încredere în tine şi că îți suntem amândoi recunoscători pentru ajutor. Şi cred că am spus că probabil o să mergi să-i faci o vizită în dup-amiaza asta.

— Ai pomenit de şapca lui Ty?

— Crezi că-s *nebun?* în ce mă priveşte, treaba asta-i între tine şi Judy. Dacă eu n-o pricep, n-am de gând să vorbesc despre ea cu Wendell Green. Cel puțin l-am făcut să-mi promită că nu se va apropia de Judy. Are o bună reputație, dar am impresia că nu se ridică deloc la înălțimea ei.

— Ai spus prea multe, zice Jack. Ținem legătura.

Când Fred Marshall închide, Jack formează numărul lui Henry.

— S-ar putea să întârzii puțin, Henry. Sunt în drum spre spitalul districtului French. Judy Marshall a primit o casetă de la Pescar şi, dacă mi-o vor da, o să ți-o aduc. Se întâmplă ceva ciudat - pe caseta lui Judy se pare că are un accent străin, ceva.

Henry îi spune lui Jack că nu e nici-o grabă. Încă nu a ascultat prima casetă şi acum va aştepta până se va întoarce el cu a doua. S-ar putea să audă ceva folositor dacă le ascultă una după cealaltă. Cel puțin, i-ar putea spune dacă vocea îi aparține aceleiaşi persoane.

— Şi nu-ți face griji pentru mine, Jack. În scurt timp, doamna Morton o să treacă pe aici ca să mă ducă la KDCU. George Rathbun îmi ține azi companie - şase sau şapte reclame radiofonice. „Până şi-un orb ştie că vrei să-ți tratezi scumpetea, dulceața, frumusețea de soție, cel mai bun prieten la bine şi la rău, cu o mm-mmm delicioasă cină deseară, şi nu-i loc mai bun să-ți arăți aprecierea față de cine ține frâiele decât s-o duci la Cousin Buddy's Rib Crib de pe South Wabash Street în frumosul centru al La Riviere!”

— ”Cine ține frâiele”?

— Când plăteşti pentru George Rathbun, te alegi cu George Rathbun, cu toate defectele lui.

Râzând, Jack îi spune lui Henry că se vor întâlni mai târziu şi accelerează până la o sută zece kilometri. Ce-o să-i facă Dale, o să-i dea amendă pentru depăşirea vitezei?

În loc să meargă în parcarea din spate, parchează în fața spitalului şi străbate cimentul cu gândul doar la Teritorii şi Judy Marshall. Lucrurile se precipită, se accelerează, şi Jack are senzația că totul converge spre Judy - nu, spre Judy şi *el.* Pescarul i-a ales mai conştient decât şi-a ales primele trei victime: Amy St Pierre, Johnny Irkenham şi Irma Freneau aveau pur şi simplu vârsta potrivită - oricare alți trei copii ar fi fost buni -, însă Tyler era fiul lui Judy Marshall, şi asta-l făcea special. Judy a văzut crâmpeie din Teritorii, Jack a călătorit prin ele, iar Pescarul trăieşte acolo aşa cum o celulă

canceroasă trăieşte într-un organism sănătos. Pescarul i-a trimis lui Judy o casetă şi lui Jack un cadou oribil. La Tansy Freneau acasă, i-o trimisese pe Judy în chip de cheie a sa şi uşa pe care o deschidea, şi unde dădea uşa aceea dacă nu în Lumea de Departe a lui Judy?

Lumea de Departe. Doamne, ce frumos e. Splendid, de fapt.

Aaa... cuvintele astea evocă fața lui Judy Marshall, iar când el vede acel chip, o uşă în mintea sa, o uşă care-i aparține lui şi numai lui, se deschide şi, pentru un moment, Jack Sawyer rămâne complet nemişcat şi, cuprins de şoc, spaimă şi veselă nerăbdare, încremeneşte pe ciment la doi metri de intrarea în spital.

Prin uşa din mintea sa curge un şuvoi de imagini disparate: o roată Ferris împietrită, polițişti din Santa Monica agitându-se în spatele unei benzi galbene de izolare a perimetrului, lumină reflectată pe tigva chilugă a unui negru. Da, capul negru al unui chelios, ceea ce cu toată ființa şi hotărârea, de fapt cu toată disperarea, îşi dorise să nu vadă, aşa că uită-te bine, puştiule, iată-l din nou. Mai fusese şi o chitară, însă chitara era altundeva; chitara îi aparținea magnificului exigentului încurajatorului neconsolatului Speedy Parker, Dumnezeu să-l binecuvânteze Dumnezeu să-i afurisească ochii Dumnezeu să-l iubească pe Speedy, care atingea corzile şi cânta

Jack Călătoru, moş Jack Călătoru
Cale lungă are de făcut, uite-aşa,
Şi mai lungă cale spre a se-napoia.

Lumi se învârt în jurul său, lumi în lumi şi alte lumi pe lângă ele, separate de-o membrană subțire compusă dintr-o mie de mii de uşi, numai să ştii cum să le găseşti. O mie de mii de pene roşii, mititele, pene de la un măcăleandru, sute de măcălendri au zburat prin una dintre acele uşi, a lui Speedy. *Măcăleandru,* cum ar veni *albastru ca oul de măcăleandru,* mulțumesc, Speedy, şi un cântec care spunea: *Scoală-te, scoală-te, adormitule.*

Sau: *Scoală-te, scoală-te, NĂTĂRĂULE!*

Cât se poate de nebunesc, Jack aude acum nu chiar atât de genialul strigăt al lui George Rathbun: *Până şi-un ORB ar fi prevăzut-o pe ASTA, CAP SEC!*

— O, mda? zice Jack cu voce tare.

Bine că infirmiera-şefă Jane Bond, Temnicera Bond, Agenta OO Zero, nu-l aude. E-o femeie dură, dar, pe de altă parte, e incorectă, iar dacă ar fi să apară lângă el acum, probabil că l-ar lega fedeleş, l-ar seda şi l-ar târî înapoi pe domeniul ei.

— Ei bine, eu ştiu ceva ce tu nu ştii, bătrâne: Judy Marshall are un îngemănar, iar îngemănarul ei şopteşte prin zid deja de foarte mult timp. Nu-i de mirare că ea în sfârşit a început să strige.

Un adolescent roşcovan într-un tricou ARDEN S.B. BASEBALL deschide brusc uşa palpabilă aflată la doi metri de Jack şi-i aruncă o privire circumspectă. *Mamă, ciudați mai sunt oamenii mari,* spune privirea; *cât mă bucur că-s copiii* Deoarece e-un elev de liceu şi nu un specialist în sănătate mentală, nu-l leagă fedeleş pe eroul nostru şi nu-l trage sedat în camera capitonată. Are doar grijă să-l ocolească mult pe nebun şi îşi vede mai departe de drum, chiar dacă în pas i se intuieşte o uşoară rigiditate conştientă de sine.

Totul se reduce la îngemănări, desigur. Mustrându-se pentru stupiditatea de care a dat dovadă, Jack se loveşte în tâmplă cu încheieturile degetelor. Trebuia să fi înțeles mai repede; trebuia să fi înțeles *imediat.* Dacă are vreo scuză, aceasta e că la început a refuzat să ia cazul în calcul în pofida încercărilor lui Speedy de a-l trezi, apoi a rost atât de prins să se concentreze la Pescar, încât, până în dimineața asta, când şi-a văzut mama la televizorul cel mare din Sand Bar, neglijase să ia în considerare îngemănarul monstrului. În copilăria lui Judy Marshall, îngemănarul ei îi vorbise prin acea membrană dintre cele două lumi; devenind din ce în ce mai alarmat în ultima lună, îngemănarul aproape că-şi trecuse mâinile prin membrană şi-o zgâlțâise pe Judy. Pentru că Jack are o singură natură şi îi lipseşte îngemănarul, această sarcină a căzut în seama lui Speedy. Acum că totul pare să

aibă un sens, lui Jack nu-i vine să creadă că i-a luat atât de mult să vadă tiparul.

Şi *ăsta* e motivul pentru care l-a enervat tot ce-l împiedica să stea față în față cu Judy Marshall: Judy este uşa către îngemănarul ei, către Tyler şi către distrugerea deopotrivă a Pescarului şi-a corespondentului său în Teritorii, constructorul satanicei, înflăcăratei construcții pe care un corb pe nume Gorg i-a arătat-o lui Tansy Freneau. Orice s-ar întâmpla astăzi în Secția D, va afecta într-un fel lumea.

Cu inima trepidându-i de anticipare, Jack trece din lumina intensă a soarelui în vastul spațiu ocru al holului. Aceiaşi pacienți în halate de baie par să ocupe numeroasele scaune; într-un colț îndepărtat, aceiaşi doctori discută un caz îngrijorător sau, cine ştie, acea dificilă a zecea gaură de la terenul de golf Arden Country Club; aceleaşi lalele aurii îşi ridică luxuriantele, atentele capete din magazinul cu cadouri. Această repetiție îl reasigură pe Jack, îi grăbeşte pasul, căci asta înconjoară şi protejează întâmplările imprevizibile care-l aşteaptă la etajul patru.

Acelaşi funcționar plictisit răspunde la rostirea aceleiaşi parole cu un identic, chiar dacă nu acelaşi, ecuson verde pe care e imprimat cuvântul VIZITATOR. Liftul surprinzător de asemănător cu cel de la Ritz Hotel din Place Vendome se cutremură ascultător în sus, dincolo de primul, al doilea şi al treilea etaj, oprindu-şi mersul tărăgănat pentru a lăsa înăuntru un tânăr doctor deşirat care-i aminteşte de Roderick Usher, apoi îl lasă pe Jack să coboare la patru, unde frumoasa lumină ocru pare cu un ton sau două mai întunecată decât jos, în holul uriaş. De la lift, Jack reface paşii pe care i-a parcurs împreună că Fred Marshall, ghidul său, de-a lungul coridorului, trecând prin cele două uşi duble şi cabinetele de geriatrie şi oftalmologie ambulatorie şi anexa arhivei, apropiindu-se tot mai mult de imprevizibilul imprevizibil în timp ce coridoarele devin tot mai înguste şi mai întunecate, şi ajunge ca şi data trecută în camera veche de-un secol, cu geamuri înalte şi subțiri, şi-o mulțime de lemn de culoarea nucului.

Şi-acolo vraja se spulberă, căci îngrijitorul care stă la tejgheaua lustruită, persoana care slujeşte acum drept gardian al acestui domeniu, e mai înalt, mai tânăr şi considerabil mai ursuz decât omologul lui din ziua precedentă. Când Jack cere s-o vadă pe doamna Marshall, tânăra persoană aruncă o privire disprețuitoare la ecusonul de VIZITATOR şi întreabă dacă e cumva rudă sau - încă o privire la ecuson - medic. Nici una, nici alta, recunoaşte Jack, dar dacă tânăra persoană s-ar putea deranja s-o informeze pe Infirmiera Bond că domnul Sawyer doreşte să discute cu doamna Marshall, Infirmiera Bond e aproape sută la sută sigur că va deschide amenințătoarele uşi metalice şi-i va face semn să intre, deoarece asta e ceea ce, mai mult sau mai puțin, a făcut ieri.

Asta-i bine mersi, dacă se-ntâmplă să fie adevărat, concede tânăra persoana, însă Infirmiera Bond nu va deschide nici-o uşă şi nu va face niciun semn astăzi, căci astăzi Infirmiera Bond are zi liberă. E oare posibil ca domnul Sawyer, când a venit ieri s-o vadă pe doamna Marshall, să fi fost însoțit de un membru al familiei, să zicem de domnul Marshall?

Da. Iar dacă domnul Marshall ar fi întrebat, să zicem la telefon, ar îndemna tânăra persoană care discută acum problema, într-un mod lăudabil de responsabil, cu domnul Sawyer să permită numaidecât accesul domnului.

S-ar putea să fie aşa, acceptă tânăra persoană, dar regulile spitalului cer ca personalul nemedical aflat în poziții precum aceea a tinerei persoane să obțină autorizație pentru orice apel telefonic cu exteriorul.

Şi din partea cui, doreşte să ştie Jack, ar trebui obținută această autorizație?

Din partea infirmierei-şefe de serviciu, Infirmiera Rack.

Jack, căruia începe să-i cam sară, cum se spune, muştarul, sugerează în cazul acesta ca tânăra persoană s-o caute pe excelenta Infirmieră Rack şi să obțină autorizația necesară, aşa încât lucrurile să decurgă în maniera pe care domnul Marshall, soțul pacientei, ar dori-o.

Nu, tânăra persoană nu vede niciun motiv de-a acționa în felul acesta, motivul fiind că a face asta ar însemna o mare risipă de timp şi efort. Domnul Sawyer nu este membru al familiei doamnei Marshall; prin urmare, excelenta Infirmieră Rack nu i-ar oferi sub nici-o formă autorizația.

— Bine, zice Jack, dorindu-şi să-l poată strânge de gât pe pricăjitul ăsta nesuferit, hai să urcăm cu o treaptă scara administrativă, ce zici? E doctorul Spiegleman undeva prin apropiere?

— S-ar putea, zice tânăra persoană. De unde să ştiu eu? Doctorul Spiegleman nu-mi spune ce face.

Jack arată spre telefonul de la capătul tejghelei.

— Nu mă aştept să ştii, mă aştept să afli. Treci la telefonul ăla *acum.*

Tânărul bărbat se întinde pe tejghea după telefon, îşi dă ochii peste cap, formează două numere şi se sprijină de tejghea cu spatele la cameră. Jack îl aude cum murmură ceva despre Spiegleman, suspină, apoi spune:

— Bine, fă-mi legătura, cum o fi.

Odată făcută legătura, bolboroseşte ceva care include numele lui Jack. Orice aude ca răspuns îl face să sară drept şi să arunce o privire furişă peste umăr la Jack.

— Da, domnule. E-aici acum, da. Îi spun. Pune receptorul în furcă.

— Doctorul Spiegleman va veni imediat.

Băiatul - nu are mai mult de douăzeci de ani - păşeşte în spate şi-şi vâră mâinile în buzunare.

— Tu eşti polițistul ăla, hă?

— Ce polițist? întreabă Jack, încă iritat.

— Ăla din California care a venit aici şi l-a arestat pe domnul Kinderling.

— Da, eu sunt.

— Eu sunt din French Landing şi, mamă, ce şoc a fost ăla pentru tot oraşul. Nimeni n-ar fi bănuit. Domnul *Kinderling?* Glumeşti? N-ai fi crezut niciodată că cineva ca el ar... Ştii tu, ar omorî oameni.

— L-ai cunoscut?

— Păi, într-un oraş ca French Landing, toți se cam ştiu între ei, dar eu nu l-am cunoscut cu adevărat pe domnul Kinderling, numa' că ne salutam. Eu o ştiam pe soția lui. Îmi era profesoară la şcoala duminicală la biserica luterană Muntele Hebron.

Jack nu se poate abține; râde de absurditatea situației în care soția ucigaşului predă cursuri de şcoală duminicală. Amintirea unei Wanda Kinderling radiind ură spre el în timpul condamnării soțului ei îl opreşte din râs, însă e prea târziu. Vede că l-a ofensat pe tânăr.

— Cum era ea? întreabă. Ca profesoară.

— Doar o profesoară, răspunde băiatul. Vocea lui e lipsită de inflexiuni, indignată.

— Ne-a pus să memorăm toate evangheliile din Biblie.

Se întoarce şi murmură:

— Unii cred că nu el e făptaşul.

— Ce ai spus?

Băiatul se întoarce din profil spre Jack, însă se uită la peretele maroniu din fața lui.

— Am spus că unii cred că nu el e făptaşul. Domnul Kinderling. Cred că a fost trimis la pârnaie pentru că era un locuitor dintr-o orăşel de provincie care nu avea nici-o cunoştință în oraşul cel mare.

— Mare păcat, zice Jack. Vrei să ştii motivul adevărat pentru care domnul Kinderling a mers la închisoare?

Băiatul se întoarce complet spre Jack şi se uită la el.

— Pentru că era vinovat de crimă şi a mărturisit-o. Asta e, asta-i tot. Doi martori l-au recunoscut de la locul faptei şi alți doi oameni l-au văzut într-un avion spre L.A., când el le-a spus tuturor că pleacă la Denver. După aia, a spus: bine, eu am făcut-o. Întotdeauna am vrut să ştiu cum e să omori o fată şi, într-o zi, n-am mai răbdat, aşa că m-am dus şi am omorât două târfe. Avocatul a încercat să-l scape invocând nebunia, însă juriul, la audiere, l-a găsit sănătos, aşa că a ajuns la închisoare.

Băiatul lasă capul în pământ şi mormăie ceva.

— Nu te-am auzit, zice Jack.

— Sunt multe feluri să-l faci pe un om să mărturisească. Băiatul repetă propoziția atât de tare cât să fie auzit.

Apoi zgomot de paşi răsună pe hol şi un bărbat durduliu, îmbrăcat în alb, cu ochelari cu ramă de oțel şi barbişon, se apropie de Jack cu paşi mari şi mâna întinsă. Băiatul se întoarce în altă parte. Ocazia de a-l convinge pe îngrijitor că n-a obținut mărturisirea lui Thornberg Kinderling cu bătaia i-a scăpat. Bărbatul zâmbitor cu jachetă albă şi barbişon prinde mâna lui Jack, se prezintă drept doctorul Spiegleman şi declară că e o plăcere să întâlnească un personaj atât de celebru. *(Personaj, persiflaj,* gândeşte Jack.) De la un pas în spatele doctorului, un om neobservat până în clipa aceasta păşeşte în față şi spune:

— Hei, doctore, ştii ce-ar fi perfect? Dacă domnul Celebritate şi cu mine am intervieva-o astăzi pe doamnă. De două ori mai multe informații în jumătate din timpul stabilit - perfect.

Lui Jack i se strânge stomacul. Wendell Green a intrat în joc.

După ce-l salută pe doctor, Jack se întoarce spre reporter.

— Ce cauți aici, Wendell? I-ai promis lui Fred Marshall că o s-o laşi în pace pe soția lui.

Wendell Green ridică mâinile şi dansează în spate pe bombeuri.

— Suntem mai calmi astăzi, locotenente Sawyer? Nu suntem înclinați să dăm cu pumnul în presa muncitoare, nu? Trebuie să spun, încep să mă cam satur să fiu atacat de poliție.

Doctorul Spiegleman se încruntă la el.

— Ce tot vorbiți, domnule Green?

— Ieri, înainte ca polițistul ăla să-mi tragă una cu lanterna, locotenentul Sawyer aici de față m-a lovit cu pumnul în stomac fără niciun motiv. Bine că sunt un om rezonabil, altfel i-aş fi dat deja în judecată. Dar, doctore, ştii ce? Eu nu aşa procedez. Eu cred că totul iese mai bine atunci când cooperăm.

La jumătatea acestui discurs egolatru, Jack îşi spune: *O, căcat,* şi aruncă o privire la tânărul îngrijitor. Ochii băiatului ard de dispreț. O cauză pierdută: acum, Jack nu-l va mai convinge niciodată pe băiat că nu i-a forțat mâna lui Kinderling. Pe când Wendell Green termină să se felicite singur, Jack e sătul până peste cap de linguşelile lui ipocrite.

— Domnul Green mi-a oferit un procent din câştigul său dacă-l las să vândă fotografii cu cadavrul Irmei Freneau, îi spune el doctorului. Ceea ce cere acum este la fel de incalificabil. Domnul Marshall m-a îndemnat să vin aici şi să mă întâlnesc cu soția sa, iar pe domnul Green l-a făcut să promită că *nu* va veni.

— Teoretic, asta s-ar putea să fie adevărat, zice Green. În calitate de jurnalist cu experiență, ştiu că oamenii spun deseori lucruri pe care nu le cred şi pe care mai târziu le regretă. Fred Marshall înțelege că povestea soției sale va ieşi la iveală mai devreme sau mai târziu.

— Chiar aşa?

— Mai cu seamă în lumina celei mai recente comunicări din partea Pescarului, spune Green. Caseta asta dovedeşte că Tyler Marshall este cea de-a patra victimă a sa şi că, minune, este încă în viață. Cât de mult crezi că lucrul ăsta va putea fi ascuns de public? Şi nu eşti de acord că mama băiatului ar trebui să aibă ocazia să explice situația cu propriile-i cuvinte?

— Refuz să fiu hărțuit în felul ăsta.

Doctorul se încruntă la Green şi-i aruncă lui Jack o privire de avertizare.

— Domnule Green, mai am puțin şi-o să pun să fiți dat afară din spital. Am de discutat câteva lucruri cu locotenentul Sawyer, în particular. Dacă dumneata şi locotenentul puteți cădea la vreo înțelegere, asta-i treaba voastră. Eu cu siguranță n-am să permit un dublu interviu cu pacienta mea. Nu sunt deloc sigur nici dacă ar fi bine ca ea să discute cu locotenentul Sawyer. E mai calmă decât dimineață, dar e încă fragilă.

— Cea mai bună metodă de-a rezolva problema ei este să o lăsăm sa-şi spună părerea, zice Green.

— Dumneata să taci *acum,* domnule Green, zice doctorul Spiegleman. Bărbia dublă care i se pliază sub barbişon devine de-un roz cald.

Se uită grav la Jack. Mai exact, ce ceri, locotenente?

— Ai un birou în spitalul ăsta, doctore?

— Da.

— Ar fi perfect dacă aş putea discuta în jur de o jumătate de oră, poate mai puțin, cu doamna Marshall într-un mediu sigur, liniştit, unde conversația noastră ar putea fi absolut confidențială. Biroul dumitale ar fi, probabil, perfect. În secție sunt prea mulți oameni şi nu poți vorbi fără să fii întrerupt sau ca alți pacienți să tragă cu urechea.

— Biroul meu, zice Spiegleman.

— Dacă nu ai nimic împotrivă.

— Vino cu mine, zice doctorul. Domnule Green, dumneata o să rămâi în spate lângă tejghea cât timp eu şi locotenentul Sawyer ieşim pe hol.

— Cum spuneți dumneavoastră.

Green execută o plecăciune exagerată şi se apropie încet, cu mişcări aluzive de dans, de tejghea.

— În lipsa domniilor voastre sunt sigur că tânărul acesta chipeş şi cu mine vom găsi ceva despre care să schimbăm o vorbă.

Zâmbind, Wendell Green se sprijină cu cotul pe tejghea şi-i urmăreşte pe Jack şi pe doctorul Spiegleman cum ies din cameră. Paşii lor se aud pe dalele de gresie până când sunetul anunță că au ajuns la jumătatea coridorului. Apoi se lasă tăcerea. Încă zâmbind, Wendell face stânga-mprejur şi-l vede pe îngrijitor holbându-se fără fereală la el.

— Vă citesc întotdeauna, zice băiatul. Scrieți foarte bine.

Zâmbetul lui Wendell de lărgeşte.

— Chipeş şi inteligent. Ce combinație uluitoare. Spune-mi cum te cheamă.

— Ethan Evans.

— Ethan, nu avem mult timp la dispoziție, aşa că trebuie să fim rapizi. Crezi că reprezentanții responsabili ai presei ar

trebui să aibă acces la informații de care publicul este interesat?

— Ba bine că nu.

— Şi nu eşti de acord că o presă informată este una dintre armele noastre cele mai bune împotriva monştrilor precum Pescarul?

O singură cută verticală apare între sprâncenele lui Ethan Evans.

— Arme?

— Să-ți explic altfel. Nu e adevărat că, cu cât ştim mai multe despre Pescar, cu atât avem mai multe şanse să-l oprim?

Băiatul încuviințează şi cuta dispare.

— Spune-mi, crezi că doctorul o să-l lase pe Sawyer să-i folosească biroul?

— Probabil da, zice Evans. Da' nu-mi place cum lucrează Sawyer ăsta. E-un polițist brutal. Ca ăia care lovesc oamenii ca să-i facă să mărturisească. Asta-i brutal.

— Mai am o întrebare pentru tine. Două întrebări, de fapt. Există vreo debara lângă biroul doctorului Spiegleman? Şi ai cum să mă duci acolo fără să trecem prin coridor?

— O!

Ochii şterşi ai lui Evans strălucesc o clipă de lumina înțelegerii.

— Vreți să *ascultați*.

— Să ascult şi să înregistrez.

Wendell Green loveşte uşor buzunarul în care are reportofonul.

— Pentru binele marelui public, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți laolaltă şi pe fiecare-n parte.

— Păi, poate că da, zice băiatul. Dar doctorul Spiegleman...

O bancnotă de douăzeci de dolari împăturită a apărut ca prin magie pe degetul mijlociu al mâinii drepte a lui Wendell Green.

— Mişcă-te repede şi doctorul Spiegleman n-o să ştie nimic. Aşa-i, Ethan?

Ethan Evans înşfacă bancnota din mâna lui Wendell şi face semn spre spatele tejghelei, unde deschide o uşă şi spune:

— Haideți repede.

Becuri slabe ard la ambele capete ale coridorului întunecos. Doctorul Spiegleman spune:

— Să înțeleg că soțul pacientei mele ți-a vorbit despre caseta pe care a primit-o în dimineața asta.

— Da. Ştii cumva cum a ajuns aici?

— Crede-mă, locotenente, după ce am văzut efectele pe care caseta aia le-a avut asupra doamnei Marshall şi după ce am ascultat-o şi eu, am încercat să aflu cum a ajuns la pacienta mea. Toată corespondența noastră trece prin sala de poştă a spitalului înainte să fie livrată, *toată*, la pacienți, personalul medical sau în birourile administrative. De acolo, doi voluntari o trimit la destinatari. Am înțeles că pachetul care conținea caseta se afla în camera de poştă a spitalului când un voluntar s-a uitat acolo dimineață. Pentru că pe pachet scria doar numele pacientei mele, voluntarul s-a dus la biroul nostru de informații generale. Una dintre fete l-a adus sus.

— Nu trebuia să se consulte cineva cu tine înainte să-i dea caseta şi un casetofon lui Judy?

— Sigur că da. Infirmiera Bond ar fi făcut asta imediat, însă ea are liber astăzi. Infirmiera Rack, care e de serviciu, a presupus că adresa se referea la o poreclă din copilărie şi-a crezut că unul dintre vechii prieteni ai doamnei Marshall i-a trimis nişte muzică pentru a o înveseli. În sala infirmierelor este un casetofon, aşa că doamna Rack a pus caseta în el şi i l-a dat doamnei Marshall.

În întunecimea din coridor, ochii doctorului capătă o scânteiere sardonică.

— Atunci, aşa cum îți poți imagina, s-a dezlănțuit iadul pe pământ.

Doamna Marshall a recăzut în starea pe care o avea la internare, care se manifestă printr-o gamă întreagă de comportamente alarmante.

Din fericire, s-a întâmplat să fiu în spital şi, când am auzit ce s-a întâmplat, am cerut să fie sedată şi pusă într-o cameră

sigură. O cameră sigură, locotenente, are pereții capitonați - doamna Marshall şi-a redeschis rănile cu degetele şi nu voiam să-şi mai provoace şi altele.

Odată ce sedativul şi-a făcut efectul, m-am dus şi am discutat cu ea.

Am ascultat caseta. Poate că ar fi trebuit să chem imediat poliția, dar prima mea responsabilitate este față de pacienți aşa că l-am sunat în schimb pe domnul Marshall.

— De unde?

— Din camera sigură, de pe mobil. Domnul Marshall, desigur, a insistat să discute cu soția sa, iar ea voia să discute cu el. În timpul discuției, ea a devenit foarte agitată şi a trebuit să-i mai administrez un sedativ uşor. Când s-a calmat, am ieşit din cameră şi l-am sunat din nou pe domnul Marshall, ca să-i descriu mai în amănunt conținutul casetei. Vrei să o asculți?

— Nu acum, doctore, mulțumesc. Dar vreau să te întreb cu privire la un aspect legat de ea.

— Atunci, întreabă.

— Fred Marshall a încercat să imite felul în care ai reprodus accentul omului care a înregistrat caseta. Ți s-a părut că e un accent recognoscibil? German, poate?

— M-am gândit şi eu la asta. Era un fel de pronunție germanică a englezei, dar nu până la capăt. Dacă suna a ceva recognoscibil, atunci era engleza vorbită de un francez care încerca să imite accentul unui neamț, dacă asta are sens pentru tine. Dar, sincer, n-am auzit niciodată aşa ceva.

De la începutul discuției, doctorul Spiegleman l-a măsurat pe Jack, comparându-l cu standarde pe care Jack nici măcar nu le poate ghici. Expresia lui rămâne la fel de neutră şi impersonală ca aceea a unui polițist de la circulație.

— Domnul Marshall mi-a spus că are de gând să te sune. Se pare că dumneata şi doamna Marshall ați stabilit o legătură de-a dreptul extraordinară. Ea îți respectă priceperea în meserie, lucru de aşteptat, dar pare de asemenea să aibă încredere în tine. Domnul Marshall a cerut să ți se dea voie să

discuți cu soția lui, iar soția lui mi-a sus că trebuie neapărat să vorbească cu dumneata.

— Atunci, n-ar trebui să fie probleme să mă laşi să stau de vorbă cu ea între patru ochi o jumătate de oră.

Zâmbetul doctorului Spiegleman dispare de îndată ce apare.

— Pacienta mea şi soțul ei şi-au demonstrat încrederea pe care o au în dumneata, locotenente Sawyer, dar nu asta e problema. Problema e dacă eu pot sau nu să am încredere în dumneata.

— Să ai încredere în mine în ce sens?

— În mai multe sensuri. În primul rând, că acționezi strict în interesul pacientei mele. Că te fereşti s-o îndurerezi inutil, dar şi să-i dai speranțe false. Pacienta mea a dezvoltat o serie de iluzii concentrate asupra existenței unei alte lumi cumva alăturate alei noastre. Crede că fiul ei e ținut captiv în această lume separată. Trebuie să-ți spun, locotenente, că deopotrivă pacienta mea şi soțul ei cred că dumneata nu eşti străin de această lume fantastică - adică, pacienta mea acceptă această idee pe de-a-ntregul, iar soțul ei doar temporar, spunându-şi că asta o linişteşte pe soția sa.

— Nu înțeleg.

Jack nu-i poate spune doctorului acum decât un singur lucru şi îl spune:

— Iar ceea ce ar trebui să înțelegi este că în toate discuțiile pe care le-am purtat cu soții Marshall, am acționat în numele funcției mele neoficiale de consultant pentru Departamentul de Poliție French Landing pentru şeful acestei instituții, Dale Gilbertson.

— Funcția ta neoficială.

— Şeriful Gilbertson mi-a tot cerut să-l asist la anchetarea cazului Pescarului şi, acum două zile, după dispariția lui Tyler Marshall, am acceptat în cele din urmă să mă implic. Nu am un statut oficial. Îi ajut doar pe şerif şi pe ofițerii săi punându-le la dispoziție experiența mea.

— Stai să văd dacă am priceput bine, locotenente. I-ai păcălit pe soții Marshall cu privire la familiaritatea ta cu lumea fantastică a lui Judy?

— Îți pot răspunde în felul următor, doctore. Ştim datorită casetei că Pescarul îl ține într-adevăr captiv pe Tyler Marshall. Am putea spune că el nu se mai află în lumea aceasta, ci în a Pescarului.

Doctorul Spiegleman ridică sprâncenele.

— Crezi că monstrul ăsta e de găsit în acelaşi univers cu noi? întreabă Jack. Eu nu, şi nici tu. Pescarul trăieşte într-o lume proprie, una condusă după nişte reguli fantastic de amănunțite pe care el le-a născocit sau le-a inventat în decursul anilor. Cu tot respectul cuvenit, dar experiența m-a făcut să fiu mult mai familiar cu structuri de felul ăsta decât soții Marshall, poliția şi, doar dacă nu ai lucrat mult cu criminali psihopați, chiar decât tine. Scuze dacă par arogant, fiindcă nu vreau să fiu.

— Vorbeşti despre stabilirea profilului ucigaşilor? Ceva de genul ăsta?

— Cu ani în urmă, am fost invitat într-o unitate specială a FBI de stabilire a profilului ucigaşilor şi am învățat multe acolo, dar ceea ce spun acum depăşeşte cu mult stabilirea profilului psihologic al ucigaşilor.

Iar asta-i declarația anului, îşi spune Jack. *Acum mingea-i în terenul tău, doctore.*

Spiegleman încuviințează cu mişcări lente din cap. Lumina îndepărtată scapără în lentilele ochelarilor săi.

— Cred că înțeleg, da.

Cade pe gânduri. Suspină, îşi încrucişează brațele la piept şi mai cugetă o vreme. Apoi ridică ochii spre Jack.

— Bine. Te las să o vezi. Singur. În biroul meu. Treizeci de minute. Nu vreau să împiedic o avansată procedură investigativă.

— Mulțumesc, spune Jack. O să ne fie extrem de folositor, te asigur.

— Sunt medic de prea mult timp ca să mai cred în asemenea asigurări, locotenente Sawyer, dar sper să reuşiți să-l salvați pe Tyler Marshall. Să te duc la biroul meu. Poți aştepta acolo până îmi aduc pacienta pe un alt hol. E ceva mai repede aşa.

Doctorul Spiegleman se îndreaptă cu paşi iuți spre capătul coridorului şi o ia la stânga, apoi iar la stânga, scoate din buzunar o legătură groasă de chei şi deschide o uşă fără însemne. Jack îl urmează într-o cameră care arată ca şi când ar fi fost creată prin alipirea a două birouri mici. Jumătate e ocupată de-o masă lungă de lemn, un scaun, o măsuță pentru cafea cu tăblie de sticlă, doldora de reviste medicale, de fişete; cealaltă jumătate e dominată de o canapea şi un fotoliu din Piele aşezat la capătul ei. Pereții sunt decorați cu postere care reproduc tablouri de Georgia O'Keeffe. În spatele mesei e o uşă care Jack presupune că dă într-o debara mică; uşa opusă ei, în spatele fotoliului şi aflată chiar în mijlocul jumătăților de birou, pare că ar da într-o cameră alăturată.

— După cum vezi, explică doctorul Spiegleman, folosesc spațiul acesta deopotrivă ca birou şi cameră suplimentară de consultație.

Majoritatea pacienților mei intră din sala de aşteptare şi pe acolo o voi aduce şi pe doamna Marshall. Dă-mi două sau trei minute.

Jack îi mulțumeşte şi doctorul iese degrabă pe uşa care duce în sala de aşteptare.

În micuța debara, Wendell Green scoate reportofonul din buzunarul jachetei şi-l lipeşte, împreună cu urechea sa, de uşă. Degetul mare i se odihneşte pe butonul RECORD şi inima îi goneşte. Din nou, cel mai distins jurnalist din vestul Wisconsinului îşi face datoria față de cetățeanul obişnuit. Păcat că-n debara e-un întuneric ca-n nucă, însă a fi înghesuit într-o gaură neagră nu e primul sacrificiu pe care l-a făcut el în numele chemării sale sacre; pe deasupra, tot ce are cu adevărat nevoie să vadă e beculețul roşu al reportofonului.

Apoi, o surpriză: deşi doctorul Spiegleman a părăsit încăperea, iată-i vocea, întrebând de locotenentul Sawyer. Cum a reuşit şarlatanul ăla freudian să se întoarcă fără să deschidă sau să închidă o uşă, şi ce s-a întâmplat cu Judy Marshall?

Locotenente Sawyer, trebuie să vorbesc cu dumneata. Ridică receptorul. Ai un apel şi pare a fi urgent.

Sigur că da - vorbeşte la interfon. Gine l-ar putea suna pe Jack Sawyer şi de unde urgența asta? Wendell speră că Băiatul de Aur va apăsa butonul SPEAKER al telefonului, dar, iată, Băiatul de Aur n-o face, şi Wendell trebuie să se mulțumească să audă doar o parte din conversație.

— Un apel? întreabă Jack. De la cine?

— Refuză să se identifice, zice doctorul. Cineva căruia i-ai spus că vei fi la Secția D. Beezer, cu veşti despre Casa întunericului.

— Cum fac să preiau apelul?

— Apasă butonul care pâlpâie, îl instruieşte doctorul. Linia unu.

O s-o aduc în cabinet pe doamna Marshall când văd că ai închis telefonul.

Jack apasă butonul şi spune:

— Jack Sawyer.

— Slavă Domnului, face Beezer St Pierre cu vocea lui tabagică. Hei, omule, tre' să vii aci la mine-acasă, cu cât mai repede cu atât mai bine. Totu' a luat-o razna.

— Ați găsit-o?

— O, da, am găsit Casa întunericului, sigur că da. Nu ne-a primit tocmai cu brațele deschise. Locul ăla vrea să rămână *ascuns* şi îți spune asta. Câțiva dintre băieți au avut de suferit. Majoritatea o să fim bine, dar Mouse... nu ştiu. A luat ceva groaznic de la o muşcătură de câine, dacă a fost într-adevăr câine, lucru de care mă îndoiesc. Doc a făcut tot ce a putut, dar la naiba, tipu' şi-a ieşit din minți şi nu vrea să ne lase să-l ducem la spital.

— Beezer, de ce nu-l duceți oricum, dacă de asta are nevoie?

— Noi nu acționăm aşa. Mouse n-a mai călcat într-un spital de când babacul lui a crăpat într-unul. E de două mai speriat de spitale decât de ceea ce i se întâmplă cu piciorul. Dacă l-am duce la La Riviere General, probabil că ar muri pe loc la Urgențe.

— Iar dacă nu-l duceți, nu v-ar ierta niciodată.

— Ai prins ideea. Cât de repede poți ajunge aici?

— Încă mai trebuie să vorbesc cu femeia despre care v-am povestit. Poate într-o oră, nu mai mult, oricum.

— Ai auzit ce am spus? Mouse ne moare în brațe. Avem o grămadă de lucruri să ne spunem unul altuia.

— De-acord, spune Jack. Ajută-mă cu treaba asta, Beez.

Închide telefonul, se întoarce spre uşa de lângă fotoliul de consultații şi aşteaptă să i se schimbe lumea.

Ce dracu a fost asta? se întreabă Wendell. A irosit două minute de bandă pe-o conversație între Jack Sawyer şi netrebnicul idiot care 'a stricat filmul cu care şi-ar fi putut cumpăra o maşină frumoasă şi o casă cochetă pe-o faleză de lângă râu, şi nu s-a ales decât cu un rahat inutil. Wendell merită maşina frumoasă şi casa cochetă, le-a muncit de trei ori mai mult, şi senzația de privare îl face să fiarbă de ranchiună. Băieții de Aur primesc de toate pe tăvi bătute în diamante, oamenii dau buzna peste ei să le ofere lucruri de care nici măcar nu au nevoie, însă pentru un altruist muncitor în breasla presei precum Wendell Green cum stau lucrurile? Pe Wendell Green îl costă *douăzeci şi dolari* să se ascundă într-o debara mică, înghesuită şi întunecată, doar ca să-şi facă meseria!

Urechile îi țiuie când aude uşa deschizându-se. Beculețul roşu e aprins, vrednicul reportofon trece banda de pe-un mosor pe celălalt şi orice se întâmplă acum va schimba totul: pântecele lui Wendell, acel infailibil organ, cel mai bun prieten al său, se încinge, încredințat că, în curând, dreptatea va fi de partea sa.

Vocea doctorului Spiegleman e filtrată prin uşa debaralei şi se înregistrează pe banda magnetică: „Vă las singuri acum."

Băiatul de Aur: „Mulțumesc, doctore. Îți sunt foarte recunoscător."

Doctorul Spiegleman: „Treizeci de minute, bine? Asta înseamnă c-o să mă întorc la... hm... două şi zece."

Băiatul de Aur: „Bine."

Uşoară închidere a uşii, declicul ivărului. Apoi lungi secunde de tăcere. *De ce nu discută între ei?* Dar sigur că da... întrebarea e retorică. *Aşteaptă ca grăsanul de Spiegleman să fie destul de departe, încât să nu-i mai poată auzi.*

O, asta-i chiar delicios, exact aşa e! Şoapta paşilor Băiatului de Aur mişcându-se spre uşă aproape confirmă intuiția reporterului veritabil. O, instinct al lui Wendell Green, o, Instrument Minunat şi Loial, aduci încă o dată bunătățile jurnalistice! Wendell aude, aparatul înregistrează, inevitabilul sunet următor: declicul încuietorii.

Judy Marshall: „Nu uita de uşa din spatele tău."

Băiatul de Aur: „Cum te simți?"

Judy Marshall: „Mult, mult mai bine, acum că eşti aici. Uşa, Jack.

Încă o tură de paşi, încă o inconfundabilă glisare în tocul uşii a unei limbi de încuietoare.

Băiatul În-Curând-Ruinat: „M-am gândit la tine toată ziua. M-am gândit la asta."'

Otreapă, Târfa, Curva: „Ajunge o jumătate de oră?"

El, Cel Cu Piciorul în Capcana de Urs: „Dacă nu ajunge, va trebui să bată cu pumnii în uşi."

Wendell abia se înfrânează să nu cârâie de încântare. Oamenii ăştia doi chiar or să facă sex, or să-şi sfâşie hainele şi-o să şi-o pună ca animalele. Mamă, asta da răzbunare! Când Wendell Green o să termine cu el, reputația lui Jack Sawyer o să fie mai proastă ca a Pescarului.

Ochii lui Judy par obosiți, părul îi e lipsit de viață şi buricele degetelor poartă uimitorul alb al pansamentului proaspăt, însă chipul, pe lângă că-i exprimă profunzimea sentimentelor, radiază de frumusețea clară, greu dobândită, a forței imaginative la care a apelat pentru a vedea ceea ce a văzut. Pentru Jack, Judy Marshall arată ca o regină întemnițată pe nedrept. În loc să ascundă înnăscuta noblețe spirituală, halatul de spital şi cămaşa de noapte spălăcită o scot şi mai mult în evidență. Jack îşi desprinde ochii de la ea atât cât să încuie a doua uşă, apoi face un pas spre Judy.

Înțelege că nu-i poate spune nimic ce să nu ştie deja. Judy completează mişcarea începută de el; vine spre el şi întinde mâinile ca să-i fie prinse.

— M-am gândit la tine toată ziua, zice el, luându-i mâinile. M-am gândit la *asta.*

Răspunsul ei însumează tot ce a venit să vadă, tot ceea ce ei trebuie să facă împreună.

— Ajunge o jumătate de oră?

— Dacă nu ajunge, va trebui să bată cu pumnii în uşi. Zâmbesc; ea creşte presiunea asupra mâinilor lui.

— Atunci n-are decât să bată.

Cu o mişcare slabă, îl trage în față şi inima lui Jack bubuie, tunată de aşteptarea unei îmbrățişări.

Ceea ce face ea e de departe mai extraordinar decât o simplă îmbrățişare: îşi pleacă fruntea şi cu două atingeri uşoare, uscate, ale buzelor, îi sărută mâinile. Apoi apasă dosul mâinii lui drepte de obrazul său şi păşeşte în spate. Ochii îi scapără.

— Ştii de casetă.

El încuviințează.

— Am înnebunit când am auzit-o, dar a fost o greşeală să mi-o trimită. M-a împins prea tare. Pentru că am redevenit copilul acela care ascultă alt copil cum şopteşte printr-un zid. Am luat-o razna şi-am încercat să sfâşii zidul. Mi-am auzit fiul strigând după ajutor. Şi era acolo... de cealaltă parte a zidului. Unde trebuie să te duci tu.

— Unde trebuie să ne ducem *noi.*

— Unde trebuie să ne ducem noi. Da. Dar eu nu pot trece de zid, dar tu poți. Aşa că ai o misiune, cea mai importantă misiune care poate exista. Trebuie să-l găseşti pe Ty şi trebuie să-l opreşti pe abbalah. Nu ştii ce-i asta, exact, dar să-l opreşti e de *datoria* ta. O spun cum trebuie: eşti un țopilist?

— O spui cum trebuie, zice Jack. Sunt un țopilist. De asta-i de datoria mea s-o fac.

— Atunci şi asta-i cum trebuie. Trebuie să *scapi* de Gorg şi de stăpânul lui, domnul Munşun. Nu ăsta-i numele lui adevărat, dar aşa sună: domnul Munşun. Când am înnebunit

şi am încercat să ies sfâşiind din lume, ea mi-a spus, iar ea-mi putea şopti direct în ureche. Am fost atât de aproape!

Ce pricepe Wendell Green, cu urechea şi reportofonul pornit lipite de uşă, din conversația asta? Nu-i nici pe departe ceea ce se aştepta să audă: gâfâieli şi gemete animalice de dorințe degrabă satisfăcute. Wendell Green scrâşneşte din dinți, îşi schimonoseşte fața într-o grimasă de frustrare.

— Îmi place la nebunie că ți-ai îngăduit să vezi, zice Jack. Eşti o ființă umană uimitoare. Nici într-o mie de oameni nu găseşti pe cineva care măcar să. Înțeleagă ce înseamnă asta, darămite s-o facă.

— Vorbeşti prea mult, spune Judy.

— Vreau să zic că te iubesc.

— În felul tău, mă iubeşti. Dar ştii ce? Doar venind aici, ai făcut din mine mai mult decât eram. Din tine iese un fel de *rază*. Şi eu n-am făcut decât s-o captez. Jack, tu ai *trăit* acolo, iar eu n-am putut decât să trag cu ochiul puțin timp. Dar asta e destul. Sunt mulțumită. Tu şi Secția D, voi mă lăsați să călătoresc.

— Ceea ce ai înăuntru te lasă să călătoreşti.

— Bine, de trei ori ura pentru un bine-examinat acces de nebunie. Acum e timpul. Trebuie să fii țopilist. Nu poți ajunge decât până la jumătatea drumului, dar o să ai nevoie de toate forțele.

— Cred că o să te surprindă ce forțe ai.

— Ia-mă de mâini şi fă-o, Jack. Treci pragul. Ea aşteaptă şi trebuie să te predau ei. Ştii cum o cheamă, nu-i aşa?

Jack deschide gura, dar nu reuşeşte să vorbească. O forță care pare să vină din mijlocul pământului îi urcă prin corp, pulsându-i electricitate prin fluxul sangvin, strângându-i scalpul, lipindu-i degetele tremurătoare de ale lui Judy Marshall, care tremură şi ele. Un sentiment de colosală uşurătate şi mobilitate se strânge în toate spațiile goale ale corpului său; în acelaşi timp, niciodată n-a mai fost atât de conştient de rigiditatea corpului său, de rezistența lui la zbor.

Când vor pleca, îşi spune, va fi ca o lansare de rachetă. Podeaua pare să-i vibreze sub picioare.

Reuşeşte să se uite de-a lungul braţelor la Judy Marshall, care stă înclinată pe spate cu capul paralel cu podeaua care se zdruncină, cu ochii închişi, zâmbind într-o transă a împlinirii. O bandă de lumină albă pâlpâitoare o înconjoară. Frumoşii ei genunchi, picioarele ei strălucind sub vechiul halat albastru, labele picioarelor ei lipite de podea. Lumina aceea pâlpâie şi în jurul lui. Toate astea vin de la ea, îşi spune Jack, *şi de la...*

Un vâjâit umple aerul şi imitaţiile după Georgia O'Keeffle zboară de pe pereţi. Canapeaua joasă se depărtează de perete cu mişcări parcă de dans; hârtii se ridică într-un turbion de pe masa cuprinsă de trepidaţii. O mică veioză cu halogen se zdrobeşte de podea. În tot spitalul, la fiecare etaj, în fiecare cameră şi secţie, paturile vibrează, televizoarele se întunecă, instrumentele zăngănesc în tăviţele lor zdrăngănitoare, luminile pâlpâie. Jucăriile cad de pe rafturile magazinului de cadouri şi lalelele înalte alunecă pe marmura pardoselii în vazele lor. La etajul al patrulea, becurile explodează într-o ploaie de scântei aurii.

Zgomotul de uragan creşte, creşte şi, cu un puternic şuierat, devine o perdea lată şi albă de lumină, care se strânge imediat într-un vârf de ac şi dispare. Dispare odată cu ea şi Jack Sawyer; şi dispare din debara şi Wendell Green.

Absorbit în Teritorii, expulzat dintr-o lume şi absorbit în alta, împins şi tras, mamă, suntem cu o sută de niveluri mai sus de simplul, bine cunoscutul salt. Jack zace jos, uitându-se în sus la perdeaua albă ruptă care flutură ca o velă sfâşiată. În urmă cu un sfert de secundă, a văzut o altă perdea albă, una făcută din lumină pură şi nu palpabilă, ca aceasta. Moalele, aromatul aer îl binecuvântează. La început, e conştient doar că e ţinut de mâna dreaptă, apoi că o femeie răpitoare zace lângă el. Judy Marshall. Nu, nu Judy Marshall, pe care o iubeşte cu adevărat, în felul lui, ci o altă femeie răpitoare, care i-a şoptit cândva lui Judy printr-un zid de noapte şi care în ultima vreme s-a apropiat extrem de mult. Era pe cale să-i rostească numele, când...

În câmpul său vizual apare o față încântătoare deopotrivă asemănătoare şi deosebită de a lui Judy. A fost făurită la acelaşi strung, coaptă în acelaşi cuptor, cioplită de acelaşi sculptor genial, însă cu mai multă delicatețe, cu o atingere mai uşoară, mai mângâietoare. Fermecat, Jack nu se poate mişca. Abia dacă poate respira. Femeia aceasta al cărei chip se află acum deasupra lui, zâmbindu-i cu o nerăbdare blândă, n-a adus niciodată pe lume un copil, n-a călătorit niciodată dincolo de Teritoriile ei natale, n-a zburat niciodată cu avionul, n-a condus o maşină, n-a deschis un televizor, n-a luat înghețată din frigider şi nici n-a folosit cuptorul cu microunde: şi radiază de spirit şi grație lăuntrică. Ea este, vede el, luminată dinlăuntru.

Voioşia, blândețea, compasiunea, inteligența, forța îi strălucesc în ochi şi vorbesc de la comisura gurii ei, din chiar trăsăturile chipului ei. Jack îi cunoaşte numele şi numele i se potriveşte perfect. I se pare că s-a îndrăgostit de femeia aceasta într-o clipă, că s-a alăturat cauzei ei imediat şi, în cele din urmă, descoperă că-i poate rosti perfectul nume: *Sophie.*

21

— Sophie.

Ținând-o în continuare de mână, se ridică de la pământ. Odată cu el, o ridică şi pe ea. Îi tremură picioarele. Îşi simte ochii încinşi şi prea mari pentru orbitele în care stau. E îngrozit şi exaltat în egală măsură, perfect egală. Inima îi bubuie, dar, o!, ce plăcute sunt bătăile ei. A doua oară când încearcă, reuşeşte să-i rostească numele puțin mai tare, dar tot nu are cine ştie ce voce, iar buzele îi sunt aşa de amorțite, încât parcă au fost frecate cu gheață. Vorbeşte ca un om care tocmai îşi revine după o lovitură puternică în plex.

— Da.

— Sophie.

— Da.

— Sophie.

— Da.

Ceva e ciudat de familiar în toată treaba asta, el care rosteşte numele iar şi iar şi ea care răspunde cu acea simplă afirmație. Familiar şi comic. Şi îşi dă seama: este o scenă aproape identică acesteia în *The Tenor of Deadwood Gultch,* după ce unul dintre clienții *saloon-ului* Lazy 8 l-a lovit pe Bill Towns cu o sticlă de whisky de a leşinat. Lily, în rolul adorabilei Nancy O'Neal, îi aruncă o găleată cu apă în față, iar când el se ridică în şezut, ei...

— Ce ciudat e, zice Jack. E-o bucată bună. Ar trebui să râdem.

Cu un zâmbet foarte firav, Sophie zice:

— Da.

— Să râdem de să ne plesnească burțile.

— Da.

— Să ne plesnească *afurisitele* de burți.

— Da.

— Nu mai vorbesc engleza, nu-i aşa?

— Nu.

Vede două lucruri în ochii ei albaştri. Primul e că ea nu cunoaşte cuvântul *englezã.* Al doilea e că ştie cu precizie ce vrea să spună el.

— Sophie.

— Da.

— Sophie-Sophie-Sophie.

Încearcă să-i simtă realitatea. Încearcă să-l țintuiască precum un cui.

Un surâs luminează fața femeii şi-i înfrumusețează gura. Jack se gândeşte la cum ar fi să sărute gura aceea şi îşi simte genunchii moi. Dintr-odată, are din nou paisprezece ani şi se întreabă dacă are curaj să-i dea fetei un sărut mic de noapte bună după ce o conduce acasă.

— Da-da-da, spune ea, zâmbetul mărindu-se. Şi-apoi: Ai priceput?

Înțelegi că eşti aici şi cum ai ajuns aici?

Deasupra şi în jurul lui, falduri de pânză albă diafană fâlfâie şi suspină ca o răsuflare vie. O jumătate de duzină de

adieri contrare îi ating blând fața şi-l fac conştient că a adus o peliculă de sudoare din cealaltă lume, şi că miroase urât. Îşi şterge fruntea şi obrajii cu brațul, cu gesturi iuți, nedorind să o piardă din vedere mai mult de o clipă.

Se află într-un fel de cort. E uriaş - cu multe încăperi - şi Jack se gândeşte pentru scurt timp la pavilionul în care Regina Teritoriilor, îngemănarul mamei lui, zăcea pe patul de moarte. Locul acela fusese bogat în culori, plin de camere, radiind miasme şi durere (căci moartea Reginei păruse inevitabilă, sigură - doar o problemă de timp). Acesta este şubred şi zdrențuit. Pereții şi tavanul sunt plini de găuri, iar acolo unde materialul alb e intact, e atât de subțire că Jack poate chiar să vadă înclinația terenului de afară şi copacii care îl acoperă. Când suflă vântul, de la marginile unora dintre găuri flutură franjuri. Chiar deasupra capului său vede o umbroasă formă maronie. Un soi de cruce.

— Jack, înțelegi cum ai...

— Da. Am sărit.

Deşi nu acesta este cuvântul care-i iese pe gură. Sensul literal al cuvântului pe care îl rosteşte pare să fie *drum la orizont.*

— Şi se pare că am tras după mine câteva din accesoriile lui Spiegleman.

Se apleacă şi ridică o piatră plată în care e cioplită o floare.

— Cred că în lumea mea, asta era o reproducere George O'Keeffle. Şi că...

Arată spre o torță înnegrită, stinsă, care stă sprijinită de unul dintre fragilii pereți ai pavilionului.

— Şi cred că aia era o...

Dar nu există cuvinte pentru ea în lumea aceasta, iar ceea ce-i iese pe gură sună la fel de urât ca o înjurătură în germană:

— ...o lampă cu halogen. Ea se încruntă.

— Limpă? Lempă... cu hal-do-jen?

Jack îşi simte buzele amorțite cum se ridică într-un surâs uşor.

— Nu contează.

— Dar tu eşti bine.

Înțelege că ea are nevoie ca el să fie bine, aşa că va spune că este, dar nu e aşa. Se simte rău şi asta îl bucură. E-un cățelandru amorezat, şi altfel nici că vrea să fie. Dacă nu pui la socoteală ce a simțit pentru mama lui - o iubire de-o cu totul altă natură, în ciuda a ce-ar putea crede freudienii - asta e prima oară pentru el. O, sigur că a *crezut* că a mai fost îndrăgostit şi că i-a trecut, dar asta se întâmpla înainte de ziua de azi. Înaintea ochilor ei de-un albastru răcoros, a zâmbetului ei şi chiar a felului în care umbrele aruncate de cortul şubrezit i se mişcă pe față ca un banc de peşti. În clipa aceasta, dacă i-ar cere, ar încerca să se arunce de pe un munte pentru ea, sau să treacă printr-un incendiu de pădure, sau să-i aducă gheață polară ca să-i răcească ceaiul, iar lucrurile asta *nu* înseamnă că este bine.

Însă ea are nevoie ca el să fie.

Tyler are nevoie de asta.

Sunt un țopilist, îşi spune. La început, conceptul pare lipsit de substanță în comparație cu frumusețea ei - cu simpla ei *realitate* - dar apoi începe să câştige teren. Aşa cum face mereu. Ce altceva l-a adus aici, în definitiv? L-a adus împotriva voinței şi-a intențiilor sale cele mai bune?

— Jack?

— Da, sunt bine. Am mai sărit înainte.

Dar niciodată în prezența unei asemenea frumuseți, gândeşte el. *Asta-i problema.* Tu *eşti problema, doamna mea.*

— Da. Să vii şi să pleci e talentul tău. *Unul* dintre talentele tale. Aşa mi s-a spus.

— De către cine?

— Ai răbdare, zice ea. Ai răbdare. Sunt multe de făcut şi, totuşi, cred că-mi trebuie o clipă. Tu... îmi cam tai răsuflarea.

Jack e grozav de mulțumit să afle asta. Vede că încă o mai ține de mână, şi o sărută, aşa cum Judy i-a sărutat lui mâinile în lumea de cealaltă parte a zidului, iar când o face, vede cea mai fină faşă pe buricele a trei dintre degetele ei. Îşi doreşte să aibă îndrăzneala de-a o lua în brațe, însă ea îl intimidează: frumusețea şi prezența ei. E puțin mai înaltă

decât Judy - cu vreo cinci centimetri, nu mai mult - şi are părul mai deschis la culoare, nuanța aurie a mierii nerafinate revărsându-se de sub un pieptene rupt. Poartă o rochie simplă de bumbac, albă împodobită cu un albastru care se asortează cu ochii ei. Gulerul în formă de V îi încadrează gâtul. Tivul ajunge chiar sub genunchi. E desculță, însă la glezna unui picior poartă o brățară de argint, atât de subțire că abia e vizibilă. Are sâni mai plini decât ai lui Judy, şolduri puțin mai late. *Surori,* ai fi tentat să crezi, numai că au aceeaşi puzderie de pistrui pe nas şi aceeaşi cicatrice pe dosul palmei stângi. Cicatricea a fost cauzată de întâmplări diferite, Jack nu se îndoieşte, însă nu se îndoieşte nici că întâmplările acelea au avut loc la aceeaşi oră din aceeaşi zi.

— Tu eşti îngemănară ei. Îngemănară lui Judy Marshall.

Numai că vorba care-i iese din gură nu este *îngemănară;* incredibil, aiuritor, pare să fie *harpă.* Mai târziu, el se va gândi la cât de apropiate sunt corzile unei harpe, la distanță de-o mişcare de deget, şi va ajunge la concluzia că, în definitiv, cuvântul nu e aşa aiurea.

Ea coboară privirea, cu gura întredeschisă, apoi ridică din nou capul şi încearcă să zâmbească.

— *Judy.* De cealaltă parte a zidului. Când eram copile, Jack, vorbeam deseori împreună. Chiar şi după ce am crescut, deşi atunci ne vorbeam reciproc în vise.

Jack e alarmat să vadă cum i se formează lacrimi în ochi şi apoi cum i se scurg pe obraji.

— Am făcut-o să înnebunească? Am împins-o în nebunie? Te rog, spune că nu-i aşa.

— Nu, zice Jack. Umblă pe-un fir de ață, dar n-a căzut încă de pe el. E-o femeie călită.

— Trebuie să i-l duci pe Tyler înapoi, îi spune Sophie. Pentru amândouă. Eu n-am avut niciodată un copil. Eu *nu pot* să am copii. Am fost... maltratată, înțelegi? în tinerețe. Maltratată de cineva pe care-l cunoşti bine.

O certitudine teribilă prinde formă în mintea lui Jack. În jurul lor, pavilionul distrus se zbate şi suspină în minunat de aromata briză.

— Morgan a făcut-o? Morgan de Orris?

Ea lasă capul în pământ şi poate că-i mai bine aşa. Fața lui Jack este, în clipa aceea, schimonosită într-o grimasă urâtă. În clipa aceea îşi doreşte să-l poată omorî din nou pe îngemănarul lui Morgan Sloat. Dă să o întrebe cum a fost maltratată, apoi înțelege că nu e nevoie.

— Câți ani aveai?

— Doisprezece, spune ea... aşa cum Jack ştiuse că va spune.

S-a întâmplat în exact acelaşi an, anul în care Jack avea doisprezece am şi a venit aici să-şi salveze mama. Sau *oare* a venit aici? Să fie acestea într-adevăr Teritoriile? Cumva, nu par la fel. Aproape... dar nu tocmai.

Nu-l surprinde că Morgan e în stare să violeze o copilă de doisprezece ani şi s-o facă într-un fel care să o împiedice să facă vreodată copii. Absolut deloc. Morgan Sloat, cunoscut uneori drept Morgan de Orris, voia să domine nu doar o lume sau două, ci întreg universul. Ce înseamnă câțiva copii violați pentru un om care nutreşte asemenea ambiții?

Ea îşi trece blând degetele mari peste pielea de sub ochii lui. Parcă l-ar atinge nişte pene. Sophie se uită la el cu un soi de mirare.

— De ce lăcrimezi, Jack?

— Trecutul, zice el. Nu el ne aduce întotdeauna lacrimi în ochi? Şi se gândeşte la mama sa, şezând la fereastră, fumând o țigară şi ascultând cum la radio cântă *Crazy Arms*. Da, întotdeauna trecutul e de vină. Acolo se află toată suferința, toate lucrurile peste care nu poți trece.

— Poate că da, acceptă ea. Dar astăzi nu e timp să ne gândim la trecut. Astăzi trebuie să ne gândim la viitor.

— Da, dar dacă aş putea pune doar câteva întrebări?...

— Bine, dar nu multe.

Jack deschide gura, încearcă să vorbească şi, când nu iese nimic, adoptă o mică şi comică expresie tâmpă. Apoi râde.

— Şi tu îmi tai răsuflarea, îi spune el. Nu pot să te mint în privința asta.

O urmă vagă de culoare urcă în obrajii Sophiei, şi ea lasă privirea-n jos. Desface buzele pentru a spune ceva... apoi le strânge. Jack îşi doreşte să fi spus ce voia să spună şi, în acelaşi timp, e bucuros că nu a făcut-o. O strânge uşor de mâini şi, cu ochii albaştri larg deschişi, ea ridică privirea spre el.

— Ne-am cunoscut cumva? Când aveai doisprezece ani? Ea scutură din cap.

— Dar te-am văzut.

— Poate. În marele pavilion. Mama a fost una dintre slujnicele Reginei celei Bune. Şi eu la fel... cea mai tânără. Poate că m-ai văzut atunci. *Chiar* cred că m-ai văzut.

Jack pregetă o clipă pentru a cugeta la această minunăție, apoi continuă. Timpul e scurt. O ştiu amândoi. Aproape că-l simte cum zboară.

— Tu şi Judy sunteți îngemănări, dar niciuna dintre voi nu călătoreşte - ea n-a fost niciodată în capul tău aici şi tu n-ai fost niciodată în capul *ei,* acolo. Voi... discutați printr-un zid.

— Da.

— Când ea a scris lucrurile alea, tu ai fost, de fapt, i-ai şoptit prin zid.

— Da. Ştiam cât de tare o forțam, dar trebuia s-o fac. Trebuia *neapărat* s-o fac! Nu e doar o chestiune de a-i aduce înapoi copilul, oricât ar fi asta de important. Sunt probleme mult mai mari.

— Cum ar fi?

Ea clatină din cap.

— Nu eu trebuie să-ți spun asta. Cel care trebuie s-o facă e mult mai mare ca mine.

Jack studiază bandajele mici care acoperă buricele degetelor ei şi se gândeşte la cât de mult au încercat Sophie şi Judy să treacă de zidul acela una la cealaltă. Morgan Sloat se pare că putea deveni Morgan de Orris când poftea. La doisprezece ani, Jack întâlnise şi alții cu acest talent. Nu şi el; el avea o singură natură şi fusese întotdeauna Jack în ambele lumi. Judy şi Sophie, pe de altă parte, se dovediseră incapabile să sară dintr-un loc în altul. N-au fost înzestrate cu ceva şi nu

pot decât să-şi şoptească prin zidul dintre lumi. Probabil că există lucruri şi mai triste, însă în clipa aceasta nu se poate gândi la niciunul.

Jack se uită în jur la cortul distrus, care pare să respire de lumină solară şi umbre. Pânza ruptă fâlfâie. În camera alăturată, printr-o gaură în peretele de material diafan, vede câteva paturi răsturnate.

— Ce-i locul ăsta? întreabă el. Ea zâmbeşte.

— Pentru unii spital.

— Hă?

El ridică privirea şi mai observă o dată crucea. Maronie acum, dar fără-ndoială odinioară roşie. *O cruce roşie, prostule,* îşi spune.

— O! Dar nu e puțin cam... ei bine... bătrân?

Zâmbetul Sophiei se lățeşte şi Jack îşi dă seama că e ironic. Orice soi de spital ar fi aceasta, sau ar fi fost, aduce puțin sau chiar deloc cu cele din *Spitalul general* sau *Spitalul de urgențe.*

— Da, Jack. *Foarte* bătrân. Cândva erau zece sau mai multe corturi de felul ăsta în Teritorii, în Lumea de Sus şi Lumea de Mijloc; acum nu mai sunt decât câteva. S-ar putea să fie doar ăsta. Astăzi e aici.

Mâine...

Sophie ridică mâinile, apoi la lasă jos.

— Oriunde! Poate chiar de partea lui Judy a zidului.

— E un fel de clinică ambulantă.

Asta ar trebui să fie o glumă şi e uimit când ea, mai întâi, încuviințează din cap, apoi râde şi bate din palme.

— Da! Da, chiar aşa! Deşi nu ți-ai dori să fii tratat aici.

Mai exact, ce încearcă ea să spună?

— Presupun că nu, se arată el de acord, uitându-se la pereții putrezi, la panourile franjurate ale tavanului şi la străvechii stâlpi de susținere.

Nu prea arată a fi steril!

Cu seriozitate (deşi ochii îi scapără), Sophie zice:

— Şi totuşi, dacă ai fi pacient, l-ai crede foarte frumos. Şi ai crede că infirmierele tale, Surioarele, sunt cele mai frumoase pe care le-a avut vreodată vreun pacient.

Jack se uită în jur.

— Ce sunt ele?

— Surioarele nu ies la iveală când străluceşte soarele. Iar dacă vrem să ne continuăm viețile în bună pace, Jack, o să ne vedem fiecare de drumul lui cu mult înainte de lăsarea întunericului.

Îl doare să o audă vorbind despre căi separate, chiar dacă ştie că asta e inevitabil. Durerea nu-i satisface curiozitatea, totuşi; dacă ai fost țopilist, se pare, rămâi țopilist până la moarte.

— De ce?

— Pentru că Surioarele sunt vampiri, iar pacienții lor nu se întremează niciodată.

Uluit, tulburat, Jack se uită în jur după semne care să le vestească. Nici nu-i trece prin gând să nu creadă asta - o lume care poate naşte lupi de lună plină poate naşte orice, presupune.

Ea îl atinge pe încheietura mâinii. Îl străbate un mic tremur de dorință.

— Nu te teme, Jack - şi ele slujesc Grinda. *Toate* lucrurile slujesc Grinda.

— Ce grindă?

— Nu contează.

Mâna de pe încheietura sa strânge mai tare.

— Cel care-ți poate răspunde la întrebări va ajunge în scurt timp, dacă n-a ajuns deja.

Îi aruncă o privire piezişă, care conține sâmburele unui zâmbet.

— După ce-l vei asculta, vei putea pune mai bine întrebări cu importanță.

Jack îşi dă seama că a fost aproape mustrat, dar, venind din partea ei, nu-l doare. Se lasă dus dintr-o cameră în alta a marelui şi străvechiului spital. Pe drum, începe să priceapă cât de mare e de fapt locul ăsta. Mai pricepe şi că, în ciuda palelor de aer proaspăt, simte un vag şi neplăcut miros, ceva care ar putea fi un amestec de vin fermentat şi carne stricată. Cât despre ce fel de carne e vorba, Jack se teme că poate ghici

destul de bine. După ce a vizitat peste o sută de locuri ale unor crime, *ar trebui* s-o poate face.

Ar fi fost o dovadă de impolitețe să plecăm în timp ce Jack îşi întâlnea iubirea vieții (fără a mai pomeni de-o tehnică narativă deficitară), aşa că n-am făcut-o. Acum, însă, haideți să trecem prin pereții subțiri ai cortului-spital. Afară e un peisaj arid, dar nu neplăcut, de pietre roşii, salvie, flori de deşert care seamănă puțin cu gura-leului, Pini pitici şi câțiva cactuşi bondoci. Undeva nu departe se aude susurul răcoros şi egal al unui râu. Pavilionul spitalului foşneşte şi fâlfâie la tel de molcom ca velele unui vas care pluteşte împins de-un vânt dulce. În timp ce planăm în felul nostru uşor şi straniu de plăcut de-a lungul părții estice a marelui cort distrus, observăm câteva lucruri împrăştiate de-a valma. Sunt multe pietre pe care sunt gravate desene este un trandafir de cupru minunat lucrat, dar care a fost contorsionat parcă de-o căldură uriaşă, e o bucată mică de covor ros care pare să fi fost tăiată în două cu un satâr. Mai sunt şi alte lucruri, lucruri care s-au opus oricărei schimbări în ciclonica lor trecere dintr-o lume în alta. Vedem carcasa înnegrită a unui televizor zăcând într-o mare de cioburi de sticlă, mai multe baterii AA Duracell, un pieptene şi - poate cel mai ciudat lucru - o pereche de chiloței din nailon cu *Duminica* scris pe-o parte într-o caligrafie timidă, roz. A avut loc o ciocnire de lumi; aici, de-a lungul părții estice a pavilionului de spital, se află un amalgam de reziduuri care atestă forța acelei coliziuni.

La capătul acestui nor de eşapare - în capul cometei, am putea spune - stă un om pe care-l recunoaştem. Nu suntem obişnuiți să-l vedem într-un halat maro atât de urât (şi e clar că nici el nu ştie cum să poarte un asemenea veşmânt, pentru că, dacă ne uităm la el dintr-un unghi greşit, putem vedea *mult* mai mult decât vrem) sau purtând sandale în loc de pantofi de gală, sau cu părul prins la spate într-o coadă neglijentă strânsă cu o fâşie de piele, însă acesta este fără îndoială Wendell Green. Bolboroseşte în barbă. Pe la colțurile gurii îi curg bale. Se uită fix la ghemotocul mototolit de hârtii

din mâna sa dreaptă. Ignoră toate schimbările cataclismice care s-au petrecut în jurul său şi se concentrează doar asupra acesteia. Dacă reuşeşte să priceapă cum reportofonul său Panasonic s-a transformat într-o grămăjoară de hârtie veche, poate că va trece la alte lucruri. Nu înainte de asta.

Wendell (vom continua să-i spunem Wendell, bine, şi nu ne vom încurca cu vreun alt nume pe care l-ar putea avea în colțişorul acesta al existenței, dat fiind că nici *el* nu-l ştie şi nici nu vrea să-l ştie) zăreşte bateriile AA Duracell. Se târăşte până la ele, le ia şi începe să-ncerce să le vâre în cocoloşul de hârtii. Nu reuşeşte, desigur, dar asta nu-l împiedică să-şi continue încercările. După cum ar spune George Rathbun: „Dacă-i dai băiatului ăstuia un plici, o să-ncerce să-şi prindă cina cu el."

— Tre, zice cel mai apreciat reporter de investigații din ținutul Coulee, lovind în mod repetat cu bateriile în hârtii. Tre... nauntru. Tre... nauntru! Fir s hie, tre nauntru...

Un sunet - un clinchet de ceea ce nu pot fi, Dumnezeu să ne apere, decât pinteni - întrerupe concentrarea lui Wendell, şi bărbatul ridică ochii larg căscați, holbați. Poate că nu şi-a pierdut sănătatea mentală pe vecie, însă cu siguranță aceasta a plecat cu cățel, cu purcel la Disney World. Iar ceea ce vede în fața ochilor n-o va convinge să se-ntoarcă în viitorul apropiat.

Cândva, în lumea noastră trăia un bun actor de culoare pe nume Woody Strode. (Lily l-a cunoscut; a jucat cu el, de fapt, într-o maimuțăreală produsă de American International la sfârşitul anilor şaizeci numită *Execution Express.)* Omul care se apropie acum de locul unde Wendell Green stă ghemuit cu bateriile într-o mână şi cu hârtiile în cealaltă seamănă surprinzător de mult cu acel actor. Poartă jeanşi spălăciți, o cămaşă ecosez albastră, o eşarfă şi un revolver masiv la o cingătoare lată de piele în care scapără patru duzini, sau aşa ceva, de cartuşe. E chel şi are ochii înfundați în orbite. Peste un umăr, de-o curea cu model complicat, îi atârnă o chitară. Pe celălalt umăr stă ceea ce pare să fie un papagal. Papagalul are două capete.

— Nu, nu, zice Wendell pe-o voce uşor aspră. Nu. Nu văd. Nu văd. Asta.

Lasă capul jos şi-şi reîncepe încercările de-a îndesa bateriile în pumnul de hârtii.

Umbra nou-sositului cade peste Wendell, care refuză cu încăpățânare să ridice privirea.

— Bună să-ți fie inima, străine, zice nou-venitul.

Wendell continuă să stea cu ochii plecați.

— Numele meu este Parkus. Eu reprezint legea prin părțile astea.

Pe tine cum te cheamă?

Wendell refuză să răspundă, doar dacă nu putem numi răspuns Mormăiturile acelea surde care-i ies printre buzele pline de bale. - Am întrebat care ți-e numele.

— Wen, zice vechea noastră cunoştință (nu prea putem să-l numim prieten) fără să ridice fruntea. Wen. Dell. Gree... Green. Eu... eu... eu...

— Nu te pripi, zice Parkus (nu fără compasiune). Pot să aştept pân' ți se-ncinge morişca.

— Eu... vânător de ştiri!

— O? Asta eşti?

Parkus se lasă pe vine; Wendell se trage în spate lângă peretele fragil al pavilionului.

— Ei, asta le-ntrece pe toate! Sincer să fiu, am văzut vânători de *căprioare,* şi-am văzut vânători de *fazani,* şi-am văzut vânători de *potârnichi,* da' tu eşti primu' vânător de *ştiri* pe care-l întâlnesc.

Wendell ridică privirea, clipind repede.

Pe umărul stâng al lui Parkus, un cap al papagalului spune:

— Dumnezeu e dragoste.

— Du-te-n pizda mă-tii, replică celălalt cap.

— Toți trebuie să caute râul vieții, spune primul cap.

— Suge-mi cariciu', zice al doilea.

— Ne înălțăm spre Dumnezeu, răspunde primul.

— Pişă-te contra vântului, îl invită al doilea.

Deşi ambele capete vorbesc cu calm - chiar pe tonurile unui discurs raţional - Wendell se trage şi mai mult în spate, apoi coboară privirea şi îşi reîncepe furios munca inutilă cu bateriile şi mâna de hârtii, care dispar acum în tubul mânjit de sudoare al pumnului său.

— Nu-i lua în seamă, spune Parkus. *Eu* sigur n-o fac. Abia dacă-i mai aud, şi ăsta-i adevărul adevărat. Gura, băieţi.

Papagalul tace.

— Un cap e Sacru, celălalt Profan, zice Parkus. Îi ţin cu mine numa' ca să-mi aducă aminte că...

E întrerupt de sunetul unor paşi care se apropie şi se ridică în picioare dintr-o singură mişcare sprintenă şi uşoară. Jack şi Sophie se apropie, ţinându-se de mână cu perfecta inconştienţă a copiilor care se întorc de la şcoală.

— Speedy! strigă Jack, numai un zâmbet.

— Ei, Jack Călătoru! zice Parkus, zâmbind şi el. Bine te-am găsit! Uită-te la tine, dom'le... te-ai făcut mare.

Jack dă fuga şi-l prinde în braţe pe Parkus, care-l îmbrăţişează la rândul său, şi încă din tot sufletul. După un moment, Jack îl ţine pe Parkus la distanţă cu braţele întinse şi-l studiază.

— Erai mai bătrân... *mie* îmi păreai mai bătrân, cel puţin. În ambele lumi.

Încă zâmbind, Parkus clatină din cap. Iar când vorbeşte din nou, foloseşte accentul tărăgănat al lui Speedy Parker.

— Cre' că arătam d-adevăratelea mai bătrân, Jack. Nu erai decât un copil, ţine minte.

— Dar...

Parkus flutură o mână prin aer.

— Uneori arăt mai bătrân, alteori nu aşa bătrân. Totu' depinde de...

— Vârsta ţine de înţelepciune, spune pios un cap al papagalului, la care celălalt răspunde: Futangiu bătrân şi senil.

— ...depinde de loc şi de împrejurări, încheie Parkus, apoi spune: şi v-am zis, băieţi, să vă ţineţi pliscu'. De mai continuaţi, o să vă sucesc gâtu' ăla cât un pai.

Îşi întoarce atenția spre Sophie, care se uită la el cu ochii măriți de mirare, timidă ca o căprioară.

— Sophie, zice el. Tare mă bucur să te văd, scumpo. Nu ți-am zis c-o să vină? Şi uite-l aici. I-a luat puțin mai mult decât mă aşteptam, atâta tot.

Ea face o scurtă reverență în fața lui, o plecăciune până la genunchi, cu bărbia în piept.

— *Mulțumescu-ți, sai,* zice ea. Vino-n pace, pistolarule, şi du-te mai departe de-a lungul Grinzii însoțit de iubirea mea.

La aceasta, Jack simte un fior ciudat şi profund, ca şi când multe lumi ar fi vorbit pe-un ton armonic, jos, dar răsunător.

Speedy - aşa continuă Jack să se gândească la el - o ia de mână si o îndeamnă să se ridice în picioare.

— Ridică-te, fată, şi uită-te în ochii mei. Eu nu-s pistolar nici aici, nici în zonele de frontieră, chiar dacă, din când în când, mai port cu mine pistolul cel vechi. În orice caz, avem multe de discutat. Nu-i timp pentru solemnități. Veniți amândoi cu mine dincolo de deal. Avem ceva de sporovăit, cum zic pistolarii. Sau cum spuneau, înainte ca lumea să se mişte din loc. Am vânat câteva potârnichi bune şi ere' c-or să se frigă tare fain.

— Dar cu...

Jack face un gest spre mormanul mormăitor, ghemuit, care e Wendell Green.

— Păi, el pare cam ocupat, zice Parkus. Mi-a zis că-i vânător de ştiri.

— Cred că s-a cam umflat în pene, replică Jack. Bătrânul Wendell aici de față-i doar un *vânătoraş* de ştiri.

Wendell întoarce puțin capul. Refuză să ridice ochii, însă buza i se răsuceşte într-un rânjet care-ar putea fi mai mult reflexiv decât real.

— Auzit. Asta.

Se opinteşte. Buza i se răsuceşte din nou şi, de data aceasta, rânjetul pare mai puțin reflexiv. Este, de fapt, un mârâit.

— Aur. *Aur.* Băiatule de *aur.* Holly. Wood.

— A reuşit să-şi păstreze măcar o parte din şarmul şi bucuria lui de viață, zice Jack. O să fie-n siguranță aici?

— Nimeni c-o fărâmă de creier nu-ndrăzneşte să se apropie de cortul Surioarelor, zice Parkus. O să se descurce. Iar dac-o să simtă-n aer ceva gustos şi-o să vină s-arunce o ocheadă, păi, cre' că-i putem da ceva de mâncare.

Se întoarce spre Wendell.

— Nu mergem departe. Dacă vrei să ne vii în vizită, n-ai decât. S-a-nțeles, domnule Vânător de ştiri?

— Wen. Dell. *Green.*

— Wendell Green, da, dom'le. Parkus se uită la ceilalți.

— Haideți. Să-mbucăm ceva.

— Să nu uităm de el, murmură Sophie, aruncând o privire în spate.

În câteva ore se lasă întunericul.

— Nu, acceptă Parkus când ajung în creasta dealului. Nu-l putem lăsa lângă cortul ăla după venirea întunericului. Chiar nu-l putem lăsa.

Versantul opus al deluşorului e plin de verdeață - şi e până şi un pârâiaş care probabil se varsă în râul pe care Jack îl aude în depărtare - însă tot seamănă mai mult cu nordul Nevadei decât cu vestul Wisconsinului. Şi totuşi, într-un fel, crede Jack, asta nu e chiar lipsit de logică. Ultima sa săritură nu a fost una obişnuită. Se simte ca o piatră care a fost aruncată peste suprafața unui lac, cât despre sărmanul Wendell...

La poalele deluşorului, în dreapta, un cal a fost priponit la umbra a ceea ce Jack crede că este o yucca. Douăzeci de metri mai încolo e un cerc de pietre erodate, înăuntrul căruia au fost pregătite cele necesare pentru aprinderea unui foc. Lui Jack nu-i place prea mult locul acesta - pietrele îi amintesc de nişte dinți străvechi. Şi nu e singurul care simte asta. Sophie se opreşte, strângându-l mai puternic de mână.

— Parkus, chiar trebuie să mergem acolo? Spune-mi că nu, te rog.

Parkus se întoarce spre ea cu un zâmbet blând pe care Jack îl cunoaşte bine: e-un zâmbet tipic pentru Speedy Parker.

— Diavolul Vorbitor s-a dus de aici din timpuri imemoriale, scumpo, zice el. Şi ştii că alea toate-s numai legende.

— Dar...

— Nu e momentul să cazi pradă tremuriciului, îi spune Parkus.

Vorbeşte cu o urmă de nerăbdare, iar „tremurici" nu e tocmai cuvântul pe care-l foloseşte, ci doar acela în care-l traduce mintea lui Jack.

— În definitiv, tu l-ai aşteptat în cortul Surioarelor...

— Numai pentru că *ea era* de cealaltă parte a...

— ...iar acum vreau să vii cu noi.

Pe dată, lui Jack i se pare că e mai înalt. Ochii îi scapără. Jack îşi spune: *Un pistolar. Da, cred că* ar putea *ți un pistolar. Ca în unul dintre vechile filme ale mamei, numai că de-adevăratelea.*

— Bine, zice Sophie, încet. Dacă e necesar. Apoi se uită la Jack:

Nu vrei să mă cuprinzi cu brațul?

Jack, putem fi siguri, e fericit să se supună.

Când păşesc între două dintre pietre, lui Jack i se pare că aude o rumoare de voci şoptite. Între ele, o voce e pe moment clară, părând să lase o dâră de mâl în urma ei când îi intră în ureche: *Tâlâş tâlâş tâlâş, ol, pe pişoruşe-nzânjerate, imădiat o ză vină, bunu mieu pretin Munşun, ji ce cadou am pen'tu iei, o, o...*

Jack se uită la vechiul său prieten Parkus, care se lasă pe vine lângă un sac şi-i desface nojițele de la gură.

— E aproape, nu-i aşa? Pescarul. Şi Casa întunericului, şi ea e aproape.

— Mda, face Parkus şi, din sac, răstoarnă corpurile eviscerate ale unei duzini de păsări durdulii.

La vederea potârnichilor, gândurile lui Jack se întorc la Irma Freneau şi crede că nu va fi în stare să mănânce. Nu-l ajută nici să-i vadă pe Parkus şi pe Sophie cum înfig bețe verzi

în păsări. Dar, după ce e aprins focul şi păsările încep să capete o nuanță maronie, stomacul îşi intră în drepturi, insistând că potârnichile miros minunat şi că gustul probabil că va fi şi mai bun. Aici, îşi aminteşte el, totul e aşa întotdeauna.

— Uită-ne aici, în cercul vorbelor, zice Parkus.

A renunțat deocamdată la zâmbete. Se uită cu o gravitate sobră la Jack şi Sophie, care stau unul lângă altul şi încă se țin de mână. Şi-a proptit chitara de o piatră din apropiere. Alături de ea, Sacru şi Profan doarme cu cele două capete ale lui pitite sub pene, visându-şi visele fără-ndoială bifurcate.

— Demonul o fi plecat demult, însă legendele spun că lucrurile de felul ăsta lasă urme care pot să dezlege limba.

— Aşa cum sărutând faimoasa Piatră din Blarney, în Irlanda, primeşti darul elocvenței, sugerează Jack.

Parkus scutură din cap.

— Azi nu e nici-o piatră din Blarney.

Jack spune:

— Măcar dacă am avea de-a face cu un criminal de rând. Cu asta m-aş descurca.

Sophie se uită nedumerită la el.

— Se referă la un recidivist, îi spune Parkus. La un criminal greu de prins.

Se uită la Jack:

— Şi, într-un fel, cu *asta* ai de-a face. Carl Bierstone nu-i cine ştie ce... e-un monstru de rând, să spunem. Ceea ce *nu* înseamnă că nu-i place să ucidă. Cât despre cele care se petrec în French Landing, el a fost folosit. A fost posedat, ai spune în lumea ta, Jack. A fost luat de spirite, am spune noi în Teritorii...

— Sau tras în jos de porci, adaugă Sophie.

— Da. Parkus încuviințează din cap. În lumea de dincolo de zona asta de graniță - Lumea de Mijloc - s-ar spune că a fost infestat de un demon. Însă de un demon cu mult mai mare decât sărmanul spirit care a trăit cândva în cercul ăsta de pietre.

Jack abia îi aude. Ochii îi strălucesc. *Ceva care sună ca un nume nemțesc. Beerstein,* i-a spus George Potter cu o seară în urmă, acum o mie de ani. *Nu-i tocmai ăsta, dar nici departe.*

— Carl Bierstone, zice el. Ridică un pumn, apoi îl scutură în semn de triumf. Ăsta era numele lui în Chicago. Burnside aici, în French Landing. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul. Unde-i, Speedy? Ajută-mă să economisesc nişte ti...

— *Taci... din gură,* zice Parkus.

Tonul e jos şi aproape feroce. Jack o simte pe Sophie crispându-se lângă el. Se crispează puțin şi el. Ăsta nu e tonul pe care vorbeşte vechiul său prieten, nici pe departe. *Trebuie să încetezi să-l mai identifici cu Speedy,* îşi spune Jack. *Nu e el şi nici n-a fost vreodată. Nu era decât un personaj pe care-l juca, cineva care putea deopotrivă să calmeze H să farmece un puşti speriat aflat pe fugă împreună cu mama lui.*

Parkus întoarce păsările, care acum au căpătat un maroniu frumos pe-o parte şi scuipă grăsime în foc.

— Îmi pare rău să te reped, Jack, dar trebuie să înțelegi că Pescarul tău este un peşte destul de mic în comparație cu ceea ce se întâmplă de fapt.

Ce-ar fi să-i spui lui Tansy Freneau că-i un peşte mic? Ce-ar fi să-i spui lui Beezer St Pierre?

Jack gândeşte aceste lucruri, dar nu le rosteşte cu voce tare. Lumina pe care a văzut-o în ochii lui Parkus l-a speriat.

— Şi nu e o chestiune care să țină nici de îngemănări, zice Parkus. Trebuie să-ți scoți ideea asta din cap. Asta-i ceva ce ține doar de lumea ta şi de lumea Teritoriilor - o legătură. Nu poți să omori un criminal aici şi să închei cariera canibalului tău acolo. Iar dacă-l omori acolo, în Wisconsin, lucrul care e în el nu va face decât să sară într-un alt organism-gazdă.

— Lucrul?...

— Când era în Albert Fish, el îi spunea Omul Luni. Tipu' pe care-l cauți tu îi spune domnul Munşun. Ambele nume reprezintă doar o încercare de-a exprima ceva ce nu se poate pronunța în nici-o limbă pământeană, în nici-o lume pământeană.

— Câte lumi există, Speedy?

— Multe, zice Parkus, uitându-se în flăcări. Iar povestea asta le implică pe toate. Dacă n-ar fi aşa, de ce crezi că te-aş fi căutat cu atâta obstinaţie? Trimiţându-ţi pene, trimiţându-ţi ouă de măcăleandru, făcând tot posibilul să te trezesc.

Jack se gândeşte la Judy, zgâriind pereţii până când vârfurile degetelor ei sângerau, şi se simte ruşinat. Din câte se pare, Speedy a făcut acelaşi lucru.

— Scoală-te, scoală-te, nătărăule, spune el.

Parkus pare prins între reproş şi surâs.

— Cu siguranţă trebuie să mă fi văzut în cazul care te-a făcut să fugi din L.A.

— A, omule... de ce crezi că am fugit?

— Ai fugit ca Iona când Dumnezeu i-a spus să se ducă să predice împotriva ticăloşiei din Ninive. Mă temeam *c-o* să trebuiască să trimit o balenă care să te înghită.

— Mă *simt* înghiţit, îi spune Jack.

Cu o voce firavă, Sophie zice:

— Şi eu-

— Cu toţii am fost înghiţiţi, spune omul cu pistol la şold. Suntem în pântecele bestiei, fie că ne place, fie că nu. Acesta e *ka,* adică destinul şi soarta. Pescarul tău, Jack, este acum *ka-ul* tău. *Ka-ul nostru.*

E ceva ce depăşeşte cu mult crimele.

Şi Jack vede ceva care-l sperie de moarte. Lester Parker, alias Speedy, alias Parkus, este la rândul lui speriat de moarte.

— Treaba asta priveşte Turnul întunecat, spune.

Lângă Jack, Sophie scoate un strigă jos şi disperat de groază şi coboară ochii în pământ. În acelaşi timp, ridică o mână şi face semnul de deochi spre Parkus, iar şi iar.

Pe acesta nu pare să-l deranjeze. Îşi reia doar datoria de-a roti păsările în frigărui.

— Acum ascultaţi-mă, zice el. Ascultaţi şi puneţi cât mai puţine întrebări posibile. Încă mai avem şansa să-l recuperăm pe fiul lui Judy Marshall, dar timpul ne scapă printre degete.

— Vorbeşte, îl îndeamnă Jack.

Parkus vorbeşte. Într-un anumit punct al poveştii, consideră că păsările sunt prăjite şi le serveşte pe pietre plate. Carnea e fragedă, aproape desprinsă de pe oasele mici. Jack mănâncă înfometat, bând multă apă dulce din plosca lui Parkus de fiecare dată când aceasta ajunge la el. Nu-şi mai iroseşte timpul comparând copiii morți cu potârnichile moarte. Burdihanul trebuie pus la cale şi el îl pune cu conştiinciozitate. La fel face şi Sophie, care mănâncă folosindu-şi degetele şi lingându-le fără cea mai mică urmă de reținere sau stânjeneală. La fel face, în cele din urmă, şi Wendell Green, chiar dacă el refuză să intre în cercul de pietre vechi. Când Parkus îi aruncă o potârniche brun-aurie, însă, Wendell o prinde cu o abilitate remarcabilă şi-şi îngroapă fața în carnea ei moale.

— Ai întrebat câte lumi există, începe Parkus. Răspunsul, în Limba 'naltă, este *da/an:* lumi fără număr.

Cu un băț înnegrit desenează un opt întors pe-o rână, pe care Jack îl recunoaşte ca fiind simbolul grecesc pentru infinit.

— Există un Turn care le leagă şi le ține în loc. Gândeşte-te la el ca la un ax pe care se învârt multe roți, dacă vrei. Şi există o entitate care vrea să dărâme acest Turn. Ram Abbalah.

La aceste cuvinte, flăcările par să se întunece o clipă, apoi încep să ardă mai roşii ca niciodată. Jack îşi doreşte să creadă că acesta nu e decât un joc al minții sale ostenite, dar nu poate.

— Regele Purpuriu, zice el.

— Da. Entitatea lui fizică e închisă într-o celulă din vârful Turnului, însă mai are o formă de manifestare, la fel de reală, şi aceasta trăieşte în Can-tah Abbalah - Curtea Regelui Purpuriu.

— În două locuri deodată.

Datorită călătoriilor sale între lumea Americii şi lumea Teritoriilor, lui Jack nu-i vine greu să creadă această idee.

— Da.

— Dar dărâmarea Turnului nu ar însemna şi distrugerea lui fizică?

— Dimpotrivă: va fi liber să hoinărească prin ceea ce atunci va fi haos... din-tah... gheena. Unele părți din Lumea de Mijloc au căzut deja în gheena asta.

— Cât din asta e neapărat nevoie să ştiu? întreabă Jack, conştient că timpul zboară şi de partea sa a zidului.

— E greu de spus ce trebuie să ştii şi ce nu, zice Parkus. Dacă voi lăsa deoparte o informație esențială, poate că stelele se vor stinge. Nu doar aici, ci într-o mie de mii de universuri. Asta-i partea îngrozitoare. Ascultă, Jack... Regele a încercat să distrugă Turnul şi să se elibereze din vremuri imemoriale. Poate dintotdeauna. E-o muncă lentă, pentru că Turnul e ținut în loc de grinzi încrucişate care acționează asupra lui ca nişte sârme de ancorare. Grinzile au rezistat milenii la rând şi ar trebui să mai reziste alte milenii, dar în ultimele două secole... asta ținând cont de modul în care masori timpul tu, Jack; pentru tine, Sophie, ar fi aproape cinci sute de Pământuri Pline.

— Aşa mult? zice ea aproape într-un suspin. E foarte mult.

— În marea schemă a lucrurilor, e la fel de puțin ca scăpăratul unui chibrit într-o cameră întunecată. Dar, deşi lucrurilor bune le ia mult timp să se dezvolte, răul are un mod de-a apărea gata crescut şi bun de trimis în lume, ca o jucărie cu arcuri care sare din cutie. Ka e prietenul răului, dar şi al binelui. Le îmbrățişează pe amândouă. Tu, Jack, zice Parkus întorcându-se spre el, tu sigur ai auzit de Epoca Fierului şi de cea a Bronzului, nu?

Jack încuviințează.

— La nivelurile superioare ale Turnului, sunt cei care numesc ultimele două sute de ani ai lumii noastre Epoca Gândirii Otrăvitoare. Asta înseamnă...

— Nu trebuie să-mi explici, zice Jack. Îl cunosc pe Morgan Sloat, ți-aminteşti? Ştiu ce planuri avea pentru lumea lui *Sophie.*

Da, chiar aşa. Planul de bază fusese să transforme cele mai dulci locuri ale universului la început în locuri de vacanță pentru cei bogați, apoi într-un izvor de muncă necalificată şi, în cele din urmă, într-o groapă de gunoi, probabil gunoi

radioactiv. Dacă ăsta nu e un exemplu de gândire otrăvitoare, Jack nu ştie ce altceva e.

Parkus spune:

— Printre fiinţele raţionale s-au numărat întotdeauna creaturi dotate cu calităţi telepatice; lucrul ăsta e adevărat în toate lumile. Dar creaturile acestea sunt de obicei rare. Miracole, ai putea spune. Însă, de când a început Epoca Gândirii Otrăvitoare în lumea ta, Jack - de când a infestat-o ca un demon - aceste fiinţe au devenit din ce în ce mai obişnuite. Nu la fel de comune ca şi mutanţii înceţi din ţinuturile Spulberate, dar comune, da.

— Vorbeşti despre cititorii de gânduri, zice Sophie, dorind parcă să fie sigură.

— Da, confirmă Parkus, dar nu *doar* despre cititorii de gânduri. Clarvăzători. Fiinţe capabile să se teleporteze - persoane care sar dintr-o lume în alta, ca al nostru Jack Călătoru, cu alte cuvinte - şi fiinţe care stăpânesc telekinezia. Cititorii de gânduri sunt cei mai comuni, iar telekineticii cei mai rari... şi cei mai valoroşi.

— Pentru *el,* vrei să spui, completează Jack. Pentru Regele Purpuriu.

— Da. În ultimii două sute de ani, sau aşa ceva, abbalah şi-a petrecut mare parte din timp strângând o echipă de sclavi telepaţi. Mulţi dintre ei provin de pe Pământ şi din Teritorii. *Toţi* telekineticii vin de pe Pământ. Adunătura aceasta de sclavi - acest gulag - este realizarea lui de vârf. Noi le spunem Spărgători. Ei...

Lasă propoziţia neterminată, căzând pe gânduri. Apoi:

— Ştiţi cum înaintează o galeră?

Sophie încuviinţează, dar Jack, la început, nu are nici-o idee despre ce vorbeşte Parkus. Are o scurtă, nebunească viziune a unei bucătării complet utilate rulând de-a lungul lui Route 66.

— Cu ajutorul multor vâslaşi, zice Sophie, apoi face o mişcare ca de vâslire care-i scoate în relief minunaţii sâni.

Parkus dă afirmativ din cap.

— Care, de obicei, sunt slavi înlănțuiți. Ei... Din afara cercului, Wendell îşi vâră brusc coada.

— Spart. Cus.

Face o pauză, încruntându-se, apoi mai încearcă o dată.

— *Spart-a-cus.*

— Despre ce aiurează? întreabă Parkus, încruntându-se. Ai idee, Jack?

— Despre un film numit *Spartacus,* explică Jack, şi te înşeli ca de fiecare dată, Wendell. Cred că vrei să spui *Ben-Hur.*

Îmbufnat, Wendell întinde mâinile sale murdare de grăsime.

— Mai multă. Carne.

Parkus scoate ultima potârniche de pe bățul sfârâitor şi-o aruncă între două pietre, acolo unde stă Wendell, fața-i palidă, mânjită cu grăsime, ițindu-i-se dintre genunchi.

— Pradă proaspătă pentru vânătorul de ştiri, zice el. Şi-acum, fă-ne o favoare şi taci din gură.

— Altfel. Ce-mi. Faci.

Vechea scânteiere sfidătoare răsare în ochii lui Wendell.

Parkus îşi scoate pe jumătate pistolul din toc. Mânerul, făcut din lemn de santal, este ros, însă țeava luceşte criminal. Altceva nu mai trebuie să spună; ținându-şi a doua pasăre într-o mână, Wendell Green îşi ridică halatul şi se avântă în spate peste deal. Jack se simte extrem de uşurat să-l vadă plecat. Spartacus, *într-adevăr,* îşi spune el, şi pufneşte.

— Aşadar, Regele Purpuriu vrea să-i folosească pe Spărgătorii ăştia ca să distrugă Grinzile, zice el. Asta-i schema, nu? ăsta-i planul lui.

— Parcă ai vorbi despre viitor, răspunde Parkus blajin. Asta se întâmplă *acum,* Jack. Dacă vrei să vezi continua dezintegrare, uită-te doar la lumea din care vii. Dintre cele şase Grinzi, doar una mai stă încă în picioare. Alte două asigură în continuare ceva putere de susținere. Celelalte trei sunt moarte. Una dintre ele s-a stins cu mii de ani în urmă, în cursul normal al lucrurilor. Celelalte... au fost ucise de Spărgători. Toate în două secole sau chiar mai puțin.

— Hristoase, zice Jack.

Începe să înțeleagă cum Speedy a putut să spună despre Pescar că-i un peşte mic.

— Datoria de-a proteja Turnul şi Grinzile i-a revenit întotdeauna străvechii ghilde războinice de Gilead, numiți pistolari în lumea asta şi-n multe altele. Aceştia generează de asemenea o puternică forță psihică, Jack, una întru totul capabilă să le țină piept Spărgătorilor Regelui Purpuriu, dar...

— Pistolarii au dispărut cu toții, mai puțin unul, zice Sophie, uitându-se la pistolul mare de la şoldul lui Parkus. Şi, cu o speranță slabă: Doar dacă nu eşti şi *tu* unul, Parkus.

— Eu nu, scumpo, zice el, însă există mai mult de unul.

— Credeam că Roland e ultimul. Aşa spun poveştile.

— El a mai făcut cel puțin trei, îi spune Parkus. Habar n-am cum poate fi posibil aşa ceva, dar cred că este adevărat. Dacă Roland ar fi tot singur, Spărgătorii ar fi dărâmat de mult Turnul. Însă cu forța acestora adăugată forței lui...

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, zice Jack. Am *avut,* oarecum, dar m-ai pierdut de câteva fraze încoace.

— Nu e nevoie să înțelegi totul ca să-ți poți face treaba, îl informează Parkus.

— Mulțumesc Domnului pentru asta.

— Cât despre ce *trebuie* să înțelegi, lasă galerele şi vâslaşii şi gândeşte în termenii filmelor western pe care le turna mama ta. Pentru început, închipuie-ți un fort în deşert.

— Turnul ăsta întunecat despre care tot vorbeşti. Ăla-i fortul.

— Da. Şi-n jurul fortului, în locul indienilor sălbatici...

— Spărgătorii. Conduşi de Marea Căpetenie Abbalah.

Sophie murmură:

— Regele e-n Turnul lui, mănâncă pâine şi miere. Spărgătorii-s în subsol, fac bani bătând fiere.

Jack simte un uşor, dar deosebit de neplăcut fior străbătându-i şira spinării: se gândeşte la labe de şobolani alergând pe cioburi de sticlă.

— Cum? De ce spui asta?

Sophie se uită la el, se înroşeşte, coboară privirea.

— Asta spune *ea* uneori. Judy. Aşa o aud eu uneori.

Parkus apucă unul dintre bețele înnegrite şi desenează în pragul pietros lângă simbolul infinitului.

— Fortul e aici. Indienii puşi pe jaf sunt aici, conduşi ce căpetenia lor nemiloasă, malefică - şi cel mai probabil nebună. Dar aici...

În stânga, desenează o săgeată. Indică formele rudimentare care reprezintă fortul şi indienii asediatori.

— Ce soseşte mereu în ultimul moment în toate westernurile bune cu Lily Cavanaugh?

— Cavaleria, zice Jack. Ăştia suntem noi, presupun.

— Nu, spune Parkus. Are un ton răbdător, însă Jack bănuieşte că-l obține cu prețul unui mare efort. Cavaleria sunt Roland de Gilead şi noii lui pistolari. Sau aşa îndrăznesc să spere aceia dintre noi care vor ca Turnul să rămână în picioare - sau să cadă la timpul lui. Regele Purpuriu speră să-i pună piedici lui Roland şi să termine cu distrugerea Turnului cât timp el şi ai lui sunt încă la depărtare. Asta înseamnă să adune toți Spărgătorii pe care-i poate aduna, mai ales pe telekinetici.

— Tyler Marshall este...

— Nu mă mai întrerupe. Şi aşa e destul de dificil.

— Erai mult mai vesel, Speedy, zice Jack pe-un ton de reproş. Pentru un moment, crede că vechiul său prieten îi va trage încă un perdaf - sau poate îşi va pierde complet cumpătul şi-l va transforma într-o broască - însă Parkus se relaxează puțin şi râde.

Sophie ridică privirea, uşurată, şi-l strânge pe Jack de mână.

— O, poate ai dreptate să mă tragi puțin de mânecă, zice Parkus.

Nu ajută la nimic să ne ambalăm, nu-i aşa?

Atinge pistolul de la şold.

— Nu m-ar surprinde dacă treaba asta nu mi-a dat câteva puseuri de grandoare.

— E-un pas sau doi mai sus de funcția de îngrijitor al unui parc de distracții, admite Jack.

— Atât în Biblie - în lumea ta, Jack -, cât şi în Cartea Bunului Fermier - în a ta, scumpă Sophie - este o scriptură în care se spune ceva de genul: „Căci în regatul meu multe locaşuri sunt.” Ei bine, la Curtea Regelui Purpuriu mulți *monştri* sunt.

Jack aude un râset scurt şi aspru ieşindu-i pe gură. Vechiul său prieten a făcut o tipică glumă nesărată de polițist, se pare.

— Ei sunt curtenii Regelui... cavalerii lui rătăcitori. Au tot soiul de misiuni, îmi închipui, dar în ultimii ani principala lor datorie a fost să găsească Spărgători talentați. Cu cât sunt Spărgătorii mai talentați, cu atât e recompensa mai mare.

— Sunt vânători de capete, murmură Jack şi nu-şi dă seama ce rezonanță are termenul până ce nu-i iese pe gură. El l-a folosit în sensul lui comun, dar sigur că mai are unul, mult mai propriu. Vânătorii de capete sunt canibali.

— Da, e de acord Parker. Şi au angajați din rândul muritorilor, care lucrează din... nu-mi place să spun că din pură plăcere, dar cum altfel am putea să-i spunem?

Jack are atunci o viziune de coşmar: un Albert Fish de desen animat stând pe un trotuar newyorkez cu o pancartă pe care scrie LUCREZ PENTRU MÂNCARE. Strânge brațul mai tare în jurul lui Sophie. Ochii ei albaştri se întorc spre el şi el se uită bucuros în ei. Îl calmează.

— Câți Spărgători i-a trimis Albert Fish amicului său, domnul Luni? vrea Jack să ştie. Doi? Patru? O duzină? Şi ei mor, în cele din urmă, aşa încât abbalah trebuie să-i înlocuiască, nu-i aşa?

— Nu mor, răspunde Parkus cu gravitate. Sunt ținuți într-un loc - un subsol, da, sau o peşteră - unde timpul nu există.

— În *purgatoriu.* Hristoase!

— Şi nu contează. Albert Fish e mort demult. Domnul Luni e acum domnul Munşun. Târgul pe care domnul Munşun l-a încheiat cu criminalul tău e unul simplu: Burnside ăsta poate să omoare şi să mănânce câți copii vrea, atâta vreme cât sunt copii *netalentați.* Dacă ar fi să găsească vreunul care *este* talentat - vreun Spărgător - trebuie predat numaidecât domnului Munşun.

— Care-i va duce lui abbalah, murmură Sophie.

— Aşa e, zice Parkus.

Jack simte că s-a întors pe un teren relativ stabil şi e extrem de bucuros că e acolo.

— Deoarece Tyler nu a fost omorât, înseamnă că e talentat.

— ”Talentat” nu e nici pe departe cuvântul potrivit. Tyler Marshall este, poate fi, unul dintre doi cei mai puternici Spărgători din întreaga istorie a tuturor lumilor. Dacă mă pot întoarce scurt la analogia fortului înconjurat de indieni, atunci am putea spune că Spărgătorii sunt ca nişte săgeți aprinse trase peste ziduri... un nou fel de armă de luptă. Însă Tyler Marshall nu-i o banală săgeată aprinsă. E o rachetă teleghidată.

— Sau o armă nucleară. Sophie zice:

— Nu ştiu ce-i asta.

— Nici nu vrei să ştii, răspunse Jack. Crede-mă.

Se uită-n jos la desenele mâzgălite în praf. E oare surprins că Tyler poate fi atât de puternic? Nu, nu cu adevărat. Nu după ce a simțit aura de forță care o înconjoară pe mama băiatului. Nu după ce a întâlnit-o pe îngemănară lui Judy, ale cărei veşminte simple şi purtare nu pot ascunde un caracter care lui i se pare a fi aproape regal. E frumoasă, însă el simte că frumusețea este una dintre calitățile ei cel mai puțin importante.

— Jack? îl întreabă Parkus. Te simți bine?

Nu avem timp să te simți altfel, sugerează tonul lui.

— Dă-mi un minut, zice Jack.

— Nu avem mult t...

— Am înțeles asta foarte bine, spune Jack, retezând cuvintele, şi o simte pe Sophie cum tresare surprinsă de tonul vocii sale. Acum, dă-mi un minut. Lasă-mă să-mi fac treaba.

De sub un şomoiog de pene verzi, unul dintre capetele papagalului bombăne:

— Dumnezeu iubeşte muncitorul sărman. Celălalt răspunde:

— Din cauza asta a făcut dracului atât de mulți?

— Bine, Jack, zice Parkus şi ridică ochii către cer.

Bun, care sunt datele problemei? gândeşte Jack. *Avem un băiețel valoros, iar Pescarul* ştie *că e valoros. Dar domnul Munşun nu-l are încă în mână, altfel Speedy n-ar fi aici. Ce deducem?*

Sophie îl priveşte cu anxietate. Parkus încă se uită înspre neprihănitul cer albastru de deasupra terenului de graniță dintre Teritorii - ceea ce Judy Marshall numeşte Lumea de Departe - şi Ceea Ce Vine După. Mintea lui Jack lucrează mai repede acum, acumulând viteză ca un tren express care pleacă din gară. E conştient că negrul cel chel Scrutează cerul în căutarea unui anumit corb malefic. E conştient că femeia cu piele albă de lângă el îl contemplă cu genul acela de fascinație care, cu timpul şi în lumea potrivită, ar putea deveni iubire. Cel mai mult, însă, e pierdut în propriile gânduri. Acestea sunt gândurile unui țopilist.

Acum Bierstone e Burnside şi e bătrân. Bătrân şi, în zilele astea, nu se descurcă aşa bine la departamentul cognitiv. Cred că e posibil să se fi prins între ceea ce-şi doreşte, adică să-l păstreze pentru el pe Tyler, şi ceea ce i-a promis lui Munşun ăsta. Mintea lui amețită, prăfuită şi periculoasă încearcă să se decidă. Dacă se hotărăşte să-l omoare pe Tyler şi să-l vâre în oala de supă ca vrăjitoarea din Hansel şi Gretel, *pentru Judy şi Fred nu e deloc bine. Fără a mai pomeni de Tyler, care s-ar putea să fi, văzut deja lucruri care l-ar înnebuni până şi pe-un veteran din marina americană. Dacă Pescarul i-l predă pe băiat domnului Munşun, e de rău pentru toți din univers. Nu-i de mirare că Speedy a spus că timpul ne scapă printre degete.*

— Ştiați amândoi c-o să se întâmple asta, nu? întreabă el. Trebuie să fi ştiut. Pentru că Judy a ştiut. Dă semne de dezechilibru de multe luni, cu mult înainte să fi început crimele.

Parkus îşi schimbă poziția şi îşi fereşte privirea, incomodat.

— Ştiam că o să se întâmple ceva, da - au avut loc mari schimbări de partea asta - dar eram ocupat cu altceva. Iar Sophie nu poate trece în cealaltă lume. A venit aici cu oamenii zburători şi la fel se va întoarce când vom fi terminat de sporovăit.

Jack se întoarce spre ea.

— Eşti cine a fost cândva mama, sunt sigur de asta. Bănuieşte că nu s-a exprimat foarte clar, dar mai bine nu poate; mintea lui încearcă să meargă în prea multe direcții deodată.

— Eşti succesoarea Laurei DeLoessian. Regina lumii ăsteia.

Acum Sophie e cea care pare incomodată.

— Nu eram nimeni în marea schemă a lucrurilor, chiar nu eram, şi asta îmi plăcea. Cel mai adesea, scriam scrisori de laudă şi le mulțumeam oamenilor că au venit să mă vadă... numai că, ocupând o funcție oficială, trebuia să spun întotdeauna „noi". Îmi plăcea să mă plimb şi să desenez flori şi să le cataloghez. Îmi plăcea să merg la vânătoare. Apoi soarta potrivnică, vremurile grele şi acțiunile rele au făcut în aşa fel încât să mă trezesc ultima din stirpea regală. Regină a ăstei lumi, cum spui tu. M-am căsătorit cu un bărbat bun şi simplu, însă al meu Fred Marshall a murit şi m-a lăsat singură. Sophie cea Stearpă.

— Nu, te rog, zice Jack. E surprins cât de mult îl doare să o audă vorbind despre ea în felul acesta aspru, glumeț.

— Dacă nu ai avea o singură natură, Jack, îngemănarul tău ar fi vărul meu.

Îşi întoarce degetele subțiri aşa încât acum ea îl strânge pe el, şi nu invers. Când vorbeşte din nou, vocea ei e joasă şi pasională.

— Să lăsăm deoparte toate marile probleme. Tot ce ştiu *eu* e că Tyler Marshall este copilul lui Judy, că o iubesc pe femeia aceea şi că n-aş suporta să o văd suferind pentru toată lumile din lume. El e copilul pe care nu-l voi avea niciodată. Pe lângă asta, mai ştiu doar un lucru: că tu eşti singurul care-l poate salva.

— De ce?

Deşi a intuit deja acest adevăr - altfel de ce Dumnezeu s-ar afla aici? - asta îl lasă totuşi perplex.

— De ce eu?

— Pentru că tu atins Talismanul. Şi, deşi o parte din puterile lui s-au scurs din tine de-a lungul anilor, multe au

rămas.

Jack se gândeşte la lalelele pe care Speedy i le-a lăsat în baia lui Dale. La parfumul care i-a rămas pe mâini chiar şi după ce-i dăduse buchetul lui Tansy. Şi îşi aminteşte cum a arătat Talismanul în întunericul şoptitor din Pavilionul Reginei, ridicându-se luminos, schimbând totul înainte să dispară.

Gândeşte: încă *mai schimbă totul.*

— Parkus.

E pentru prima dată când îl strigă pe acel bărbat - pe celălalt țopilist - pe numele acesta? Nu ştie sigur, dar crede că e posibil.

— Da, Jack.

— Ce-a rămas din Talisman e suficient? O să-mi ajungă pentru a-l înfrunta pe Regele ăsta Purpuriu?

Oricât ar încerca să se ascundă, Parkus pare şocat.

— Nici în ruptul capului, Jack. Nici în ruptul *a orice.* Abbalah te-ar stinge ca pe-o lumânare. Dar s-ar putea să-ți ajungă pentru a-l înfrunta pe domnul Munşun - ca să te duci în tărâmurile de foc şi să-l scoți pe Tyler de acolo.

— Sunt maşinării, zice Sophie. Pare prizonieră într-un vis întunecat şi nefericit. Maşinării roşii şi maşinării negre, toate pierdute-n fum.

Sunt curele mari şi copii fără număr peste ele. Se târăsc şi se târăsc, învârtind curelele care pun maşinăriile în mişcare. Jos în vizuini. Jos în văgăuni, unde soarele nu răzbate niciodată. Jos în marile peşteri unde sunt tărâmurile de foc.

Jack e zdruncinat până în străfundul minții şi spiritului său. Se trezeşte că gândul îi zboară la Dickens - nu la *Casa umbrelor,* ci la *Oliver Twist.* Şi sigur că se gândeşte la discuția purtată cu Tansy Freneau. *Măcar Irma nu e acolo,* îşi spune. *Nu e în tărâmurile de foc, nu ea. Ea a murit, iar un bătrân rău i-a mâncat piciorul. Tyler, însă... Tyler...*

— Se târăsc până ce picioarele le sângerează, murmură el. Şi intrarea acolo?...

— Cred că o ştii, zice Parkus. Când vei găsi Casa întunericului, vei găsi calea de intrare în tărâmurile de foc... la

maşinării... la domnul Munşun... şi la Tyler.

— Băiatul e în viață. Sunteți siguri de asta.

— Da.

Parkus şi Sophie vorbesc deodată.

— Şi unde e Burnside acum? Informația asta ar putea grăbi lucrurile.

— Nu ştiu, răspunde Parkus.

— Hristoase, dacă ştii cine *a fost...*

— Aia a fost datorită amprentelor, spune Parkus. Amprentele de pe telefon. Prima ta idee din cazul ăsta. Poliția Statală Wisconsin a primit numele lui Bierstone din baza de date a FBI. Ai numele lui Burnside. Ar trebui să-ți fie de-ajuns.

Poliția Statală Wisconsin, FBI, bază de date: termenii aceştia ies într-o engleză americană inteligibilă, dar în locul acesta sună neplăcut şi străini în urechile lui Jack.

— De unde ştii toate astea?

— Am sursele mele în lumea ta; țin urechea ciulită. După cum ştii din experiență personală. Şi cu certitudine trecutul tău de polițist te va ajuta să descoperi restul.

— Judy cred că ai un prieten care te poate ajuta, zice Sophie pe neaşteptate.

— Dale? Dale Gilbertson?

Lui Jack îi vine cam greu să creadă asta, dar presupune că Dale ar putea să fi descoperit ceva.

— Nu-i ştiu numele. Judy cred că e ca mulți de aici din Lumea de Departe. Un om care vede multe pentru că nu vede nimic.

Nu Dale, la urma urmei. Sophie vorbeşte despre Henry.

Parkus se ridică în picioare. Capetele papagalului ies la iveală, arătând patru ochi luminoşi. Sacru şi Profan zboară şi i se aşază pe umăr.

— Cred că sporovăială noastră a luat sfârşit, spune Parkus. *Trebuie* să ia sfârşit. Eşti pregătit să te duci înapoi, prietene?

— Da. Şi presupun c-ar fi mai bine să-l iau şi pe Green, oricât de puțin aş vrea s-o fac. Nu cred că ar rezista mult aici.

— Cum vrei.

Jack şi Sophie, ținându-se în continuare de mână, sunt la jumătatea versantului, când Jack îşi dă seama că Parkus încă mai stă în cercul vorbelor cu papagalul pe umăr.

— Nu vii?

Parkus clatină din cap.

— Acum drumurile noastre se despart, Jack. S-ar putea să ne revedem.

Dacă supraviețuiesc, gândeşte Jack. *Dacă* vreunul *dintre noi supraviețuieşte.*

— Între timp, fă ceea ce trebuie să faci. Şi nu te abate din drum. Sophie mai face o reverență adâncă.

— *Sai.*

Parkus îşi pleacă atunci capul spre ea, iar lui Jack Sawyer îi face un semn scurt de salut. Jack se întoarce şi-o conduce pe Sophie înapoi la cortul ruinat de spital, întrebându-se dacă-l va mai vedea vreodată pe Speedy Parker.

Wendell Green - reporter de top, investigator netemător, interpretul binelui şi răului pentru masele ignorante - şede în fostul său loc, ținând teancul de hârtie mototolită într-o mână şi bateriile în cealaltă. Şi-a reluat bolboroseala şi nici nu ridică privirea când Sophie şi Jack se apropie.

— O să faci tot ce-ți stă în puteri, nu-i aşa? întreabă Sophie. Pentru ea.

— Şi pentru tine, zice Jack. Ascultă-mă bine. Dacă toată povestea asta se va sfârşi fără ca noi să pățim nimic grav... şi dacă ar fi să mă întorc aici...

Descoperă că mai mult nu poate spune. E îngrozit de cutezanța sa. Aceasta e o regină, în definitiv. O *regină.* Iar el... ce? El încearcă să-i ceară o întâlnire?

— Poate, spune ea, uitându-se la el cu ochii ei albaştri, neabătuți.

Poate.

— Un poate e ceea ce vrei? întreabă el încet.

— Da.

Jack se apleacă şi-i atinge buzele cu buzele sale. E-un sărut scurt, ceva ce cu greu poate trece drept sărut. Şi totuşi este cel

mai bun sărut din viața lui.

— Îmi vine să leşin, îi spune ea, când el se îndreaptă înapoi de spate.

— Nu glumi cu mine, Sophie.

Ea îi ia mâna şi o apasă de umflătura sânului său stâng. El îi simte bătăile inimii.

— E asta o glumă? Dacă ar fi să gonească mai repede, s-ar împiedica în propriile picioare şi ar cădea.

Sophie îi dă drumul, însă el rămâne cu mâna acolo încă un moment, cu palma curbată pe acea rotunjime caldă.

— Aş veni cu tine dacă aş putea, zice ea.

— Ştiu.

Se uită la ea, ştiind că dacă nu se pune în mişcare acum, imediat, n-o va mai face niciodată. Nu vrea să se desprindă de lângă ea, însă asta nu e tot. Adevărul e că niciodată în viață n-a fost mai speriat. Caută ceva concret care să-l aducă pe pământ, care să încetinească bătăile furibunde ale propriei sale inimi - şi găseşte obiectul perfect în creatura bolborositoare care este Wendell Green. Se lasă într-un genunchi.

— Eşti gata, uriaşule? Vrei să faci o călătorie pe mărețul Mississippi?

— Nu. Mă. Atinge.

Şi-apoi, într-un şuvoi aproape poetic:

— Hollywood, găozar futut!

— Crede-mă, dacă n-ar fi nevoie, n-aş face-o. Şi am de gând să mă spăl pe mâini imediat ce am ocazia.

Ridică privirea spre Sophie şi o vede în ea pe Judy. Toată *frumusețea* ei.

— Te iubesc, spune el.

Înainte ca ea să poată răspunde, Jack apucă mâna lui Wendell, închide ochii şi sare în cealaltă lume.

22

De data aceasta percepe ceva ce nu e tocmai tăcere: un încântător vâjâit alb pe care l-a mai auzit înainte. În vara lui

1997, Jack s-a dus hăt în nord la Vacaville cu un club de paraşutişti din cadrul Departamentului de Poliție din Los Angeles numit P.F. Flyers. Era un fel de încercare a curajului, una dintr-acelea în care te implici după o seară în care ai băut prea multe beri şi din care nu mai poți să ieşi. Nu într-un mod decent. În fine, nu fără să fii considerat laşul pământului. Se aştepta să-i fie frică; în schimb, fusese exaltat. Şi totuşi, n-o mai făcuse niciodată după aceea, iar acum ştie de ce: fusese prea aproape să-şi aducă aminte şi o parte înspăimântată din el trebuie că o ştiuse. De vină era sunetul de dinainte să tragi de şnur - vâjâitul acela alb, singuratic, al vântului în urechi. Nu auzeai altceva decât bătăile rapide şi moi ale inimii şi - poate - pocnetul din urechi atunci când înghițeai saliva aflată în cădere liberă, exact ca tot restul corpului tău.

Trage de şnur, Jack, îşi spune. *E timpul să tragi de şnur, altfel aterizarea o să fie a naibii de dură.*

Acum se aude un sunet nou, slab la început, devenind curând un scrâşnet care-ți dă dureri de dinți. *Alarma antiincendiu,* îşi spune, dar apoi: *Nu, e* o simfonie *de alarme antiincendiu.* În aceeaşi clipă, mâna lui Wendell Green îi scapă din prinsoare. Aude un strigăt vag, cârâit, când colegul său de salt e tras de lângă el, după care se simte un miros...

Caprifoi...

Nu, e părul ei...

...Şi Jack inspiră, luptându-se cu o presiune pe piept şi diafragmă, cu senzația că a fost lovit în plex şi a rămas fără aer. Pe corpul lui sunt mâini, una pe umăr, cealaltă pe spate. Păr care-i gâdilă obrazul. Sunet de alarme. Sunet de oameni care țipă nedesluşit. Paşi care aleargă, precişi şi reverberanți.

— Jack jack jack te simți bine

— Ceri întâlnire unei regine şi te trezeşti la mijlocul săptămânii viitoare, murmură el.

De ce-i aşa întuneric? A fost cumva orbit? E oare pregătit pentru funcția aia intelectual satisfăcătoare şi financiar profitabilă de arbitru la Miller Park?

— *Jack!*

O palmă îi plesneşte, obrazul. Tare.

Nu, nu e orb. Doar că are ochii închişi. Îi deschide brusc şi-o vede pe Judy aplecată deasupra lui, cu faţa la câţiva centimetri de a sa. Fără să se gândească, strânge mâna stângă în părul de la ceafa ei, îi coboară faţa şi o sărută. Ea îi exală în gură - un surprinzător icnet inversat care-i umflă plămânii cu electricitatea ei - după care îi răspunde la sărut. Jack n-a fost niciodată în viaţă sărutat cu atâta intensitate. Duce mâna la sânul femeii, sub cămaşa de noapte, şi simte galopul nebunesc al inimii - *Dacă ar fi să gonească mai repede, s-ar împiedica în propriile picioare şi ar cădea,* gândeşte Jack - sub ridicătura lui fermă. În acelaşi timp, mâna ei i se strecoară sub cămaşă, căreia, cine ştie cum, i s-au desfăcut nasturii, şi-i răsuceşte sfârcul. Îl răsuceşte tare, dureros ca şi palma. Limba ei îi intră brusc în gură, o mişcare rapidă, intrat şi ieşit, ca o albină într-o floare. El strânge mai tare mâna pe ceafa ei şi Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat mai departe, dacă în clipa aceea n-ai fi căzut ceva în coridor cu un bufnet puternic de sticlă şi cineva n-ar fi strigat. Vocea e ascuţită şi aproape asexuată din pricina panicii, însă Jack cred că-i aparţine lui Ethan Evans, posacul domn tânăr din hol.

— *Întoarce-te aici! Nu mai alerga, afurisenia naibii!*

Sigur că este Ethan; numai un absolvent al şcolii duminicale de pe lângă biserica luterană Muntele Hebron ar folosi cuvântul *afurisenie,* chiar şi în situaţii de forţă majoră.

Jack se desprinde de lângă Judy. Ea se desprinde de lângă el. Sunt pe podea. Cămaşa ei de noapte e ridicată în jurul mijlocului, expunând o pereche de chiloţi albi, simpli, din nailon. Cămaşa lui Jack e descheiată, la fel şi pantalonii. Încă mai are pantofii în picioare, dar, după cum îi simte, sunt luaţi invers. Măsuţa pentru cafea cu tăblie de sticlă e răsturnată şi revistele care se aflau pe ea sunt împrăştiate peste tot. Unele par să fi fost de-a dreptul rupte dintre coperte.

Se aud noi strigăte din coridor, plus câteva chicoteli şi uguituri nebuneşti. Ethan Evans continuă să ţipe la pacienţii care au luat-o la fugă şi, acum, ţipă şi o femeie - infirmiera-şefă Rack, poate. Alarmele ţiuie neîntrerupt.

Dintr-odată, o uşă se deschide şi Wendell Green intră valvârtej în cameră. În spatele lui e o debara în care hainele sunt împrăştiate peste tot. Garderoba de schimb a doctorului Spiegleman e un dezastru. Într-o mână, Wendell ține un reportofon Panasonic. În cealaltă are mai multe obiecte tubulare lucioase. Jack e dispus să facă pariu că sunt baterii AA Duracell.

Hainele lui Jack au fost descheiate (sau poate desfăcute de vânt), însă Wendell a avut şi mai mult de suferit. Cămaşa lui e toată franjuri.

Burta îi atârnă peste o pereche de boxeri albi, pătați de urină în față. Târâie de-un crac pantalonii săi maronii de gabardină. Aceştia alunecă pe covor ca o piele năpârlită de şarpe. Şi chiar dacă are şosetele în picioare, cea stângă pare să fi fost întoarsă pe dos.

— *Ce ai făcut?* tună Wendell. O, *Hollywood, fiu de curvă, CE MI-AI FĂCUT?*

Se opreşte. Rămâne cu gura căscată. Holbează ochii. Jack observă că părul reporterului pare să stea ridicat ca țepii unui porc spinos.

Wendell, între timp, îi observă pe Jack Sawyer şi Judy Marshall, îmbrățişați pe podeaua plină de sticlă şi hârtii, cu hainele răvăşite. Nu sunt tocmai în flagrant delict, dar dacă Wendell a văzut vreodată doi oameni cât pe ce s-o facă, ăştia d-aci-s ăia. Mintea i se învârte, plină de amintiri imposibile, echilibrul îi este periclitat, stomacul îi chiorăie ca o maşină de spălat supraîncărcată cu haine şi zoaie; are nevoie disperată de-un reper stabil. Are nevoie de ştiri. Şi mai mult, are nevoie de *scandal.* Iar aici, zăcând pe podea în fața lui, le găseşte pe amândouă.

— *VIOL!* urlă Wendell din toți rărunchii. Un rânjet nebunesc, de fericire, îi curbează colțurile gurii. *SAWYER M-A BĂTUT ŞI-ACUM VIOLEAZĂ O PACIENTĂ!*

Sincer să fie, lui Wendell nu i se pare că asta arată a viol, dar cine a strigat vreodată *SEX CONSIMȚIT!* cât îl țineau bojocii şi-a atras atenția cuiva?

— Fă-l să tacă pe idiotul ăla, spune Judy. Îşi trage în jos cămaşa de noapte şi se pregăteşte să se ridice.

— Ai grijă, zice Jack. Sunt cioburi peste tot.

— N-are nimic, ripostează ea. Apoi, întorcându-se spre Wendell cu acea perfectă temeritate pe care Fred o cunoştea atât de bine: „Taci din gură! Nu ştiu cine eşti, dar termină cu urletele alea! Nu e nimeni...”

Wendell se fereşte de Hollywood Sawyer, trăgându-şi pantalonii după el. *De ce nu vine cineva?* se întreabă. *De ce nu vine cineva înainte să mă împuşte sau ceva?* Cuprins de frenezie şi aproape isteric, Wendell fie n-a observat alarmele şi zarva generală, fie crede că acestea se desfăşoară în mintea sa, doar încă o falsă informaţie care să se alăture „amintirilor” sale absurde legate de-un pistolar negru, o frumoasă femeie îmbrăcată în rochie şi Wendell Green însuşi ghemuit în praf şi mâncând o pasăre pe jumătate prăjită, ca un om al cavernelor.

— Nu te apropia de mine, Sawyer, zice el, dând înapoi cu mâinile întinse în faţă. Am un avocat extrem de înfometat. Hămesit ca un lup, cretinul; atinge-mă numai cu un deget şi el şi cu mine o să te despuiem de tot ce... AU! *AU!*

Wendell a călcat într-un ciob de sticlă, vede Jack - probabil de la unul dintre tablourile care decorau înainte pereţii şi care acum decorează podeaua. Mai face un pas dezechilibrat în spate şi de data asta calcă pe propriii pantaloni şi se prăbuşeşte în fotoliul de piele în care doctorul Spiegleman probabil stă când îşi chestionează pacienţii cu privire la copilăriile lor dificile.

Cel dintâi căutător de scandaluri din La Riviere se uită ţintă la neanderthalul care se apropie, se uită cu ochi mari, îngroziţi, apoi aruncă în el cu reportofonul. Jack vede că aparatul e plin de zgârieturi. Se fereşte de el.

— *VIOL!* guiţă Wendell. *VIOLEAZĂ O LUNATICĂ! VIO...*

Jack îl păleşte în vârful bărbiei, retrăgând pumnul puţin în ultimul moment, lovindu-l cu o forţă aproape ştiinţific calculată. Wendell tresare în fotoliul doctorului Spiegleman, dându-şi ochii peste cap, smucind din picioare parcă într-un

ritm pe care numai cei semiconştienţi îl pot aprecia cu adevărat.

— Ungurul Nebun nu s-ar fi putut descurca mai bine, murmură Jack. Îi trece prin gând că Wendell ar trebui să-şi facă un control neurologic complet în viitorul nu foarte îndepărtat. Capul lui a încasat câteva lovituri serioase în ultimele câteva zile.

Uşa dinspre hol se deschide violent. Jack păşeşte în faţa fotoliului pentru a-l ascunde pe Wendell, îndesându-şi cămaşa în pantaloni (la un moment dat şi-a ridicat fermoarul, slavă Domnului). O voluntară a spitalului îşi vâră capul pufos în biroul doctorului Spiegleman. Deşi are probabil optsprezece ani, panica ce o stăpâneşte o face să arate cam de doisprezece.

— Cine urlă aici? întreabă ea. Cine e rănit?

Jack habar nu are ce să spună, dar Judy se descurcă de minune.

— A fost un pacient, zice ea. Domnul Lackley, cred. A intrat, a ţipat c-o să fim violaţi cu toţii, apoi a dat fuga înapoi afară.

— Trebuie să plecaţi imediat, le spune voluntara. Nu-l ascultaţi pe idiotul ăla de Ethan. Şi nu folosiţi liftul. Credem că a fost un cutremur.

— Numaidecât, spune Jack dintr-o suflare şi, chiar dacă nu se mişcă, pentru voluntară e de-ajuns; îşi trage capul înapoi. Judy merge cu paşi iuţi la uşă. Aceasta se închide, dar nu vrea să se încuie. Rama a fost uşor strâmbată.

Pe perete era un ceas. Jack se uită spre el, însă a căzut cu faţa în jos pe podea. Se duce la Judy şi-o ia de braţe.

— Cât timp am fost plecat?

— Nu mult, răspunde ea, dar ce mai ieşire ţi-ai făcut! *Ca-bum!* Ai aflat ceva?

Ochii ei îl imploră.

— Destul ca să ştiu că trebuie să mă întorc în French Landing imediat, îi spune el.

Destul ca să ştiu că te iubesc - că te voi iubi mereu, în lumea asta sau în oricare alta.

— Tyler... e încă în viaţă?

Acum ea îl strânge de braţe. Sophie a făcut exact acelaşi lucru în Lumea de Departe, îşi aminteşte Jack.

— *E-n viaţă fiul meu?*

— Da. Şi am să ţi-l aduc înapoi.

Ochii îi cad peste masa lui Spiegleman, care a avansat cu mişcări ritmice spre mijlocul camerei şi stă cu toate sertarele deschise. Vede ceva interesant în unul dintre ele şi se grăbeşte într-acolo, cioburile de sticlă scrâşnindu-i sub picioare şi lovind un tablou cu bombeul.

În sertarul din stânga sus aflat în spaţiul pentru genunchi se află un reportofon, considerabil mai mare decât vrednicul Panasonic ai lui Wendell Green, şi-o bucată ruptă de hârtie maro de ambalaj. Jack înşfacă întâi hârtia. Pe ea, cu litere alungite pe care le-a văzut deopotrivă la Ed's Eats şi în propria verandă, scrie următoarele:

De livrat lui JUDY MARSHALL
cunoscută şi ca SOPHIE

În colţul de sus al paginii rupte se văd ceea ce par să fie timbre. Nu e nevoie ca Jack să le cerceteze mai îndeaproape ca să ştie că sunt de fapt decupate din pliculeţe de zahăr şi că au fost lipite de-un bătrân periculos pe nume Charles Burnside. Însă identitatea Pescarului nu mai are cine ştie ce importanţă, iar Speedy a ştiut-o. Aşa cum nu mai contează nici locul unde se află, căci Jack bănuieşte că Grăsuliul Burnside poate sări dintr-unul în altul cam după cum îl taie capul.

Dar nu poate lua cu el adevărata poartă. Poarta de intrare în tărâmurile de foc, spre domnul Munşun, spre Ty. Dacă Beezer şi amicii lui au găsit-o...

Jack aruncă hârtia de ambalaj înapoi în sertar, apasă butonul EJECT al reportofonului şi scoate caseta din el. O vârâ în buzunar şi porneşte către uşă,

— Jack.

Se întoarce spre ea. Dincolo de ei, alarmele antiincendiu urlă, lunatici ţipă şi râd, personalul aleargă care-ncotro. Privirile li se întâlnesc. În ochii de-un albastru clar ai lui Judy,

Jack aproape că poate atinge cealaltă lume, cu mirosurile ei dulci şi constelații ciudate.

— E frumos acolo? La fel de frumos ca în visele mele?

— E foarte frumos, îi spune el. Şi tu eşti frumoasă. Rezistă, bine?

La jumătatea holului, Jack dă peste o priveliște urâtă: Ethan Evans, tânărul căruia Wanda Kinderling i-a fost cândva profesoară la şcoala duminicală, a apucat o bătrână dezorientată de partea superioară a brațelor grase şi-o scutură încoace şi-ncolo. Părul rar îi zboară femeii în jurul capului ca puful de păpădie.

— *Tacă-ți gura!* strigă la ea tânărul domn Evans. *Tacă-ți gura, vacă bătrână şi nebună ce eşti! Nu te duci nicăieri, ci te întorci imediat în camera ta de nebună!*

Ceva în privința rânjetului său spune clar că până şi acum, când lumea s-a întors cu susul în jos, tânărul domn Evans simte mare plăcere deopotrivă în puterea de-a comanda şi-n datoria sa de creştin de-a brutaliza. Astea ajung să-l enerveze pe Jack. Ceea ce-l înfurie, însă, este expresia de neînțelegere îngrozită de pe fața bătrânei. Îl duce cu gândul la băieții cu care a locuit el cu mult timp în urmă, într-un loc numit Sunlight Home.

Îl duce cu gândul la Wolf.

Fără să se oprească sau măcar să schimbe ritmul (au intrat acum în faza finală a festivităților şi, cumva, el o ştie), Jack loveşte cu pumnul în tâmpla tânărului domn Evans. Sufletul acela nobil dă drumul victimei sale durdulii şi urlătoare, se izbeşte de perete, apoi se prelinge pe el, cu ochii căscați şi aiuriți.

— Sunt două explicații: fie nu ai fost atent la lecțiile de catehism, fie soția lui Kinderling nu te-a învățat ce trebuie, zice Jack.

— M-ai... lovit, şopteşte tânărul domn Evans. Îşi încheie scurta alunecare cu picioarele depărtate pe podeaua holului la jumătatea distanței dintre anexa arhivei şi aftalmologie ambulatorie.

— Dacă mai maltratezi un pacient - pe aceasta, pe cea cu care tocmai discutam, pe *oricare* dintre ei - o să-ți fac mai mult de-atât, îi promite Jack tânărului domn Evans. Apoi coboară scările câte două o dată, neobservând un grup de pacienți îmbrăcați în pijamale care se holbează la el cu expresii nedumerite, de mirare amestecată cu teama. Se uită la el ca la un spectru care trece pe lângă ei înfăşurat într-un nimb de lumină, o minune strălucitoare şi, totodată, misterioasă.

Zece minute mai târziu (cu mult după ce Judy Marshall a intrat calmă înapoi în camera ei fără ajutorul vreunei infirmiere), alarmele se opresc. O voce amplificată - poate nici chiar mama doctorului Spiegleman nu ar fi recunoscut-o ca aparținându-i fiului ei - începe să tune din difuzoarele suspendate de tavan. La aceste neaşteptate răcnete, pacienții care s-au calmat cât de cât reîncep să țipe şi să plângă' Bătrâna a cărei maltratare l-a înfuriat atât de tare pe Jack stă ghemuită sub tejgheaua de la internări, cu mâinile deasupra capului, bâiguind ceva despre ruşi şi apărarea civilă.

— STAREA DE URGENȚA A LUAT SFÂRŞIT! îşi asigură Spiegleman personalul şi pacienții. NU E NICIUN INCENDIU! PACIENȚII SUNT RUGAȚI SĂ SE PREZINTE ÎN SALA DE ZI DE LA FIECARE ETAJ! VĂ VORBEŞTE DOCTORUL SPIEGLEMAN ŞI REPET CĂ STAREA DE URGENȚĂ A LUAT *SFÂRŞIT!*

Iată-l pe Wendell Green cum îşi croieşte legănat drum spre scări şi, în acelaşi timp, îşi masează încet falca. Îl vede pe tânărul domn Evans şi-i dă o mână de ajutor. Pentru o clipă, se pare că Wendell va fi tras peste el, dar apoi tânărul domn Evans îşi lipeşte fesele de perete şi izbuteşte să-şi înfigă picioarele în pământ.

— STAREA DE URGENȚĂ A LUAT SFÂRŞIT! REPET, STAREA DE URGENȚĂ A LUAT *SFÂRŞIT!* INFIRMIERE, ÎNGRIJITORI ŞI DOCTORI, VĂ ROG ESCORTAȚI TOȚI PACIENȚII ÎN SĂLILE DE ZI DE LA FLECARE ETAJ!

Tânărul domn Evans zăreşte vânătaia care prinde formă pe bărbia lui Wendell.

Wendell zăreşte vânătaia de la tâmpla tânărului domn Evans.

— Sawyer? întreabă tânărul domn Evans.

— Sawyer, confirmă Wendell.

— Nemernicul m-a lovit din senin, mărturiseşte tânărul domn Evans.

— Cretinul m-a atacat pe la *spate,* zice Wendell. Femeia aia, Marshall. O ținea jos.

Coboară vocea:

— Se pregătea să o *violeze.*

Întreaga atitudine a tânărului domn Evans spune că-i pare rău, dar că nu e surprins.

— Trebuie făcut ceva, zice Wendell.

— Ba bine că nu.

— Oamenii trebuie să afle.

Treptat, vechea flacără se întoarce în ochii lui Wendell. Oamenii ar afla. De la el! Pentru că asta e meseria lui, pentru Dumnezeu! El *informează* oamenii!

— Mda, face tânărul domn Evans. Lui nu-i pasă la fel de mult ca lui Wendell - îi lipseşte angajamentul arzător al lui Wendell - însă unei persoane *îi va* spune şi el. O persoană care merită să fie consolată în orele ei de singurătate, care a fost abandonată pe-un munte al Măslinilor numai al ei. O persoană care va sorbi fărădelegea lui Jack Sawyer ca pe-un elixir al vieții.

— Genul ăsta de comportament nu poate fi pur şi simplu ascuns sub covor, spune Wendell.

— Nici vorbă, e de acord tânărul domn Evans. Nici nu încape vorbă.

Jack abia a ieşi pe poarta spitalului luteran al districtului French, când telefonul său mobil târâie. Se gândeşte să tragă pe dreapta şi să răspundă, aude sunetul maşinilor de pompieri şi se hotărăşte ca măcar de data asta să vorbească la telefon în timp ce conduce. Vrea să iasă din zonă înainte ca brigada locală de pompieri să-şi facă apariția şi să-l încetinească.

Deschide micuțul Nokia.

— Sawyer.

— *Unde* dracu' eşti? urlă Beezer St Pierre. Omule, am apăsat pe butonul de reformare a numărului atât de tare, că aproape l-am făcut să sară din telefon!

— Am fost...

Dar nu are cum să termine fraza şi să păstreze în acelaşi timp distanța față de adevăr. Sau poate că are.

— Cred că am intrat în una dintre zonele alea moarte unde telefoanele mobile pur şi simplu nu au...

— Lasă lecția de ştiință, bătrâne. Mişcă-ți curu' aici chiar *acum.* Adresa exactă e Nailhouse Row 1 - pe County Road Oo, la sud de Chase. E casa căcănie cu etaj de pe colț.

— O găsesc eu, zice Jack şi apasă puțin mai tare pedala Ram-ului. Acum vin încolo.

— Unde eşti, omule?

— Tot în Arden, dar sunt pe drum. Ajung într-o jumătate de oră, poate.

— *Futu-i!*

La urechea lui Jack ajunge un alarmant zăngănit când, undeva pe Nailhouse Row, Beezer loveşte cu pumnul în ceva. Probabil în peretele de lângă telefon.

— Ce dracu-i cu tine, omule? Mouse se stinge şi încă *repede.* Facem tot ce putem - ăia dintre noi care încă-s aici - dar se *stinge.*

Beezer gâfâie şi Jack crede că încearcă să nu plângă. Gândul că Armand St Pierre s-ar putea afla în starea aceasta e alarmant. Jack se uită la vitezometrul camionetei, vede că indică o sută zece şi încetineşte puțin. N-o să ajute nimănui dac-o mierleşte într-un accident de maşină între Arden şi Centralia.

— Ce vrei să spui cu „ăia dintre noi care încă-s aici”?

— N-are importanță, numa' mişcă-ți curu' aici, dacă vrei să discuți cu Mouse. Iar el îs sigur că vrea să discute cu tine, pentru că-ți tot repetă numele.

Beezer coboară vocea.

— Asta când nu aiurează de nu-l pricepe nici dracu'. Doc face tot posibilul - la fel şi eu şi Bear Girl - da' ne luptăm cu morile de vânt.

— Spune-i să reziste, zice Jack.

— Pe dracu', omule... asta să i-o spui tu.

La urechea lui Jack mai ajunge un zăngănit, apoi un murmur slab de voci. Apoi o altă voce, una care abia dacă mai pare omenească:

— Grăbeşte-te... tre' să ajungi aici, omule. Treaba... m-a muşcat. O simt înăuntru. Ca un acid.

— Rezistă, Mouse, îi spune Jack. Degetele lui sunt de-un alb cadaveric pe telefon. Se miră cum de carcasa lui nu îi crapă în pumn. Vin cât pot de repede.

— Ar fi bine. Ceilalți... au uitat deja. Nu şi eu.

Mouse chicoteşte. Sunetul întrece cu mult orice închipuire, o pală de aer ieşită direct dintr-un mormânt deschis.

— Eu am... serul memoriei, ştii? Mă mănâncă pe dinăuntru... mă mănâncă de viu... dar îl am.

Se aude foşnetul receptorului trecând din nou în altă mână, apoi o nouă voce. O voce de femeie. Jack bănuieşte că este Bear Girl.

— Tu i-ai pus să meargă acolo, zice ea. Tu i-ai adus în starea asta.

Nu lăsa să fie degeaba.

Aude un clic. Aruncă mobilul pe scaun şi se hotărăşte că, poate o sută zece nu este prea mult, totuşi.

Câteva minute mai târziu (lui Jack i se par a fi minute foarte lungi), strânge ochii în strălucirea puternică a soarelui în pârâul Tamarack. De aici aproape că-şi poate vedea casa. Şi-o poate vedea şi pe a lui Henry.

Henry.

Loveşte cu degetul mare în buzunarul de la piept şi aude zăngănitul casetei pe care a luat-o din aparatul din biroul lui Spiegleman. Acum nu prea mai are rost să i-o dea lui Henry; după ce i-a spus Potter aseară şi ce aşteaptă Mouse să-i spună astăzi, caseta asta şi înregistrarea de la 911 au devenit

aproape redundante. Pe deasupra, trebuie să se grăbească pe Nailhouse Row. Un tren se pregăteşte să plece din gară şi e foarte posibil că Mouse Baumann va fi la bordul lui.

Şi totuşi...

— Îmi fac griji pentru el, zice Jack încet. Până şi un orb vede că-mi fac griji pentru Henry.

Strălucitorul soare de vară, coborând acum spre apus, se reflectă în apa pârâului şi trimite valuri tremurătoare de lumină care-i dansează pe față. De fiecare dată când lumina îi trece peste ochi, aceştia par să ardă.

Henry nu e singurul pentru care Jack îşi face griji. Are un presentiment rău referitor la toți noii săi prieteni şi la toate cunoştințele din French Landing, de la Dale Gilbertson şi Fred Marshall până la jucători de categorie uşoară precum Steamy McKay, un domn vârstnic care-şi duce traiul lustruind pantofi în fața bibliotecii publice, şi Ardis Walker, care conduce dărăpănatul magazin pescăresc de lângă fluviu. În închipuirea sa, toți oamenii aceştia par acum făcuți din sticlă. Dacă Pescarul s-ar hotărî să scoată un sunet acut, toți ar vibra şi s-ar face praf. Doar că acum nu de Pescar îşi face el griji.

Ăsta e un caz, îşi reaminteşte. *Chiar şi cu componenta extraordinară a Teritoriilor, e vorba tot de un caz, şi nu este primul la care lucrezi când, brusc, totul începe să pară prea mare. Când toate umbrele par să fie prea lungi.*

Adevărat, dar de obicei senzația aceea de falsă perspectivă se risipeşte odată ce începe să stăpânească lucrurile. De data asta e mai rău, mult mai rău. Şi ştie de ce. Lunga umbră a Pescarului este un lucru numit domnul Munşun, un căutător nemuritor de talente dintr-un alt plan al existenței. Iar ăsta nici nu e sfârşitul, căci domnul Munşun aruncă şi el o umbră. Una *roşie.*

— Abbalah, murmură Jack. Abbalah-doon şi domnul Munşun şi Corbul Gorg, doar trei vechi prieteni care se plimbă împreună pe țărmul Nopții.

Din cine ştie ce motiv, asta îl duce cu gândul la Morsa şi la Tâmplarul din *Alice.* Ce luau ei la plimbare sub clar de lună? Moluşte? Midii? Afurisit să fie dacă-şi aminteşte, deşi o replică

anume iese la suprafață şi îi rezonează în minte, rostită pe vocea mamei sale: „/l sosit clipa”, zise Morsa, „să vorbim despre multe lucruri.”

E de presupus că abbalah îşi petrece vremea la curtea sa (partea din el care nu e întemnițată în Turnul întunecat despre care vorbea Speedy, adică), dar Pescarul şi domnul Munşun ar putea fi oriunde. Oare ştiu ei că Jack Sawyer şi-a vârât nasul? Sigur că ştiu. De-acum ăsta e-un lucru unanim cunoscut. Vor încerca ei să-i pună bețe în roate făcându-i ceva neplăcut unuia dintre prietenii lui? Unui anumit comentator sportiv şi disc-jochei orb, de pildă?

Da, chiar aşa. Iar acum, poate pentru că a fost sensibilizat în privința asta, simte din nou pulsația aceea sâcâitoare venind dinspre sud-vest, cea pe care a simțit-o când a trecut pragul prima oară în viața de adult. Când drumul coteşte spre sud-est, aproape că-l pierde. Apoi, când Ram-ul îşi reîndreaptă botul către sud-vest, zvâcnetul otrăvitor îşi recapătă forțele, bubuindu-i în cap ca începutul unei migrene.

Aia pe care o simți e Casa întunericului, numai că nu e o casă, nu cu adevărat. E o gaură de vierme în mărul existenței, ducând taman pană în tărâmurile de foc. E o uşă. Poate că până acum stătea doar întredeschisă, până când Beezer şi amicii lui şi-au făcut apariția acolo, dar acum e larg deschisă şi lasă să intre un curent de aer dat naibii. Ty trebuie adus înapoi, dar... dar şi uşa aceea trebuie închisă. Înainte ca Dumnezeu ştie ce lucruri oribile să treacă prin ea.

Jack virează brusc camioneta pe Tamarack Road. Pneurile scrâşnesc. Centura de siguranță se blochează şi un moment îşi spune că maşina s-ar putea răsturna. Rămâne însă pe poziție şi el continuă în trombă spre drumul văii Norway. Mouse va trebui să mai reziste puțin; nu are de gând să-l lase pe Henry singur aici. Amicul lui n-o ştie, dar îl aşteaptă o scurtă călătorie pe Nailhouse Row. Până când situația se va stabiliza, lui Jack i se pare că cel mai bine e ca prietenii să rămână uniți.

Ceea ce ar fi fost bine şi frumos, dacă Henry ar fi fost acasă, însă nu e. Elvena Morton, cu pămătuful de praf în mână, vine să răspundă la bătăile repetate ale lui Jack în uşă.

— E plecat la KDCU să facă nişte reclame, spune Elvena. L-am dus eu însămi. Nu ştiu de ce nu le face direct aici, în studioul lui. Ceva legat de efectele sonore, cred că a spus. Mă surprinde că nu te-a anunțat şi pe tine.

Culmea e că Henry l-a anunțat. Cousin Buddy's Rib Crib. Vechea treabă cu ținutul frâielor. Frumosul centru al La Riviere. Toate astea. I-a spus chiar şi că Elvena Morton o să-l ducă acolo. Lui Jack i s-au întâmplat câteva lucruri de la discuția aceea încoace - şi-a reîntâlnit vechiul prieten din copilărie, s-a îndrăgostit cu îngemănară lui Judy Marshall şi aşa, din întâmplare, a aflat Secretul cel Mare - însă nimic din toate astea nu-l opreşte să strângă pumnul stâng şi să se lovească drept între ochi cu el. Dată fiind viteza cu care se derulează lucrurile, ocolul acesta inutil i se pare o greşeală aproape impardonabilă.

Doamna Morton îl priveşte cu ochii larg deschişi de panică.

— Te duci dumneata să-l aduci, doamnă Morton?

— Nu, se duce la un pahar cu cineva de la ESPN. Henry a zis că-l va aduce tipul acela.

Femeia coboară vocea până la tonul confidențial pe care, cine ştie cum, secretele sunt cel mai bine comunicate.

— Henry n-a spus-o pe şleau, dar cred că pe George Rathbun îl aşteaptă lucruri mărețe. Lucruri foarte mărețe.

Tirada bursucului se va transmite la scară națională? Jack n-ar fi întru totul surprins, dar nu are timp să se bucure acum pentru Henry. Îi dă doamnei Morton caseta, mai mult ca să nu simtă că ăsta a fost un drum *complet* de pomană.

— Lasă-i asta unde...

Se opreşte. Doamna Morton se uită la el cu un amuzament ştiutor. *Unde s-o vadă fără greş,* aproape că a spus Jack. Încă o greşeală mentală. Detectiv de metropolă, într-adevăr.

— O las lângă tabloul de sunet din studio, spune el. Acolo o s-o găsească. Jack, poate că nu-i treaba mea, dar nu arăți

bine. Eşti foarte palid şi bag mâna în foc că ai pierdut cinci kilograme de săptămâna trecută. Pe deasupra...

Pare puțin stânjenită.

— Ți-ai pus pantofii invers.

Într-adevăr. Face schimbul necesar, stând mai întâi într-un picior şi apoi în celălalt.

— Au fost două zile grele, dar nu mă dau bătut, doamnă M.

— E vorba de Pescarul ăla, nu? El încuviințează.

— Şi trebuie să plec. Uleiul, cum se spune, dă în foc. Dă să plece, se răzgândeşte, se întoarce.

— Lasă-i un mesaj pe casetofonul din bucătărie, bine? Spune-i să mă sune pe mobil. Imediat ce ajunge acasă.

Apoi, de la un gând la altul, arată spre caseta fără nimic scris pe ea din mâna ei.

— Să nu asculți aia, bine?

Doamna Morton pare şocată.

— N-aş face niciodată una ca asta! Ar fi ca şi când aş deschide corespondența altcuiva!

Jack clatină afirmativ din cap şi-i oferă un zâmbet firav.

— Bine.

— Este cumva... el pe casetă? Pescarul?

— Da, zice Jack. El este.

Şi *ne aşteaptă lucruri şi mai rele,* gândeşte, dar nu spune nimic. *Lucruri mult mai rele.*

Se îndreaptă repede spre maşină, dar nu chiar în pas alergător.

Douăzeci de minute mai târziu, Jack parchează în fața clădirii căcănii cu etaj de pe Nailhouse Row nr. 1. Nailhouse Row şi rețeaua de străzi murdare din jurul ei i se par neobişnuit de tăcute sub soarele acestei călduroase după-amiezi de vară. Un cățel corcit (este, de fapt, cățelandrul pe care l-am văzut aseară la intrarea în hotelul Nelson) traversează şchiopătând intersecția lui Ames cu Country Road Oo, dar cam ăsta e tot traficul din zonă. Jack are o neplăcută viziune cu Morsa şi Tâmplarul şontâcăind pe malul estic al

Mississippiului urmați îndeaproape de rezidenții hipnotizați de pe Nailhouse Row. Şontâcăind către foc. Şi spre oala de gătit.

Respiră de două sau de trei ori adânc, încercând să-şi revină. Nu la mult timp după ce a ieşit din oraş - aproape de drumul care duce la Ed's Eats, de fapt - zumzetul ăla urât din cap a atins tonalitatea maximă, transformându-se în ceva ca un strigăt întunecat. Preț de câteva momente, a fost atât de puternic, încât Jack s-a întrebat dacă n-o să iasă cu maşina de pe drum şi-a redus viteza la şaizeci şi cinci. Apoi, din fericire, a început să i se retragă din partea din față a creierului şi să se estompeze. N-a văzut indicatorul cu TRECEREA INTERZISĂ care marchează drumeagul plin de ierburi ce duce la Casa întunericului, nici nu s-a uitat după el, dar a ştiut că este acolo, întrebarea este dacă va reuşi sau nu să se apropie de ea la momentul oportun fără să explodeze pur şi simplu.

— Haide, îşi spune. Nu-i timp pentru porcăriile astea.

Coboară din camionetă şi porneşte pe trotuarul de ciment crăpat.

Pe el se întrevede desenul şters al unui şotron şi Jack îl ocoleşte fără să se gândească măcar la asta, ştiind că este unul dintre puținele artefacte rămase care stau mărturie că o fetiță pe nume Amy St Pierre a făcut cândva pentru scurt timp umbră pământului. Scările verandei sunt uscate şi aspre. Îi e extraordinar de sete şi-şi spune: *Mamă, aş ucide pentru un pahar de apă sau pentru o bună...*

Uşa se deschide brusc, izbindu-se de perete ca un pistol declanşat în tăcerea însorită a zilei, şi Beezer iese alergând.

— Hristoase atotputernice, credeam că n-o să mai ajungi *niciodată!*

Uitându-se în ochii alarmați şi agonici ai lui Beezer, Jack înțelege că nu-i va spune niciodată omului acestuia că s-ar putea să dea de Casa întunericului fără ajutorul lui Mouse, că grație timpului petrecut în Teritorii are un fel de telemetru în cap. Nu, nici dacă ar continua tot restul vieții să fie prieteni apropiați, de genul care de obicei îşi spun totul. Beez a suferit

ca Iov şi nu are nevoie să afle că suferința prietenului său s-ar putea să nu fi avut niciun rost.

— Mai e în viață, Beezer?

— Se ține de-un fir de pai. Poate de un fir şi jumătate. Am mai rămas doar eu, Doc şi Bear Girl. Sonny şi Kaiser Bill s-au speriat şi-au fugit ca doi câini bătuți. Vino-năuntru, mare om.

Nu că Beezer i-ar da lui Jack de ales; îl apucă de umeri şi-l împinge în micuța locuință cu etaj de pe Nailhouse Row ca şi când ar fi o valiză.

23

— Încă una! zice tipul de la ESPN.

Pare mai degrabă un ordin decât o cerere şi, chiar dacă Henry nu-l vede pe individ, ştie că mămosul ăsta n-a practicat niciodată vreun sport, la nivel profesionist sau nu. Emană aroma unsuroasă, uşor uleioasă a cuiva care a fost supraponderal aproape de când a venit pe lume. Sporturile sunt poate o compensare care are puterea de-a bloca amintirea hainelor cumpărate de la raionul pentru obezi al Sears şi-a tuturor umilințelor din copilărie, când era strigat „Grasu' Contrabasu'„.

Numele lui este Penniman.

— Exact ca Little Richard! i-a spus lui Henry când au dat mâna la studioul radio. Faimosul star al rock'n'roll-ului din anii cincizeci? Poate vi-l aduceți aminte.

— Vag, a zis Henry, ca şi când n-ar fi deținut la un moment dat toate single-urile pe care Little Richard le-a lansat vreodată. Cred că a fost unul dintre părinții fondatori.

Penniman a râs zgomotos şi în râsetul acela Henry a surprins un posibil viitor pentru el. Însă era oare un viitor pe care şi-l dorea? Oamenii râdeau şi de Howard Stern[{32}], iar Howard Stern era un tâmpit.

— Încă o băutură! repetă Penniman acum.

Se află în barul lui Oak Tree Inn, unde Penniman i-a dat barmanului bacşiş cinci dolari să mute canalul de pe ABC, unde se transmitea un meci de popice, pe ESPN, chiar dacă ei

nu transmit nimic la ora asta din zi cu excepția unor ponturi cu privire la golf şi la pescuitul de bibani.

— Încă o băutură, ca să pecetluim afacerea!

Însă ei *nu* au o afacere şi Henry nu e sigur că vrea să încheie una. Să transmită la nivel național în persoana lui George Rathbun ca parte dintr-un pachet radio al ESPN ar trebui să fie atractiv şi el nu are nici-o problemă serioasă să schimbe numele emisiunii din *Tirada bursucului* în *Tirada sporturilor ESPN* - s-ar concentra cu precădere tot asupra zonelor centrale şi nordice ale ținutului - dar...

Dar ce?

Înainte să apuce să se gândească măcar la un răspuns, simte din nou mirosul: My Sin, parfumul cu care se dădea soția lui în unele seri, când voia să transmită un semnal anume. Ciocârlie obişnuia el să-i spună în acele seri, când era întuneric în cameră şi amândoi erau orbi pentru orice, mai puțin pentru mirosuri şi texturi şi unul pentru celălalt.

Ciocârlie.

— Ştiți, cred că o să zic pas la băutură, se hotărăşte Henry. Am ceva de lucru acasă. Dar am să mă gândesc la oferta pe care mi-ați făcut-o. Mă voi gândi foarte serios.

— A-a-a, face Penniman, şi Henry îşi dă seama după anumite mişcări imperceptibile ale aerului că omul scutură un deget pe sub nas. Henry se întreabă cum ar reacționa Penniman dacă şi-ar azvârli brusc capul înainte şi i-ar muşca primele două falange ale degetului ofensator. Dacă Henry i-ar arăta puțină ospitalitate locală în stilul Pescarului. Cât de tare ar urla Penniman? La fel de tare ca Little Richard înaintea secțiunii instrumentale din *Tutti Frutti,* poate? Sau nu chiar atât de tare?

— Nu puteți pleca până ce eu nu sunt pregătit să vă duc, îi spune domnul Sunt-Gras-Dar-Asta-Nu-Mai-Contează. Eu sunt şoferul, mai ştiți?

E la al patrulea pahar de băutură şi cuvintele-i sunt puțin bâlbâite. *Prietene,* gândeşte Henry, *decât să urc într-o maşină care te are la volan mai bine-mi vâr un dihor în cur.*

— De fapt, pot, zice Henry afabil.

Nick Avery, barmanul, are o după-amiază excepțională: grăsanul i-a strecurat cinci dolari ca să schimbe canalul la televizor, iar orbul i-a strecurat cinci ca să sune la Skeeter's Taxi în timp ce grăsanul era la baie, unde se uşura.

— Hă?

— Am spus: „De fapt, pot." Barman?

— E afară, domnule, îi zice Avery. A ajuns acum două minute.

Se aude un pârâit zdravăn când Penniman se roteşte pe scaunul de la bar. Henry nu vede încruntarea bărbatului când zăreşte taxiul care merge acum la ralanti în fața hotelului, dar o simte.

— Ascultă, Henry, spune Penniman. Cred că nu pricepi prea bine în ce situație te afli în prezent. Există stele pe firmamentul radioului sportiv, poți fi al dracu' de sigur că există - oameni precum Fabulous Sports Babe şi Tony Kornheiser câştigă sume din şase cifre pe an din comentarii sportive, şase cifre *ca ochiul* - da' tu n-ai ajuns încă acolo. Uşa asta ți-e închisă pentru moment. Însă eu, prietene, sunt un portar dat dracului. Chestia-i că dacă spun c-ar trebui să mai bem una mică, atunci...

— Barman, zice Henry încet, apoi scutură din cap. Nu pot să te strig doar cu „barman"; o fi mergând pentru Humphrey Bogart, însă nu şi pentru mine. Cum te cheamă?

— Nick Avery, domnule.

Ultimul cuvânt iese automat, dar Avery nu l-ar fi folosit niciodată adresându-se celuilalt, nici într-un milion de ani. Amândoi indivizii i-au dat bacşiş câte cinci dolari, însă cel cu ochelari fumurii este de calitate. Asta n-are legătură cu faptul că e orb; pur şi simplu aşa *este.*

— Nick, cine mai este la bar?

Avery se uită în jur. În unul dintre separeurile din spate, doi bărbați beau bere. În hol, un angajat al hotelului vorbeşte la telefon. Chiar la bar, nimeni în afară de cei doi indivizi - unul suplu, degajat şi orb, celălalt gras, asudat şi începând să se-nfurie.

— Nimeni, domnule.

— Nu e cumva o... doamnă?

Ciocârlie, aproape că a spus. *Nu e cumva o ciocârlie?*

— Nu.

— Ascultă la mine, zice Penniman, iar Henry îşi spune că n-a auzit niciodată pe cineva aşa de deosebit de „Little Richard" Penniman în toată viața sa. Tipul ăsta e mai alb decât Moby Dick... şi probabil de aceeaşi talie. Mai avem multe de discutat. (*Mu'te dă 'is'utat,* se aude.)

Numai dacă (*Uma acă)* nu vrei să-mi spui că nu te interesează.

Nici într-un milion de ani, spune vocea lui Penniman urechilor educate ale lui Henry. *Aici e vorba să-ți punem un aparat de făcut bani în sufragerie, scumpule, un bancomat numai al tău, şi nici în ruptul capului n-ai cum sa refuzi asta.*

— Nick, nu simți miros de parfum? Ceva foarte uşor şi de modă veche? My Sin, poate?

O mână durdulie cade pe umărul lui Henry ca o sticlă cu apă caldă.

— Păcat, amice, ar fi să *refuzi* încă un pahar cu mine. Până şi un orb vede că...

— Îți sugerez să iei mâna de pe el, zice Avery şi poate că urechile lui Penniman nu sunt *complet* surde la nuanțe, căci mâna se ridică numaidecât de pe umărul lui Henry.

Apoi o altă mână îi ia locul, mai sus. Atinge ceafa lui Henry într-o mângâiere rece pe care o simte şi-apoi dispare. Henry trage aer în piept. Mirosul de parfum pluteşte pe el. De obicei, miresmele se risipesc după o perioadă de expunere, pe când receptorii care le-au simțit amuțesc o vreme. Nu însă şi de data asta. Nu mirosul ăsta.

— Niciun parfum?

Henry aproape că imploră. Atingerea mâinii ei pe gât o poate considera o halucinație tactilă. Însă nasul nu-l înşală niciodată. Niciodată până acum, în orice caz.

— Îmi pare rău, spune Avery. Simt miros de bere... alune... ginul bărbatului ăstuia şi aftershave-ul cu care s-a dat...

Henry clatină din cap. Când coboară grațios de pe scaun, luminile de deasupra rafturilor cu sticle mângâie lentilele

întunecate ale ochelarilor săi.

— Eu cred că-ți mai trebuie un pahar, prietene, zice Penniman pe-un ton care fără-ndoială e încredințat că transmite o politicoasă amenințare. Încă un pahar, doar ca să sărbătorim, apoi o să te duc acasă cu Lexus-ul meu.

Henry simte parfumul soției sale. E convins de asta. Şi pare să simtă atingerea mâinii sale pe ceafă. Şi totuşi, la pirpiriul şi costelivul de Morris Rosen i se întoarce gândul - Morris, care l-a rugat să asculte *Where Did Our Love Go,* versiunea cântată de Dirtysperm. Şi, desigur, ca Henry, în pielea şobolanului de Wisconsin, s-o transmită la radio. Morris Rosen, care are mai multă integritate într-o singură unghie roasă de la degetul mic decât are măscăriciul ăsta în tot corpul.

Pune o mână pe antebrațul lui Penniman. Zâmbeşte la fața nevăzută a lui Penniman şi simte muşchii de sub palmă relaxându-se. Penniman e convins că i se va face vrerea. Din nou.

— Ia băutura mea, zice Henry pe-un ton prietenos, pune-o peste băutura *ta* şi-apoi vâră-ți-le pe amândouă în curul ăla gras şi plin de coşuri. Dacă-ți trebuie ceva care să le împiedice să iasă, ei, îți poți îndesa slujba imediat după ele.

Henry se întoarce şi merge cu pas iute către uşă, orientându-se cu obişnuita sa precizie şi ținând o mână întinsă înainte, în caz de nevoie. Nick Avery a izbucnit în aplauze spontane, dar Henry abia dacă aude asta, iar pe Penniman şi l-a alungat deja din minte. Ceea ce-l preocupă e mirosul de parfum My Sin. Se risipeşte puțin când păşeşte afară în căldura după-amiezii... dar nu e oare un suspin de amor ceea ce aude lângă urechea stângă? Genul de suspin pe care-l scotea uneori soția lui cu puțin înainte să adoarmă după ce făceau dragoste? Rhoda a lui? Ciocârlia lui?

— Hei, taxi! strigă el de pe trotuar, de sub marchiză.

— Îs aici, amice... ce-i, eşti orb?

— Ca un liliac, recunoaşte Henry şi se apropie de sunetul vocii. Se va duce acasă, îşi va pune picioarele pe masă, va bea un pahar de ceai şi-apoi va asculta afurisita aia de înregistrare de la 911. Acea îndatorire încă nedusă la bun

sfârşit s-ar putea să fie cauza încordării sale de-acum, faptul că va trebui să stea în întuneric şi să asculte vocea unui canibal ucigaş de copii. Cu siguranță asta trebuie să fie, pentru că n-are niciun motiv să se teamă de Ciocârlia sa, nu? Dacă ar fi să se întoarcă - să se întoarcă şi să-l bântuie - cu certitudine l-ar bântui cu dragoste.

Nu-i aşa?

Da, îşi spune şi se lasă pe bancheta din spate a taxiului.

— Încotro, amice?

— Pe drumul văii Norway, zice Henry. E-o casă albă cu bordură albastră, puțin mai în spate față de drum. O s-o vezi nu cu mult după ce-o să trecem pârâul.

Henry se lasă pe spătarul banchetei şi îşi întoarce chipul chinuit spre geamul deschis. French Landing i se pare ciudat astăzi... îngreunat. Ca un obiect care a alunecat şi-a alunecat până ce, acum, e pe punctul de-a cădea pur şi simplu de pe masă şi de-a se face fărâme pe podea.

Să spunem că ea s-a întors. *Să spunem că e aşa. Dacă a venit mânată de dragoste, de ce mirosul parfumului ei mă agită atât de tare? De ce aproape mă revoltă? Şi de ce atingerea ei (atingerea ei* închipuită, *se linişteşte el) a fost atât de neplăcută?*

De ce-a fost atingerea ei atât de rece?

După lumina puternică de afară, camera zi a bârlogului lui Beezer a atât de întunecată, încât, la început, Jack nu reuşeşte să distingă nimic. Apoi, când ochii i se adaptează puțin, înțelege de ce: pături -din-acelea duble, după cum arată - au fost atârnate la ambele geamuri din camera de zi, iar uşa de la cealaltă încăpere de la parter, aproape cu siguranță bucătăria, a fost închisă.

— Nu suportă lumina, spune Beezer. Vorbeşte pe-un ton scăzut, astfel încât să nu fie auzit din cealaltă parte a camerei, unde silueta unui om zace pe-o canapea. Cineva stă îngenuncheat lângă el.

— Poate câinele care l-a muşcat era turbat, sugerează Jack, deşi nici el n-o crede.

Beezer scutură hotărât din cap.

— Nu-i o reacție fobică. Doc zice că-i fiziologică. Acolo unde-l atinge lumina, pielea începe să i se topească. Ai auzit vreodată de aşa ceva?

— Nu.

Jack n-a simțit niciodată ceva asemănător cu putoarea din camera asta. Se aud zumzăind nu unul, ci două ventilatoare de masă, iar el simte curenții încrucişați, însă putoarea aceea e prea lipicioasă ca să poată fi alungată. E izul de carne stricată - de cangrenă în plagă deschisă - însă Jack a mai simțit asta înainte. Celălalt miros e cel care-l sâcâie, ceva ca de sânge şi flori funerare şi fecale amestecate. Scoate un horcăit sec, nu se poate abține, şi Beezer îl priveşte cu o anumită compasiune trecătoare.

— Teribil, da, ştiu. Dar e ca şi cu cuşca maimuțelor de la zoo, omule... după o vreme, te obişnuieşti.

Uşa batantă de la cealaltă cameră se deschide şi apare o femeie îngrijită, scundă, cu păr blond până la umeri. Aduce un bol. Când lumina cade peste figura întinsă pe canapea, Mouse strigă. E-un sunet gros, oribil, ca şi când plămânii omului ar fi început să se lichefieze. Ceva - poate fum, poate aburi - începe să se ridice de pe fruntea sa.

— Nu te lăsa, Mouse, spune bărbatul îngenuncheat. E Doc.

Înainte ca uşa de la bucătărie să se închidă complet, Jack reuşeşte să vadă ce scrie pe geanta lui neagră. Într-o altă parte a Americii poate că mai există un medic pe a cărui geantă cu ustensile să fie lipit un abțibild care să spună STEPPENWOLF SUNT TARI, dar probabil nu în Wisconsin.

Femeia îngenunchează lângă Doc, care ia o cârpă din lighean, o stoarce şi o pune pe fruntea lui Mouse. Acesta scoate un geamăt sacadat şi reîncepe să tremure. Apa îi curge pe obraji şi-i ajunge în barbă. Barba pare să-i cadă pe bucăți ca de scabie.

Jack păşeşte în față, spunându-şi că se va obişnui cu mirosul, sigur că da. Poate că asta-i chiar adevărat. Între timp, îşi doreşte să aibă puțină soluție mentolată Vicks VapoRub pe care majoritatea detectivilor de la omucideri din

LA o au în torpedou pentru orice eventualitate. Câte-un pic sub fiecare nară ar fi ceva bine-venit în clipa asta.

În camera de zi se află un sistem hi-fi (neîngrijit) şi două difuzoare în colțuri (uriaşe), însă niciun televizor. Lăzi de lemn aşezate una peste alta şi umplute cu cărți sunt aliniate de-a lungul fiecărui perete care nu e prevăzut cu uşă sau geam, făcând spațiul să pară şi mai mic decât este, aproape ca o criptă. Jack suferă puțin de claustrofobie, iar acum circuitul care o declanşează se încinge, sporindu-i disconfortul. Majoritatea cărților par să trateze teme religioase şi filozofice - vede Descartes, C.S. Lewis, *Bhagavad-Gita,* cartea lui Steven Avery *Tenets of Existence* - însă mai sunt şi multe de ficțiune, cărți despre fabricarea berii şi (deasupra unui difuzor gigantic) cărțoiul lui Albert Goldman despre Elvis Presley. Pe cealaltă boxă este fotografia unei fetițe cu un surâs splendid, cu pistrui şi oceane de păr blond-roşcat. Văzând-o pe fata care a desenat şotronul din fața casei, Jack Sawyer se simte copleşit de furie şi durere. Poate că există ființe şi cauze dintr-o altă lume, însă există şi un descreierat bătrân care umblă-n voie şi care trebuie oprit. Ar face bine să țină minte asta.

Bear Girl îi face loc lui Jack în fața canapelei, mişcându-se cu grație chiar dacă stă în genunchi şi încă ține bolul în mână. Jack vede că în el sunt alte două cârpe ude şi câteva cuburi de gheață. Văzându-le, se simte mai însetat ca niciodată. Ia un cub şi-l azvârle în gură. Apoi îşi întoarce atenția spre Mouse.

O pătură simplă i-a fost trasă până la gât. Fruntea şi pomeții - locurile neacoperite de barba aceea decrepită - sunt de-un alb bolnăvicios. Ține ochii închişi. Buzele îi sunt trase în spate, lăsând la vedere dinții de-un alb uluitor.

— Este...

— Începe Jack, şi-apoi ochii lui Mouse se deschid. Orice ar fi intenționat Jack să întrebe îi fuge complet din minte. În jurul irişilor castanii, ochii lui Mouse au căpătat un purpuriu schimbător, neliniştitor. E ca şi când omul s-ar uita la un teribil apus radioactiv. De la colțurile interioare ale ochilor se scurge un soi de mâzgă neagră.

— *Cartea transformărilor filozofice* vorbeşte despre mare parte dintre dialecticile actuale, spune Mouse, vorbind molcom şi lucid, dar şi Machiavelli se ocupă de chestiuni asemănătoare.

Jack aproape şi-l închipuie într-o sală de curs. Asta, adică, până când dinții nu-i încep să clănțănească.

— Mouse, sunt Jack Sawyer.

Nici-o urmă de recunoaştere în acei ciudați ochi roşu-castanii. Mâzga neagră de la colțurile lor pare să se mişte, însă, ca şi când ar avea un soi de conştiință. Ca şi când l-ar asculta.

— E Hollywood, murmură Beezer. Polițistul. Ți-aminteşti?

O mână a lui Mouse zace pe pătura în carouri. Jack o ia şi-şi înăbuşă un strigăt de surprindere când aceasta îl strânge cu o forță uimitoare. Şi e şi caldă. La fel de caldă ca un biscuit tocmai scos din cuptor. Mouse scoate un suspin prelung, vlăguit, şi-un miros fetid - carne stricată, flori ofilite. *Putrezeşte,* gândeşte Jack. *Putrezeşte dinăuntru în afară. O, Hristoase, ajută-mă să trec prin asta.*

Hristos poate că nu-l va ajuta, însă amintirea Sophiei da. Jack încearcă să-şi fixeze ochii ei în memorie, privirea aceea încântătoare, semeață şi clară.

— Ascultă, zice Mouse.

— Te ascult.

Mouse pare să-şi adune forțele. Sub pătură, corpul lui se cutremură într-un fel dezordonat care Jack crede că-i aproape un atac de apoplexie. Undeva, un câine latră. O barcă îşi sună sirena pe Mississippi. În afară de aceste sunete, totul e tăcere. Jack îşi aminteşte doar de o singură alte asemenea suspendare a activității lumii în toată viața sa, iar asta era pe când se afla într-un spital din Beverly Hills, aşteptând ca mama lui să-şi termine îndelungata călătorie spre moarte. Undeva, Ty Marshall aşteaptă să fie salvat. Speră să fie salvat, cel puțin. Undeva, Spărgătorii lucrează din greu, încearcă să distrugă axul pe care se învârte întreaga existență. Aici nu e decât o cameră imuabilă cu ventilatoare slabe şi miasme pestilențiale.

Ochii lui Mouse se închid, apoi se redeschid. Se ațintesc asupra noului-venit şi Jack e pe dată convins că un mare adevăr va fi rostit. Cubul de gheață i-a dispărut din gură; Jack bănuieşte că l-a sfărâmat şi l-a înghițit fără să-şi dea seama, dar nu îndrăzneşte să mai ia unul.

— Dă-i drumul, prietene, îl îndeamnă Doc. Spune tot şi-apoi o să-ți mai bag ceva în venă. Treabă de calitate. Poate *c-o* să dormi.

Mouse nu-l ia în seamă. Ochii lui schimbători îi fixează pe-ai lui Jack. Mâna lui o ține pe-a lui Jack, strângând-o şi mai tare. Jack aproape că-şi simte oasele degetelor sfărâmându-se unul de celălalt.

— Nu... te duce să cumperi echipament de ultimă generație, zice Mouse şi mai scoate, cu un suspin, o gură de aer cumplit de urât mirositoare din plămânii putrezi.

— Nu?...

— Majoritatea oamenilor renunță la fermentare după... un an sau doi. Până şi cei dedicați... trup şi suflet. Să faci bere nu este... nu este pentru fătălăi.

Jack întoarce ochii la Beezer, care îl priveşte impasibil.

— Delirează cu intermitențe. Ai răbdare. Aşteaptă.

Strângerea lui Mouse devine şi mai puternică, apoi slăbeşte tocmai când Jack îşi spune că nu mai poate suporta.

— Ia o oală mare, îl sfătuieşte Mouse. Ochii îi ies din orbite. Umbrele roşietice vin şi dispar, vin şi dispar, alergând peste suprafața curbată a corneelor lui, şi Jack îşi spune: *Asta e umbra* lui. *Umbra Regelui Purpuriu. Mouse a pus deja un picior în curtea lui.* Douăzeci de litri... cel puțin. Pe cele mai bune le găseşti în... magazinele cu fructe de mare. Cât despre un vas de fermentație... carafele alea de plastic sunt bune... sunt mai uşoare decât sticla şi... ard. Hristoase, Beez, ard!

— Ducă-se naibii, o să-i fac injecția, zice Doc şi deschide geanta. Beezer îl apucă de braț.

— Nu încă.

Din ochii lui Mouse încep să curgă lacrimi de sânge. Mâzga neagră pare să ia forma unor firişoare, care se scurg lacome ca şi când ar vrea să prindă umezeala şi s-o bea.

— Filtrul de fermentare, şopteşte Mouse. Thomas Merton e de căcat, să nu-i crezi pe cei care spun altceva. Îi lipseşte profunzimea intelectuală. Trebuie să laşi gazele de iasă fără să laşi să intre praful.

Jerry Garcia nu era Dumnezeu. Kurt Cobain nu era Dumnezeu.

Parfumul pe care-l simte nu este al defunctei sale soții. Regele a pus ochii pe el. *Gorg-ten-abbalah, ii-lii-lii.* Opopanaxul e mort, viață lungă opopanaxului.

Jack se apleacă mai mult spre Mouse.

— Cine simte miros de parfum? Cine a atras atenția Regelui?

— Regele nebun, Regele rău, Regele trist. Să-l aclamăm cu toții pe Rege.

— Mouse, *cine* a atras atenția Regelui? Doc zice:

— Credeam că vrei să afli despre...

— *Cine?*

Jack n-are idee de ce asta i se pare aşa important, dar aşa este. Să fie oare din cauza a ceva ce i-a spus cineva recent? Dale, oare? Tansy? Să fie, Dumnezeu să ne aibă-n pază, Wendell Green?

— După fermentare şi maturare trebuie s-o filtrezi, zice Mouse încrezător. Asta trebuie să faci! Şi nu poți pune bere în sticle cu capac cu filet! Trebuie...

Mouse îşi fereşte capul, îl aşază în scobitura umărului, deschide gura şi vomită. Bear Girl țipă. Voma e galbenă ca puroiul şi conține fragmente negre asemănătoare cu mâzga de la colțurile ochilor. Se mişcă, are viață.

Beezer părăseşte degrabă încăperea, nu tocmai în pas alergător, iar Jack îl apără cât poate mai bine pe Mouse de scurta scăpărare de lumină venită din bucătărie. Mâna care-l ține slăbeşte puțin strânsoarea.

Jack se întoarce spre Doc.

— Crezi că se stinge? Doc clatină din cap.

— Iar a leşinat. Sărmanul Mouse, nu scapă el aşa uşor. Îi aruncă lui Jack o privire sumbră, chinuită.

— Sper doar să merite, domnule polițist. Fiin'că, dacă nu-i aşa, îți arăt eu ție.

Beezer se întoarce cu un morman mare de cârpe. Şi-a pus o pereche de mănuşi verzi de bucătărie. Fără o vorbă, strânge balta de vomă dintre umărul lui Mouse şi spătarul canapelei. Fragmentele negre au încetat să se mişte şi asta-i bine. Să nu le vadă mişcându-se de la început ar fi fost şi mai bine. Voma, observă Jack uluit, a ars pânza roasă a canapelei ca acidul.

— O să trag pătura în jos o secundă sau două, spune Doc, şi Bear Girl se ridică imediat în picioare, ținând în continuare bolul cu gheață aproape topită. Se duce la un raft al bibliotecii şi stă acolo întoarsă cu spatele, tremurând.

— Doc, chiar trebuie să văd asta?

— Cred că da. Nu cred că ştii despre ce-i vorba nici măcar acum.

Doc apucă pătura şi-o trage încet de sub mâna moale a lui Mouse.

Jack vede că treaba aia neagră a început să se scurgă şi de sub unghiile muribundului.

— Ține minte că asta s-a întâmplat doar acum câteva ore, domnule polițist.

Trage pătura în jos. Cu spatele la ei, Susan „Bear Girl" Osgood se uită la marile opere ale filozofiei occidentale şi începe să plângă în tăcere. Jack încearcă să-şi oprească strigătul şi nu poate.

Henry plăteşte cursa, intră în casă, trage adânc în piept o gură liniştitoare de aer răcoros, condiționat. Se simte o aromă vagă - dulce - şi îşi spune că e de la florile proaspăt tăiate, una dintre specialitățile doamnei Morton. Ştie că nu e aşa, dar acum nu vrea să mai aibă de-a face cu fantomele. Chiar se simte mai bine şi presupune că ştie motivul: faptul că i-a spus tipului de la ESPN să-şi ia slujba şi să şi-o bage undeva. Nimic nu poate însenina mai bine ziua cuiva, mai ales când tipul despre care vorbim are o slujbă bănoasă, deține două cărți de credit cu limită mare de împrumut şi are în frigider o carafă cu ceai.

Henry o ia acum spre bucătărie, înaintând pe coridor cu o mână întinsă în față, căutând prin aer obstacole sau lucruri aflate nelalocul lor. Nu se aude niciun sunet în afară de şoapta aerului condiționat, zumzetul frigiderului, pocănitul tocurilor sale pe scândurile podelei...

...Şi un suspin.

Un suspin de iubire.

Henry rămâne locului o clipă, apoi se întoarce precaut. E oare aroma dulce puțin mai puternică acum, îndeosebi cum stă întors cu fața spre camera de zi şi uşa de la intrare? Crede că da. Şi nu e miros de flori; nu are rost să se păcălească în felul ăsta. Ca întotdeauna, nasul ştie. E aroma parfumului My Sin.

— Rhoda? spune, apoi mai încet: Ciocârlie?

Niciun răspuns. Sigur că nu. Are doar nişte tremurici, atâta tot; e speriat din cale-afară, şi de ce nu?

— Pentru că eu sunt şeicul, iubire, zice Henry. Şeicul, şarmul, şocul.

Niciun miros. Niciun suspin sexy. Şi totuşi e obsedat de ideea că soția sa se află din nou în camera de zi, că a stat acolo înfăşurată în lințoliul parfumat cu care a fost înmormântată, privindu-l în tăcere cum a intrat în casă şi-a trecut orbeşte prin fața ei. Ciocârlia lui, întoarsă de la Noggin Mound Cemetery pentru o scurtă vizită. Poate să asculte ultimul CD al Slobberbone.

— Termină, zice el încet. Termină, tăntălăule.

Intră în bucătăria mare şi bine organizată. Când trece pragul, apasă un buton de pe panoul de acolo fără să-şi dea seama. Vocea doamnei Morton se aude din difuzoarele din tavan, care sunt atât de performante, încât pare că ea s-ar afla în cameră.

„A trecut Jack Sawyer pe aici şi v-a mai lăsat o casetă pe care vrea s-o ascultați. A spus că este... ştiți, omul ăla. Omul ăla rău."

— Om rău, chiar aşa, murmură Henry, deschizând frigiderul şi bucurându-se de pala de aer rece. Duce mâna fără

greş la cele trei cutii de Kingsland Lager de pe uşă. Ceaiul să rămână pentru altă dată.

„Ambele casete sunt în studioul dumneavoastră, lungă tabloul de sunet. De asemenea, Jack vrea să-l sunați pe mobil." Vocea doamnei Morton adoptă un vag ton dojenitor. „Dacă veți vorbi cu el, sper să-i spuneți să fie cu băgare de seamă. Şi fiți şi dumneavoastră cu băgare de seamă." O pauză. *„De asemenea,* nu uitați să mâncați de cina. E totul pregătit. Al doilea raft din frigider, în stânga."

— Bla, bla, bla, face Henry, dar zâmbeşte când deschide berea.

Se duce la telefon şi formează numărul lui Jack.

Pe scaunul Dodge Ram-ului parcat în fața casei de la Nailhotise Row nr. 1, telefonul mobil al lui Jack prinde viață. De data asta nu e nimeni în cabină să fie sâcâit de firavul, dar pătrunzătorul lui țârâit.

— Abonatul nostru pe care încercați să-l contactați nu răspunde. Vă rugăm să reveniți.

Henry închide, se întoarce la uşă şi mai apasă un buton *de* pe panou. Vocile care anunță ora şi temperatura sunt toate versiuni ale propriei sale voci, însă el le-a programat în sistem aleatoriu, aşa încât niciodată nu ştie care-i va vorbi. De data aceasta e şobolanul de Wisconsin, care țipă ca nebunul în tăcerea însorită şi aer-condiționată a casei, care nicicând n-a părut mai departe de oraş ca astăzi:

— Ora patru douăzeci şi doi după-amiaza! Afară e-o temperatură de douăzeci şi opt de grade! Ce naiba-ți pasă? Ce naiba-i pasă *oricui?* Mestec-o, înghite-o, ud-o bine, *că oricuuum...*

...toată iese prin acelaşi loc. Corect. Henry apasă din nou butonul, întrerupând strigătul care l-a făcut celebru pe şobolan. Cum de s-a făcut atât de târziu aşa repede? Doamne, nu mai înainte era la prânz? în aceeaşi ordine de idei, nu mai-nainte era tânăr, avea douăzeci de ani şi era aşa plin de viață că-i ieşea efectiv pe urechi? Cum...

Suspinul acela se aude din nou, deviindu-l de la autoironicul flux al gândurilor. Un suspin? Adevărat? Mai degrabă compresorul aparatului de aer condiționat, decuplându-se. Asta îşi poate spune lui, în orice caz.

Asta îşi poate spune lui dacă vrea.

— E cineva aici? întreabă.

În voce i se simte un tremur pe care-l urăşte, nesiguranța decrepită a unui bătrân.

— E cineva în casă cu mine?

Preț de-o secundă îngrozitoare, e aproape convins că cineva îi va răspunde. Asta nu se întâmplă - *sigur* că nu se întâmplă - şi termină jumătate de cutie de bere din trei înghițituri lungi. Se hotărăşte să se ducă înapoi în camera de zi şi să citească o vreme. Poate c-o să sune Jack. Poate că o să-şi recapete puțin controlul odată ce va avea puțin alcool în organism.

Şi poate că lumea se va sfârşi în următoarele cinci minute, îşi spune. *În felul ăsta, nu va trebui niciodată să asculți vocea de pe casetele alea afurisite care te aşteaptă în studio. Casetele alea afurisite care zac acolo pe tabloul de sunet ca nişte bombe neexplodate.*

Henry străbate încet holul înapoi spre camera de zi cu o mână întinsă în față, spunându-şi că nu-i e frică, nu-i este câtuşi de puțin frică să atingă fața moartă a soției sale.

Jack Sawyer a văzut multe la viața lui, a călătorit în locuri de unde nu poți închiria maşini de la Avis şi unde apa are gust de vin, dar n-a dat niciodată peste ceva care să semene cu piciorul lui Mouse Baumann. Sau, mai degrabă, cu pestilențialul, apocalipticul spectacol horror care *a fost* piciorul lui Mouse Baumann. Primul impuls al lui Jack odată ce şi-a recăpătat iluzia unui control este să-l ia la rost pe Doc fiindcă i-a dat lui Mouse pantalonii jos. Lui Jack, gândul îi zboară încontinuu la cârnați şi la cum mațul îi forțează să-şi păstreze forma chiar şi după ce tigaia sfârâie pe-un arzător roşu de căldură. Asta-i o comparație fără-ndoială prostească, *extrem* de prostească, însă mintea omenească aflată sub presiune face glume tare ciudate.

Se mai vede *forma* unui picior - oarecum -, însă carnea s-a desprins de pe os. Pielea a dispărut aproape cu desăvârşire, topindu-se într-o substanță vâscoasă care seamănă cu un amestec de lapte şi untură. Rețeaua de muşchi de sub ceea ce-a mai rămas din piele e lărgită şi suferă aceeaşi metamorfoză cataclismică. Piciorul infectat se află într-un soi de mişcare haotică în vreme ce solidul devine lichid şi lichidul sfârâie fără încetare arzând canapeaua pe care Mouse stă întins. Pe lângă aproape insuportabila odoare de putreziciune, Jack simte şi-un miros de haine pârlite şi de stofă topită.

La capătul acestei mase în descompunere e o labă care, surprinzător, pare neafectată. *Dacă aş vrea, aş putea-o smulge de acolo... exact ca un dovlecel de pe lujer.* Gândul acesta îl loveşte şi mai puternic decât vederea piciorului şi, pentru un moment, Jack nu poate decât să lase capul în pământ, icnind şi încercând să nu vomite pe pieptul cămăşii.

Ceea ce probabil că-l salvează este o mână care i se aşază pe spate. E Beezer, care încearcă să-i dea tot confortul de care e în stare. Şi-a pierdut complet obişnuita roşeață din obraji. Arată ca un motociclist întors din mormânt în cine ştie ce legendă urbană.

— Vezi? întreabă Doc şi vocea lui pare să vină de la mare depărtare. Asta nu-i varicelă, prietene, deşi la început aşa a arătat. Au început deja să-i apară pete roşii pe piciorul stâng... pe burtă... şi boaşe. Cam aşa arăta pielea în jurul muşcăturii când l-am adus aici, doar puțin înroşită şi umflată. Mi-am zis: „Căcat, nu-i mare brânză. Îl dau cu nişte Zithromax şi până deseară o să-şi revină." Ei, uite la ce-a ajutat Zithro-ul ăla. Uite la ce-a ajutat *orice* am încercat. Arde canapeaua şi cred că, după ce termină cu ea, o să ardă şi podeaua. Porcăria asta-i *înfometată.* Deci a meritat, Hollywood? Se pare că numai tu şi Mouse ştiți răspunsul la întrebarea asta.

— El încă mai ştie unde e casa, zice Beezer. Eu, unul, n-am nici-o idee, deşi tocmai *am venit* de acolo. Tu-ți aminteşti, Doc?

Doc clatină din cap.

— Dar Mouse... *el* ştie.

— Susie, iubito, i se adresează Doc lui Bear Girl. Mai adu o pătură, bine? Asta-i aproape complet arsă.

Bear Girl se execută fără să cârtească. Jack se ridică în picioare, îşi simte picioarele moi, dar reuşeşte totuşi să se țină pe ele.

— Protejează-l de lumină, îi spune lui Doc. Mă duc în bucătărie. Dacă nu beau ceva, crap.

Jack bea direct de la robinet, înghițind până când o săgeată i se instalează în mijlocul frunții şi el râgâie ca un porc. Apoi rămâne acolo, uitându-se afară în curtea din spatele casei lui Beezer şi Bear Girl. În spațiul acela năpădit de buruieni a fost instalat un leagăn. Deşi îl doare imaginea aceea, Jack nu-şi fereşte privirea. După oroarea nebunească a piciorului lui Mouse, pare important să-şi aducă aminte că a venit aici dintr-un motiv bine întemeiat. Dacă asta-l doare, cu atât mai bine.

Soarele, devenind acum auriu în vreme ce coboară încet spre Mississippi, îi străluceşte în ochi. Timpul se pare că n-a stat în loc. Nu în afara acestei case, cel puțin. Dimpotrivă, pe Nailhouse Row timpul pare să-şi fi grăbit curgerea. E bântuit de ideea că venirea sa aici a fost la fel de inutilă ca şi ocolul pe la casa lui Henry; e chinuit de gândul că domnul Munşun şi şeful lui, abbalah, îl fac să se învârtă aiurea ca o jucărie cu cheiță cât timp ei îşi văd de treabă. Ar putea urmări semnalul care, în capul său, îi indică drumul către Casa întunericului şi-atunci de ce nu urcă pur şi simplu în maşină şi *a-o face?*

Parfumul pe care-l simte nu este al defunctei sale soții.

Ce înseamnă asta? De ce ideea că cineva simte miros de parfum îl agită aşa tare şi-l sperie?

Beezer bate în uşa de la bucătărie, făcându-l să tresară. Ochii lui Jack cad peste un peretar pus deasupra mesei. În loc de DUMNEZEU SĂ NE BINECUVÂNTEZE CASA, pe acesta scrie HEAVY METAL THUNDER. Cu un HARLEY-DAVIDSON grijuliu brodat dedesubt.

— Vino înapoi, omule, zice Beez. Şi-a revenit.

Henry se află pe o potecă în pădure - sau poate e-un drumeag - şi ceva e în spatele lui. De fiecare dată când se întoarce să vadă - în visul acesta are vedere, însă asta nu e-o binecuvântare - acel *ceva* creşte şi prinde formă. Pare să fie un bărbat în haine de seară, însă bărbatul este alungit înfiorător, cu dinți ascuțiți care se ițesc peste buza de jos, roşie şi zâmbitoare. Şi pare - e oare posibil? - să aibă un singur ochi.

Prima dată când Henry se uită înapoi, silueta nu e decât o pâclă lăptoasă printre copaci. Data următoare desluşeşte faldurile negre ale hainei sale şi-o pată roşie plutitoare care ar putea fi o cravată sau o lavalieră. În față se află bârlogul arătării, o gaură puturoasă care doar întâmplător arată ca o casă. Prezența ei face capul lui Henry să zumzăie. În loc de pin, pădurea care-l înconjoară miroase puternic a parfum dulce: My Sin.

Mă mână, îşi spune cu spaimă. *Orice ar fi arătarea aia din spate, mă mână ca pe-un mânz spre abator.*

Se gândeşte să părăsească drumeagul în stânga sau în dreapta, să se folosească de miraculoasa redobândire a vederii pentru a fugi prin pădure. Numai că şi acolo sunt unele lucruri. Contururi întunecate şi plutitoare ca nişte fuioare de funingine. Aproape c-o vede pe cea mai apropiată. E-un soi de câine gigantic cu o limbă lungă şi roşie aidoma cravatei şi ochilor holbați ai apariției.

Nu-lpot lăsa să mă ducă la casă, îşi spune. *Trebuie să scap înainte să mă ducă acolo... dar cum? Cum?*

Soluția i se arată în toată simplitatea ei. Tot ce trebuie să facă e să se trezească. Pentru că ăsta e un vis. Ăsta e doar...

— *E-un vis!* strigă vocea şi sare înainte. Nu umblă, ci *stă,* stă în propriu-i fotoliu şi nu peste mult timp o să-şi ude pantalonii pentru că a adormit cu o cutie de Kingsland Lager aşezată în echilibru între picioare şi...

Dar nu se varsă nimic, pentru că nu există nici-o cutie de bere. Pipăie precaut în dreapta şi mda, acolo e, pe masă lângă carte, o ediție în Braille a *Răsfrângerilor într-un ochi de aur*[33].

Probabil că a pus-o acolo înainte să adoarmă şi să aibă coşmarul acela oribil.

Numai că Henry e cât se poate de sigur că nu a făcut un asemenea lucru. Ținea cartea, iar berea era aşezată între picioare, aşa încât să aibă mâinile libere pentru a atinge punctulețele care alcătuiau povestea. Ceva foarte prevăzător luase deopotrivă cartea şi cutia după ce el capitulase şi le pusese pe masă. Ceva care mirosea a parfum My Sin. Aerul e *impregnat* de parfum. Henry inspiră lung şi încet cu nările ridicate şi gura uşor închisă.

— Nu, spune el, vorbind foarte clar. Simt miros de flori... şi şampon pentru covor... şi ceapa prăjită de aseară. Foarte vag, dar încă prezent. Nasul ştie.

Adevărat. Pentru că mirosul *fusese* prezent. Acum a dispărut pentru că a dispărut *ea,* dar se va întoarce. Şi, brusc, el îşi doreşte să se întoarcă. Dacă e speriat, în mod cert e speriat de necunoscut, nu? Doar de asta şi de nimic altceva. Nu vrea să fie singur aici, să nu-i țină companie decât amintirea visului ăluia revoltător.

Şi casetele.

Trebuie să asculte casetele. I-a promis lui Jack.

Se ridică pe picioarele nesigure şi se duce la panoul de control din camera de zi. De data aceasta e întâmpinat de vocea lui Henry Shake, un individ placid cum nu s-a mai văzut pe lume.

— Sal'tare vouă, pisoiaşi şi pisoiaşe, la semnalul următor va fi ora şapte şi paisprezece după-amiaza, după cum ne informează un ceas Bulova. Afară se înregistrează o temperatură răcoroasă de douăzeci şi patru de grade, iar aici în Sala de Bal închipuită sunt exact douăzeci şi unu de grade. Aşa că ce-ar fi să laşi totul baltă, să-ți iei iubita şi să dați naştere unui strop de magie?

Şapte şi paisprezece? Când s-a întâmplat ultima dată să doarmă în timpul zilei aproape trei ore? Şi, mai mult, când a avut ultima dată un vis în care să poată vedea? Răspunsul la cea de-a două întrebare, din câte-şi aduce el aminte, e niciodată.

Unde era drumeagul acela?

Ce era arătarea din spatele lui?

Ce era locul dinaintea lui?

— Nu contează, rosteşte Henry în camera goală - dacă este *într-adevăr* goală. A fost un vis, atâta tot. Casetele, pe de altă parte...

Nu vrea să le asculte, niciodată în viață n-a vrut mai puțin să asculte ceva (poate doar cu excepția celor de la Chicago cântând *Does Anybody Really Know What Time It is?),* dar trebuie s-o facă. Dacă asta ar putea salva viața lui Ty Marshall sau măcar a unui alt copil, trebuie s-o facă.

Încet, atent la fiecare pas, Henry Leyden se îndreaptă orbeşte spre studio, unde două casete îl aşteaptă pe tabloul de sunet.

— În Rai nu există bere, fredonează Mouse pe-o voce tărăgănată, atonă.

Obrajii lui sunt acoperiți acum de pete roşii urâte, iar nasul pare să i se lase într-o parte pe față, ca un atol după un cutremur submarin.

— Din cauza asta o bem aici. Iar când... vom pleca... de aici... prietenii noştri vor bea toată berea.

O ține aşa deja de câteva ore: perle de filozofie, instrucțiuni pentru începătorii într-ale fermentării berii, frânturi de cântece. Lumina care pătrunde prin păturile care acoperă geamurile a scăzut apreciabil.

Mouse face o pauză, cu ochii închişi. Apoi mai începe un cântecel.

— O sută de sticle de bere sau mai bine, o *sută* de *sticle* de *bere...* dacă una dintre ele-ar fi s-ajungă la mine...

— Trebuie să plec, spune Jack.

A rămas acolo cât de mult a putut, convins că Mouse îi va oferi vreo informație, dar acum nu mai poate aştepta. Undeva, Ty Marshall îl aşteaptă *pe el.*

— Stai aşa, zice Doc.

Scormoneşte în geanta sa şi scoate o seringă cu ac hipodermic. O ridică în semiîntuneric şi loveşte sticla ei cu

unghia.

— Ce-i aia?

Doc le oferă lui Jack şi Beezer un zâmbet scurt, sumbru.

— Amfetamina, zice el şi-o injectează în brațul lui Mouse.

Pentru un minut nu se întâmplă nimic. Apoi, când Jack deschide gura să le spună că trebuie să plece, ochii lui Mouse se deschid brusc, larg. Acum sunt în întregime roşii - un roşu-intens, sângeriu. Şi totuşi, când ei se întorc în direcția lui, Jack ştie că Mouse îl vede. Poate că-l vede cu adevărat pentru prima dată de când a ajuns el acolo.

Bear Girl fuge din cameră, lăsând în urmă o dâră de cuvinte evanescente:

— Nu mai vreau nu mai vreau nu mai vreau...

— Futu-i, zice Mouse pe-o voce răguşită. Futu-i, îs futut. Nu-i aşa? Beezer atinge scurt, dar cu blândețe creştetul prietenului său.

— Da, omule. Cred că eşti. Ne poți ajuta?

— M-a muşcat o dată. Doar o dată şi acum... acum... Hidoasa lui privire roşie se întoarce spre Doc.

— Abia te văd. Ochii ăştia futuți se duc pe copcă.

— O să te stingi, spune Doc. N-am de gând să te mint, omule.

— Nu încă, zice Mouse. Dă-mi ceva pe care să scriu. Pe care să desenez o hartă. Repede. Nu ştiu ce injecție mi-ai făcut, Doc, da' chestia aia pe care am luat-o de la câine e mai puternică. N-o să rămân mult timp *lucid.* Repede!

Beezer dibuie la piciorul canapelei şi găseşte un roman în ediție de masă cu coperte mari. Dată viind seriozitatea cărților din bibliotecă, lui Jack aproape că-i vine să râdă - cartea se numeşte *Cele 7 obiceiuri ale oamenilor foarte eficienți.* Beezer rupe coperta din spate şi i-o dă lui Mouse cu partea albă în sus.

— Creion, cârâie Mouse. Repede. Am totul în minte, omule. Am totul... aici sus.

Îşi atinge fruntea. O bucată de piele cât un bănuț se scurge la atingerea sa. Mouse o şterge de pătură ca şi când ar fi un muc scos din nas.

Din buzunarul vestei sale, Beezer scoate un ciot de creion ronțăit. Mouse îl ia şi face o încercare jalnică de-a zâmbi. Mâzga neagră care i se scurge de la colțurile ochilor a continuat să se adune şi acum îi stă pe obraji ca nişte pete de jeleu întărit. Tot mâzgă îi iese şi prin porii de pe frunte, în punctulețe care-i amintesc lui Jack de cărțile în Braille ale lui Henry. Când Mouse, concentrat, se muşcă de buza de jos, carnea fragedă se despică imediat. Sângele începe să i se scurgă în barbă. Jack bănuieşte că mirosul de carne stricată e încă prezent, însă Beezer avusese dreptate: s-a obişnuit cu el.

Mouse întoarce coperta de-a lungul, apoi desenează o serie de bucle rapide.

— Uite-aci, îi zice lui Jack. Ăsta-i Mississippi, da?

— Da, spune Jack.

Când se apleacă, începe să simtă din nou mirosul. De-aproape nu e nici măcar o putoare; e-o miasmă care încearcă să i se furişeze pe gât în jos. Însă Jack nu se îndepărtează. Ştie ce greu îi este lui Mouse. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l poate face este să-şi joace rolul.

— Ăsta-i centrul oraşului: hotelul Nelson, Lucky's Tavern, cinematograful Agincourt, Taproom... aici Chase Street intră în Lyall Road, apoi Autostrada 35... aici e Libertyville... VFW... Goltz's... a, Hristoase...

Mouse începe să se zvârcolească pe canapea. Băşicile de pe față şi partea superioară a corpului se sparg şi conținutul lor începe să curgă. El strigă de durere. Mâna în care nu ține creionul se duce la față şi-o loveşte zadarnic.

Atunci, ceva se face auzit în Jack - vorbeşte pe-o voce sclipitoare, imperativă pe care şi-o aminteşte din vremea în care călătorea, cu atâția ani în urmă. Presupune că este vocea Talismanului ori a cat mai rămăsese din el în mintea şi în sufletul său.

Nu vrea ca el să vorbească, încearcă să-l omoare înainte să apuce să vorbească, e-n mâzga neagră, poate că este *mâzga neagră, trebuie să scapi de ea...*

Unele lucruri nu pot fi făcute fără amestecul ipocrit al minții; când treaba e murdară, instinctul e deseori mai de

nădejde. Aşadar, fără să gândească întinde Jack mâna, apucă între degete mucilagiile negre care se scurg din ochii lui Mouse şi trage. La început, materia doar se întinde, de parcă ar fi fost făcută din cauciuc. În acelaşi timp, Tack o simte cum i se răsuceşte în strânsoare, încercând poate să-l ciupească sau să-l muşte. Apoi cedează cu un *zbârnâit.* Cu un strigăt, Jack aruncă la podea materia neagră, fremătătoare.

Mâzga încearcă să alunece sub canapea - Jack vede asta chiar în vreme ce-şi şterge mâinile pe cămaşă, scos din minți de scârbă. Doc îşi aruncă geanta pe o bucată din materia aceea şi Beezer o striveşte pe cealaltă cu tocul unui bocanc de motociclist. Se aude un țiuit.

— Ce dracu-i căcatu' ăla? întreabă Doc. Vocea lui, de obicei hârşâită, a crescut la un ton aproape *de falsetto.* Ce *dracu'...*

— Nu e din lumea noastră, zice Jack, şi nu are importanță. Uitați-vă la el! Uitați-vă la Mouse!

Roşeața din ochii lui Mouse a dispărut; pentru moment arată aproape normal. Cu certitudine îi vede *pe ei,* şi pare să nu mai aibă durere.

— Mersi, zice, scoțând aerul din plămâni. Mi-aş dori să-l poți elimina complet, dar simt deja cum se reformează. Fii atent.

— Sunt numai urechi, zice Jack.

— Ai face bine, replică Mouse. Crezi că ştii. Crezi că poți găsi locul din nou, chiar dacă ei doi nu pot, şi poate că aşa este, dar poate că nu ştii atât de multe câte crezi că... *a, futu-i.*

De undeva de sub pătură se aude o explozie slabă când ceva cedează. Pe fața lui Mouse şiroieşte sudoarea, amestecându-se cu otrava neagră care-i iese prin pori, dându-i bărbii sale un ton cenuşiu umed şi murdar. Ridică ochii spre Jack, iar Jack vede cum roşeața reîncepe să-i acopere.

— Asta-i de căcat, gâfâie Mouse. Nu m-am gândit niciodată că o s-o sfârşesc aşa. Uite-aci, Hollywood...

Muribundul desenează un dreptunghi mic pe harta sumar schițată.

— Ăsta...

— Ed's Eats, unde am găsit-o pe Irma, zice Jack. Ştiu.

— Bine, şopteşte Mouse. Bun. Acum uite... pe cealaltă parte... partea cu Schubert şi Gale... şi spre vest...

Mouse trasează o linie care, de la Autostrada 35, o ia spre nord. Face cerculeţe de-o parte şi de alta a ei. Jack le interpretează ca fiind copaci. Apoi, la începutul liniei, ca o poartă: TRECEREA INTERZISĂ.

— Mda, intervine Doc. Acolo era, sigur. Casa întunericului.

Mouse nu bagă de seamă. Privirea sa tot slabă e ațintită doar spre Jack.

— Ascultă-mă, polițistule. Mă asculți?

— Da.

— Hristoase, ar fi bine să fie aşa, îi spune Mouse.

Cum se întâmplă mereu, munca îl acaparează pe Henry, îl absoarbe, îl duce departe. Plictiseala şi durerea n-au reuşit niciodată să se opună acestei vechi pasiuni pentru sunet şi rumori. Din câte se pare, nici teama n-o poate învinge. Momentul cel mai greu nu e să asculte casetele, ci să-şi adune curajul pentru a o pune pe prima în aparatul TEAC uriaş. În acea clipă de ezitare e convins că simte parfumul soției sale până şi-n spațiul izolat fonic şi cu aer filtrat al studioului. În acel moment de ezitare e absolut convins că nu este singur, că cineva (sau *ceva)* stă chiar în fața uşii studioului, uitându-se la el prin panoul de sticlă din jumătatea ei de sus. Şi acesta este, de fapt, adevărul adevărat. Binecuvântați cu darul vederii cum suntem, noi putem vedea ceea ce Henry nu poate. Am vrea să-i spunem ce se află acolo, să încuie uşa studioului, pentru numele lui Dumnezeu, s-o încuie *acum,* dar nu putem decât să privim.

Henry întinde mâna după butonul PLAY. Apoi degetul său îşi schimbă traseul şi apasă în schimb butonul interfonului.

— Hei, e cineva acolo?

Silueta care stă în camera lui de zi şi se uită la el aşa cum s-ar uita cineva la singurul peşte dintr-un acvariu, nu scoate niciun sunet. Cat a mai rămas din strălucirea soarelui e acum în cealaltă parte a casei şi camera de zi este acum destul de întunecată, Henry având firească înclinație de-a uita să

aprindă becurile. Amuzanții papuci de casă sub formă de albină ai lui Elmer Jesperson (nu că ne-ar amuza cine ştie cât în împrejurările de față) sunt cam singurele lucruri deschise la culoare de acolo.

— Hei! E cineva?

Silueta care se uită prin sticla uşii de la studio rânjeşte. Într-o mână ține foarfecă de tuns gardul viu pe care a luat-o din garajul lui Henry.

— Ultima şansă, zice Henry şi când tot nu primeşte un răspuns, devine şobolanul de Wisconsin, țipând în interfon, încercând să îndemne persoana care se află acolo să se dea de gol: *Haide-acu', scumpule, haide-acu', cretinu' dracului, vorbeşte cu şobo!*

Silueta care se uită la Henry dă înapoi - aşa cum dă înapoi un şarpe când prada lui simulează un atac -, dar nu scoate niciun sunet. Dintre dinții rânjiți iese o limbă bătrână şi uscată, fluturând în batjocură. Creatura s-a jucat cu parfumul pe care doamna Morton nu s-a îndurat încă să-l ia din masa de toaletă a Rhodei Leyden şi acum emană un puternic iz de My Sin.

Henry decide că e doar rodul imaginației sale - ai, ce greşeală, i-ar spune Morris Rosen dacă ar fi aici - şi apasă PLAY cu vârful degetului.

Aude o tuse ca de dregere a vocii, apoi Arnold Hrabowski se prezintă. Pescarul îl întrerupe: *Salut, cur belit.*

Henry derulează banda înapoi, ascultă din nou: *Salut, cur belit.* Derulează şi ascultă încă o dată: *Salut, cur belit.* Da, a mai auzit vocea asta. E sigur. Dar unde? Răspunsul va veni, răspunsurile de genul ăsta vin întotdeauna - într-un târziu - şi jumătate din plăcere e să ajungă la ele. Henry ascultă, răpit. Degetele sale dansează înainte şi înapoi peste butoanele casetofonului precum cele ale unui pianist peste clapele unui Steinway. Senzația că este privit îl părăseşte, cu toate că silueta de după uşa studioului - arătarea cu pantofi-albină şi cu foarfecă de grădinărit în mână - nici nu se clinteşte. Zâmbetul i-a dispărut intru câtva. Pe fața-i îmbătrânită i-a apărut o expresie mohorâtă, în care se citeşte şi confuzie şi,

poate, prima urmă vagă de teamă. Bătrânului monstru nu-i place că peştele orb din acvariu a pus stăpânire pe vocea lui. Sigur că asta nu are importanță; poate că e chiar distractiv, dar dacă e aşa, cel care se distrează este domnul Munşun, nu *el. Voi aveți o urgență. Nu eu. Voi.*

— Nu eu, *voi,* spune Henry.

Imitația e atât de reuşită că e de speriat.

— Pun puțină *sauerkraut* în salată, *mein* prieten, *ja?*

Cel mai groaznic coşmar al tău... cel mai groaznic coşmar.

Abbalah.

Sunt Pescarul.

Henry ascultă, concentrat la maximum. Lasă caseta să meargă o vreme, apoi ascultă aceeaşi bucată de patru ori: *Linge-mi scrotu', maimuță... linge-mi scrotu', maimuță... maimuță... maimuță...*

Nu, nu *maimuță.* Vocea spune de fapt *maimucă. MAI-mucă.*

— Nu ştiu unde eşti acum, dar ai crescut în Chicago, murmură

Henry. South Side. Şi...

Căldură pe față. Dintr-odată îşi aminteşte căldură pe față. De ce oare, prieteni şi vecini? De ce oare, o, marilor înțelepți? *Nu eşti cu nimic mai bun decât o maimuță beată. Maimuță beată. Maimuță...*

— Maimuță, zice Henry. Acum îşi masează tâmplele cu buricele degetelor. Maimuță beată. MAI-mucă bii-ată. Cine-a spus asta?

Ascultă caseta: *Linge-mi scrotu', maimuță.*

Ascultă amintirea: *Nu eşti cu nimic mai bun decât o maimuță beată.*

Căldură pe față.

Căldură? Lumină?

Amândouă?

Henry scoate caseta cu apelul la 911 şi-o pune în loc pe cea adusă de Jack astăzi.

Salut, Judy. Astăzi eşti judy sau eşti Sophie? Abbalah îți trimită calde salutări şi Gorg zice „Cra-cra-cra*!"* [Râset aspru, flegmatic] *şi Ty te salută. Băiețelul tău se simte foarte singur...*

Când vocea îngrozită şi plânsă a lui Tyler Marshall răsună în difuzoare, Henry se crispează şi derulează înainte.

Orr zã hie şiii mai muuulte crrrime.

Accentul nemțesc e mult mai pronunțat acum, o parodie, o glumă, *şniţl ist zergut,* dar, cumva, din aceasta pricină e şi mai grăitor. *Copiii or zâ vie... zdrrrrânsi ca grrâu. Ca grrâu. Zdrrrânşi ca...*

— Strânşi ca o maimuță beată, zice Henry. MAI-mucă. ZDR-ânşi.

Cine eşti, nemernic ordinar?

Înapoi la înregistrarea 911.

Există bice-n iad şi lanțuri în şeol. Dar aproape că-i *vice-n iad,* aproape că-i *lanzuri în şaiol.*

Vice. Lanzuri. MAI-mucă beată. Bii-ată.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât... începe Henry, apoi, dintr-odată, îşi aminteşte încă o replică.

Lady Magowan's Nightmare. Asta-i una buna.

Ce coşmar? Vice în iad? Lanzuri în şaiol? Mai-muci bete?

— Dumnezeule, zice Henry încet. O... Dumnezeule. Balul. *Era la bal.*

Acum începe totul să se ordoneze. Ce proşti au fost! Au fost de o prostie criminală! Bicicleta băiatului... fusese chiar acolo. *Chiar acolo,* pentru numele lui Hristos! Au fost cu toţii orbi, să fie făcuţi arbitri.

— Dar era aşa *bătrân,* şopteşte Henry. Şi senil! Cum să ghicim că un asemenea om poate fi Pescarul?

Întrebarea aceasta e urmată de altele. Dacă Pescarul e rezident la casa de bătrâni Maxton, unde Dumnezeu să-l fi putut ascunde pe Ty Marshall? Şi cum face nemernicul de se plimbă nestingherit prin French Landing? Are o maşină pe undeva?

— Nu contează, murmură el. Nu acum, în orice caz. Cine este şi *unde* este? Iată lucrurile care contează.

Căldura de pe faţa lui - prima încercare a minţii sale de-a localiza vocea Pescarului în timp şi spaţiu - fusese reflectorul, desigur, reflectorul lui Simfonic Stan, de rozul căpşunelor pârguite. Şi-o femeie, o bătrânică simpatică...

Domnule Stan, iu-hu, domnule Stan?

...Îl întrebase dacă ia cereri. Numai că, înainte ca Stan să apuce să răspundă, o voce la fel de plată şi de dură ca două pietre frecate una de cealaltă...

Eu am fost primul aici, babo.

...Îl întrerupsese. Plată... Şi dură... Şi cu acea vagă asprime germanică care amintea de South Side din Chicago, probabil a doua sau chiar a treia generaţie. Nu *vost* primul aici, însă acel *v* grăitor stătuse pitit după colţ, nu-i aşa? A, da.

— Mai-mucă, zice Henry, uitându-se drept în faţă. Uitându-se drept la Charles Burnside, dacă ar şti-o măcar. Biiată. *Zdrrrrmşi. Hasta la vista...* baby.

La asta se reduce toată povestea? Un bătrân maniac care vorbea puţin ca Arnold Schwarzenegger?

Cine era femeia? Dacă reuşeşte să-şi amintească numele ei, îl poate suna pe Jack... sau pe Dale, dacă Jack tot nu răspunde la telefon... şi să pună capăt urâtului vis al French Landingului.

Lady Magowan's Nightmare. Asta-i una bună.

— ”Nightmare”, spune Henry, după care îşi modifică vocea: „Nahht-mare.”

Din nou, imitația e izbutită. Fără-ndoială, prea izbutită pentru gustul boşorogului care stă în fața uşii de la studio. Acum se încruntă urât şi face foarfecă de grădinărit să scrâşnească în fața sticlei. Cum poate orbul de acolo să-l imite atât bine? Nu-i a bună; e *complet* aiurea. Bătrânul monstru tânjeşte să-i taie lui Henry corzile vocale. Curând, îşi promite, curând o va face.

Şi le va mânca.

Şezând în scaunul rotativ, bătând agitat darabana cu degetele pe stejarul lucios din fața lui, Henry îşi aduce aminte scurta întâlnire de la podium. Asta fusese nu la mult timp după începerea Sărbătorii Căpşunelor.

Spune-mi cum te cheamă şi ce ai vrea să asculți.

Mă numesc Alice Weathers şi... Moonglow, *vă rog. De Benny Goodman.*

— Alice Weathers, zice Henry. Asta era numele ei, iar dacă ea nu ştie numele *tău,* prietenul meu asasin, atunci *eu* sunt o maimuță beată.

Dă să se ridice şi-n clipa aceea cineva - *ceva* - începe să bată, foarte încet, în geamul de sticlă al uşii.

Bear Girl s-a apropiat, aproape fără să vrea, şi acum ea, Jack, Doc şi Beez sunt strânşi în jurul sofalei. Mouse s-a afundat pe jumătate în ea. Arată ca o persoană care moare în chinuri groaznice în nisipuri mişcătoare.

Ei bine, gândeşte Jack, *nu-i nici urmă de nisipuri mişcătoare, însă el moare în chinuri groaznice. Nu încape îndoială în privința asta.*

— Ascultați, le spune Mouse. Mucilagiile negre au reînceput să i se formeze la colțurile ochilor. Mai rău, îi curg şi de la colțurile gurii.

Mirosul de putreziciune e mai puternic ca niciodată, căci organele lui Mouse au început să renunțe la luptă. Jack e sincer uimit că au rezistat atât de mult.

— Tu vorbeşte, spune Beezer. Noi ascultăm.

Mouse se uită la Doc.

— Când termin, dă-mi ce ai mai puternic. Drogul de calitate superioară. Înțeles?

— Vrei să iei fața a ceea ce s-a înstăpânit pe tine.

Mouse încuviințează din cap.

— N-am nimic împotrivă, acceptă Doc. O să te stingi cu zâmbetul pe buze.

— Mă-ndoiesc de asta, frate, dar o să-mi dau silința.

Mouse îşi mută ochii înroşiți spre Beezer.

— După ce-o să fie gata, înfăşoară-mă într-un cort din-ăla de nailon de care ai în garaj. Pune-mă în cadă. Pun pariu că până la miezul nopții o să-mi poți da drumul pe scurgere-n jos ca... ca spuma de bere. Numai să ai grijă. Să nu atingi... ce rămâne din mine.

Bear Girl izbucneşte în lacrimi.

— Nu plânge, scumpo, zice Mouse. O să-i iau fața. Mi-a promis Doc. Beez?

— Sunt aici, amice.

— O să-mi ții o scurtă ceremonie funerară. Bine? Citeşte o poezie... aia a lui Auden... aia care-ți făcea întotdeauna coaiele să înghețe...

— "Să nu citiți Biblia *adliteram*"[34], zice Beezer, plângând. S-a făcut, Mouse.

— Pune să cânte ceva de Grateful Dead... *Ripple,* poate... şi ai grijă să ai destulă Kingsland în tine ca să-mi poți binecuvânta trecerea în cealaltă lume. Îmi închipui că n-o să fie un mormânt pe care să te pişi, dar... descurcă-te cum poți mai bine.

La asta, Jack râde. Nu se poate abține. Şi de data asta e rândul lui să primească întreaga forță a ochilor purpurii ai lui Mouse.

— Promite-mi c-o să aştepți până mâine să te duci acolo, polițistule.

— Mouse, nu-s sigur că pot face asta.

— *Trebe* s-o faci. Dacă te duci în seara asta, nu de câinele ăla blestemat o să trebuiască să-ți faci griji... celelalte ființe

din pădurea care împrejmuieşte casa... celelalte fiinţe...

Ochii lui roşii se dau oribil peste cap. Mâzga neagră îi curge în barbă ca smoala. Apoi se forţează cumva să continue.

— Celelalte fiinţe din pădure or să te mănânce ca pe-o bomboană.

— Cred că riscul ăsta trebuie să mi-l asum, zice Jack, încruntându-se. E un băieţel undeva...

— La loc sigur, şopteşte Mouse.

Jack ridică din sprâncene, desigur dacă l-a auzit bine pe Mouse. Şi dacă ar fi aşa, poate avea încredere în ce a auzit? Mouse are în el o otravă puternică, malefică. Până acum i s-a putut opune, a putut să comunice în ciuda ei, dar...

— E-n siguranţă pentru puţin timp, spune Mouse. Nu de orice lucru... sunt lucruri care-l pot distruge, presupun... dar pentru moment e ferit de domnul Muson. Ăsta e numele lui? Muson?

— Munşun, cred. De unde ştii?

Mouse îi oferă lui Jack un zâmbet neînchipuit de sinistru. E zâmbetul unei sibile muribunde. Reuşeşte încă o dată să-şi atingă fruntea şi Jack observă cu groază că degetele omului se topesc acum unul în celălalt şi se înnegresc de la unghii în jos.

— Am *totul* aici, omule. Ţi-am spus. Şi ascultă: e mai bine ca pe puşti să-l mănânce cine ştie ce gândac uriaş sau crab de piatră acolo... unde este... decât să mori tu încercând să-l salvezi. Dacă ţi se întâmplă asta, copilul va ajunge sigur în mâinile lui abbalah. Aşa spune... prietenul tău.

— Ce prieten? întreabă Doc bănuitor.

— Nu contează, răspunde Mouse. *Hollywood* ştie. Nu-i aşa, Hollywood?

Jack încuviinţează fără tragere de inimă. E vorba de Speedy, desigur. Sau Parkus, dacă preferaţi.

— Aşteaptă până mâine, zice Mouse. La prânz, când soarele luminează cel mai tare în ambele lumi. *Promite.*

La început, Jack nu poate spune nimic. E răvăşit, cuprins de ceva care pare a fi agonie.

— Oricum, când o să ajungi înapoi pe Autostrada 35 o să fie întuneric aproape complet, zice Bear Girl încet.

— Şi-s porcării nasoale în pădurea aia, de-acord, zice Doc. Fac ca *Blair Witch Project* să pară o joacă de copii. Nu cred că vrei să-ți încerci norocul pe întuneric. Asta doar dacă nu-ți doreşti moartea.

— Când terminați... şopteşte Mouse. Când terminați... dacă a mai rămas vreunul dintre voi în viață... ardeți casa aia din temelii. Văgăuna aia. Mormântul ăla. Ardeți-l din temelii, mă auziți? *închideți uşa.*

— Mda, zice Beezer. Am auzit şi-am înțeles, amice.

— Un ultim lucru, spune Mouse. Acum i se adresează direct lui Jack: Poate că vei reuşi să o găseşti... dar cred că eu am ceva de care mai ai nevoie. E-un cuvânt. E puternic pentru tine datorită unui lucru pe care... l-ai atins. Cândva, cu mult timp în urmă. Nu înțeleg partea asta, dar...

— Nu face nimic, îi spune Jack. Eu o înțeleg. Care-i cuvântul, Mouse?

Pentru o clipă, crede că Mouse, în cele din urmă, nu va apuca să i-l spună. Ceva e clar că se luptă să-l împiedice să rostească acel cuvânt, dar în lupta aceasta Mouse iese învingător. Este foarte probabil ultima sa victorie, crede Jack.

— *D'yamba,* răspunde Mouse. Acuma tu, Hollywood. Spune-l.

— *D'yamba,* repetă Jack şi, la piciorul canapelei, un rând de cărți grele ies de pe unul dintre rafturile încropite. Plutesc în lumina difuză... plutesc... plutesc... şi-apoi cad zgomotos la podea.

Bear Girl scoate un țipăt scurt.

— Să nu-l uiți, zice Mouse. O să ai nevoie de el.

— Cum? *Cum* o să am nevoie de el? Mouse clatină obosit din cap.

— Nu... Ştiu.

Beezer se întinde peste umărul lui Jack şi ia harta desenată de Mouse.

— O să ne întâlnim cu toții mâine dimineață la Sand Bar, îi spune lui Jack. Vino acolo pe la unsprezece şi jumătate şi-o să pornim pe drumeagul ăla în jurul prânzului. Până atunci, o să

țin eu asta. O poliță de asigurare ca să fiu sigur că vom proceda cum zice Mouse.

— Bine, spune Jack.

Nu are nevoie de hartă pentru a găsi Casa întunericului a Grăsuliului Burnside, însă Mouse are perfectă dreptate: nu e genul de loc de care să te apropii noaptea. Urăşte să-l lase pe Ty Marshall în tărâmurile de foc - i se pare greşit într-un fel aproape de păcat - ar trebui să țină minte că la mijloc sunt mai multe decât un băiețel pierdut.

— Beezer, eşti sigur că vrei să te întorci acolo?

— Nu, sigur că nu vreau asta, zice Beezer, aproape cu indignare. Dar ceva mi-a ucis fiica - *fiica* mea! - şi-a venit *aici* de *acolo!* Vrei să-mi spui că nu ştii dacă asta-i adevărat?

Jack nu răspunde. Sigur că e adevărat. Şi sigur că vrea ca Doc şi Beez să fie cu el când va porni pe drumeagul spre Casa întunericului. Asta dacă se îndură să vină.

D'yamba, îşi spune. *D'yamba. Nu uita.*

Se întoarce spre canapea.

— Mouse, vrei să...

— Nu, zice Doc. Se pare că, totuşi, nu-i mai trebuie niciun drog.

— Hă?

Jack se uită năuc la uriaşul motociclist fabricant de bere. Se *simte* năuc. Năuc şi epuizat.

— Nu-i mai bate decât ceasul de la mână, zice Doc, apoi începe să cânte. După o clipă, încep şi Beezer şi Bear Girl. Jack se îndepărtează de canapea, spunându-şi ceva straniu de asemănător cu ce şi-a spus Henry: Cum de s-a făcut atât de târziu atât de devreme? Cum naiba s-a întâmplat asta?

— În Rai, nu există bere... din cauza asta o bem aici.... iar când... vom pleca... de aici...

Jack străbate camera pe vârfuri. În cealaltă parte este un ceas de bar cu lumini Kingsland Premium Golden Pale Ale. Vechiul nostru prieten - care în sfârşit îşi arată anii până la ultimul şi şi-a pierdut mult din noroc - se uită la el cu neîncredere, neacceptând ceea ce spune până când nu-l

compară cu ceasul său de la mână. Aproape opt. E aici de *ore* întregi.

E aproape întuneric şi Pescarul e tot în libertate. Fără a mai pomeni de colegii lui de joacă din cealaltă lume.

D'yamba, îşi spune din nou când deschide uşa. Şi, păşind în verandă şi închizând uşa în urma sa, vorbeşte cu voce tare şi cu totală sinceritate, întors spre cerul care întunecat:

— Speedy, îmi vine să-ți sucesc gâtul.

24

D'yamba e-un cuvânt magic puternic şi luminos; ramificațiile sale alcătuiesc o rețea care se întinde la infinit. Când Jack Sawyer îndepărtează otrava vie de la ochii lui Mouse, *d'yamba* străluceşte prima oară în mintea muribundului şi mintea lui se deschide spre cunoaştere; de-a lungul firelor rețelei curge parte din forța lui luminoasă şi, curând, o fărâmă de *d'yamba* ajunge la Henry Leyden. Pe drum, *d'yamba* o atinge pe Tansy Freneau, care, stând într-un colț la geam în Sand Bar, observă o tânără femeie frumoasă şi neclară prinzând formă în lumina din celălalt capăt al parcării şi-şi dă seama, cu o clipă înainte ca tânăra femeie să dispară, că i s-a oferit o scurtă viziune a persoanei care ar fi devenit Irma ei; şi-l atinge pe Dale Gilbertson, care, întorcându-se acasă de la secție, simte o profundă şi bruscă nevoie de prezența lui Jack Sawyer, o nevoie ca o durere de inimă, şi jură să rezolve cazul Pescarului împreună cu el, indiferent ce piedici ar apărea; *d'yamba* întinde un filament spre Judy Marshall şi deschide o fereastră spre Lumea de Departe, unde Ty doarme într-o celulă de culoarea fierului, aşteptând salvarea *şi încă în viață;* înlăuntrul lui Charles Burnside, îl atinge pe adevăratul Pescar, domnul Munşun, cunoscut cândva ca Omul Luni, exact când încheieturile degetelor lui Burny lovesc în sticla uşii. Domnul Munşun simte un vag curent de aer rece intrându-i în piept ca un avertisment şi, la această violare, încremeneşte de furie şi ură; Charles Burnside, care nu ştie nimic despre *d'yamba* şi nu poate s-o

urască, preia sentimentele stăpânului său şi-şi aminteşte data când, în Chicago, un băiat pe care-l crezuse mort se târâse afară dintr-un sac de pânză şi-i mânjise bancheta din spate cu sânge. O urmă *incriminantă* de sânge, o substanță care continuase să-l sâcâie mult după ce-i spălase urmele vizibile. Dar Henry Leyden, cu care am început acest lanț de evenimente, nu simte nici uşurare şi nici furie; ceea ce-l atinge pe Henry este un fel de iluminare.

Vizitele Rhodei, înțelege el, au fost toate produsul singurătății sale. Singurul lucru pe care l-a auzit când urca scările era nesfârşitul dor după soția sa. Iar ființa din cealaltă parte a uşii studioului este oribilul om de la Maxton's, care are de gând să-i facă lui Henry acelaşi lucru pe care l-a făcut celor trei copii. Cine altcineva ar apărea la ora asta şi ar bate la geamul studioului? Nu Dale, nici Jack şi, cu siguranță, nu Elvena Morton. Oricine altcineva ar rămâne afară şi-ar suna la sonerie.

Lui Henry nu-i ia mai mult de câteva secunde să-şi analizeze opțiunile şi să întocmească un plan schematic. Se crede deopotrivă mai rapid şi mai puternic decât Pescarul, care părea a fi om între optzeci şi cinci şi nouăzeci de ani, iar Pescarul nu ştie că dorita lui victimă îi cunoaşte identitatea. Pentru a profita de această situație, Henry trebuie să pară nedumerit, dar degajat, ca şi când ar fi doar curios cine este vizitatorul său. Şi odată ce va deschide uşa studioului, pe care din păcate a lăsat-o descuiată, va trebui să acționeze cu iuțeală şi hotărâre.

Suntem oare în stare de asta? se întreabă Henry şi îşi răspunde: *Am face bine să fim.*

Sunt aprinse becurile? Nu; pentru că se aştepta să fie singur, nu s-a deranjat cu şarada de-a le aprinde. Întrebarea devine, atunci: Cât de întuneric este afară? Poate că nu complet întuneric, îşi imaginează Henry - peste o oră, se va putea mişca prin casă absolut nevăzut şi să scape pe uşa din spate. Acum, şansele lui probabil că nu sunt mai bune de jumi-juma, dar soarele apune în spatele casei şi fiecare

secundă pe care o poate amâna îi mai aduce o fărâmă de întuneric în camera de zi şi bucătărie.

Au trecut poate două secunde de când silueta pitită a lovit cu degetele în geam şi Henry, care şi-a păstrat perfect stăpânirea unuia care n-a auzit sunetul făcut de vizitatorul său, nu mai poate trage de timp. Prefăcându-se rătăcit în gânduri, cu o mână prinde postamentul unui premiu greu de Excelență în Transmisii Radio primit *in absentia* de George Rathbun cu câțiva ani în urmă şi cu cealaltă ia dintr-o tavă puțin adâncă din fața lui un briceag pe care un admirator i l-a lăsat odată la postul radio de la universitate ca tribut pentru şobolanul de Wisconsin. Henry foloseşte cuțitul ca să desfacă celofanul de pe carcasele de CD-uri şi, nu cu mult timp în urmă, căutând ceva de făcut cu mâinile, a învățat cum să-l ascută. Cu lama ascunsă, cuțitul seamănă cu un ciudat stilou plat. Două arme sunt de două ori mai bune decât una singură, crede el, mai ales dacă adversarul tău îşi imaginează că a doua armă e inofensivă.

Acum s-au scurs patru secunde de când s-au auzit bătăile în uşa din stânga sa şi, fiecare în felul lui, deopotrivă Burny şi domnul Munşun au devenit considerabil mai neliniştiți. Domnul Munşun se crispează la ideea de *d'yamba* care, cine ştie cum, a contaminat această altfel încântătoare scenă. Apariția ei nu poate însemna decât un singur lucru, că o persoană pe care orbul o cunoaşte a reuşit să se apropie destul de mult de Casa întunericului încât să experimenteze otrăvurile ferocelui ei gardian. Iar asta, la rândul ei, înseamnă că acum odiosul Jack Sawyer ştie fără-ndoială de existența Casei întunericului şi are de gând să-i spargă sistemele de apărare. A sosit timpul să-l distrugă pe orb şi să se întoarcă acasă.

Burny simte doar un amestec incipient de ură şi-un sentiment surprinzător de asemănător cu teama radiind din stăpânul său. Burny e înfuriat de faptul că Henry Leyden s-a înstăpânit pe vocea lui, căci ştie că asta reprezintă o amenințare; chiar mai mult decât acest impuls de autoconservare, simte o dorință arzătoare pentru simpla, dar

profunda plăcere a vărsării de sânge. După ce Henry va fi măcelărit, Charles Burnside îşi doreşte să mai pretindă o singură victimă înainte să zboare spre Casa întunericului şi să intre într-un tărâm pe care el îl numeşte şeol.

Încheieturile mari şi deformate ale degetelor sale lovesc din nou în sticla uşii.

Henry întoarce capul spre geam într-o perfectă imitație a surprinderii uşoare.

— *Mi s-apărut* mie că e cineva acolo. Cine e?... Haide, vorbeşte.

Apasă un buton şi vorbeşte în microfon:

— Dacă spui ceva, să ştii că nu te aud. Dă-mi o secundă sau două ca să mă organizez aici şi ies imediat.

Se întoarce din nou în față şi se apleacă deasupra mesei. Mâna sa stângă pare să atingă neatentă frumosul premiu; mâna dreaptă e ascunsă. Henry pare profund concentrat. De fapt, ascultă cu urechile mai ciulite ca niciodată.

Aude mânerul uşii de la studio cum se roteşte în direcția acelor de ceasornic cu o lentoare încântătoare. Uşa se deschide cu o şoaptă cale de doi centimetri, patru, şase. Aroma floralã de My Sin invadează studioul, părând să aştearnă un strat chimic subțire peste microfon, cutiile benzilor, toate butoanele şi ceafa voit expusă a lui Henry.

Talpa a ceea ce par a fi papuci de casă foşneşte pe podea. Henry strânge mai tare mâinile pe arme şi aşteaptă acel sunet tare, grăitor, semnalul său. Mai aude un pas aproape surd, apoi încă unul, şi ştie că Pescarul a trecut în spatele lui. Are şi el o armă, ceva care străpunge negura de parfum cu mirosul unsuros al peluzelor şi netezimea uleiului de motor. Henry nu reuşeşte să-şi dea seama despre ce este vorba, însă mişcările aerului îi spun că e mai greu decât un cuțit. Până şi un orb vede asta. Stânjeneala cu care Pescarul face următorul pas îi sugerează lui Henry că bătrânul ține arma cu ambele mâini.

O imagine s-a format în mintea lui Henry, aceea a adversarului stând în spatele lui gata să lovească, iar acestei imagini îi adaugă acum mâini întinse, ridicate. Mâinile țin un instrument care aduce cu foarfecă de grădinărit. Henry are

armele lui, cea mai bună dintre acestea fiind elementul-surpriză, însă surpriza trebuie să fie bine sincronizată pentru a fi eficientă. De fapt, dacă Henry vrea să evite o moarte rapidă şi mizerabilă, sincronizarea sa trebuie să fie perfectă. Întinde şi mai mult gâtul peste masă şi aşteaptă semnalul. Calmul de care dă dovadă îl surprinde.

Un om care stă neobservat în spatele unei victime aşezate în scaun şi ține în mâini un obiect asemănător cu foarfecă de grădinărit sau o pereche grea de foarfeci normale, înainte să lovească, va pierde o secundă lungă pentru a-şi arcui spatele şi a ridica mâinile, pentru a obține forța maximă. Când va ridica brațele şi-şi va arcui spatele, hainele i se vor mişca pe corp. Pânza se va freca de piele; un fel de material s-ar putea freca de un alt fel de material; o curea ar putea să pârâie. S-ar auzi şi o inspirație. O persoană normală ar auzi puțin sau nimic din aceste lucruri grăitoare, însă Henry Leyden le poate auzi pe toate.

Apoi, în sfârşit le aude. Hainele se freacă de piele şi foşnesc una de cealaltă; aerul fâşâie în nările lui Burny. Pe dată, Henry îşi aruncă scaunul în spate şi, din aceeaşi mişcare, se roteşte şi, în vreme ce se ridică în picioare, aruncă trofeul spre atacator. Funcționează! Simte forța loviturii scurgându-i-se pe braț în jos şi aude un icnet de şoc şi durere. Mirosul de My Sin îi umple nările. Scaunul îl loveşte în genunchi. Henry apasă butonul briceagului, simte lama lungă cum iese şi-o îndreaptă înainte. Cuțitul se înfige în carne. De la douăzeci de centimetri de fața sa se aude un strigăt de furie. Din nou, Henry loveşte cu trofeul în atacator, apoi smulge cuțitul şi-l înfige încă o dată. Brațe uscățive, se încolăcesc în jurul gâtului şi umerilor, umplându-l de scârbă, şi-o respirație urât mirositoare îi năpădeşte fața.

Henry devine conştient că a fost rănit, căci o durere tăioasă la suprafață şi surdă în profunzime se face simțită în partea stângă a spatelui. *Afurisita aia de foarfecă de grădinărit,* îşi spune şi înfige din nou cuțitul. De data asta, înjunghie doar aerul. O mână aspră i se strânge pe cot şi o alta îl prinde de umăr. Mâinile îl trag în față şi, pentru a rămâne în picioare, el

îşi sprijină genunchiul pe şezutul scaunului. Un nas lung îl loveşte peste puntea nasului şi-i strâmbă ochelarii. Ceea ce urmează îl umple de dezgust: două şiruri de dinți ca nişte cochilii rupte de moluşte îl apucă de obrazul stâng şi-i pătrund prin piele. Sângele i se revarsă pe față în jos. Şirurile de dinți se întâlnesc şi rup o bucată ovală din pielea lui Henry şi, dincolo de fulgerul alb de durere, care e incredibil, cu mult mai rea decât durerea de la spate, el îşi aude sângele împroşcând fața monstrului bătrân. Teama şi repulsia, împreună cu o cantitate uimitoare de adrenalină, îi dau forța să lovească în lături cu cuțitul în vreme ce se roteşte şi scapă din strânsoarea celuilalt. Lama ia contact cu o parte din corpul Pescarului - cu un braț, crede el.

Înainte să apuce să simte ceva (satisfacție, poate), aude şuieratul foarfecii de grădinărit care taie aerul înainte să-l prindă de mâna în care ține cuțitul. Se întâmplă aproape înainte ca el să priceapă ceva: lamele foarfecii îi pătrund prin piele, îi taie oasele şi-i retează ultimele două degete de la mâna dreaptă.

După care, ca şi când foarfecă ar fi fost ultimul contact al Pescarului cu el, e liber. Găseşte cu piciorul marginea uşii, o dă în lături şi-şi împinge corpul prin spațiul deschis. Aterizează pe-o podea atât de lipicioasă, încât picioarele îi alunecă atunci când încearcă să se ridice. E oare posibil ca tot acel sânge să fie al lui?

Vocea pe care a studiat-o într-o altă epocă, într-o altă eră, răsună din uşa studioului.

— M-ai înjunghiat, cur belit ce eşti.

Henry nu stă să asculte; Henry e-n mişcare, dorindu-şi să nu simtă că lasă în urmă o dâră clară şi lată de sânge. Cumva, pare îmbibat până la piele de sânge; cămaşa şi dosul pantalonilor îi sunt ude leoarcă. Sângele continuă să i se reverse pe față şi, în ciuda adrenalinei, Henry simte că-i scade energia. Cât timp mai are până să sângereze de moarte - douăzeci de minute?

Se furişează pe hol şi dă buzna în camera de zi.

N-o să scap cu viață din treaba asta, îşi spune el. *Am pierdut prea mult sânge. Dar măcar pot ajunge până la uşă şi să mor afară, unde aerul e proaspăt.*

Vocea Pescarului ajunge la el din hol.

— Ți-am mâncat o bucată din obraz şi acum o să-ți mănânc degetele. Mă asculți, cretin împuțit?

Henry ajunge la uşă. Mâna îi alunecă şi-i alunecă pe clanță; clanța i se opune. Pipăie după butonul ivărului, care a fost ridicat.

— Am spus, mă *asculți?*

Pescarul se apropie şi vocea lui e plină de furie.

Tot ce trebuie să facă Henry este să apese butonul care descuie uşa şi să rotească clanța. Ar putea fi afară din casă într-o secundă, însă degetele care i-au mai rămas nu vor să se supună ordinelor. *Bine, o să mor,* îşi spune. *O s-o urmez pe Rhoda, o să-mi urmez Ciocârlia, frumoasa mea Ciocârlie.*

Un sunet de ronțăit, cu tot cu plescăit de buze şi trosnete de ros.

— Ai un gust de căcat. Îți mănânc degetele şi au gust de căcat. Ştii ce-mi place? Ştii care-i mâncarea mea preferată? Fesele unui copilaş fraged. Şi lui Albert Fish i-a plăcut asta, o, da, aşa-i. *Mmm-mmm!* CUR DE COPIL! Asta da MÂNCARE BUNĂ!

Henry îşi dă seama că, cine ştie cum, a alunecat până la baza uşii închise şi că acum stă, respirând mult prea greu, în mâini şi genunchi. Se împinge în față şi se târăşte în spatele sofalei în stil colonial, din moliciunea căreia l-a ascultat pe Jack Sawyer citind o mulțime de cuvinte meşteşugite scrise de Charles Dickens. Printre lucrurile pe care acum nu le va mai putea face niciodată, îşi dă seama, se numără şi să afle ce se întâmplă până la urmă în *Casa umbrelor.* Altul e să-l revadă pe prietenul său Jack.

Paşii Pescarului intră în camera de zi şi se opresc.

— Aşa, unde dracu' eşti, căcănarule? Nu te poți ascunde de mine.

Lamele foarfecii de grădinărit fac *hrşt-hrşt.*

Fie Pescarul a devenit la fel de orb ca şi Henry, fie e prea întuneric în cameră pentru a vedea. O fărâmă de speranță, o scăpărare de chibrit, se aprinde în sufletul lui Henry. Poate că adversarul său nu va vedea comutatoarele.

— Căcănarule! *(Canana-rhule.)* Fir-ar să fie, unde te ascunzi? *(Fiurharh ză vie, unde te-azgunzi?)*

Ce fascinant, îşi spune Henry. Cu cât e mai nervos şi frustrat Pescarul, cu atât i se topeşte accentul mai mult în non-germana aia ciudată. Acum nu mai aminteşte de South Side din Chicago, însă nu mai aminteşte nici de altceva. Cu certitudine nu este vorba de germană, nu tocmai. Dacă Henry ar fi auzit cum descrisese doctorul Spiegleman acest accent, ca al unui francez care încearcă să vorbească engleza ca un neamț, ar fi încuviințat cu zâmbetul pe buze. E-un accent nemțesc *din spațiul extraterestru,* ceva care s-a preschimbat în germană fără s-o fi auzit vreodată vorbită.

— M-ai rănit, porc împuțit!

Mh-ai lănit, polc împuzit!

Pescarul sare spre fotoliu şi-l aruncă într-o parte. Pe vocea lui de Chicago, spune:

— O să te găsesc, amice, şi-atunci o să-ți tai capu' de pe umeri.

O veioză cade la pământ. Paşii târşâiți se mişcă greoi spre partea dreaptă a camerei.

— Orbul se ascunde în întuneric, hă? O, frumos, foarte frumos.

Să-ți zic io ceva. N-am mai mâncat de mult o limbă, da' cre' c-o s-o încerc pe-a ta.

O măsuță şi veioza de pe ea pocnesc şi se zdrobesc de podea.

— Am o informație pentru tine. Limbile-s ciudate. A unui bătrân nu prea diferă la gust de a unuia tânăr - deşi, sigur, limba unui copil e de două ori mai bună ca amândouă. *Cân' ieram Fridz Mahhmun am mângat mu'te limbi, ha-ha.*

Ciudat: versiunea extraterestră a accentului german se desprinde din accentul Pescarului ca o a doua voce. Un pumn loveşte în perete şi paşii bocănesc mai aproape. Folosindu-şi coatele, Henry se târăşte pe după capătul sofalei şi se

furişează spre adăpostul unei mese lungi şi joase. Paşii pleoscăie în sânge şi, când Henry îşi aşază capul pe mâini, sânge cald îi țâşneşte în față. Crâncena agonie din degete aproape că înghite durerea din obraji şi spate.

— Nu te poți ascunde la infinit, zice Pescarul. Imediat, trece la accentul acela ciudat şi răspunde: *Gata ku azta, Burn-Burn. Awem lugruri mhai imbordande dă văgut.*

— Hei, tu eşti ăla care l-a făcut *găgănar.* Şi el m-a rănit pe *mine!*

— *Vu'pi 'n vizuini, oho, zobolan 'n văgăuni, zi ei îş lăniți. Zălmanii miei gobilaşi îş lăniți, aha, mai tale tale tale ca noi.*

— Şi cu el ce facem?

— *Zânjelează dă moalte, zânjelează dă moalte, aha. Lază-l ză moală.*

În întuneric, abia dacă desluşim ce se întâmplă. Charles Burnside pare să execute o stranie imitație a celor două capete ale papagalului lui Parkus, Sacru şi Profan. Când vorbeşte pe vocea sa, întoarce capul către stânga; când vorbeşte cu accentul unui extraterestru, se uită în dreapta. Urmărindu-i capul cum se mişcă dintr-o parte în alta, avem impresia că vedem un actor de comedie ca Jim Carrey sau Steve Martin prefăcându-se că are dublă personalitate - numai că omul ăsta nu e comic. Ambele personalități ale sale sunt îngrozitoare, iar vocile lor ne rănesc auzul. Cea mai mare diferență dintre ele este acel cap stâng, extraterestrul gutural, care e la conducere: mâinile lui țin volanul maşinii celuilalt, iar capul drept - Burny al nostru - este de fapt un sclav. Deoarece diferența dintre ei a devenit atât de clară, începem să ne formăm impresia că nu va trece mult până când domnul Munşun se va descotorosi de Charles Burnside ca de-o şosetă purtată.

— Dar VREAU să-l omor! scrâşneşte Burny.

— *Deza e molt, molt, molt. Lu' Ciack Zawyer ozăi se vlângă inima. Ciack Zawyer n-o ză mai plijeapă nimic. Ză melgem a Maxdon 's ză-l omolâm pe Chipper, da? Viei ză-l omoli pă Chipper, ni?*

Burny chicoteşte.

— Mda. *Vleau* să-l omor pe Chipper. *Vleau* să-i fac felii pe cretinul ăla şi să-i ronțăi oasele. Iar dacă târfa aia a lui e-acolo, vreau să-i tai capul şi să-i înghit limba suculentă.

Lui Henry Leyden, această discuție i se pare o dovadă de nebunie, de posedare demonică sau de amândouă la un loc. Sângele continuă să-i şiroiască din spate şi de la capetele degetelor mutilate, iar el nu poate face nimic să oprească şuvoiul. Mirosul sângelui din jurul său îl îngrețoşează, însă greața e ultima lui problemă. O senzație de plutire, de amorțeală plăcută - asta-i adevărata lui problemă, iar cea mai bună armă de-a o combate este propria durere. Trebuie să-şi păstreze cunoştința. Cumva, trebuie să-i lase un mesaj lui Jack.

— *Aja gă ză melem, Burn-Burn, ji ză ne diztlăm cu Chipper, da? Apoi... oho, apoi, poi, poi, melem la vlumoaza Caza întunelicului, Burn-Burn, şi-n Caza-ntunelicului ne plegătim pentru Legele Pulpuliu!*

— *Vreau* să-l întâlnesc pe Regele Purpuriu, zice Burny. Un fir gros de salivă îi atârnă de la gură şi, pentru o clipă, ochii îi scânteiază în întuneric. O să i-l dau Regelui Purpuriu pe puştiul ăla Marshall, iar Regele Purpuriu o să mă iubească, pentru că n-o să mănânc decât un obrăjor mic din dos, o mânuță, ceva de felul ăsta.

— *O ză te iubeazcă de dlagu mieu, Burn-Burn, pen' gă Legele mă iubăjde muuult, pă mine, mine mine, domnu' Munjun! J-apoi, Legele e mai male păste tăț, vu'pile-n vizuini pâng ji pâng, zdrigd, zdrigd, zdrigd din tăț lălunghi, pen' că tuji io, io, io, noi o ză mâ'căm mâ'căm mâ'căm mâ'căm mâ'căm, mâ'căm, mâ'căm pân' când lumile dă tăte părzle nu-z aljeva degât coji d-alune goale!*

— Coji de alune goale, chicoteşte Burny şi îşi trage zgomotos nasul. Avem al naibii de mult de mâncat.

Din clipă-n clipă, îşi spune Henry, oribilul moş Burn-Burn o să tragă un scuipat cât o ploaie torențială.

— *Aide.*

— Vin, zice Burnside. Mai întâi vreau să las un mesaj.

Tăcere.

Următorul lucru pe care-l aude Henry e-un vâjâit straniu şi un *lipa-lipa* făcut de papucii uzi când se desprind de podeaua lipicioasă. Uşa debaralei de sub scări se deschide zgomotos; uşa studioului se închide zgomotos. Un miros de ozon vine şi pleacă. Au dispărut; Henry nu ştie ce s-a întâmplat, dar e convins că a rămas singur. Cui îi pasă cum s-a întâmplat? Are lucruri mai importante la care să se gândească.

— *Lugruri mhai imbordande,* spune el cu voce tare. Tipu' ăla-i neamț cât sunt eu o găină pestriță.

Iese târâş de sub masa lungă şi se foloseşte de ea pentru a se opinti în picioare. Când se îndreaptă de spate, mintea i se înceţoşează şi, pentru a rămâne în picioare, se prinde de piciorul unei lămpi.

— Să nu leşini, spune. Nu ai voie să leşini, nu.

Henry poate să meargă pe jos, e sigur de asta. În definitiv, a mers pe jos mare parte din viață. Dacă tot veni vorba, poate şi să conducă o maşină; să conducă e chiar mai uşor decât să meargă pe jos, numai că nimeni n-a avut vreodată curajul să-l lase să-şi demonstreze talentele la volan. La naiba, dacă Ray Charles putea să conducă - şi *putea, poate,* Ray Charles probabil că iese la stânga de pe autostradă *chiar în clipa asta* -, de ce nu şi Henry Leyden? Păi, Henry se întâmplă să nu aibă un automobil la dispoziție acum, aşa că Henry va trebui să se mulțumească cu o plimbare sprintenă. Ei, cât de sprintenă posibil, în orice caz.

Şi oare unde vrea Henry să ajungă cu această fermecătoare plimbăricăprin livingul plin de sânge?

— Păi, îşi spune el, răspunsul e evident. Mă duc în studio. Am chef să fac o plimbăricăîn frumosul meu studio.

Mintea i se înnegurează din nou, iar asta trebuie evitat. Avem un antidot pentru senzația aceasta, nu-i aşa? Da, aşa e: antidotul e-o porție bună de durere. Henry loveşte cu mâna teafără peste cioatele degetelor retezate - o, mamă, într-adevăr, parcă i-a luat foc tot brațul. Un braț în flăcări, asta e bine. Scânteile care sar albite de căldură din degetele arzătoare *ne vor* ajuta să ajungem în studio.

Lasă lacrimile să curgă. Oamenii morți nu plâng.

— Mirosul sângelui e ca râsul, zice Henry. Cine a spus asta? Cineva. E-ntr-o carte. „Mirosul sângelui era ca râsul.” Frumoasă propoziție.

Acum, pune un picior în fața celuilalt.

Când ajunge la micul hol care duce la studio, se sprijină de perete o clipă. Un val mare de oboseală începe în mijlocul pieptului şi-i cuprinde tot corpul. Ridică brusc capul, sângele din obrazul rupt împroşcând peretele.

— Continuă să vorbeşti, zevzecule. Nu-i dovadă de nebunie să vorbeşti cu tine însuți. E-un lucru minunat. Şi ghici ce? Din asta îți câştigi traiul - vorbeşti cu tine însuți cât e ziulica de lungă!

Se împinge de la perete, păşeşte în față şi George Rathbun preia controlul corzilor sale vocale.

— Prieteni, şi voi SUNTEȚI prietenii mei, dați-mi voie să o spun pe şleau, noi cei de aici, de la KDCU-AM, avem nişte probleme tehnice.

Nivelul de energie scade şi s-au înregistrat căderi bruşte de tensiune, da, chiar aşa. Dar nu vă temeți, dragii mei. *Nu* vă temeți! Chiar în timp ce vorbesc, ne aflăm la patru paşi jalnici de uşa studioului şi, cât ai zice peşte, o să fim din nou pe cai, da-da. Niciun canibal zbârcit, cu tot cu amicul lui extraterestru, nu poate scoate din undă postul acesta, na-na, nu înainte să facem o ultimă transmisie.

E ca şi când George Rathbun i-ar da viață lui Henry Leyden, şi nu invers. Spatele îi e mai drept şi îşi ține capul semeț. Doi paşi îl aduc la uşa închisă a studioului.

— E-o mişcare grea, prieteni, iar dacă Pokey Reese are de gând să prindă mingea, mănuşa lui ar fi bine să fie curată ca becul. Ce caută el aici, oameni buni? Ne vine să ne credem ochilor? E posibil să-şi vâre o mână în buzunarul de la pantaloni? Scoate oare ceva? Mamă-mamă, ne pune mintea în mişcare... Pokey foloseşte VECHIUL ŞIRETLIC CU BATISTA! Exact! Îşi ŞTERGE mănuşa, îşi ŞTERGE mâna cu care aruncă, ARUNCĂ batista, APUCA mânerul... Şi uşa e DESCHISĂ!

Pokey Reese a reuşit din nou, este ÎN STUDIO!

Henry înfăşoară batista în jurul degetelor ciuntite şi dibuie după scaun.

— Şi Rafael Furcal pare pierdut, omul DIBUIE după minte... Staţi, staţi, a găsit-o? A prins de-o margine? DA! A prins BRAŢUL mingii, a prins SPĂTARUL mingii, şi o RIDICĂ, doamnelor şi domnilor, mingea e ÎN PICIOARE! Furcal se aşază, se trage spre consolă. Avem în faţă mult sânge, dar baseballul e-un joc sângeros atunci când eşti atacat CU O FOARFECĂ.

Cu degetele de la mâna stângă, de pe care aproape tot sângele a fost curăţat, Henry apasă butonul ON al casetofonului şi trage microfonul mai aproape. Stă în întuneric, ascultă fâsâitul benzii care trece de pe-o bobină pe alta şi se simte ciudat de satisfăcut că se află aici, făcând ceea ce-a făcut noapte de noapte vreme de mii de nopţi. O osteneală de catifea îi cuprinde corpul şi mintea, întunecând tot ce atinge. E prea uşor să-i cedeze. Se va preda curând, dar mai întâi trebuie să-şi facă meseria. Trebuie să-i vorbească lui Jack Sawyer vorbind cu el însuşi, iar pentru a face asta invocă spiritele familiare care-i dau voce.

George Rathbun:

— Finalul reprizei a noua şi echipa gazdă se îndreaptă spre duşuri, amice. Dar jocul nu se TERMINĂ până când şi ultimul ORB este MORT!

Henry Shake:

— Cu *tine* vorbesc, Jack Sawyer, şi nu vreau să-mi sari în cap sau mai ştiu eu ce. Stai calm şi ascultă-l pe vechiul tău prieten Henry şeicul, şarmul, şocul, bine? Pescarul mi-a făcut o vizită şi, când a plecat, s-a dus la Maxton's. Vrea să-l omoare pe Chipper, proprietarul. Sună la poliţie, salvează-l dacă poţi. Pescarul locuieşte la Maxton's, ştiai asta? E-un bătrân posedat de-un demon. Voia să mă oprească să-ţi spun că i-am recunoscut vocea. Voia să te dea peste cap - crede că te poate bulversa ucigându-mă. Nu-i da satisfacţia asta, bine?

Şobolanul de Wisconsin?

— *PENTRU CĂ ASTA AR FI CU ADEVĂRAT AIUREA! PEŞTE-ÎMPUŢIT O SĂ TE AŞTEPTE ÎNTR-UN LOC NUMIT CASA*

ÎNTUNERICULUI ŞI TREBUIE SĂ FII PREGĂTIT PENTRU BASTARD! SMULGE-I BOAŞELE!

Vocea nazală a şobolanului se pierde într-un acces de tuse. Henry Shake, respirând greu:

— Prietenul nostru şobolanul a fost chemat pe neaşteptate. Băiatul are tendința să se emoționeze excesiv.

George Rathbun:

— FIULE, încerci să-mi spui MIE că...

Henry Shake:

— Calmează-te. Da, are dreptul să fie emoționat. Dar Jack nu vrea să ne audă cum strigăm la el. Jack vrea informații.

George Rathbun:

— Atunci, cred că ar trebui să te grăbeşti şi să i le dai.

Henry Shake:

— Uite cum stau lucrurile, Jack. Pescarul nu e foarte isteț şi nici demonul ăla al lui, aşa-numitul domn Muson, nu e. Pe deasupra, e incredibil de înfumurat.

Henry Leyden se lasă pe spătarul scaunului şi se uită în gol o secundă sau două. Nu simte nimic de la mijloc în jos şi sângele scurs din mâna dreaptă s-a strâns baltă în jurul microfonului. Cioturile degetelor pulsează ritmic, evanescent.

George Rathbun:

— Nu *acum,* Hazliule!

Henry Leyden scutură capul şi spune:

— Înfumurat şi prost; pe ăsta-l poți face şah-mat, prietene. Eu trebuie să mă retrag acum. Jack, să nu-ți faci probleme din pricina mea. Am avut o viață fantastică şi acum o să fiu alături de scumpa mea Rhoda.

Zâmbeşte în întuneric; zâmbetul i se lățeşte.

— A, Ciocârlie. Te salut.

Uneori, e posibil ca mirosul sângelui să fie ca râsul.

Ce-i aia de la capătul Nailhouse Row? O hoardă, un roi de ființe grase, bâzâitoare care se învârt în jurul lui Jack Sawyer, în lumina slabă părând aproape *iluminate,* ca paginile radiante ale unui text sacru. Prea mici să fie colibri, par să aibă propria lumină lăuntrică. Dacă sunt viespi, Jack o să

aibă mari probleme. Şi totuşi, nu înțeapă; corpurile lor rotunde îi ating fața şi mâinile, frecându-se încet de corpul său aşa cum se freacă o pisică de piciorul stăpânului, deopotrivă dând şi primind mângâiere.

Acum, mai multă mângâiere oferă decât primesc, şi nici măcar Jack nu-şi poate explica asta. Creaturile care îl înconjoară nu sunt viespi, colibri sau pisici, ci *sunt* albine, albine de miere, şi-n mod normal s-ar speria dacă ar fi prins într-un roi de albine. Mai ales dacă păreau a fi membrii unui grup superior de albine, mai mari decât orice alte albine a văzut el vreodată, cu părțile aurii mai aurii, cu părțile negre de-un negru mai vibrant. Şi totuşi, Jack nu e speriat. Dacă aveau de gând să-l înțepe, l-ar fi înțepat deja. Şi din prima clipă a înțeles că nu-i voiau răul. Atingerea corpurilor lor e surprinzător de netedă şi moale; zumzetul lor colectiv este jos şi armonios, la fel de liniştitor ca un imn protestant. După primele câteva secunde, Jack se lasă pur şi simplu în voia lucrurilor.

Albinele se apropie şi mai mult şi zgomotul lor jos îi pulsează în urechi. Sună ca un limbaj sau ca un cântec. O clipă, tot ce vede este o rețea deasă de albine mişcându-se de colo-colo; apoi albinele i se aşază pe tot corpul, mai puțin pe ovalul feței. Îi acoperă capul ca o cască. Îi înfăşoară brațele, corpul, spatele, picioarele. Aterizează pe pantofi şi-i ascund vederii. În ciuda numărului lor, sunt aproape imponderabile. Părțile expuse ale copului lui Jack, mâinile şi gâtul, par ca înfăşurate în caşmir. Un dens costum de albine scânteiază negru şi auriu pe Jack Sawyer. El ridică brațele şi albinele se mişcă odată cu el.

Jack a văzut poze cu apicultori plini de albine, însă aceasta nu e-o poză, iar el nu e un apicultor. E uimit; mai mult, e fericit de această neaşteptată vizită. Atâta vreme cât albinele se țin agățate de el, uită teribila moarte a lui Mouse şi misiunea îngrozitoare de mâine. Nu uită în schimb de Sophie; îşi doreşte ca Beezer şi Doc să iasă din casă, aşa încât să vadă ce se întâmplă, dar mai mult decât atât, îşi doreşte ca Sophie să vadă. Poate, grație lui *d'yamba,* ea vede. Cineva îl mângâie

pe Jack Sawyer, cineva îi vrea binele. O iubitoare, invizibilă prezență îi oferă sprijin. Pare o binecuvântare, acest sprijin. Înveşmântat în gloriosul costum negru-galben de albine, lui Jack îi vine ideea că, dacă ar fi să păşească spre cer, ar putea călca pe aer. Albinele l-ar purta peste văi. L-ar purta peste dealuri încrețite. Ca oamenii înaripați din Teritorii care au purtat-o pe Sophie, va zbura şi el. În loc de două, însă, el ar avea două mii de aripi care să-l țină în văzduh.

În lumea noastră, îşi aminteşte Jack, albinele se întorc în stupi înainte de lăsatul serii. Ca şi când li s-ar aduce aminte rutina zilnică, albinele se ridică de pe capul lui Jack, de pe trunchiul, brațele şi picioarele lui, nu toate o dată, ca un covor viu, ci fiecare în parte şi în grupuri de câte cinci şi şase, se îndepărtează puțin de el, apoi se învârt, țâşnesc ca nişte gloanțe către est, peste casele de pe Nailhouse Row, şi dispar până la ultima în acelaşi întuneric infinit. Jack devine conştient de sunetul pe care-l scoteau numai când acesta dispare odată cu ele.

În secundele de dinainte ca el să se poată mişca din nou către camionetă, are senzația că cineva îl păzeşte de sus. A fost... ce? Când întoarce cheia în contactul Ram-ului şi apasă accelerația, îşi dă seama: a fost luat în brațe.

Jack n-are idee cât de mult îi va trebui căldura acelei îmbrățişări şi nici în ce chip o va primi din nou în cursul nopții care stă să vină.

Întâi de toate, e epuizat. A avut genul acela de zi care *ar trebui* să se încheie cu o întâmplare ireală cum ar fi îmbrățişarea unui roi de albine: Sophie, Wendell Green, Judy Marshall, Parkus - cataclismul acela, potopul ăla! - şi ciudata moarte a lui Mouse Baumann, toate lucrurile astea l-au sleit de puteri, i-au întins nervii la maximum. Corpul său tânjeşte după odihnă. Când iese din French Landing şi intră în întinsa şi întunecata regiune rurală, e tentat să tragă pe dreapta şi să doarmă o jumătate de oră. Noaptea tot mai adâncă promite un somn revigoram, dar tocmai asta e problema: ar putea să doarmă toată noaptea în maşină, ceea ce l-ar face să se simtă

confuz şi înțepenit într-o zi în care trebuie să fie în cea mai bună formă posibilă.

În clipa de față, nu e în cea mai bună formă posibilă - nici pe departe, cum obişnuia să spună tată lui, Phil Sawyer. În clipa de față funcționează la cota de avarie, o altă expresie preferată de Phil Sawyer, dar crede că poate rămâne treaz destul cât să-i facă o vizită lui Henry Leyden. Poate că Henry a bătut palma cu tipul de la ESPN - poate că Henry se va adresa unei audiențe mai mari şi va face mult mai mulți bani. Lui Henry nu-i trebuie mai mulți bani decât are, căci viața lui Henry pare perfectă, însă lui Jack îi place ideea că bunul său prieten Henry se va trezi brusc îngropat în bani. Un Henry cu bani pe care să-i poată arunca în stânga şi-n dreapta este un Henry pe care lui Jack i-ar plăcea să-l vadă. Să vezi ce haine minunate şi-ar permite! Jack îşi imaginează cum ar fi să meargă la New York cu el, să stea la un hotel frumos, cum ar fi Carlyle sau St Regis, să-l plimbe prin mai multe magazine mari pentru bărbați, să-l ajute să-şi aleagă ce-i trebuie.

Aproape orice îi stă bine lui Henry. Pare să ridice în rang toate hainele pe care le poartă, indiferent de felul lor, însă are gusturi foarte alese. Lui Henry îi place un anumit stil clasic, chiar demodat. Se îmbracă deseori în dungi, stofă ecosez, tweed cu model în zigzag. Îi plac bumbacul, olanda şi lâna. Poartă uneori cravate, lavaliere şi batistuțe care-i ies ca nişte flori din buzunarul de la piept. În picioare, încalță pantofi de gală de toate soiurile, făcuți neapărat din piele de calitate. Nu poartă niciodată tenişi sau jeanşi, şi Jack nu l-a văzut niciodată într-un tricou cu ceva scris pe el. Întrebarea era cum face un orb din naştere să dezvolte gusturi atât de clare în ce priveşte vestimentația.

O, înțelege Jack, *mama lui trebuie să fi fost. Sigur. A moştenit gusturile de la mama lui.*

Din cine ştie ce motiv, conştientizarea acestui fapt amenință să-l facă să plângă. *Când sunt obosit devin prea emotiv,* îşi spune. *Ai grijă să nu exagerezi.* Însă diagnosticarea unei probleme nu înseamnă şi rezolvarea ei şi nu-şi poate urma propriul sfat. Faptul că Henry Leyden a ținut toată viața

seama de ideile mamei lui cu privire la îmbrăcăminte i se pare un lucru frumos şi emoționant. Implică un gen de loialitate pe care el o admiră - o loialitate tacită. Henry probabil că a moştenit multe de la mama lui: mintea ageră, dragostea pentru muzică, cumpătarea, faptul că nu se plânge. Ultimele două calități sunt o combinație minunată, crede Jack; definesc în foarte mare măsură ideea de curaj.

Căci Henry *este* curajos, îşi reaminteşte Jack. Henry este de-a dreptul neînfricat. Ciudat cum spune el că poate să conducă o maşină, dar Jack e convins că, dacă i s-ar permite, prietenul lui ar sări fără ezitare la volanul celui mai apropiat Chrysler, ar porni motorul şi-ar demara spre autostradă. N-ar exulta şi nici nu s-ar făli, un atare comportament fiind străin firii sale; Henry ar înclina din cap spre parbriz şi-ar spune lucruri precum: „Se pare că porumbul e înalt şi frumos pentru perioada asta" şi „Mă bucur că Duane a reuşit în sfârşit să-şi vopsească pereții casei." Iar porumbul ar fi înalt şi Duane Updahl cu siguranță şi-ar fi vopsit casa, informații pe care Henry le-ar fi primit grație misterioaselor lui sisteme senzoriale.

Jack se hotărăşte că, dacă va fi să iasă viu din Casa întunericului, îi va da lui Henry ocazia să iasă cu Ram-ul la o tură. Poate că vor ajunge într-un şanț, însă expresia de pe fața lui Henry va face toți banii. Într-o după-amiază de sâmbătă, o să-l scoată pe Henry pe Autostrada 93 şi-o să-l lase să conducă până la Sand Bar. Dacă Beezer şi Doc nu vor fi sfâşiați de câinii de lună plină şi supraviețuiesc călătoriei la Casa întunericului, ar fi posibil să aibă ocazia să se bucure de vorbele lui Henry, care, oricât ar părea de ciudat, sunt exact pe măsura vorbelor lor. Dacă Beezer şi Doc *ar fi* să-l cunoască pe Henry Leyden, l-ar îndrăgi pe dată. După vreo două săptămâni, îl vor urca pe-o Harley şi-l vor pune să gonească din Centralia spre valea Norway.

Măcar dacă *Henry* ar putea veni cu ei în Casa întunericului. Acest gând îl străpunge pe Jack cu tristețea unei idei inspirate care nu poate fi niciodată pusă în practică. Henry ar fi curajos şi neşovăitor, Jack ştie, însă ce-i place mai mult la idee este că

el şi Henry vor putea discuta despre ce au făcut oricând după aceea. Discuțiile lor - stând amândoi într-un living, al său sau al lui Henry, cu zăpada adunându-se pe acoperiş - ar fi minunate, însă Jack nu-l poate pune pe Henry în pericol în felul acesta.

— Ce gând prostesc! spune Jack cu voce tare şi-şi dă seama că regretă că nu a fost complet deschis cu Henry - din asta vine stupida sa îngrijorare, din tăcerea lui încăpățânată. Nu e vorba despre ceea ce nu va putea spune în viitor; este vorba despre ceea ce n-a spus în trecut. Ar fi trebuit să fie sincer cu Henry de la bun început. Trebuia să-i fi spus de penele roşii şi de ouăle de măcăleandru şi de neliniştea lui tot mai mare. Henry l-ar fi ajutat să-şi deschidă ochii; l-ar fi ajutat să-şi depăşească propria orbire, care era mai dăunătoare decât a lui Henry.

Toate astea sunt de domeniul trecutului, decide Jack. Gata cu secretele. Pentru că are norocul să fie prietenul lui Henry, îi va demonstra că pune preț pe prietenia lor. De acum înainte, îi va spune totul lui Henry, inclusiv lucruri din trecut: Teritorii, Speedy Parker, mortul de pe cheiul Santa Monica, şapca de baseball a lui Tyler Marshall. Judy Marshall. Sophie. Da, trebuie să-i spună lui Henry de Sophie - cum de n-a făcut-o încă? Henry se va bucura alături de el şi Jack abia aşteaptă să-l vadă făcând-o. Bucuria lui Henry nu va semăna cu bucuria nimănui; Henry îşi va exprima încântarea într-un mod ingenios, sporind prin asta încântarea lui Jack. Ce prieten incredibil, *de-a dreptul* incredibil! Dacă ar fi să-l descrii pe Henry cuiva care nu l-a întâlnit niciodată, ar părea de necrezut. Cineva de felul *ăsta,* care să trăiască în mijlocul sălbăticiei? Dar uite-l, singur-cuc în complet obscura zonă a văii Norway, districtul French, Wisconsin, aşteptând următoarea porție de *Casa umbrelor.* Acum, aşteptându-l pe Jack, trebuie să fi aprins becurile în bucătărie şi camera de zi, aşa cum făcuse ani la rând în cinstea mult iubitei sale soții decedate.

Jack îşi spune: *Trebuie că nu-s aşa de rău, dacă am un asemenea prieten.*

Şi-şi mai spune: *îl ador cu adevărat pe Henry.*

Acum, chiar şi în întuneric, totul i se pare frumos. Sand Bar, luminat de neoane în parcarea lui necuprinsă; copacii fusiformi, intermitenți, scoți la lumină de farurile lui după ce iese pe Autostrada 93; câmpiile lungi şi invizibile; becurile aprinse care atârnă ca nişte decorațiuni de Crăciun în veranda magazinului lui Roy. Răpăitul care se aude când traversează primul pod şi curba bruscă ce-l îndreaptă spre vale. Pe partea stângă a drumului, mai în spate, primele case scânteiază în întuneric, luminile de la geamurile lor arzând ca nişte lumânări votive. Totul pare atins de-un sens mai înalt, totul pare să *vorbească.* El călătoreşte, la o şoaptă distanță de-o tăcere sacră, printr-un crâng sacru. Jack îşi aminteşte când Dale l-a adus prima oară în valea aceasta, şi amintirea aceea este şi ea sacră.

Jack nu o ştie, dar îi curg lacrimi pe obraji. Sângele îi cântă în vene. Casele palide strălucesc pe jumătate ascunse de întuneric şi din acel întuneric iese bancul de gura-leului care l-a întâmpinat prima dată când a coborât în vale. Florile de gura-leului scapără în bătaia farurilor sale, apoi rămân murmurând în urmă. Vorbirea lor pierdută se alătură vorbirii roților care se învârt neobosite, încet, în drum spre casa călduroasă a lui Henry Leyden. Mâine s-ar putea să moară, Jack o ştie, iar asta ar putea fi ultima noapte care o va mai vedea vreodată. Faptul că *trebuie* să câştige nu înseamnă că *va câştiga;* imperii mândre şi epoci nobile s-au năruit înfrânte, iar Regele Purpuriu ar putea să scape din Turn şi să facă ravagii dintr-o lume în alta, răspândind haosul.

Ar putea să moară cu toții în Casa întunericului: el, Beezer şi Doc. Dacă va fi aşa, Tyler Marshall va fi nu doar un Spărgător, un sclav înlănțuit de o vâslă într-un Purgatoriu atemporal, ci un super-Spărgător, un Spărgător care funcționează pe bază de energie nucleară pe care abbalah îl va folosi să transforme toate lumile în gheene pline de cadavre arzătoare. *Numai peste cadavrul meu,* îşi spune Jack şi râde puțin nebunesc - e-o expresie atât de literală!

Ce moment extraordinar; râde în timp ce-şi şterge lacrimile de pe față. Paradoxul îl face imediat să se simtă ca şi când ar fi rupt pe din două. Frumusețe şi teroare, frumusețe şi durere - nu ai cum să ieşi din dilema asta. Epuizat, Jack nu se poate abține să nu conştientizeze esențiala fragilitate a lumii, constanta, neoprita apropiere de moarte sau şi mai profunda conştientizare a faptului că în acea apropiere rezidă sursa întregului ei sens. Vezi toată această frumusețe copleşitoare? Uită-te bine, pentru că într-o clipă inima *ți se va* opri.

În următoarea secundă, îşi aminteşte roiul de albine aurii care s-a pogorât asupra lui: de toate acestea l-au apărat ele, l-au mângâiat, exact de astea, îşi spune el. Binecuvântarea binecuvântărilor care dispar. Ceea ce iubeşti trebuie să iubeşti cu atât mai tare, pentru că într-o zi va dispărea. E adevărat, însă nu ăsta e tot adevărul.

Pe fundalul infinit al nopții, vede uriaşul contur al Regelui Purpuriu care ține un copil, care va fi folosit ca torță pentru a da foc tuturor lumilor. Parkus avusese dreptate: nu va putea distruge uriaşul, dar poate va reuşi să salveze copilul.

Albinele au spus: *Salvează-l pe Ty Marshall.*

Albinele au spus: *Iubeşte-l pe Henry Leyden.*

Albinele au spus: *Iubeşte-o pe Sophie.*

Jack e de acord cu toate astea. Pentru albine, toate astea au fost una şi aceeaşi propoziție. Presupune că albinele e posibil să mai fi spus şi: *Fă-ți datoria, țopilistule,* iar propoziția aceasta nu era decât cu puțin diferită. Ei bine, îşi va face datoria, sigur. După ce i s-a oferit un asemenea miracol, altceva nu poate face.

Când intră pe aleea lui Henry, inima i se încălzeşte. Ce era Henry dacă nu un alt fel de miracol?

În seara asta, concluzionează Jack cu bucurie, îi va da lui Henry Leyden nişte fiori pe care nu-i va uita niciodată. În seara asta, îi va spune lui Henry toată povestea, toată lunga sa poveste a călătoriei pe care a făcut-o în al doisprezecelea an al vieții lui: ținuturile Spulberate, Richard Raționalu, Agincourt şi Talismanul. Nu va uita Crâşma Oatley şi Sunlight Home, căci aceste episoade îl vor stârni mult pe

Henry. Şi Wolf! Henry o să fie pe spate când o să audă de Wolf; Wolf o să-i gâdile interesul până în tălpile papucilor lui de velur maro-ciocolată. În vreme ce va vorbi, fiecare cuvânt pe care-l va rosti va fi o scuză pentru că păstrase tăcerea atât de mult timp.

Iar când va fi terminat de spus întreaga poveste, după ce o va fi spus cât de bine se va pricepe, lumea, lumea aceasta, se va fi transformat, căci o persoană din ea, în afară de el, va şti tot ce s-a întâmplat. Jack abia îşi poate imagina cum va fi să distrugă în felul acesta barajul singurătății sale, însă numai gândul la asta îl umple de bucuria uşurării care va veni.

Ei, asta-i ciudat... Henry nu a aprins luminile, şi casa lui pare întunecată şi goală. Probabil că a adormit.

Zâmbind, Jack opreşte motorul şi coboară din cabina camionetei. Din experiență ştie că nu va face mai mult de trei paşi în living înainte ca Henry să se ridice şi să pretindă că a fost treaz tot timpul. Odată, când Jack l-a găsit aşa în întuneric, a spus:

— Îmi odihneam doar ochii.

Aşadar, ce scuză va avea în seara asta? Că pregătea o emisiune în cinstea lui Lester Young şi Charlie Parker şi că a preferat să se concentreze în felul ăsta? Se gândea se prăjească nişte peşte şi voia să vadă dacă mâncarea are alt gust când e pregătită pe întuneric? Orice ar fi, va fi distractiv. Şi poate că vor sărbători noul contract cu cei de la ESPN!

— Henry?

Jack bate la uşă, apoi o deschide şi se apleacă înăuntru.

— Henry, prefăcutule, dormi?

Henry nu răspunde şi întrebarea lui Jack cade într-un vid surd. Nu vede nimic. Camera e-un plan bidimensional de întunecime.

— Hei, Henry, sunt aici. Şi, mamă, ce poveste am să-ți spun!

Din nou tăcere mormântală.

— Hă, face Jack, şi păşeşte înăuntru. Imediat, instinctele sale strigă că ar trebui *să iasă, să spele putina, să-şi ia picioarele la spinare.* Dar de ce să simtă asta? Nu e decât casa

lui Henry, şi atât; a fost în ea de o sută de ori şi ştie că Henry fie a adormit pe sofa, fie ş-a dus acasă la el, ceea ce, dacă se gândeşte mai bine, este exact lucrul pe care l-a făcut. Henry a primit o ofertă senzațională din partea reprezentatului ESPN şi, în culmea euforiei - căci până şi Henry poate fi euforic, doar că trebuie să fii puțin mai atent ca s-o observi -, s-a hotărât să-i facă o surpriză venind la el acasă. Când Jack nu a ajuns până la cinci sau şase, s-a hotărât să-l aştepte. Iar în clipa asta, probabil că doarme tun nu pe propria lui sofa, ci pe a lui Jack.

Toate acestea sunt plauzibile, însă nu schimbă cu nimic mesajul pe care-l transmit la intensitate maximă terminațiile nervoase ale lui Jack. *Du-te! Pleacă! Nu e bine să fii aici!*

Îl mai strigă o dată pe Henry şi-i răspunde, cum s-a aşteptat, tăcerea.

Starea visătoare care l-a însoțit pe drum a dispărut deja, însă el nici nu i-a observat lipsa, ci doar că e-un lucru care aparține trecutului. Dacă ar mai fi detectiv de omucideri, acesta e momentul în care şi-ar scoate pistolul din toc. Jack intră pe tăcute în camera de zi. Două izuri puternice îl atacă. Primul este cel de parfum, iar celălalt...

Ştie care este celălalt. Prezența lui aici înseamnă că Henry este mort. Partea din el care nu e polițist susține că mirosul de sânge nu înseamnă aşa ceva. Poate că Henry a fost rănit într-o luptă şi Pescarul e posibil să-l fi dus în cealaltă lume, aşa cum a făcut cu Tyler Marshall. Henry ar putea fi aruncat într-un ungher al Teritoriilor, pus la sărat pentru a fi folosit ca bun de schimb sau ca momeală. El şi Ty s-ar putea să se afle unul lângă celălalt, aşteptând să fie salvați.

Jack ştie că nimic din toate astea nu e adevărat. Henry e mort, ucis de Pescar. E de datoria lui acum să-i găsească trupul neînsuflețit. E-un țopilist; trebuie să se comporte în consecință. Faptul că ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să caute cadavrul lui Henry nu schimbă cu nimic natura sarcinii sale. Durerea îmbracă multe forme, însă genul de durere care s-a acumulat în el pare făcută din granit. Îi încetineşte pasul şi-i încleştează maxilarul. Când se mişcă în

stânga şi întinde mâna după comutator, durerea aceasta de piatră îi îndrumă mâna spre locul corect de pe perete la fel de sigur ca şi când el ar fi Henry.

Pentru că, atunci când se aprinde lumina, el se uită la perete, surprinde restul încăperii doar cu vederea periferică, şi dezastrul nu pare la fel de cuprinzător cât s-a temut. O veioză a fost răsturnată, un scaun doborât. Dar când întoarce capul, două lucruri din livingul lui Henry i se lipesc de retină. Primul este un slogan scris cu roşu de pe peretele opus, alb ca laptele; al doilea, cantitatea mare de sânge de pe podea. Petele de sânge sunt ca o hartă a intrării şi ieşirii lui Henry din cameră. Urme de sânge ca acelea lăsate de-un animal rănit încep în antreu şi duc, însoțite de multe bucle şi bălți mici, în spatele sofalei coloniale, unde sângele a format o baltă mare. O altă baltă mare acoperă podeaua de lemn de sub masa lungă şi joasă, unde Henry obişnuia uneori să-şi pună CD-player-ul portabil şi teancul de CD-uri pe care voia să le asculte într-o seară anume. De la masă, o altă serie de pete mici şi mari duc înapoi în antreu. Lui Jack i se pare că Henry trebuie să fi avut foarte puțin sânge în organism atunci când se simțise destul de în siguranță să se târască afară de sub masă. *Dacă* aşa se derulaseră evenimentele.

În vreme ce Henry zăcea mort sau în agonie, Pescarul luase ceva făcut din pânză - cămaşa lui? batista lui? - şi-o folosise ca pe-o pensulă groasă, greu de mânuit. O muiase în sângele din spatele sofalei, o ridicase picurând spre perete şi mâzgălise câteva litere. Apoi repetase şi repetase acțiunea până când desenase şi ultima literă a mesajului pe perete.

SALUT HOLLYWOOD VIN-O DUPÂ MIINE
RP RP RP RP

Însă nu Regele Purpuriu scrisese inițialele acelea batjocoritoare, şi nici Charles Burnside n-o făcuse. Fuseseră mâzgălite pe perete de către stăpânul Pescarului, al cărui nume, în urechile noastre, sună ca *domnul Munşun.*

Nici-o grijă, o să vin după tine nu peste mult timp, gândeşte Jack.

În acest moment, nu putem să-l criticăm pentru că se duce afară, unde aerul nu duhneşte a sânge şi parfum, şi pentru că-şi foloseşte mobilul ca să sune pe Sumner Street. Poate că Bobby Dulac e de serviciu. S-ar putea să-l găsească la secție chiar pe Dale. Pentru a-şi îndeplini toate obligațiile cetățeneşti, nu trebuie să rostească decât opt sau nouă cuvinte. După aceea, poate pune mobilul în buzunar şi să stea pe scările din fața casei lui Henry până când apărătorii legii şi ordinii vor veni de-a lungul aleii lungi. Vor fi mulți la număr, cel puțin patru maşini, poate cinci. Dale va trebui să sune la poliția statală, iar Brown şi Black poate că se vor simți obligați să anunțe FBI. În aproximativ patruzeci şi cinci de minute, livingul lui Henry va fi plin de oameni care fac măsurători, scriu în carnețele, etichetează probele şi fotografiază petele de sânge. Vor fi prezenți medicul legist şi cei de la tehnic. Iar când prima etapă a datoriei fiecăruia în parte va lua sfârşit, doi oameni în haine albe vor ieşi cu o targa pe uşa din față şi-o vor urca în maşina pe care o conduc.

Jack nu se gândeşte la asta pentru mai mult de câteva secunde. Vrea să vadă ce i-au făcut Pescarul şi domnul Munşun lui Henry - trebuie să vadă, nu are de ales. I-o cere durerea apăsătoare pe care o simte, iar dacă nu se supune comenzilor acestei dureri, nu se va mai simți niciodată întreg.

Durerea lui, care închide ca într-un seif de oțel iubirea sa pentru Henry Leyden, îl face să înainteze şi mai adânc în cameră. Se mişcă încet, păşind aşa cum păşeşte de pe-o piatră pe alta un om care traversează un râu. Caută locurile goale unde să poată pune piciorul. Din cealaltă parte a camerei, litere roşii scurse, mari de douăzeci de centimetri, râd de progresul său.

SALUT HOLLYWOOD

Pare să pâlpâie ca o firmă cu neon. SALUT HOLLYWOOD SALUT HOLLYWOOD.

VIN-O DUPÂ MIINE

VIN-O DUPÂ MIINE

Îi vine să înjure, dar povara durerii sale nu-l lasă să rostească cuvintele care-i plutesc în minte. La capătul coridorului care duce la studio şi bucătărie, păşeşte peste o pată mare de sânge şi se întoarce cu spatele la living şi la îndepărtatele pâlpâiri de neon. Lumina pătrunde doar cale de un metru în hol. Bucătăria e-un bloc solid şi amorf de întuneric. Uşa studioului stă pe jumătate deschisă şi în geamul ei de sticlă se reflectă slab lumina.

Sângele e împrăştiat pe toată podeaua holului. Nu se mai poate feri să calce în el, ci înaintează cu ochii ațintiți la uşa întredeschisă a studioului. Henry Leyden nu lăsa niciodată uşa dinspre coridor deschisă; o ținea închisă. Henry era *ordonat.* Trebuia să fie: dacă lăsa uşa studioului deschisă, dădea drept în ea data următoare când se ducea în bucătărie. Dezastrul, dezordinea rămasă în urma asasinării lui Henry îl tulbură pe Jack mai mult decât ar recunoaşte, poate chiar mai mult decât îşi dă seama. Această bramburealã reprezintă o adevărată violare şi, în numele prietenului său, Jack se simte ofensat până la cer şi înapoi.

Ajunge la uşă, o atinge, o deschide până la capăt. În aer pluteşte un miros puternic de parfum şi sânge. Aproape la fel de întunecat ca bucătăria, studioul îi dezvăluie lui Jack doar silueta vagă a consolei şi dreptunghiurile neclare ale difuzoarelor prinse în perete. Geamul care dă în bucătărie planează ca o pânză neagră, invizibilă. Cu mâna încă pe uşă, Jack se apropie şi vede, sau crede că vede, spătarul unui scaun înalt şi-o siluetă întinsă peste masa din fața consolei. Numai atunci aude *vup-vup-vup-ul* benzii ajunse la capătul rolei.

— Odumnezeulemare, zice el, totul într-un singur cuvânt, ca şi când până acum nu s-ar fi aşteptat deloc la ceea ce se află acum în fața lui. Cu o teribilă, insistentă certitudine, sunetul benzii întăreşte convingerea că Henry e mort. Durerea

lui Jack depăşeşte dorința sa laşă de-a ieşi de acolo şi de-a chema toți polițiştii din statul Wisconsin, şi-l împinge să dibuie după comutator. Nu poate să plece; trebuie să vadă totul, aşa cum a făcut cu cadavrul Irmei Freneau.

Degetele sale ating comutatorul de plastic şi rămân acolo. În fundul gâtului îi urcă un gust metalic, acid. Apasă butonul şi lumina inundă studioul.

Corpul lui Henry, în scaunul înalt de piele, stă aplecat peste masă, cu mâinile de-o parte şi de cealaltă a prețuitului său microfon, cu fața lipită de tăblia mesei în stânga lui. Poartă în continuare ochelarii fumurii, însă una dintre arcadele subțiri de metal e îndoită. La început, totul pare să fi fost vopsit în roşu, căci aproape uniformul strat de sânge care acoperă masa i-a picurat în poală lui Henry de ceva vreme, şi tot echipamentul a fost stropit cu roşu. O parte din obrazul lui Henry a fost muşcată, smulsă. Îi lipsesc două degete de la mâna dreaptă. În ochii lui Jack, care au făcut inventarul tuturor lucrurilor din cameră, mare parte din sânge s-a scurs din Henry printr-o rană la spate. Rana e ascunsă vederii de hainele îmbibate cu sânge, dar la fel de mult sânge stă adunat în bălți, picurând, lângă speteaza scaunului, ca şi pe masă. Aproape tot sângele de pe podea s-a scurs de pe scaun. Pescarul trebuie că a atins un organ intern sau a retezat o arteră.

Foarte puțin sânge, pe lângă o spuzeală rară peste comenzi, a atins magnetofonul. Jack abia îşi mai aminteşte cum funcționează aparatele de felul acela, însă l-a văzut deseori pe Henry schimbând rolele, aşa încât ştie cât de cât ce e de făcut. Închide magnetofonul şi prinde capătul benzii în rola goală. Apoi deschide aparatul şi apasă REWIND. Banda trece lin peste capetele de înregistrare, derulându-se de pe o rolă pe alta.

— Ai făcut o înregistrare pentru mine, Henry? întreabă el. Pun pariu că ai făcut, dar sper că nu ai murit spunându-mi ceea ce ştiu deja.

Banda se opreşte. Jack apasă PLAY şi îşi ține răsuflarea. În toată gloria lui rumenă-n obraji, George Rathbun tună din

difuzoare.

— Finalul reprizei a noua şi echipa gazdă se îndreaptă spre duşuri, amice. Dar jocul nu se TERMINĂ până când şi ultimul ORB este MORT!

Jack se sprijină de perete.

Henry Shake intră în scenă şi-i spune să sune la Maxton's. Şobolanul de Wisconsin îşi ițeşte şi el capul şi strigă în gura mare despre Casa întunericului. Şeicul, şarmul, şocul şi George Rathbun poartă o scurtă discuție în contradictoriu, pe care o câştigă şarmul. E prea mult pentru Jack; nu-şi poate opri lacrimile şi nici nu se străduieşte să încerce. Le lasă să curgă. Ultima reprezentație a lui Henry îl emoționează incredibil de mult. Este atât de *frumoasă,* atât de *pură* - atât de caracteristică lui Henry. Henry Leyden a rămas în viață apelând la personajele pe care le-a creat şi acestea au vorbit în locul său. Formau o echipă unită, George şi şarmul şi şobolanul, şi s-au dus la fund odată cu vasul, nu că ar fi avut de ales. Henry Leyden reapare, pe o voce care se stinge cu fiecare nouă frază, spune că Jack poate înfrânge *îngâmfarea şi prostia.* Vocea muribundă a lui Henry spune că a avut o viață minunată. Vocea lui devine o şoaptă şi rosteşte trei cuvinte pline-ochi de-o surpriză încântătoare: *A, Ciocârlie. Bună.* Jack aude zâmbetul din acele cuvinte.

Plângând, Jack părăseşte studioul împleticindu-se. Vrea să se prăbuşească într-un scaun şi să plângă până ce-i vor seca lacrimile, dar nu poate greşi atât de mult nici față de el însuşi, nici față de Henry. Înaintează pe coridor, îşi şterge lacrimile şi aşteaptă ca durerea de piatră să-l ajute să facă față chinului sufletesc. Îl va ajuta să facă față şi Casei întunericului. Durerea nu trebuie împiedicată sau abătută; e ca o tijă de oțel care-i susține coloana vertebrală.

Fantoma vocii lui Henry Shake şopteşte: *Jack, durerea asta nu te va părăsi niciodată. Te-ai consolat cu asta?*

Altfel nici nu-mi doresc s-o simt.

Ajunge că o ştii. Oriunde ai merge, orice ai face. Trecând orice prag. Cu orice femeie. Dacă vei avea copii, cu fiii tăi. O s-o auzi în orice muzică ai asculta, o s-o vezi în orice carte ai citi.

Va fi parte din mâncarea pe care o mănânci. Alături de tine pentru totdeauna. În toate lumile. În Casa umbrelor.

Eu sunt durerea şi durerea sunt eu.

Şoapta lui George Rathbun e de două ori mai puternică decât a şeicului: *Ei, fir-ar să fie, fiule, vrei să spui D'YAMBA?*

D'yamba.

Presupun că ştii de ce te-au îmbrățişat albinele. Nu ai de dat un telefon?

Ba da, are. Dar nu mai suportă să stea în casa asta îmbibată de sânge; simte nevoia să fie afară, în călduroasa noapte de vară. Păşind la voia întâmplării, Jack străbate livingul distrus şi calcă pragul. Durerea umblă împreună cu el, căci el e ea şi ea e el. Cerul necuprins stă deasupra lui, înțesat de stele. Scoate fidelul telefon mobil.

Şi cine răspunde la telefonul secției de poliție din French Landing? Arnold „Lanternă" Hrabowski, desigur, repus în funcție şi cu o nouă poreclă. Cele spuse de Jack îl aruncă pe „Lanternă" Hrabowski într-o stare de agitație extremă. Ce? Doamne! O, nu. O, cine-ar fi crezut? Mamă. Da, dom'le. Mă ocup imediat de asta, sigur că da.

Aşadar, în timp ce fostul Ungur Nebun încearcă să-şi împiedice deopotrivă mâinile şi vocea să nu tremure cât formează numărul de acasă al şefului şi transmite mesajul lui Jack, Jack se îndepărtează de casă, de alee şi de camioneta sa, se îndepărtează de orice-i aduce aminte de ființele umane şi intră pe-o pajişte plină de ierburi înalte, galben-verzi. Durerea îl călăuzeşte, căci durerea ştie mai bine decât el ce are nevoie.

Mai presus de orice, are nevoie de odihnă. De somn, dacă e posibil. Un loc moale pe teren drept, departe de girofarurile roşii şi sirenele şi polițiştii furioşi şi hiperactivi care se apropie. Departe de toată disperarea aceea. Un loc unde un om îşi poate odihni capul şi să vadă cum trebuie cerul. După aproape un kilometru, Jack ajunge la un asemenea loc între un lan de porumb şi începuturile stâncoase ale dealurilor împădurite. Mintea sa îndurerată îi spune corpului său îndurerat, epuizat, să se întindă pe jos şi să stea comod, iar corpul se supune. Deasupra, stelele par să vibreze şi să devină

neclare, deşi, desigur, stelele de pe familiarul cer adevărat nu fac asta, aşadar trebuie să fie o iluzie optică. Corpul lui Jack se întinde, iar stratul de iarbă şi pământ de sub el pare să se muleze după forma sa, deşi şi asta trebuie că este o iluzie, căci toată lumea ştie că, în lumea reală, pământul are tendința să fie rigid, inflexibil şi pietros. Mintea îndurerată a lui Jack Sawyer îi spune corpului său îndurerat să adoarmă şi, oricât ar părea de imposibil, exact asta şi face.

În câteva minute, corpul adormit al lui Jack Sawyer suferă o vagă transformare. Unghiurile lui par să se înmoaie, culorile lui - părul lui auriu, jacheta deschisă la culoare, pantofii maronii - devin mai palide. O stranie transparență, o înceţoşare sau înnorare, intervine în acest proces. E ca şi când ne-am putea uita prin masa noroasă, indistinctă, a corpului său care respiră uşor pentru a vedea frunzele moi şi zdrobite ale ierbii care alcătuiesc salteaua pe care stă aşezat. Cu cat ne uităm mai mult, cu atât vedem mai clar iarba de sub el, căci corpul lui devine din ce în ce mai vag. În cele din urmă, nu mai e decât o licărire deasupra ierbii şi, pe când covorul de verdeață care '-a susținut începe să se îndrepte, corpul care i-a dat formă a dispărut de mult.

25

A, s-o lăsăm baltă. Ştim unde s-a dus Jack Sawyer când a dispărut de la marginea lanului de porumb şi ştim pe cine e posibil să întâlnească atunci când va ajunge acolo. Gata cu asta. Vrem distracție, vrem emoții puternice! Spre norocul nostru, bătrânul acela fermecător de Charles Burnside, pe care ne putem baza oricând să pună gumă de mestecat pe scaunul cuiva, să ungă clanța cu cremă de dinți, să se băşească în biserică, iese în clipa aceasta dintr-un vas de toaletă în secțiunea Daisy de la Maxton's. Observăm că moş Burny, Burn-Burn al nostru, strânge la pieptul scobit foarfecă de grădinărit a lui Henry Leyden, legănând-o, ca şi când ar ține un copilaş. Pe ososul lui braț drept, sângele iese dintr-o rană urâtă şi curge către cot. Când pune un picior - încălțat

în papucii-albină ai altui rezident - pe buza vasului, se împinge în sus şi păşeşte afară, clătinându-se puţin. Are gura răsucită într-un rictus şi ochii îi seamănă cu nişte găuri de gloanţe, însă nu putem bănui că şi el poartă povara unei dureri grele. Partea de jos a pantalonilor şi pieptul cămăşii sunt îmbibate cu sânge, aceasta din urmă fiind înnegrită de sângele scurs dintr-o rană de cuţit în abdomen.

Crispându-se, Burny deschide uşa separeului şi păşeşte în toaleta goală. Neoanele din tavan se reflectă în oglinda lungă de deasupra şirului de chiuvete; mulţumită lui Butch Yerxa, care face un schimb dublu pentru că cel care trebuie să lucreze de noapte a sunat şi-a spus că e beat, dalele albe de gresie strălucesc. În toată această albeaţă scânteietoare, sângele de pe hainele şi corpul lui Charles Burnside pare a fi de-un roşu radiant. Îşi dă jos cămaşa şi-o aruncă într-o chiuvetă, după care se împleticeşte în celălalt capăt al băii spre un dulăpior marcat cu o bucată de bandă adezivă pe care cineva a scris BANDAJE. Bătrânii au tendinţa să cadă în baie şi tatăl lui Chipper, precaut, a instalat dulăpiorul acolo unde a crezut că va fi de folos. Picături de sânge mânjesc dalele albe de gresie.

Burny rupe un pumn de prosoape de hârtie dintr-un distribuitor, le umezeşte cu apă rece şi le pune pe marginea celei mai apropiate chiuvete. Apoi deschide dulăpiorul cu bandaje, scoate o rolă mare de leucoplast şi un teanc de bandaje din tifon. Rupe o bucată de cincisprezece centimetri de leucoplast. Şterge sângele de pe pielea din jurul rănii de pe abdomen şi apasă prosoapele de hârtie udă peste deschizătură. Ia prosoapele şi apasă pe tăietură un tampon de pansament. Cu stângăcie, lipeşte leucoplastul peste pansament. În acelaşi fel îşi doftoriceşte şi rana de cuţit de la braţ.

Acum, cârcei şi cheaguri de sânge acoperă gresia albă.

Se întoarce pe lângă chiuvete şi dă drumul la apă peste cămaşă. Apa se înroşeşte în vasul chiuvetei. Burny continuă să frece vechea cămaşă sub jetul de apă rece până ce aceasta devine de-un trandafiriu palid cu doar câteva nuanţe mai

deschis ca pielea sa. Satisfăcut, stoarce cămaşa, o scutură o dată sau de două ori şi-o îmbracă la loc. Faptul că i se lipeşte de corp nu-l deranjează câtuşi de puțin. Țelul său e-o versiune foarte rudimentară a decenței, nu a eleganței: pe cât posibil, vrea să treacă neobservat. Manşetele îi sunt îmbibate cu sânge şi papucii lui Elmer Jesperson sunt de-un roşu-închis şi uzi, însă crede că majoritatea oamenilor nu se gândi să se uite la picioarele sale.

Înlăuntrul său, o voce aspră continuă să spună: *Mhai rrepedi, Burn-Burn, mhai rrepedi!*

Singura greşeală a lui Burny este că, în timp ce închide nasturii cămăşii umede, se uită în oglindă. Ceea ce vede îl face să înmărmurească de şoc. În pofida urâțeniei, Charles Burnside a fost întotdeauna mulțumit de imaginea pe care i-o arătau oglinzile. După părerea sa, arată ca un tip care ştie cum stau lucrurile - viclean, imprevizibil şi isteț. Bărbatul care se holbează la el din cealaltă parte a oglinzii nu seamănă defel cu bătrânul şiret pe care şi-l aminteşte Burny. Bărbatul care-l priveşte pare slab la minte, epuizat şi grav bolnav. Ochi afundați în orbite şi înroşiți, obraji ca nişte cratere, vene care i se târăsc pe tigva cheală... până şi nasul îi pare mai osos şi mai răsucit ca altă dată. E genul de bătrân care-i sperie pe copii.

Da' tre' zã-i zberii, Burn-Bunr. E timbu' z-o iei la pişor.

Nu e posibil să arate aşa rău, nu? Dacă ar fi aşa, ar fi observat cu mult timp înainte. Nee, nu aşa dădea Charles Burnside ochii cu lumea. Baia-i prea a naibii de albă, asta-i tot. Iar un alb ca ăsta te face să pari spălăcit. Te face să pari jupuit, ca un iepure. Oroarea bătrână şi muribundă din oglindă se apropie şi petele decolorate de pe piele par să se întunece. Imaginea dinților săi îl face să închidă gura.

Apoi stăpânul lui e ca un cârlig de pescuit în mintea sa: îl trage către uşă şi bâiguie: *timbu, timbu.*

Burny ştie de ce e *timbu:* domnul Munşun vrea să ajungă înapoi la Casa întunericului. Domnul Munşun vine dintr-un loc aflat la o distanță incredibilă de French Landing şi anumite părți din Casa întunericului, pe care le-au construit

împreună, lasă impresia lumii din care vine - părțile cele mai adânci, pe care Charles Burnside le vizitează rareori, şi care-l fac să se simtă hipnotizat, slăbit de jinduire şi cu dureri de stomac atunci când le calcă pragul. Când încearcă să-şi imagineze lumea care i-a dat naştere domnului Munşun, vede un peisaj întunecat, stâncos, plin de cranii. Pe pantele şi piscurile sterpe stau case ca nişte castele care-şi modifică dimensiunea, sau dispar, atunci când clipeşti. Din trecătorile pâlpâitoare vine o larmă industrială amestecată cu strigătele unor copii torturați.

Burnside abia aşteaptă şi el să se întoarcă la Casa întunericului, dar pentru plăcerile mai simple oferite de primul set de camere, unde se poate odihni, poate mânca hrană conservată şi să citească clasoare cu tăieturi din ziare. Îi place în mod deosebit mirosul din acele camere, o duhoare de putreziciune, transpirație, sânge uscat, must, canalizare. Dacă ar putea distila acea mireasmă, s-ar da cu ea ca şi cu o apă de colonie. De asemenea, o îmbucătură mică şi dulce pe nume Tyler Marshall stă încuiat într-o încăpere localizată într-un alt strat al Casei întunericului - şi într-o altă lume -, iar Burny abia aşteaptă să-l chinuiască pe micuțul Tyler, să-şi plimbe mâinile zbârcite peste pielea frumoasă a băiatului. Tyler Marshall *îi dă fiori* lui Burny.

Însă există plăceri ce mai trebuie culese din lumea asta şi este *timbu* să se ocupe de ele. Burny se uită printr-o crăpătură a uşii de la baie şi vede că Butch Yerxa s-a lăsat pradă oboselii şi-a fripturii de la bufet. Stă pe scaun ca o păpuşă supradimensionată, cu brațele pe masă şi cu bărbia grasă sprijinită în ceea ce, la o persoană normală, ar fi gâtul.

Acea folositoare piatră vopsită se află la câțiva centimetri de mâna dreaptă a lui Butch, însă lui Burny nu-i trebuie piatra, căci s-a ales cu un instrument mult mai ofertant. Îşi doreşte să fi descoperit potențialul foarfecii de grădinărit cu mult timp în urmă. În loc de-o singură lamă, aveai două. Una sus, una jos, *clanc-clanc!* Şi ascuțite! Nu avusese de gând să-i taie orbului degetele. Pe-atunci considera foarfecă drept un soi de cuțit mare şi primitiv, dar când a fost înjunghiat în braț, a

smucit foarfecă către orb şi aceasta, mai mult sau mai puțin, i-a retezat singură degetele, şi a făcut-o la fel de uşor şi de iute cum măcelarii din Chicago feliau mai demult şunca.

Cu Chipper Maxton o să se distreze de minune. Omul merită ce-o să primească. Burny crede că Chipper e răspunzător pentru felul în care s-a deteriorat el. Oglinda i-a spus că are cam cu zece kilograme mai puțin decât ar trebui, poate chiar cu cincisprezece, şi nu-i de mirare: uită-te ce lături le dau la bufet. Chipper şterpeleşte din mâncare, crede Burny, la fel cum şterpeleşte din toate celelalte lucruri. De la stat, de la guvern, de la Sănătate; Chipper fură de la toți. De vreo două ori când credea că Charles Burnside e prea dus cu pluta ca să ştie ce se întâmplă, Maxton îl pusese să semneze formulare care spuneau că a suferit o operație, o intervenție la prostată, una la plămâni. După cum vede Burny lucrurile, jumătate din banii de la Sănătate care achitau operații neefectuate trebuiau să fie ai lui. Doar pe formular apărea numele lui, nu?

Burnside se strecoară pe coridor şi şontâcăieşte către antreu, lăsând amprente sângerii cu papucii umezi. Pentru că va trebui să treacă pe lângă sala infirmierelor, vâră foarfecă după betelia pantalonilor şi o acoperă cu cămaşa. Burnside vede peste tejgheaua sălii infirmierelor obrajii flasci, ochelarii cu rame aurii şi părul de culoarea levănțicii ai unei hoaşte inutile pe nume Georgette Porter. Se putea şi mai rău, îşi spune. De când femeia a intrat în D18 şi l-a surprins gol-puşcă, încercând să se masturbeze în mijlocul camerei, Georgette Porter e îngrozită de el.

Se uită în direcția lui, pare să-şi reprime un fior şi coboară privirea înapoi la orice-ar fi ceea ce face cu mâinile. Croşetează, probabil, sau citeşte genul de roman polițist în care o pisică rezolvă misterul. Burny se apropie şi mai tare şi se gândeşte să-i taie fața lui Georgette cu foarfecă, dar hotărăşte că n-are rost să-şi irosească forțele. Când ajunge la tejghea, se uită peste ea şi vede că femeia ține în mâini o carte în ediție de masă, exact cum şi-a imaginat el. Cu o profundă suspiciune, ea ridică ochii spre el.

— Da' ştiu că arăți delicios în noaptea asta, Georgie.

Femeia se uită de-a lungul holului, apoi la antreu şi îşi dă seama că trebuie să-i țină piept singură.

— Ar trebui să fii în camera dumitale, domnule Burnside. E târziu.

— Vezi-ți de treaba ta, Georgie. Am dreptul să fac o plimbare.

— Domnului Maxton nu-i place ca rezidenții să intre în celelalte secții, aşa că te rog să rămâi în Daisy.

— E pe-aici şefu' ăl mare?

— Aşa cred, da.

— Bun.

Se întoarce cu spatele şi merge mai departe spre antreu. Infirmiera îl strigă:

— Stai!

El întoarce capul. Femeia stă în picioare, semn sigur de mare îngrijorare.

— Doar nu ai de gând să-l deranjezi pe domnul Maxton, nu?

— Dacă mai spui ceva, te deranjez *pe tine.*

Femeia duce mâna la gât şi în sfârşit observă podeaua. Lasă bărbia în piept şi ridică brusc sprâncenele.

— Domnule Burnside, ce ai pe papuci? Şi pe manşetele pantalonilor? Laşi urme peste tot!

— Chiar nu poți să-ți ții fleanca?

Încruntat, se împleticeşte înapoi la camera infirmierelor. Georgette Porter se lipeşte eu spatele de perete şi, când înțelege că ar fi putut încerca să scape, Burny e deja în fața ei. Ia mâna de la gât şi-o ține în față în semn de oprire.

— Curvă proastă.

Burnside scoate foarfecă de la betelia pantalonilor, o apucă şi-i retează degetele la fel de uşor ca şi când ar fi nişte rămurele.

— Cretino.

Georgette a intrat într-o stare de neîncredere şocată care-o paralizează. Se holbează la sângele care-i țâşneşte din ce-i mai rămăsese din degete.

— Tâmpită afurisită.

Desface foarfecă şi-i înfige o lamă în gât. Georgette scoate un sunet gâlgâit, gâtuit. Încearcă să prindă foarfecă, dar Burny o trage şi o ridică la nivelul capului ei. Mâinile femeii se zbat, împrăştiind sânge. Expresia de pe fața lui Burny este cea a unui om care recunoaşte în sfârşit că trebuie să schimbe nisipul la pisică. Îndreaptă lama udă în fața ochiului ei drept şi-o înfige, iar Georgette e moartă înainte ca trupul ei să se prelingă pe lângă perete şi să se adune grămadă la podea.

La zece metri mai încolo, Butch Yerxa mormăie în somn.

— Nu ascultă niciodată, bâiguie Burny în barbă. Încerci şi iar încerci, dar întotdeauna şi-o cer până la urmă. Se pare că o vor... ca şi căcații ăia proşti din Chicago.

Smulge lama foarfecii din capul Georgettei şi-o şterge de umărul bluzei ei. Amintirea căcaților ălora din Chicago îi face mădularul să-l furnice, şi membrul începe să i se scoale în pantalonii largi şi vechi. Sa-lut! A... magia blândelor amintiri. Deşi, aşa cum am văzut, Charles Burnside se bucură din când în când de erecții în timpul somnului, în stare de veghe acestea sunt atât de rare, încât sunt aproape inexistente, şi el se simte tentat să-şi dea jos pantalonii şi să vadă ce-i iese. Dar dacă se trezeşte Yerxa? Ar presupune că *Georgette Porter,* sau măcar cadavrul ei, a stârnit poftele trupeşti îndelung reprimate ale lui Burny. Asta n-ar fi bine - n-ar fi bine deloc. Până şi un monstru are o mândrie de apărat. Mai bine să-şi continue drumul spre biroul lui Chipper Maxton şi să spere că ciocanul nu se va muia înainte să vină vremea să bată cuiul.

Burny pune foarfecă la spatele pantalonilor şi trage de cămaşa udă, îndepărtând-o de corp. Se împleticeşte de-a lungul coridorului secției Daisy, străbătând antreul gol şi îndreptându-se spre uşa şlefuită cu tăbliță de aramă pe care scrie WILLIAM MAXTON, DIRECTOR. Pe aceasta o deschide cu reverență, chemând în minte imaginea unui băiat de zece ori mort cu mult timp în urmă pe nume Herman Flagler, cunoscut şi ca „Poochie”, una dintre primele sale cuceriri. Poochie! Fragedul Poochie! Ce lacrimi, ce suspine de durere şi bucurie amestecate, ce abandon în brațele neputinței extreme: stratul subțire de praf de peste genunchii zgâriați şi

antebrațele suple ale lui Poochie. Lacrimi încinse; un jet de urină din bobocelul lui îngrozit.

Chipper nu-i va provoca o asemenea plăcere divină, dar putem fi sigur că-i va provoca *ceva.* În orice caz, Tyler Marshall e legat şi aşteaptă în Casa întunericului mai neajutorat decât de neajutorat poate să fie.

Charles Burnside îşi târâie picioarele prin cămăruța fără geamuri a Rebeccăi Vilas, cu fundulețul palid şi plin de gropițe al lui Poochie Flagler luminându-i mintea. Pune mâna pe următoarea clanță, zăboveşte o clipă pentru a se calma şi o răsuceşte fără zgomot. Uşa se deschide doar atât cât să-l arate pe Chipper Maxton, singur monarh al acestui tărâm, aplecat peste masa de lucru, cu capul sprijinit în pumn şi folosind un creion galben pentru a nota ceva pe două seturi de hârtii. Umbra unui zâmbet îi înmoaie buzele strânse; ochii lui umezi trădează sugestia unei sclipiri; creionul neostenit sare de la un teanc de hârtii la celălalt, făcând semne mititele. Atât de absorbit e Chipper în muncă, încât nu observă că nu mai este singur până când vizitatorul său nu păşeşte înăuntru şi nu loveşte uşa cu piciorul.

Când uşa se închide zgomotos, Chipper ridică ochii cu o surprindere iritată şi se uită printre gene la silueta din fața sa. Atitudinea sa se transformă aproape imediat într-o bonomie vicleană, neplăcută, pe care el o crede dezarmantă.

— De unde vii dumneata, domnule Burnside, nu se bate la uşă? Dați pur şi simplu buzna, nu?

— Dăm pur şi simplu buzna, zice vizitatorul său.

— Nu contează. Adevărul e că voiam să-ți vorbesc.

— Să-mi vorbiți?

— Da. Intră, te rog. Ia loc. Mă tem că avem o mică problemă şi vreau să discutăm câteva variante de rezolvare a ei.

— O, face Burny. O problemă.

Îşi îndepărtează cămaşa de piept şi se împleticeşte mai aproape, lăsând în spate urme tot mai slabe de paşi, pe care Maxton nu le observă.

— Stai jos, zice Chipper, făcând semn cu mâna spre scaunul din fața mesei lui. Trage-ți un bolard şi odihneşte-ți

oasele.

Expresia aceasta a luat-o de la Franky Shellbarger, agentul de împrumuturi de la First Farmer Bank, care o folosea mereu la întâlnirile locale ale clubului Rotary şi, deşi Chipper Maxton habar nu are ce ar putea fi un bolard, e de părere că sună al naibii de fain.

— Bătrâne, noi doi trebuie să purtăm o discuție cu sufletul deschis.

— A, face Burny şi se aşază, cu spatele drept şi rigid, din cauza foarfecii. *Cu zuvletu' dezghiz.*

— Mda, asta-i ideea. Hei, ți-e udă cămaşa? Este! Nu putem permite asta, bătrâne - s-ar putea să răceşti şi să mori, şi niciunuia dintre noi nu i-ar plăcea asta, nu? îți trebuie o cămaşă uscată. Stai să văd cu ce te pot ajuta.

— Nu te obosi, maimuță futută.

Chipper Maxton e deja în picioare şi-şi îndreaptă cămaşa, şi cuvintele bătrânului îl descumpănesc o clipă. Îşi revine fără probleme, rânjeşte şi spune:

— Să nu te mişti de acolo, Chicago.

Deşi pomenirea oraşului său natal îi trimite un fior pe şira spinării, Burnside nu schițează niciun gest când Maxton dă ocol mesei şi străbate biroul. Îl urmăreşte pe director cum iese din cameră. *Chicago.* Unde Poochie Flagler şi Sammy Hooten şi Ferd Brogan şi toți ceilalți au trăit şi au murit, Dumnezeu să-i aibă în pază. Grăunțe de praf, fire de iarbă, aşa murdar aşa frumos aşa ispititor. Cu zâmbetele lor şi cu strigătele lor. Ca toți copiii caucazieni de mahala, de-un alb pur de ivoriu sub crusta de mizerie, albul ca burta unui peşte al săracilor din oraş, al celor ce curând se vor pierde. Oasele zvelte ale omoplaților lor, ieşind în relief parcă să străpungă stratul subțire de carne.

Organul bătrân al lui Burny se mişcă şi se întăreşte ca şi când *el* şi-ar aminti şotiile de mai an. *Tyler Marshall,* îngână în sinea sa*, frumosul şi mititelul de Ty, o să ne distrăm bine înainte să te predăm şefului, da o să ne distrăm da chiar aşa da da.*

Uşa se trânteşte în spatele lui, smulgându-l din această reverie erotică. Dar mădularul lui bătrân, mătărânga lui bătrână rămâne trează şi pe poziție, mai zdravănă decât în zilele ei de glorie.

— Nu-i nimeni în antreu, se plânge Maxton. Hoaşca aia bătrână, cum o cheamă, Porter, Georgette Porter, pun pariu că-i în bucătărie şi se-ndoapă ca o gâscă, iar Butch Yerxa doarme tun în scaun. Ce să fac eu, să scotocesc prin *camere* ca să găsesc o cămaşă uscată?

Trece cu paşi mari pe lângă Burnside, ridică mâinile şi se trânteşte în scaun. Totu-i o fanfaronadă, dar Burny a asistat la unele mai reuşite. Chipper nu-l poate intimida pe Burny, nici chiar dacă ştie câteva lucruri despre *Chicago.*

— Nu-mi trebuie o cămaşă nouă, zice el. Cur belit.

Chipper se lasă pe spate în scaun şi îşi prinde mâinile la ceafă. Rânjeşte - pacientul ăsta îl amuză, e dat naibii.

— Ei, ei. Nu-i nevoie să ne vorbim urât. Nu mă mai păcăleşti, moşule. Nu cred în jocul tău de-a Alzheimerul. De fapt, nu cred nimic din ce faci.

E bine-mersi relaxat şi radiază încrederea de sine a unui cartofor cu patru aşi în mână. Burny crede că i se înscenează cine ştie ce mârşăvie sau şantaj, ceea ce face ca momentul să fie cu atât mai delicios.

— Dar tre' să-ți recunosc meritele, continuă Chipper. I-ai păcălit pe toți, inclusiv pe mine. Probabil că e nevoie de-o disciplină *incredibilă* ca să imiți ultima fază de Alzheimer. Să stai atâta vreme pleoştit în scaun, să ți se dea hrană de nou-născut, să te căci în pantaloni. Să te prefaci că nu înțelegi ce spun oamenii.

— Nu m-am prefăcut, tâmpitule.

— Aşa că nu-i de mirare că ai imitat o revenire - când a fost asta, acum un an? Şi eu aş fi făcut la fel. Adică, una e să acționezi sub acoperire şi alta e s-o faci ca legumă. Aşa că ne alegem cu un miracol minor, nu? Alzheimerul îşi revine treptat, vine şi se duce, ca o răceală de rând. Una peste alta, e-o afacere bună. Apuci să te plimbi şi să te comporți ca un rahat, şi personalul are mai puțin de muncit. Încă eşti unul

dintre pacienții mei preferați, Charlie. Sau ar trebui să-ți spun Carl?

— Mă doare în cur cum îmi spui.

— Dar Carl e numele tău adevărat, nu?

Burny nici măcar nu ridică din umeri. Speră ca Chipper să ajungă la subiect înainte să se trezească Butch Yerxa, să observe urmele de sânge şi să descopere corpul Georgettei Porter, pentru că, deşi îl interesează povestea lui Maxton, vrea să ajungă la Casa întunericului *fară prea* multe probleme. Iar Butcii Yerxa probabil că ar reprezenta o piedică mare.

Stăpânit de iluzia că joacă un joc de-a şoarecele şi pisica în care el este pisica, Chipper îi zâmbeşte bătrânului în cămaşă roz udă şi-şi continuă tirada.

— Astăzi m-a sunat un ofițer de la poliția statală. A spus că a primit de la FBI identificarea unei amprente locale. Aparținea unui om foarte rău pe nume Carl Bierstone, care e căutat de aproape patruzeci de ani. În 1964 a fost condamnat la moarte pentru că a ucis câțiva copii pe care i-a molestat, numai că a scăpat din maşina care îl ducea la închisoare - a omorât doi paznici cu mâinile goale. De atunci nu se mai ştie nimic despre el. Acum ar avea optzeci şi cinci de ani, iar detectivul era de părere că Bierstone s-ar putea să se numere printre rezidenții noştri. Ce ai de spus, Charles?

Nimic, evident.

— Charles Burnside e destul de asemănător ca nume cu Carl

Bierstone, nu-i aşa? Şi nu avem absolut nici-o informație despre trecutul tău. Asta face ca tu să fii un rezident unic aici. Căci toți ceilalți avem aproape un arbore genealogic, însă tu vii cam de nicăieri. Singura informație pe care o avem despre tine e vârsta. Când ai apărut la spitalul general din La Riviere în 1996, susțineai că ai şaptezeci şi opt. Asta face să ai aceeaşi vârstă cu fugarul ăla.

Burnside îi oferă un zâmbet cu adevărat neliniştitor.

— Presupun că, atunci, trebuie că sunt şi Pescarul.

— Ai optzeci şi cinci de ani. Nu cred că eşti în stare să târăşti nişte copii cale de jumătate din district. Cred însă că

eşti Carl Bierstone ăsta, iar poliţiştii sunt încă nerăbdători să pună mâna pe tine. Lucru care mă aduce la o scrisoare pe care am primit-o acum câteva zile.

Am avut de gând s-o discut cu tine, dar ştii cât de multe lucruri se petrec pe-aici.

Deschide sertarul biroului şi scoate o foaie de hârtie ruptă dintr-un carneţel galben. Poartă un mesaj scurt, îngrijit scris la maşină.

— ”De Pere, Wisconsin”, spune. Fără dată. „Celor interesaţi”, aşa începe. „Regret să vă informez că nu mai pot continua să achit suma lunară pentru întreţinerea nepotului meu, Charles Burnside.” Asta-i tot. În loc să se semneze, şi-a scris numele. „Althea Burnside.”

Chipper pune hârtia galbenă în faţa lui şi-şi împreunează mâinile deasupra ei.

— Care-i treaba, Charles? Nu există nici-o Althea Burnside în De Pere, asta ştiu. Şi nu-ţi poate fi mătuşă. Câţi ani ar trebui să aibă? Cel puţin o sută. Mai degrabă o sută zece. Nu cred asta. Însă cecurile au venit cu regularitate de ceasornic încă din prima ta lună aici, la Max-ton's. Vreun vechi amic, vreun vechi partener de-al tău, a vegheat asupra ta, prietene. Şi vrem să continue s-o facă, nu-i aşa?

— Mi-e totuna, cur belit.

Asta nu-i tocmai adevărat. Tot ce ştie Burny despre plata întreţinerii lui e că domnul Munşun a rezolvat-o cu mult timp în urmă, iar dacă aceasta ar fi să se oprească, ei bine... ce altceva se va mai sfârşi? El şi domnul Munşun sunt implicaţi împreună în povestea asta, nu-i aşa?

— Haide, şmechere, zice Chipper. Eşti în stare de mai mult. Mă interesează puţină cooperare. Sunt sigur că nu vrei să treci prin toate neplăcerile arestării, amprentării, plus cine ştie ce vine după aia. Iar eu, vorbind în nume personal, eu nu vreau să te văd trecând prin toate astea. Pentru că adevăratul şobolan în cazul ăsta e prietenul tău.

Oricine ar fi el, sunt sigur că a uitat că probabil îl ai la mână cu ceva din trecut, corect? Şi-şi spune că nu mai trebuie să aibă grijă ca tu să ai tot confortul necesar. Numai că asta-i

o greşeală. Pun pariu că l-ai putea pune la punct, că l-ai putea face să înțeleagă situația.

Mădularul lui Burny, mătărânga lui, s-a înmuiat şi s-a chircit ca un balon înțepat, lucru care-i sporeşte amărăciunea. De când a intrat în biroul escrocului ăsta uns cu toate alifiile, a pierdut ceva vital: un sentiment al scopului, o senzație de imunitate, un zvâc. Vrea să se întoarcă la Casa întunericului. Casa întunericului îl va readuce la normal, căci Casa întunericului înseamnă magie, magie *neagră*. Ce-a avut el mai amar în suflet s-a consumat în construirea ei; întunecimea inimii lui s-a infiltrat în fiecare bârnă şi-n fiecare grindă.

Domnul Munşun l-a ajutat pe Burny să vadă posibilitățile Casei întunericului şi a contribuit cu foarte multe idei personale. Există porțiuni din Casa întunericului pe care Charles Burnside nu le-a înțeles niciodată cu adevărat, iar asta l-a speriat, l-a speriat tare: o aripă subpământeană pare să conțină cariera sa secretă în Chicago şi, când s-a apropiat de partea aceea a casei, a auzit scâncetele imploratoare şi strigătele pătrunzătoare ale o sută de băieți damnați, împreună cu propriile lui ordine aspre, icnetele lui de extaz. Din cine ştie ce motiv, apropierea reuşitelor sale de mai devreme îl face să se simtă mic şi chinuit, un proscris în loc de-un lord. Domnul Munşun îl ajutase să-şi amintească dimensiunea înfăptuirii lui, însă domnul Munşun nu-i fusese de niciun ajutor cu o altă porțiune a Casei întunericului, una mică, cel mult o cameră, mai degrabă o criptă, care adăposteşte întreaga lui copilărie şi pe care el n-a vizitat-o niciodată. Simplul gând la acea cameră îl face pe Burny să se simtă ca un bebeluş lăsat afară să moară de frig.

Vestea retragerii din joc a fictivei Althea Burnside are o versiune mai slabă a aceluiaşi efect. E intolerabil, iar el nu trebuie şi, de fapt, nu poate să îndure asta.

— Mda, face el. Hai să punem puțin lucrurile la punct. Hai să înțelegem situația.

Se ridică din scaun şi, odată cu el, se ridică un sunet care pare să provină din mijlocul French Landingului. Este vuietul

sirenelor de poliție, cel puțin două, poate trei. Burny nu ştie sigur, dar bănuieşte că Jack Sawyer a descoperit cadavrul prietenului său Henry, numai că Henry era doar în agonie şi-a reuşit să spună că a recunoscut vocea criminalului. Aşa că Jack a sunat la poliție şi uite-i că vin.

Următorul pas îl aduce în fața mesei de scris. Aruncă o privire la hârtiile de pe ea şi pricepe imediat despre ce este vorba.

— Măsluieşti registrele contabile, hă? Nu eşti doar un cur belit, mai eşti şi un escroc jigărit.

Într-un număr extrem de mic de secunde, fața lui Chipper Maxton reflectă o gamă uimitoare de stări sufleteşti. Iritare, surprindere, confuzie, mândrie rănită, furie şi incredulitate se succed pe peisajul trăsăturilor sale când Burnside duce mâna la spate şi scoate foarfecă de grădinărit. În birou, aceasta pare mai mare şi mai agresivă decât în camera de zi a lui Henry Leyden.

Lui Chipper, lamele i se par lungi cât două coase. Iar când îşi smulge ochii de la ele şi-i ridică la bătrânul care stă în fața lui, vede o față mai mult demonică decât umană. Ochii lui Burnside ard roşii şi buzele se răsucesc de pe dinții înfiorători, scânteietori, asemănători cu nişte cioburi de oglindă.

— Stai pe loc, amice, câråie Chipper. Poliția va ajunge aici dintr-o clipă în alta.

— Nu-s surd.

Burny vâră o lamă în gura lui Chipper şi strânge foarfecă pe obrazul lui asudat. Sângele țâşneşte peste masă şi ochii lui Chipper se măresc. Burny smuceşte foarfecă şi mai mulți dinți şi o bucată din limba lui Chipper zboară din rana căscată. Chipper se opinteşte în picioare şi se apleacă în față ca să apuce lamele. Burnside face un pas în spate şi-i retează jumătate din mâna dreaptă.

— *Fir-ar să fie,* da' ascuțite mai îs, zice el.

Apoi Maxton se împleticeşte pe după birou, împroşcând sânge peste tot şi urlând ca un elan. Burny se fereşte, fandează şi împinge lamele în umflătura cămăşii albastre cu nasturi de peste burta lui Chipper. Când le smulge, Chipper se

încovoiază, icneşte, cade în genunchi. Sângele curge din el ca dintr-o sticlă întoarsă cu gura în jos. Cade în față pe coate. N-a mai rămas nimic comic în Chipper

Maxton; scutură din cap şi mormăie ceva ca o rugă de-a fi lăsat în pace. Un ochi sângeriu, ca de taur, se întoarce spre Charles Burnside şi exprimă pe tăcute o ciudat de impersonală cerere de îndurare.

— Maică a Domnului, zice Burny, ăsta să fie sfârşitul lui Rico?

Ce comic - nu s-a mai gândit la filmul ăla de ani buni[35]. Chicotind de propria-i remarcă spirituală, se apleacă, aşază lamele de-o parte şi de alta a gâtului lui Chipper şi aproape reuşeşte să-i taie capul.

Sirenele intră urlând pe Queen Street. Curând, polițiştii vor alerga pe trotuar; curând, vor da buzna în antreu. Burnside aruncă foarfecă pe spatele lat al lui Chipper şi regretă că nu are timp să urineze pe cadavru sau să se uşureze pe cap, dar domnul Munşun bodogăneşte despre *timb, timb, timb.*

— Nu-s prost, nu trebuie să-mi spui, zice Burny.

Iese din birou şi trece prin cămăruța domnişoarei Vilas. Când ajunge în hol, vede girofarurile pornite a două maşini de poliție mişcându-se de cealaltă parte a gardului viu. Se opresc nu departe de locul unde el l-a prins pe Tyler Marshall de gâtul lui zvelt de băiat. Se furişează puțin mai departe. Când ajunge în capul coridorului Daisy, doi polițişti cu față de copii intră valvârtej prin deschizătura din gard.

La capătul holului, Butch Yerxa se ridică şi-şi freacă fața. Se holbează la Burnside şi spune:

— Ce s-a întâmplat?

— Du-te acolo, se răsteşte Burny. Du-i la birou. Maxton e rănit.

— Rănit?

Incapabil să se mişte, Butch se uită prostit la hainele însângerate şi la mâinile lui Burnside de pe care picură sânge.

— Du-te!

Butch se împleticeşte în față şi cei doi polițişti tineri intră în grabă pe uşa mare de sticlă, de pe care posterul Rebeccăi Vilas

a fost îndepărtat.

— În birou! țipă Butch, arătând cu degetul în dreapta. Şeful e rănit!

În vreme ce Yerxa indică uşa biroului fluturând cu mâna spre perete, Charles Burnside se furişează pe lângă el. O clipă mai târziu, intră în toaleta bărbaților din sectorul Daisy şi fuge mâncând pământul spre un separeu.

Cum mai stau lucrurile cu Jack Sawyer? Ştim deja. Adică, ştim că a adormit într-un loc primitor dintre marginea unui lan de porumb şi un deal din partea de vest a văii Norway. Ştim că trupul i-a devenit mai uşor, mai puțin substanțial, cețos. Că a devenit vag şi translucid. Putem presupune că, înainte ca trupul lui să dobândească transparență, Jack a intrat într-un anumit vis grăitor. Iar în acel vis, am putea presupune, un cer albastru ca oul de măcăleandru sugerează o infinitate a spațiului locuitorilor unei frumoase proprietăți rezidențiale de pe Roxbury Drive, Beverly Hills, unde Jacky are şase, şase, şase ani sau doisprezece, doisprezece, doisprezece, sau poate ambele vârste în acelaşi timp, iar tați cânta la saxofon, saxofon, saxofon. *(Darn That Dream*[{36}], ar putea spune Henry Shake, este ultimul cântec de pe *Daddy Plays the Horn,* de Dexter Gordon - un album dat naibii.) în visul acela, toată lumea pleca în călătorie şi nimeni nu pleca altundeva, iar un băiat călător prindea un premiu cât se poate de minunat, şi Lily Cavanaugh Sawyer prindea un bondar într-o sticlă. Zâmbind, l-a dus la uşile batante şi l-a eliberat în aer. Aşa că bondarul a călătorit departe, departe de Lumea de Departe, şi-n călătoria lui lumi după lumi tremurau şi se clătinau, şi Jack a călătorit şi el urmând misteriosul său traseu în albastrul infinit ca oul de măcăleandru şi, pe urmele insectei, s-a întors în Teritorii, unde a rămas adormit pe-un câmp tăcut. Aşa că în acelaşi vis afurisit, Jack Sawyer, o persoană mai tânără de doisprezece ani şi mai bătrână de treizeci, înmărmurit deopotrivă de durere şi iubire, e vizitat în somn de-o femeie cu privire blândă. Şi ea se întinde lângă el pe patul lui de iarbă dulce şi-l ia în brațe şi corpul lui

recunoscător cunoaşte beatitudinea atingerii ei, sărutului ei, binecuvântării ei profunde. Ceea ce fac ei, departe în Teritoriile îndepărtate, nu e treaba noastră, dar ne alăturăm binecuvântarea celei a Sophiei şi-i lăsăm să-şi vadă de ceea ce este, în definitiv, cu cea mai mare urgență posibilă, treaba *lor,* care binecuvântează acest băiat şi această fată, acest bărbat şi această femeie, acest scump cuplu, cum nimic n-o poate face, fără-ndoială nu noi.

Întoarcerea are loc aşa cum trebuie, cu mirosuri curate şi bogate de pământ şi porumb, şi cu cântecul vestitor al unui cocoş de la ferma verilor Gilbertson. O pânză de păianjen strălucind de rouă leagă pantoful din piciorul stâng al lui Jack de-o piatră plină de muşchi. O furnică ce se căzneşte să înainteze pe încheietura mâinii lui drepte poartă un fir de iarbă care, în V-ul pliului din mijloc, adăposteşte o picătură luminoasă şi tremurătoare de apă proaspăt creată. Simțindu-se la fel de minunat împrospătat ca şi când şi el ar fi fost proaspăt creat, Jack dă la o parte truditoarea furnică de pe încheietura mâinii, îşi desprinde pantoful de pânza păianjenului şi se ridică în picioare. Rouă îi scânteiază în păr şi sprâncene. Cam la un kilometru distanță, se vede peluza casei lui Henry. În briza răcoroasă a dimineții tremură florile de gura-leului.

Florile de gura-leului tremură...

Când vede capota camionetei sale ițindu-se de după casă, totul îi revine în minte. Mouse şi cuvântul pe care i l-a spus el. Casa lui Henry, studioul lui Henry, mesajul lui lăsat cu gură de moarte. Acum, toți polițiştii şi anchetatorii trebuie să fi plecat şi casa ar trebui să fie goală, plină de ecourile petelor de sânge. Dale Gilbertson - şi probabil ofițerii Brown şi Black - îl caută, cel mai sigur. Pe Jack nu-l interesează deloc ofițerii, însă cu Dale vrea să discute. E timpul să-i destăinuiască lui Dale câteva lucruri uimitoare. Ceea ce are să-i spună îl va descumpăni pe Dale, însă trebuie să ne amintim ce i-a spus Ducele lui Dean Martin despre bătutul ouălor şi pregătitul omletei. Folosind cuvintele lui Lily Cavanaugh, cân' Ducele

vorbea, tată lumea *asculta,* şi aşa trebuie să facă şi Dale Gilbertson, căci Jack vrea să aibă credincioasa şi neabătuta sa tovărăşie în timpul călătoriei prin Casa întunericului.

Trecând pe lângă casa lui Henry, Jack duce vârfurile degetelor la buze şi apoi atinge lemnul, trimițând sărutul. *Henry. Pentru toate lumile, pentru Tyler Marshall, pentru Judy, pentru Sophie şi pentru tine, Henry Leyden.*

Telefonul mobil din cabina Ram-ului spune că are trei mesaje salvate, toate din partea lui Dale, pe care el de şterge fără să le asculte. Acasă, beculeţul roşu al robotului telefonic pâlpâie 4-4-4, repetându-se cu nemiloasa insistență a unui nou-născut înfometat. Jack apasă PLAYBACK. De patru ori, un Dale Gilbertson tot mai nefericit imploră să afle unde este prietenul său Jack Sawyer şi îşi comunică marea dorință de-a discuta cu domnul în cauză, în principal în legătură cu uciderea unchiului său şi-a prietenului lor, Henry, dar n-ar fi rău să vorbească despre afurisitul de *măcel* de la Maxton's, nu-i aşa? Iar numele de Charles Burnside îi sună cunoscut?

Jack se uită la ceasul de la mână şi, spunându-şi că nu poate merge bine, ridică ochii la ceasul din bucătărie. Al său avea totuşi dreptate. Este cinci patruzeci şi doi dimineața şi cocoşul încă mai cântă în spatele hambarului lui Randy şi Kent Gilbertson. Oboseala îl năpădeşte brusc, mai grea decât gravitația. Cineva fără-ndoială stă lângă telefonul de pe Sumner Street, dar Dale cu siguranță doarme, iar Jack vrea să discute doar cu Dale. Cască tare, ca o pisică. Ziarul nici nu i-a fost încă adus!

Îşi dă jos jacheta şi-o aruncă pe un scaun, apoi cască din nou, mai tare ca înainte. Poate că lanul ăla de porumb nu a fost, totuşi, aşa comod: simte că-l înțeapă gâtul şi-l doare spatele. Se luptă cu scările, îşi azvârle hainele pe-un taburet din dormitor şi se trânteşte în pat. Pe perete, deasupra taburetului, atârnă însoritul lui tablou de Fairfield Porter şi îşi aminteşte cum a reacționat Dale la vederea lui, în seara când au scos din cutii şi au agățat toate tablourile. Îi plăcuse din clipa în care dăduse cu ochii de el - probabil că fusese o noutate pentru Dale să găsească o asemenea satisfacție într-

un tablou. *Bine,* îşi spune Jack, *dacă reuşim să ieşim din Casa întunericului în viaţă, o să i-l dăruiesc. Şi-o să-l conving să-l accepte: o să ameninţ că-l fac bucăţi şi-l ard în sobă dacă nu-l ia. O să-i spun că i-l dau lui Wendell Green!*

Deja i se închid ochii; se afundă în hainele de pat şi dispare, deşi de data asta nu la propriu, din lumea noastră. Visează.

Merge de-a lungul unei anevoioase poteci povârnite de pădure către o clădire în flăcări. Bestii şi monştri se zvârcolesc şi urlă de ambele părţi, în mare parte a timpului nevăzute, dar când şi când iţind câte o mână noduroasă, o coadă ţepoasă, o aripă neagră, scheletică. Pe acestea, el le retează cu o sabie grea. Îl dor braţele şi îşi simte tot corpul istovit. Sângerează pe undeva, dar nu vede şi nici nu simte rana, ci doar lenta mişcare a sângelui care-i curge pe picioare. Oamenii care au fost cu el la începutul călătoriei sunt toţi morţi, iar el este - ar putea să fie - pe moarte. Îşi doreşte să nu fie atât de singur, căci e îngrozit.

Clădirea în flăcări devine din ce în ce mai înaltă pe măsură ce se apropie de ea. Strigăte şi planşete se aud din ea şi, în jurul ei, se întinde un perimetru grotesc al morţii, copaci înnegriţi şi cenuşă fumegândă. Perimetrul se lăţeşte cu fiecare secundă, ca şi când clădirea devorează întreaga natură, câte un pas o dată. Totul e pierdut, iar clădirea în flăcări şi creatura fără suflet care-i este deopotrivă stăpân şi prizonier vor triumfa, spulberând în vecii vecilor, amin. Din-tah, marea gheenă, înghiţind tot ce-i iese în cale.

Copacii de pe partea dreaptă se apleacă şi îşi contorsionează crengile chinuite, şi o mişcare amplă are loc între frunzele negre, bine ascuţite. Pârâind, trunchiurile uriaşe se îndoaie şi crengile se împletesc ca şerpii între ele, făcând să apară un perete solid de frunze cenuşii, ascuţite. Din acel perete iese, cu o lentoare teribilă, mulajul unei feţe supte, osoase. Înaltă de un metru şi jumătate din creştet până-n barbă, faţa presează stratul de frunze, mişcându-se dintr-o parte în alta în căutarea lui Jack.

Aceasta reprezintă tot ce l-a îngrozit, rănit, i-a dorit răul, fie în lumea aceasta, fie în Teritorii. Uriaşa faţă seamănă vag cu

un monstru uman pe nume Elroy, care a încercat cândva să-l violeze pe Jack într-un loc infect numit Crâşma Oatley, apoi aminteşte de Morgan de Orris, apoi de Sunlight Gardener, apoi de Charles Burnside, dar în vreme ce-şi continuă căutarea oarbă dintr-o parte în alta, aminteşte de toate aceste feţe maligne suprapuse şi topindu-se într-una singură. O teamă extremă îl împietreşte pe Jack.

Faţa alcătuită din frunze cercetează poteca povârnită, apoi se retrage şi îşi încetează mişcare constantă. E îndreptată drept spre el. Ochii orbi îl văd, nasul fără nări îl miroase. Un tremur de plăcere străbate frunzele şi faţa se profilează în faţă, devenind din ce în ce mai mare. Neputându-se mişca, Jack se uită în spate peste umăr pentru a vedea un om putred ridicându-se pe coate într-un pat îngust. Omul deschide gura şi strigă: „D'YAMBA!”

Cu inima zbătându-i-se în piept, cu un strigăt murind înainte să-i iasă pe gură, Jack sare din pat şi aterizează în picioare înainte să-şi dea bine seama că s-a trezit din vis. Tot corpul lui pare să tremure. Transpiraţia îi curge pe frunte şi-i umezeşte pieptul. Treptat, pe măsură ce înţelege lumea înconjurătoare, tremurul încetează: nu e vorba de-o faţă uriaşă profilându-se dintr-un perete urât de frunte, ci de propriul lui dormitor. Pe peretele opus atârnă un tablou pe care are de gând să i-l dăruiască lui Dale Gilbertson. Se şterge pe faţă, se calmează. Simte nevoia să facă un duş. Ceasul îi spune că acum este nouă patruzeci şi şapte dimineaţa. A dormit patru ore şi e timpul să pună lucrurile cap la cap.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, curat, îmbrăcat şi cu burta pusă la cale, Jack sună la secţia de poliţie şi cere să vorbească cu şeriful Gilbertson. La unsprezece şi douăzeci şi cinci, el şi cu un Dale neîncrezător, tocmai pus la curent - un Dale care vrea cu toată fiinţa să vadă nişte dovezi ale aiuritoarei poveşti a prietenului său - lasă maşina şerifului parcată sub singurul copac din parcarea de la Sand Bar şi străbat asfaltul încins, trecând pe lângă două Harley-uri înclinate pe proptele şi îndreptându-se spre intrarea din spate.

Partea a patra - CASA ÎNTUNERICULUI ŞI DINCOLO DE EA

26

Am purtat deja o discuție scurtă despre *alunecare* şi e prea târziu să mai elaborăm mult pe marginea subiectului, dar nu-i aşa că majoritatea caselor sunt o încercare de împiedicare a alunecării? Gândiți-vă la Libertyville, cu străzile lui cu nume siropoase, dar afectuoase - Camelot şi Avalon şi Calea Domniței Marian. Şi gândiți-vă la căsuța aceea simpatică din Libertyville în care Fred, Judy şi Tyler Marshall locuiau cândva împreună. Ce altfel ați spune că este casa de pe Aleea Robin Hood nr. 16 dacă nu o odă închinată cotidianului, un imn al prozaicului? Am putea spune acelaşi lucru despre casa lui Dale Gilbertson, sau a lui Jack, sau a lui Henry, nu-i aşa? Despre majoritatea caselor din apropierea French Landingului, de fapt. Uraganul distructiv care a suflat prin oraş nu schimbă faptul că locuințele stau ca nişte curajoase stavile în calea alunecării, nobile în aceeaşi măsură în care sunt umile. Sunt locuri ale sănătății mentale.

Casa întunericului - ca şi Casa dintre dealuri a lui Shirley Jackson, ca şi monstruozitatea *fin de siecle* din Seattle numită Rose Red - *nu* este sănătoasă. Nu aparține în întregime acestei lumi. E greu s-o priveşti de afară - ochii îți joacă încontinuu feste - dar dacă cineva *poate* privi drept câteva secunde, vede o locuință cu două etaje de-o mărime perfect normală. Culoarea e neobişnuită, da - exteriorul acela negru ca smoala, până şi geamurile vopsite în negru - şi are un aspect povârnit, înclinat, care ar trezi neliniştea cu privire la integritatea ei structurală, dar dacă cineva o poate aprecia făcând abstracție de *magoria* celorlalte lumi, ar părea aproape la fel de normală ca şi casa lui Fred şi Judy... chiar dacă nu la fel de bine întreținută.

Înăuntru, însă, altfel stau lucrurile.

Înăuntru, Casa întunericului este *mare.*

Casa întunericului este, de fapt, aproape infinită.

Cu certitudine, nu este un loc unde să te pierzi, deşi din când în când oamenii au făcut-o - boschetari şi câte-un nefericit copil fugit de acasă, dar şi victimele lui Charles Burnside/Carl Bierstone - şi relicvele presărate ici-colo le marchează trecerea: bucăți de haine, jalnice zgârieturi pe pereții camerelor gigantice cu forme ciudate, câte un morman de oase. Ici şi colo, vizitatorul s-ar putea să vadă o tigvă asemănătoare cu cele scoase la mal de apele râului Hanover în timpul dominației de teroare a lui Fritz Haarman la începutul anilor douăzeci.

Acesta nu este un loc unde să vrei să te pierzi.

Haideți să trecem prin camere şi unghere şi coridoare şi firide, simțindu-se siguri căci ştim că ne putem întoarce în lumea de afară, în sănătoasa lume antialunecare, oricând poftim (şi totuşi suntem neliniştiți când coborâm scări ce par nesfârşite şi străbatem coridoare care se pierd în zare). Auzim un etern zumzet grav şi zăngănitul ciudat al unor maşinării ciudate. Auzim fluieratul idiot al unui vânt ce bate neîncetat fie afară, fie la etajele de sus şi de sub noi. Uneori auzim un lătrat slab, viguros, care-i aparține fără îndoială câinelui diavolesc al abbalahului, cel care i-a curmat viața sărmanului Mouse. Uneori auzim croncănitul sardonic al unui corb şi înțelegem că şi Gorg e aici - undeva.

Trecem prin camere ruinate şi camere încă mobilate cu o grandoare palidă şi decăzută. Multe dintre acestea sunt cu siguranță mai mari decât întreaga casă în care se ascund. Şi-n cele din urmă ajungem la un salonaş umil, mobilat cu o sofa bătrână din păr de cal şi fotolii de catifea roşie spălăcită. În aer pluteşte mirosul unei mâncări vătămătoare. (Undeva în apropiere se află o bucătărie pe care nu trebuie s-o vizităm niciodată... asta, desigur, dacă dorim să mai dormim vreodată fără coşmaruri.) Prizele de aici sunt vechi de cel puțin şaptezeci de ani. Cum e posibil aşa ceva, ne întrebăm, dacă

edificiul, Casa întunericului, a fost construită în anii şaptezeci? Răspunsul e simplu: mare parte din Casa întunericului se află aici de mult mai mult timp. Draperiile din camera aceasta sunt grele şi decolorate. Cu excepția tăieturilor din ziare îngălbenite care au fost lipite pe tapetul urât şi verde, este o cameră ce n-ar fi nelalocul ei la parterul hotelului Nelson. E un loc deopotrivă sinistru şi ciudat de banal, o oglindă pe măsura imaginației bătrânului monstru care s-a refugiat aici, care doarme pe sofaua din păr de cal cu pieptul cămăşii căpătând un roşu sinistru. Casa întunericului nu este a lui, chiar dacă în grandoarea lui patologică crede că aşa este (iar domnul Munşun nu l-a contrazis în această privință). Camera asta, însă, îi aparține.

Tăieturile din ziare ne spun tot ce trebuie să ştim despre fascinațiile mortale ale lui Charles „Grăsuliul" Burnside.

DA, AM MÂNCAT-O, DECLARĂ FISH: *New York Herald Tribune*

AVERS, PRIETENUL DE JOACĂ AL LUI BILLY GAFFNEY: „UN OM CENUŞIU L-A LUAT PE BILLY, UN BAUBAU": *World Telegram* din New York

OROAREA LUI GRACE BUDD CONTINUĂ: FISH MĂRTURISEŞTE!: *Long Island Star*

FISH RECUNOAŞTE CĂ L-A „PRĂJIT ŞI MÂNCAT" PE WM GAFFNEY: *New York American*

FRITZ HAARMAN, AŞA-NUMITUL „MĂCELAR DIN HANOVRA", EXECUTAT PENTRU 24 DE CRIME: *World* din New York

LUPUL DE LUNĂ PLINĂ DECLARĂ: „MĂ ÎMPINGEA IUBIREA, NU POFTA TRUPEASCĂ." HAARMAN MOARE FĂRĂ REMUȘCĂRI: *The Guardian*

ULTIMĂ SCRISOARE A CANIBALULUI DIN HANOVRA: „NU MĂ PUTEȚI OMORÎ, O SĂ FIU PRINTRE VOI PÂNĂ LA CAPĂTUL ZILELOR”: *World* din New York

Wendell Green s-ar *da în vânt* după treburile astea, nu-i aşa? Şi mai sunt şi altele. Dumnezeu să ne ajute, sunt atât de multe. Până şi Jeffrey Dahmer e aici, declarând VREAU ZOMBIE. Silueta de pe canapea începe să mormăie şi să se mişte.

— *Tezejdă-de, Burny!*

Asta pare să se audă din eter, nu din gura lui... deşi buzele i se mişcă, aidoma celor ale unui ventriloc de mâna a doua. Burny mormăie. Întoarce capul spre stânga.

— Nu... nevoie să dorm. Totul... doare. '

Capul se întoarce spre dreapta într-un gest de negare şi domnul Munşun vorbeşte din nou:

— *T'ezejdă-de, or za vină. Thre' ză muzi băiadu'.*

Capul se mişcă în cealaltă parte. Dormind, Burny crede că domnul Munşun este încă la loc sigur, în capul său. A uitat că altfel stau lucrurile aici, în Casa întunericului. Nesăbuitul Burny, apropiindu-se acum de capătul misiunii sale! Dar mai are puțin.

— Lasă-mă...-n pace... mă doare stomacu'... orbul... orbu' ăla futut m-o rănit la stomac...

Dar capul se întoarce în cealaltă parte şi vocea vorbeşte din nou din aerul de lângă urechea lui dreaptă. Burny i se opune, nevrând să se trezească şi să înfrunte ferocele impact al durerii. Orbul l-a rănit *mult* mai rău decât a crezut atunci, în focul momentului. Burny insistă în fața vocii sâcâitoare că băiatul e în siguranță, că nu-l vor găsi niciodată chiar dacă reuşesc să intre în Casa întunericului, că se vor pierde în profunzimea ei necunoscută de camere şi coridoare şi vor rătăci până când, mai întâi, vor înnebuni şi apoi vor muri. Domnul Munşun, însă, ştie că unul dintre ei e diferit de toți ceilalți care au intrat în acest loc. Jack Sawyer e obişnuit cu infinitul, iar asta este o problemă. Băiatul trebuie dus prin spate în Lumea din Capăt, chiar în umbra Din-tah-ului,

marea gheenă. Domnul Munşun îi spune lui Burny că s-ar putea să mai primească o parte din băiat înainte să-l predea abbalahului, dar nu aici. E prea periculos. Scuze.

Burny continuă să se opună, însă aceasta e o luptă pe care nu o va câştiga, şi noi o ştim. Deja, aerul stătut, de carne gătită, din cameră a început să se mişte odată cu sosirea proprietarului vocii. Vedem la început un vârtej negru, apoi o pată roşie - o lavalieră - şi apoi începutul unei imposibil de lungi fețe albe, dominată de un singur ochi negru de rechin. Acesta este *adevăratul* domn Munşun, creatura care nu poate trăi decât în mintea lui Burny în afara Casei întunericului şi-a împrejurimilor ei fermecate. Curând, va fi întru totul aici, îl va trezi pe Burny (îl va trezi chiar torturându-l, dacă va fi nevoie) şi-l va pune la lucru cât bărbatul mai este încă în stare de asta. Căci domnul Munşun nu-l poate muta pe Ty din celula lui din Casa întunericului.

Odată ajuns în Lumea din Capăt - şeolul lui Burny - lucrurile vor sta altfel.

Într-un târziu, ochii lui Burny se deschid. Mâinile lui noduroase, care au vărsat atât de mult sânge, se duc acum jos pentru a atinge umezeala propriului său sânge care se scurge prin cămaşă. Se uită, vede ce a înflorit acolo şi scoate un strigăt de groază şi laşitate. Nu i se pare corect ca, după ce a ucis atâția copii, să fie rănit mortal de-un orb; i se pare hidos, nedrept.

Pentru prima dată, e vizitat de-o idee *extrem* de neplăcută: şi dacă are de plătit mai mult pentru lucrurile pe care le-a făcut de-a lungul vieții sale? A văzut Lumea din Capăt; a văzut Conger Road, care o străbate şerpuit până în Din-tah. Peisajul spulberat, arzător, care înconjoară Conger Road e ca iadul, şi cu siguranță Antak, Marea Combinație, este iadul însuşi. Dacă un asemenea loc îl aşteaptă? Dacă...

Simte o durere oribilă, paralizantă, în pântece. Domnul Munşun, acum aproape complet materializat, s-a întins şi a răsucit o mână de fum, nu tocmai transparentă, în rana pe care Henry a făcut-o cu briceagul.

Burny urlă. Lacrimile se revarsă pe obrajii bătrâni ai ucigaşului de copii.

— *Nu-mi face rău!*

— Adunci vă cum îzi zic.

— *Nu pot,* se smiorcăie Burny. Sunt pe moarte. Uite cât sânge! Crezi că pot trece peste aşa ceva? *Am optzeci şi cinci de ani, futu-i mama ei!*

— Ghin'on, Burn-Burn... da' îz unii de parhtea ailaltă carhe îzi pot vindeca rhănile.

Domnul Munşun, ca însăşi Casa întunericului, e greu de privit. Imaginea lui se focalizează şi apoi se începeţoşează. Uneori, faţa aceea hidos de lungă (îi ascunde mare parte din corp, ca şi capul umflat al unei caricaturi de pe pagina cu opinii a unui ziar) are doi ochi, alteori doar unul. Uneori, din craniul lui încreţit par să iasă smocuri răzleţe de păr portocaliu, iar alteori domnul Munşun pare la fel de chel ca şi Yul Brynner. Numai buzele roşii şi dinţii ascuţiţi ca nişte colţi care stau la pândă în spatele lor rămân destul de clari.

Burny se uită la complicele său cu o urmă de speranţă. Mâinile lui, între timp, continuă să exploreze stomacul, care acum este tare şi umflat de gâlme. Bănuieşte că gâlmele sunt cheaguri. O, să-l rănească cineva aşa de tare! Asta nu trebuia să se întâmple! Asta *niciodată* nu trebuia să se întâmple! Trebuia să fie protejat! Trebuia să fie...

— Nu-i grheu de crhezut, zice domnul Munşun, nişi că anii zi-ar pudea vi împuzinazi.

— Să fiu din nou tânăr, spune Burny şi scoate un suspin jos, aspru. Respiraţia îi miroase a sânge şi putreziciune. Da, asta mi-ar plăcea.

— Zigur că da! Ji-s pozibile lugruri d-aztea, zice domnul Munşun, clătinând din faţa sa grotesc de instabilă. Dharuri d-aztea faşe abbalah. Da' nu-z bromize, Charles, migu mieu mângător de copchii. Da' io-zi *pot* faceş o promiziune.

Creatura în costum de seară negru şi lavalieră roşie sare în faţă cu o agilitate înfiorătoare. Mâna lui cu degete lungi se avântă din nou în cămaşa Grăsuliului Burnside, de data asta strânsă în pumn, şi produce o durere care depăşeşte orice a

visat vreodată bătrânul monstru... deşi el, unul, a provocat-o altora.

Chipul urât mirositor al domnului Munşun se apropie de al lui Burny. Ochiul scânteiază.

— Zimți azta, Burny? Zimți, grhămadă mizerhabilă de căcat ji durhere? Hp-ho, ha-ha, *zigur* că zimți! Ce-am în mână-z *indezdinele* tale! Iarh dacă nu de mijdi acu, *schweinhund,* o ză ți le zmulg din corp, ho-ho, ha-ha, ji-o ză ți le învăjor în juru gâdului! O ză mori jdiind că te zugrumă propriile-zi *mazel* E-un truc pe carhe l-am învăzat de la Fritz însuji, Friz Haarman, care iera aja dânăr şi vrumujel! Ei! *Je* zbui? O ză-l aduci sau o ză te *zgrumi?*

— O *să-l aduc!* strigă Burny. O *să-l aduc, numai opreşte-te, opreşte-te, că mă faci bucăți!*

— Adă-l la stazie, La *stazie,* Burn-Burn. Nu aia pendru văgăunile de jobolani, pendru vizuinile de vulpi - nu aia pendru Com-bin-wez-zie. Fărhă pişoruşe-nzânjerate pendru Dyler; iei lugrează pendru abbalah cu *azta.*

Un deget lung prevăzut cu o unghie neagră, brutală, se duce la fruntea uriaşă şi loveşte deasupra ochilor (pentru moment, Henry vede doi, apoi al doilea dispare din nou).

— Za-nțelez?

— *Da! Da!*

Măruntaiele îi ard. Iar mâna din cămaşa sa continuă să se răsucească. Teribila față a domnului Munşun atârnă în fața lui.

— La *zdație* - acolo unde i-ai aduz p-ăilalț spejali.

— *DA!*

Domnul Munşun îi dă drumul. El păşeşte în spate. Din fericire pentru Burny, monstrul reîncepe să devină transparent, acorporal. Tăieturile îngălbenite din ziare îşi fac apariția nu în spatele lui, ci *prin* el. Şi totuşi, ochiul continuă să plutească deasupra petei palide a lavalierei.

— Ai grijă ză poarhde şapca. Azta-n zbejal tre ză poarde şapcă.

Burnside încuviințează prompt. Încă miroase vag a parfum My Sin.

— Şapca, da, am şapca.

— Ai grrhijă, Burny. Ejdi bădrhân ji rhănit. Băiadu e dânăr ji dizberat. Iude de pijor. Dacă-l laji ză-ți zgape...

În pofida durerii, Burny zâmbeşte. Să scape *de el* unul dintre copii! Chiar unul dintre cei speciali! Ce idee!

— Nici-o grijă, zice. Numai că... dacă vorbeşti cu *el... cu Abbalahdoon... spune-i că n-am terminat încă. Dacă mă face mai bine, n-o să regrete. Iar dacă mă face tânăr din nou, o să-i aduc o mie de tineri. O mie de* Spărgători.

Tot mai translucid. Acum, domnul Munşun este din nou doar o strălucire, un vertij lăptos în aerul salonaşului lui Burny adânc în casa pe care a abandonat-o doar când şi-a dat seama că, de fapt, are nevoie să-i poarte cineva de grijă în ultimii ani de viață.

— Adu-i-l doar pe *aista,* Burn-Burn. Adu-i-l doarh pe aista, ji-o ză fii recompenzat.

Domnul Munşun a dispărut. Burny se ridică şi se apleacă peste sofaua din păr de cal. Asta face să i se strângă stomacul şi durerea rezultată îl face să-i vină să strige, dar nu se opreşte. Întinde mâna în întuneric şi scoate un sac de piele neagră, roasă. Iese din cameră, şchiopătând şi apăsându-şi burta însângerată, umflată.

Ce se mai întâmplă cu Tyler Marshall, care a existat de-a lungul atât de multor pagini doar sub forma unui zvon? Cât de grav a fost rănit? Cât de speriat este? A reuşit să-şi păstreze sănătatea minții?

Cât despre starea lui fizică, are o contuzie, însă deja i se vindecă. În rest, Pescarul nu i-a făcut altceva decât să-i mângâie brațul şi fesele (o atingere înfiorătoare care l-a dus pe Tyler cu gândul la vrăjitoarea din *Hansel şi Gretel).* Din punct de vedere mental... ați fi şocați să auziți că, în vreme ce domnul Munşun îl îmboldeşte pe Burny să ducă treaba la capăt, băiatul lui Fred şi Judy este *fericit?*

Este. Este fericit. Şi de ce n-ar fi? Se află la stadionul Miller Park.

Anul ăsta, Milwaukee Brewers i-a uimit pe toți ştiutorii, pe toți mefienții care au proclamat eşecul echipei până în 4 iulie. Ei, e încă relativ devreme, dar 4 iulie a venit şi-a plecat şi echipa Brew s-a întors la Miller în luptă pentru primul loc cu Cincinnati. Sunt pe cai mari, în principal datorită lui Richie Sexson, jucătorul cumpărat de la Cleveland Indians, dar în ultima vreme „a făcut scântei", ca să folosim terminologia lui George Rathbun.

Sunt pe cai mari, iar *Ty asistă la meci! EXCELENT!* Nu doar că e acolo, dar are şi loc în primul rând. Lângă el - mare, asudat, rumen la față, cu o bere Kingsland într-o mână şi cu încă una pitită sub scaun în caz de urgență - se află Magnificul George în persoană, care urlă ca un descreierat. Jeromy Burnitz de la Brewers a fost ales să lovească primul şi, chiar dacă nu încape îndoială că jucătorul dintre a doua şi a treia bază al celor de la Cincinnati s-a descurcat bine cu mingea şi-a scăpat repede de ea, nu încape îndoială (cel puțin în mintea lui George Rathbun) nici că Burnitz e liber! Se ridică în crepuscul, tigva lui cheală şi transpirată strălucind sub cerul dulce de culoarea levănțicii, cu un fir de bere înspumată urcându-i pe-un braț ridicat în aer, cu ochii lui albaştri scânteind (îți dai seama că vede multe cu ochii ăia, aproape totul) şi Ty aşteaptă, cu toții aşteaptă, şi uite-l, acel avatar o verii în ținutul Coulee, acel minunat fluier care înseamnă că totul e în ordine, că teroarea a fost alungată şi că alunecarea a fost anulată.

— HAIDE, ARBITRE, LASĂ-NE! *MAI LASĂ-NE NAIBII ÎN PACE! PÂNĂ ŞI UN ORB A VĂZUT CĂ ERA LIBER!*

Mulțimea de pe partea primei baze o ia razna la acel sunet de fluier, însă nu la fel de tare ca şi cei paisprezece sau aşa ceva de oameni care stau în spatele pancartei pe care scrie MILLER PARK îl SALUTĂ PE GEORGE RATHBUN ŞI PE CÂŞTIGĂTORII GALH BREWER KDCU DE ANUL ACESTA. Ty țopăie de fericire, râde, îşi flutură în aer şapca Brewers. Ceea ce face ca asta să fie de două ori mai mişto e faptul că a crezut că a uitat să se înscrie la concursul din anul acesta. Bănuieşte că tatăl lui (sau poate mama) l-a înscris... şi a

câştigat! Nu marele premiu, care consta din ocuparea postului de îngrijitor al echipamentului în toată stagiunea, însă ceea ce a primit (în afara excelentului loc alături de ceilalți câştigători, desigur) este, după părerea lui, şi mai bine. Sigur că Richie Sexson nu este Mark McGwire - *nimeni* nu face zgura să iasă dintr-o minge aşa cum face Big Mac -, dar, anul ăsta, Sexson a făcut miracole pentru Brewers, de-a dreptul *miracole,* şi Tyler Marshall a câştigat...

Cineva îl scutură de picior.

Ty încearcă să se ferească, nedorind să-şi piardă visul (acest excelent refugiu de oroarea care i s-a întâmplat), dar mâna nu se opreşte. Scutură şi tot scutură.

— T'ezeştă-te, mârâie o voce, şi visul începe să se întunece.

George Rathbun se întoarce spre el şi băiatul vede un lucru uimitor: ochii care erau de-un albastru atât de clar şi de tăios cu doar câteva secunde în urmă s-au opacizat, devenind lăptoşi. *Mamă soare, e* orb, îşi spune Ty. *George Rathbun e de fapt un...*

— T'ezeştă-te, spune vocea mârâită. Acum e mai aproape. Într-un moment, visul se va stinge complet.

Înainte de asta, George îi vorbeşte. Vocea e înceată, complet diferită de obişnuitul urlet aspru al comentatorului sportiv.

— Vin ajutoare, zice el. Aşa că stai liniştit, pisoiaş. Fii...

— T'ezeştă-TE, căcat cu ochi!

Mâna care-l strânge de gleznă e zdrobitoare, paralizantă. Cu un strigăt de protest, Ty deschide ochii. Aşa revine el în lume şi-n povestea noastră.

Îşi aminteşte imediat unde se află. E-o celulă cu drugi de fier roş-cenuşii la jumătatea unui coridor de piatră luminat cu becuri electrice înfăşurate în pânze de păianjen. Într-un colț e un vas cu un soi de tocană. În celălalt e-o găleată în care ar trebui să urineze (sau să se defecheze, dacă simte nevoia - până acum nu a simțit-o, slavă Cerului). Singurul alt lucru din cameră e salteaua veche de pe care tocmai l-a târât Burny.

— Bine, zice bătrânul. În sfârşit te-ai trezit. Asta-i bine. Acuma ridică-te. În picioare, cur belit. N-am timp de pierdut

cu tine.

Tyler se ridică. Un val de amețeală îl străbate şi pune mâna pe creştetul capului. Acolo e un loc buretos, acoperit cu crustă. Atingerea lui îi trimite un fulger de durere până în maxilare, care se încleştează. Dar, în acelaşi timp, îi înlătură amețeala. Se uită la mână. În palmă are fulgi de crustă şi sânge uscat. *Acolo m-a lovit cu piatra aia afurisita. Un pic mai tare să mă fi lovit şi acum cântam la harpă.*

Dar şi bătrânul, cine ştie cum, a fost rănit. Cămaşa lui e plină de sânge; fața lui ridată de căpcăun este albă ca varul. În spatele lui, uşa celulei e deschisă. Ty măsoară din priviri distanța până în coridor, sperând să nu se observe că o face. Dar Burny joacă jocul acesta de mult timp. Mai mult de un migutz a-njergat ză fugă pe-a lui pițo-ruşe-ntânjerate, o, da.

Bagă mâna în sac şi scoate un dispozitiv negru cu mâner de pistol şi duză din oțel inoxidabil în vârf.

— Ştii ce-i asta, Tyler? întreabă Burny.

— Un taser[37], zice Ty. Nu-i aşa?

Burny rânjeşte, scoțând la vedere cioturile dinților.

— Isteț băiat! Te uiți mult la televizor, să-nțeleg. Da, e-un taser.

Dar e-un model special - aruncă o vacă la treizeci de metri. Ai înțeles?

Dacă încerci să fugi, băiete, te dărâm ca pe-o tonă de cărămizi. Vino aici.

Ty iese din celulă. Nu are idee unde vrea să-l ducă bătrânul ăsta oribil, dar simte o anumită uşurare numai să se vadă ieşit din celulă. Salteaua era cea mai rea parte. Ştie, cumva, că nu a fost singurul copil care a adormit plângând pe ea cu sufletul sfâşiat şi cu o durere crâncenă de cap, dar nici al zecelea.

Nu, probabil, al cincizecilea.

— La stânga.

Ty se supune. Acum, bătrânul e în spatele lui. După o clipă, simte degetele osoase prinzându-l de fesa dreaptă. Nu e prima dată când bătrânul face asta (de fiecare dată când se întâmplă îşi aminteşte de vrăjitoarea din *Hănsel şi Gretel,* cerându-le

copiilor să scoată brațele printre zăbrelele cuştii), dar de data asta atingerea lui e diferită. Slabă.

Mori repede, gândeşte Ty şi gândul - stăpânirea lui rece - este foarte, foarte specific lui Judy. *Mori repede, moşule, ca, sii nu mor eu.*

— Asta-i a mea, spune bătrânul... dar pare fără vlagă, ca şi când n-ar mai fi aşa sigur pe el. Jumătate o s-o coc şi jumătate o să prăjesc. Cu şuncă. - Nu cred că o să poți mânca prea mult, zise Ty, surprins de calmul din vocea sa. Se pare că cineva ți-a făcut o gaură de aerisire în stomac...

Se aude un pârâit, însoțit de-o hidoasă, neaşteptată senzație de ars în umărul său stâng. Ty strigă şi se împleticeşte lângă peretele din cealaltă parte a coridorului, departe de celula lui, încercând să se țină de locul rănit, încercând să nu plângă, încercând să mai păstreze măcar puțin din visul că este la meci împreună cu George Rathbun şi ceilalți câştigători ai Galei Brewers KDCU. Ştie că, de fapt, a uitat să se înscrie anul acesta, dar în vise asemenea lucruri nu au importanță. Asta le face atât de frumoase.

O, dar îl doare atât de *rău.* Şi, în ciuda tuturor eforturilor sale, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a moştenit de la Judy Marshall, lacrimile încep să curgă.

— Mai vrei o dată? icneşte bătrânul. Pare deopotrivă bolnav şi isteric şi chiar şi un copil de vârsta lui Ty ştie că asta-i o combinație periculoasă. Mai vrei o dată, aşa, să-ți aducă noroc?

— Nu, spune Ty fără suflu. Te rog să nu mă mai curentezi.

— Atunci începe să umbli! Şi gata cu remarcile deştepte!

Ty începe să umble. Undeva aude picurat de apă. Undeva, foarte slab, aude cârâitul ca un râset al unui corb - probabil acelaşi care l-a păcălit, şi ce mult i-ar plăcea să aibă pistolul de calibru 22 al lui Ebbie şi să-i spulbere penele alea negre, strălucitoare şi malefice. Dar George Rathbun i-a spus că ajutorul e pe drum şi, uneori, lucrurile pe care le auzi în vis se împlinesc. Chiar mama lui i-a spus asta odată, i-a spus cu mult înainte s-o ia complet pe arătură.

Ajung la o scară care pare să şerpuiască în jos la infinit. Din adâncimi vin un miros de sulf şi-o căldură ca de cuptor. Vag, aude ceea ce ar putea fi strigăte şi gemete. Zăngănitul maşinăriilor e mai puternic. Se aud scârțâieli rău prevestitoare care ar putea proveni de la curele sau lanțuri.

Ty se opreşte, spunându-şi că bătrânul nu-l va curenta din nou decât dacă va fi absolut nevoit s-o facă. Pentru că Ty ar putea cădea pe scările astea lungi în spirală. S-ar putea lovi la locul din cap pe care bătrânul l-a frăgezit deja cu piatra sau ar putea să-şi rupă gâtul. Iar bătrânul vrea să rămână în viață, cel puțin pentru moment. Ty nu ştie de ce, dar ştie că aşa e.

— Unde mergem, domnule?

— O să vezi, zice Burny pe-o voce frântă, fără suflu. Iar dacă crezi că n-o să te curentez cât suntem pe scări, te înşeli amarnic. Acum, mişcă-te.

Tyler Marshall porneşte pe scări în jos, coborând pe lângă vaste galerii şi balcoane, ocolind şi coborând, ocolind şi coborând. Uneori aerul miroase a varză putredă. Alteori miroase a lumânări aprinse. Uneori a mucegai ud. Numără o sută cincizeci de trepte, apoi renunță. Îl ard coapsele. În spatele lui, bătrânul gâfâie şi de două ori se împiedică, înjurând şi ținându-se de balustrada străveche.

Cazi, moşule, spune Ty în gând. *Cazi şi mori, cazi şi mori.*

Dar, într-un târziu, ajung la capătul scării. Ajung într-o încăpere circulară cu tavan murdar de sticlă. Deasupra lor, cerul cenuşiu atârnă ca o geantă soioasă. Din ghivece sparte se revarsă plante, trimițând tentacule lacome pe podeaua de cărămizi portocalii crăpate. În fața lor, două uşi - glasvanduri, crede Ty că se numesc - sunt deschise. Dincolo de ele e un patio distrus împrejmuit de copaci antici. Unii sunt palmieri. Alții - cei cu lujeri pleoştiți, ca nişte frânghii - ar putea fi copaci banyan[{38}]. Ceilalți nu ştie cine sunt. De un lucru este sigur: nu se mai află în Wisconsin.

Pe patio stă un obiect pe care-l cunoaşte foarte bine. Ceva din lumea lui. Ochii lui Tyler Marshall se umplu din nou de

lacrimi la vederea lui, care este aproape ca şi vederea unei fețe de acasă într-o loc străin.

— Opreşte-te, maimuțică. Bătrânul de-abia mai respiră.

— Întoarce-te.

Când Ty se întoarce, e bucuros să vadă că pata de pe cămaşa bătrânului s-a mărit. Degete de sânge i se întind acum până la umeri, iar betelia jeanşilor lui lălâi a devenit de-un negru mâlos. Dar mâna în care ține taserul e fermă.

Blestemat să fii, gândeşte Tyler. *Blestemat să fii până-n viața de apoi.*

Bătrânul şi-a pus sacul pe-o măsuță. Rămâne pur şi simplu pe loc pentru un moment, încercând să-şi recapete suflul. Apoi scotoceşte în sac (ceva de acolo scoate un slab clinchet metalic) şi scoate o şapcă maronie. E de felul celor pe care tipii ca Sean Connery le poartă uneori în filme. Bătrânul i-o întinde.

— Pune-o pe cap. Iar dac-o să încerci să mă prinzi de mână, o să te curentez.

Tyler ia şapca. Degetele sale, aşteptând să simtă textura velurului, sunt surprinse de ceva metalic, aproape ca staniolul. Simte un zumzet neplăcut în mână, ca o versiune uşoară a electroşocului dat de taser. Se uită rugător la bătrân.

— Chiar trebuie?

Burny ridică taserul şi-şi dezgoleşte dinții într-un rânjet tăcut.

Fără tragere de inimă, Ty pune şapca pe cap.

De data aceasta, zumzetul îi umple capul. Pentru o clipă, nu poate gândi... şi-apoi senzația trece, lăsându-i un straniu sentiment de slăbiciune a muşchilor şi o pulsație la tâmple.

— Băieții speciali au nevoie de jucării speciale, zice Burny şi cuvintele se aud: *băiezii speceali, jugării speceale.* Ca întotdeauna, accentul ridicol al domnului Munşun s-a imprimat puțin, întărind vorbirea specifică sudului din Chicago pe care Henry a detectat-o pe înregistrarea de la 911. *Acum* putem ieşi.

Pentru că sunt în siguranță cu şapca pe cap, gândeşte Ty, dar ideea se spulberă aproape imediat ce vine. Încearcă să se gândească la al doilea său nume şi-şi dă seama că nu poate. Încearcă să se gândească la numele corbului cel rău şi nici asta nu-i reuşeşte - să fi fost oare Corgi? Nu, ăsta-i un fel de câine. Şapca îl dă peste cap, înțelege el, şi exact asta *trebuie* să facă ea.

Acum trec prin uşile deschise şi ies în patio. Aerul e înmiresmat puternic de copacii şi arbuştii care înconjoară partea din spate a Casei întunericului, un miros greu şi dens. *Cărnos,* cumva. Cerul cenuşiu pare aproape destul de jos să-l poți atinge. Ty simte miros de sulf şi ceva amar şi electric şi suculent. Zgomotul maşinăriilor este mult mai puternic aici, afară.

Lucrul care stă pe cărămizile crăpate şi pe care Ty îl recunoaşte este o maşinuță de golf E-Z-Go. Modelul Tiger Woods.

— Tata vinde din-alea, zice Ty. La Goltz's, acolo unde lucrează.

— Şi de unde crezi că-i asta, cur belit? Urcă. La volan.

Ty se uită la el, uimit. Ochii lui albaştri, poate şi datorită efectului şepcii, s-au înroşit şi-au devenit destul de confuzi.

— Nu am vârsta legală pentru a conduce.

— O, n-are importanță. Şi un *bebeluş* ar putea conduce chestia asta. La volan cu tine.

Ty se supune. De fapt, a condus o maşinuță ca asta în parcarea de la Goltz's, cu tatăl lui stând atent în scaunul de alături. Acum, bătrânul hidos se strecoară în acelaşi scaun, icnind şi ținându-şi pântecele perforat. Taserul e însă în cealaltă mână şi vârful lui de oțel rămâne îndreptat spre Ty.

Cheia e în contact. Ty o răsuceşte. Se aude un clic dinspre bateria de sub ei. Lumina de bord care spune ÎNCĂRCARE străluceşte într-un verde puternic. Acum, tot ce are de făcut e să calce pedala de accelerație. Şi să manevreze volanul, desigur.

— Până acum e bine, spune bătrânul. Îşi ia mâna dreaptă de la burtă şi arată cu un deget pătat de sânge. Ty vede o

potecă de pietriş decolorat - cândva, înainte ca pomii şi arboretul să pună stăpânire pe teren, probabil că era o alee de acces - îndepărtându-se de casă.

Acum, du-te. Şi du-te încet. Accelerează şi te curentez. Încearcă să ne accidentezi şi-o să-ți rup încheietura mâinii. Apoi o să poți conduce cu o singură mână.

Ty apasă pedala de accelerație. Maşinuță de golf sare înainte. Bătrânul se smuceşte, înjură şi flutură taserul amenințător.

— Ar fi mai uşor dacă mi-aş da jos şapca, spune Ty. Te rog, sunt sigur că dacă m-ai lăsa să...

— Nu! Şapca rămâne! *Condu!*

Ty apasă uşor accelerația. Maşinuță rulează peste patio, cauciucurile ei nou-nouțe scrâşnind pe bucățile de cărămidă spartă. Când ies de pe pavaj şi pornesc, pe drumul de acces e un dâmb. Ramuri grele - par umede, transpirate - mângâie brațele lui Tyler. Se crispează. Maşinuța de golf se clatină. Burny, încruntat, loveşte cu taserul prin aer către băiat.

— Data viitoare primeşti curent! Ți-o promit!

În față, un şarpe trece printre ierburile crescute prin pietriş şi Ty, cu dinții încleştați, scoate un strigăt scurt. Nu-i plac şerpii, n-a vrut să atingă nici măcar inofensivul şerpişor cu corn pe care doamna Locher l-a adus la şcoală, iar acesta e mare cât un piton, cu ochi rubinii şi colți care-i țin gura deschisă într-un rânjet continuu.

— Dă-i drumul! Condu!

Îi flutură taserul în față. Şapca face să simtă un bâzâit slab în urechi. *În spatele* urechilor.

Aleea coteşte la stânga. Un fel de copac împovărat cu ceea ce par a fi tentacule se apleacă asupra lor. Vârfurile tentaculelor ating umerii şi ceafa înfiorată a lui Ty.

Băiatu nost'.....

Aude asta în cap în pofida şepcii. E slab, e îndepărtat, dar e prezent.

Băiatu nostr'... daaaa... al nost'...

Burny rânjeşte.

— I-auzi, nu? Te plac. La fel şi eu. Aici suntem toţi prieteni, înţelegi?

Rânjetul devine o grimasă. Bătrânul îşi apasă din nou abdomenul însângerat.

— Orb cretin şi blestemat! icneşte el.

Apoi, brusc, copacii dispar. Maşinuţa de golf intră pe o câmpie stearpă, desfundată. Tufişurile se răresc şi Ty vede că mai departe fac complet loc unui taluz pietros: copacii se înalţă şi coboară sub cerul acela posac. Câteva păsări de dimensiuni uriaşe se învârt leneşe. O creatură păroasă, gârbovită, se împleticeşte într-un defileu îngust şi dispare din raza vizuală înainte ca Ty să priceapă despre ce anume este vorba... nu că ar fi vrut să ştie asta. Bufnetul şi bubuitul maşinăriilor este mai puternic. Zguduie pământul. Bocănitul ritmic al unor sonete; zăngănitul unor angrenaje străvechi; scrâşnetul unor roţi dinţate. Tyler simte cum volanul maşinuţei de golf îi vibrează în mâini. În faţa lor, aleea se sfârşeşte într-un drum larg de pământ tasat. De cealaltă parte a lui se află un zid de pietre albe, rotunde.

— Ceea ce auzi e sunetul centralei Regelui Purpuriu, explică Burny.

Vorbeşte cu mândrie, însă dincolo de asta se simte frică, şi nu puţină.

Marea Combinaţie. Un milion de copii au murit în curelele ei de transmisie şi alte miliarde vor veni, din câte ştiu eu. Dar locul tău nu e acolo, Tyler. Tu s-ar putea să ai totuşi un viitor. Însă, înainte de asta, o să gust o bucăţică din tine. A, da.

Mâna lui mânjită de sânge îl mângâie pe Ty pe-o fesă.

— Un agent bun are dreptul la zece procente. Până şi un bătrân sărman ca mine ştie asta.

Mâna se retrage. Bine face. Ty a fost pe punctul să strige şi l-a reţinut doar gândul la Miller Park alături de bătrânul George Rathbun. *Dacă m-aş fi înscris la Gala Brewer,* îşi spune, *nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.*

Dar crede că asta s-ar putea să nu fie tocmai adevărat. Unele lucruri sunt menite să se întâmple, atâta tot. Sunt *menite.*

Speră doar ca printre ele să nu se numere şi ceea ce vrea creatura asta bătrână şi oribilă.

— La stânga, mârâie Burny, lăsându-se pe spate. Cinci kilometri.

Mai mult sau mai puțin.

Şi, când Tyler ia curba, îşi dă seama că fuioarele de ceață care se ridică din pământ nu sunt deloc de ceață. Sunt fuioare de fum.

— Şeol, zice Burny, parcă citindu-i gândurile. Iar ăsta, Conger Road, e singurul drum care-l traversează. Dacă ieşi de pe el, nimereşti în ghearele unor lucruri care te sfâşie în bucăți doar ca să te audă cum țipi. Prietenul meu mi-a spus unde să te duc, dar planul ar putea suferi o *mică* schimbare.

Fața lui schimonosită de durere adoptă o mină posomorâtă. Ty crede că-l face să pară extraordinar de prost.

— M-a rănit. M-a tras de mațe. Nu am încredere în el.

Şi, într-o tărăgăneală oribilă ca de copil:

— Carl Bierstone nu are încredere în domnul Munşun! Nu mai are! Nu mai are!

Ty nu spune nimic. Se concentrează la menținerea maşinuței de golf pe mijlocul Conger Road. Riscă o privire în urmă, dar casa, cu toată verdeața tropicală care o înconjura, a dispărut, ascunsă vederii de primul deal erodat.

— O să primească ce-i al lui, dar eu o să primesc ce-i al meu. Mă auzi, băiete?

Pentru că Ty nu spune nimic, Burny scoate la înaintare taserul.

— *Mă auzi, maimuță cu curul belit?*

— Mda, zice Ty. Mda, sigur.

De ce nu mori? Dumnezeule, dacă exişti, de ce nu pui degetul pe inima lui putredă şi n-o opreşti?

Când Burny vorbeşte din nou, vocea lui e vicleană.

— Te-ai uitat la zidul din partea ailaltă, da' nu cred că te-ai uitat destul de atent. Mai bine aruncă încă o privire.

Tyler se uită pe după bătrânul năruit. Pentru un moment nu înțelege... dar apoi totul e clar. Pietrele mari şi albe care se

întind la infinit de cealaltă parte a Conger Road nu sunt în niciun caz pietre. Sunt cranii.

Ce-i locul ăsta? O, Doamne, ce dor i-e de mama! Ce mult îşi doreşte să meargă *acasă!*

Reîncepând să plângă, cu creierul amorțit şi zumzăind sub şapca ce pare făcută din pânză, dar nu e aşa, Ty conduce maşinuța de golf tot mai departe în pământurile de foc. În şeol.

Ajutorul - de orice fel - nu i s-a părut niciodată atât de îndepărtat.

27

Când Jack şi Dale păşesc în răcoarea menținută de aparatele de aer condiționat, Sand Bar este gol cu excepția a trei oameni. Beezer şi Doc stau la bar, cu băuturi răcoritoare în față - un semn al Timpurilor din Urmă mai bun ca oricare altul, îşi spune Jack. Departe în umbre (puțin mai departe şi s-ar afla în bucătăria primitivă a localului) se vede Brânză Puturoasă. Dinspre cei doi motociclişti se simte o vibrație, una negativă, şi Puturosul nu vrea să se amestece. Pentru început, nu i-a văzut niciodată pe Beezer şi Doc fără Mouse, Sonny şi Kaiser Bill. Apoi... o, Doamne, uite-l pe detectivul din California şi pe afurisitul ăla de şef al poliției.

Tonomatul nu are luminile aprinse, e mort, însă televizorul e deschis şi Jack nu e tocmai surprins să vadă că, la AMC, în filmul de matineu al zilei de astăzi joacă mama lui şi Woody Strode. Încearcă să-şi amintească numele filmului şi, după un moment, reuşeşte: *Execution Express.*

„Nu te implica în treaba asta, Bea”, spune Woody - în filmul acesta, Lily joacă rolul unei moştenitoare bostoneze pe nume Beatrice Lodge, care pleacă în Vest şi devine bandită, în principal ca să-i facă în ciudă tatălui prea sever. „Aş zice că asta e ultima faptă de curaj a bandei.”

„Bun”, zice Lily. Are voce dură, iar ochii îi sunt şi mai duri. Filmul e-o porcărie, dar, ca întotdeauna, interpretarea ei e impecabilă. Jack nu izbuteşte să-şi rețină un surâs.

— Ce-i? îl întreabă Dale. Toată lumea a luat-o razna, aşa că ce găseşti de râs?

La televizor, Woody Strode spune: „Ce vrei să spui cu *bun?* Toată lumea asta afurisită a luat-o razna." Jack Sawyer spune foarte încet:

— O să doborâm cât de mulți putem. O să le dăm de veste că am fost aici.

Pe ecran, Lily îi spune acelaşi lucru lui Woody. Amândoi sunt pe cale să facă un carnaj şi multe capete vor cădea... bunii, răii şi urâții. Dale se uită descumpănit la prietenul său.

— Îi ştiu cam toate replicile, spune Jack aproape ca o scuză. A fost mama mea, înțelegi?

Înainte ca Dale să poată răspunde (presupunând că i-ar fi venit vreun răspuns în minte), Jack se alătură lui Beezer şi Doc la bar.

Ridică privirea spre ceasul Kingsland Ale de lângă televizor: unsprezece patruzeci. Ar trebui să fie în toiul amiezii - în astfel de situații, întotdeauna se presupune că este în toiul amiezii, nu-i aşa?

— Jack, zice Beezer şi înclină din cap spre el. Ce mai faci, amice?

— Nu prea rău. Sunteți înarmați, băieți? Doc îşi ridică vesta, arătând patul unui pistol.

— E-un Colt 9. Beez are şi el unul la fel. Arme de calitate şi înregistrate aşa cum trebuie. Aruncă o privire spre Dale. Vii cu noi, nu?

— E oraşul meu, spune Dale, şi Pescarul tocmai mi-a ucis unchiul. Nu înțeleg prea mult din ce mi-a spus Jack, dar asta o înțeleg. Iar dacă el spune că avem o şansă de a-l aduce înapoi pe băiatul lui Judy Marshall, cred că ar fi bine să n-o ratăm. Îl priveşte pe Jack. Ți-am adus un revolver de la secție. Un Ruger automatic. E în maşină.

Jack încuviințează absent. Nu-i pasă cine ştie cât de arme, pentru că, odată ajunşi de cealaltă parte, aproape cu siguranță se vor transforma în altceva. Săbii, probabil sulițe. Poate chiar praştii. Va fi o reglare de conturi - ultima faptă de curaj a bandei Sawyer - dar se îndoieşte că va semăna prea

mult cu aceea din filmul turnat de mama lui în anii şaizeci. Dar va lua Rugerul. I-ar putea fi de folos în lumea asta. Nu se ştie niciodată, nu?

— Suntem gata de drum? îl întreabă Beezer pe Jack. Ochii lui sunt afundați în orbite, bântuiți. Jack bănuieşte că Beez n-a prea avut parte de somn azi-noapte. Ridică iar privirea spre ceas şi hotărăşte - din niciun alt motiv în afară de-o pură superstiție - că, totuşi, nu vrea încă să pornească spre Casa întunericului. Vor pleca din Sand Bar când ceasul Kingsland vor indica ora doisprezece, nu mai devreme. Ora vrăjitoarelor lui Gary Cooper.

— Aproape, spune el. Ai harta, Beez?

— O am, dar mai am şi-o bănuială că nu-ți serveşte la mare lucru, nu-i aşa?

— Poate că nu, recunoaşte Jack, dar paza bună trece primejdia rea.

Beezer încuviințează.

— De-acord cu tine. Eu mi-am trimis nevasta la maică-sa în Idaho.

După ce s-a întâmplat cu săracul de Mousie, n-a fost nevoie de prea multă muncă de convingere. N-am mai trimis-o niciodată până acuma, omule. Nici chiar atunci când am avut marea încleştare cu motocicliştii de la Pagans. Dar am un presentiment îngrozitor cu privire la asta. Ezită, apoi o spune verde-n față: Am senzația că nici-unul dintre noi n-o să se mai întoarcă acasă.

Jack pune mâna pe antebrațul cărnos al lui Beezer.

— Nu e târziu să te retragi. N-o să te desconsider pentru asta.

Beezer reflectează, apoi scutură din cap.

— Uneori, Amy mă vizitează în vis. Stăm de vorbă. Cum o să-i mai vorbesc dacă nu fac acuma ceva pentru ea? Nu, omule, vin.

Jack se uită la Doc.

— Sunt de-acord cu Beez, zice Doc. Uneori trebuie pur şi simplu să rămâi pe poziție. Pe deasupra, după ce i s-a întâmplat lui Mouse...

Ridică din umeri. Dumnezeu ştie de ce ne-am molipsit de la el. Sau din preajma casei ăleia futute. S-ar putea ca, indiferent ce facem, viitorul să ne fie scurt.

— Cum a mers cu Mouse? întreabă Jack.

Doc scoate un râset scurt.

— Exact cum a spus el. Pe la trei dimineața, am spălat pur şi simplu vana de rămăşițele lui. N-au mai rămas decât spumă şi păr.

Face o grimasă ca şi când stomacul ar încerca să i se revolte, apoi îşi goleşte repede paharul de cola.

— Dacă vrem să facem ceva, sare Dale, atunci hai s-o facem şi gata. Jack ridică ochii spre ceas. E unsprezece cincizeci.

— În curând.

— Mie nu mi-e frică de moarte, spune Beezer pe nepusă masă. Nu mi-e frică nici chiar de câinele ăla malefic. Poate fi rănit dacă scuipi în el destule gloanțe, măcar asta am aflat. Mai rău e felul în care casa aia te face să *te simți.* Aerul se îngroaşă. Te doare capul şi muşchii îți slăbesc.

Şi-apoi, cu un accent britanic surprinzător de bun:

— Şi nu-i ca o mahmureală, bătrânii mei.

— Stomacul era cel mai rău, zice Doc. Asta şi...

Dar tace. Nu vrea să vorbească despre Daisy Temperly, fata pe care a ucis-o cu mâzgăleală de cerneală greşit aplicată pe-o rețetă, dar o vede acum mai clar decât pe cowboy-ii falşi de la televizorul din Sand Bar. Era blondă. Cu ochi căprui. Uneori, el o făcea să zâmbească (în pofida durerii) cântându-i cântecul acela, cântecul lui Van Morrison despre fata cu ochi căprui.

— Eu mă duc pentru Mouse, zice Doc. *Trebuie* s-o fac. Dar locul ăla... e-un loc bolnăvicios. Nu ştiu, omule. Poate crezi că înțelegi, dar nu-i aşa.

— Înțeleg mai mult decât crezi, spune Jack. Acum e rândul lui să se oprească şi să reflecteze. Oare Beezer şi Doc îşi mai amintesc cuvântul pe care Mouse l-a rostit înainte să moară? Îşi mai amintesc de *d'yamba?* Ar trebui, erau chiar acolo, au văzut cărțile cum au ieşit de pe raft şi au plutit în aer când Jack a spus cuvântul acela cu voce tare... dar Jack e aproape sigur că, dacă i-ar întreba în clipa asta, îi vor arunca priviri fie

nedumerite, fie de-a dreptul goale. În parte pentru că *d'yamba* e greu de reținut, ca locul precis al drumeagului care duce de la antialunecarea „sănătoasă” a Autostrăzii 35 la Casa întunericului. În cea mai mare parte, însă, deoarece cuvântul îi fusese menit lui, Jack Sawyer, fiul lui Phil şi Lily. El e căpetenia bandei Sawyer pentru că el e diferit. El a călătorit, iar călătoria îți deschide orizonturile.

Cât din toate acestea ar trebui să le spună şi lor? Nimic, probabil. Dar ei trebuie să creadă, iar pentru asta el trebuie să folosească cuvântul lui Mouse. Ştie în străfundul sufletului că va trebui să-l folosească cu băgare de seamă - *d'yamba* e ca o armă; ai un număr fix de cartuşe - şi urăşte să-l folosească aici, atât de departe de Casa întunericului, dar o va face. Pentru că ei trebuie să creadă. Dacă nu, curajoasa lor întreprindere de salvare a lui Ty are şanse să se încheie cu ei toți îngenunchеați în curtea Casei întunericului, cu nasurile însângerate, cu ochii însângerați, vomitând şi scuipându-şi dinții în aerul otrăvit. Jack le poate spune că mare parte din otravă provine din propriile lor minți, dar asta n-ar prea ajuta. EI trebuie să creadă.

În plus, nu e decât unsprezece cincizeci şi trei.

— Lester, spune el.

Barmanul a stat, uitat, lângă uşa batantă a bucătăriei. Nu trăgea cu urechea - e prea departe pentru asta -, însă nu voia să se mişte şi să atragă atenția. Acum se pare că, totuşi, a atras-o.

— Ai miere? întreabă Jack.

— M-miere?

— D-aia făcută de albine, Lester. Bancherii fac bani şi albinele fac miere.

În ochii lui Lester pare o urmă de înțelegere.

— Mda, sigur. O folosesc la plăcinte. Dar şi...

— Pune-o pe bar, îi spune Jack. Dale se fâțâie. Nu-şi găseşte locul.

— Dacă timpul e atât de scurt cum crezi, Jack...

— E-un lucru important.

Îl urmăreşte pe Lester Moon cum pune pe bar un flacon mic de plastic cu miere şi gândul îl duce la Henry. Ce mult i-ar fi plăcut lui Henry micul miracol pe care e pe cale să-l înfăptuiască! Dar, desigur, pentru Henry nu ar fi fost nevoie să înfăptuiască un asemenea miracol. N-ar fi trebuit să irosească o parte din prețioasă putere a cuvântului. Pentru că Henry ar fi crezut pe dată, exact cum crezuse că poate conduce de la Trempealeau până la French Landing - la naiba, până la *lună* - dacă cineva ar îndrăzni să-i ofere şansa şi cheile de la maşină.

— Vi-l aduc acolo, zice Lester curajos. Nu mi-e frică.

— Lasă-l doar la capătul barului, îi spune Jack. E bine aşa. Barmanul se conformează. Flaconul are formă de urs. Stă acolo în bătaia unei raze de soare, a soarelui care mai are şase minute până la zenit. La televizor, schimbul de focuri a început. Jack îl ignoră. Ignoră totul, concentrându-şi mintea la fel de puternic ca un punct de lumină printr-o lupă. Pentru un moment, lasă ca acea intensă concentrare să rămână goală, după care o umple cu un singur cuvânt:

(DYAMBA)

Pe dată, aude un zumzet jos. Devine un bâzâit. Beezer, Doc şi Dale se uită în jur. Pentru un moment, nu se întâmplă nimic, după care intrarea însorită se întunecă. E aproape ca şi când un nor foarte mic de ploaie ar fi intrat în Sand Bar...

Brânză Puturoasă scoate un scâncet strangulat şi se împleticeşte în spate.

— Viespi! strigă el. Sunt viespi! *Feriți-vă!*

Dar nu sunt viespi. Doc şi Lester Moon ar putea să nu ştie asta, dar Beezer şi Dale Gilbertson s-au născut amândoi la țară. Ei ştiu să recunoască nişte albine atunci când le văd. Jack, între timp, se uită doar la roi. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Se concentrează cu toată puterea asupra a ceea ce vrea el să facă albinele.

Insectele se adună în jurul flaconului de miere într-un strat atât de gros, că acesta aproape dispare. Apoi zumzetul lor se îngroaşă şi sticla începe să se ridice, clătinându-se dintr-o parte în alta ca o rachetă mică prevăzută cu un sistem de ghidare neperformant. Apoi, încet, îşi croieşte drum către

banda Sawyer. Flaconul pluteşte pe-o pernă de albine la cincisprezece centimetri deasupra barului.

Jack întinde mâna, cu palma desfăcută. Flaconul i se aşază în ea şi Jack strânge degetele. Andocare încheiată.

O clipă, albinele i se ridică în jurul mâinii, zumzetul lor concurând cu Lily, care strigă: „Lasă-mi-l mie la lungan! El a violat-o pe Stella!”

După aceea ies pe uşă şi duse sunt.

Ceasul Kingsland Ale indică unsprezece cincizeci şi şapte.

— Maică Precistă, şopteşte Beezer. Are ochii larg căscați, aproape să-i iasă din orbite.

— Mi se pare că ai fost cam modest în privința numeroaselor tale talente, spune Dale cu o voce nesigură.

De la capătul barului se aude o bufnitură înfundată. Lester „Brânză Puturoasă” Moon, pentru prima oară în viața lui, a leşinat.

— Acum putem pleca, zice Jack. Beez, tu şi Doc deschideți drumul.

Noi vă urmăm îndeaproape, cu maşina lui Dale. Când ajungeți la drumeagul cu indicatorul TRECEREA OPRITĂ, *nu intrați.* Parcați-vă motocicletele şi aşteptați. Restul drumului îl facem cu maşina, dar mai întâi o să ne dăm cu puțină din-asta sub nas.

Ridică flaconul în aer. E-o versiune de plastic a Ursulețului Winnie, murdar la mijloc, acolo unde Lester îl apucă şi-l strânge de obicei.

— Am putea chiar să ne vârâm puțin *în* nări. E cam lipicios, dar e mai bine decât să vomităm convulsiv.

În ochii lui Dale se conturează ideea confirmării şi-a aprobării.

— Aşa cum te dai sub nas cu loțiune mentolată Vicks când te afli la locul unei crime, zice el.

Nu e deloc aşa, dar Jack încuviințează. Pentru că, aici, ideea e să *crezi.*

— O să meargă? întreabă Doc cu îndoială.

— Da, răspunde Jack. Tot o să simțiți o stare de disconfort, nu mă îndoiesc deloc de asta, dar o să fie uşor. Apoi o să

trecem în... ei bine, într-un alt loc. După aceea, totul e posibil.

— Credeam că puştiul se află în casă, zice Beez.

— Cred că a fost mutat. Iar casa... e-un fel de gaură de vierme. Se deschide spre o altă...

Lume este primul cuvânt care-i vine în minte, dar, cumva, nu crede că *este* o lume, nu aşa cum sunt Teritoriile.

— Spre un alt loc.

La televizor, Lily tocmai a încasat primul din cele aproximativ şase gloanțe. În filmul acesta moare şi, în copilărie, Jack l-a urât mereu, dar măcar îşi dă duhul apăsând pe trăgaci. Ia destul de mulți nemernici cu ea, inclusiv pe lunganul care i-a violat prietena, iar asta-i bine. Jack speră să poată face acelaşi lucru. Mai mult ca orice, însă, speră să-l poată aduce pe Tyler Marshall înapoi la mama şi tatăl lui.

Lângă televizor, acele ceasului trec de la unsprezece cincizeci şi nouă la doisprezece.

— Haideți, băieți, spune Jack Sawyer. Pe cai şi la drum.

Beezer şi Doc urcă pe caii lor de fier. Jack şi Dale se duc cu paşi lenți către maşina şefului poliției, dar se opresc când un Ford Explorer intră valvârtej în parcarea Sand Bar, derapând pe pietriş şi grăbindu-se spre ei, ridicând în aerul de vară o trâmbă de praf.

— O, Hristoase, murmură Dale.

Jack îşi dă seama după şapca de baseball prea mică de pe capul şoferului că acesta este Fred Marshall. Dar dacă tatăl lui Ty crede că va lua parte la misiunea de salvare, ar face bine să se mai gândească o dată.

— Slavă Cerului că v-am prins! strigă Fred când aproape se prăvăleşte din camionetă. Slavă Cerului!

— Cine urmează? întreabă Dale încet. Wendell Green? Tom Cruise? George W. Bush, la brat cu Miss Univers, futu-i?

Jack abia îl aude. Fred se căzneşte să dea jos un pachet mare de pe platforma camionetei şi, dintr-odată, Jack e interesat. În pachetul acela ar putea fi o puşcă, dar, cine ştie de ce, nu crede că asta este. Jack se simte brusc ca un flacon

ridicat de albine; simte că, în loc să facă el acțiunea, acțiunea este făcută asupra lui. Porneşte înainte.

— Hei, să-i dăm bice! țipă Beezer. Sub el, Harley-ul prinde viață cu o explozie. Hai să...

Apoi Beezer *urlă.* La fel face şi Doc, care tresare aşa tare că aproape scapă motocicleta care merge la ralanti între coapsele sale. Jack simte ceva asemănător unui fulger trecându-i prin cap şi se avântă asupra lui Fred, care țipă şi el incoerent. Pentru un moment, amândoi par fie să danseze cu obiectul lung, împachetat, pe care Fred li l-a adus, fie să se lupte pentru el.

Numai Dale Gilbertson - care nu a fost în Teritorii, n-a fost aproape de Casa întunericului şi nu este tatăl lui Ty Marshall - nu e afectat. Şi totuşi, până şi el simte că i se ridică ceva în cap, ceva ca un țipăt lăuntric. Lumea se cutremură. Dintr-odată, totul pare mai strălucitor, mai profund.

— Ce-a fost asta? strigă el. E bine sau rău? E bine sau rău? *Ce naiba se întâmplă aici?*

Un moment, niciunul nu-i răspunde. Sunt prea uluiți pentru asta.

În timp ce un roi de albine poartă pe sus un flacon de miere de-a lungul unui bar într-o altă lume, Burny îi spune lui Ty Marshall să se întoarcă cu fața la perete, blestemăție, să se-ntoarcă odată cu fața la perete.

Se află într-o cocioabă mică şi urât mirositoare. Zgomotele metalice de maşinării sunt mult mai aproape. Ty aude şi strigăte şi suspine şi țipete aspre şi ceea ce pot fi numai şuierături şi pocnete de bice. Acum sunt foarte aproape de Marea Combinație. Ty a văzut-o, un mare amalgam zigzagat de metal înălțându-se în nori dintr-o groapă fumegândă aflată cam la un kilometru spre est. Pare a fi ideea de zgârie-nori a unui nebun, o adunătură a la Rube Goldberg[39] de jgheaburi şi cabluri şi curele şi platforme, totul pus în mişcare de copii ce aleargă împleticit ca să învârtă curele şi să tragă de manivele uriaşe. Un fum roşiatic se ridică din ea în fuioare pestilențiale.

De două ori în timp ce maşinuța de golf rula încet, cu Ty la volan şi Burny stând strâmb în scaunul pasagerului cu taserul îndreptat spre el, pe lângă ei au trecut grupuri de înfiorători oameni verzi. Trăsăturile lor erau răvăşite; pielea era solzoasă, reptiliană. Purtau tunici de piele semi-tăbăcită, pe care, ici-colo, încă se mai vedeau smocuri de blană. Majoritatea aveau săbii; destul de mulți aveau bice.

Supraveghetorii, i-a explicat Burny. *Eu țin în mişcare roțile progresului.* A început să râdă, dar râsetul s-a transformat într-un geamăt şi geamătul într-un strigăt aspru şi fără suflu de durere.

Bun, şi-a spus Ty cu sânge rece. Şi-apoi, folosind pentru prima dată un cuvânt preferat de-a lui Ebbie Wexler: *Mori repede, futangiu cretin.*

Cam la trei kilometri de Casa întunericului, au ajuns la o uriaşă platformă de lemn, aflată în stânga lor. Pe ea era instalată un soi de schelă, din vârful căreia se întindea aproape până la drum un stâlp lung. De stâlp atârnau mai multe frânghii roase, care se legănau în briza caldă şi sulfuroasă. Sub platformă, pe terenul pe care lumina soarelui nu cădea niciodată, erau mormane străvechi de oase şi de pulbere albă. Într-o parte era o movilă mare de încălțări. De ce să ia hainele şi să lase încălțările era un mister pe care Ty probabil că nu l-ar fi rezolvat nici dacă nu ar fi purtat şapca *(jugării speceale bendru băiezi speceali),* dar o expresie neaşteptată i-a apărut în minte: obiceiul pământului. Avea o bănuială că asta era ceva ce tatăl lui spunea uneori, dar nu era sigur. Nu-şi putea aminti nici măcar chipul tatălui său, nu cu claritate.

Spânzurătoarea era înconjurată de corbi. Se loveau unul de celălalt şi s-au întors să urmărească înaintarea maşinuței. Niciunul nu era corbul cel special, cel cu nume pe care Ty nu şi-l mai amintea, dar ştia de ce sunt acolo. Aşteptau carne proaspătă de ciugulit, asta făceau. Aşteptau ochi morți de curând pe care să-i înfulece. Fără a mai pomeni de torsurile goale ale morților desculți.

Dincolo de mormanul de încălțări putrede, o cale ferată defectă ducea înspre nord, traversând un deal fumegător.

— Station House Road, a zis Burny.

Atunci părea să vorbească mai mult pentru sine decât pentru Ty. Probabil că intra uşor-uşor în delir. Şi totuşi, taserul rămânea îndreptat spre gâtul lui Ty, neabătut.

— Acolo ar trebui să-l duc pe băiatul special. *(Dug be băiadu sbejal.)*

Acolo ajung cei speciali. Domnul Munşun s-a dus după mono. Monoul Lumii din Capăt. Cândva erau doi. Patricia... şi Blaine. S-au dus.

Au înnebunit. S-au sinucis.

Ty a condus maşinuța şi-a păstrat tăcerea, dar era de părere că bătrânul Burn-Burn era cel care înnebunise (înnebunise *şi mai mult,* îşi reaminti). Ştia de existența monoraiurilor, chiar se plimbase cu unul la Disney World din Orlando, dar monoraiuri pe nume Blaine şi Patricia? Asta era aiurea.

Station House Road a rămas în urma lor. În față, roşul-ruginiu şi cenuşiul de fier al Marii Combinații se apropia tot mai mult. Ty vedea furnici care se mişcau pe curele înclinate într-un unghi crud. Copii. Unii din alte lumi, poate - lumi alăturate acesteia - dar mulți dintr-a lui. Copii ale căror fețe apăreau pentru o vreme pe cutiile de lapte şi apoi dispăreau pentru totdeauna. Mai rămâneau puțin în sufletele părinților, desigur, dar în cele din urmă praful se aşternea chiar şi acolo, transformându-i din amintiri vii în fotografii vechi.

Copii presupuşi morți, îngropați undeva în morminte superficiale de perverşi care-i folosiseră şi apoi scăpaseră de ei. În schimb, ei erau aici. Unii dintre ei, în orice caz. *Mulți* dintre ei. Luptându-se să tragă de manete şi să întoarcă roțile şi să mişte curelele în vreme ce supraveghetorii cu ochi galbeni şi piele verde pocneau din bice.

În timp ce Ty privea, una dintre furnicuțe a căzut de pe-o latură a clădirii întortocheate, înfăşurate în aburi. I s-a părut că aude un strigăt slab. Sau poate că a fost un țipăt de uşurare?

— Ce zi frumoasă, a zis Burny încet. O să-mi placă şi mai mult după ce-o să îmbuc ceva. Întotdeauna... mă înveselesc după ce îmbuc ceva.

Ochii lui bătrâni îl studiază pe Ty, strângându-se puțin pe la colțuri de-o căldură bruscă.

— Fundul de copilaş e cea mai bună mâncare, dar nici al tău n-o să fie rău. Mnu, n-o să fie deloc rău. El mi-a spus să te duc la stație, dar nu-s sigur că mi-ar da porția care mi se cuvine. *Comisionul* meu.

Poate e cinstit... poate că încă-mi e prieten... dar mă gândesc să-mi iau mai întâi porția, aşa, ca să fiu sigur. Majoritatea agenților îşi primesc cele zece procente din capul locului.

Întinde mâna şi-l împunge pe Ty puțin sub mijloc. Chiar şi prin jeanşi, băiatul simți muchia dură şi boantă a unghiei bătrânului.

— Eu mă gândesc să-mi iau porția *din fundul* locului.

Un râset şuierat, dureros, şi Ty n-a fost tocmai neplăcut surprins să vadă o bulă luminoasă de sânge apărând între buzele crăpate ale bătrânului.

— Din *fundul* locului, pricepi?

Unghia împunse din nou lateralul fesei lui Ty.

— Pricep, a zis Ty.

— O să poți trage pârțuri la fel de uşor, a zis Burny. Doar că atunci o să trebuiască să faci şmecheria cu strânsul dintr-o bucă *de fiecare dată!*

Tot un râset şuierat. Da, părea să delireze, sigur că da - să delireze sau pe punctul de-a o face - şi totuşi, vârful taserului rămânea nemişcat.

— Mergi mai departe, băiete. Încă un kilometru pe Conger Road.

O să vezi o cocioabă cu acoperiş de tinichea, jos într-o viroagă. E pe dreapta. E-un loc special. Special pentru mine. Intră acolo.

Ty, neavând de ales, s-a supus. Iar acum...

— Fă ce-ți spun! Stai cu fața la peretele ăla afurisit! Ridică mâinile şi bagă-le în inelele alea!

Ty nu poate defini cuvântul *eufemism* pe loc, dar ştie că a le spune cerculeţelor acelora de metal „inele” e-o subapreciere. De peretele din spate atârnă, de fapt, cătuşe de tortură.

Panica îi fâlfâie în creier ca un stol de păsări mici, ameninţând să-i ascundă gândurile. Se luptă să reziste - se luptă cu o intensitate feroce. Dacă cedează panicii, dacă începe să strige ca din gură de şarpe, va fi terminat. Fie bătrânul îl va omorî în timp ce-l ciopleşte, fie prietenul bătrânului îl va duce într-un loc oribil pe care Burny îl numeşte Din-tah. În orice caz, Ty nu-şi va revedea niciodată părinţii. Sau French Landingul. Dar dacă îşi poate păstra cumpătul... dacă poate aştepta ocazia potrivită...

A, dar e greu. Şapca pe care o poartă chiar îl ajută puţin la asta - are un efect de amorţire care îl ajută să ţină panica în frâu - însă tot greu este. Pentru că el nu este primul copil pe care bătrânul l-a adus aici, aşa cum n-a fost primul care a stat lungi şi lente ore în celula aceea din casa bătrânului. În colţul din stânga barăcii, sub o gaură pentru ieşirea fumului acoperită cu tinichea, se află un set de barbecue înnegrit şi mânjit de grăsime întărită. Grătarul e legat la două sticle cu combustibil pe care scrie LA RIVIERE PROPAN. Pe perete sunt agăţate mănuşi de bucătărie, spatule, cleşti, perii de sârmă şi furculiţe pentru grătare. Sunt foarfeci şi ciocane pentru carne şi cel puţin patru cuţite de măcelărie cu lame bine ascuţite. Unul dintre acestea din urmă pare aproape la fel de lung cât o sabie de paradă.

Lângă acesta este atârnat un şorţ mizerabil pe care e imprimat mesajul PUTEŢI PUPA BUCĂTARUL.

Mirosul din aer îi aminteşte lui Ty de picnicul VFW{40} la care l-au dus mama şi tata cu ocazia ultimei Zile a Muncii. Maui Wowie, aşa i se spunea, şi asta pentru că oamenii care mergeau acolo trebuiau să se simtă ca şi când s-ar fi aflat în Hawaii. În mijlocul parcului La Follette, lângă râu, era o groapă mare pentru barbecue, îngrijită de femei în fuste verzi şi bărbaţi în cămăşi ţipătoare pline de păsări şi copaci tropicali. Porci întregi se perpeleau deasupra unei găuri scăpărătoare din pământ şi mirosul se asemăna cu acesta din

baracă. Numai că mirosul de aici este stătut... şi vechi... şi... Şi *nu tocmai de porc,* îşi spune Ty. *Este...*

— Trebuie să stau aici şi să mă holbez toată ziua la tine, păduche?

Taserul scoate un sfârâit electric. O durere gâdilitoare îi paralizează gâtul lui Ty. Vezica îi cedează şi îşi udă pantalonii. Nu se poate abține. De fapt, abia dacă îşi dă seama. Undeva (într-o galaxie foarte îndepărtată), o mână care tremură, dar care încă mai deține o forță teribilă îl aruncă pe Ty spre peretele din spate şi spre cătuşele ce-au fost sudate de plăcile de oțel dispuse la înălțime de un metru şaizeci de sol.

— Poftim! strigă Burny şi scoate un al treilea râset obosit, isteric.

Ştiam c-o să te alegi până la urmă cu una care să-ți aducă noroc! Te crezi deştept, n-aşa? Un mic geniu! Acuma, vâră mâinile prin inelele alea şi hai să terminăm cu prostiile!

Ty a întins brațele pentru a nu se lovi cu fața de peretele din spate al barăcii. Are ochii la mai puțin de treizeci de centimetri de lemn şi are ocazia să vadă bine straturile vechi de sânge care-l acoperă. Care-l *îmbracă.* Sângele emană o duhoare metalică străveche. Sub picioare, solul pare spongios. Ca jeleul. Scârbos. S-ar putea ca asta să fie o iluzie de ordin fizic, dar Ty ştie că ceea ce simte este, cu toate acestea, destul de real. Acesta e un loc al morții. Bătrânul s-ar putea să nu-şi pregătească aici teribilele mese de fiecare dată - s-ar putea să nu-şi permită acest lux - dar ăsta e locul care-i place. Cum a spus: e special pentru el.

Dacă-l las să-mi prindă mâinile în cătuşele alea, gândeşte Ty, *s-a zis cu mine. O să mă facă bucăți. Şi, odată ce-o să înceapă să taie, s-ar putea să nu reuşească să se mai oprească - nici pentru domnul Muson ăsta, nici pentru nimeni. Aşa că pregăteşte-te.*

Acesta din urmă nu seamănă deloc cu unul dintre gândurile sale. E ca şi cum ar auzi vocea mamei lui în minte. Mama lui sau cineva ca ea. Ty îşi recapătă echilibrul. Stolul de păsări ale panicii dispare brusc şi are capul limpede atât cât îi permite şapca. Ştie ce trebuie să facă. Sau să încerce să facă.

Simte vârful taserului alunecându-i între picioare şi se gândeşte la şarpele care a străbătut aleea năpădită de ierburi, şarpele acela cu gura plină de colți.

— Vâră-ți mâinile prin inelele alea chiar acum, altfel o să-ți prăjesc boaşele ca pe nişte stridii.

Zdridii, aşa sună.

— Bine, zice Ty.

Vorbeşte pe-o voce pițigăiată, plângăreață. Speră să pară speriat de moarte. Dumnezeu ştie că n-ar trebui să fie greu de lăsat impresia asta.

— Bine, bine, numa' nu mă răni, o fac acuma, vezi? Vezi? Îşi vâră mâinile prin inele. Acestea sunt mari şi lăbărțate.

— Mai sus!

Vocea mârâită încă-i răsună în ureche, dar taserul măcar i-a dispărut dintre picioare.

— Vâră-le cât poți de departe!

Ty face cum i s-a poruncit. Cătuşele alunecă până mai sus de încheieturile mâinilor sale, mâini care, în semiîntuneric, seamănă cu nişte stele de mare. În spatele lui aude din nou clincul acela moale când Burny scotoceşte prin sac. Ty înțelege. Şapca îi bruiază puțin gândurile, dar asta e prea evident ca s-o rateze. Bătrânul are acolo cătuşe adevărate. Cătuşe care au fost folosite de multe, multe ori. Le va prinde la încheieturile lui Ty deasupra cătuşelor de tortură şi acolo va sta Ty - sau va atârna, dacă va leşina - câtă vreme bătrânul monstru îl va ciopârți.

— Acum ascultă, zice Burny.

Pare cu răsuflarea tăiată, dar mai pare şi din nou *însuflețit.* Gândul la masă i-a redat forțele, i-a adus un plus de vitalitate.

— Îndrept spre tine treaba asta cu o singură mână. Cu cealaltă o să-ți pun o cătuşă la încheietură. Dacă te mişti... şi numai dacă *tresari,* băiete... primeşti curent. Înțeles?

Ty încuviințează spre peretele pătat de sânge.

— N-o să mă mişc, bâiguie el. Sincer o spun.

— Mai întâi o mână, apoi cealaltă. Aşa procedăm.

În vocea lui se simte o satisfacție revoltătoare. Taserul îl apasă pe Ty între omoplați destul de tare ca să-l doară. Icnind

de efort, bătrânul i se apleacă peste umărul stâng. Ty simte miros de transpirație şi sânge şi bătrâneţe. Chiar *este* ca în *Hansel şi Gretel,* îşi spune, numai că el nu are un cuptor în care să-şi împingă torţionarul.

Ştii ce să faci, îi spune Judy cu răceală. *S-ar putea să nu-ţi ofere el ocazia, iar dacă aşa va fi, aşa să fie. Dar dac-o va face...*

O cătuşă i se strecoară la încheietura mâinii stângi. Burny îi geme încet, revoltător, în ureche. Bătrânul întinde mâna... taserul se mişcă... dar nu destul de departe. Ty stă nemişcat cât timp Burny închide o cătuşă şi-o strânge bine. Acum, mâna lui stângă e legată de peretele barăcii. De la încheietura acelei mâini, la capătul lanţului de oţel, atârnă cătuşa pe care Burny are de gând să i-o pună la încheietura mâinii drepte.

Bătrânul, încă gâfâind de efort, se duce în dreapta. Se întinde prin faţa lui Ty, dibuind după cătuşa liberă. Taserul îl apasă din nou tare în spate. Dacă bătrânul prinde cătuşa, soarta lui Ty probabil că e pecetluită (şi nu doar într-un singur fel). Şi aproape că o prinde. Dar cătuşa îi scapă din mână şi, în loc să aştepte să-i penduleze înapoi în palmă, Burny se apleacă după ea. Latura osoasă a feţei lui e lipită de umărul drept al lui Ty.

Iar când se apleacă să prindă cătuşa care se leagănă, Ty simte cum atingerea taserului mai întâi slăbeşte, apoi dispare.

Acum! strigă Judy în mintea lui. Sau poate că e Sophie. Sau poate că sunt amândouă laolaltă. *Acum, Ty! Asta e ocazia pe care o aşteptai, alta nu va mai fi!*

Ty trage braţul drept în jos, eliberându-se din cătuşa de tortură. Nu-l va ajuta la nimic să încerce să-l împingă pe Burny de lângă el - bătrânul monstru îl depăşeşte în greutate cu treizeci de kilograme sau mai mult - şi Ty nici nu încearcă. Se trage în schimb în stânga, exercitând o presiune chinuitoare asupra umărului şi-a încheieturii de la mâna stângă, care s-a blocat în cătuşa care o ţine captivă.

— Ce... începe Burny, iar apoi mâna dreaptă a lui Ty prinde ceea ce urmărea să prindă: săculeţul moale, bălăbănit al boaşelor bătrânului. Strânge cu toată forţa corpului său.

Simte testiculele monstrului cum se strivesc unul de celălalt; simte cum unul se sparge şi se dezumflă. Ty strigă, un sunet de disperare şi oroare şi triumf sălbatic, toate amestecate.

Burny, luat cu totul prin surprindere, țipă. Încearcă să se tragă în spate, dar Ty l-a apucat zdravăn. Mâna lui - atât de mică, atât de incapabilă (sau aşa ai fi tentat să crezi) de orice apărare serioasă - s-a transformat într-o gheară. Dacă există un moment când trebuie să folosească taserul, acesta este... dar în uimirea sa, mâna lui Burny s-a relaxat. Taserul zace pe pământul străvechi şi impregnat de sânge al podelei barăcii.

— *Dă-mi drumul! Mă DOARE! Mă, doarrr...*

Înainte să termine, Ty trage în față de săculețul spongios şi dezumflat din pantalonii de bumbac ai bătrânului; trage cu toată forța generată de panică şi ceva de-acolo se *rupe.* Cuvintele lui Burny se dizolvă într-un urlet lichid de agonie. E-o durere mai mare decât şi-a închipuit el vreodată că există... cu siguranță nu în ceea ce-l priveşte pe *el.*

Dar nu este suficient. Vocea lui Judy spune că nu este şi Ty s-ar putea s-o ştie oricum şi el. L-a rănit pe bătrân - i-a dat ceea ce Ebbie Wexler ar numi fără-ndoială „o ruptură futută" - dar nu este suficient.

Îi dă drumul şi se întoarce la stânga, pivotând pe mâna încătuşată. Îl vede pe bătrân cum se clatină înaintea lui în umbre. În spatele lui, maşinuța de golf stă în uşa deschisă, profilată pe un cer plin de nori şi fum. Ochii bătrânului monstru sunt uriaşi şi increduli, umflați de lacrimi. Se holbează la băiețelul care i-a făcut asta.

Curând îşi va reveni în simțiri. Când asta se va întâmpla, Burny va apuca unul dintre cuțitele de pe perete - sau poate una dintre furculițele pentru grătare - şi-şi va omorî prin înjunghiere prizonierul înlănțuit, strigându-i înjurături în timp ce-o va face, spunându-i maimuță, bastard, cur belit nenorocit. Orice gând referitor la marele talent al lui Ty va fi dispărut. Orice teamă de ce i s-ar putea întâmpla lui Burny însuşi dacă domnului Munşun - şi abbalahului - ar fi privat de premiul lui va fi dispărut şi ea. De fapt, Burny nu e decât un animal psihopat şi, într-o clipă, adevărata lui fire va fi

eliberată şi-l va face să se năpustească asupra copilului încătuşat.

Tyler Marshall, fiul lui Fred şi-al formidabilei Judy, nu-i dă lui Burny şansa asta. În ultima parte a drumului încoace s-a gândit în repetate rânduri la cele spuse de bătrân despre domnul Munşun - *m-a rănit, m-a tras de mațe* - şi-a sperat să aibă şi el ocazia să tragă de ceva. Acum ocazia a venit. Atârnând de cătuşă cu mâna stângă trasă crud în sus, avântă mâna dreaptă în față. Prin gaura din cămaşa lui Burny. Prin gaura pe care a făcut-o Henry cu briceagul. Brusc, Ty prinde de ceva umed, asemănător cu o frânghie. Apucă bine şi trage prin spărtura din cămaşă o bucată din intestinele lui Charles Burnside.

Capul lui Burny se ridică spre tavanul cocioabei. Clănțăne convulsiv din maxilar, muşchii gâtului său ridat ies în relief şi scoate un răcnet puternic, agonic. Încearcă să se îndepărteze, lucru care s-ar putea să fie cel mai rău pe care-l poate face cineva care e ținut de măruntaie. O bucată albastru-cenuşie de maț, moale ca un cârnat şi probabil încă încercând să digere ultima masă luată de Burny la cantina de la Maxton, iese cu pocnetul audibil al unui dop de şampanie sărind din gâtul sticlei.

Ultimele cuvinte ale lui Charles „Grăsuliul” Burnside:

— *DĂ-MI DRUMU', POR C MIIIC CE EŞTI!*

Tyler nu-i dă drumul. În schimb, smuceşte furios de intestin într-o parte şi-n alta ca un terier cu un şobolan între dinți. Sânge şi lichid gălbui țâşnesc din gaura din burta lui Burny.

— *Mori!* se aude Tyler cum strigă. *Mori, jigodie bătrâna, MORI ODATĂ!*

Burny mai face un pas împleticit în spate. Gura i se cască involuntar şi o parte din proteza dentară superioară cade la pământ. Se uită cu ochi mari la doi colaci din propriile sale viscere, care se întind ca nişte cartilaje de la gaura roş-neagră a cămăşii sale şi până la mâna dreaptă a copilului ăluia infect. Şi vede un alt lucru şi mai teribil: un soi de strălucire albă l-a înconjurat pe băiat. Îi dă mai multă putere decât ar fi avut altfel. Îi dă puterea de-a trage măruntaiele lui Burny din

corpul lui însufleţit şi ce tare *doare,* ce tare *doare,* cât de tala tale tale *doaleeee...*

— *Mori!* strigă băiatul pe-o voce ascuţită şi spână. *O, te rog, NU VREI SĂ MORI ODA TĂ?*

Şi-n cele din urmă - după mult, mult timp - Burny se prăbuşeşte în genunchi. Privirea lui slabă se fixează asupra taserului şi întinde o mână tremurândă spre el. Înainte să ajungă prea departe, lumina conştiinţei îi părăseşte ochii. N-a îndurat destulă durere pentru a egala măcar a o suta parte din suferinţa pe care a provocat-o, însă mai mult nu suportă corpul său bătrân. Scoate un muget aspru din gât, apoi se prăvăleşte pe spate, mişcare care face să-i iasă şi mai multe intestine din abdomen. E inconştient de asta sau de orice altceva.

Carl Bierstone, cunoscut şi drept Charles Burnside, cunoscut şi drept „Grăsuliul" Burnside, este mort.

Pentru mai bine de treizeci de secunde, nimic nu se mişcă. Tyler Marshall este în viaţă, dar la început atârnă doar de axul braţului său stâng încătuşat, strângând în continuare un colac din intestinele lui Burny în mâna dreaptă. Strângându-l cu toată forţa. Într-un târziu, un fel de însufleţire îi animă trăsăturile. Îşi trage picioarele sub el şi se ridică împleticit, îndepărtând aproape intolerabila presiune exercitată asupra umărului stâng. Devine imediat conştient că braţul drept e împroşcat cu sânge până la biceps şi că pumnul i-e plin de măruntaiele unui mort. Le dă drumul şi ţâşneşte către uşă, neamintindu-şi că e încă legat de perete decât când e tras în spate, umărul urlându-i din nou de durere.

Te-ai descurcat bine, şopteşte vocea lui Judy-Sophie. *Dar trebuie să ieşi cât mai repede de aici.*

Lacrimile reîncep să-i curgă pe faţa murdară şi palidă. Cât îl ţine vocea, începe să strige:

— *Ajutor! Să mă ajute cineva! Sunt în baracă! SUNT ÎN BARACĂ!*

În faţa Sand Bar, Doc stă pe loc, cu motocicleta huruindu-i între picioare, însă Beezer o opreşte pe-a sa, coboară propteaua cu călcâiul bocancului şi se duce la Jack, Dale şi

Fred. Jack a pus stăpânire pe obiectul împachetat adus de tatăl lui Ty. Fred, între timp, a pus stăpânire pe cămaşa lui Jack. Dale încearcă să-l imobilizeze, dar, în ceea ce-l priveşte pe Fred Marshall, doar două persoane există pe lume: el şi Hollywood Jack Sawyer.

— El a fost, nu-i aşa? A fost Ty. *A fost băiatul meu, l-am auzit!*

— Da, zice Jack. Cu siguranță el a fost şi cu siguranță l-ai auzit. Şi-a cam pierdut culoarea feței, vede Beezer, dar altfel e calm. Nu-l deranjează absolut deloc că tatăl băiatului dispărut i-a smuls cămaşa din pantaloni. Nu, întreaga atenție a lui Jack e îndreptată asupra pachetului.

— Pentru Dumnezeu, ce se petrece aici? întreabă Dale tânguitor. Se uită la Beezer. *Tu* ştii?

— Puştiul e într-o baracă undeva, spune Beezer. Am dreptate?

— Da, răspunde Jack.

Fred dă brusc drumul cămăşii lui Jack şi se împleticeşte în spate, suspinând. Jack nu-i acordă nici-o atenție şi nu face niciun efort de-a îndesa în pantaloni poalele cămăşii sale şifonate. Încă se uită la pachet. Aproape că se aşteaptă să vadă timbre rupte din pliculețe de zahăr, dar nu, acesta e un colet clasic. Orice ar fi, a fost trimis cu poşta rapidă domnului Tyler Marshall, Aleea Robin Hood nr. 16, French Landing. Adresa expeditorului a fost scrisă cu roşu: domnul George Rathbun, KDCU, Peninsula Drive nr. 4, French Landing. Sub asta, cu litere negre, mari:

PÂNĂ ŞI UN ORB VEDE CĂ ȚINUTUL COULEE IUBEŞTE GALA BREWER!

— Henry, nu te dai niciodată bătut, aşa-i? murmură Jack. Lacrimile îi înțeapă ochii. Ideea unei vieți fără vechiul său prieten îl loveşte din nou, făcându-l să se simte neputincios şi pierdut şi nesăbuit şi rănit.

— Ce-i cu unchiul Henry? întreabă Dale. Jack, unchiul Henry e *mort.*

Cine ştie cum, Jack nu mai e atât de sigur de asta.

— Să mergem, spune Beezer. Trebuie să-l aducem pe băiat. E-n viață, dar nu e-n siguranță. Ştiu asta limpede ca lumina zilei. Să pornim la drum. Putem lămuri restul mai târziu.

Dar Jack - care n-a făcut doar să audă strigătul lui Tyler, ci, pentru nu moment, chiar a văzut prin ochii lui - nu are cine ştie ce de lămurit. De fapt, înțelegerea se reduce acum la un singur lucru. Ignorându-i pe Beezer şi Dale, se apropie de tatăl înlăcrimat al lui Ty.

— Fred.

Fred continuă să plângă.

— Fred, dacă vrei să-ți revezi băiatul, revino-ți în fire chiar acum şi ascultă-mă.

Fred ridică privirea, cu ochii roşii şiroind. Are încă pe cap şapca de baseball ridicol de mică.

— Ce-i asta, Fred?

— Trebuie să fie un premiu la concursul pe care George Rathbun îl organizează în fiecare vară - Gala Brewer. Dar nu ştiu cum de-a putut Ty câştiga ceva. Acum vreo două săptămâni se smiorcăia că a uitat să se înscrie. M-a întrebat chiar dacă nu l-am înscris *eu* şi eu m-am cam... ei bine, m-am răstit la el.

La această amintire, noi lacrimi încep să curgă pe obrajii țepoşi ai lui Fred.

— Asta se întâmpla cam pe când Judy începea să se comporte...

ciudat... îmi făceam griji pentru ea şi pur şi simplu... m-am răstit la el. Ştii?

Pieptul lui Fred tresaltă. Scoate un sunet apos ca de sughiț şi mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos. Se şterge cu brațul la ochi.

— Iar Ty... tot ce-a spus el a fost: „Nu face nimic, tati.” Nu s-a supărat pe mine, nu s-a bosumflat sau altceva. Pentru că genul ăsta de băiat era. *Este.*

— De unde ai ştiut să-l aduci la mine?

— M-a sunat prietenul tău, zice Fred. Mi-a spus că poştaşul a adus ceva şi că eu trebuie să-l aduc aici numaidecât. Înainte

să pleci. S-a referit la tine ca la...

— S-a referit la mine ca la Jack Călătoru. Fred Marshall se uită la el întrebător.

— Exact.

— Bine, spune Jack blând, aproape absent. Acum o să mergem să-ți aducem băiatul.

— Vin şi eu. Am puşca de vânat căprioare în maşină...

— Şi acolo o să şi rămână. Du-te acasă. Pregăteşte casa pentru el. Pregăteşte casa pentru soția ta. Şi lasă-ne pe noi să facem ce avem de făcut.

Jack se uită mai întâi la Dale, apoi la Beezer.

— Haideți, spune. Să pornim la drum.

Cinci minute mai târziu, maşina şefului poliției din French Landing goneşte spre vest pe Autostrada 35. Direct în față, ca o gardă de onoare, Beezer şi Doc merg unul lângă celălalt, soarele strălucind pe ornamentele cromate ale motocicletelor lor. Copacii înfrunziți se îngrămădesc aproape de drum pe ambele părți.

Jack simte zumzetul care e semnul distinctiv al Casei întunericului cum începe să-i răsune în cap. A descoperit că poate bloca acel sunet dacă e nevoit s-o facă, să-l împiedice să se răspândească şi să-i acopere întregul proces intelectual cu bruiaj static, însă tot e al naibii de neplăcut. Dale i-a dat unul dintre Rugerele 357 - armele de serviciu ale departamentului de poliție - acum o are îndesată la betelia jeanşilor. A fost surprins de cât de mult i-a plăcut greutatea lui în mână, aproape ca o întoarcere acasă. Armele s-ar putea să nu fie cine ştie de ce mare ajutor în lumea din spatele Casei întunericului, însă trebuie să ajungă mai întâi acolo, nu? Şi, după spusele lui Beezer şi Doc, calea de acces nu este tocmai neapărată.

— Dale, ai un cuțit de buzunar?

— Uită-te în torpedou, zice Dale. Aruncă o privire la pachetul lung din poala lui Jack. Presupun că vrei să desfaci aia.

— Presupui corect.

— Îmi poți explica nişte lucruri între timp? Cum ar fi dacă, odată intrați în Casa întunericului, ne putem aştepta ca Charles Burnside să sară de după o uşă secretă cu toporul în mână şi să înceapă să...

— Zilele Grăsuliului Burnside de-a sări la oameni s-au terminat, zice Jack. E mort. Ty Marshall l-a ucis. Asta ne-a izbit în fața Sand Bar.

Maşina şerifului virează aşa tare - până pe partea stângă a drumului - încât Beezer se uită în spate pentru un moment, uimit de ceea ce tocmai a văzut în oglinda retrovizoare. Jack îi face iute şi scurt cu mâna - *Du-te, nu te gândi la noi* - şi Beez se întoarce înapoi în față.

— *Ce-i?* icneşte Dale.

— Bătrânul nemernic era rănit, dar am o bănuială că Ty tot a făcut o treabă a naibii de curajoasă. Curajoasă şi îndemânatică, totodată.

Jack se gândeşte că Henry l-a început pe Burnside şi că Ty l-a *terminat.* Ceea ce George Rathbun ar fi numit fără-ndoială un minunat joc dublu.

— Cum...

— L-a eviscerat. Cu mâinile goale. Cu *mâna.* Sunt sigur că cealaltă e înlănțuită sus, cumva.

Dale rămâne tăcut o clipă, urmărindu-i pe motocicliştii din față cum se înclină într-o curbă cu părul fluturându-le în spate de sub căştile regulamentare în Wisconsin. Jack, între timp, desface ambalajul de hârtie maro şi scoate la iveală o cutie lungă şi albă. Ceva se rostogoleşte înainte şi-napoi în ea.

— Vrei să-mi spui că un băiat de zece ani a eviscerat un ucigaş în serie? Un *canibal* în serie. Că ştii cumva lucrul ăsta.

— Da.

— Asta mi se pare extrem de greu de crezut.

— Gândindu-mă la tatăl lui, înțeleg asta. Fred e...

Un pămpălău, asta-i vine în gând, însă asta e deopotrivă nedrept şi neadevărat.

— Fred e milos, zice Jack. Judy, însă...

— E tare pe poziție, zice Dale. Aşa am auzit.

Jack îi oferă prietenului său un surâs lipsit de umor. A reuşit să limiteze zumzetul la o porțiune mică din creier, însă în acea bucățică urlă ca o alarmă de pompieri. Aproape au ajuns la destinație.

— Întocmai, fără doar şi poate, îi spune lui Dale. Şi la fel şi băiatul. El e... curajos.

Ceea ce Jack aproape că a spus este: *El e un prinț.*

— *Şi* e în viață.

— Da.

— Înlănțuit într-o baracă undeva.

— Corect.

— În spatele casei lui Burnside.

— Îhî.

— Dacă mi-e clară geografia în cap, asta înseamnă că e undeva în pădure lângă Schubert şi Gale.

Jack zâmbeşte şi nu spune nimic.

— Bine, zice Dale apăsat. Cu ce am greşit?

— Nu contează. Ceea ce-i bine, pentru că-i imposibil de explicat.

Jack speră doar ca mintea lui Dale să fie bine înfiptă în loc, pentru că în următoarea oră sau aşa ceva o să încaseze câteva lovituri date naibii.

Taie cu unghia banda adezivă cu care e lipită cutia. O deschide. Dedesubt e o folie cu bule de aer. Jack o scoate, o aruncă pe jos şi se uită la premiul Galei Brewer al lui Ty Marshall - un premiu pe care l-a câştigat chiar dacă, se pare, nici nu s-a înscris în concurs.

Jack scoate un suspin slab de uimire. A mai rămas în el destul din copilul care a fost odată pentru a reacționa la obiectul pe care-l vede, chiar dacă n-a mai jucat niciodată după ce-a fost prea mare pentru Liga de Juniori. Pentru că o bâtă de baseball are ceva aparte, nu-i aşa? Ceva care stârneşte credințele noastre primitive cu privire la puritatea luptei şi-a puterii echipei din care facem parte. Echipa gazdă. Cu privire la ce e drept şi ce e *alb.* Cu certitudine, Bernand Malamud ştia asta; Jack a citit *The National* de mai multe ori, de fiecare dată sperând că se va sfârşi altfel (iar când versiunea cinematografică i-a oferit alt final, nu i-a plăcut de nici-o culoare), de fiecare dată plăcându-i faptul că Roy Hobbs şi-a numit bâta Wonderboy. Cine să-i bage în seamă pe critici, cu toată vorbăria lor despre legenda arthuriană şi simbolurile falice? Uneori, un trabuc e doar un trabuc şi uneori o bâtă e doar o bâtă. Un băț mare. Ceva cu care să marchezi un tur complet.

— Maică soare, zice Dale, aruncând o privire într-acolo. Până şi el pare *mai tânăr.* Ca un băiat. Cu ochii larg căscați. Aşadar, Jack nu e singurul, se pare. A cui e bâta?

Jack o ridică încet din cutie. Pe mâner, scris cu un magic marker negru, se află mesajul:

PENTRU TYLER MARSHALL NU TE DA BĂTUT! AMICUL TĂU, RICHIE SEXSON

— A lui Richie Sexson, zice Jack. Cine e Richie Sexson?

— Cel mai tare jucător de la Brewers, îi explică Dale.

— E la fel de bun ca şi Roy Hobbs?

— Roy... Apoi Dale surâde. O, din filmul ăla! Cu Robert Redford, aşa-i? Nu, nu cred... Hei, ce faci?

Ținând în continuare bâta în mână (de fapt, aproape că-l loveşte pe Dale în obrazul drept cu capătul ei), Jack se întinde şi apasă claxonul.

— Trage pe dreapta, zice el. Aici e. Aiuriții ăia au fost aici doar ieri şi uite cum trec pe lângă.

Dale trage pe marginea drumului, făcând maşina să se oprească brusc, şi scoate schimbătorul de viteze la liber. Când întoarce privirea spre Jack, fața i s-a albit uimitor de tare.

— O, Jack... Nu mă simt prea bine. Poate din cauza micului dejun. Hristoase, sper să nu încep să vomit.

— Tot de la micul dejun se trage şi zumzetul pe care-l auzi în cap? întreabă Jack.

Ochii lui Dale se măresc.

— De unde...

— Pentru că şi eu îl aud. Şi-l simt în stomac. Nu-i din vina micului dejun. E din vina Casei întunericului.

Jack ridică flaconul cu miere.

— Dă-i drumul. Mai dă-ți puțină în jurul nărilor. Bagă ceva şi înăuntru. O să te simți mai bine.

Afişează o siguranță absolută. Pentru că aici nu e vorba de arme secrete sau de formule mistice; şi cu siguranță nu e vorba de miere. E vorba de *credință.* Au părăsit tărâmul raționalului şi au intrat în tărâmul alunecării. Jack ştie asta sută la sută de-ndată ce deschide portiera maşinii.

Înainte, motocicliştii virează şi fac cale întoarsă. Beezer, cu o expresie nerăbdătoare pe față, scutură din cap: *Nu, nu, nu aici.*

Dale vine lângă Jack în fața maşinii. E tot palid la față, însă pielea din jurul şi de sub nas străluceşte de miere, şi pare că se ține destul de bine pe picioare.

— Mersi, Jack. E *mult* mai bine. Nu ştiu cum nişte miere aplicată în jurul nasului mi-ar putea afecta *auzul,* dar zumzetul e mai slab. Nu mai e decât un bâzâit surd.

— Ai greşit locul! strigă Beezer oprind Harley-ul în fața maşinii de patrulă.

— Mnu, zice Jack calm, uitându-se la pădurea deasă. Lumina soarelui căzând pe frunzele verzi contrastează cu

nebuneşti zigzaguri negre de umbră. Totul tremură şi e instabil: joacă feste perspectivei. Ba aici e. Ascunzătoarea domnului Munşun şi-a Bandei Casei întunericului, după cum n-a spus niciodată Ducele.

Acum, când motocicleta lui Doc se opreşte lângă a lui Beezer, larma creşte.

— Beez are dreptate! De-abia *ieri* am fost aici! Doar nu crezi că am şi uitat locul?

— Aici nu e decât pădure, pe ambele părți ale drumului, intervine şi Dale. Arată cu degetul dincolo de şosea, unde, cam la cincizeci de metri sud-est de locul unde stau ei, bandă galbenă de poliție fâlfâie legată de câțiva copaci. Ăla-i drumul care duce la Ed's Eats. Pe noi ne interesează un loc care probabil e dincolo de el...

Cu toate astea, ştii că aici este, gândeşte Jack. Se minunează, de fapt. *Altfel de ce te-ai fi mânjit cu miere ca ursulețul Pooh într-o zi norocoasă?*

Îşi mută privirea la Beezer şi Doc, care nici ei nu arată prea bine. Jack deschide gura să le vorbească... şi ceva fâlfâie în partea de sus a câmpului său vizual. Îşi înfrânează impulsul natural de-a ridica privirea şi de-a identifica sursa acelei mişcări. Ceva - probabil vechea parte Jack Călătoru din el - crede că ar fi o idee foarte proastă să facă asta. Ceva îi priveşte deja. E mai bine să nu ştie că a fost observat.

Lasă jos bâta lui Richie Sexson, sprijinind-o de maşina pornită la ralanti. Ia mierea de la Dale şi i-o întinde lui Beez.

— Poftim, zice, unge-te bine.

— Nu are niciun *rost,* nătărău fără minte! strigă Beezer exasperat. *Nu... Ăsta este... locul!*

— Îți sângerează nasul, spune Jack cu blândețe. Doar puțin. Şi ție, Doc.

Doc dă cu un deget pe sub nas şi se uită uimit la pata roşie. Începe:

— Dar *ştiu* că nu ăsta-i...

Din nou fâlfâitul acela în partea de sus a câmpului vizual al lui Jack. Îl ignoră şi arată cu degetul înainte. Beezer, Doc şi Dale se uită în acea direcție şi Dale e primul care-l vede.

— Fir-aş să fiu, zice el încet. Un indicator cu TRECEREA INTERZISĂ. Acolo a fost până acum?

— Mda, spune Jack. E acolo de treizeci de ani sau mai bine, cred.

— Futu-i, sare Beez şi începe să se dea cu miere în jurul nasului, îndeasă cantităţi generoase şi în nări; picături răşinoase îi scânteiază în barba roş-brună de viking. Am fi mers liniştiţi mai departe, Doctore. Taman până în oraş. La naiba, poate taman până în Rapid City, Dakota de Sud.

Îi dă mierea lui Doc şi face o grimasă spre Jack.

— Îmi pare rău, omule. Trebuia să ştim. Nu avem scuze.

— Unde-i drumeagul? întreabă Dale, apoi: O! *Uite-l* acolo. Puteam *şi. jur...*

— Că nu era nimic acolo. Ştiu, spune Jack.

Zâmbeşte. Se uită la prietenii lui. La Banda Sawyer. În cel mai sigur mod *nu* se uită la zdrenţele negre care fâlfâie neîncetat la periferia superioară a vederii sale, nici în jos la brâu, unde mâna sa scoate încet Rugerul 357 de la betelia pantalonilor. A fost întotdeauna unul dintre cei mai buni. A câştigat medalii doar de câteva ori la tragerea din punct fix, dar la concursul de viteză s-a descurcat foarte bine. Se situa între primii cinci, de obicei. Nu ştie dacă şi-a păstrat îndemânarea asta, dar crede că va afla chiar acum.

Zâmbindu-le, privindu-l pe Doc cum îşi vâră miere în nări, Jack zice cu o voce degajată:

— Ceva se uită la noi. Nu ridicaţi privirea. O să încerc să-l împuşc.

— Ce este? întreabă Dale, zâmbind la rândul lui. Nu ridică privirea, se uită drept înainte. Acum vede cât se poate de clar drumeagul umbros care trebuie că duce la casa lui Burnside. Nu era acolo, putea să jure că nu era, dar acum este.

— E-o pacoste, spune Jack şi, brusc, scoate Rugerul, apucându-l de mâner cu ambele mâini. Deschide focul aproape înainte să poată vedea cu ochii lui şi prinde corbul mare şi negru aşezat pe creanga de sus a unui stejar complet prin surprindere. Acesta scoate un singur ţipăt puternic, şocat - „AOOOO!” - apoi e spulberat pe loc. Sângele zboară pe

profilul cerului albastru de vară, la apus. Penele planează în ghemotoace la fel de întunecate ca umbrele nopții. Şi un corp. Cade la marginea drumului, în față, cu un bufnet puternic. Un singur ochi negru, lucios, se uită la Jack Sawyer cu o expresie de surpriză.

— Ai tras cinci sau şase gloanțe? întreabă Beezer pe-un ton de mirare profundă. A fost atât de rapid, că nu mi-am dat seama.

— Le-am tras pe toate, spune Jack. Se pare că, totuşi, nu mi-am ieşit din mână.

— Ce corb mare! zice Doc.

— Nu-i un corb ca oricare altul, îi spune Jack. E Gorg. Înaintează spre corpul spulberat care zace în praf.

— Ce mai faci, amice? Cum te mai simți? Scuipă pe Gorg, o hârcă mare şi groasă.

— Asta-i pentru că i-ai ademenit pe copii, spune el.

Apoi, brusc, loveşte cu bocancul cadavrul corbului, care, într-un arc slab, cu aripile înfăşurate în jurul corpului ca un lințoliu, ajunge între ierburi.

— Iar asta-i pentru că ți-ai bătut joc de mama Irmei.

Toți trei se uită la el la fel de uimiți. Aproape temători. Sunt priviri care-l obosesc pe Jack, deşi presupune că trebuie să le accepte, îşi aminteşte că vechiul său prieten Richard Sloat s-a uitat la el în acelaşi fel, odată ce Richard şi-a dat seama că ceea ce el numea „poveşti din insula Seabrook" nu se limita doar la insula Seabrook.

— Haideți, zice Jack. Toată lumea în maşină. Să trecem la treabă.

Da, şi trebuie să se mişte repede, pentru că un domn cu un singur ochi va începe în scurt timp să-l caute pe Ty. Domnul Munşun. *Ochiul Regelui,* îşi spune Jack. *Ochiul abhalahului. La asta se referea Judy - la domnul Munşun. Oricine sau orice ar fi el de fapt.*

— Nu-mi place că trebuie să lăsăm motocicletele aici, pe marginea drumului, omule, zice Beezer. Oricine ar putea veni şi să le...

— N-o să le vadă nimeni, îl liniştеşte Jack. De când ne-am oprit, au trecut trei sau patru maşini şi nimeni nici măcar n-a întors capul spre noi. Şi ştii de ce.

— Pentru că am început deja să trecem pragul, nu-i aşa? întreabă Doc. Asta-i marginea. Granița.

— Opopanax, zice Jack. Cuvântul îi iese pur şi simplu pe gură.

Jack ia bâta de baseball câştigată de Ty şi se urcă pe scaunul pasagerului.

— Asta înseamnă să mergem, explică el. Hai să terminăm odată.

Aşadar, Banda Sawyer porneşte în ultima aventură - de-a lungul drumeagului împădurit, otrăvit, care duce la Casa întunericului. Lumina puternică a după-amiezii se estompează repede şi devine o strălucire mată a unei seri noroase de noiembrie. Printre copacii deşi de pe-o parte şi cealaltă a drumului, siluete întunecate se împletesc şi se târăsc şi uneori zboară. Nu au cine ştie ce importanță, consideră Jack; nu sunt decât fantome.

— Ai de gând să-ți încarci „Rugelatorul" ăla? întreabă Beezer de pe bancheta din spate.

— Mnu, răspunde Jack, uitându-se la Ruger fără mare interes. Cred că şi-a încheiat misiunea.

— Pentru ce ar trebui să ne pregătim? întreabă Dale pe-o voce firavă.

— Pentru orice, răspunde Jack.

Îi oferă lui Dale Gilbertson un rânjet lipsit de umor. Înainte îi aşteaptă o casă care nu-şi păstrează forma, ci se-nvârte şi se unduieşte în cel mai neliniştitor fel. Uneori nu pare mai mare decât o umilă casă de fermă; o clipire de ochi, şi pare un monolit care ascunde vederii tot cerul; încă o clipire şi pare să fie o construcție joasă, inegală, întinzându-se în spate sub bolta pădurii cale de, probabil, kilometri întregi. Emană un zumzet slab care seamănă cu nişte voci.

— Fiți pregătiți pentru absolut orice.

28

Dar, la început, nu se întâmplă nimic.

Toți patru coboară şi rămân în fața maşinii lui Dale, arătând până la ultimul ca nişte oameni care pozează pentru fotografia de grup care va ajunge în cele din urmă pe peretele cuiva. Numai că fotograful s-ar afla pe veranda Casei întunericului - într-acolo stau ei cu fața - iar veranda e goală cu excepția celui de-al doilea indicator cu TRECEREA INTERZISA, care stă sprijinit de un stâlp scorojit. Cineva a desenat pe el un craniu cu un magic marker sau creion chimic. Burny? Vreun adolescent intrepid care a venit până la casă într-o demonstrație de curaj? Dale a făcut unele lucruri nebuneşti în adolescență, şi-a riscat viața cu un tub de vopsea sub presiune nu doar o singură dată, însă varianta aceasta tot i se pare greu de crezut.

Atmosfera e apăsătoare şi tăcută, ca înaintea unei furtuni cu fulgere. Aerul miroase urât, însă mierea pare să acționeze ca un filtru bun. În pădure, ceva scoate un sunet gros pe care Dale nu l-a mai auzit niciodată până acum. *Gruu-uuu.*

— Ce-i aia? îl întreabă pe Jack.

— Nu ştiu, răspunde acesta. Doc spune:

— Am auzit cum fac aligatorii în călduri şi aşa sună.

— Dar aici nu suntem în Everglades, zice Dale. Doc îi oferă un zâmbet subțire.

— Nici în Wisconsin nu mai suntem, Toto. Sau poate nu ai observat.

Dale a observat foarte bine. Pentru început, e felul în care casa nu vrea să-şi mențină forma - felul în care pare uneori *enormă,* ca şi când ar fi mai multe case cumva suprapuse. Un oraş poate de mărimea Londrei împăturit sub un singur acoperiş straniu. Şi-apoi mai sunt copacii: stejari bătrâni şi pini, mesteceni care seamănă cu nişte fantome uscătive, arțari roşii - toți specifici acestei zone - dar mai vede şi plante răsucite, rădăcinoase, care seamănă cu nişte copaci banyan mutanți. Şi se *mişcă* oare aceştia? Hristoase, Dale speră că nu. Dar, că e aşa sau nu, aceştia *şoptesc.* E aproape sigur de

asta. Le aude cuvintele cum i se înfiripă prin zumzetul din cap, şi nu sunt cuvinte încurajatoare, nu, nici pe departe.

Ucidtine... mânctine... urăsctine...

— Unde-i câinele? întreabă Beezer. Ține pistolul de 9 milimetri într-o mână. Vino, cuțu-cuțu! Am ceva bun pentru tine! Vino repede să-l iei!

În schimb, din pădure se aude din nou mârâitul acela gutural, de data asta mai aproape: *GRUU-UUUU!* Şi copacii şoptesc. Dale ridică privirea spre casă, care creşte, etaj după etaj, până la cerul alb şi rece, şi brusc e asaltat de amețeală ca de un val vâscos de căldură. Are vaga senzație că Jack îl apucă de cot ca să-l împiedice să cadă. Asta-l ajută puțin, dar nu destul; şeful poliției din French Landing se întoarce spre stânga şi vomită.

— Bun, zice Jack. Dă afară. Scapă de tot. Dar tu, Doc? Beez?

Thunder Two spun că sunt în regulă. Pentru moment aşa este, dar Beezer nu ştie cât va putea rezista. Stomacul i se agită. *Ei, şi ce dacă aş da la boboci?* gândeşte el. *După spusele lui Jack, Bumside e mort şi n-o să-l deranjeze.*

Jack îi conduce pe scările verandei, oprindu-se să arunce indicatorul cu TRECEREA INTERZISĂ cu graffitiul lui cu cap de mort într-un boschet care-l înghite pe dată, ca o gură vorace. Asta îi aminteşte lui Dale cum Jack a scuipat pe corb. Prietenul lui pare diferit, cumva, mai tânăr şi mai în putere.

— Dar noi o să încălcăm indicația şi-o să trecem, spune Jack. O să trecem cât ne vor *muşchii.*

La început, însă, pare că nu o vor face. Uşa din față a Casei întunericului nu e doar încuiată. Între uşă şi canat nu e nici urmă de crăpătură. De fapt, odată ajunşi sus, uşa pare desenată, un *trompe-l'oeil.*

În spatele lor, în pădure, ceva strigă. Dale tresare. Strigătul se ridică până la o notă dureros de ascuțită, se transformă într-un acces de râs maniacal şi dispare brusc.

— Indigenii sunt al naibii de agitați, comentează Doc.

— Vrei să încercăm un geam? îl întreabă Jack pe Beezer.

— Nu. O să intrăm prin față.

Rostind acestea, Jack ridică bâta de baseball a lui Richie Sexson. Când termină, o lasă jos, părând nedumerit. Din spatele lor se aude un huruit surd, care creşte repede în intensitate. Iar lumina zilei, deja slabă în această ciudată pădure deasă, pare să se micşoreze tot mai mult.

— Acum ce mai e? întreabă Beezer, întorcându-se înapoi spre drumeag şi spre maşina parcată. Ține pistolul ridicat lângă urechea dreaptă. Ce mamă...

După care tace. Arma coboară. El cască gura.

— Maică Precistă, zice Doc imediat. Dale, şi mai încet:

— Tu ai făcut asta, Jack? Dacă da, chiar că ți-ai ascuns bine talentele. Lumina a scăzut în intensitate pentru că în luminişul din fața Casei întunericului a apărut acum o boltă de albine. Dinspre drum se revarsă altele, o auriu-maronie coadă de cometă. Produc un bâzâit somnoros, benefic, dar acoperă complet țiuitul aspru, de alarmă antiincendiu, al casei. Arătarea-aligator răguşită din pădure tace şi siluetele pâlpâitoare dintre copaci dispar.

Mintea lui Jack e imediat plină de gânduri şi imagini ale mamei sale: Lily dansând, Lily plimbându-se de colo-colo în spatele uneia dintre camerele de luat vederi înaintea unei scene importante cu o țigară între dinți, Lily stând în fața geamului din living şi uitându-se afară în vreme ce Patsy Cline cântă *Crazy Arms.*

Într-o altă lume, desigur, ea a fost un alt fel de regină, şi ce este o regină fără un cortegiu loial?

Jack Sawyer se uită la uriaşul nor de albine - milioane, poate miliarde; toți stupii din Midwest trebuie că sunt goi în după-amiaza aceasta - şi zâmbeşte. Asta face să i se schimbe forma ochilor şi lacrimile care s-au strâns acolo i se revarsă pe obraji. *Salut,* gândeşte el. *Salutare, băieți.*

Zumzetul surd, plăcut, al albinelor pare să se schimbe uşor, parcă răspunzându-i. Sau poate că asta se întâmplă doar cu imaginația lui.

— La ce *folosesc* ele, Jack? întreabă Beezer. În vocea lui se simte accentul de venerație.

— Nu ştiu precis, spune Jack. Se întoarce înapoi spre uşă, ridică bâta şi loveşte o dată, tare, cu ea în lemn. *Deschide!* strigă el. *O cer în numele reginei Laura DeLoessian! Şi în numele mamei mele!*

Se aude un scârțâit ascuțit, atât de tare şi de pătrunzător, încât Dale şi Beez se trag amândoi în spate, crispându-se. Beezer chiar îşi acoperă urechile. În partea de sus a uşii apare o crăpătură, care se lungeşte apoi în ambele părți. În colțul din dreapta sus al uşii, crăpătura coteşte şi continuă drept în jos, lărgindu-se destul cât prin ea să iasă un aer muced. Jack surprinde o pală de ceva deopotrivă acru şi familiar: mirosul morții pe care l-au întâlnit prima dată la Ed's Eats.

Întinde mâna spre clanță şi o încearcă. Aceasta se roteşte fără probleme. Jack deschide uşa de la intrarea în Casa întunericului.

Dar, înainte să-i poată invita pe ceilalți înăuntru, Doc Amberson începe să strige.

Cineva - poate Ebbie, poate T.J., poate pezevenchiul de Ronnie Metzger - îl trage pe Ty de braț. Îl doare de nu se vede, dar nu asta e partea cea mai rea. Cel care-l trage scoate şi un zumzet ciudat care pare să vibreze adânc în capul lui. Se aude şi un zăngănit

(Marea Combinație, asta-i de la Marea Combinație)

dar zumzetul ăla!... Mamă, zumzetul ăla *doare*.

— Termină, bâiguie Ty. Termină, Ebbie, sau o să... Strigăte slabe pătrund prin zumzetul acela electric şi Ty Marshall deschide ochii. Nu există nici-o perioadă de grație când să fie nesigur de locul unde se află şi ce i se întâmplă. Îşi aminteşte totul cu forța unor imagini teribile - un accident de maşină cu oameni morți întinşi peste tot, să spunem - care-ți sunt puse sub ochi înainte să-ți poți feri privirea.

Se ținuse tare până când bătrânul murise; dăduse ascultare vocii mamei lui şi îşi păstrase cumpătul. Dar odată ce începuse să strige după ajutor, panica se întorsese şi-l înghițise. Sau poate că fusese vorba despre şoc. Sau amândouă. În orice caz, leşinase în timp ce încă striga după

ajutor. Cât timp a stat atârnat aici de brațul încătuşat, inconştient? E imposibil de spus după lumina care se revarsă înăuntru prin uşa barăcii; aceasta pare neschimbată. La fel şi feluritele zăngănituri şi mormăituri ale uriaşei maşinării, şi Ty înțelege că aceasta nu se opreşte niciodată, că țipetele copiilor şi pocnetele de bici ale paznicilor cumpliți care insistă să nu înceteze munca sunt veşnice. Marea Combinație nu stă niciodată în loc. Funcționează cu sânge şi teroare şi nu-şi ia nici-o zi liberă.

Dar zumzetul acela - acel suculent zumzet electric, aidoma celui mai mare aparat de ras Norelco din lume -, ce naiba e ăla?

Domnul Munşun s-a dus după mono. Vocea lui Burny în capul lui. O şoaptă abjectă. *Monoul Lumii din Capăt.*

O spaimă groaznică se furişează în inima lui Ty. Nu se îndoieşte absolut deloc că ceea ce aude este tocmai monoraiul acela, trăgând chiar acum sub bolta de la capătul Station House Road. Domnul Munşun îşi va căuta băiatul, băiadu zbejial, iar când nu-l va vedea (când nu-l va vedea nici pe Burn-Burn), va veni oare să-l caute?

— Sigur că da, croncăneşte Ty. O, mamă. Pun prinsoare că va veni.

Ridică privirea spre mâna stângă. Dacă n-ar avea cătuşa, i-ar fi atât de uşor s-o scoată prin inelul de fier din perete. Trage în jos de mai multe ori, totuşi, însă cătuşa nu face decât să se lovească de inel. Cealaltă cătuşă, cea după care se întindea Burny când Ty l-a prins de boaşe, se bălăngăne, făcându-l pe băiat să se gândească la spânzurătoarea de la capătul Station House Road.

Zumzetul acela care-i aduce lacrimi în ochi şi care-i face dinții să clănțăne dispare brusc.

El l-a făcut să dispară. Mă caută la stație, se asigură că nu sunt acolo. Iar când va fi *sigur, ce se va întâmpla atunci? Ştie oare de locul ăsta? Sigur că ştie.*

Spaima lui Ty se transformă într-un fior *rece* de oroare. Burny ar nega-o. Burny ar spune că baraca din văgăuna asta este secretul lui, un loc special de-al lui. În aroganța lui

lunatică, nu i-a trecut niciodată prin gând cât de bine această idee greşită ar putea sluji scopurilor presupusului său prieten.

Mama lui îi vorbeşte din nou în minte şi, de data asta, Ty e cât se poate de sigur că *este* într-adevăr mama lui. *Nu te poți baza pe nimeni. S-ar putea să ajungă la timp, dar s-ar putea să nu ajungă. Trebuie să presupui că nu o vor face. Trebuie să ieşi singur din încurcătură.*

Dar *cum?*

Ty se uită la corpul contorsionat al bătrânului, întins pe pământul însângerat cu capul aproape ieşit pe uşă. Gândul la domnul Munşun încearcă să vină nepoftit, prietenul lui Burny grăbindu-se chiar în clipa aceasta pe Station House Road (sau poate la volanul propriei sale maşinuțe de golf E-Z-Go), dorind să-l recupereze şi să-l ducă la abbalah. Tyler alungă imaginea. Îl va face să intre din nou în panică şi nu-şi permite asta. Nu mai are deloc timp.

— Nu ajung la el, zice băiatul. Dacă cheia e în buzunarul lui, sunt terminat. Caz închis, joc terminat, trage-ți fer...

Ochii îi cad pe ceva de pe podea. E vorba de sacul pe care l-a adus bătrânul. Cel în care era şapca. Şi cătuşele.

Dacă acolo erau cătuşele, poate că tot acolo e şi cheia.

Ty întinde piciorul stâng, îl întinde cât de mult poate. Nu ajunge. Nu reuşeşte să ajungă la sac. Îl despart cel puțin zece centimetri. Zece centimetri şi domnul Munşun vine, vine.

Ty aproape că-i simte mirosul.

Doc urlă şi urlă, vag conştient că ceilalți strigă la el să înceteze, că totul e-n ordine, că nu are de ce să fie speriat, vag conştient că-şi răneşte gâtul, că probabil îl face să sângereze. Lucrurile astea nu contează. Ceea ce contează este că, atunci când Hollywood a deschis uşa din față a Casei întunericului, i-a apărut o viziune înaintea ochilor.

Viziunea este Daisy Temperly, iubita cu ochi căprui a lui Doc. Poartă o rochie roz frumoasă. Are pielea albă ca varul, cu excepția părții drepte a frunții, unde o bucată de piele atârnă, expunând craniul roşu de dedesubt.

— Intră, Doc, spune Daisy. Putem discuta despre cum m-ai omorât. Şi poți să cânți. Îmi poți cânta.

Fata zâmbeşte. Zâmbetul devine un rânjet. Rânjetul scoate la iveală o gură plină de dinți mari de vampir.

— Îmi poți cânta *o eternitate.*

Doc face un pas împleticit în spate, se întoarce ca să fugă şi acela e momentul când Jack îl apucă şi-l scuturã. Doc Amberson e un individ bine fãcut - o sută douăzeci de kilograme tocmai ieşit de sub duş, mai bine de o sută treizeci când e îmbrăcat în costumul de motociclist, cum e acum -, dar Jack îl scuturã cu uşurință, făcând capul huidumei să sară din față în spate. Părul lung al lui Doc zboară prin aer.

— Sunt iluzii, zice Jack. Imagini create să țină la distanță musafirii nedoriți ca noi. Nu ştiu ce ai văzut, Doc, dar nu există.

Doc se uită precaut pe după umărul lui Jack. O clipă, vede un vârtej roz, evanescent - e ca şi venirea câinelui malefic, numai că invers - şi-apoi dispare. Ridică privirea spre Jack. Lacrimile îi curg încet pe fața arsă de soare.

— N-am vrut s-o omor, spune el. O *iubeam.* Dar eram obosit în noaptea aia. Foarte obosit. Ştii cum e când eşti obosit, Hollywood?

— Da, recunoaşte Jack. Şi dacă scăpăm din asta, am de gând să dorm o săptămână întreagă. Dar pentru moment...

Se uită de la Doc la Beezer. De la Beezer la Dale.

— O să vedem şi alte lucruri. Casa va folosi împotriva ta amintirile tale cele mai rele: greşelile pe care le-ai făcut, oamenii pe care i-ai rănit. Una peste alta, însă, sunt încrezător. Cred că mare parte din otravă s-a scurs din locul ăsta odată cu moartea lui Burny. Tot ce avem de făcut este să găsim calea care să ne ducă de cealaltă parte.

— Jack, zice Dale. Stă în cadrul uşii, chiar în locul din care Daisy şi-a întâmpinat fostul medic curant. Are ochii larg deschişi.

— Ce e?

— Să ne găsim calea de trecere... asta s-ar putea să fie mai uşor de zis decât de făcut.

Se adună toți în jurul lui. Dincolo de uşă se află un uriaş foaier circular, un loc atât de mare încât pe Jack îl duce cu gândul în treacăt la bazilica Sfântul Petru. Pe podea e-un acru de covor verde-otravă țesut cu scene de tortură şi blasfemie. Din această încăpere se deschid uşi spre toate locurile. Pe lângă asta, Jack numără patru seturi de scări încrucişate. Clipeşte şi acum sunt şase. Clipeşte din nou şi acum sunt o duzină, la fel de uluitor pentru ochi ca un desen de Escher.

Aude murmurul idiot şi profund care este vocea Casei întunericului. Dar mai aude ceva: un râset.

Intrați, le spune Casa întunericului. *Intrați şi rătăciți prin camerele astea pentru totdeauna.*

Jack clipeşte şi vede o *mie* de scări, unele mişcându-se, umflându-se şi dezumflându-se. Uşi stau deschise spre galerii cu tablouri, galerii cu sculpturi, spre vortexuri în mişcare, spre goliciune.

— Ce facem acum? întreabă Dale sumbru. Ce dracu' facem acum?

Ty nu l-a văzut niciodată pe prietenul lui Burny, dar cum atârnă de inelul de fier, descoperă că şi-l poate imagina destul de uşor. În lumea aceasta, domnul Munşun este o creatură reală... Însă nu o ființă umană. Ty vede o siluetă agitată, împleticită, într-un costum negru şi-o cravată roşie curgătoare grăbindu-se de-a lungul Station House Road. Creatura aceasta are o mare față albă dominată de o gură roşie şi-un singur ochi înceţoşat. Emisarul şi mâna dreaptă a abbalahului arată, în ochiul imaginației lui Ty, ca un Humpty-Dumpty înnebunit. Poartă o vestă cu nasturi făcuți din oase.

Trebuie să ies de etici. Trebuie să ajung la sacul ăla... dar cum?

Se uită iar la Burny. La hidoasa încâlceală de mațe scoase a lui Burny. Şi, cât ai clipi, răspunsul vine. Întinde din nou piciorul, dar de data asta nu către sac. În schimb, prinde cu vârful tenisului un colac plin de pământ de intestine. Îl ridică, pivotează şi-apoi loveşte încet. Colacul de intestine părăseşte vârful tenisului său.

Şi se agaţă după sacul de piele.

Până aici totul bine. Acum dacă ar reuşi să-l tragă destul de aproape ca să poată pune piciorul pe el.

Încercând să nu se gândească la silueta îndesată, agitată, cu acea grotescă faţă lungă, Ty dibuie din nou cu piciorul. Reuşeşte să-l pună sub şarpele murdar de intestine şi începe să tragă încet şi cu o grijă infinită.

— E imposibil, zice Beezer plat. Nimic nu poate fi atât de mare.

Ştii asta, nu?

Jack inspiră adânc, expiră, mai inspiră o dată şi rosteşte un singur cuvânt cu o voce fermă, joasă.

— *Di-yamber?* întreabă Beez bănuitor. Ce naiba e *di-yamber?*

Jack nu se oboseşte să-i răspundă. Din vastul nor întunecat al albinelor zumzăitoare care planează deasupra luminişului (maşina lui Dale nu mai e acum decât o movilă păroasă, negru-aurie, în faţa verandei), se desprinde o singură albină. Aceasta - *ea,* căci este fără-ndoială o regină - zboară între Dale şi Doc, se opreşte o clipă în faţa lui Beezer, ca pentru a-l analiza (sau analizând mierea cu care el s-a uns generos), după care planează în faţa lui Jack. E durdulie şi aerodinamică, fragilă şi absurdă, şi cumva de-a dreptul minunată. Jack ridică un deget ca un profesor care e pe cale să sublinieze o idee sau un dirijor care se pregăteşte să puncteze o schimbare de notă. Albina se aşază pe vârful lui.

— Ea te trimite?

Jack pune întrebarea aceasta pe-o voce joasă - prea joasă ca să-l audă ceilalţi, nici măcar Beezer, care stă chiar în dreapta lui. Jack nu ştie foarte sigur la cine se referă. La mama lui? La Laura DeLoessian? La Judy? La Sophie? Sau să mai existe oară o altă Ea, o forţă opusă Regelui Purpuriu? S-ar putea să fie aşa, dar presupune că nu va şti niciodată sigur.

În orice caz, albina doar se uită la el cu ochii ei negri şi largi, bătând repede din aripi. Şi Jack înţelege că acestea sunt

întrebări la care nu are nevoie de răspuns. Înainte a fost confuz, dar acum e cu totul treaz. Casa aceasta e uriaşă şi adâncă, un loc care geme de răutate şi plin de secrete, dar ce dacă? El are bâta câştigată de Ty, el are prieteni, el are *d'yamba,* şi iat-o aici pe Regina Albinelor. Aceste lucruri sunt suficiente. Poate merge mai departe. Mai bine - poate cel mai bine - e *bucuros* să meargă mai departe.

Duce vârful degetului la gură şi suflă albina încet în foaierul Casei întunericului. Pentru un moment, aceasta zboară fără țintă în cerc, după care țâşneşte spre stânga şi intră pe-o uşă cu o ciudată formă umflată, burtoasă.

— Haideți, zice Jack. Suntem pe cai.

Ceilalți trei schimbă priviri neliniştite, apoi îl urmează spre ceea ce e clar că le-a rezervat încă de la început destinul.

E imposibil de spus cât timp petrece Banda Sawyer în Casa întunericului, gaura aceea prin care s-au revărsat lucruri alunecoase în French Landing şi-n oraşele dimprejur. E la fel de imposibil de spus cât de cât sigur ce văd ei acolo. Într-un sens foarte real, să umbli prin Casa întunericului e ca şi cum ai umbla prin creierul unui scelerat, iar într-o asemenea dispoziție mentală nu ne putem aştepta să găsim vreun plan pentru viitor sau vreo amintire a trecutului. În creierul unui nebun există doar prezentul aburind, cu nesfârşitele lui nevoi presante, speculații paranoice şi presupuneri grandioase. Aşadar, nu e surprinzător că lucrurile pe care le văd în Casa întunericului le dispar din minte aproape de-ndată ce le trec prin fața ochilor, lăsând în urmă doar şoapte vagi de nelinişte care ar putea fi strigătul îndepărtat al opopanaxului. Această amnezie e bine-venită.

Regina albinelor îi conduce, iar celelalte albine îi urmează într-un roi care decolorează aerul cu vastitatea lui şi tremură prin camerele în care tăcerea a domnit secole la rând (căci cu siguranță înțelegem - intuitiv, dacă nu logic - că locul acesta a existat cu mult înainte ca Burny să-i construiască cel mai recent tentacul în French Landing). La un moment dat, cvartetul coboară pe o scară de sticlă verde. În abisul de sub

scări, văd păsări care zboară în cerc ca nişte vulturi cu feţe albe, schimonosite, de copilaşi rătăciţi. Într-o cameră lungă şi îngustă ca un vagon Pullman, desene animate în viaţă - doi iepuri, o vulpe şi o broască parcă de piatră cu mănuşi albe - stau în jurul unei mese prinzând şi mâncând ceea ce par să fie păduchi. Sunt într-adevăr *personaje de benzi desenate,* din-acelea în alb-negru din anii patruzeci, şi pe Jack îl dor ochii să se uite la ele, pentru că sunt de asemenea reale. Când Banda Sawyer trece pe lângă ei, iepurele îi face ştiutor din ochi, iar în ochiul care rămâne deschis Jack citeşte o pură intenţie criminală. Întâlnesc un salon gol, plin cu voci care strigă într-o limbă străină ce seamănă cu franceza, dar nu este. Mai e o cameră plină cu o junglă verde-vomă şi luminată de-un soare tropical dogoritor. De unul dintre copaci atârnă un cocon mare care pare să conţină un pui de dragon încă înfăşurat în propriile-i aripi, „ăla nu poate fi un dragon", zice Doc Amberson cu o voce ciudat de rezonabilă. „Ies fie din ouă, fie din dinţii altor dragoni. Poate din amândouă." Merg de-a lungul unui coridor nesfârşit care se rotunjeşte încet, devine un tunel, după care îi aruncă pe-o pantă lungă şi unsuroasă în vreme ce, din difuzoare nevăzute, se aude o bătaie nebunească de tobe. Lui Jack i se pare că sună a Cozy Cole sau poate Gene Krupa. Pereţii dispar şi, pentru un moment, ei alunecă deasupra unei prăpăstii care pare de-a dreptul să nu aibă fund. „Ghidaţi-vă cu mâinile şi picioarele!" strigă Beezer. „Dacă nu vreţi să săriţi peste margine, GHIDAŢI-VĂ!" Sunt în cele din urmă aruncaţi în ceea ce Dale numeşte Camera Mizeriilor. Se luptă se treacă peste mormane de pământ puţind a gunoi sub un tavan de tinichea ruginită festonat cu becuri goale. Armate de păianjeni verzi-albicioşi se plimbă de colo-colo ca nişte peşti. Când ajung în cealaltă parte, gâfâie cu toţii cu răsuflarea tăiată, au încălţările pline de noroi şi hainele murdare. Sunt trei uşi acolo. Conducătorul lor zumzăie şi face lupinguri în faţa celei din mijloc. „Nici poveste", zice Dale. „Prefer să văd ce e în spatele cortinei." Jack îi spune că-l aşteaptă un viitor strălucit ca măscărici, nu încape îndoială în privinţa asta, după care deschide uşa pe care

albina le-a ales-o. În spatele ei e o uriaşă spălătorie automată, pe care Beezer o intitulează imediat Sala Curățeniei. Strânşi laolaltă, merg după albină pe-un coridor jilav mărginit de maşini de spălat pline de zoaie şi de uscătoare huruitoare, care trepidează. În aer miroase a pâine coaptă. Maşinile de spălat - fiecare cu câte-un ochi căscat de hublou - sunt stivuite pe-o distanță de cincisprezece metri sau mai mult. Deasupra lor, într-un ocean de aer prăfos, porumbeii plutesc pe curenți. Din când în când, păşesc pe lângă mormane de oase sau pe lângă alte semne ale trecerii (sau aducerii) pe-acolo a altor ființe umane. Într-un hol găsesc un scuter năpădit de pânze de păianjen. Mai departe, o pereche de patine pentru fete, pline de praf. Într-o necuprinsă sală de bibliotecă, cuvântul RÂS a fost alcătuit din oase de om pe-o masă de mahon. Într-un salonaş bogat mobilat (chiar dacă evident neglijat) prin care-i conduce albina într-o aiuritoare linie dreaptă, Dale şi Doc observă că obiectele de artă de pe un perete par să constea din fețe omeneşti tăiate de pe os, tratate şi apoi întinse pe bucăți pătrate de lemn. Uriaşi ochi uimiți au fost pictați în găvanele goale. Lui Dale i se pare că recunoaşte cel puțin una dintre fețe: Milton Wanderly, un profesor care a dispărut cu trei sau patru ani în urmă. Toată lumea a presupus că fratele mai mic al lui Don Wanderly pur şi simplu plecase din oraş. *Ei bine,* gândeşte Dale, *a plecat, asta-i sigur.* La jumătatea unui coridor de piatră mărginit de celule, albina intră brusc într-o cămăruță infectă şi zboară în cerc deasupra unei saltele jerpelite. La început, niciunul dintre ei nu spune nimic. Nu e nevoie s-o facă. Ty a fost acolo şi asta nu cu mult timp în urmă. Aproape că-i simt mirosul, îi simt teama. Apoi Beezer se întoarce spre Jack. Ochii albaştri de deasupra luxuriantei bărbi brun-roşcate sunt îngustați de furie.

— Nemernicul ăla bătrân l-a ars cu ceva. Sau l-a curentat.

Jack încuviințează. Simte şi el mirosul acela, deşi dacă o face cu nasul sau cu mintea nu ştie şi nici nu-i pasă.

— Burnside n-o să mai curenteze pe nimeni, zice el.

Regina albinelor țâşneşte între ei şi se învârte nerăbdătoare în coridor. La stânga, înapoi pe unde au venit, coridorul este

negru de albine. Ei se întorc în schimb spre dreapta şi, curând, albina îi conduce în jos pe-o altă scară aparent nesfârşită. La un punct, trec printr-o scurtă burniță - undeva deasupra părții ăsteia de scări, o țeava din inimaginabilul pântece al Casei întunericului probabil că a cedat. O jumătate de duzină de trepte sunt ude şi toți văd urme acolo. Sunt prea şterse pentru o analiză lămuritoare (Jack şi Dale se gândesc la acelaşi lucru), dar Banda Sawyer se simte încurajată: se vede o pereche de urme mare şi una mică, iar ambele perechi sunt relativ proaspete. În sfârşit au o țintă, pentru Dumnezeu! încep să se mişte mai repede şi, în spatele lor, albinele coboară într-un uriaş nor zumzăitor, ca o ciumă din Vechiul Testament.

Timpul poate că a încetat să existe pentru Banda Sawyer, însă pentru Ty Marshall a devenit o prezență chinuitoare. Nu mai e sigur dacă senzația apropierii domnului Munşun ține de imaginație sau de precogniție, dar se teme foarte tare că este vorba despre cea din urmă. Trebuie să iasă din baraca asta, *trebuie,* însă afurisitul ăla de sac continuă să i se împotrivească. A reuşit să-l tragă aproape de el ajutându-se de colacul de intestine; ironic, aceea a fost partea cea mai uşoară. Partea grea este chiar să *apuce* blestemăția aia.

Nu ajunge la el; oricât de tare s-ar întinde şi oricât de mult şi-ar forța umărul stâng şi încheietura încătuşată a mânii stângi, îl mai desparte încă un metru. Lacrimi de durere i se rostogolesc pe obraji.

Orice lichid pierdut în felul acesta este repede înlocuit de sudoarea care-i curge de pe fruntea unsuroasă şi-i înțeapă ochii.

— Loveşte-l cu piciorul, zice el. Exact ca la fotbal.

Se uită la corpul desfigurat şi lăbărțat în uşă - fostul lui torționar.

— Exact ca la fotbal, nu, Burn-Burn?

Lipeşte lateralul piciorului de sac, îl împinge la perete, apoi începe să-l tragă pe lemnul pătat de sânge. În acelaşi timp, se

întinde în jos... acum mai are patruzeci de centimetri... acum doar treizeci... se întinde...

...Şi sacul de piele îi alunecă de pe vârful tenisului şi cade în praf. Pleosc.

— Stai de şase după el, nu-i aşa, Burny? gâfâie Ty. Trebuie s-o faci, pentru că eu sunt cu spatele la uşă. Tu eşti observatorul, corect? Tu eşti... *Futu-i!*

De data aceasta, sacul i-a căzut de pe picior înainte să apuce să-l ridice. Loveşte cu mâna dreaptă în perete.

De ce faci asta? întreabă o voce cu răceală. Este cea care pare a-i aparține mamei lui, dar *nu este* a ei, nu tocmai. *Te ajuta cu ceva?*

— Nu, răspunde Ty oțărât, dar mă face să mă simt mai bine.

O *să te simți mai bine când o să fii liber. Acum, încearcă, din nou.*

Ty trage din nou sacul de piele la perete. Îl apasă cu piciorul, pipăind după ce-ar mai putea fi în el - o cheie, de pildă - dar nu-şi dă seama. Nu încălțat. Reîncepe să tragă sacul pe perete în sus. Cu grijă... nu prea repede... ca împingerea mingii către poartă...

— Nu-l lăsa să intre, Burny, gâfâie el spre omul mort din spatele lui. Îmi eşti dator cu asta. Nu vreau să merg cu monoul. Nu vreau să merg în Lumea din Capăt. Şi nu vreau să devin un Spărgător. Nu vreau să fiu asta, orice ar însemna. Eu vreau să fiu explorator... poate subacvatic, ca Jacques Cousteau... sau pilot în Air Force... sau poate... *FUTU-I!*

De data asta nu simte iritare când sacul îi cade de pe picior, ci furie şi aproape panică.

Domnul Munşun, opintindu-se şi împleticindu-se. Apropiindu-se. Vrând să-l ia de acolo. *Din-tah. Abbalah-dun.* În vecii vecilor.

— Cheia aia afurisită probabil că nici nu-i acolo. Vocea îi tremură, aproape un suspin.

— Nu-i aşa, Burny?

„Grăsuliul" Burnside nu-şi spune părerea.

— Pun pariu că nu e nimic acolo. Poate doar... ştiu eu... nişte pastile antiacid sau altceva. Când mănânci oameni *trebuie* că faci indigestie.

Cu toate acestea, Ty prinde din nou sacul cu piciorul şi din nou începe laborioasa încercare de a-l ridica pe perete atât cât degetele sale întinse să îl poată apuca.

Dale Gilbertson a locuit în ținutul Coulee toată viața şi e obişnuit cu verdeața. Pentru el, copacii şi peluzele şi câmpiile care se întind până la orizont sunt ceva obişnuit. Poate din cauza asta se uită la pământul ars şi fumegând care înconjoară Conger Road cu un asemenea dezgust şi oroare crescândă.

— *Ce* este locul ăsta? îl întreabă pe Jack. Cuvintele ies în răbufniri scurte. Banda Sawyer nu are maşinuță de golf şi trebuie să grăbească pasul. De fapt, Jack a stabilit un ritm puțin mai rapid decât a mers Ty cu E-Z-Go-ul.

— Nu ştiu exact, spune Jack. Am văzut un loc *asemănător* cu mult timp în urmă. Îi spunea ținuturile Spulberate. Erau...

Un om verzui cu piele solzoasă sare brusc la el din spatele unui bolovan uriaş. Într-o mână ține un bici scurt - ceea ce Jack crede că se numeşte de fapt cravaşa.

— *Bahhrrr!* face apariția aceasta, semănând ciudat de tare cu Richard Sloat atunci când râdea.

Jack ridică bâta lui Ty şi se uită întrebător la apariție - *Vrei o bucată?* Din câte se pare, apariția nu vrea. Rămâne pe loc o clipă, apoi se întoarce şi fuge. Când dispare înapoi în labirintul de bolovani, Jack vede că, din ambele tendoane ale lui Ahile, îi cresc spini răsuciți într-o linie zigzagată.

— Nu le place de Wonderboy, zice Beezer, uitându-se apreciativ la bâtă. Încă *este* o bâtă, exact cum pistoalele de 9 milimetri şi Rugerul 357 sunt încă pistoale şi *ei* sunt încă *ei:* Jack, Dale, Beezer, Doc. Şi Jack decide că nu e foarte surprins de asta. Parkus *i-a spus* că aici nu era vorba de îngemănări, i-a spus asta în timpul sporovăielii lor de lângă cortul-spital. Locul ăsta trebuie să fie alături de Teritorii, însă *nu* este Teritoriile. Jack a uitat asta.

Ei bine, da... dar am mai avut câteva lucruri pe cap.

— Nu ştiu dacă voi v-aţi uitat bine la peretele din cealaltă parte a acestui fermecător drum de ţară, spune Doc, dar pietrele alea mari şi albe par să fie de fapt cranii.

Beezer aruncă zidului de cranii o privire fugară, apoi se uită din nou înainte.

— Ce mă îngrijorează pe mine este lucrul *ăla,* spune el.

Deasupra dinţilor rupţi ai orizontului se înalţă un amestec gigantic de oţel, sticlă şi maşinării. Dispare între nori. Reuşesc să vadă siluetele mici care urcă şi se luptă acolo, aud pocnetele de bici. De la distanţa aceasta seamănă cu pocnetele unor puşti de calibru 22.

— Ce-i aia, Jack?

Primul gând la lui Jack e că se uită la Spărgătorii Regelui Purpuriu, dar nu... sunt prea mulţi la număr. Clădirea de acolo e un soi de fabrică sau de centrală, pusă în funcţiune de sclavi. De copii nu destul de talentaţi să se *califice* la statutul de Spărgători. În sufletul lui se ridică o revoltă necuprinsă. Parcă simţind-o, zumzetul albinelor devine mai puternic în spatele lui.

Vocea lui Speedy, şoptindu-i în minte: *Lasă furia deoparte, Jack - datoria ta principală e să-l salvezi pe băieţel. Iar timpul a devenit foarte, foarte scurt.*

— O, Hristoase, spune Dale şi arată cu degetul. Aia-i ce cred eu că este?

Spânzurătoare atârnă ca un schelet deasupra drumului în pantă. Doc spune:

— Dacă te gândeşti la o spânzurătoare, cred că primeşti setul de farfurii din oţel inoxidabil şi poţi trece la runda următoare.

— Uită-te câţi pantofi, spune Dale. De ce să adune pantofii într-un morman?

— Dumnezeu ştie, zice Beezer. O fi obiceiul pământului, cred.

Cât mai avem de mers, Jack? Ai cât de cât idee?

Jack se uită la drumul din faţa lor, apoi la cel care duce în stânga, cel cu spânzurătoarea veche la capăt.

— Suntem aproape, spune. Cred că suntem...

Apoi, în fața lor, se aud strigăte. Sunt țipetele unui copil împins la granița nebuniei. Sau poate dincolo de ea.

Ty Marshall aude zumzetul albinelor care se apropie, dar crede că e doar în mintea sa, că nu e decât sunetul neliniştii sale tot mai mari. Nu mai ştie de câte ori a încercat să ridice sacul de piele al lui Burny pe peretele barăcii; a pierdut socoteala. Nu-i trece prin gând că, dacă şi-ar da jos ciudata şapcă - cea care pare făcută din pânză şi, la atingere, pare de metal - coordonarea i-ar putea spori, căci a uitat complet de şapcă. Tot ce ştie este că e obosit şi transpirat şi că tremură probabil din cauza şocului şi că, dacă nu reuşeşte să prindă sacul la timp, probabil că va renunța pur şi simplu.

Probabil că m-aş duce cu domnul Munşun dacă mi-ar promite doar un pahar cu apă, gândeşte el. Însă are *într-adevăr* duritatea lui Judy în oase, la fel cum are şi stăruința regală a Sophiei. Şi, ignorând durerea din coapsă, începe din nou să tragă sacul pe perete, întinzând în acelaşi timp mâna dreaptă în jos.

Douăzeci şi cinci de centimetri... douăzeci... cel mai aproape de până acum...

Sacul alunecă în stânga. Îi va cădea de pe picior. Din nou.

— Nu, zice el încet. Nu şi de data asta.

Apasă tenisul şi mai tare în lemn, apoi începe să-l ridice din nou. Cincisprezece centimetri... zece centimetri... şapte şi sacul începe să se încline mai tare spre stânga, *o să cadă...*

— *Nu!* țipă Ty şi se apleacă în față cu toată forța. Spatele îi pârâie.

La fel şi chinuitul umăr stâng. Dar degetele ating sacul... şi-apoi îl apucă. Îl aduce spre el şi-apoi aproape că-l scapă!

— Nici vorbă, Burny, gâfâie el, mai întâi apucând bine sacul de piele şi-apoi strângându-l la piept. N-o să mă păcăleşti cu trucul *ăla* bătrân, nici într-o *mie* de ani nu mă păcăleşti cu el.

Prinde cu dinții colțul sacului. Acesta emană o putoare îngrozitoare, putredă - *eau de Burnside.* O ignoră şi desface sacul. La început crede că e gol şi scoate un strigăt scurt,

tânguit. Apoi vede un singur licăr argintiu. Plângând cu dinții încleştați, Ty bagă mâna dreaptă în sac şi scoate cheia.

Să n-o scap, îşi spune. *Dacă o scap, o să-mi pierd minţile. Chiar o să mi le pierd.*

N-o scapă. O ridică deasupra capului, o vâră în găurica din lateralul cătuşei care-i ține strânsă încheietura stângă şi-o învârte. Cătuşa se desface.

Încet, încet, Ty îşi trage mâna prin inelul de fier. Cătuşa cade pe podeaua de pământ a barăcii. Stând acolo, o idee ciudat de convingătoare îi vine lui Ty: se află de fapt încă în Casa întunericului, doarme pe saltea cu găleata de zoaie într-un colț al celulei şi cu farfuria de tocană de carne Dinty Moore reîncălzită în celălalt. Toate astea nu sunt decât exercițiul minții sale epuizate care-i dă puțină speranță. O ultimă vacanță înainte să ajungă el însuşi în cazanul cu tocană.

De afară se aud zăngănitul Marii Combinații şi strigătele copiilor care mărşăluiesc, mărşăluiesc, mărşăluiesc pe picioruşele lor însângerate, menținând-o în funcțiune. Undeva se află domnul Munşun, care vrea să-l ducă într-un loc şi mai rău ca acesta.

Nu este un vis. Ty nu ştie unde o să se ducă de aici sau cum o să se întoarcă vreodată în lumea lui, dar primul pas e să iasă din baraca aceasta şi să plece din preajma ei. Mişcându-se pe picioarele-i care-i tremură, ca o victimă a unui accident care se dă jos din pat pentru prima dată după o perioadă lungă de convalescență, Ty Marshall păşeşte peste cadavrul lăbărțat al lui Burny şi iese din baracă. Ziua e noroasă, peisajul steril şi până şi aici acel zgârie-nori şubred al durerii şi caznelor domină privirea, însă Ty tot simte o imensă fericire doar pentru că e din nou la lumină. Pentru că e *liber.* Doar după ce a lăsat baraca în urmă îşi dă cu adevărat seama cât de mult s-a aşteptat să moară acolo. Pentru un moment, închide ochii şi întoarce fața spre cerul cenuşiu. În felul acesta, nu vede deloc silueta care a stat într-o parte a barăcii, aşteptând prudent să se asigure că Ty, când va ieşi, încă mai poartă şapca. Odată convins de asta, Lord Malşun - acesta e numele cel mai apropiat de numele lui adevărat - păşeşte în

față. Fața lui grotescă este ca şi cupa unei uriaşe linguri adânci trase în piele. Singurul lui ochi iese oribil în evidență. Buzele roşii rânjesc. Când îşi lasă brațele în jurul băiatului, Ty începe să strige - nu doar de teamă şi surprindere, ci şi de *disperare.* S-a străduit aşa de tare să fie liber, atât de-al naibii de tare.

— Linişte, şopteşte Lord Malşun şi, când Ty continuă să scoată acele strigăte sălbatice (la nivelurile de sus ale Marii Combinații, unii dintre copii se întorc spre acele strigăte până când căpcăunii troglodiți care îi supraveghează îi conving cu biciul să-şi reia munca), lordul abbalahului vorbeşte din nou, un singur cuvânt în Vorbirea întunecată: *Pnung.*

Ty se moaie. Dacă Lord Malşun nu l-ar fi ținut din spate, ar fi căzut. Gemete guturale de protest continuă să iasă din gura moale a copilului, dar strigătele au încetat. Lord Malşun înclină fața sa lungă, ca o lingură, spre Marea Combinație şi rânjeşte. Viața e bună! Apoi trage cu ochiul în baracă - scurt, dar cu mare interes.

— I-ai făcut-o, zice Lord Malşun. Şi, pe deasupra, cu şapca pe cap.

Uimitor băiat! Regele vrea să te cunoască în persoană înainte să mergi în Din-tah, să ştii. S-ar putea să-ți dea prăjitură şi cafea. Imaginează-ți, tinere Tyler! Prăjitură şi cafea cu abbalah! Prăjitură şi cafea cu Regele!

— ...nu vrea merg... vreau să merg acasă... la maaaa....

Cuvintele acestea se revarsă nearticulate şi joase, precum sângele dintr-o rană mortală.

Lord Malşun pune degetul peste buzele lui Ty, care se strâng la atingerea lui.

— Taci, zice din nou căutătorul de talente al abbalahului. Puține lucruri în viață sunt mai sâcâitoare decât un tovarăş de călătorie gălăgios. Iar pe noi ne aşteaptă un drum lung. Departe de casă şi prieteni şi familie... a, dar nu plânge.

Căci Malşun a observat lacrimile care au început să se reverse pe la colțul ochilor băiatului şi să se rostogolească pe obrajii lui netezi.

— Nu plânge, micuțule Ty. O să-ți faci prieteni noi. Spărgătorul-şef, de pildă. Toți copiii îl plac pe Spărgătorul-şef. Numele lui e domnul Brautigan. Poate c-o să-ți povestească despre numeroasele lui evadări.[41] Ce comice sunt! De-a dreptul *hilare!* Iar acum trebuie să mergem! Prăjitură şi cafea cu Regele! Să nu uiți asta!

Lord Malşun e corpolent şi crăcănat (picioarele lui sunt, de fapt, mult mai scurte decât fața grotesc de lungă), însă e puternic. Îl ia pe Ty la subsuoară ca şi când băiatul n-ar cântări mai mult decât două sau trei foi de hârtie prinse laolaltă. Se uită înapoi la Burny o ultimă dată, fără mult regret - e un flăcău în nordul New Yorkului care pare foarte promițător, iar Burny era oricum destul de uzat.

Lord Malşun lasă capul pe-o parte şi scoate un râset hidos, mut. Apoi o ia la picior, fără a neglija să dea şepcii băiatului un bobârnac zdravăn. Băiatul nu este doar un Spărgător; este poate cel mai puternic care a trăit vreodată. Din fericire, încă nu-şi dă seama de propriile puteri. Probabil că nu s-ar întâmplat nimic dacă şapca *chiar* ar cădea, însă e mai bine să nu-ți asumi niciun risc.

Grăbindu-se - chiar fredonând ceva în barbă - Lord Malşun ajunge la capătul drumului, o ia la stânga pe Conger Road pe-o distanță de un kilometru spre Station House Road şi rămâne încremenit locului. În calea lui stau patru oameni din ceea ce Lord Malşun ar defini drept Ter-tah. E-un termen argotic, şi încă nu unul măgulitor. În *Cartea Bunului Fermier,* Ter este acea perioadă a Pământului Plin în care se realizează înmulțirea vitelor. Lord Malşun vede lumea de dincolo de intrarea în Casa întunericului ca un fel de mare *caldo largo,* o supă vie în care el poate vârî lingura când pofteşte - întotdeauna în numele abbalahului, desigur!

Patru oameni din Ter? Buza lui Malşun se răsfrânge de mulțumire, provocând un tremur pe toată lungimea feței sale. Ce caută ei aici? Oare ce speră să *înfăptuiască* aici?

Zâmbetul începe să ezite când vede bățul pe care-l are în mână unul dintre ei. Străluceşte de-o lumină schimbătoare cu multe culori, dar care, cine ştie cum, e întotdeauna albă în

mijloc. O lumină orbitoare. Lord Malşun cunoaşte doar un lucru care a strălucit vreodată de-o asemenea lumină, iar acela e Globul Veşniciei, cunoscut de cel puțin un băiețel rătăcitor drept Talismanul. Băiatul acela l-a atins cândva şi, aşa cum Laura DeLoessian i-ar fi putut spune - aşa cum Jack însuşi ştie acum -, atingerea Talismanului nu dispare niciodată de tot.

Zâmbetul se şterge complet când Lord Malşun înțelege că bărbatul cu bâta în mână *a fost acel băiat.* S-a întors acum ca să le strice jocul, dar dacă crede că va lua înapoi marele premiu, se înşală amarnic. În definitiv, nu e decât în băț şi nu Globul însuşi; poate că puțin din puterea reziduală a Globului încă mai sălăşluieşte în bărbat, dar cu siguranță nu mult. Cu siguranță nu poate fi mai mult decât praf, după atâția ani scurşi de atunci.

Şi praful s-ar alege de viața mea dacă-i voi lăsa să-mi ia băiatul, gândeşte Lord Malşun. *Trebuie să...*

Singurul lui ochi e atras de norul negru de furtună care pluteşte în spatele oamenilor din Ter. Emană un murmur vast, adormitor. Albine? Albine cu ace? Albine cu ace între el şi Station House Road?

Ei bine, o să le arată el. Cu timpul. Întâi trebuie să se ocupe de oamenii ăştia sâcâitori.

— O zi bună, domnilor, spune Lord Malşun pe vocea sa cea mai afabilă. Falsul accent german a dispărut; acum vorbeşte ca un fals aristocrat englez într-o comedie West End din anii cincizeci. Sau poate ca Lord Haw-Haw, propagandistul nazist din al Doilea Război Mondial. Mă bucur enorm că ați bătut atâta drum pentru a face o vizită, mă bucur *nespus de mult,* şi încă într-o zi atât de mohorâtă. Dar mă tem că majoritatea zilelor *sunt* mohorâte aici, Din-urile Lumii din Capăt au fost pur şi simplu *făcute* pentru posacii incurabili, ştiți, şi - fir-ar să fie - nu pot rămâne cu domniile voastre. Mă tem că marfa pe care o am cu mine are un timp de livrare bine stabilit.

Lord Malşun îl ridică pe Ty şi-l scutură. Deşi ochii băiatului sunt deschişi şi e evident conştient, brațele şi picioarele lui se bălăngăne aidoma picioarelor unei păpuşi de cârpă.

— Pune-l jos, Munşun, zice cel cu bâta, şi Lord Malşun îşi dă seama cu o uluire crescândă că *ar putea* să aibă probleme cu acesta. Chiar ar putea. Şi totuşi, zâmbetul lui se lăţeşte, expunând un rând neîntrerupt de dinţi de hienă. Sunt ascuţiţi şi întorşi cu vârful înăuntru. Orice ar muşca s-ar rupe în bucăţi dacă ar încerca să-i iasă din capcana aceea de oase.

— Munşun? *Munşun?* Nu e nimeni aici cu numele acesta. Sau cu cel de Domnul Luni, la o adică. Toţi au plecat, sal'tare, pa-pa, ciao. Cât despre să-l pun jos pe puşti, nu pot face asta, scumpul meu, pur şi simplu *nu pot.* Mi-am luat angajamente, să ştii. Şi sincer, oameni buni, ar trebui să vă consideraţi fericiţi. Domnia terorii în care aţi trăit s-a sfârşit! Caput! Pescarul e mort - l-a rezolvat chiar băiatul aici de faţă, de fapt băieţelul ăsta absolut adorabil.

Îl mai scutură o dată pe Ty, având iarăşi grijă să-i ţină capul ridicat. Nu vrea să-i cadă şapca aia, nu, nici vorbă. Albinele îl neliniştesc. Cine a trimis albinele?

— Mama băiatului e într-un azil de nebuni, zice bărbatul cu bâta.

Bâta aceea străluceşte mai tare ca niciodată, îşi dă seama Lord Malşun cu o teamă tot mai mare. Acum este *foarte* speriat şi odată cu teama vine furia. E oare posibil să-l ia? Chiar să-l ia pe băiat? - E într-un azil şi îşi vrea fiul înapoi.

În cazul ăsta, în schimbul eforturilor lor vor primi un cadavru.

Speriat sau nu, rânjetul Lordului Malşun se lărgeşte şi mai tare. (Dale Gilbertson are o bruscă viziune coşmarescă: William F. Buckley Jr.[{42}], cu un singur ochi şi-o faţă lungă de un metru şi jumătate.) Ridică trupul flasc al lui Ty aproape de gură şi muşcă de câteva ori aerul la mai puţin de doi centimetri de gâtul lui expus.

— Pune-l pe soţul ei să-şi vâre puţa-n ea şi să mai facă unul, bătrâne - sunt sigur că-i în stare de asta. Locuiesc în Ter-tah, la urma urmei.

Femeile rămân gravide în Ter-tah doar plimbându-se pe stradă.

Unul dintre bărbaţii bărboşi spune:

— Ea-l vrea pe băiatul ăsta.

— Dar la fel şi *eu,* dragul meu. La fel şi *eu.*

De data aceasta, Lord Malşun chiar ciupeşte pielea lui Ty şi sângele începe să curgă, ca de la o tăietură de ras. În spatele lor, Marea Combinație macină în continuare, dar strigătele au încetat. E ca şi când copiii care acționează maşinăria îşi dau seama că ceva s-a schimbat sau s-ar putea schimba; că lumea a ajuns într-un punct de echilibru.

Bărbatul cu bățul luminos face un pas în față. Lord Malşun se trage în spate fără voia lui. E-o greşeală să dea semne de slăbiciune şi teamă, ştie asta, dar nu se poate abține. Pentru că acesta nu-i un *tah* ca oricare altul. Acesta e cineva aidoma vechilor pistolari, acei războinici ai înaltului.

— Mai fă un pas şi-o să-i sfâşii gâtul, dragul meu. N-o să-mi facă plăcere, o să-mi displacă mult, dar să nu te gândeşti că n-o voi face.

— Două secunde după aia vei fi tu însuți mort, zice bărbatul cu bățul. Pare complet netemător, nici pentru el, nici pentru Ty. Asta vrei?

De fapt, dacă are de ales între moarte şi să se întoarcă la Regele Purpuriu cu mâna goală, moartea este alegerea Lordului Malşun, da. Dar s-ar putea să nu se ajungă la asta. Cuvântul fermecat a avut efect asupra băiatului şi va avea efect asupra a cel puțin trei dintre aceştia - cei trei care sunt normali. Odată ce ei vor sta cu ochii căscați şi lipsiți de simțuri în drum, Lordul Malşun se poate ocupa de al patrulea. E Sawyer, desigur. Acesta e numele lui. Cât despre albine, cu siguranță ştie destule cuvinte de apărare ca să ajungă pe Station House Road până la mono. Iar dacă va fi înțepat de câteva, ce-i cu asta?

— *Asta* vrei? insistă Sawyer.

Lord Malşun zâmbeşte.

— *Pnung!* strigă el şi, în spatele lui Jack Sawyer, Dale, Beezer şi Doc se cufundă în tăcere.

Zâmbetul Lordului Malşun devine un rânjet larg.

— Acum ce-o să faci, prietenul meu băgăreț? Ce-o să faci fără ca prietenii tăi să te aju...

Arman „Beezer” St Pierre păşeşte în față. Primul pas reprezintă un efort, dar după aceea e mai uşor. Propriul său zâmbet mic şi rece expune dinții de după barbă.

— Tu eşti răspunzător pentru moartea fiicei mele, spune el. Poate că n-ai făcut-o cu mâna ta, dar l-ai îndemnat pe Burnside s-o facă.

Nu-i aşa? Eu sunt *tatăl* ei, potaie. Crezi că mă poți opri cu un singur cuvânt?

Doc sare lângă prietenul lui.

— Mi-ai distrus oraşul, mârâie Dale Gilbertson.

Păşeşte şi el în față.

Lord Malşun se uită la ei fără să-i vină să creadă. Vorbirea întunecată nu i-a oprit. Pe *niciunul* dintre ei. Blochează drumul! Îndrăznesc să-i țină calea!

— O să-l omor! mârâie el spre Jack. O să-l omor. Aşadar, ce spui, frumosule? Ce alegi?

Aşadar, iată-ne ajunşi în sfârşit la înfruntarea finală. N-o putem urmări de sus, din păcate, căci corbul cu care am făcut atâtea drumuri (toate neştiute de Gorg, vă putem asigura) este mort, dar chiar şi stând deoparte, recunoaştem această scenă arhetipală din zece mii de filme - în cel puțin o duzină dintre ele a jucat Lily Cavanaugh.

Jack ridică bâta, cea pe care până şi Beezer a recunoscut-o ca fiind Wonderboy. O ține cu mânerul lipit de partea inferioară a antebrațului şi cu măciulia îndreptată direct spre capul Lordului Malşun.

— Pune-l jos, spune el. Ultima ocazie, prietene.

Lordul Malşun ridică băiatul mai mult.

— Dă-i drumul! strigă el. Trage o salvă de energie din treaba aia!

Ştiu că o poți face! Dar o să nimereşti şi băiatul! O să nimereşti şi baia...

O linie de foc pur alb sare din capătul bâtei lui Richie Sexson; e la fel de subțire ca mina unui creion. Loveşte singurul ochi al Lordului Malşun şi-l prăjeşte în orbită. Arătarea scoate un țipăt - n-a crezut nici-o clipă că Jack nu

va ține cont de jocul lui, nu o creatură din *ter,* oricât de temporar elevată ar fi - şi sare în față, deschizând fălcile să muşte, chiar şi în moarte.

Înainte să apuce, *altă* jerbă de lumină albă, izvorâtă din inelul de argint de la mâna stângă a lui Beezer St Pierre, țâşneşte şi-l loveşte pe emisarul abbalahului drept în gură. Buzele roşii ale Lordului Malşun izbucnesc în flăcări... şi el tot continuă să se împleticească în drum, cu scheletul de zgârie-nori al Marii Combinații în spate, încercând să muşte, încercând să pună capăt vieții dotatului fiu al lui Judy Marshall.

Dale sare înainte, îl prinde pe băiat de mijloc şi umeri şi-l trage spre marginea drumului. Chipul său cinstit e palid şi umbrit şi hotărât.

— *Termină-l, Jack!* urlă Dale. *Termină-l pe nemernic!*

Jack păşeşte în față spre locul unde arătarea orbită, urlătoare, arzătoare se bălăbăne înainte şi-napoi pe Conger Road, cu vesta lui osoasă fumegând, cu mâinile albe şi lungi dibuind. Jack sprijină bâta pe umărul drept şi o apucă de la capătul mânerului. Astăzi nu va da greş; astăzi mânuieşte o bâtă care scapără de-o lumină albă şi puternică şi-ar fi păcat să nu dea tot ce poate.

— Capul sus, iubire, zice el şi aplică o lovitură de care ar fi fost mândru şi Richie Sexson. Sau Big Mac. Se aude un sunet cărnos, apos, când bâta, încă în accelerație, intră în contact cu lateralul uriaşului cap al Lordului Malşun. Acesta se afundă ca un pepene putred şi-o ploaie purpurie izbucneşte. Un moment mai târziu, capul pur şi simplu explodează, împroşcându-i pe toți cu substanța oribilă din el.

— Se pare că Regele va trebui să-şi găsească alt băiat, zice Beezer încet. Se şterge pe față, se uită la palma plină de sânge şi țesut gelatinos, apoi şi-o şterge nepăsător de jeanşi. Tur complet, Jack. Până şi un orb ar vedea asta.

Dale, strângându-l pe Tyler la piept, spune:

— Joc terminat, caz închis, trage-ți fermoarul.

Şeful poliției din French Landing îl pune pe Ty cu grijă în picioare. Băiatul ridică privirea spre el, apoi spre Jack. În ochii lui începe să apară o lumină cețoasă. S-ar putea să fie lumina uşurării; s-ar putea să fie chiar lumina înțelegerii.

— Bâta, zice el. Vocea lui e răguşită, aproape imposibil pentru ei de înțeles. Îşi drege glasul şi încearcă din nou: Bâta. Am visat-o.

— Chiar aşa?

Jack îngenunchează în fața băiatului şi întinde bâta. Ty nu dă niciun semn că ar vrea să ia bâta-minune a lui Richie Sexson, dar o atinge cu o mână. Mângâie măciulia mânjită de sânge a bâtei. Ochii lui îl privesc doar pe Jack. E ca şi când ar încerca să priceapă cine este. Să vadă cât e de *adevărat.* Să înțeleagă că, în cele din urmă, a fost salvat.

— George, spune băiatul. George. Rathbun. Chiar este orb.

— Da, confirmă Jack. Dar uneori orbirea nu te orbeşte. Ştii asta, Tyler?

Băiatul încuviințează. Jack n-a văzut niciodată în viața sa pe cineva care să arate atât de epuizat, atât de şocat şi pierdut, atât de uzat.

— Vreau, zice băiatul. Se linge pe buze şi-şi drege iar glasul. Vreau... de băut. Apă. Vreau mama. Să văd mama.

— Mi se pare un plan bun, zice Doc. Se uită stingherit la rămăşițele creaturii pe care încă o consideră domnul Munşun. Să-l ducem pe tânăr înapoi în Wisconsin, înainte să apară mai ştiu eu ce prieten de-al Bătrânului Ochi de Ciclop.

— Aşa-i, întăreşte Beezer. Să ardem din temelii Casa întunericului; şi asta figurează pe agenda mea. Eu arunc primul chibrit. Sau poate-o să reuşesc să arunc iar foc din inel. Mi-ar plăcea asta. Mai întâi, însă, trebuie s-o luăm la picior.

— Sunt întru totul de acord, zice Dale. Oricum, nu cred că Ty o să poată umbla mult sau foarte repede, dar putem să-l ducem cu rândul în câr...

— Nu, zice Jack.

Se uită la el cu grade diferite de surprindere şi consternare.

— Jack, zice Beezer. Vorbeşte cu o ciudată blândeţe. Omule, să ştii că nu e bine să abuzezi de ospitalitatea cuiva.

— Nu am terminat, îi spune Jack. Apoi clatină din cap şi se corectează: *Ty* nu a terminat.

Jack Sawyer îngenunchează în Conger Road şi-şi spune: *Nu eram mult mai în vârstă decât puştiul ăsta când am pornit de-a latul Americii - şi Teritoriilor - ca să salvez viaţa mamei mele.* Ştie că acesta este adevărul şi, în acelaşi timp, nu-i vine deloc să creadă. Nu-şi aminteşte cum e să ai doisprezece ani, să fii mic şi terorizat, ignorat de lume şi să fugi de umbrele ei. Totul *ar trebui* să se fi sfârşit; Ty a trecut prin nouă feluri de iad şi merită să ajungă acasă.

Din păcate, *nu* s-a sfârşit. Mai e un lucru de făcut.

— Ty.

— Vreau. Acasă.

Dacă a existat lumină în ochii băiatului, acum s-a stins. Are pe chip expresia şocată a refugiaţilor la punctele de trecere a frontierei şi la porţile lagărelor de concentrare. Are privirea goală a cuiva care a petrecut prea mult timp în alunecosul peisaj opopanax al alunecării. Şi este un copil, fir-ar să fie, doar *un copil.* Merită mai mult decât ceea ce Jack Sawyer e pe cale să-i ofere. Dar, la fel, Jack Sawyer a meritat odată mai mult decât ceea ce a primit şi-a supravieţuit. Asta nu-i o justificare, desigur, însă îi dă *totuşi* curajul de-a acţiona ca un nemernic.

— Ty.

Îl prinde pe băiat de umăr.

— Apă. Mamă. Casă.

— Nu, zice Jack. Nu încă.

Întoarce băiatul cu faţa spre el. Petele de sânge al Lordului Malşun de pe chipul lui sunt foarte aprinse. Jack îi vede pe oamenii cu care a venit - oamenii care şi-au riscat viaţa şi sănătatea mentală pentru el - cum încep să se încrunte. Nu contează. El are o datorie de îndeplinit. El e un ţopilist şi o crimă încă se află în desfăşurare.

— Ty

Nimic. Băiatul stă pleoştit. Încearcă să se transforme într-o bucată de carne care nu face altceva decât să respire.

Jack arată spre amalgamul urât de stâlpi şi curele şi grinzi şi coşuri fumegânde. Arată spre furnicile ajunse la capătul puterilor. Marea Combinație dispare sus între nori şi jos în pământul mort. Cât de departe în fiecare direcție? Un kilometru? Doi? Oare sunt copii şi deasupra norilor, tremurând cu măştile de oxigen pe față în vreme ce trag de manete şi pun maşinăria în mişcare? Copii sub pământ care fierb în căldura focurilor subterane? Acolo jos în vizuinile de vulpe şi-n văgăunile de şobolani unde soarele nu pătrunde niciodată?

— Ce-i aia? îl întreabă Jack. Cum îi spune? Cum i-a spus *Burny?*

Nimic din partea lui Ty.

Jack îl scutură puțin, dar nu foarte blând.

— Cum *îi spune?*

— Hei, sare Doc. Vocea lui e dezaprobatoare. Nu-i nevoie să faci asta.

— Taci, ripostează Jack fără să se uite la el. Se uită la Ty. Încearcă să vadă altceva în ochii aceia albaştri în afară de golul lăsat de şoc. Are nevoie ca Ty să vadă maşinăria gigantică din zare. S-o vadă cu adevărat. Căci, până atunci, cum s-o poată detesta? Ce este aia?

După o pauză lungă, Ty spune:

— Mare. Marea. Marea Combinație.

Cuvintele ies încet şi tărăgănate, de parcă ar vorbi în somn.

— Marea Combinație, da, spune Jack. Acum opreşte-o.

Beezer icneşte. Dale spune:

— Jack, ai luat-o ra... Apoi rămâne tăcut.

— Nu. Pot.

Ty îi aruncă o privire rănită, ca pentru a spune că Jack ar trebui să ştie asta.

— Ba poți, insistă Jack. Poți şi-o vei face. Ce crezi, Ty? C-o să le întoarcem spatele şi-o să te ducem înapoi la mama ta şi ea o să-ți facă un pahar de lapte cu cacao şi toți vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

Vocea lui se ridică şi nu încearcă deloc s-o oprească, chiar şi când vede că Tyler plânge. Îl scuturã din nou pe bãiat. Tyler se crispează, dar nu schițează niciun gest de scăpare.

— Crezi că vei avea parte de asta cât timp copiii ăia vor munci până la capătul puterilor şi-apoi vor fi înlocuiți cu alții? O să le vezi chipurile în somn, Tyler. O să le vezi chipurile şi mânuțele murdare şi picioarele însângerate în *visele* tale afurisite.

— Încetează! zice Beezer tăios. Încetează chiar acum sau îți trag una!

Jack se întoarce şi, văzând văpaia feroce din ochii lui, Beezer face un pas în spate. Să-l vadă pe Jack Sawyer în starea asta e ca şi cum s-ar uita direct în *din-tah.*

— Tyler.

Gura lui Tyler tremură. Lacrimile i se rostogolesc pe obrajii murdari, însângerați.

— Termină. *Vreau să merg acasă!*

— Imediat ce faci Marea Combinație să se oprească. Apoi mergi acasă. Nu înainte.

— *Dar nu pot!*

— Ba da, Tyler. Poți.

Tyler se uită la Marea Combinație şi Jack simte cum băiatul face o încercare ezitantă. Nu se întâmplă nimic. Curelele continuă să se învârtă; bicele continuă să pocnească; din partea sudică a clădirii se revarsă (sau sar) țipete prelungi.

Tyler se uită din nou la el, iar Jack urăşte golul idiot din ochii băiatului, îl *disprețuieşte.*

— *Nu pooot,* se tânguieşte Tyler şi Jack se întreabă cum de a reuşit un copil atât de plăpând să supraviețuiască aici. Să-şi fi folosit toate puterile într-o singură încercare disperată de evadare? Asta să fie?

Nu, Jack nu acceptă asta. Furia se ridică în el şi-l pălmuieşte pe Tyler.

Tare. Dale icneşte. Capul lui Ty sare într-o parte, ochii căscându-se de surprindere.

Şi şapca îi zboară de pe cap.

Jack a stat îngenuncheat în fața băiatului. Acum e dat pe spate, stând în fund în mijlocul Conger Road. Puştiul l-a... ce?

M-a împins. M-a împins cu mintea.

Da. Iar Jack e brusc conştient de-o nouă forță luminoasă în locul acesta mohorât, un ghem puternic de lumină care îl pune-n umbră pe cel care a iluminat bâta lui Richie Sexson.

— Oau, căcat, ce s-a întâmplat? strigă Doc.

Şi albinele o simt, o simt poate mai bine decât oamenii. Zumzetul lor somnoros se înalță şi devine un țipăt strident, şi norul se întunecă când corpurile lor se strâng laolaltă. Acum arată ca un pumn uriaş sub norii grei, pântecoşi.

— *De ce m-ai lovit?* strigă Ty la Jack, şi Jack e conştient pe dată că băiatul l-ar putea ucide dintr-o lovitură, dacă asta ar vrea. În Wisconsin, puterea aceasta a stat ascunsă (cu excepția ochilor învățați s-o vadă). Aici, însă... *aici...*

— *Ca să te trezesc,* strigă Jack. Se opinteşte să se ridice în picioare. Aia a fost de vină? şi arată spre şapcă.

Ty se uită la ea, apoi încuviințează. *Da. Şapca. Dar nu ştii, nu poți să ştii, cât de tare te secătuieşte şapca până ce n-o dai jos. Sau până când nu ți-o dă cineva jos.* Întoarce privirea spre Jack. Ochii îi sunt mari şi semeți. Acum nu e nici urmă de şoc în ei, nici-o goliciune. Biatul nu străluceşte, nu tocmai, însă emană o lumină interioară pe care o simt cu toții - cu o forță care-o întrece pe-a Lordului Malşun.

— Ce vrei să fac? întreabă el. Tyler Marshall: puiul leoaicei.

Din nou, Jack arată spre Marea Combinație.

— Despre tine a fost vorba în toată povestea asta, Ty. Tu eşti un Spărgător.

Inspiră adânc şi-apoi şopteşte în pavilionul roz al urechii băiatului:

— *Sparge-o.*

Tyler Marshall întoarce capul şi se uită adânc în ochii lui Jack. Spune:

— S-o sparg?

Jack încuviințează şi Ty se uită din nou la Marea Combinație.

— Bine, zice el, vorbindu-i nu lui Jack, ci lui însuşi. Clipeşte, înfige bine picioarele în pământ şi îşi pune mâinile în şolduri. O cută mică îi apare între sprâncene şi colțurile gurii se ridică într-o iluzie de zâmbet. Bine, şopteşte Ty.

Pentru o secundă, nu se întâmplă nimic.

Apoi un huruit iese din pântecele Marii Combinații. Porțiunea superioară se unduieşte ca un miraj de căldură. Pilonii ezită şi strigătele de metal chinuit străpung aerul. Vizibil nedumeriți, copiii munciți ridică privirea, se uită în toate direcțiile. Țipătul mecanic se intensifică, apoi se separă într-o sută de versiuni diferite de chin. Angrenajele dau îndărăt. Roțile dințate se blochează scoțând fum; roțile dințate accelerează şi-şi rup dinții. Întreaga Mare Combinație se cutremură. În adâncul pământului, cazanele explodează şi trâmbe de foc şi abur țâşnesc în sus, oprind, alteori rupând curele care s-au învârtit mii de ani, puse-n mişcare de miliarde de picioruşe însângerate.

E ca şi când într-un uriaş ulcior de metal ar fi apărut sute de spărturi deodată. Jack vede copiii cum sar de la nivelurile inferioare şi se cațără pe exteriorul structurii în coloane lungi, continue. Copiii se revarsă din clădirea trepidantă în zeci de şuvoaie neîntrerupte.

Înainte ca acei mânuitori de bice cu piele verde să poată face o încercare organizată de a-şi împiedica sclavii să evadeze, albinele se adună în masă în jurul masivei centrale. Când paznicii încep să se întoarcă împotriva copiilor, albinele coboară într-un val furios de aripi zumzăitoare şi ace înțepătoare. O parte din puterea lui Ty a trecut asupra lor şi înțepăturile lor sunt fatale. Paznicii îşi pierd echilibrul şi cad de pe curelele inerte şi angrenajele tremurătoare. Alții se întorc înnebuniți asupra semenilor lor, lovind din bici şi fiind loviți până când cad prin aerul întunecat.

Banda Sawyer nu zăboveşte să vadă sfârşitul carnajului. Regina albinelor vine către ei ieşind din haosul viermuitor, planează deasupra fețelor lor ridicate şi-i conduce înapoi spre Casa întunericului.

Într-un caleidoscop de lumi - alăturate la infinit în direcții multiple - răul se chirceşte şi se împrăştie: despoți se înecă cu oase de pui; tirani cad pradă gloanțelor asasinilor, otrăvurilor pregătite de amantele lor trădătoare; torționari mascați se prăbuşesc morți pe podele de lespezi din piatră însângerată. Fapta lui Ty se răspândeşte prin marele lanț nesfârşit de universuri, distrugând răul în calea ei. La distanță de trei lumi de-a noastră şi în marele oraş cunoscut acolo drept Londinorium, Turner Topham, vreme de două decenii un respectat membru al Parlamentului şi vreme de trei un pedofil sadic, izbucneşte din senin în flăcări pe când se plimbă de-a lungul bulevardului aglomerat cunoscut drept Puck-a-Derry. Două lumi mai încolo, un tânăr şi chipeş sudor pe nume Freddy Garver din insula Irse, un alt membru mai puțin răsărit al clanului Topham, întoarce lampa de sudură spre propria-i mână stângă şi incinerează toată carnea până la os.

Sus, sus de tot, în celula lui îndepărtată, Regele Purpuriu simte o durere intensă în stomac şi cade într-un scaun, schimonosit. Ceva, ştie el, ceva fundamental s-a schimbat în oribilul său regat.

Pe urmele Reginei albinelor, Tyler Marshall, cu ochii luminați şi fără nici-o urmă de teamă pe față, stă pe umerii lui Jack ca un băiat-rege. În spatele lui Jack şi-al prietenilor lui, sute şi sute de copii care fug din clădirea năruită a Marii Combinații se revarsă în Conger Road şi pe câmpiile pustiite de lângă el. Unii dintre aceşti copii sunt din lumea noastră; mulți nu sunt. Copiii se deplasează pe câmpiile întunecate şi goale în armate neordonate, înaintând spre intrarea în propriile lor universuri. Batalioane târşâite de copii se împleticesc înainte asemenea unor coloane de furnici bete.

Copiii care urmează Banda Sawyer nu sunt mai puțin jerpeliți decât ceilalți. Jumătate dintre ei sunt goi sau aproape goi. Copiii aceştia au fețe pe care le-am văzut pe cutiile de lapte şi pe fluturaşii cu cuvântul DISPĂRUT pe ei şi pe site-urile celor care-şi caută copiii, fețe din visele mamelor cu sufletul frânt şi-ale taților neconsolați. Unii dintre ei râd, alții

plâng, iar alții le fac pe amândouă. Cei mai în puteri îi ajută pe cei slabi să meargă. Nu ştiu încotro se îndreaptă şi nici nu le pasă. Le ajunge că merg. Tot ce ştiu este că sunt liberi. Uriaşa maşinărie care le-a furat puterile şi bucuriile şi speranțele e în spatele lor şi deasupra lor se află o boltă mătăsoasă, protectoare, de albine, şi sunt liberi.

La exact patru şi şaisprezece după-amiaza, Banda Sawyer iese pe uşa Casei întunericului. Tyler stă acum pe umerii masivi ai lui Beezer. Coboară scările şi rămân în fața maşinii de patrulă a lui Dale Gilbertson (pe capotă sunt câteva albine moarte, la fel şi în locaşul ştergătoarelor de parbriz).

— Uită-te la casă, Hollywood, murmură Doc.

Jack se uită. Nu e *decât* o casă acum - o construcție cu două etaje care, cândva, poate că a fost o casă respectabilă de fermă, dar care a căzut pradă neglijenței de-a lungul anilor. Pentru a înrăutăți şi mai mult lucrurile, cineva a vopsit-o în negru de sus până jos - până şi geamurile au fost mânjite cu acea vopsea. Efectul de ansamblu e trist şi excentric, dar nici pe departe sinistru. Forma ei alunecoasă a prins substanță şi, cu *magoria* abbalahului dispărută, ceea ce rămâne este doar casa abandonată a unui bătrân care a fost cam nebun şi *extrem* de periculos. Un bătrân care se poate lua de mână cu monştrii umani ca Dahmer, Haarman şi Albert Fish. Răul lacom care a locuit cândva în această clădire s-a risipit, a fost spulberat, şi ceea ce rămâne e la fel de trivial ca un bătrân care bâiguie neînțeles într-o celulă din aripa condamnaților la moarte. Jack trebuie să facă ceva cu clădirea asta jalnică - ceva ce Mouse, pe patul de moarte, l-a pus să-i promită.

— Doc, zice Beezer. Uite acolo.

Un câine mare - mare, dar nu monstruos - se împleticeşte încet pe drumeagul care duce înapoi la Autostrada 35. Pare o corcitură între un boxer şi un dog german. O parte din cap şi una din labele din spate i-au fost spulberate.

— Ăla-i câinele drăcesc, zice Beez. Doc rămâne gură-cască.

— Cum, *ăla?*

— Ăla, confirmă Beezer.

Scoate pistolul, intenționând să-i curme animalului suferința, dar înainte s-o poată face, acesta se prăbuşeşte pe-o rână, trage o singură gură poticnită de aer, apoi rămâne nemişcat. Beezer se întoarce spre Jack şi Dale.

— Totul e mult mai mic odată ce maşinăria a fost oprită, nu-i aşa?

— Vreau s-o văd pe mama, spune Ty încet. Te rog, se poate?

— Da, răspunde Jack. Nu vrei să trecem pe acasă şi să-l luăm şi pe tatăl tău? Cred că şi el ar vrea să vină.

Tyler afişează un zâmbet obosit.

— Ba da, zice el. Să mergem.

— S-a făcut, îi spune Jack.

Dale întoarce atent maşina în curte şi tocmai ajunge la capătul drumeagului, când Ty strigă:

— Uite! Uite, băieți! Uite-le că vin!

Dale se opreşte, se uită în oglinda retrovizoare şi şopteşte:

— O, Jack. Sfântă Maică Precistă.

Scoate schimbătorul la liber şi coboară. Coboară toți şi se uită la Casa întunericului. Forma ei rămâne comună, dar se pare că nu şi-a pierdut totuşi toată magia. Undeva, o uşă - poate în pivniță sau la un dormitor sau la o bucătărie murdară şi neglijată, dar altfel perfect normală - rămâne deschisă. De partea aceasta este ținutul Coulee; de cealaltă este Conger Road, carcasa fumegândă, de curând scoasă din funcțiune a Marii Combinații, şi Din-tah.

Albinele ies în veranda Casei întunericului. Albinele şi copiii pe care albinele îi conduc. Ies în cete, râzând şi plângând şi ținându-se de mână. Jack Sawyer are o scurtă şi luminoasă viziune cu animalele care ieşeau din Arca lui Noe după potop.

— Maică Sfântă! şopteşte Dale din nou.

Curtea se umple de copii care râd, plâng, murmură. Jack se duce lângă Beezer, care se întoarce spre el cu un zâmbet luminos.

— După ce ies toți copiii, trebuie să închidem uşa, spune Jack. Pentru totdeauna.

— Ştiu, zice Beezer.

— Ai cumva vreo idee strălucită?

— Păi, face Beezer, să spunem în felul următor: dacă-mi promiți solemn că nu vei pune nici-o întrebare cu subînțeles şi că nu vei spune nimic despre asta mai târziu, înainte de miezul nopții s-ar putea să reuşesc să pun mâna pe-o cantitate substanțială de ceva al naibii de eficient.

— Ce? Dinamită?

— Te rog, spune Beezer. Am spus cumva eficient?

— Te referi la?...

Beezer zâmbeşte şi ochii i se îngustează.

— Mă bucur că eşti de partea mea, spune Jack. Ne vedem pe drum înainte de miezul nopții. O să trebuiască să intrăm pe furiş, dar nu cred c-o să avem vreo problemă.

— Cu siguranță n-o să avem niciuna la ieşire, completează Beezer.

Doc îl bate pe Dale peste umăr.

— Sper că aveți vreo organizație de asistență a copiilor prin părțile astea, şefule. Cred c-o să vă prindă bine.

— Maică...

Dale se întoarce spre Jack cu o privire disperată.

— Ce-o să *mă fac?* Jack rânjeşte.

— Cred c-ar fi bine să-i suni... cum le spune Sarah? Potera Culorilor? O scânteiere de speranță apare în ochii lui Dale Gilbertson. Sau poate că e lumina victoriei. John P. Redding de la FBI, ofițerii Perry Brown şi Jeffrey Black de la Poliția Statului Wisconsin. Îşi imaginează acest trio de nătărăi puşi în fața apariției unei cruciade medievale de copii în vestul Wisconsinului. Îşi imaginează teancurile dickensiene de acte pe care un asemenea eveniment fără precedent trebuie să le producă. Or să aibă de lucru luni sau ani la rând. S-ar putea să le provoace căderi nervoase. Cu siguranță le va da altceva la care să se gândească în afară de şeriful Dale Gilbertson din French Landing.

— Jack, spune el. Ce propui, mai exact?

— În linii mari, zice Jack, propun să cadă toată munca în cârca lor şi tu să primeşti toți laurii. Cum ți se pare asta?

Dale cumpăneşte o clipă.

— Foarte corect, spune. Hai să-l ducem pe puşti la tatăl lui, apoi îi ducem pe amândoi la Arden să-şi vadă mama şi soția?

— Bine, spune Jack. Îmi doresc numai ca Henry să fi fost şi el aici.

— Înseamnă că suntem doi, zice Dale şi urcă înapoi la volan.

O clipă mai târziu, merg de-a lungul drumeagului.

— Cum rămâne cu copiii ăia? întreabă Ty, uitându-se prin lunetă. O să-i *lăsați* acolo, aşa, pur şi simplu?

— Imediat ce ajungem pe autostradă, sun la poliția statală, spune Dale. Cred că trebuie să treacă imediat la treabă, nu-i aşa, băieți? La fel şi federalii, desigur.

— Corect, spune Beezer.

— Bine zici, întăreşte Doc.

— Excelentă decizie administrativă, zice Jack şi-l aşază pe Tyler în poala sa. Între timp, or să fie bine, îi spune băiatului la ureche. Au văzut lucruri mai rele decât Wisconsinul.

Haideți să ne strecurăm afară pe geamul şoferului ca o boare de vânt (ceea ce şi suntem) şi să-i urmărim cum pleacă - patru oameni curajoşi şi un copil curajos care nu va mai fi niciodată la fel de tânăr (sau la fel de inocent). În spatele lor, curtea acum inofensivă şi lipsită de magie a Casei întunericului e plină de copii cu fețe murdare, cu ochii măriți de mirare. Engleza e-o limbă minoritară aici şi unele dintre limbile care se vorbesc i-ar pune în dificultate pe cei mai buni lingvişti din lume în anii ce vor veni. Acesta este începutul unei poveşti care va face senzație în întreaga lume (articolul de primă pagină al *Time* din următoarea săptămână va fi *Miracolul copiilor veniți de nicăieri)* şi, aşa cum Dale a presupus deja, al unui coşmar birocratic.

Totuşi, copiii sunt în siguranță. În siguranță sunt şi eroii noştri. Toți s-au întors nevătămați din cealaltă parte, iar la asta cu siguranță nu ne-am aşteptat; majoritatea încercărilor de felul acesta cer de obicei măcar un sacrificiu (al unui personaj relativ minor, ca Doc, de pildă). Totul e bine când se termină cu bine. Iar acesta *poate* fi sfârşitul, dar vreți să fie

aşa; niciunul dintre scriitoraşii care v-au adus până aici nu v-ar nega alegerea aceasta. Dar dacă preferați să mergeți mai departe, să nu spuneți că nu ați fost preveniți: n-o să vă placă ce se întâmplă în continuare.

XXXXX RAPORT OFICIAL XXXXX

ŞEFUL POLIȚIEI DIN FRENCH LANDING REFUZĂ SĂ ANULEZE CONFERINȚA DE PRESĂ ŞI AFIRMĂ CĂ A CERUT SUPORTUL AUTORITĂȚILOR LOCALE; UNELE SURSE CONFIRMĂ PREZENȚA CELEBRULUI INVESTIGATOR DIN LOS ANGELES; FBI ŞI POLIȚIA STATULUI ÎŞI EXPRIMĂ PUTERNIC DEZAPROBAREA

** Exclusiv **

Unul dintre ei, Tyler Marshall, este chiar din French Landing. Alta, Josella Rakine, este din Bating, un sătuc din sudul Angliei. Un al treilea e din Baghdad. În săptămâna scursă de la descoperirea aşa-numiților Copii ai Miracolului de-a lungul unei autostrăzi rurale (Route 35) din vestul Wisconsinului, au fost identificați şaptesprezece.

Şi totuşi, aceştia şaptesprezece nu sunt decât vârful aisbergului.

Surse apropiate echipei de cercetare alcătuite de FBI şi poliția statului Wisconsin (cărora probabil li s-a alăturat CIA) vorbesc de cel puțin 750 de copii, un număr mult mai mare decât cel comunicat presei. Cine sunt aceştia? Cine i-a luat şi unde i-a dus? Cum au ajuns în French Landing, oraş care a fost victima unui criminal în serie (declarat acum decedat) în ultimele săptămâni? Ce rol a jucat Jack Sawyer, detectivul din Los Angeles care a atins celebritatea şi s-a pensionat la vârsta de doar treizeci şi unu de ani? Şi cine e răspunzător pentru uriaşa explozie care a distrus o locuință misterioasă din pădure, punct central, se pare, în cazul Pescarului?

Unele dintre aceste întrebări ar putea primi răspunsuri mâine în parcul La Follette din French Landing, când şeful poliției locale, Dale Gilbertson, va ține o conferință de presă. Bunul său prieten Jack Sawyer - care se spune că a rezolvat singur cazul Pescarului - îi va fi alături pe podium. Se aşteaptă să fie prezenți şi doi adjuncți de poliție, Armand St Pierre şi Reginald Amberson, care au participat la misiunea de salvare de săptămâna trecută.

Conferința de presă va avea loc în pofida puternicelor - aproape stridentelor - obiecții ale grupului operativ FBI/PSW condus de agentul FBI John P. Redding şi detectivul Jeffrey Black de la poliția statului Wisconsin. „Cred că aceasta nu e decât o ultimă încercare disperată din partea lui Gilbertson de a-şi salva postul", a declarat o sursă. „A comis o serie de grave erori, dar, din fericire, are un prieten foarte priceput în probleme de relații cu publicul."

Membrii administrației locale din French Landing sunt de-o cu totul altă părere. „Vara aceasta a fost un coşmar pentru locuitorii din French Landing", afirmă trezorierul municipal Beth Warren. „Şeriful Gilbertson vrea să-i asigure pe oameni că acest coşmar a luat sfârşit. Dacă ne poate oferi şi unele răspunsuri despre copii, cu atât mai bine."

Interesul e concentrat asupra lui Jack „Hollywood" Sawyer, care a făcut cunoştință cu şeriful Gilbertson şi cu oraşul French Landing în timpul anchetării cazului lui Thomberg Kinderling, aşa-numitul Ucigaş de Prostituate. Sawyer a fost rugat de Gilbertson să-şi asume un rol activ în cazul Pescarului şi, din câte se pare, a reprezentat un element fundamental în derularea evenimentelor care au urmat.

Despre ce evenimente discutăm, mai exact? Asta aşteaptă lumea să afle. Primele răspunsuri ar putea veni mâine, în parcul La Follette, pe malurile tumultuosului Mississippi.
Vă vom ține la curent cu cele ce se întâmplă.

29

— Sunteți pregătiți? întreabă Dale.

— Ăă, nu ştiu, omule, ezită Doc.

Aceasta nu a cincea oară când spune asta, poate nici măcar a cincisprezecea. E palid, aproape că a intrat în hiperventilație. Toți patru se află într-o rulotă Winnebago - un soi de cameră verde pe roți - care a fost montată la marginea parcului La Follette. În apropiere este podiumul pe care vor sta ei (presupunând, desigur, că Doc va reuşi să stea în picioare) şi de pe care vor oferi răspunsurile îndelung ticluite. Pe panta care duce-n jos spre fluviu lat sunt adunați aproape patru sute de reporteri, plus echipe de filmare de la şase rețele americane şi Dumnezeu ştie câți corespondenți străini. Domnii de la presă nu sunt în cea mai bună dispoziție, pentru că locul din fața podiumului a fost rezervat unui număr reprezentativ (tras la sorți) de locuitori ai French Landingului. Aceasta a fost cerința fermă a lui Dale pentru susținerea conferinței de presă.

Ideea conferinței de presă în sine i-a aparținut lui Jack Sawyer.

— Calmează-te, Doc, zice Beezer.

Pare mai mare ca niciodată în pantalonii lui cenuşii largi şi cămaşa albă descheiată la gât - aproape ca un urs în frac. A făcut chiar efortul de a-şi pieptăna hectarele de păr.

— Iar dacă chiar crezi c-o să faci o treabă jenantă - să te pişi pe tine, să vomiți sau să leşini - rămâi aici.

— Nee, face Doc chinuit. Dacă te-ai încins în horă, trebuie să joci. Dacă am început cu asta, hai s-o ducem la capăt.

Dale, radiind în uniforma sa cea bună, se uită la Jack. Acesta e la fel de radiant în costumul lui cenuşiu de vară şi cravată de mătase albastru-închis. O batistă asortată i se iţeşte din buzunarul de la piept al sacoului.

— Eşti sigur că asta trebuie să facem?

Jack e absolut sigur. Ideea nu e să evite ca Potera Culorilor a lui Sarah Gilbertson să-şi aroge toate meritele; ideea e să se asigure că vechiul său prieten se află într-o poziție inatacabilă. Şi poate face asta spunând o poveste foarte simplă, pe care ceilalți trei o vor susține până la capăt. Ty va face şi el acelaşi lucru, Jack e convins. Povestea e asta: *celălalt* vechi prieten al lui Jack, răposatul Henry Leyden, a descoperit identitatea Pescarului pe baza înregistrării de la 911. Caseta i-a fost dată de Dale, nepotul său. Pescarul l-a ucis pe Henry, dar nu înainte ca eroicul domn Leyden să-l rănească mortal şi să-i divulge numele poliției. (Celălalt scop pe care Jack îl urmăreşte cu această conferință de presă, înțeles perfect şi susținut complet de Dale, este să se asigure că Henry va primi laurii pe care-i merită.) O cercetare a registrelor cadastrale ale French Landingului a scos la iveală faptul că Charles Burnside deținea o casă pe Autostrada 35, nu departe de oraş. Dale le-a oferit statutul de ajutor de polițist lui Jack şi altor doi voluntari care se întâmpla să se afle în apropiere (aceştia ar fi domnii Amberson şi St Pierre) şi s-au dus împreună acolo.

— Din acel moment, le-a spus Jack prietenilor săi în repetate rânduri în zilele de dinaintea conferinței de presă, e vital să țineți minte cele trei cuvintele care duc la majoritatea achitărilor în procesele criminalilor. Şi care sunt aceste cuvinte?

— ”Nu îmi amintesc”, a zis Dale.

Jack încuviință.

— Aşa-i. Dacă nu ai o poveste pe care să ți-o aminteşti, nemernicii nu te pot prinde niciodată cu ocaua mică. Era ceva în aer în casa aia...

— Nu zău, a hohotit Beezer cu o grimasă pe față.

— ...Şi ne-a întunecat mințile. Ceea ce *ne amintim* este că: Ty Marshall era în curtea din spate, încătuşat de turnichetul sârmei pentru uscat rufe.

Înainte ca Beezer St Pierre şi Jack Sawyer să se furişeze pe lângă baricadele poliției şi să arunce în aer Casa întunericului folosind exploziv plastic, un reporter a ajuns acolo şi-a făcut numeroase fotografii. Ştim despre ce reporter este vorba, desigur; Wendell Green şi-a materializat în sfârşit visul de a deveni celebru şi bogat.

— Iar Burnside era mort la picioarele lui, zise Beezer.

— Aşa-i. Cu cheia de la cătuşe în buzunar. Dale, tu ai găsit-o şi l-ai eliberat pe băiat. În curte mai erau câțiva copii, însă câți erau...

— Nu ne amintim, zise Doc.

— Cât despre sexele lor...

— Câțiva băieți, câteva fete, completă Dale. Nu ştim exact câți din fiecare.

— Cât despre Ty, cum a fost luat, ce s-a întâmplat cu el...

— A spus că nu-şi aminteşte, zise Dale, zâmbind.

— Am plecat. Poate le-am spus ceva celorlalți copii...

— Dar nu ne amintim precis... intervine Beez.

— Aşa-i, şi în orice caz păreau destul de-n siguranță unde se aflau pentru moment. Doar când l-am urcat pe Ty în maşină i-am văzut pe toți ieşind încolonați din curte.

— Şi-am sunat la Poliția Statului Wisconsin după întăriri, zise Dale. *Asta* chiar mi-o *amintesc.*

— Sigur că da, zise Jack binevoitor.

— Dar habar n-avem cum de locul ăla blestemat a fost aruncat în aer şi nu ştim cine a făcut-o.

— Unii oameni, zise Jack, sunt mult prea dornici să-şi facă singuri dreptate.

— Norocul lor că nu s-au aruncat şi pe ei în aer, spuse Dale.

— Bine, le spune Jack acum.

Stau la uşa rulotei. Doc a scos jumătate de joint şi, după patru inhalări rapide şi adânci, s-a calmat vizibil.

— Ţineţi doar minte de ce facem asta. Mesajul este că noi am ajuns acolo primii, noi l-am găsit pe Ty, noi am văzut *doar câţiva alţi copii,* am considerat că sunt în siguranţă, având în vedere că Charles Burnside, cunoscut şi drept Carl Bierstone, Monstrul din South Side, sau Pescarul, murise. Mesajul e că Dale s-a comportat adecvat - cu toţii ne-am comportat aşa - şi că apoi a predat frâiele anchetei FBI-ului şi poliţiei statale, cei care se ocupă acum de situaţie. Mesajul este că French Landing e din nou un loc sigur. În ultimul rând, dar nu cel mai puţin important, mesajul e că Henry Leyden este adevărata vedetă. Eroul orb care l-a identificat pe Charles Burnside şi-a rezolvat cazul Pescarului, rănind mortal monstrul şi, în acelaşi timp, pierzându-şi viaţa.

— Amin, zice Dale. Bunul unchi Henry.

De dincolo de uşa rulotei aude vuietul ca de valuri produs de sutele de oameni. Poate chiar mii. Îşi spune: *Asta aud cântăreţii rock înainte să urce pe scenă.* Un nod i se ridică brusc în gât şi el face tot posibilul să-l înghită. Crede că dacă va continua să se gândească la unchiul Henry se va descurca bine.

— Altceva, zice Jack, întrebările prea precise...

— Nu ne amintim, spune Beezer.

— Pentru că aerul era rău, e de acord Doc. Mirosea a eter sau cloroform sau ceva de felul ăsta.

Jack îl priveşte pe fiecare în parte, încuviinţează, zâmbeşte. Una peste alta, asta va fi o ocazie fericită, crede. O sărbătoare a iubirii. Fără doar şi poate, ideea că ar putea să moară în următoarele câteva minute nu i-a trecut prin cap.

— Bine, zice el, să mergem pe scenă şi să-i dăm drumul. În după-amiaza asta suntem politicieni, politicieni la o conferinţă de presă, iar politicienii care sunt aleşi sunt cei care se concentrează asupra mesajului.

Deschide uşa rulotei. Vuietul mulțimii creşte în aşteptare.

Se apropie de podium în această ordine: Beezer, Dale, Jack şi bunul Doctor. Se mişcă într-o strălucire de lumină albă caldă de blițuri şi reflectoare de televiziune. Jack n-are idee la ce le trebuie aşa ceva - ziua e luminoasă şi caldă, o adevărată minunăție - dar se pare că le trebuie. Se pare că întotdeauna le trebuie. Voci strigă: „Aici!" în mod repetat. Se aud şi întrebări răzlețe, pe care ei le ignoră. Vor răspunde - cât de bine posibil - la ele la timpul cuvenit, dar pentru moment sunt pur şi simplu uluiți de mulțime.

Rumoarea începe cu două sute sau aşa ceva de locuitori ai French Landingului care stau pe scaune pliante într-o zonă împrejmuită cu frânghie chiar în fața podiumului. Aceştia se ridică în picioare, unii bătând din palme, alții fluturând pumni încleştați în aer ca nişte boxeri câştigători. Presa le preia uralele şi, când cei patru prieteni ai noştri urcă scările podiumului, zarva devine un tunet. Noi suntem alături de ei, sus pe podium, şi Dumnezeule, vedem atât de multe fețe cunoscute care se uită la noi. Îl vedem pe Morris Rosen, care i-a dat lui Henry CD-ul cu Dirtysperm în prima noastră zi în oraş. În spatele lui e un contingent venit de la acum defuncta casă de bătrâni Maxton: încântătoarea Alice Weathers e înconjurată de Elmer Jesperson, Ada Meyerhoff (în scaun cu rotile), Flora Flostad şi frații Boettcher, Hermie şi Tom Tom. Tansy Freneau, părând puțin buimacă, dar nu complet nebună, ca înainte, stă lângă Lester Moon, care şi-a petrecut brațul pe după ea. Arnold „Lanternă" Hrabowski, Tom Lund, Bobby Dulac şi ceilalți membri ai departamentului lui Dale sunt în picioare, țopăind şi scandând ca nebunii. Uitați-vă acolo - iată-l pe Enid Purvis, vecina care l-a sunat pe Fred la serviciu în ziua în care Judy a luat-o în cele din urmă razna. Acolo e Rebecca Vilas, semănând cu o călugăriță în rochia aia cu guler înalt (dar să nu verşi lacrimi pentru ea, Argentina; Becky şi-a pus deoparte o rezervă frumuşică de bani, mulțumim foarte mult). Butch Yerxa e lângă ea. În spatele mulțimii, ascunzându-se ruşinați, dar neputând lipsi de la

victoria prietenilor lor, sunt William Strassner şi Hubert Cantinaro, cunoscuți mai bine drept Kaiser Bill şi Sonny. Uite acolo! Herb Roeper, frizerul lui Jack, stă lângă Buck Evitz, poştaşul lui. Cunoaştem atât de mulți şi de toți trebuie să ne despărțim în împrejurări atât de fericite. În primul rând, Wendell Green țopăie ca o găină în apă fiartă (Dumnezeu ştie cum a ajuns în zona împrejmuită, el fiind din La Riviere şi nu din French Landing, dar uite-l acolo) şi face poze. De două ori se loveşte de Elvena Morton, menajera lui Henry. Când o face a treia oară, ea îl pocneşte zdravăn peste cap. Wendell nici nu pare să observe. În timpul anchetei asupra cazului Pescarului a primit în cap bobârnace mult mai tari. Iar într-o parte vedem pe altcineva pe care s-ar putea sau nu să-l recunoaştem. Un domn vârstnic, cu pielea tuciurie, cu ochelari fumurii pe nas. Seamănă puțin cu un vechi cântăreț de blues. Seamănă puțin şi cu un actor de film pe nume Woody Strode.

Aplauzele bubuie şi bubuie. Oamenii ovaționează. Pălării sunt aruncate în aer şi purtate de briza verii. Salutul lor devine un fel de miracol în sine, o afirmare, poate chiar o acceptare a copiilor, care se presupune că au fost supuşi unei ciudate perversiuni sexuale legate de Internet. (Oare nu toate chestiile alea ciudate sunt legate de Internet?) şi sigur că aplaudă pentru că s-a sfârşit coşmarul. Baubaul a murit în curtea lui din spate, a murit la un pas de un prozaic turnichet de aluminiu pentru întins rufe, acum dispărut, iar ei sunt din nou în siguranță.

O, cum sună uralele în aceste ultime momente ale vieții lui Jack Sawyer pe Pământ! Păsările se înalță speriate de pe malul râului şi urcă spre cer cârâind, căutând un loc mai liniştit. Pe râu, un cargobot răspunde la urare - sau poate li se alătură - sunând iar şi iar din sirenă. Alte vase prind ideea şi sporesc tărăboiul.

Fără să se gândească ce face, Jack ia mâna dreaptă a lui Doc în mâna sa stângă şi mâna stângă a lui Dale în dreapta sa. Dale ia mâna lui Beezer şi Banda Sawyer ridică brațele împreună, cu fața la mulțime.

Mulțime care, desigur, o ia razna. Dacă n-ar fi ceea ce se va întâmpla în scurt timp, aceasta ar fi imaginea deceniului, poate chiar a secolului. Ei stau acolo triumfători, simboluri vii ale victoriei, cu mâinile unite către cer, mulțimea scandând, videocamerele rulând, aparatele Nikon scăpărând, şi acela e momentul în care femeia din al treilea rând începe să se mişte. Şi pe ea o cunoaştem, dar ne ia o secundă sau două ca s-o recunoaştem, pentru că ea n-a avut nici-o legătură cu cazul pe care l-am urmărit. Ea doar a... dat târcoale. Două sute de locuri din față au fost atribuite prin tragere la sorți cetățenilor din French Landing, câştigătorii fiind anunțați de Debbi Anderson, Pam Steven şi Dit Jesperson. Femeia aceasta a fost numărul 199. Când trece pe lângă ei, mai mulți oameni se fac mici, deşi în frenezia fericirii care i-a cuprins nici nu sunt conştienți că o fac; această femeie cu şuvițe de păr de culoarea paiului lipite de obraji miroase a transpirație şi-a nesomn şi-a vodcă. Are cu ea o poşetuță. Poşetuța e deschisă. Ea duce mâna înăuntru. Iar noi, care am trăit în a doua jumătate a secolului XX şi, grație miracolului reprezentat de televizor, am fost martorii a zeci de asasinate şi tentative de asasinat, ştim exact *după ce* duce ea mâna. Vrem să-i avertizăm cumva pe cei patru bărbați care stau cu mâinile unite spre cer, dar nu putem decât să privim.

Numai negrul cu ochelari de soare vede ce se întâmplă. Se întoarce şi începe să umble, conştient că femeia i-a luat-o probabil înainte, că probabil el va ajunge prea târziu.

Nu, gândeşte Speedy Parker. *Nu se poate sfârşi aşa, nu se poate.*

— *Jack, lasă-te jos!* strigă el, dar nu-l aude nimeni din cauza aplauzelor, a uralelor, a strigătelor frenetice. Mulțimea pare să-i blocheze intenționat calea, închizându-i drumul ori de câte ori încearcă o altă rută. Pentru un moment, Wendell Green, care continuă să țopăie ca un epileptic în criză, e în calea asasinei. Apoi ea îl aruncă în lături cu forța unei nebune. Şi de ce nu? Ea *este* nebună.

— Oameni buni...

Dale aproape că şi-a lipit gura de microfon şi difuzoarele cocoțate în copacii din apropiere țiuie puternic. Încă mai ține ridicată mâna dreaptă a lui Jack în mâna sa stângă şi pe-a lui Beezer în cea dreaptă. Pe față are un zâmbet slab, năuc.

— Mulțumesc, oameni buni, apreciem sincer susținerea dumneavoastră, dar dacă ați putea să faceți liniște...

Acela e momentul în care Jack o vede.

A trecut mult timp, ani întregi, dar o recunoaşte imediat. Aşa şi trebuie; ea l-a scuipat în față într-o zi când ieşea din tribunalul Los Angeles. L-a scuipat şi l-a făcut nemernic dus cu pluta. *A pierdut douăzeci de kilograme de atunci,* îşi spune Jack. *Poate mai mult.* Apoi vede că ține mâna în poşetă şi, chiar înainte ca femeia s-o scoată, el ştie ce se întâmplă aici.

Mai rău e că nu poate face nimic în privința asta. Doc şi Dale îi țin mâinile prinse tare. Trage adânc aer în piept şi strigă aşa cum a fost învățat să facă în asemenea situații – *„Armă!"* - iar Dale Gilbert-son încuviințează din cap ca pentru a spune: *Da, lumea ne aclamă.* În spatele ei, croindu-şi drum prin mulțimea fremătătoare, îl vede pe Speedy Parker, dar, dacă Speedy nu are cumva în mânecă un truc magic deosebit de bun...

Nu are. Speedy Parker, cunoscut în Teritorii drept Parkus, tocmai se luptă să ajungă pe culoarul din mijloc, când femeia din fața platformei scoate arma. E-un pistolaş urât, de calibru 32, cu mânerul înfăşurat în bandă adezivă neagră, şi Jack are exact jumătate de secundă să-şi spună că poate îi va exploda în mână.

— *Armă!* strigă Jack din nou şi Doc Amberson e cel care-l aude şi o vede pe femeia rânjitoare ghemuită chiar în fața lor.

— O, futu-i, zice Doc.

— *Wanda, nu!* strigă Jack.

Doc i-a dat drumul la mână (Dale încă-i mai ține dreapta ridicată în aerul văratic) şi Jack o întinse spre ea ca un agent de trafic. Primul glonț al Wandei Kinderling îi trece drept prin palmă, se înclină uşor, începe să trepideze şi-i pătrunde în scobitura umărului stâng.

Wanda îi vorbeşte. E prea mare larma ca Jack s-o audă, dar ştie ce-i spune: *Poftim, cretin dus cu pluta - Thorny îți transmite salutări.*

Goleşte restul de cinci gloanțe în pieptul şi gâtul lui Jack Sawyer.

***

Nimeni nu aude pocnetele nesemnificative scoase de pistolaşul Wandei, nu peste toate aplauzele şi uralele, dar Wendell Green şi-a ridicat aparatul foto şi, când detectivul sare în spate, degetul reporterului nostru preferat apasă butonul Nikonului din simplu reflex. Aparatul face opt instantanee. A treia e Poza cu „p" mare, cea care va ajunge la fel de cunoscută ca fotografia puşcaşilor marini înălțând steagul pe Iwo Jima şi aceea cu Lee Harvey Oswald strângându-se de burtă în garajul secției de poliție din Dallas. În fotografia lui Wendell, Jack Sawyer se uită calm în jos spre trăgător (care e doar o ceață în partea inferioară a cadrului). Expresia feței lui ar putea fi una de iertare. Lumina zilei e clar vizibilă prin gaura din palma mâinii sale întinse. Picături de sânge roşu ca rubinul plutesc încremenite în aer lângă gâtul lui rănit.

Uralele şi aplauzele încetează brusc, parcă amputate. Urmează un moment de îngrozitoare şi perplexă tăcere. Jack Sawyer, împuşcat de două ori în plămâni şi o dată în inimă, dar şi în mână şi în gât, rămâne locului, uitându-se atent la gaura de sub degetele răşchirate şi deasupra încheieturii. Wanda Kinderling se holbează la el cu dinții înnegriți dezgoliți. Speedy Parker se uită la Jack cu o expresie de pură oroare pe care ochelarii de soare n-o pot ascunde. La stânga lui, urcat pe unul dintre cele patru turnuri de control care înconjoară platforma, un cameraman tânăr leşină şi cade la pământ.

Apoi, pe nepusă masă, instantaneul pe care Wendell l-a prins fără să ştie se spulberă şi totul îşi reia mişcarea.

Wanda Kinderling strigă: *Ne vedem în iad, Hollywood* - mai mulți oameni vor confirma asta - şi-apoi îşi pune pistolul la

tâmplă. Expresia ei de satisfacție malefică face loc uneia mai tipice de neînțelegere năucă atunci când zvâcnetul degetului nu produce decât un declic sec. Pistolaşul e gol.

Un moment mai târziu este aproape complet spulberată - gâtul rupt, umărul drept rupt, patru coaste rupte - când Doc sare de pe scenă peste ea şi-o lățeşte la pământ. Papucul său stâng loveşte capul lui Wendell Green, însă de data aceasta Wendell nu se alege decât cu o ureche însângerată. Ei, mai devreme sau mai târziu trebuia să-i surâdă şi lui norocul, nu-i aşa?

Pe podium, Jack Sawyer se uită incredul la Dale, încearcă să vorbească şi nu reuşeşte. Se împleticeşte, rămâne în picioare încă un moment, apoi se prăbuşeşte.

Fața lui Dale a trecut într-o frântură de secundă de la încântare la şoc extrem şi spaimă. Apucă microfonul şi strigă:

— A FOST ÎMPUŞCAT! NE TREBUIE UN DOCTOR!

Difuzoarele țiuie şi de data asta. Niciun doctor nu se arată.

Mulți oameni din mulțime intră în panică şi o rup la fugă. Panica se răspândeşte.

Beezer e în genunchi, îl întoarce pe Jack cu fața în sus. Jack îl priveşte, încercând în continuare să vorbească. De la colțurile gurii îi curge sânge.

— O, futu-i, e grav, Dale, e *chiar grav,* strigă Beezer, după care e lățit la pământ.

Nimeni n-ar crede că bătrânul negru şi costeliv care a sărit pe scenă ar putea doborî la pământ o huidumă ca Beezer, însă acesta nu e-un om ca oricare altul. După cum ştim cu toții. Îl înconjoară o aură subțire, dar perfect vizibilă de lumină albă. Beezer o vede. Ochii i se măresc.

Mulțimea, între timp, fuge spre cele patru zări. Panica le cuprinde şi pe doamnele şi domnii de la presă. Nu însă şi pe Wendell Green; el rămâne ferm pe poziție ca un erou, făcând poze până când Nikonul îi e la fel de gol ca şi pistolul Wandei Kinderling. Îl surprinde în cadru pe negru când stă cu Jack Sawyer în brațe; îl surprinde pe Dale Gilbertson punând o mână pe umărul negrului; îl surprinde pe negru întorcându-se şi vorbindu-i lui Dale. Când Wendell îl va întreba mai târziu

pe şeful poliției din French Landing ce i-a spus bătrânul, Dale îi zice că nu-şi aduce aminte - pe deasupra, în tot haosul ăla, abia dacă a desluşit vreun cuvânt. Aiureli, desigur, dar putem fi siguri că, dacă Jack Sawyer ar fi auzit răspunsul lui Dale, ar fi fost mândru. Când ai îndoieli, spune-le că nu-ți aminteşti.

Ultima poză a lui Wendell îi înfățişează pe Dale şi Beezer privind cu expresii la fel de împietrite cum bătrânul urcă scările rulotei Winnebago cu Jack Sawyer în brațe. Wendell habar nu are cum de un aşa boşorog poate căra un om aşa de voinic - Sawyer are un metru nouăzeci şi cântăreşte optzeci şi şase de kilograme - însă bănuieşte că e aceeaşi treabă ca atunci când o mamă în suferință ridică maşina sau camioneta sub care e prins copilul ei. Şi nici nu contează. E-o nimica toată în comparație cu ce urmează. Pentru că atunci când un grup de oameni condus de Dale, Beez şi Doc dau buzna în rulotă (Wendell e în spatele grupului), nu găsesc altceva decât un singur scaun răsturnat şi mai multe pete de sânge lăsate de Jack Sawyer în chicineta în care le-a dat membrilor bandei sale restrânse ultimele instrucțiuni. Dâra de sânge duce către spate, unde se află un pat pliant şi-o toaletă mică. Şi acolo, picăturile şi petele pur şi simplu se opresc.

Jack şi bătrânul care l-a dus în brațe aici înăuntru au dispărut.

Doc şi Beezer se bâlbâie, aproape isterici. Sar de la întrebări despre unde s-ar fi putut duce Jack la amintirile chinuite ale ultimelor momente petrecute pe podium înainte să înceapă împuşcăturile. Nu reuşesc să accepte situația şi Dale are o bănuială că va trece destul de mult timp până să reuşească şi el s-o accepte. Îşi dă seama acum că Jack a văzut-o pe femeie venind, că încerca să-şi elibereze mâna dintr-a lui ca să poată reacționa.

Dale crede că poate e totuşi momentul să renunțe la slujba de şerif, să-şi găsească o altă meserie. Nu chiar acum, însă. Acum vrea să-i scape pe Beezer şi Doc de Potera Culorilor şi vrea să-i calmeze. Are să le spună ceva care s-ar putea să ajute la asta.

Tom Lund şi Bobby Dulac vin lângă el şi toți trei îi escortează pe Beezer şi Doc departe de rulotă, unde agentul special Redding şi detectivul Black de la poliția statului Wisconsin stabilesc deja perimetrul. Odată ajunşi în spatele podiumului, Dale se uită la fețele uluite ale celor doi motociclişti masivi.

— Ascultați-mă, spune el.

— Trebuia să păşesc în fața lui, zice Doc. Am văzut-o venind, de ce n-am păşit în fața...

— Taci din gură şi *ascultă!*

Doc tace. Tom şi Bobby ascultă şi ei cu ochii căscați.

— Negrul mi-a spus ceva.

— Ce? întreabă Beezer.

— A spus: „Lasă-mă să-l iau eu... s-ar putea să mai aibă o şansă."

Doc, care a tratat destule răni prin împuşcare la viața lui, scoate un chicotit incredul.

— Şi tu l-ai *crezut?*

— Nu atunci, nu în întregime, zice Dale. Dar când am intrat în rulotă şi rulota era goală...

— Şi nu e prevăzută cu vreo ieşire secundată, adaugă Beezer. Scepticismul lui Doc s-a mai diminuat.

— Chiar crezi că?...

— Da, zice Dale Gilbertson şi se şterge la ochi. Trebuie să sper.

Iar voi, băieți, trebuie să mă ajutați.

— Bine, spune Beezer. Aşa o să facem.

Şi credem că aici trebuie să-i părăsim cu adevărat, stând acolo sub cerul albastru de vară, aproape de Părintele Apelor, stând lângă un podium cu scândurile mânjite de sânge. Curând, viața îi va prinde din urmă şi-i va trage înapoi în vâltoarea ei, dar pentru câteva momente sunt împreună, uniți de speranța față de prietenul nostru comun.

Haideți să-i lăsăm aşa, bine?

Haideți să-i lăsăm sperând.

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ ÎN TERITORII...

A fost odată ca niciodată (cum începeau toate vechile poveşti frumoase pe când trăiam cu toții în pădure şi nimeni nu trăia altundeva) un Căpitan al Avangărzilor cu o cicatrice mare pe față pe nume Farren, care a condus un băiețel speriat pe nume Jack Sawyer prin Pavilionul Reginei. Băiețelul acela n-a văzut însă curtea Reginei; nu, a fost dus printr-un labirint de coridoare în spatele scenei, în locuri secrete şi rareori vizitate unde păianjenii țeseau pânze în colțurile înalte şi curenții calzi de aer miroseau puternic a mâncare.

În cele din urmă, Farren a pus mâinile la subsuorile băiatului şi l-a ridicat. *E un panou în fața ta acum,* i-a şoptit el - vă amintiți? Cred că erați acolo. Cred că amândoi eram, deşi eram mai tineri pe-atunci, nu-i aşa? *Împinge-l către stânga.*

Jack a făcut cum i s-a spus şi s-a trezit că trage cu ochiul în camera Reginei, încăperea în care aproape toți se aşteptau ca ea să moară... exact cum Jack se aştepta ca mama lui să moară în camera ei din Alhambra Inn and Gardens din New Hampshire. Era o cameră albă, luminoasă, plină de infirmiere agitate care adoptaseră o stare neastâmpărată pentru că nu aveau nici-o idee clară despre cum să-şi ajute pacienta. Băiatul s-a uitat prin vizor în această cameră, la o femeie care la început a crezut că este mama lui transportată cumva, magic, în locul acesta, iar noi ne-am uitat odată cu el, niciunul dintre noi bănuind că la mulți ani după, devenit bărbat în toată firea, Jack Sawyer va zace în acelaşi pat în care a văzut-o pentru întâia oară pe îngemănară mamei lui.

Parkus, care l-a adus din French Landing în Baroniile Interioare, stă acum la panoul prin care Jack, adus de Căpitanul Farren, s-a uitat odinioară. Lângă el este Sophie de Canna, cunoscută acum în Teritorii deopotrivă ca Tânăra Regină şi Sophie cea Bună. Astăzi, în camera de dormit nu este nici-o infirmieră; Jack zace tăcut sub un ventilator care se roteşte încet. Acolo unde nu e înfăşurat în bandaje, pielea îi

e palidă. Pleoapele închise sunt spuzite cu o delicată pudră purpurie. Mişcarea sus-jos a cearşafului fin de olandă tras până sub bărbie abia dacă se observă... dar există. Jack respiră.

Pentru moment, cel puțin, Jack trăieşte.

Vorbind încet, Sophie spune:

— Dacă n-ar fi atins Talismanul...

— Dacă n-ar fi atins Talismanul, dacă nu l-ar fi ținut în brațe, ar fi murit acolo pe podium înainte să mă pot apropia de el, spune Parkus. Dar, sigur, dacă n-ar fi fost Talismanul, nici nu s-ar fi aflat pe scena aceea.

— Ce şanse are?

Femeia se uită la el. Undeva, într-o altă lume, Judy Marshall a reînceput deja să-şi reia ritmul normal de viață. Pentru îngemănară ei, însă, o asemenea viață nu va exista - vremurile grele au venit din nou în partea asta de univers - şi în ochi îi scânteiază o lumină regală, imperială.

— Spune-mi adevărul, sir, nu accept o minciună.

— Şi nici n-am să te mint, doamna mea, îi spune el. Cred că, grație protecției reziduale oferite de Talisman, îşi va reveni. Veți sta alături de el într-o dimineață sau seară şi ochii i se vor deschide. Nu astăzi şi probabil că nici săptămâna asta, dar curând.

— Şi cu întoarcerea în lumea lui? Lumea prietenilor lui?

Parkus a adus-o în locul acesta pentru că spiritul băiatului care a fost Jack încă mai dăinuie, fantomatic şi cu dulceața copilăriei. Aici a fost înainte ca drumul încercărilor să i se deschidă în față şi, în unele feluri, să-l întărească. A fost aici când inocența-i era încă neatinsă.

Ce l-a surprins la Jack ca om matur - şi l-a emoționat într-un fel în care Parkus nu s-a aşteptat niciodată să mai fie emoționat - este cât de mult din acea inocență a rămas încă în bărbatul care s-a născut din băiat.

Şi aceasta, desigur, se datorează Talismanului.

— Parkus? Rătăceşti cu mintea.

— Nu departe, doamna mea, nu departe. Întrebi dacă se va putea întoarce în lumea lui după ce-a fost rănit mortal de trei,

poate chiar de patru ori - după ce i-a fost străpunsă inima, de fapt. L-am adus aici pentru că toată magia care l-a atins şi i-a schimbat viața e mai puternică aici; la bine şi la rău, Teritoriile au fost un izvor al vieții pentru Jack Sawyer încă din copilărie. Şi a funcționat. Încă trăieşte. Dar când se va trezi va fi altfel. Va fi ca...

Parkus pregetă, căzând pe gânduri. Sophie aşteaptă tăcută lângă el. De departe, din bucătărie, se aude urletul unui bucătărese care se răsteşte la un ucenic.

— Sunt animale care trăiesc în mare şi respiră prin branhii, zice Parkus într-un târziu. Şi, de-a lungul timpului, unele dintre el îşi dezvoltă plămâni. Astfel de creaturi pot trăi deopotrivă sub apă şi pe uscat. Aşa-i?

— Aşa am învățat în copilărie, aprobă Sophie cu răbdare.

— Dar unele dintre aceste creaturi îşi pierd branhiile şi nu mai pot trăi decât pe uscat. Acum, Jack Sawyer cred că e genul ăsta de creatură. Tu sau eu putem sări în apă şi să înotăm la adâncime puțin timp, iar el s-ar putea întoarce să-şi viziteze lumea pentru perioade scurte... cu timpul, desigur. Dar dacă tu sau eu ar fi să încercăm *să trăim* sub apă...

— Ne-am îneca.

— Întocmai. Iar dacă Jack ar încerca să trăiască din nou în lumea lui, să se întoarcă la căsuța lui din valea Norway, de pildă, rănile i-ar reapărea în câteva zile sau săptămâni. Poate sub altă formă - pe certificatul lui de deces ar putea figura un infarct, de pildă - însă, chiar şi aşa, tot glonțul Wandei Kinderling ar fi cauza morții sale. Glonțul Wandei Kinderling care i-a străpuns inima.

Parkus îşi dezgoleşte dinții.

— Odioasă femeie! Cred că abbalah nu ştia de ea cum nu ştiam nici eu, dar uite ce pagube a produs!

Sophie ignoră asta. Ea se uită la bărbatul tăcut, care doarme în camera alăturată.

— Condamnat să trăiască într-un tărâm plăcut ca ăsta...

Se întoarce spre el.

— *Este* un tărâm plăcut, nu-i aşa, sir? E tot un tărâm plăcut, în ciuda tuturor lucrurilor?

Parkus zâmbeşte şi se închină. În jurul gâtului, un dinte de rechin atârnă la capătul unui colier fin de aur.

— Întocmai.

Ea încuviințează rapid.

— Aşadar, să trăiască aici s-ar putea să nu fie atât de îngrozitor.

El nu spune nimic. După un moment sau două, vioiciunea ei conştientă dispare şi umerii îi cad.

— Nu mi-ar plăcea deloc, zice ea pe-o voce firavă. Să fiu alungată din propria lume şi să-mi fie permise doar scurte vizite sporadice... eliberări condiționate... să trebuiască să plec la prima tuse sau primul junghi în piept... nu mi-ar plăcea deloc.

Parkus ridică din umeri.

— Va trebui să accepte lucrurile aşa cum sunt. Că-i place sau nu, branhiile i-au dispărut. Acum e-o creatură a Teritoriilor. Şi Dumnezeu Dulgherul ştie că este de lucru pentru el aici. Povestea Turnului se apropie de punctul culminant. Cred că Jack Sawyer ar putea avea un rol de jucat în ea, deşi nu pot spune sigur care. În orice caz, când se va vindeca, va vrea să lucreze. E-un țopilist şi pentru ei e întotdeauna de lucru.

Sophie se uită prin despicătura din perete şi minunatu-i chip exprimă suferință.

— Trebuie să-l ajuți, draga mea, spune Parkus.

— Îl iubesc, spune ea, vorbind foarte încet.

— Şi el te iubeşte pe tine. Dar ceea ce urmează va fi greu.

— De ce trebuie să fie aşa, Parkus? De ce viața trebuie întotdeauna să ceară atât de mult şi să ofere atât de puțin?

El o ia în brațe şi ea nu se opune, lipindu-şi fața de pieptul lui.

În întunericul de dincolo de camera în care Jack Sawyer doarme, Parkus răspunde la întrebarea ei cu un singur cuvânt:

Ka.

Epilog

Ea stă lângă patul lui în prima noapte a Lunii Pământului Plin, la zece zile după discuția ei cu Parkus în pasajul secret. În fața pavilionului, aude copiii cum cântă *E ziua porumbului verde.* În poală are o broderie mică. Este vară, încă este vară, şi în aer pluteşte dulce misterul verii.

Iar în camera învolburată în care îngemănară mamei lui a zăcut cândva, Jack Sawyer deschide ochii.

Sophie pune broderia deoparte, se apleacă în față şi duce buzele sale moi lângă ghiocul urechii lui.

— Bine-ai revenit, spune ea. Sufletul meu, viața mea, iubirea mea: bine-ai revenit.

{1} Aluzie la numele cântărețului amintit, Johnny Paycheck, unde pay-check inseamnă „cec de salariu" (n. tr.).

{2} „peşte", de unde şi porecla Pescarul (n. tr.).

{3} Wigger, derivat de la Wiggins, înseamnă în argou un alb care imită comportamentul, vorbirea şi moda asociate de obicei cu afro-americanii din centrele urbane, în general membrii mişcării hip-hop (n. tr.).

{4} Dirtysperm se traduce prin „spermă murdară", iar Jane Wyatt's Clit prin „Clitorisul lui Jane Wyatt" (n. tr.).

{5} James Warren Jim" Jones (1931-1978) - fondatorul grupării Templul Poporului, care a devenit sinonim cu sinuciderea în grup după 18 noiembrie 1978, când toți membrii grupării (913) s-au sinucis prin otrăvire cu cianură după ce Jones le-a ordonat să-l ucidă pe Leo Ryan, membru al Congresului SUA (n. tr.).

{6} Maro, negru şi roşu (n. tr.).

{7} Spinosul (n. tr.).

{8} Tom Sawyer şi Huckleberry Finn, celebrele personaje ale lui Mark TVain, căror aventuri se desfăşurau tot pe malul fluviului Mississippi

{9} Lup (n.tr.).

{10} Începutul piesei *When the red, red robin comes bob, bob, bobbin' along*, compusă Harry Woods în 1926 şi cântată de-a lungul timpului de mai mulți cântăreți celebri, printre care şi Louis Armstrong, Bing Crosby şi Clarence Williams (n. tr.).

{11} Formațiile „big-band" erau alcătuite în special din numeroşi dansatori sau cântăreți de jazz care se bazau mult pe improvizație (n. tr.).

{12} În dialectul Yavapai, vorbit în Arizona de către vechii indieni, „cel cu p» albă" (n. tr.).

{13} Homosexual (n. tr.)

{14} Coşmarul doamnei Magowan" (n. tr.).

{15} „Visul doamnei Magowan" (n. tr.).

{16} *I've flown around the world on a plane, I settled revolutions in Spain* - versuri din piesa *I Can't Get Started* (n. tr.).

{17} De Charles Dickens (n. tr.).

{18} Beam, în original, care înseamnă deopotrivă „grindă/bârnă„ şi „rază„ (de soare, lumină etc.) - element central în seria Dark Tower (n. tr.).

{19} Porecla mai multor crainici din cadrul programului radio de propagandă în limba engleză intitulat Germany Calling, transmis de Germania nazistă în timpul celui Doilea Război Mondial (n. tr.).

{20} Porecla lui David Berkowitz, criminal în serie american care a ucis şase oameni şi a rănit mulți alții în New York între anii 1976 şi 1977 (n. tr.).

{21} Edward R. Murrow (1908-1965) - jurnalist american care a ajuns celebru cu o sene de emisiuni radiofonice de ştiri în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

{22} Corbul, de Edgar Allan Poe, traducere de Emil Gulian, în Scrieri alese, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1968, p. 605 (n. tr.).

{23} Corbul, de Edgar Allan Poe, traducere de Emil Gulian, idem (n. tr.).

{24} Boala Lyme este o boală infecțioasă produsă de o bacterie transmisă omului ui special prin muşcătura de căpuşă (n. tr.).

{25} Personajul principal al unei serii de romane polițiste scrise de romancierul american John Sandford (n. tr.).

{26} Personajul care dă titlul serialului de televiziune MisteRogers' Neighborhood, difuzat între anii 1968 şi 2001 (n. tr.).

{27} Şeriful Mart Dillon - personaj fictiv, protagonistul serialului radiofonic şi, deopotrivă, televizat Gunsmoke (n. tr.).

{28} Joc de origine indiană, care se joacă pe o tablă cu pioni roşii, galbeni, albaştri şi verzi (n. tr.).

{29} Numele ofițerului este Black, iar în original Casa întunericului este Black House (n.tr.).

{30} În limba engleză, „albină" se spune bee, care se pronunță ca litera „b" (n. tr.).

{31} Timothy Leary (1920-1996) - scriitor american, psiholog şi adept al folosirii drogurilor cu efect psihedelic (n. tr.).

{32} Howard Stern (1954), personalitate radio şi TV americană, mogul media, umorist, actor şi scriitor, autoproclamat „Rege al întregii mass-media" (n. tr.).

{33} Roman al scriitoarei americane Carson McCullers (1917-1967) (n. tr.).

{34} E vorba de poemul Under Which Lyre, scris de W.H. Auden în 1946 (n. tr.).

{35} E vorba de filmul Little Caesar, din 1931, în care rolul gangsterului Caesar Enrico »Rko" Bandello e jucat de Edward G. Robinson. „Maică a Domnului, ăsta să fie sfârşitul lui Rico?" este celebra replică pe care personajul, amintindu-şi clipele de glorie, o rosteşte pe patul de moarte (n. tr.).

{36} Visul ăla afurisit (n. tr.).

{37} Pistol care transmite electroşocuri; după numele firmei producătoare (n. tr.).

{38} Specie de copaci tropicali, indieni, caracterizați prin numeroasele lor rădăcini aeriene care coboară dinspre ramuri şi formează alte trunchiuri (n. tr.).

{39} Ruben Garret L. Goldberg (1883-1970) - caricaturist american care şi-a câştigat renumele grație aşa-numitelor „maşinării Rube Goldberg", aparate complexe care îndeplinesc sarcini simple în feluri indirecte şi alambicate. În 1948 a primit Premiul Pulitzer pentru caricaturile sale politice (n. tr.).

{40} Acronim pentru Veterans of Foreign Wars (aprox. Veteranii Războaielor Externe) (n. tr.).

{41} Una dintre aceste poveşti poate fi citită în nuvela Low Men în Yellow Coats, din volumul Hearts in Atlantis publicat de King în 1999 (n. tr.).

{42} William F. Buckler Jr. (n. 1925) - scriitor american şi comentator de factură conservatoare (n. tr.).